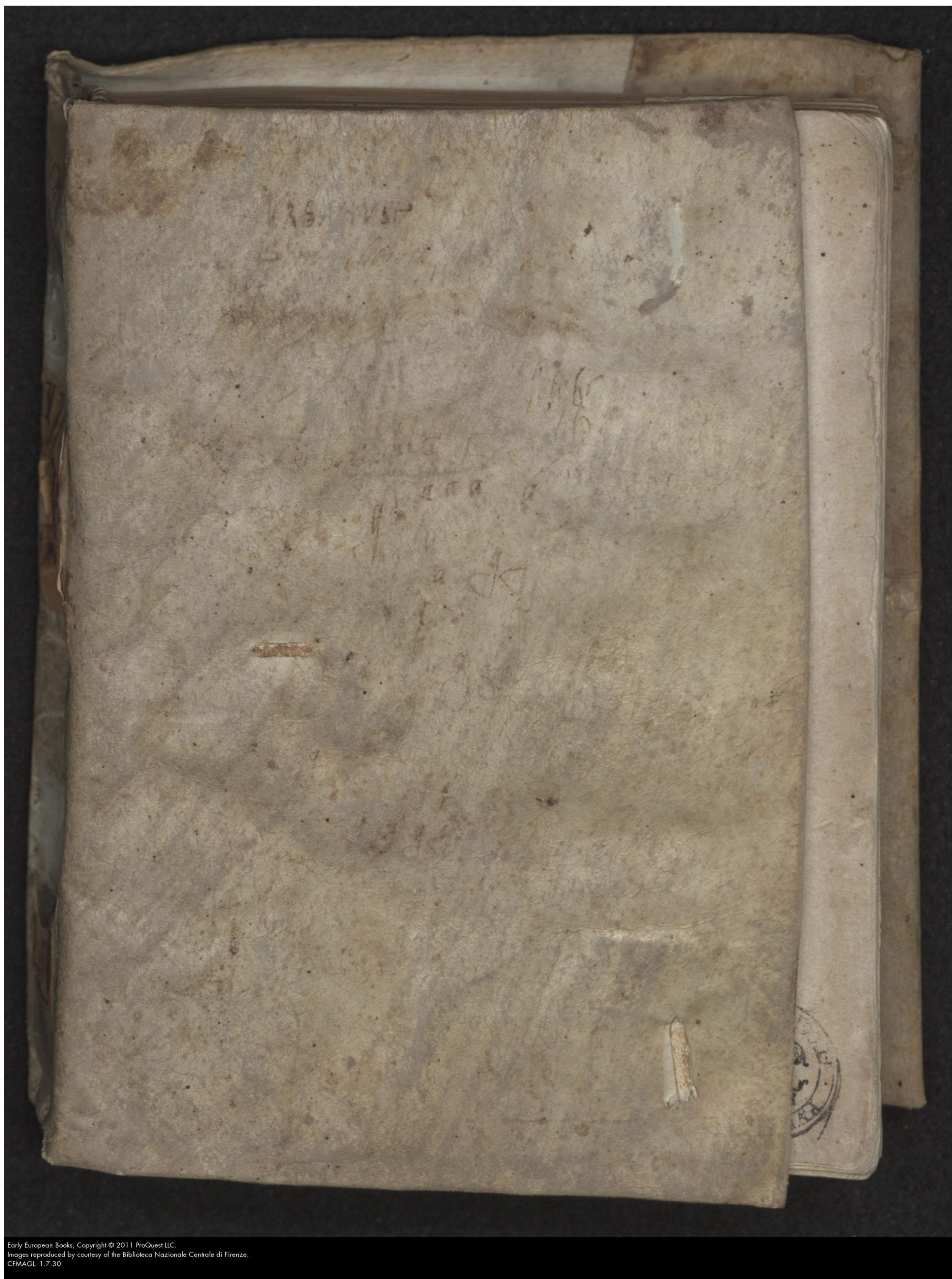
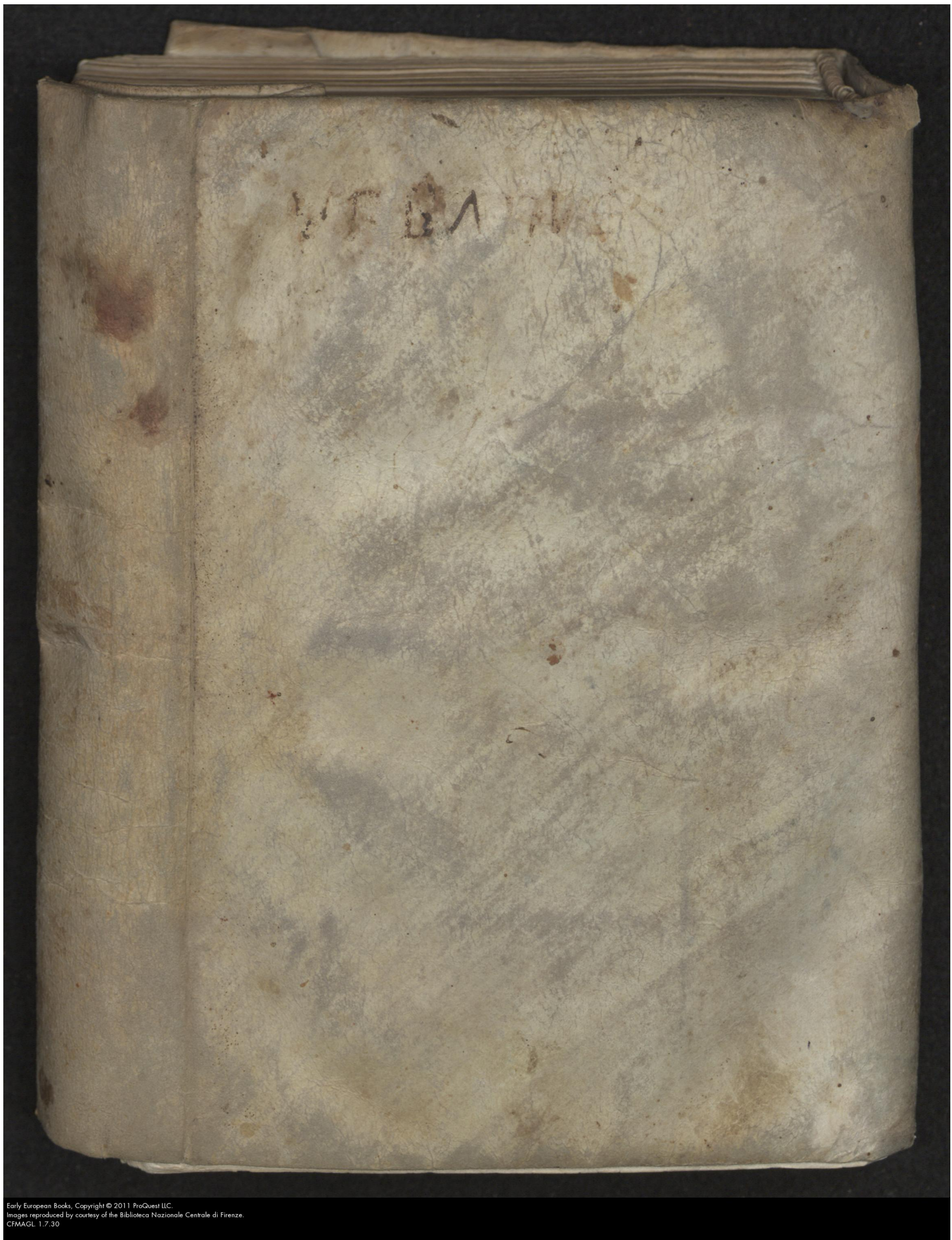

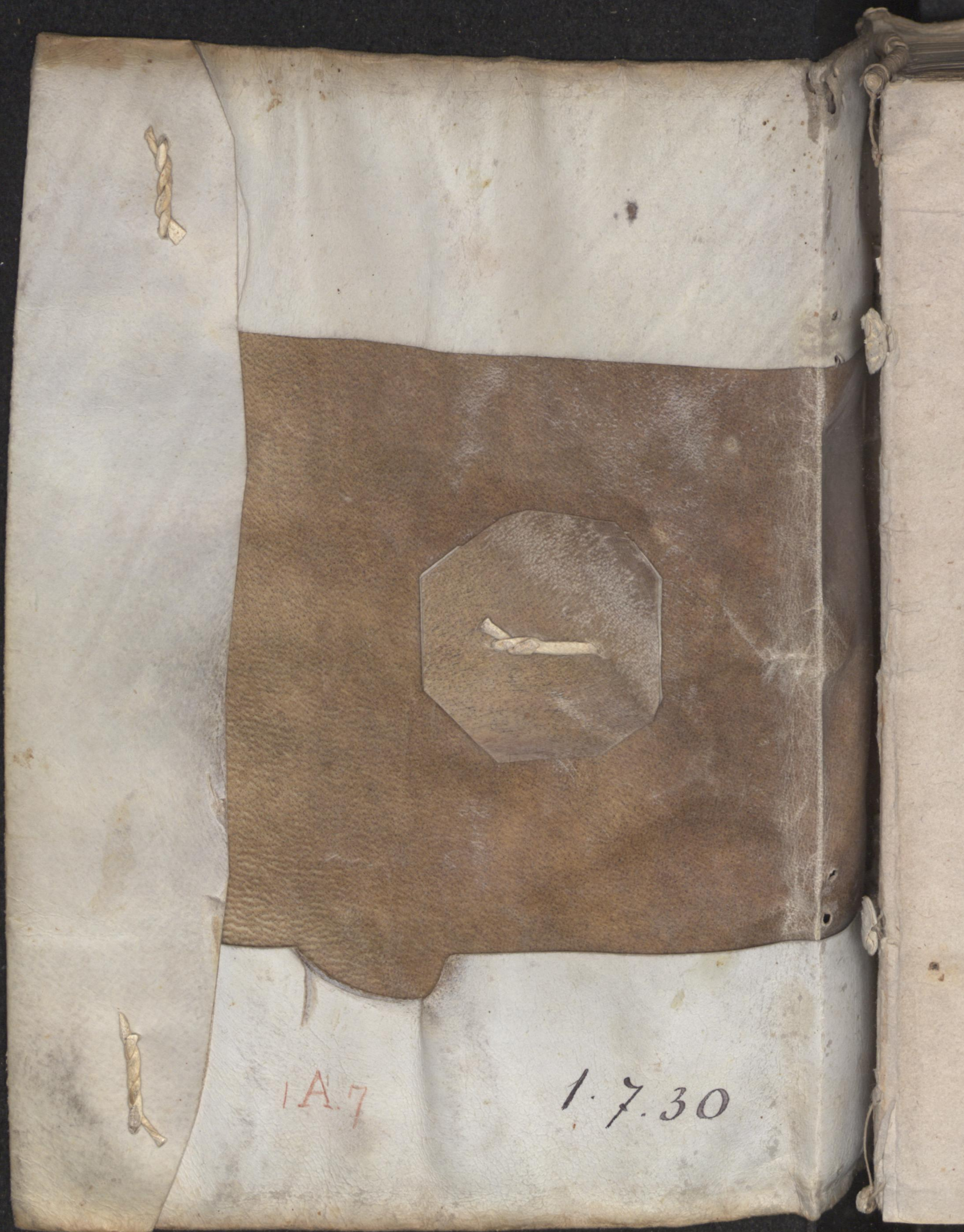

1A.7
1.7.30

Urbani

Grammaticae institutiones iterum per quā diligēter elaboratae. qppe quod alias vnū ac satꝫ in cōpositū fuerat corpus ī duo nūc politissima mēbra defluxit: quorū alterū per cōpēdia ducet adulescētes alterū iā artis arcana consulet indagaturis.

De passionibus dictionuꝫ ex tryphone.

De spiritibus ex theodorito ⁊ aliis.

De linguaruꝫ varietate opus ad enodandos poetas vtilissimuꝫ.

VRBANI

1512

VRBANVS MINORVM MINIMVS.

STVDIOSIS OMNIBVS S.P.D.

SVperioribus annis ſtudioſi lectores, quum Aldus imprimēdis Græce & latine libris operā nauaret, noſtras de inflexione nominum ac uerboꝝ annotatiōes latino atq; iterim græco ſermone compoſitas hincinde collegit: moxq; in eam, quā hactenꝰ uidiſtis, formam haud mediocri redegit labore. Demum ratus id quicquid erat uſui futurum Græcæ litteraturæ cādidatis editionem maturauit. Profecto ſemper eſt de litteris adeo bene meritus, ut alter a latinis Camillus, a græcis Themiſtocles poſſit appellari. Si quidem illi patriam ipſaq; parētum oſſa nullis unquā laboribus defatigati a barbarorum inſolentia conabantur aſſerere. hic uero tantū ſummis & pecuniæ & laborū impenſis profecit, ut quod utriq; uix efficere ualuerunt, unus ſit aſſequutus. non enim ſuperſtitem adhuc græciam, capitolium ue ab hoſtibus unum defendit: uerum ipſa generis humani ornamenta iā a barbaris de medio ſublata reſtituit. Enimuero quas diximus annotationes tātum in gratiam noſtrorum diſcipulorum litteris olim mādaueramus, ut ſi quæ ſemel aut iterum dixiſſem diutius continere nō poſſent ſaltem ſcriptis ſibi ſinguli pagellis eadem ſæpius memoriæ inculcarent: neq; aſſidua me obruerēt interpellatione. Verūtame [illegible] poſtea annos fere omnes italiæ iſignes u [illegible] uirem, animaduerteremq; multos: qui no [illegible] s inuigilaſſent: ad frugem breui compen [illegible] m induxi, ut primū me in ocium recepiſſe [illegible] riorem excutere lucernam, addere, detra [illegible] t inuitatis hoſpitibus cœnam parare: de [illegible] in publicū ſic elu-

cubrata quã primum prodirent. Grãmaticorum igitur copiam ingentem ex omni propemodum europa collegi: moxq; omnis eos perlegi sane quã accurate: habitoq; delectu rerũ annotatu dignarum duos composui libellos: quorum alter introducẽdis consulet adulescentibus: alter penitissima quæq; grammatices arcana prouectis iam ad interiora uiris demõstrabit. neq; enim sum passus diutius meam operam desiderari. Vos itaq; meos carissimos hortor & obsecro ut in hisce censendis, non ipsum munus, uerum largientis animum perpendatis.

σκιπίωνος καρτερομάχου:

Οὐρβανοῖο λαβὼν μικτὸν πόνον οὔποτ' ἄπρακτος
γραμματικῆς ἴσθων τῆς πολυγλωσσοτάτου.
Ἐκ τούτου δ' ἄλλων πειρήσεαι εὐθύς ἁπάντων
Εὐξυνέτων, μικρὸν βιβλίον, ἀλλὰ πολύ.

Νικήτου τοῦ φαύστου,

Εἴαρος ἀρχομένοιο, καὶ ἀντέλλοντος ἀν οὖδας
ἄνθευς, καγχαλάᾳ πᾶν γένος ὑψιπετῶν.
Ἐκ λαγόνων βάλλει μὲν ὑπόσεγα τέκνα χελιδὼν,
φρουρεῖ δ᾽ ὡς φιλόπαις ἕρκει πηλοχύτῳ.
Τόφρα χιὼν ζεφύρῳ καταλείβεται, ἀσπασίως τε
ἔργα βοῶν ῥαίνει ὄμβρος ὁ φυλλοτόκος
Προβλῆτες δ᾽ ἄνεῳ πάμπαν ῥιγμῖνες ἔασι,
πᾶσαι τ᾽ ἀκροπόλεις, κἠνεμόεν τέμενος.
Εὐδία νηνεμίη τε κατ᾽ αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον,
πλοῖα τ᾽ ἀποπροκαλεῖ κῦμα γαληνιόων.
Δὴ τότ᾽ ἐρυσσάμενος τράμβιν μακρὸν εἰς ἅλα δῖαν
ἔμπορος ἀφροκόμοις σέλμασι ναυτίλεται.
Οὐρβανοῖο παρόντος ἐΰστροφα πείσματα βίβλων
λύσατε ὥστε πλέειν γραμματικῆς πέλαγος.
Ἤδη γὰρ κλίσεων κρυερῶν βυθὸν, οἴδματε γλώσσης
παντοίας τοῦδε φροῦδον ἔθηκε νόος.
Ἤδη καὶ φθόγγων προβολὴν στονόεσσαν ἔδειξεν
οὗτος, καὶ κανόνων κρυπτομένων σπιλάδας.
Οὗτος ἔην ὑμῖν ἄνθος, πρώτη τε χελιδών.
οὗτος ἔην ζέφυρος. πλείετε θαρσαλέοι:.

τέλος.

FRATRIS VRBANI ORDINIS MINORVM INSTITVTIONES GRAMMATICÆ.

Γράμματα quæ latine litteræ dicunt̃ sunt quattuor & uiginti. α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. ς. τ. υ. φ. χ. ψ. ω. Et in duas diuiduntur partes εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα. Hoc est. In uocales & consonãtes. Vocales septem α. ε. η. ι. ο. υ. ω. Consonantes uero decem & septem. β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ. Vocales diuiduntur εἰς μακρὰ. εἰς βραχέα. καὶ εἰς δίχρονα. In longas. breues. & ancipites. Vocales natura longæ, duæ. η. & ω μέγα. Natura breues duæ, ε ψιλὸν, & ο μικρόν. Ancipites tres, α. ι. υ. Diuiduntur etiam εἰς μεταβολικά. καὶ εἰς ἀμετάβολα. Hoc est, in muttabiles. & in imutabiles. Mutabiles tres. α. ε. ο. α. quidem &. ε. in. η. mutant̃. Sed. ο. in ω. μέγα. Immutabiles uero quattuor. η, ι. υ. ω. Ex uocalib⁹. Diphthongi propriæ sex fiunt. αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. Abusiuæ uero quinq; ᾳ. ῃ. ῳ. ηυ. υι. Consonãtium autem quædam sunt ἡμίφωνα. hoc est, semiuocales. Quædã ἄφωνα. idest mutæ. Semiuocales octo. ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ. Quarum διπλᾶ hoc est. Duplices tres. ζ. ξ. ψ. ἀμετάβολα hoc est immutabiles quattuor. λ. μ. ν. ρ. At. σ. ἄσημον appellatur. Mutæ sunt nouem, quæ trifariam diuidũtur. εἰς ψιλά. hoc est tenues. κ. π. τ. εἰς δασέα. idest crasas. θ. φ. χ. καὶ εἰς μέσα, hoc est medias. β. γ. δ. Ex hisce litteris sic diuisis fiunt syllabæ. ut. πλα. Ex syllabis. dictiões. ut πλάτων. Ex dictionibus oratio, ut πλάτων περιπατεῖ. Plato deambulat. Cuius octo sunt

partes. ὄνομα. ῥῆμα. μετοχή. ἄρθρον. ἀντωνυμία. πρόθεσις. ἐπίρρημα. καὶ σύνδεσμος. hoc est, nomen. uerbum. participium. articulus. pronomen. ꝓpositio. aduerbiũ. & coniunctio. Horũ quinq; sunt declinabiles. ὄνομα. ῥῆμα. μετοχή. ἄρθρον. ἀντωνυμία. Indeclinabiles uero tres, πρόθεσις. ἐπίρρημα. καὶ σύνδεσμος.

Nomini accidunt quinq;. γένος. εἶδος. σχῆμα. ἀριθμός, πτῶσις. hoc est. Genus. Species. Figura. Numerus. Casus.

Genera sunt quinq;. ἀρσενικόν. θηλυκόν. οὐδέτερον. κοινόν. καὶ ἐπίκοινον Masculinum. Fœmininum. Neutrum. Cõmune. Promiscuum. Masculinum, ut ὁ πλάτων. Fœmininum, ut ἡ ἀρετή. Neutrũ. ut τὸ δῶρον. Cõe ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. Promiscuũ. ut ὁ ἀετός. ἡ χελιδών.

Species duæ. πρωτότυπον. καὶ παράγωγον. Primitiua & Deriuatiua. Primitiua, ut οὐρανός. Deriuatiua, ut οὐράνιος.

Figuræ tres. ἁπλοῦν. σύνθετον. παρασύνθετον. hoc est. Simplex. Cõposita, & Decomposita. Simplex. ut ἵππος, Composita. ut φίλιππος. Decomposita. ut φιλιππίδης.

Numeri tres. ἑνικός. δυϊκός. πληθυντικός. Singlaris. Dualis. & plalis. Sing. ut ὁ καλός. dualis ut τὼ καλώ. plura. ut οἱ καλοί.

Casus quinq;. εὐθεῖα. γενική. δοτική. αἰτιατική. καὶ κλητική. Nominatiuus. Genitiuus. Datiuus. Accusatiuus. & Vocatiuus.

Προσῳδίαι, hoc est Accentus, sunt decẽ. ὀξεῖα. βαρεῖα. περισπωμένη. μακρά. βραχεῖα. δασεῖα. ψιλή. ἀπόστροφος. ὑφέν. καὶ ὑποδιαστολή. idest. Acutus ´. Grauis `. Circũflexus ῀. Longalinea ¯. Breuis, siue Cõtracta linea. Aspiratio ῾. Leuigatio, siue Siccitas ᾿. Auersio ᾿. Subunio ‿. Et distinctio, . περὶ ἄρθρων.

Τῶν δὲ ἄρθρων, τὰ μὲν προτακτικά. τὰ δὲ ὑποτακτικά. Articulorum autem hi quidem præpositiui. hi uero subiunctiui, siue Subordinatiui, quos latini relatiua appellant. Articuli præpositiui genere masculino declinantur Sic.

ἑνικά. Noiatiuo ὁ. Gtõ τοῦ. Datiuo τῷ. Accusatiuo τόν.

δυϊκά. Noiatiuo. & Actõ τώ. accẽtu acuto solũ. Gtõ, & dtõ τοῖν.
πληθυντικά. Noiatiuo οἱ. Gtõ τῶν. Dtõ τοῖς. Actõ. τούς.

Genere Fœminino.

ἑνικά. ἡ. τῆς. τῇ. τὴν. δυϊκά. τά. ταῖν. πλη. αἱ. τῶν. ταῖς. τάς.

Genere Neutro.

ἑνικά. τό. τοῦ. τῷ. τό. δυϊκα τώ. τοῖν. πλη. τά. τῶν. τοῖς. τά.

Articuli Subiunctiui genere masculino.

ἑνικά. ὅς, οὗ. ᾧ. ὅν. δυϊκά ὥ. οἷν. πλη. οἵ. ὧν. οἷς. οὕς.

Genere Fœminino.

ἑνικά. ἥ, ἧς. ᾗ. ἥν. δυϊκά. ἅ. αἷν. πλη. αἵ. ὧν. αἷς. ἅς.

Genere Neutro.

ἑνικά. ὅ. οὗ. ᾧ. ὅ. δυϊκά. ὥ. οἷν. πλη. ἅ, ὧν. οἷς. ἅ.

Vocatiuo casu Articuli omnino caret. ὦ uero articulus non ẽ, sed aduerbium uocandi, quod omnibus generibus. ac numeris cõmune est.

De diuisione nominum.

Τῶν δ᾽ ὀνομάτων τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα. τὰ δὲ περιττοσύλλαβα. hoc est. Noium aliqua parisyllaba sunt, ut αἰνείας, αἰνείου. Aliqua iparisyllaba, ut αἴας, αἴαντος. Quæ sunt parisyllaba quadrifariam declinãtur. Quæ iparisyllaba. uno modo tm̃. Vnde quinq; fiunt declinatiões. Prima. Secunda. Tertia. Quarta parisyllabæ & quinta iparisyllaba. & hæ quidem omnes simplices dicuntur.

De Prima declinatione.

PRima igitur declinatio est parisyllabor͂ noium masculinor͂ tm̃ in ᾱς desinentium, & in η̄ς. ut ὁ αἰνείας. ὁ χρύσης. quorũ genitiu⁹ in οῦ desinit. Datiuus in ᾱ, uel in ῃ̄ diphthógos improprias ẽm uocalẽ noiatiui. Accusatiuus in ν̄ cũ uocali noiatiui. ἑνικά.

ὁ αἰνείας. τοῦ αἰνείου. τῷ αἰνείᾳ. τὸν αἰνείαν. ὦ αἰνεία κοινῶς. καὶ ὦ αἰνείας ἀττικῶς. δυϊκά. τὼ αἰνεία. τοῖν αἰνείαιν. ὦ αἰνεία. πλη. οἱ αἰνείαι. τῶν αἰνειῶν. τοῖς αἰνείαις. τοὺς αἰνείας. ὦ αἰνείαι. ἑνικά.

ὁ χρύσης. τοῦ χρύσου. τῷ χρύσῃ. τὸν χρύσην. ὦ χρύση κοινῶς, καὶ ὦ

χρύσης ἀττικῶς. δυϊκά. τὼ χρύσα. τοῖν χρύσαιν. ὦ χρύσα. πλη. οἱ χρύσαι. τῶν χρυσῶν. τοῖς χρύσαις. τοὺς χρύσας. ὦ χρύσαι.

Hoc in loco annotandū est noia parisyllaba in ης desinentia facere Vocatiuū in η, ὁ χρύσης. ὦ χρύση. Desinentia uero in της parisyllaba in α correptum, ut ὁ τοξότης, ὦ τοξότα. ὁ ἱππηλάτης ὦ ἱππηλάτα. Etiā noia gētilia in ης desinentia ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. Si uero eadē fuerint ꝓpria, in η. ὁ πέρσης ὦ πέρση. ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ἐργάζευ πέρση δῖον γένος.

De Secunda declinatione.

SEcunda declinatio est parisyllaboꝝ noium in α siue in η desinentium generis tm̄ fœminini, quoꝝ genitiuus in ας siue in ης desinit. Datiuus in ᾳ aut in ῃ diph. ĩproprias. accusatiuus uero in ν cum uocali noiatiui. ἑνικά.

Η μαῖα. τῆς μαίας. τῇ μαίᾳ. τὴν μαῖαν. ὦ μαῖα. δυϊκά. τὰ μαία. ταῖν μαίαιν. ὦ μαία. πλη. αἱ μαῖαι. τῶν μαιῶν. ταῖς μαίαις. τὰς μαίας. μαῖαι.

ἑνικά.

Η μοῦσα. τῆς μούσης. τῇ μούσῃ. τὴν μοῦσαν. ὦ μοῦσα. δυϊκά. τὰ μούσα. ταῖν μούσαιν. ὦ μούσα. πλη. αἱ μοῦσαι. τῶν μουσῶν. ταῖς μούσαις. τὰς μούσας. ὦ μοῦσαι.

ἑνικά.

Η τιμή. τῆς τιμῆς. τῇ τιμῇ. τὴν τιμήν. ὦ τιμή. δυϊκά. τὰ τιμά. ταῖν τιμαῖν. ὦ τιμά. πλη. αἱ τιμαί. τῶν τιμῶν. ταῖς τιμαῖς. τὰς τιμάς. ὦ τιμαί.

Aduertendum est hoc in loco Sola noia in α purum desinentia & in δα, & in θα. & in ρα seruare α in genitiuo & datiuo κοινῶς, ut μαῖα. μαίας. μαίᾳ. λήδα. λήδας. λήδᾳ. μάρθα. μάρθας. μάρθᾳ. ἡμέρα. ἡμέρας. ἡμέρᾳ. ἀθηνᾶ uero, quod ἀπὸ τοῦ ἀθηνάα κατὰ κρᾶσιν fit, & si in α non purum desinat sui tn̄ pfectī ꝓprietatē seruat. ἀθηνᾶ. ἀθηνᾶς. ἀθηνᾷ. sicut ἀθηνάα. ἀθηνάας. ἀθηνάᾳ.

De tertia declinatōe.

TErtia Declinatio parisyllaboꝝ nominum tam masculinoꝝ q̄ fœmininoꝝ cōium, & ꝓmiscuoꝝ in ος desinentium, & neutroꝝ in ον, quorum Genitiuus desinit in ου. Datiuus in ῳ. Accusatius in ν, cum uocali nominatiui. ἑνικά.

NOM.

Ο λόγος τοῦ λόγου. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὦ λόγε κοινῶς. καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς.
δηκά. τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν. ὦ λόγω. πλη. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς
λόγοις. τοὺς λόγους. ὦ λόγοι. ἑνικά.

Ἡ ὁδός. τῆς ὁδοῦ. τῇ ὁδῷ. τὴν ὁδόν. ὦ ὁδὲ κοινῶς. καὶ ὦ ὁδὸς ἀττικῶς.
δηκὰ τὰ ὁδώ. ταῖν ὁδοῖν. ὦ ὁδώ. πλη. αἱ ὁδοί. τῶν ὁδῶν. ταῖς ὁδοῖς.
τὰς ὁδούς. ὦ ὁδοί. ἑνικά.

Ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. τοῦ. καὶ τῆς ἀνθρώπου. τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ. τὸν, καὶ τὴν
ἄνθρωπον. ὦ ἄνθρωπε κοινῶς. καὶ ὦ ἄνθρωπος ἀττικῶς. δηκά. τὼ, καὶ τὰ
ἀνθρώπω. τοῖν, καὶ ταῖν ἀνθρώποιν. ὦ ἀνθρώπω. πλη. οἱ καὶ αἱ ἄνθρω-
ποι. τῶν ἀνθρώπων. τοῖς καὶ ταῖς ἀνθρώποις. τοὺς καὶ τὰς ἀνθρώπους.
ὦ ἄνθρωποι. ἑνικά.

Ὁ ἀετός. τοῦ ἀετοῦ. τῷ ἀετῷ. τὸν ἀετόν. ὦ ἀετὲ κοινῶς. καὶ ὦ ἀετὸς ἀττικῶς
δηκά. τὼ ἀετώ. τοῖν ἀετοῖν. ὦ ἀετώ. πλη. οἱ ἀετοί. τῶν ἀετῶν. τοῖς
ἀετοῖς. τοὺς ἀετοὺς ὦ ἀετοί. ἑνικά.

Τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου. τῷ ξύλῳ. τὸ ξύλον. ὦ ξύλον. δηκά. τὼ ξύλω. τοῖν ξύ-
λοιν. ὦ ξύλω. πλη. τὰ ξύλα. τῶν ξύλων. τοῖς ξύλοις. τὰ ξύλα. ὦ ξύλα.

Nec te lateat omnia neutra in ον desinentia tã substãtiua q̃ adiecti-
ua mittere gtũm in ου, ut τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου. τὸ καλόν. τοῦ καλοῦ.
nisi fuerint a masculis adiectiuorum noium in ων cõiter desinen
tium. Siue a cõparatiuis, siue a participiis, qm̃ huiusmodi neu-
tra suoꝝ masculinorum sequũtur declinatiõem. ut ὁ, καὶ ἡ εὐδαί
μων. τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὔδαιμον. τοῦ εὐδαίμονος. ὁ καὶ ἡ μείζων.
τοῦ. καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον. τοῦ μείζονος. ὁ τύψων. τοῦ τύψοντος τὸ
τύψον. τοῦ τύψοντος. Etiam in neutris noibus tã parisyllabis q̃
iparisyllabis tres casus esse similes in omni numero. hoc est no
minatiuum. actũm & uocatiuum, qui licet in singulari, & duali
numero uariã habeãt terminationem, in plurali tñ semper in α
correptũ cõiter desinũt, ut τὸ μῆλον nominatiui & accusatiui ca
sus. ὦ μῆλον uocatiui. τὸ τυφθὲν, ὦ τυφθέν. δηκά. τὼ μήλω. ὦ μήλω.
τὼ τυφθέντε. ὦ τυφθέντε. πλη. τὰ μῆλα. ὦ μῆλα. τὰ τυφθέντα. ὦ

τυφθέντα. De quarta Declinatione.

QVarta declinatio est atticorum noium parisyllaborum masculini generis, & fœminini, ac cõis in ῶς, & neutri in ῶν δια τ͂ ω μεγάλου. quorum gtũs, & datiuus in ῶ desinunt. Actũs uero in ν̄ cũ uocali noiatiui. ἑνικά.

Ὁ μενέλεως. τοῦ μενέλεω. τῷ μενέλεῳ. τὸν μενέλεων. ὦ μενέλεως. δυϊκά. τὼ
μενέλεω. τοῖν μενέλεῳν. ὦ μενέλεω. πλη. οἱ μενέλεῳ. τῶν μενέλεων.
τοῖς μενέλεῳς. τοὺς μενέλεως. ὦ μενέλεῳ. ἑνικά.

Ἡ ἅλως. τῆς ἅλω. τῇ ἅλῳ. τὴν ἅλων. ὦ ἅλως. δυϊκά. τὰ ἅλω. ταῖν ἅλῳν. ὦ
ἅλω. πλη. αἱ ἅλῳ. τῶν ἅλων. ταῖς ἅλῳς. τὰς ἅλως. ὦ ἅλῳ. ἑνικά.

Ὁ καὶ ἡ εὔγεως. τοῦ, καὶ τῆς εὔγεω. τῷ καὶ τῇ εὔγεῳ. τὸν καὶ τὴν εὔγεων. ὦ εὔ-
γεως. δυϊκά. τὼ, καὶ τὰ εὔγεω. &c. ἑνικά.

Τὸ εὔγεων. τ͂ εὔγεω. τῷ εὔγεῳ. τὸ εὔγεων. ὦ εὔγεων. δυϊκά. τὼ εὔγεω. τοῖν εὐ-
γεῳν. ὦ εὔγεω. πλ. τὰ εὔγεω. τῶν εὔγεων. τοῖς εὔγεῳς. τὰ εὔγεω. ὦ εὔγεω

Ne quis miretur cõem ordinẽ declinationũ imutatum esse, sciat hoc nõ temere esse factũ quãdoquidẽ deriuatũ posterius est eo a quo deriuatur, nam attica noia in ῶς desinẽtia a noibus in ο̄ς cõiter terminãtibus fiunt ο̄ paruo in ῶ magnũ mutato, ac penultima correpta, quæ si fuerit ᾱ ꝓductũ in ε̄ ψιλὸν cõuertit, eodẽ accẽtu seruato, ac in eadẽ syllaba & si mutata sit syllabarum quãtitas In obliquis uero cõibus si in penultima fuerit accẽtus in atticis retrahit in antepenultimã, ut νικόλαος νικολάου. νικόλεως νικόλεω. abiecto ῡ τῆς οῦ diphthõgi. & in actõ plurali similiter, τοὺς νικολάους. τοὺς νικόλεως. Si uero fuerit ῑ remanet in diph. impropria. τῷ νικολάῳ τῷ νικόλεῳ. οἱ νικόλαοι. οἱ νικόλεῳ. τοῖν νικολάοιν. τοῖν νικόλεῳν. τοῖς νικολάοις. τοῖς νικόλεῳς. De qnta declinatiõe iparisyllaborũ.

QVinta declinatio est omniũ imparisyllaborum noium masculinorum, fœmininorũ, neutrorum, cõium, & promiscuorum differentes terminationes habentium, quorum gtũs desinit in ο̄ς. Datiuus in ῑ. Actũs in ᾱ, & aliquando in ν̄. ἑνικά.

NOM.

Ὁ αἴας. τοῦ αἴαντος. τῷ αἴαντι. τὸν αἴαντα. ὦ αἶαν κοινῶς. καὶ ὦ αἴας ἀττι-
κῶς. δυϊκά. τὼ αἴαντε. τοῖν αἰάντοιν. ὦ αἴαντε. πλη. οἱ αἴαντες. τῶν
αἰάντων. τοῖς αἴασι. τοὺς αἴαντας. ὦ αἴαντες. ἑνικά.

Ἡ τριάς. τῆς τριάδος. τῇ τριάδι. τὴν τριάδα. ὦ τριάς. δυϊκά. τὰ τριάδε.
ταῖν τριάδοιν. ὦ τριάδε. πλη. αἱ τριάδες. τῶν τριάδων. ταῖς τριάσι.
τὰς τριάδας. ὦ τριάδες. ἑνικά.

Τὸ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα. ὦ βῆμα. δυϊκά. τὼ βήμα-
τε. τοῖν βημάτοιν. ὦ βήματε. πλη. τὰ βήματα. τῶν βημάτων. τοῖς
βήμασι. τὰ βήματα. ὦ βήματα. Sed q̄m huius quintæ declina-
tionis uariæ sunt recti terminatiões nõ ab re erit ordine quodã
per singula genera exẽpla ponerſe, & primum de noibus masculinis in σ desinentibus.

ὁ θόας. τοῦ θόαντος. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν. καὶ ὦ θόας.

ὁ λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχη. καὶ ὦ λάχης.

ὁ πάρις. τοῦ πάριδος. τῷ πάριδι. τὸν πάριδα. καὶ πάριν. ὦ πάρι. καὶ ὦ πάρις

ὁ χαρίεις. τοῦ χαρίεντος. τῷ χαρίεντι. τὸν χαρίεντα. ὦ χαρίει. καὶ ὦ χαρί-
εις. καὶ ὦ χαρίεν.

ὁ ὠκύς. τοῦ ὠκέος. τῷ ὠκέϊ, καὶ ὠκεῖ. τὸν ὠκέα καὶ ὠκύν. ὦ ὠκὺ, καὶ ὦ ὠκύς.

ὁ βότρυς. τοῦ βότρυος. τῷ βότρυϊ. τὸν βότρυν μόνον. ὦ βότρυ. καὶ ὦ βότρυς

ὁ ὀδούς. τοῦ ὀδόντος. τῷ ὀδόντι. τὸν ὀδόντα. ὦ ὀδούς.

ὁ ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι. τὸν ἱδρῶτα. ὦ ἱδρώς.

ὁ ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως.

ὁ ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς.

ὁ τίρυνς. τοῦ τίρυνθος. τῷ τίρυνθι. τὸν τίρυνθα. ὦ τίρυνς.

ὁ παιάν. τοῦ παιᾶνος. τῷ παιᾶνι. τὸν παιᾶνα. ὦ παιάν.

ὁ ποιμήν. τοῦ ποιμένος. τῷ ποιμένι. τὸν ποιμένα. ὦ ποιμήν.

ὁ δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.

ὁ φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι. τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν.

ὁ ἀγών. τοῦ ἀγῶνος. τῷ ἀγῶνι. τὸν ἀγῶνα. ὦ ἀγών.

ὁ ξενοφῶν. τοῦ ξενοφῶντος. τῷ ξενοφῶντι. τὸν ξενοφῶντα. ὦ ξενοφῶν.

ὁ θώραξ. τοῦ θώρακος. τῷ θώρακι. τὸν θώρακα. ὦ θώραξ.
ὁ μύρμηξ. τοῦ μύρμηκος. τῷ μύρμηκι. τὸν μύρμηκα. ὦ μύρμηξ.
ὁ πέρδιξ. τοῦ πέρδικος. τῷ πέρδικι. τὸν πέρδικα. ὦ πέρδιξ.
ὁ δοίδυξ. τοῦ τοίδυκος. τῷ δοίδυκι. τὸν δοίδυκα. ὦ δοίδυξ.
ὁ πλώξ. τοῦ πλωκός. τῷ πλωκί. τὸν πλῶκα. ὦ πλώξ.
ὁ μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ.
ὁ λουτήρ. τοῦ λουτῆρος. τῷ λουτῆρι. τὸν λουτῆρα. ὦ λουτήρ.
ὁ αἰθήρ. τοῦ αἰθέρος. τῷ αἰθέρι. τὸν αἰθέρα. ὦ αἰθήρ.
ὁ νέσωρ. τοῦ νέσορος. τῷ νέσορι. τὸν νέσορα. ὦ νέσωρ.
ὁ ἄραψ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ.
ὁ λίψ. τοῦ λιβός. τῷ λιβί. τὸν λίβα. ὦ λίψ.
ὁ μέροψ. τοῦ μέροπος. τῷ μέροπι. τὸν μέροπα. ὦ μέροψ.
ὁ κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

θηλυκά.

Ἡ τροιζήν. τῆς τροιζῆνος. τῇ τροιζῆνι. τὴν τροιζῆνα. ὦ τροιζήν.
ἡ σαλαμίν. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμίν.
ἡ γόρτυν. τῆς γόρτυνος. τῇ γότυνι. τὴν γότυνα. ὦ γόρτυν.
ἡ τρήρων. τῆς τρήρωνος. τῇ τρήρωνι. τὴν τρήρωνα. ὦ τρήρων.
ἡ ἆβλαξ. τῆς ἄβλακος. τῇ ἄβλακι. τὴν ἄβλακα. ὦ ἆβλαξ.
ἡ ἀλώπηξ. τῆς ἀλώπεκος. τῇ ἀλώπεκι. τὴν ἀλώπεκα. ὦ ἀλώπηξ.
ἡ κύλιξ. τῆς κύλικος. τῇ κύλικι. τὴν κύλικα. ὦ κύλιξ.
ἡ φλόξ. τῆς φλογός. τῇ φλογί. τὴν φλόγα. ὦ φλόξ.
ἡ δάμαρ. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ.
ἡ χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα. ὦ χείρ. (ὦ μῆτερ.
ἡ μήτηρ. τῆς μητέρος, καὶ μητρός. τῇ μητέρι, καὶ μητρί. τὴν μητέρα μόνον.
ἡ λαμπάς. τῆς λαμπάδος. τῇ λαμπάδι. τὴν λαμπάδα. ὦ λαμπάς.
ἡ δαίς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαίς.
ἡ φιλότης. τῆς φιλότητος. τῇ φιλότητι. τὴν φιλότητα. ὦ φιλότης.
ἡ κόνις. τῆς κόνιος. τῇ κόνιι. τὴν κόνιν. ὦ κόνις.
ἡ κλείς. τῆς κλειδός. τῇ κλειδί. τὴν κλεῖδα. καὶ κλεῖν. ὦ κλείς.

MOM.

ἡ χλαμύς. τῆς χλαμύδος. τῇ χλαμύδι. τὴν χλαμύδα. ὦ χλαμύς.
ἡ γένυς. τῆς γένυος. τῇ γένυϊ. τὴν γένυν. ὦ γένυς.
ἡ τίρυνς. τῆς τίρυνθος. τῇ τίρυνθι. τὴν τίρυνθα. ὦ τίρυνς.
ἡ φλέψ. τῆς φλεβός. τῇ φλεβί. τὴν φλέβα. ὦ φλέψ.

οὐδέτερα.

Τὸ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα. ὦ βῆμα.
τό μέλι. τοῦ μέλιτος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι.
τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος καὶ δουρός. τῷ δόρυϊ καὶ δουρὶ. τὸ δόρυ. ὦ δόρυ.
τὸ πᾶν. τοῦ παντός. τῷ παντί. τὸ πᾶν. ὦ πᾶν.
τὸ μέλαν. τοῦ μέλανος. τῷ μέλανι. τὸ μελαν. ὦ μέλαν.
τὸ τιθέν. τοῦ τιθέντος. τῷ τιθέντι. τὸ τιθὲν. ὦ τιθέν.
τὸ τυποῦν. τοῦ τιποῦντος. τῷ τυποῦντι. τὸ τιποῦν. ὦ τιποῦν.
τὸ ζευγνύν. τοῦ ζευγνύντος. τῷ ζευγνύντι. τὸ ζευγνύν. ὦ ζευγνύν.
τὸ μεῖζον. τοῦ μείζονος. τῷ μείζονι. τὸ μεῖζον. ὦ μεῖζον.
τὸ δέλεαρ. τοῦ δελέατος. τῷ δελέατι. τὸ δέλεαρ. ὦ δέλεαρ.
τὸ ἧπαρ. τοῦ ἥπατος. τῷ ἥπατι. τὸ ἧπαρ. ὦ ἧπαρ.
τὸ κῆρ. τοῦ κηρός. τῷ κηρί. τὸ κῆρ. ὦ κῆρ.
τὸ ὕδωρ. τοῦ ὕδατος. τῷ ὕδατι. τὸ ὕδωρ. ὦ ὕδωρ.
τὸ ἅλας. τοῦ ἅλατος. τῷ ἅλατι. τὸ ἅλας. ὦ ἅλας.
τὸ σαῦς. τοῦ σαυτὸς. τῷ σαυτί. τὸ σαῦς. ὦ σαῦς.
τὸ τετυφὸς. τοῦ τετυφότος. τῷ τετυφότι. τὸ τετυφός. ὦ τετυφός.

¶ Et hæc de ſimplicibus declinationibus. nunc uero de contractis per κρᾶσιν. ſiue συναίρεσιν dicendum.

Quinq; igitur ſunt & aliæ declinationes: quæ συνῃρημέναι. hoc ē contractæ appellãtur: & a quinta ſimpliciũ fiunt per ſynæreſim: & craſim: quas græci cõmuniori uocabulo ſynalephas appellãt: quæ figuræ inter ſe differunt. Nam ſynæreſis eſt quædam coniũctio: ſiue coherentia duarũ ſeparatarum uocalium in diphthongum: in qua nulla fit uocalium trãſmutatio: ut δημοσθένεϊ δημοσθένει. λητόϊ λητοῖ. κρᾶσις autem eſt quædam cõmixtio: ſiue contem

peramentum duarum separatarum uocalium nunc in diph:
nnnc uero monophthongum, ĩ q̃bus aut altera uocaliũ trãsmu-
tat̃ ut δημοσθένεος δημοσθένους. aut ambæ. ut δημοσθένεα δημοσθένη.
Nã ε̄ & ō in οῦ diphthõgum cõtracta sunt, ubi ε̄ οĩο trãsmuta-
tum ẽ. ε̄ uero & ᾱ in η̄ monophthõgum, in qua & si neutra uoca
lium actu appareat, potestate tñ ambæ in ea mixtæ sunt. Abusi-
ue aũt altera pro altera capit̃, utraq̃ tñ ut plurimũ cõi uocabu-
lo synæresis appellat̃, & si ipsam rarius fieri contingat. Aduertẽ
dum est etiam p̃cedente uocali lõga, quãtacũq̃ sit seq̃ẽs nunq̃
Vt τῷ βασιλῆι ἐκ τοῦ βασιλῆος ex illis fieri synæresim, ut asserit. Emanuel chrysolura. Fit autẽ
aut ex duabus breuibus, aut ex breui & lõga & semp̃ in lõgã.
Sed sciendum synæresin pro crasi esse accipiẽdã, nam synæresis
nt supra definiuimus raro ex p̃cedẽte breui fit, & in dtõ singu-
lari tm̃ primæ, & quartæ, & q̃ntæ declinationis, ut δημοσθένεϊ
δημοσθένει. λητόϊ λητοῖ. κρέαϊ κρέᾳ. Cæteræ uero contractiones p̃
crasin fiunt oẽs, & ex p̃cedẽte breui semp̃ quæ ẽ aut ᾱ, aut ε̄, aut
ō. ut in sequẽtibus declinationibus liquido apparebit.

Prima Declinatio cõtractoꝝ est noium masculinoꝝ, Fœminino-
rum, & coium desinẽtium in ης, ac neutroꝝ in ες adiectiuorum,
& in ος substãtiuoꝝ: quoꝝ gtũs p̃fectus, & iparisyllabus διὰ τοῦ
ῶς existens in οῦς facit cõtractum. Synæreses autem huius decli
natiõis ex ε̄ tenui fiũt semp̃, & ex quauis uocali pura sequente,
hoc ẽ nulla intercedẽte cõsonante sic, ε̄ & ō in οῦ diphthõgum,
& in οῖ. ε̄ & ω̄ in ῶ. ε̄ & ῑ in εῖ diphth. semp̃. ε̄ & ᾱ, & duo εε̄, ali-
qua seq̃ẽte consonãte etiam in εῖ piph. alioqui ĩ η̄ monophthõ-
gum. Sunt igit̃ in uniuersum synæreses q̃nq̃ εῖ. οῦ. οῖ. ῆ. & ῶ. qua
rum singuli gti singulas sortiti sunt. Genitiuus singularis οῦ. τοῦ
δημοσθένεος. νους. Dualis οῖ τοῖν δημοσθενέοιν. νοῖν. Pluralis ῶ. τῶν
δημοσθενέων. νῶν. εῖ cois ẽ datiuo singulari, ntõ, actiõ, & utõ plura
libus. τῷ δημοσθένεϊ νεῖ. οἱ δημοσθένεες. νεις. τοὺς δημοσθένεας. νεις.
η̄ uero cõis ẽ actio singulari, & ntõ, & actio duali. τὸν δημοσθέ-

νεα νη. δημοσθένεε νη. ntō etiam, & actio & utō pluralibus neutrorum τὰ τείχεα. χη. ὦ τείχεα. χη.

παραδείγματα. ἑνικά.

Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος δημοσθένους. τῷ δημοσθένεϊ. νει. τὸν δημοσθένεα. νη. ὦ δημόσθενες κοινῶς. καὶ ὦ δημοσθένης ἀττικῶς.

Δυϊκά. τὼ δημοσθένεε. νη. τοῖν δημοσθενέοιν. δημοσθενοῖν. ὦ δημοσθένεε. νη. πλη. οἱ δημοσθένεες. νεις. τῶν δημοσθενέων. νῶν. τοῖς δημοσθένεσι. τοὺς δημοσθένεας. νεις. ὦ δημοσθένεες. νεις. ἑνικά.

Ἡ τριήρης. τῆς τριήρεος. ρους. τῇ τριήρεϊ. ρει. τὴν τριήρεα. ρη. ὦ τρίηρες. καὶ ὦ τριήρης. καὶ τὰ λοιπά. ἑνικά.

Ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος. θοῦς. τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ. θεῖ τὸν καὶ τὴν ἀληθέα. θῆ. ὦ ἀληθές. καὶ ὦ ἀληθής. δυϊκά τὼ καὶ τὰ ἀληθέε. θῆ. τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν. θοῖν. ὦ ἀληθέε. θῆ. πλη. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες. θεῖς. τῶν ἀληθέων. θῶν. τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι. τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας. θεῖς. ὦ ἀληθέες. θεῖς. ἑνικά.

Τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος. θοῦς. τῷ ἀληθέϊ. θεῖ. τὸ ἀληθές ὦ ἀληθές.

Δυϊκά. τὼ ἀληθέε. θῆ. τοῖν ἀληθέοιν. θοῖν. ὦ ἀληθέε. θῆ.

πλη. τὰ ἀληθέα. θῆ. τῶν ἀληθέων. θῶν. τοῖς ἀληθέσι. τὰ ἀληθέα. θῆ. ὦ ἀληθέα. θῆ. ἑνικά.

Τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος. καὶ τείχους. τῷ τείχεϊ. χει. τὸ τεῖχος ὦ τεῖχος

δυϊκά. τὼ τείχεε. χη. τοῖν τειχέοιν. χοῖν. ὦ τείχεε. χη.

πλη. τὰ τείχεα. χη. τῶν τειχέων. χῶν. τοῖς τείχεσι. τὰ τείχεα. χη. ὦ τείχεα. χη.

De scđa declinatione cōtractorum.

Secūda Declinatio cōtractoꝝ noīum duas habet terminationes. ῑς masculinornm, fœminorum, & cōmunium. & ῑ neutrorum: quoꝝ gtūs διὰ τοῦ ιος κοινῶς profertur, & εος ἰωνικῶς. & εως ἀττικῶς: actūs in ῑν solū. Huius aūt declinationis una tm̄ synæresis fit ꝓpria, hoc ē in ῑ ꝓductū, qa p̄cedēte ῑ, sequēte uero q̃uauis uocali si ex eis synæresis fieri contingat, in ῑ fit sp: qđ cuiusuis gn̄is quattuor tm̄ euenit casibus, hoc est datiuo singulari. τῷ ὄφιϊ ὄφι. τῷ σινήπιϊ. σινήπι. ntō, actō, & utō pluralibus. οἱ ὄφιες ὄφις. τοὺς,

ὄφιας. ὄφις. ὦ ὄφιες ὄφις. τὰ σινήπια πι. ὦ σινήπια. πι. In duali numero nunq̃ fit synæresis in ῑ. Eodē uero ῑ in ε̄ conuerso ionico more eædē fiunt synæreses quæ sunt i prima declinatiōe: quãdoq̨ dem ex ε̄ tenui & uocali sequente fiunt: & hoc in dictis quattuor casib⁹: & in ntō duali. τῷ ὄφεϊ ὄφει. τὼ ὄφεε. φη. οἱ ὄφεες. φεις. τοὺς ὄφεας. φεις. ὦ ὄφεες ὄφεις. & in neutris. τῷ σινήπεϊ. πει. τὼ σινήπεε πη. τὰ σινήπεα σινήπη. Sunt igitur tres duntaxat synæreses, ῑ silicet productum quæ est huic declinalioni propria & duæ cōes cũ prima: hoc ē ει. & η̄. Gtōru; eni nullus patitur synæresim: sæd diuersus ē ꝑm diuersarũ linguarũ proprietates. nam regula est ꝙ quandocũq; genitiuus singularis patitur synæresim: etiam dualis & pluralis patiuntur. At si non patitur singularis: nec cæteri patiuntur.

παραδείγματα. ἑνικά.

Ὁ ὄφις. τοῦ ὄφιος κοινῶς. καὶ ὄφεος ἰωνικῶς. καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ ὄφι καὶ ὄφεϊ ὄφει. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι καὶ ὦ ὄφις.

Δυϊκά. τῶ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε ὄφη. τοῖν ὀφίοιν. καὶ ὀφέοιν. καὶ ὄφεων. ὦ ὄφιε μόνον. καὶ ὄφεε. φη. Πληθ. οἱ ὄφιες. ὄφις. καὶ ὄφεες ὄφεις. τῶν ὀφίων. καὶ ὀφέων. καὶ ὄφεων. τοῖς ὄφισι. καὶ ὄφεσι. τοὺς ὄφιας. ὄφις. καὶ ὄφεας ὄφεις. ὦ ὄφιες ὄφις. καὶ ὄφεες. ὄφεις.

ἑνικά.

Ἡ πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς. καὶ πόλεος ἰωνικῶς. καὶ πόλεως. ἀττικῶς. τῇ πόλιϊ πόλι. καὶ πόλεϊ πόλει. τὴν πόλιν μόνον. ὦ πόλι. καὶ ὦ πόλις.

Δυϊκά. τὰ πόλιε μόνον. καὶ πόλεε πόλη. ταῖν πολίοιν. καὶ πολέοιν καὶ πόλεων. ὦ πόλιε μόνον. καὶ πόλεε πόλη. Πληθ. αἱ πόλιες πόλις. καὶ πόλεες πόλεις. τῶν πολίων. καὶ πολέων. καὶ πόλεων. ταῖς πόλισι. καὶ πόλεσι. τὰς πόλιας. πόλις. καὶ πόλεας. πόλεις. ὦ πόλιες πόλις. καὶ πόλεες πόλεις.

ἑνικά.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς. καὶ σινήπεος ἰωνικῶς. καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ σινήπι. καὶ σινήπεϊ πει. τὸ σίνηπι. ὦ σίνηπι.

Δυικὰ τὼ συνήθειε μόνον. καὶ συνήθεε. θη. τοῖν συνηθίοιν. καὶ συνηθέοιν καὶ συνηθέων. ὦ συνήθειε μόνον. καὶ συνήθεε. θη.

Πλη. τὰ συνήθεια συνήθη. καὶ συνήθεα. θη. τῶν συνηθίων καὶ συνηθέων. καὶ συνηθέων. τοῖς συνήθεσι. καὶ συνήθεσι. τὰ συνήθεια. συνήθη. καὶ συνήθεα συνήθη. ὦ συνήθεια συνήθη. καὶ συνήθεα συνήθη.

De tertia declinatione.

Tertia declinatio Cōtractorꝝ nominum unicam habet terminationem in ευς. & masculinorũ tantũ. Quorꝝ gtũs διὰ τοῦ εος fit κοινῶς. καὶ εως ἀττικῶς. καὶ ηος ἰωνικῶς. Cuius synæreses sũt cum prima declinatione cões, quandoquidem ex ε tenui pcedente fiũt & uocali sequente. & duæ sunt tm̃, ει scilicet, & η. ει enim in datiuo singulari, τῷ βασιλέϊ. λεῖ. in ntõ, actõ, & uocatiuo pluralibus, οἱ βασιλέες. λεῖς. τοὺς βασιλέας. λεῖς ὦ βασιλέες. λεῖς. η uero in nominatiuo & uocatiuo duali τὼ βασιλέε. λῆ. ὦ βασιλέε. λῆ. Genitiuorum aũt nullus patitur συναίρεσιν, sed diuersus est ẜm linguarum diuersitatem. Aduertendum etiã penultimam uocalem hoc ε ψιλὸν in omnibꝰ casibus dẽpto singulari ntõ, & utõ in η conuerti ἔθει ἰωνικῷ, nec ex ea synæresim fieri,

Ὁ βασιλεύς. τοῦ βασιλέος κοινῶς. καὶ βασιλέως ἀττικῶς. καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς. τῷ βασιλέϊ βασιλεῖ. καὶ βασιλῆϊ. τὸν βασιλέα. καὶ βασιλῆα. ὦ βασιλεῦ κοινῶς. καὶ βασιλεὺς ἀττικῶς.

Δυϊκὰ τὼ βασιλέε. λῆ. καὶ βασιλῆε. τοῖν βασιλέοιν. καὶ βασιλήοιν. ὦ βασιλέε. λῆ. καὶ βασιλῆε. Πλη. οἱ βασιλέες. λεῖς. καὶ βασιλῆες. τῶν βασιλέων. καὶ βασιλήων. τοῖς βασιλεῦσι. καὶ βασιλῆσι. τοὺς βασιλέας. λεῖς καὶ βασιλῆας. ὦ βασιλέες. λεῖς. καὶ βασιλῆες.

De quarta declinatione.

Quarta declinatio cõtractorum nominũ duas habet terminationes. in ω, & in ως fœminorꝝ tm̃. Quorum gtũs perfectus & imparisyllabus in ος existens in ους κατὰ κρᾶσιν facit contractum. Synæreses aũt huius declinationis, quæ ex ο paruo pcedente, & uoca-

li sequēte fiunt tres sunt οῦ. οῖ. ῶ. quæ sic ordinant, duo οō in ου in genitiuo singulari. τῆς λητόος λητοῦς. ō. & ī in οῖ in datiuo singulari. τῇ λητόϊ λητοῖ. ō, & ᾱ in ῶ i actō singlāri. τὴν λητόα λητώ. cætera uero tertiā sequūt simpliciū decliationē. παραδείγματα. ἑνικά.

Ἡ λητώ. τῆς λητόος λητοῦς. τῇ λητοί λητοῖ. τὴν λητόα. λητώ. accētu acuto. ὦ λητοῖ. Γ δυϊκά. τὼ λητώ. ταῖν λητοῖν. ὦ λητώ. Γ πλη. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τάς λητούς. ὦ λητοί.

ἑνικά.

Ἡ αἰδώς. τῆς αἰδόος. δοῦς. τῇ αἰδόϊ αἰδοῖ. τὴν αἰδόα. δῶ. accētn circūflexo ὦ αἰδοῖ. Γ δυϊκά. τὼ αἰδώ. ταῖν αἰδοῖν. ὦ αἰδώ. Γ πλη. αἱ αἰδοί. τῶν αἰδῶν. ταῖς αἰδοῖς. τὰς αἰδούς. ὦ αἰδοί.

De quinta declinatione.

QVinta declinatio cōtractoꝝ nominū duas habet terminationes ᾱς puꝝ, & ρᾱς neutroꝝ tm̄. Quoꝝ gtūs i ατος desinit κοινῶς. & in αος subtracto τ ἰωνικῶς. & i ως κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. In hac autem declinatione duæ fiūt synæreses, in ᾱ pductū, & in ω μέγα. ex ᾱ eni pcedente, & ō utcūqꝫ sequente siue ō paruum sit, & idē siue solū, siue in diphthōgo, siue sit ω μέγα semp fit synæresis in ω μέγα, quod genitiuis tm̄ euenit. Sequēte uero quauis alia uocali in ᾱ productum fit syneresis.

Ἑνικά.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς. καὶ κρέαος ἰωνικῶς. καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι. καὶ κρέαϊ. καὶ κρέᾳ. τὸ. κρέας ὦ κρέας. Γ δυϊκά. τὼ κρέατε. καὶ κρέαε. καὶ κρέα. τοῖν κρεάτοιν. καὶ κρεάοιν. καὶ κρεῷν. ὦ κρέατε. καὶ κρέαε. καὶ κρέα. Γ πλη. τὰ κρέατα. καὶ κρέαα. καὶ κρέα. τῶν κρεάτων. καὶ κρεάων. καὶ κρεῶν. τοῖς κρέασι. τὰ κρέατα. καὶ κρέαα. καὶ κρέα. ὦ κρέατα. καὶ κρέαα. καὶ κρέα.

Vbi sciendum genitiuū dualem κρεῷν κρᾶσιν pati, atqꝫ συναίρεσιν. nā ex ᾱ. & ō crasi facta in ω μέγα ei per syneresim in subscribitur.

Τὸ κέρας. τοῦ κέρατος. καὶ κέρως. καὶ κέρος. τῷ κέρατι καὶ κέραϊ καὶ κέρᾳ. τὸ κέρας. ὦ κέρας. & alia ſicut τὸ κρέας.

PReter dicta noia contracta aliqua iueniuntur que per oẽs numeros & caſus ſynæreſim patiunt᷑, quorꝫ maſculina, & neutra tertiæ ſũt ſimpliciũ declinatiõis. Fœminina uero ſecũdæ, quæ a theodoro gaza ὁλοπαθῆ appellantur, ob quã rẽ in nulla cõtractorũ declinatiõe coordinãtur. quorꝫ iflexio talis ẽ ἑνικά.

Ὁ νόος νοῦς. τοῦ νόου νοῦ. τῷ νόῳ νῷ. τὸν νόον νοῦν. ὦ νόε νοῦ. Δυϊκά. τὼ νόω νώ. τοῖν νόοιν νοῖν. ὦ νόω νώ. accẽtu acuto, qm̃ dualis numer⁹ in ω deſinens ſiue a circũflexis, ſiue ab oxitonis acuitur, circunflectit᷑ aũt nunq̃, ut ὁ καλὸς. τὼ καλώ. ὁ ἀργυροῦς τὼ ἀργυρώ. ὁ νοῦς τὼ νώ.
Πληθ. οἱ νόοι νοῖ. τῶν νόων νῶν. τοῖς νόοις νοῖς. τοὺς νόους νοῦς. ὦ νόοι νοῖ.
Declinatur etiam per quintam declinarionem ſic.

Ὁ νοῦς. τοῦ νοός. τῷ νοΐ. τὸν νόα. ὦ νοῦ. Sicut βοῦς βοός. βοΐ.
Ὁ ῥόος. ῥοῦς. τοῦ ῥόου ῥοῦ. τῷ ῥόῳ ῥῷ. τὸν ῥόον ῥοῦν. ὦ ῥόε ῥοῦ.
Ὁ πλόος πλοῦς. τοῦ πλόου πλοῦ. τῷ πλόῳ πλῷ. τὸν πλόον πλοῦν.
Sic ἁπλόος ἁπλοῦς. διπλόος διπλοῦς. & alia: quorꝫ fœmia & neutra ẽt per oẽs. numeros, & caſus ſynæreſim patiuntur.

Ἡ ἁπλόη ἁπλῆ. τῆς ἁπλόης. ἁπλῆς. τῇ ἁπλόῃ ἁπλῇ. &c.
Τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου ἁπλοῦ. τῷ ἁπλόῳ ἁπλῷ. τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν. ὦ ἁπλόον ἁπλοῦν. Δυϊκά. τὼ ἁπλόω ἁπλώ. τοῖν ἁπλόοιν ἁπλοῖν. ὦ ἁπλόω. ἁπλώ. Πληθ. τὰ ἁπλόα ἁπλᾶ. τῶν ἁπλόων ἁπλῶν. τοῖς ἁπλόοις ἁπλοῖς. τὰ ἁπλόα ἁπλᾶ. ὦ ἁπλόα ἁπλᾶ.

Ἡ λέξις. τῆς λέξεως. τῇ λέξει. ἀπὸ τοῦ λέξεϊ. τὴν λέξιν. ὦ λέξις. Δυϊκά. τὰ λέξεε. ταῖν λεξέοιν. καὶ λέξεων. ὦ λέξεε. Πληθ. αἱ λέξεις, ἀπὸ τοῦ λέξεες. τῶν λέξεων. ταῖς λέξεσι. τὰς λέξεις. ὦ λέξεις. ſicut nominatiuus. Sic πτῶσις πτώσεως. & alia huiuſmodi.

SVnt & alia nomina in ῦς deſinentia: & impariſyllaba: quæ cum in paucis caſib⁹ ſynæreſim patiãtur ὀλιγοπαθῆ & ipſa quoq; dicta ſũt: & a theodoro gaza partiꝫ primũ ῡ appellat᷑ & ὀξύτονα ſũt

ut ἡδύς ἡδέος. ὠκύς ὠκέος. Partim uero secundum, & grauitona sunt, ut βότρυς βότρυος. στάχυς στάχυος. Quæ sunt primi ῡ in datiuo singulari synæresim patiuntur, ut ἡδέϊ ἡδεῖ. sicut δημοσθένεϊ δημοσθένει. & in nominatiuo, actō, & uocatiuo pluralibus, ut ἡδέες ἡδεῖς ἡδέας ἡδεῖς. sicut δημοσθένεες. νεις. δημοσθένεας. νεις. nullius tamen sunt contractorum declinationis. Quæ uero sunt secundi, in ntō, actio, & uocatiuo pluralis numeri tm̄ contrahuntur, nam p̄cedente ῡ, sequente uero quauis uocali, si ex eis synæresis fieri contingat in ῡ fit semper, ut βότρυες. βότρυς. βότρυας βότρυς. sicut ex ῑ precedente, & quauis uocali sequente fit synæresis in ῑ, ut in scda contractorum declinatione dictum est.

Similiter & quæ in οōς desinunt: & īparisyllaba sunt in tribus casibus pluralis numeri tm̄ synæresim patiuntur, & ea unica est, οῡ scilicet: nec in aliqua cōtractorum declinatiōe coordinautur.

Ἑνικά.

Ὁ βοῦς. τοῦ βοός. τῷ βοΐ. τὸν βόα. καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Τ δυϊκά. τὼ βόε. τοῖν βοοῖν. ὦ βόε. Τ πληθ. οἱ βόες. βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσί. τοὺς βόας. βοῦς. ὦ βόες βοῦς.

Comparatiua quoq; in ῶν desinentia ὀλιγοπαθῆ & ipsa appellari possunt cum in actio singulari masculinorum, & in nominatiuo accusatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorū in ω fiat synæresis. atticorū more, ut τὸν μείζονα μείζω. τὰ μείζονα μείζω. expuncto scilicet ῡ. & ō & ᾱ in ῶ contractis. In nominatiuo uero plurali, & uocatiuo masculinorum. ῡ prius eliso ō, & ē in οῦ contrahuntur ut μείζονες μείζοες μείζους. At i actiuo eiusdem numeri, subtracto ῡ ut supra ō & ᾱ etiam in οῦ cōtrahi necesse ē, ut μείζονας μείζοας μείζους. sicut βόες βοῦς, βόας βοῦς. & duum sunt generum ac ῑον neutrum habent formatum. ut ὁ καὶ ἡ μείζων. τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον. τοῦ μείζονος.

περὶ ὁπιθέτων.

περὶ ἐπιθέτων.

Τῶν ἐπιθέτων. Hoc eſt adiectiuorum, Aliqua in ᾶς mittūt maſculinum, fœmininum in σᾶ, & neutrū in ᾶν: ut ὁ πᾶς. τοῦ παντός. ἡ πᾶσα. τῆς πάσης. τὸ πᾶν. τοῦ παντός.

Aliqua uero in ης duū generū, & neutrum in ες. ut ὁ, καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος. ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος. ἀληθοῦς.

Aliqua uero in εῖς. Fœmininū in εσσα. & neutrū in εν. ut ὁ χαρίεις. τοῦ χαρίεντος. ἡ χαρίεσσα. τῆς χαριέσσης. τὸ χαρίεν. τοῦ χαρίεντος.

Aliqua uero in ῖς duū generū, & neutrum in ι. ut ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις. τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος. καὶ τὸ φιλόπατρι. τοῦ φιλοπάτριδος

Aliqua aūt in ῦς ὀξύτονα. Fœmininum in εῖα. & neutrum in ῦ. ut ὁ ἡδύς. τοῦ ἡδέος. ἡ ἡδεῖα. τῆς ἡδείας. τὸ ἡδὺ. τοῦ ἡδέος.

Aliqua uero in ῦς grauitona duū generū, & neutrum in ῦ. ut ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς. τοῦ καὶ τῆς ἀδάκρυος. τὸ ἄδακρυ. τοῦ ἀδάκρυος.

Deſinentia in ὸς puꝝ, ſimplicia cōia trium generum in ᾶ formāt fœmininū, & neutrum in ὸν, ut δίκαιος. δικαία. δίκαιον. Eodē mō q̄cunq; in ultima ſyllaba hn̄t ῥ. ut ἀνθηρός. ἀνθηρὰ. ἀνθηρόν. σοφίη uero & ſimilia ionica ſunt, Deſinentia aūt in ὸς non purum in ῆ fœmininum formant. ut ἔρημος. ἐρήμη. ἔρημον. σοφός. σοφή. σοφόν. Compoſita uero in ὸς atticorum more duum ſūt generum, & neutrū habent in ὸν, ut ὁ, καὶ ἡ φιλόσοφος. τὸ φιλόσοφον.

Aliq̄ uero in οῦς duū generū, & in οῦν neutrū hn̄t formatū, ut ὁ, καὶ ἡ πολύπους. τοῦ καὶ τῆς πολύποδος. τὸ πολύπουν. τοῦ πολύποδος.

ἁπλοῦς uero, & διπλοῦς. & μολιβδοῦς, & χαλκοῦς, & ἀργυροῦς & χρυσοῦς trium ſūt generꝝ: quorꝝ maſculina, & neutra tertiā ſimplicium iflexionē ſequunt̄, Fœminina uero ſecūdā, ut ὁ ἁπλοῦς. τοῦ ἁπλοῦ. ἡ ἁπλῆ. τῆς ἁπλῆς. τὸ ἁπλοῦν τοῦ ἁπλοῦ. ὁ ἀργυροῦς. τοῦ ἀργυροῦ. ἡ ἀργυρᾶ. τῆς ἀργυρᾶς. τὸ ἀργυροῦν. τοῦ ἀργυροῦ. Iones tamē χρύσεος. χρύσεα. χρύσεον. dicunt, & alia ſimiliter.

Aliqua uero in ῶς duum generꝝ, & neutrum in ῶν q̄ attica ſunt, ut

ὁ, καὶ ἡ εὔγεως. τοῦ. καὶ τῆς εὔγεω. τὸ εὔγεω. τοῦ εὔγεω.

Aliqua in ην duum generum, & neutrum in εν. ut ὁ καὶ ἡ τέρην. τοῦ, καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν. τοῦ τέρενος.

Aliqua in ων duũ generũ, & neutrũ in ον. ut ὁ, καὶ ἡ εὐδαίμων. τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὔδαιμον. τοῦ εὐδαίμονος.

¶ περὶ ἀριθμητικῶν ὀνομάτων.

Nomina numeralia unũ significãtia singulariter tm̃ declinant. Quæ uero duo dualiter, quæ ãt plura pluralr̃, & triũ sũt generũ.

εἷς. ἑνός. ἑνί. ἕνα. Μία. μιᾶς. μιᾷ. μίαν. Ἕν. ἑνὸς. ἑνί. ἕν.

δύο, καὶ δύω ἀττικῶς διὰ τοῦ ω μεγάλου. δυοῖν. καὶ δυεῖν in genere fœminino ο in ε uerso. Declinat etiã in plurali numero sic. οἱ δύο. αἱ δύο. τὰ δύο. τοῖς καὶ ταῖς, καὶ τοῖς δυσί. τοὺς δύο. τὰς δύο. καὶ τὰ δύο.

Τρεῖς. τριῶν. τρισί. τρεῖς duũ generum. τρία. τριῶν. τρισί. τρία.

Τέσσαρες. τεσσάρων. τέσσαρσι. τέσσαρας. duũ generum. τέσσαρα. τεσσάρων. τέσσαρσι. τέσσαρα. ¶ A quattuor autem usq; ad centum oĩa sunt indeclinabilia. articulis autem discernuntur cuius sint generis, & casus sic.

Οἱ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τοὺς πέντε. ¶ αἱ πέντε. τῶν πέντε ταῖς πέντε. τὰς πέντε. ¶ τὰ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τὰ πέντε. Eodẽ modo declinant & ἕξ. & ἑπτά. & ὀκτώ. & ἐννέα. & δέκα & alia usq; ad centum. A ducentis uero omnis numerus p̃ oĩa genera pluraliter declinantur sic.

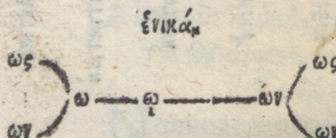
Οἱ διακόσιοι. τῶν διακοσίων. τοῖς διακοσίοις. τοὺς διακοσίους.

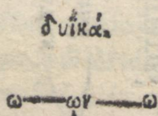
Αἱ διακόσιαι. τῶν διακοσίων. ταῖς διακοσίαις. τὰς διακοσίας.

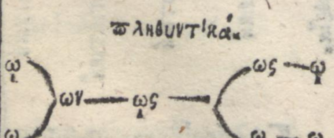
Τὰ διακόσια. τῶν διακοσίων. τοῖς διακοσίοις. τὰ διακόσια. Sic & τριακόσιοι. τετρακόσιοι. πεντακόσιοι. ἑξακόσιοι. ἑπτακόσιοι. ἐννεακόσιοι. χίλιοι. δισχίλιοι. τρισχίλιοι. τετρακισχίλιοι. καὶ τὰ λοιπά.

ἑνικά. εὐθεῖα, γενική, δοτική, αἰτιατική, κλητική	δυϊκά. εὐθεῖα αἰτιατική, γενική δοτική, κλητική	πληθυντικά. εὐθεῖα, γενική, δοτική, αἰτιατική, κλητική
¶ Articuli prepositiui		
ὁ — τοῦ — τῷ — τὸν / ἡ — τῆς — τῇ — τὴν / τὸ — τοῦ — τῷ — τὸ ; ὦ	τώ — τοῖν / τὰ — ταῖν / τώ — τοῖν ; ὦ	οἱ / αἱ / τὰ — τῶν — τοῖς — τοὺς / ταῖς — τὰς / τοῖς — τὰ ; ὦ
¶ Prima declinatio mari	um est tantum in ᾱς	& in ῆς
ας / ης — ου — ᾳ — αν — α. ας / η — ην — η	α — αιν — α	αι — ων — αις — ας — αι
¶ Secunda ē fœmininorū	tantum quæ in ᾱ &	in η terminant.
α / η — ης — ῃ — αν — α / ην — η	α — αιν — α	αι — ων — αις — ας — αι
Nomina tamen quæ in	ᾱ purū δα, θα. ρα, fini	unt seruant ᾱ in genitiuo &
datiuo singulari ut θεὰ	θεᾶς. λῆδα λήδας, μάρ	θα μάρθας. ἡμέρα ἡμέρας.
¶ Tertia declinatio ē sin	gulorum generū in	ος exeuntiū, & neutrorū i ον
ος / ον — ου — ῳ — ον — ε, ος / ον	ω — οιν — ω	οι / α — ων — οις — ους — οι / α — α
Aduerte atticos in om	nibus inflexionib⁹ fa	cere uocatiuū ntō similem.

¶ Quarta est atticorum quæ fit a tertia muta to ο in ω quod in omnibus ca sibus retinet.

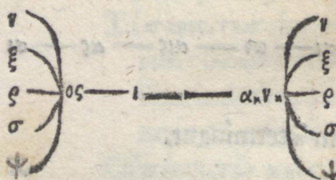

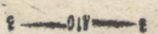

Hæ quatuor superiores dicuntur parisyllabæ quia non crescunt in obliqs sed pares efferunt notō.

¶ Quinta est generū omnium quæ crescunt in obliquis quorū terminatio uaria ē. Sed hæ quinqꝫ cōsonantes diuersis uocalib⁹ iūctæ nūc satis erūt.

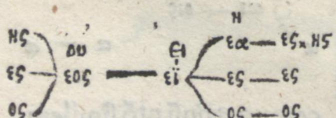

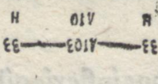
Similiter etiam neutra uariabis in quib⁹ acu satiuos & uocatiuos suis no minatiuis similes ubi ꝙ facies: eorum plura lia in ᾱ ut & latina.

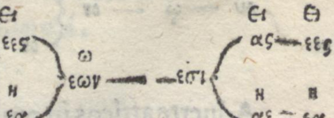
¶ περὶ τῶν συνῃρημένων.

¶ Ab hac quinta aliæ gn ꝙ fiunt declinatiōes quæ synæresiate dicūtur ꝙ sy næresim. i. contractio nem patiūtur quaꝝ.

¶ Prima ē mariū fœmini noꝝ, & cōium desinē tium in ῆς neutrorū uero desi nentium in ε̄ς adiecti uorum: & in ο̄ς sub stantiuorum.

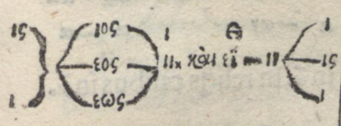
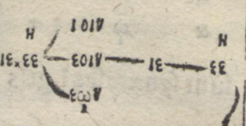
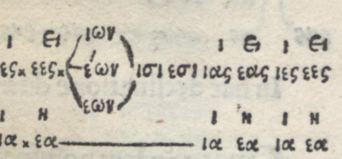

In qua declinatione ꝙn ꝙ hæ synereses colli guntur: hoc est έο in ου, έι in ει έα & duo εε etiā in ει & in η, εοι in οι, εῶ in ω.

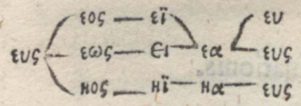
Secunda est mariũ fœmininorũ & cõmunium in ις desinentium, & neutrorum in ι quorũ genitiuus i ιος cõiter facit. i εος ionice. in εως attice.

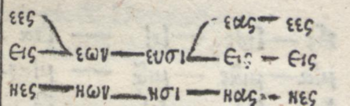
ἑνικά. δυϊκά. πληθυντικά.

In neutris aduertendũ ẽ tres plurales casus. In qua declinatiõe propria synæresis unã est, in ι productum nam ubicunq; euenit synæresin fieri ex ι & quis uocali sequente fit contractio in ι. Cum uero mutatur ι in ε ionice fiunt synæreses q̃ sunt in prima.

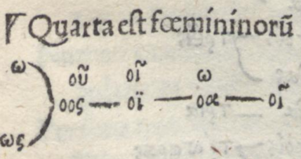
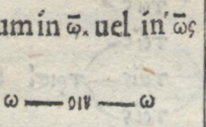
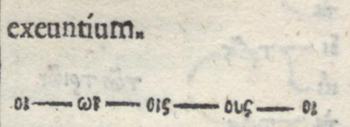
Tertia est marium tantum modo in ευς exeuntium, quorum genitiuus in εος fit cõiter. in εως attice, & in ηος ionice & ita singulari unũ quodq; idioma potes uariare.

In qua declinatiõe duæ synæreses fiunt, quæ a prima sũt hoc est ε & ι i ει. duo εε in ει & in η. ε & α etiam in ει.

Quarta est fœmininorũ solum in ω. uel in ως exeuntium.

In qua quidem tres hæ ου οι ω / οο οῖ οα synæreses in singulari tm̃ habent. Alii uero duo numeri tertiam sequũtur simplicium declinationem.

Quinta est neutrorũ i ᾶς purum uel in ρᾶς exeuntium

ἑνικά. | δυϊκά. | πληθυντικά.

ᾶς / ρᾶς

ατος — ατι — ατε — ατοιν — ατε — ατα — ατων — ασι — ατα — ατα
αος — αϊ — ας — ας — αε — αοιν — αε — αα — αων — ασι — αα — αα
ως — ᾳ — ρας — ρας — α — ῳ — α — α — ων — ασι — α — α

In hac declinatione duæ sunt synæreses i gtis in ω̃. In reliq̃s casibus in ᾶ.

Sunt quædam nomina quæ per oẽs casus patiuntur synæresin ut νόος ῥόος ἁπλόος & alia huiusmodi.

ου ου ῳ οὐ ου — ῳ οῖν ω — οι ω οι ου οι
οος οου οῳ οον οε — όω οοιν όω — οοι οων. οοις οους οοι

Nοῦς tamen etiã p q̃ntã simplicium declinat̃ ut νοῦς. νοός. νοΐ. νόα.

Nomina numeralia.

εἷς — ἑνός — ἑνί — ἕνα — quintæ
μία — μιᾶς — μιᾷ — μίαν — secũdæ — declinationis.
ἕν — ἑνὸς — ἑνὶ — ἕν — quintæ

οἱ / αἱ / τὰ — δύο — τῶν δύο — τοῖς / ταῖς / τοῖς — δυσί. — τούς / τὰς / τὰ — δύο

οἱ / αἱ — τρεῖς; τὰ — τρία — τῶν τριῶν — τοῖς / ταῖς / τοῖς — τρισί — τούς / τὰς — τρεῖς; τὰ — τρια

οἱ / αἱ — τέσσαρες; τὰ — τέσσαρα — τῶν τεσσάρων — τοῖς / ταῖς / τοῖς — τέσσαρσι — τοὺς / τὰς — τέσσαρας; τὰ — τέσσαρα.

VERBO

Περὶ ῥήματος.

Ρῆμα ἐστὶ μέρος λόγου κλιτικὸν μετὰ διαφόρων χρόνων ἐνέργειαν, ἢ πάθος ἢ οὐδέτερόν τι σημαίνον, hoc est. Verbum ē pars orationis declinabilis cū diuersis tēporibus actionē uel passionē uel neutrū quiddam significās. Cui accidūt octo. ἔγκλισις. γένος. εἶδος. σχῆμα. ἀριθμός. πρόσωπον. χρόνος. καὶ συζυγία. id est, Modus. Genus. Species. Figura. Numerus. Persona. Tempus. & Coniugatio.

Modi sūt quinq̃. ὁριστική. προστακτική. εὐκτική. ὑποτακτική. καὶ ἀπαρέμφατος. hoc ē Indicatiuus, Imꝑatiuus. Optatiuus. Subiūctiu⁹. & Infinitiu⁹. Indicatiu⁹ ut τύπτω. Imperatiu⁹ ut τύπτε. Optatiuus ut τύπτοιμι. Subiunctiuus ut ἐὰν τύπτω. Infinitiuus ut τύπτειν.

Genera quinq̃. ἐνεργητικόν, παθητικόν, οὐδέτερον. κοινόν, ἢ μέσον. ἀποθετικόν. ἢ αὐτοενεργητικόν. i. actiuum. passiuum. neutrū. cōe, siue medium, Deponēs siue per se actiuum. Actiuū. ut τύπτω Verbero. Passiuum ut τύπτομαι uerberor. Neutrū ut ὑγιαίνω. Valeo. Cōe siue medium, ut βιάζομαι cogo & cogor. Deponens, siue per se actiuum, ut μάχομαι pugno.

Species duæ πρωτότυπον. καὶ. παράγωγον. Primitiua. & Deriuatiua. Primitiua ut ἄρδω. Deriuatiua ut ἀρδεύω. A nominibus etiā deriuantur uerba ut πόλεμος πολεμίζω.

Figuræ tres. ἁπλοῦν. σύνθετον. καὶ παρασύνθετον. i. Simplex. Cōposita & Decomposita. Simplex ut ἱστῶ. Composita ut παριστῶ. Decomposita ut παριστάνω. Deriuantur autem a compositis. Nam a φιλῶ uerbo & ἵππος noīe cōponit̃ φίλιππος, unn̄ φιλιππίζω.

Numeri tres. ἑνικός. δυϊκός. πληθυντικός. i. Singularis et pluralis. Singularis ut τύπτω. Dualis ut τύπτετον. Pluralis ut τύπτομεν.

Persone tres. πρῶτον. δεύτερον. καὶ τρίτον. Prima secunda & tertia. Prima a qua fit oratio ut γράφω. Secūda ad quā fit oratio. ut γράφεις. Tertia de qua fit oratio. ut γράφει.

Tempora sex ἐνεστώς. παρατατικός. παρακείμενος. ὑπερσυντέλικος.

ἀόριστος. καὶ μέλλων, hoc est. Pñs, p̃teritum ĩperfectũ. ptm̃ pfectum ptm̃ plusq̃perfectũ, Indefinitum ptm̃, & Futurꝝ. Pñs ut τύπτω. Ptm̃ ĩperfectũ, ut ἔτυπτον. Ptm̃ pfectũ ut τέτυφα. Ptm̃ plusq̃ pfectum. ut ἐτετύφειν. Ptm̃ indefinitũ, ut ἔτυψα. Futurꝝ ut τύψω.

Coniugatiões tredecim. Sex τῶν βαρυτόνων. hoc ē grauitonorum. tres τῶν περισπωμένων. i. circũflexorꝝ in ῶ desinentium, & quattuor in μι. Vnde tres sunt uerborum terminationes ω scilꝫ grauitonũ. ut γράφω. ῶ circunflexum ut γελῶ. & μι, ut τίθημι.

PRima igit̃ grauitonorꝝ cõiugatio ē quæ p. β. uel π. uel φ. uel πτ pfert̃. ut λείβω. τέρπω. γράφω. τύπτω. quorꝝ. Futurꝝ p ψ. ut λείψω. τέρψω. γράψω. τύψω. præteritum uero per φ. ut λέλειφα. τέτερφα. γέγραφα. τέτυφα.

SEcunda coniugatio ē quæ per γ, uel κ. uel χ. uel κτ. ut λέγω. πλέκω. τρέχω. τίκτω. Quorꝝ futurꝝ p ξ. ut λέξω. πλέξω. τρέξω. τέξω. Præteritũ uero p χ ut λέλεχα πέπλεχα. τέτρεχα. τέτεχα,

TErtia est: q̃ p δ. uel θ. uel τ ut ᾄδω. πλήθω. ἀνύτω. Quorũ futurꝝ p σ. ut ᾄσω. πλήσω. ἀνύσω. Ptm̃ uero p κ ut ἧκα. πέπληκα. ἤνυκα.

QVarta ē quæ p ζ, uel geminum σσ. ut φράζω ὀρύσσω, siue ὀρύττω ἀττικῶς. Quorꝝ Futurꝝ nũc per σ, ut φράσω, nunc per ξ ut ὀρύξω. Et ptm̃ nunc p κ. ut πέφρακα. nunc per χ. ut ὤρυχα.

QVinta est q̃ p quattuor ĩmutabiles profert̃. uidelicet λ. μ. ν. ρ. ut ψάλλω. νέμω. κρίνω σπείρω. quorꝝ, Futurꝝ penultimã corripiẽs, ac extremã circũflectẽs p easdẽ ĩmutabiles enũtiat̃. ut ψαλῶ, altera ĩmutabili expũcta. νεμῶ. κρινῶ. σπερῶ. subiũctiua uocali diphthõgi abiecta, ι scilicet, Ptm̃ p κ, ut ἔψαλκα. νενέμηκα. κέκρικα. ἔσπαρκα

SExta uero p ω purꝝ. ut ἀκούω. ἱππεύω, Quorꝝ futurũ p σ, ut ἀκούσω ἱππεύσω. Præteritũ uero p κ. ut ἤκουκα. ἵππευκα.

¶ Quo in loco sciendũ ē coniugationes quas alii tredeci faciũt theodorꝝ gazam in qnq; redigere, hoc ē. Quæcũq; uerba añ ω habẽt siue β, siue π siue φ, siue πτ primã cõstituere cõiugatiõez, ut

λείβω. τέρπω. γράφω. τύπτω. Quecunq; uero γ̄. siue κ̄. siue χ̄. siue κ̄τ. siue geminatũ σσ. siue ζ. & in futuro ξ. Secũdam. ut λέγω. πλέκω. ἔχω. τίκτω. ὀρύσσω. παίζω. At quæcunq; δ. siue θ. siue τ. siue ζ. siue geminatum σσ. siue ω̄ purum. & in fnturo σ. Tertiam ut ᾄδω. πλήθω. ἀνύτω. φράζω, πλάσσω. ἀκούω. Quæ uero quampiam imutabilẽ hñt. Quartam constituere necesse ẽ. ut ψάλλω. νέμω. κρίνω. σπείρω. Quintam uero quæcũq; in μῑ desinunt uerba. ut τίθημι. ἵστημι. δίδωμι. ζεύγνυμι. De qbus propriis locis dicet.

¶ Sed ante uerbi iflexionẽ hæc pauca annotãda sunt. hoc est cũ prima persona pluralis numeri in μεν exeat. primã dualẽ oio deficere: quod omnib⁹ accidit actiuis tã in ω̄, q̃ in μῑ desinentib⁹, & ambobus etiã aoristis passiuis, & ꝑterito perfecto medio, cũ & ipsa actiuã sequantur litteraturã. Etiam, tertia persona pluraliin ῑ, aut in αι̅ exeunte, hoc est ῑ in actiuis, & αι̅ ipassiuis. Secundã & tertiã dualis numeri similes eẽ. Si uero in aliã exeat terminationẽ oio differre. Etiã in modo Imperatiuo, & Subiunctiuo. Futurũ deficere, sed pro his aoristos in usu haberi. Etiã præsens & ꝑteritũ iperfectũ ꝑteritũ perfectũ, & ꝑteritũ plusq̃perfectũ in modo indicatiuo diuisim inflecti. in aliis uero cóiũctim. Præterita quoq; augumẽtũ quod i modo idicatiuo suscipiunt siue tẽporale sit, siue syllabicũ i aliis modis, & participiis oio amittere, excipiunt ꝑteritũ perfectũ, & paulo post futurũ quod græce μετὰ ὀλίγον μέλλων dicitur, quæ ubiq; suũ retinẽt augmentum.

¶ Exemplum grauitonorũ uerborum primæ. Coniugationis. Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

ἑνικά	Τύπτω.	τύπτεις	τύπτει.
δυϊκά		τύπτετον	τύπτετον
πληθ.	τύπτομεν.	τύπτετε.	τύπτουσι.
παρατ.	¶ Ἔτυπτον.	ἔτυπτες.	ἔτυπτε.
		ἐτύπτετον.	ἐτυπτέτην

ἐτύπτομεν. ἐτύπτετε. ἔτυπτον.

παρ. Τέτυφα. τέτυφας. τέτυφε.

τετύφατον τετύφατον.

τετύφαμεν. τετύφατε τετύφασι

ὑπερσ. Ἐτετύφειν. ἐτετύφεις. ἐτετύφει.

ἐτετύφειτον. ἐτετυφείτην

ἐτετύφειμεν. ἐτετύφειτε. ἐτετύφεισαν.

ἀόρ. α. Ἔτυψα. ἔτυψας. ἔτυψε.

ἐτύψατον. ἐτυψάτην.

ἐτύψαμεν. ἐτύψατε. ἔτυψαν.

ἀόρ. β. Ἔτυπον. ἔτυπες. ἔτυπε.

ἐτύπετον. ἐτυπέτην.

ἐτύπομεν. ἐτύπετε. ἔτυπον.

μέλ. α. Τύψω. τύψεις. τύψει.

τύψετον τύψετον.

τύψομεν. τύψετε. τύψουσι.

μέλ. β. Τυπῶ. τυπεῖς τυπεῖ.

τυπεῖτον τυπεῖτον.

τυποῦμεν. τυπεῖτε. τυποῦσι.

προσακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

ἑνικά. Τύπτε. τυπτέτω. δυϊκά. τύπτετον. τυπτέτων.

πληθ. τύπτετε. τυπτέτωσαν.

παρ. καὶ Τέτυφε. τετυφέτω. τετύφετον. τετυφέτων.

ὑπερσ. τετύφετε. τετυφέτωσαν.

ἀόρ. α. τύψον. τυψάτω. τύψατον.

τυψάτων. τύψατε. τυψάτωσαν.

ἀόρ. β. τύπε. τυπέτω. τύπετον.

τυπέτων. τύπετε. τυπέτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἑνικά Τύπτοιμι. τύπτοις. τύπτοι.

δυϊκά	τύπτοιτον.	τυπτοίτην.
πλη. τύπτοιμεν.	τύπτοιτε.	τύπτοιεν.
παρ. καὶ ὑπερσ. τετύφοιμι.	τετύφοις.	τετύφοι.
	τετύφοιτον.	τετυφοίτην.
τετύφοιμεν.	τετύφοιτε.	τετύφοιεν.
ἀόρ. α. Τύψαιμι.	τύψαις.	τύψαι.
	τύψαιτον.	τυψαίτην.
τύψαιμεν.	τύψαιτε.	τύψαιεν.
ἀόρ. β. τύποιμι.	τύποις.	τύποι.
	τύποιτον.	τυποίτην.
τύποιμεν.	τύποιτε.	τύποιεν.
μέλ. α. τύψοιμι.	τύψοις.	τύψοι.
	τύψοιτον.	τυψοίτην.
τύψοιμεν.	τύψοιτε.	τύψοιεν.
μέλ. β. Τυποῖμι.	τυποῖς.	τυποῖ.
	τυποῖτον.	τυποίτην
τυποῖμεν.	τυποῖτε.	τυποῖεν.

ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστώς. καὶ παρατ.

ἑνικὰ ἐὰν Τύπτω.	τύπτῃς.	τύπτῃ.
δυϊκά	ἐὰν τύπτητον.	τύπτητον.
πλη. ἐὰν τύπτωμεν.	τύπτητε.	τύπτωσι.
παρ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν τετύφω.	τετύφῃς	τετύφῃ.
	ἐὰν τετύφητον.	τετύφητον.
ἐὰν τετύφωμεν.	τετύφητε.	τετύφωσι.
ἀόρ. α. ἐὰν τύψω.	τύψῃς.	τύψῃ.
	ἐὰν τύψητον.	τύψητον.
ἐὰν τύψωμεν.	τύψητε.	τύψωσι.
ἀόρ. β. ἐὰν τύπω.	τύπῃς.	τύπῃ.
	ἐὰν τύπητον.	τύπητον.
ἐὰν τύπωμεν.	τύπητε.	τύπωσι.

ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

Τύπτειν. παρακ. καὶ ὑπερσ. τετυφέναι. ἀόρ. α. τύψαι.
ἀόρ. β. τυπεῖν. μέλ. α. τύψειν. μέλ. β. τυπεῖν.

μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

	Ὁ Τύπτων.	τοῦ τύπτοντος.	ἡ τύπτουσα.
παρακ.	τῆς τυπτούσης.	τὸ τύπτον.	τοῦ τύπτοντος.
καὶ.	Ὁ Τετυφώς.	τοῦ τετυφότος.	ἡ τετυφῆα.
ὑπερσ.	τῆς τετοφήας.	τὸ τετυφός.	τοῦ τετυφότος.
ἀόρ. α.	Ὁ Τύψας.	τοῦ τύψαντος.	ἡ τύψασα
	τῆς τυψάσης.	τὸ τύψαν.	τοῦ τύψαντος.
ἀόρ. β.	Ὁ Τυπών.	τοῦ τυπόντος.	ἡ τυποῦσα.
	τῆς τυπούσης.	τὸ τυπόν.	τοῦ τυπόντος.
μέλ. α.	Ὁ Τύψων.	τοῦ τύψοντος.	ἡ τύψουσα.
	τῆς. τυψούσης.	τὸ τύψον.	τοῦ τύψοντος.
μέλ. β.	Ὁ Τυπῶν.	τοῖ τυποῦντος.	ἡ τυποῦσα.
	τῆς τυπούσης.	τὸ τυποῦν.	τοῦ τυποῦντος.

Aduertendũ est participia masculina, & neutra ad quintã simplici um declinationẽ referri. Fœminina uero ad secundã.

De uerbis passiuis.

IN passiuis uero hæc sunt annotanda, hoc est dualẽ numerũ oẽs habere psonas, cum prima pluralis nõ in μεν. sed in θα exeat den- ptis aoristis passiuis, qui actiuorũ litteraturã sequuntur. Etiã ter- tiã personã pluralẽ pteriti pfecti passiui omnino deficere si ter- tia singularis ante. ται finalẽ syllabã aliã hẽat cõsonãtẽ. p ea au- tem participio eiusdẽ temporis utimur, & substantiuo uerbo. Hoc idem patitur & preteritũ perfectũ modi optatiui, & Sub- iunctiui in omnibus numeris, & personis, cũ nullo modo recte formari possit si prima persona pteriti passiui aliquã habeat con sonantem ante μαι finalem.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Τύπτομαι.

VERBO.

ἑνικά.	Τύπτομαι.	τύπτῃ.	τύπτεται.
δυϊκά	τυπτόμεθον.	τύπτεσθον.	τύπτεσθον.
πληθ.	τυπτόμεθα.	τύπτεσθε.	τύπτονται.
παρατατ.	ἐτυπτόμην.	ἐτύπτου.	ἐτύπτετο.
	ἐτυπτόμεθον.	ἐτύπτεσθον.	ἐτυπτέσθην.
	ἐτυπτόμεθα.	ἐτύπτεσθε.	ἐτύπτοντο.
παρ.	Τέτυμμαι.	τέτυψαι.	τέτυπται.
	τετύμμεθον.	τέτυφθον.	τέτυφθον.
	τετύμμεθα.	τέτυφθε.	τετυμμένοι εἰσί.
		καὶ ἰωνικῶς	τετύφαται
ὑπερσυντ.	ἐτετύμμην.	ἐτέτυψο	ἐτέτυπτο.
	ἐτετύμμεθον.	ἐτέτυφθον.	ἐτετύφθην.
	ἐτετύμμεθα.	ἐτέτυφθε.	τετυμμένοι ἦσαν.
	καὶ ἰωνικῶς	ἐτετύφατο.	
ἀόρ. α	ἐτύφθην.	ἐτύφθης.	ἐτύφθη.
		ἐτύφθητον.	ἐτυφθήτην.
	ἐτύφθημεν.	ἐτύφθητε.	ἐτύφθησαν.
ἀόρ. β	ἐτύπην.	ἐτύπης.	ἐτύπη.
		ἐτύπητον.	ἐτυπήτην.
	ἐτύπημεν.	ἐτύπητε.	ἐτύπησαν.
μέλλ. α	Τυφθήσομαι	τυφθήσῃ.	τυφθήσεται.
	τυφθησόμεθον.	τυφθήσεσθον.	τυφθήσεσθον.
	τυφθησόμεθα.	τυφθήσεσθε	τυφθήσονται.
μέλλ. β	Τυπήσομαι.	τυπήσῃ.	τυπήσεται.
	τυπησόμεθον	τυπήσεσθον.	τυπήσεσθον.
	τυπησόμεθα.	τυπήσεσθε.	τυπήσονται.
μετ' ὀ	Τετύψομαι.	τετύψῃ.	τετύψεται.
λί. μέλλ.	τετυψόμεθον.	τετύψεσθον.	τετύψεσθον.
	τετυψόμεθα.	τετύψεσθε.	τετύψονται.

Προστακτικὰ παθητικά, ἐνεστῶς, καὶ παρατατ.

ἑνικά. Τύπτου. τυπτέσθω δυϊκά. τύπτεσθον. τυπτέσθων.
πλη. τύπτεσθε. τυπτέσθωσαν.
παρ. καὶ Τέτυψο. τετύφθω. δυϊκά. τέτυφθον. τετύφθων.
ὑπερ. πλη. τέτυφθε. τετύφθωσαν.
ἀορ. α Τύφθητι. τυφθήτω. τύφθητον.
τυφθήτων. τύφθητε. τυφθήτωσαν.
ἀορ. β Τύπηθι. τυπήτω. τύπητον.
τυπήτων. τύπητε. τυπήτωσαν.

Εὐκτικά. παθητικά. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

ἑνικά. Τυπτοίμην. τύπτοιο. τύπτοιτο.
δυϊκά τυπτοίμεθον. τύπτοισθον. τυπτοίσθην.
πλη. τυπτοίμεθα. τύπτοισθε. τύπτοιντο.
παρ. καὶ Τετυμμένος. εἴην. εἴης. εἴη. τετυμμένω εἴητον εἰήτην.
ὑπερ. τετυμμένοι. εἴημεν. εἴητε. εἴησαν.
ἀορ. α Τυφθείην. τυφθείης. τυφθείη.
τυφθείητον. τυφθειήτην.
τυφθείημεν. τυφθείητε. τυφθείησαν.
ἀορ. β. Τυπείην. τυπείης. τυπείη.
τυπείητον. τυπειήτην.
τυπείημεν. τυπείητε. τυπείησαν.
μελ. α. Τυφθησοίμην. τυφθήσοιο. τυφθήσοιτο.
τυφθησοίμεθον. τυφθήσοισθον. τυφθησοίσθην.
τυφθησοίμεθα. τυφθήσοισθε. τυφθήσοιντο.
μελ. β. Τυπησοίμην. τυπήσοιο. τυπήσοιτο.
τυπησοίμεθον. τυπήσοισθον. τυπησοίσθην.
τυπησοίμεθα. τυπήσοισθε. τυπήσοιντο.
μετ' ὀ Τετυψοίμην. τετύψοιο. τετύψοιτο.
λί μελ. τετυψοίμεθον. τετύψοισθον. τετυψοίσθην.
τετυψοίμεθα. τετύψοισθε. τετύψοιντο.

Ὑποτακτικά. παθητικά. ἐνεστῶς καὶ παρατ.

VERBO.

ἑνικά. ἐὰν Τύπτωμαι.	τύπτῃ.	τύπτηται.
δυϊκά. ἐὰν τυπτώμεθον.	τύπτησθον.	τύπτησθον.
πλη. ἐὰν τυπτώμεθα.	τύπτησθε.	τύπτωνται.
παρ. καὶ ὑπερσ. Τετυμμένος.	ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ.	τετυμμένω ἐὰν ἦτον. ἦτον.
ὑπερσ. τετυμμένοι.	ἐὰν ὦμεν.	ἦτε. ὦσι.
ἀορ. ᾱ. ἐὰν τυφθῶ.	τυφθῇς.	τυφθῇ.
	ἐὰν τυφθῆτον.	τυφθῆτον.
ἐὰν τυφθῶμεν.	τυφθῆτε.	τυφθῶσι.
ἀορ. β. ἐὰν τυπῶ.	τυπῇς.	τυπῇ.
	ἐὰν τυπῆτον.	τυπῆτον.
ἐὰν τυπῶμεν.	τυπῆτε.	τυπῶσι.

Τὰ παρέμφατα παθητικά. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι. παρα. καὶ ὑπερσ.	τετύφθαι.	ἀορ. ᾱ. τυφθῆναι.
ἀορ. β. τυπῆναι. μέλ. ᾱ.	τυφθήσεσθαι.	μέλ. β. τυπήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων	τετύψεσθαι.	

Μετοχαὶ παθητικαί. ἐνεστῶς καὶ παρατ.

ὁ Τυπτόμενος.	τοῦ τυπτομένου.	ἡ τυπτομένη.
τῆς τυπτομένης.	τὸ τυπτόμενον.	τοῦ τυπτομένου.
παρ. καὶ ὁ Τετυμμένος.	τοῦ τετυμμένου.	ἡ τετυμμένη.
ὑπερσ. τῆς τετυμμένης.	τὸ τετυμμένον.	τοῦ τετυμμένου.
ἀορ. ᾱ ὁ Τυφθείς.	τοῦ τυφθέντος.	ἡ τυφθεῖσα.
τῆς τυφθείσης.	τὸ τυφθέν.	τοῦ τυφθέντος.
ἀορ. β ὁ Τυπείς.	τοῦ τυπέντος.	ἡ τυπεῖσα.
τῆς τυπείσης.	τὸ τυπέν.	τοῦ τυπέντος.
μέλ. ᾱ ὁ Τυφθησόμενος	τοῦ τυφθησομένου.	ἡ τυφθησομένη.
τῆς τυφθησομένης.	τὸ τυφθησόμενον.	τοῦ τυφθησομένου.
μέλ. β Τυπησόμενος.	τοῦ τυπησομένου.	ἡ τυπησομένη.
τῆς τυπησομένης.	τὸ τυπησόμενον.	τοῦ τυπησομένου.
μετ' ὁ Τετυψόμενος.	τοῦ τετυψομένου.	ἡ τετυψομένη.
ὀλί. μέλ. τῆς τετυψομένης.	τὸ τετυψόμενον.	τοῦ τετυψομένου.

Aduertendum eſt participia paſſiua in μενος maſculina, & neutra in μενον tertiæ eſſe ſimplicium declinatiõis. Fœminina uero eoꝝ ſecundæ. At participia utriuſq; aoriſti paſſiui maſculini generis & neutri quintæ declinationis: eoꝝ uero fœminina ſecundæ.

¶ De Verbo medio.

Libuit in hac uerboꝝ declinatione theodoꝝ gazam imitatus cõi ordine relicto p oẽs modos, et tẽpora Verba media ſeorſum uariare. Cũ alii ptim actiuis, ut ptm̃pfectũ, & ptm̃pluſq̃pfectum. Parti; uero paſſiuis, hoc ẽ ambos aoriſtos, & utrũq; futuꝝ admiſcuerit. qđ qdẽ eo cõſilio fecim⁹, ut faciliorẽ diſcẽtib⁹ uiã oſtẽderemus. Eſto igiť tertio loco eoꝝ pfecta, ac diſticta uariatio, quæ qdẽ in pñti, & p̃terito iperfecto paſſiuis prorſus ſimilia ſunt.

¶ Ὁριστικά. μέσα. Ἐνεστώς.

ἑνικά	Τύπτομαι.	τύπτῃ.	τύπτεται.
δυϊκά	τυπτόμεθον.	τύπτεσθον.	τύπτεσθον.
πλη.	τυπτόμεθα.	τύπτεσθε.	τύπτονται.
παρατ.	ἐτυπτόμην.	ἐτύπτου.	ἐτύπτετο.
	ἐτυπτόμεθον.	ἐτύπτεσθον.	ἐτυπτέσθην.
	ἐτυπτόμεθα.	ἐτύπτεσθε.	ἐτύπτοντο.
παρ.	¶ Τέτυπα	τέτυπας.	τέτυπε.
		τετύπατον.	τετύπατον.
	τετύπαμεν.	τετύπατε.	τετύπασι.
ὑπερσ.	¶ ἐτετύπειν.	ἐτετύπεις.	ἐτετύπει.
		ἐτετύπειτον.	ἐτετυπείτην.
	ἐτετύπειμεν.	ἐτετύπειτε.	ἐτετύπεισαν.
ἀορ. α	¶ ἐτυψάμην.	ἐτύψω.	ἐτύψατο.
	ἐτυψάμεθον.	ἐτύψασθον.	ἐτυψάσθην.
	ἐτυψάμεθα.	ἐτύψασθε.	ἐτύψαντο.
ἀορ. β	¶ ἐτυπόμην.	ἐτύπου.	ἐτύπετο.
	ἐτυπόμεθον.	ἐτύπεσθον.	ἐτυπέσθην.

ἐτυπτόμεθα.	ἐτύπτεσθε.	ἐτύπτοντο.
μέλ. α. ¶ Τύψομαι.	τύψῃ.	τύψεται.
τυψόμεθον.	τύψεσθον.	τύψεσθον.
τυψόμεθα.	τύψεσθε.	τύψονται.
μέλ. β. ¶ Τυποῦμαι.	τυπῇ.	τυπεῖται.
τυπούμεθον.	τυπεῖσθον.	τυπεῖσθον.
τυπούμεθα.	τυπεῖσθε.	τυποῦνται.

¶ προστακτικὰ μέσα. ἐνεστώς, καὶ παρατ.

ἑνικά Τύπτου.	τυπτέσθω.	τύπτεσθον.
τυπτέσθων.	τύπτεσθε.	τυπτέσθωσαν.
παρ. καὶ ¶ Τέτυψε.	τετυφέτω.	τετύφετον.
ὑπερσ. τετυφέτων.	τετύφετε.	τετυφέτωσαν.
ἀόρ. α ¶ Τύψαι.	τυψάσθω.	τύψασθον.
τυψάσθων.	τύψασθε.	τυψάσθωσαν.
ἀόρ. β. ¶ Τυποῦ.	τυπέσθω.	τύπεσθον.
τυπέσθων.	τύπεσθε.	τυπέσθωσαν.

¶ εὐκτικὰ μέσα. ἐνεστώς, καὶ παρατ.

ἑνικά. Τυπτοίμην.	τύπτοιο.	τύπτοιτο.
δυϊκά τυπτοίμεθον.	τύπτοισθον.	τυπτοίσθην.
πληθ. τυπτοίμεθα.	τύπτοισθε.	τύπτοιντο.
παρ. καὶ ¶ Τετύφοιμι.	τετύφοις.	τετύφοι.
ὑπερσ.	τετύφοιτον.	τετυφοίτην.
τετύφοιμεν.	τετύφοιτε.	τετύφοιεν.
ἀόρ. α. ¶ Τυψαίμην.	τύψαιο.	τύψαιτο.
τυψαίμεθον.	τύψαισθον.	τυψαίσθην.
τυψαίμεθα.	τύψαισθε.	τύψαιντο.
ἀόρ. β. ¶ Τυποίμην.	τύποιο.	τύποιτο.
τυποίμεθον.	τύποισθον.	τυποίσθην.
τυποίμεθα.	τύποισθε.	τύποιντο.
μέλ. α. ¶ Τυψοίμην.	τύψοιο.	τύψοιτο.

τυψοίμεθον.	τύψοισθον.	τυψοίσθην.
τυψοίμεθα.	τύψοισθε.	τύψοιντο.
μέλλ. β. Τυποίμην.	τυποῖο.	τυποῖτο.
τυποίμεθον.	τυποῖσθον.	τυποίσθην.
τυποίμεθα.	τυποῖσθε.	τυποῖντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς, καὶ παρατατικός.

ἑνικά. ἐὰν Τύπτωμαι.	τύπτῃ.	τύπτηται.
δυϊκά. ἐὰν τυπτώμεθον.	τύπτησθον.	τύπτησθον.
πληθ. ἐὰν τυπτώμεθα.	τύπτησθε.	τύπτωνται.
παρ. καὶ ἐὰν τετύπω.	τετύπῃς.	τετύπῃ.
ὑπερσ.	ἐὰν τετύπητον.	τετύπητον.
ἐὰν τετύπωμεν.	τετύπητε.	τετύπωσι.
ἀόρ. α. ἐὰν τύψωμαι.	τύψῃ.	τύψηται.
ἐὰν τυψώμεθον.	τύψησθον.	τύψησθον.
ἐὰν τυψώμεθα.	τύψησθε.	τύψωνται.
ἀόρ. β. ἐὰν τύπωμαι.	τύπῃ.	τύπηται.
ἐὰν τυπώμεθον.	τύπησθον.	τύπησθον.
ἐὰν τυπώμεθα.	τύπησθε.	τύπωνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα. ἐνεστὼς, καὶ παρατατικός.

Τύπτεσθαι. παρ. καὶ ὑπερσ. τετυπέναι. ἀόρ. α. τύψασθαι.
ἀόρ. β. τυπέσθαι. μέλλ. α. τύψεσθαι. μέλλ. β. τυπεῖσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι. ἐνεστὼς, καὶ παρατατικός.

ὁ Τυπτόμενος.	τοῦ τυπτομένου.	ἡ τυπτομένη.
τῆς τυπτομένης.	τὸ τυπτόμενον.	τοῦ τυπτομένου.
παρ. καὶ ὁ Τετυπώς.	τοῦ τετυπότος.	ἡ τετυπυῖα.
ὑπερσ. τῆς τετυπυίας.	τὸ τετυπός.	τοῦ τετυπότος.
ἀόρ. α. ὁ Τυψάμενος.	τοῦ τυψαμένου.	ἡ τυψαμένη.
τῆς τυψαμένης.	τὸ τυψάμενον.	τοῦ τυψαμένου.
ἀόρ. β. ὁ Τυπόμενος.	τοῦ τυπομένου.	ἡ τυπομένη.
τῆς τυπομένης.	τὸ τυπόμενον.	τοῦ τυπομένου.

μετοχ. α΄ Γ ὁ τυφόμενος.	τοῦ τυφομένου.	ἡ τυφομένη.
τῆς τυφομένης.	τὸ τυφόμενον.	τοῦ τυφομένου.
μετοχ. β΄ Γ ὁ τυπούμενος.	τοῦ τυπουμένου.	ἡ τυπουμένη.
τῆς τυπουμένης.	τὸ τυπούμενον.	τοῦ τυπουμένου.

Γ περὶ τῶν περισπωμένων ῥημάτων.

Circcũflexa uerba a ſexta cõiugatiõe grauitonoꝝ fiunt: nõ tñ ab omnibus uerbis: ſed ab his ſolum quæ in penultima hñt ſiue ε̄. ſiue ᾱ. ſiue ō. ut ποιέω. βοάω. χρυσόω. Et dicunt circũflexa, eo ꝙ circũflexũ accẽtũ hñt i ultima ex cõtractiõe: ut ποιέω. ποιῶ. βοάω βοῶ. χρυσόω. χρυσῶ. Patiunt ãt ſynæreſim i pñti: et ptõ impfecto modi idicatiui, ꝗ qdẽ tẽpora i aliis modis: et etiã pticipiis ſimul uariãt. Et cũ i his uerbis uariæ ſint ſynæreſes uarias cõiugatões eẽ oportet, ꝗ p ſupradictas tres uocales, hoc ẽ. ε̄. ᾱ. & ō. diſtiguũtur: ꝗs χαρακτηριστικὰ. i. formatiuas lr̃as appellare poſſum⁹ quẽadmodũ & cõſonãtes in grauitonis. Eſto igit. ε. χαρακτηριστικὸν primæ cõiugatiõis circunflexoꝝ. α. Secundæ. ō. Tertiæ.

Pria cõiugatio circũflexoꝝ a uerbis ſextæ cõiugatõis grauitonoꝝ i. εω. deſinẽtib⁹ p ſynæreſim fit. ut ποιέω. ποιῶ. Cui⁹ futurũ in σω̄. deſinẽs a uerbo pfecto fit, penultia uocali hoc ẽ ε̄. in η̄. cõuerſa, ut ποιέω ποιήσω. Eãdẽ quoq; uocalẽ & ptm̃ pfectũ i κᾱ. deſinẽs ſeruat: hoc idẽ & ptm̃ pluſqpfectũ & aoriſt⁹ prim⁹ faciũt, ut πεποίηκα, ἐπεποιήκειν. ἐποίησα. Quædã tñ iueniunt quæ in huiuſmodi tẽporib⁹ ε̄. imutatũ retinent, ut τελέω τελῶ. τελέσω. ὀλέω ῶ. ὀλέσω. καλέω ῶ. καλέσω. ἀφκέω ῶ. ἀφκέσω. & alia. Sunt & quæ utrunq; hñt ut φρονέω ῶ. φρονέσω, καὶ φρονήσω. αἰνέω ῶ. αἰνέσω. καὶ αἰνήσω. κορέω ῶ. κορέσω, καὶ κορήσω. & alia. Synæreſes autẽ hui⁹ cõiugatiõis, quæ ſemp ex ε. præcedente, & uocali ſequẽte fiũt, ſex ſunt ει. ου. οι. ῃ. η. ω. Nam ſi poſt ε alteꝝ ſequatur ε in ει diphthõgum fit ſynæreſis, ut ποιέετον ποιεῖτον. Si, η̄, i η̄, ut ποιέητε. ποιῆτε Si ō i οῡ. ut ποιεόμεθα ποιούμεθα.

Si ω̄ in ω, ut ποιέω ποιῶ. Si uero diph. in eandem fit synæresis. ut ποιέεις. ποιεῖς. ποιέῃ. ποιῇ. ποιέοιμι. ποιοῖμι. ποιέουσι. ποιοῦσι.

Χαρακτηριστικὸν ε — ε ει. η η. ο ου. ω ω.

¶ Si post ε̄ sequitur diphphtõgus in eandẽ fit synæresis.

¶ ὁριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστώς.

ἑνικά.	Ποιέω. ῶ.	ποιέεις εῖς.	ποιέει. εῖ.
	δυϊκά.	ποιέετον. εῖτον.	ποιέετον. εῖτον.
πλη.	ποιέομεν. οῦμεν.	ποιέετε. εῖτε.	ποιέουσι. οῦσι.
παρατ.	¶ ἐποίεον. ουν.	ἐποίεες. εις.	ἐποίεε. ει.
		ἐποιέετον. εῖτον.	ἐποιεέτην εῖτην.
	ἐποιέομεν. οῦμεν.	ἐποιέετε εῖτε.	ἐποίεον ουν.
παρ.	¶ Πεποίηκα.	πεποίηκας.	πεποίηκε.
		πεποίηκατον.	πεποιήκατον.
	πεποιήκαμεν.	πεποιήκατε.	πεποιήκασι.
ὑπερσ.	¶ ἐπεποιήκειν.	ἐπεποιήκεις.	ἐπεποιήκει.
		ἐπεποιήκειτον.	ἐπεποιηκείτην.
	ἐπεποιήκειμεν.	ἐπεποιήκειτε.	ἐπεποιήκεισαν.
ἀόρ. α.	¶ ἐποίησα.	ἐποίησας.	ἐποίησε.
		ἐποιήσατον.	ἐποιησάτην.
	ἐποιήσαμεν.	ἐποιήσατε.	ἐποίησαν.
μέλ. α	¶ ποιήσω.	ποιήσεις.	ποιήσει.
		ποιήσετον.	ποιήσετον.
	ποιήσομεν.	ποιήσετε.	ποιήσουσι.

Hic annotãdũ ẽ Mediũ ptm̃, et pm aoristũ raro iueniri i pria, et secũda cõiugatõe circũflexorũ, et a themathe i ω̃ nõ purũ desinẽte fieri ac ipares hr̃e syllabas cum pmis. ut δουπῶ, μέλ. δουπήσω. παρ. δεδούπηκα. μέσος παρ. δέδουπα. ἀόρ. α ἐδούπησα. ἀόρ. β ἔδουπον. At i tertia cõiugatõe nũq̃ iueniri. Futurũ uero pm oĩo deceᷓ

Γ προστακτικά. ἐνεργητικά. ἐνεστώς. καὶ παρατ.

ἑνικά. Ποίεε. πόιει. ποιεέτω. ποιείτω. δυϊκά. ποιέετον ποιεῖτον.

ποιεέτων. ποιείτων. πληθυντικά. ποιέετε. ποιεῖτε.

ποιεέτωσαν. ποιείτωσαν.

πάρ. καὶ Γ πεποίηκε.	πεποιηκέτω.	πεποιήκετον.
ὑπερσ. πεποιηκέτων.	πεποιήκετε.	πεποιηκέτωσαν.
ἀόρ. α Γ πόιησον.	ποιησάτω.	ποιήσατον.
ποιησάτων.	ποιήσατε.	ποιησάτωσαν.

Γ εὐκτικά. ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἑνικά. Ποιέοιμι. οῖμι.	ποιέοις. οῖς.	ποιέοι, οῖ.
δυϊκά.	ποιέοιτον. οῖτον.	ποιεόιτην. όιτην.
πλη. ποιέοιμεν. οῖμεν.	ποιέοιτε. οῖτε.	ποιέοιεν. οῖεν.
πάρ. καὶ Γ πεποιήκοιμι.	πεποιήκοις.	πεποιήκοι.
ὑπερσ.	πεποιήκοιτον.	πεποιηκόιτην.
πεποιήκοιμεν.	πεποιήκοιτε.	πεποιήκοιεν.
ἀόρ. ᾱ Γ ποιήσαιμι.	ποιήσαις.	ποιήσαι.
	ποιήσαιτον.	ποιησαίτην.
ποιή σαιμεν.	ποιήσαιτε.	ποιήσαιεν.
μέλ. ᾱ Γ ποιήσοιμι.	ποιήσοις.	ποιήσοι.
	ποιήσοιτον.	ποιησόιτην.
ποιήσοιμεν.	ποιήσοιτε.	ποιήσοιεν.

Γ ὑποτακτικά. ἐνεργητικά. ἐνεστώς. καὶ παρατ.

ἑνικά. ἐὰν Ποιέω. ῶ.	ποιέῃς. ῇς.	ποιέῃ. ποιῇ.
δυϊκά.	ἐὰν ποιέητον. ῆτον.	ποιέητον. ῆτον.
πλη. ἐὰν ποιέωμεν. ῶμεν.	ποιέητε. ῆτε.	ποιέωσι. ῶσι.
πάρ. καὶ ἐὰν πεποιήκω.	πεποιήκῃς.	πεποιήκῃ.
ὑπερσ.	ἐὰν πεποιήκητον.	πεποιήκητον.
ἐὰν πεποιήκωμεν.	πεποιήκητε.	πεποιήκωσι.
ἀόρ. α Γ ἐὰν ποιήσω.	ποιήσῃς.	ποιήσῃ.
	ἐὰν ποιήσητον.	ποιήσητον.

ἐάν ποιήσωμεν. ποιήσητε. ποιήσωσι.

Τὰ ἀπαρέμφατα. ἐνεργητικά.

ἐνεστῶς. καὶ. Ποιέειν. εῖν. παρ. καὶ. ὑπερσ. πεποιηκέναι. ἀορ. ᾱ ποιῆσαι μέλ.

παρατ. ποιήσειν. Αἱ μετοχαί ἐνεργητικαί. ἐνεστῶς. καὶ. παρατ.

Ὁ Ποιέων. ποιῶν. τοῦ ποιέοντος. ποιοῦντος.

ἡ ποιέουσα ποιοῦσα. τῆς ποιεούσης. ποιούσης.

τὸ ποιέον ποιοῦν. ποιέοντος. ποιοῦντος.

παρ. καὶ. Ὁ πεποιηκώς. τοῦ πεποιηκότος. ἡ πεποιηκυῖα.

ὑπερσ. τῆς πεποιηκυίας. τὸ πεποιηκός. τοῦ πεποιηκότος.

ἀορ. ᾱ Ὁ ποιήσας. τοῦ ποιήσαντος. ἡ ποιήσασα.

τῆς ποιησάσης. τὸ ποιῆσαν. τοῦ ποιήσαντος.

μέλ. ᾱ Ὁ ποιήσων. τοῦ ποιήσοντος. ἡ ποιήσουσα.

τῆς ποιησούσης. τὸ ποιῆσον. τοῦ ποιήσοντος.

Τὰ ὁριστικά. παθητικά. ἐνεστῶς.

ἑνικά. Ποιέομαι. οῦμαι. ποιέῃ. ποιῇ. ποιέεται. εῖται.

δυϊκά. ποιεόμεθον. ούμεθον. ποιέεσθον. εῖσθον. ποιέεσθον εῖσθον.

πλη. ποιεόμεθα. ούμεθα. ποιέεσθε. εῖσθε. ποιέονται. οῦνται.

παρατ. Ὁ ἐποιεόμην. ούμην. ἐποιέου. ἐποιοῦ. ἐποιέετο. εῖτο.

ἐποιεόμεθον. ούμεθον. ἐποιέεσθον. εῖσθον. ἐποιεέσθην. είσθην.

ἐποιεόμεθα. ούμεθα. ἐποιέεσθε. εῖσθε. ἐποιέοντο. οῦντο.

παρ. Ὁ Πεποίημαι. πεποίησαι. πεποίηται.

πεποιήμεθον. πεποίησθον. πεποίησθον.

πεποιήμεθα. πεποίησθε. πεποίηνται.

καὶ ἰωνικῶς πεποιήκαται.

ὑπερσ. Ὁ ἐπεποιήμην. ἐπεποίησο. ἐπεποίητο.

ἐπεποιήμεθον. ἐπεποίησθον. ἐπεποιήσθην.

ἐπεποιήμεθα. ἐπεποίησθε. ἐπεποίηντο.

καὶ ἰωνικῶς. ἐπεποιέατο.

ἀορ. ᾱ Ὁ ἐποιήθην. ἐποιήθης. ἐποιήθη.

ἐποιήθητον. ἐποιηθήτην.

ἐποιήθημεν. ἐποιήθητε. ἐποιήθησαν.

μέλλ. α. ὁ ποιηθήσομαι. ποιηθήσῃ. ποιηθήσεται.

ποιηθησόμεθον. ποιηθήσεσθον. ποιηθήσεσθον.

ποιηθησόμεθα. ποιηθήσεσθε. ποιηθήσονται.

μετὰ β. ὁ πεποιήσομαι. πεποιήσῃ. πεποιήσεται.

λι. μέλλ. πεποιησόμεθον. πεποιήσεσθον. πεποιήσεσθον.

πεποιησόμεθα. πεποιήσεσθε. πεποιήσονται.

ὁ προσακτικά. παθητικά. ἐνεστώς. καὶ παρατατ.

ἑνικά. Ποιέου. ποιοῦ. ποιεέσθω. είσθω. Δ ποιέεσθον. είσθον.

ποιεέσθων. είσθων. πλη. ποιέεσθε. εῖσθε. ποιεέσθωσαν είσθωσαν.

παρ. καὶ. ὁ πεποίησο. πεποιήσθω. πεποιήσθον.

ὑπερσ. πεποιήσθων. πεποίησθε. πεποιήσθωσαν.

ἀόρ. α. ὁ ποιήθητι. ποιηθήτω. ποιήθητον.

ποιηθήτων. ποιήθητε. ποιηθήτωσαν.

ὁ εὐκτικά. παθητικά. ἐνεστώς. καὶ παρατατ.

ἑνικά. Ποιεοίμην. οίμην. ποιέοιο. ποιοῖο. ποιέοιτο. οῖτο.

δυϊκά. ποιεοίμεθον. οίμεθον. ποιέοισθον. οῖσθον. ποιεοίσθην. οίσθην.

πλη. ποιεοίμεθα. οίμεθα. ποιέοισθε. οῖσθε. ποιέοιντο. οῖντο.

παρ. καὶ. ὁ πεποιῄμην. πεποιῇο. πεποιῇτο.

ὑπερσ. πεποιῄμετον. πεποιῇσθον. πεποιῄσθην.

πεποιῄμεθα, πεποιῇσθε. πεποιῇντο.

Accẽtu circũflexo sup penultimã primæ, & scdæ psonæ cuius uis numeri, nisi longa sequat, quod in omuibus sane uerbis cir cunflexis seruandum est.

ἀόρ. α. ὁ ποιηθείην. ποιηθείης. ποιηθείη.

ποιηθείητον. ποιηθειήτην.

ποιηθείημεν. ποιηθείητε. ποιηθείησαν.

μέλλ. α. ὁ ποιηθησοίμην. ποιηθήσοιο. ποιηθήσοιτο.

ποιηθησοίμεθον. ποιηθήσοισθον. ποιηθησοίσθην.

ποιηθησοίμεθα, ποιηθήσοισθε. ποιηθήσοιντο.

μετ᾽ὀ· πεποιησοίμην. πεποιήσοιο. πεποιήσοιτο.
λί. μέλλ. πεποιησοίμεθον. πεποιήσοισθον. πεποιησοίσθην.
πεποιησοίμεθα. πεποιήσοισθε. πεποιήσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

ἑνικά. ἐάν. Ποιέωμαι. ῶμαι. ποιέῃ. ποιῇ. ποιέηται. ῆται.
δυϊκά. ἐὰν ποιεώμεθον. ώμεθον. ποιέησθον. ῆσθον. ποιέησθον. ῆσθον.
πλη. ἐὰν ποιεώμεθα. ώμεθα. ποιέησθε. ῆσθε. ποιέωνται. ῶνται.
παρ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν πεποιῶμαι. πεποιῇ. πεποιῆται.
ἐὰν πεποιώμεθον. πεποιῆσθον. πεποιῆσθον.
ἐὰν πεποιώμεθα. πεποιῆσθε. πεποιῶνται.
ἀορ. α. ἐὰν ποιηθῶ. ποιηθῇς. ποιηθῇ.
ἐὰν ποιηθῆτον. ποιηθῆτον.
ἐὰν ποιηθῶμεν. ποιηθῆτε. ποιηθῶσι.

Hoc in loco aduertẽdũ ẽ subiũctiua in μαι desinẽtia si a circũflexis existãt circũflecti penultimã. ἐάν νοῶ. ἐάν νοῶμαι. ἐάν ποιῶ. ἐάν ποιῶμαι. Etiã si sint pti pfecti. ἐάν πεποιῶμαι. ἐάν βεβοῶμαι. grauari aũt si a grauitonis extiterint. ἐάν τύπτω. ἐάν τύπτωμαι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. ἐνεστώς. καὶ παρατ.

Ποιέεσθαι. εῖσθαι. παρ. καὶ ὑπερσ. πεποιῆσθαι. ἀορ. α ποιηθῆναι.
μέλλ. α ποιηθήσεσθαι. μετ᾽ὀλί. μέλλ. πεποιήσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

ὁ Ποιεόμενος. ούμενος. τοῦ ποιεομένου. ποιουμένου.
ἡ ποιεομένη. ουμένη. τῆς ποιεομένης. ποιουμένης.
τὸ ποιεόμενον. ούμενον, τοῦ ποιεομένου. | ποιουμνέου.
παρ. καὶ ὑπερσ. ὁ πεποιημένος. τοῦ πεποιημένου. ἡ πεποιημένη.
τῆς πεφοιημένης. τὸ πεποιημένον. τοῦ πεποιημένου.
ἀορ. α ὁ ποιηθείς. τοῦ ποιηθέντος. ἡ ποιηθεῖσα.
τῆς ποιηθείσης. τὸ ποιηθέν. τοῦ ποιηθέντος.
μέλλ. α ὁ ποιηθησόμενος. τοῦ ποιηθησομένου. ἡ ποιηθησομένη.
τῆς ποιηθησομένης. τὸ ποιηθησόμενον. τοῦ ποιηθησομένου.

μετ. ὁ πεποιησόμενος. τοῦ πεποιησομένου. ἡ πεποιησομένη.
μέλλ. τῆς πεποιησομένης. τὸ πεποιησόμενον. τοῦ πεποιησομένου.

Ὁριστικὰ μέσα. ἐνεστώς.

ἐνικά Ποιέομαι, οῦμαι. ποιέῃ. ποιῇ. ποιέεται εῖται.
παρατ. ἐποιεόμην. ούμην. ἐποιέου, ἐποιοῦ. ἐποιέετο εῖτο.

Ad similitudinem passiuorum cætera uariabis,

Ptm̃ pfectũ mediũ, & ptm̃ plusq̃perfectũ, & Secũdus aoristus, ac futurum secundum omnino desunt.

ἀόρ. α ἐποιησάμην. ἐποιήσω. ἐποιήσατο.
ἐποιησάμεθον. ἐποιήσαθον. ἐποιησάθην.
ἐποιησάμεθα. ἐποιήσαθε. ἐποιήσαντο.
μέλλ. α Ποιήσομαι. ποιήσῃ. ποιήσεται.
ποιησόμεθον. ποιήσεθον. ποιήσεθον.
ποιησόμεθα. ποιήσεθε. ποιήσονται.

προστακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ποιέου, ποιοῦ. ut passiuũ. ἀόρ. α ποίησαι. ποιησάθω.
ποιήσαθον. ποιησάθων. ποιήσαθε. ποιησάθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ποιεοίμην. οίμην ποιέοιο. οῖο. ποιέοιτο. οῖτο. &c.
ἀόρ. α ποιησαίμην. ποιήσαιο. ποιήσαιτο.
ποιησαίμεθον. ποιήσαιθον. ποιησαίθην.
ποιησαίμεθα. ποιήσαιθε. ποιήσαιντο.
μέλλ. α ποιησοίμην. ποιήσοιο. ποιήσοιτο.
ποιησοίμεθον. ποιήσοιθον. ποιησοίθην.
ποιησοίμεθα. ποιήσοιθε. ποιήσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. ἐνεστώς. καὶ παρατ.

ἐὰν Ποιέωμαι. ῶμαι. ποιέῃ. ποιῇ. ποιέηται. ῆται &c.
ἀόρ. α ἐὰν ποιήσωμαι. ποιήσῃ. ποιήσηται.
ἐὰν ποιησώμεθον. ποιήσηθον. ποιήσηθον.
ἐὰν ποιησώμεθα. ποιήσηθε. ποιήσωνται.

Γ ἀπαρέμφατα μέσα. ἐνεστῶ(τος). καὶ παρ(ατατικοῦ).

Ποιέεσθαι εῖσθαι. ἀορ(ιστος) ᾱ ποιήσασθαι. μέλ(λων) ᾱ ποιήσεσθαι.

Γ μετοχαὶ μέσαι. ἐνεστῶ(τος). καὶ παρ(ατατικοῦ).

ὁ ποιεόμενος. ούμενος. τοῦ ποιεομένου. μένου. ἡ ποιεμένη. ουμένη.
τῆς ποιεομένης. ουμένης. τὸ ποιεόμενον. ποούμενον.
τοῦ ποιεομένου. ποιουμένου.

ἀορ(ιστος) ᾱ ὁ ποιησάμενος. ἡ ποιησαμένη. τὸ ποιησάμενον.
μέλ(λων) ᾱ ὁ ποιησόμενος. ἡ ποιησομένη. τὸ ποιησόμενον.

Γ δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμένων.

SEcunda cõiugatio circũflexorum a uerbis sextæ coniugationis grauitonorũ in ᾱω desinẽtib⁹ per synæresim fit, ut γελάω γελῶ. Cuius futurũ in σω̄ desinẽs a uerbo pfecto fit, nũc penultima uocali seruata ut γελάω ῶ λελάσω. nũc in η̄ conuersa. ut βοάω βοῶ. βοήσω. Eandẽ quoq; penultimã & ptm̃ pfectum in κᾱ desinẽs seruat, ut γεγέλακα. βεβόηκα. Sic & ptm̃ plusq̃pfectum, & primus aorist⁹. Synæreses aũt hui⁹ secũdæ cõiugatiõis, quæ semp ex ᾱ pcedente & uocali sequẽte fiũt, duæ tãtũmodo sunt, ᾱ scilicet, & ω̄, Nam post ipsum ᾱ, aut ε̄ sequit, aut η̄ aut ο̄ μικρόν, aut ω̄, Si ε̄ aut η̄ sequã tur, in ᾱ productũ fit crasis, ut βοάτε βοᾶτε. βοάητε βοᾶτε. Si ο̄ μικρον aut ω̄ in ω̄ μέγα fit semp ut βοάω βοῶ. βοάομεν βοῶμεν. At ubi ῑ in diph. repertũ fuerit, idẽ facta crasi, in diph, impropriã per synæresim resumendũ erit, ut βοάεις βοᾷς. βοάῃ βοᾷ. βοάοιμι βοῷμι. Si uero ῡ oio abiiciendum ut βοάουσι βοῶσι.

Γ χαρακτηριστικὸν ᾱ

Si post ᾱ sequit ῑ in quapiã diphthõgo, idẽ remanet in diphthongo impropria.

Γ ὁριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστῶς.

ἑνικά. βοάω ῶ.	βοάεις. ᾷς	βοάει βοᾷ.
δυϊκά.	βοάετον. ᾶτον.	βοάετον. ᾶτο.

πλη. βοάομεν. ῶμεν.	βοάετε ᾶτε.	βοάουσι. ῶσι.
παρατ. ¶ ἐβόαον. ἐβόων.	ἐβόαες. ἐβόας.	ἐβόαε. ἐβόα.
	ἐβοάετον. ᾶτον.	ἐβοαέτην. άτην.
ἐβοάομεν. ῶμεν.	ἐβοάετε. ᾶτε.	ἐβόαον. ἐβόων.
παρ. ¶ βεβόηκα.	βεβόηκας.	βεβόηκε.
	βεβοήκατον.	βεβοήκατον.
βεβοήκαμεν.	βεβοήκατε.	βεβοήκασι.
ὑπερσυντ. ¶ ἐβεβοήκειν.	ἐβεβοήκεις.	ἐβεβοήκει.
	ἐβεβοήκειτον.	ἐβεβοηκείτην.
ἐβεβοήκειμεν.	ἐβεβοήκειτε.	ἐβεβοήκεισαν.
ἀόρ. α. ¶ ἐβόησα.	ἐβόησας.	ἐβόησε.
	ἐβοήσατον.	ἐβοησάτην.
ἐβοήσαμεν.	ἐβοήσατε.	ἐβόησαν.
μέλ. α. ¶ βοήσω.	βοήσεις.	βοήσει.
	βοήσετον.	βοήσετον.
βοήσομεν.	βοήσετε.	βοήσουσι.

¶ Προστακτικά. ἐνεργητικά. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

βόαε. βόα.	βοαέτω. βοάτω.	¶ βοάετον. βοᾶτον.
βοαέτων. άτων.	¶ βοάετε βοᾶτε.	βοαέτωσαν. άτωσαν.
παρ. ¶ βεβόηκε.	βεβοηκέτω.	βεβόηκετον.
βεβοηκέτων.	βεβόηκετε.	βεβοηκέτωσαν.
ἀόρ. α. ¶ βόησον.	βοησάτω.	βοήσατον.
βοησάτων.	βοήσατε.	βοησάτωσαν.

¶ Εὐκτικά. ἐνεργητικά. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

ἑνικά. βοάοιμι. ῷμι.	βοάοις. βοῷς.	βοάοι. βοῷ.
¶ Δυϊκά.	βοάοιτον. ῷτον.	βοαοίτην. ῴτην.
πλη. βοάοιμεν. ῷμεν.	βοάοιτε. ῷτε.	βοάοιεν. ῷεν.
παρ. καὶ ¶ βεβοήκοιμι.	βεβοήκοις.	βεβοήκοι.
ὑπερσυντ.	βεβοήκοιτον.	βεβοηκοίτην.
βεβοήκοιμεν.	βεβοήκοιτε.	βεβοήκοιεν.

ἀόρ. ᾱ ¶ βοήσαιμι. βοήσαις. βοήσαι.

βοήσαιτον. βοησαίτην.

βοήσαιμεν. βοήσαιτε. βοήσαιεν.

μέλ. ᾱ ¶ βοήσοιμι. βοήσοις. βοήσοι.

βοήσοιτον. βοησοίτην.

βοήσοιμεν. βοήσοιτε. βοήσοιεν.

¶ ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

ἑνικά ἐὰν βοάω. βοῶ. βοάεις. βοᾷς. βοάει. βοᾷ.

δυϊκά ἐὰν βοάητον. ᾶτον. βοάητον. ᾶτον.

πλη. ἐὰν βοάωμεν. ῶμεν. βοάητε. ᾶτε. βοάωσι. ῶσι.

παρ. καὶ ¶ ἐὰν βεβοήκω. βεβοήκῃς. βεβοήκῃ.

ὑπερσ. ἐὰν βεβοήκητον. βεβοήκητον.

ἐὰν βεβοήκωμεν. βεβοήκητε. βεβοήκωσι.

ἀόρ. ᾱ ¶ ἐὰν βοήσω. βοήσῃς. βοήσῃ.

ἐὰν βοήσητον. βοήσητον.

ἐὰν βοήσωμεν. βοήσητε. βοήσωσι.

¶ ἀπαρέμφατα ἐνεργητικὰ. ἐνεστῶς καὶ παρατ.

βοάειν. βοᾶν. παρ. καὶ ὑπερσ. βεβοηκέναι. ἀόρ. ᾱ βοῆσαι.

μέλ. ᾱ βοήσειν. ¶ μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ ἐνεστῶς καὶ παρατ.

ὁ βοάων. βοῶν. τοῦ βοάοντος. ῶντος. ¶ ἡ βοάουσα. βοῶσα.

τῆς βοαούσης. ώσης. ¶ τὸ βοάον. βοῶν. τοῦ βοάοντος. ῶντος.

παρ. καὶ. ὁ βεβοηκώς. τοῦ βεβοηκότος. ¶ ἡ βεβοηκῦα.

ὑπερσ. τῆς. βεβοηκύας. ¶ τὸ βεβοηκός. τοῦ βεβοηκότος.

ἀόρ. ὁ βοήσας ¶ ἡ βοήσασα. ¶ τὸ βοῆσαν.

μέλ. ὁ βοήσων. ¶ ἡ βοήσουσα. ¶ τὸ βοῆσον.

¶ ὁριστικὰ παθητικά. ἐνεστῶς.

ἑνικά. βοάομαι. βοῶμαι. βοάῃ. βοᾷ. βοάεται. βοᾶται.

δυϊκά. βοαόμεθον. ώμεθον. βοάεσθον. ᾶσθον βοάεσθον. ᾶσθον.

πλη. βοαόμεθα. ώμεθα. βοάεσθε. ᾶσθε. βοάονται. ῶνται.

παρατ. ¶ ἐβοαόμην. ώμην. ἐβοάου. ἐβοῶ. ἐβοάετο. ᾶτο.

ἐβοαόμεθον.

VERB.

ἐβοαόμεθον. ώμεθον. ἐβοάεσθον. ᾶσθον. ἐβοαέσθην. άσθην.
ἐβοαόμεθα. ώμεθα. ἐβοάεσθε. ᾶσθε. ἐβοάοντο. ῶντο.

παρ.	βεβόημαι.	βεβόησαι.	βεβόηται.
	βεβοήμεθον.	βεβόησθον.	βεβόησθον.
	βεβοήμεθα.	βεβόησθε.	βεβόηνται.
ὑπερσυν.	ἐβεβοήμην.	ἐβεβόησο.	ἐβεβόητο.
	ἠβεβοήμεθον.	ἐβεβόησθον.	ἐβεβοήσθην.
	ἐβεβοήμεθα.	ἐβεβόησθε.	ἐβεβόηντο.
ἀόρ. α΄	ἐβοήθην.	ἐβοήθης.	ἐβοήθη.
		ἐβοήθητον.	ἐβοηθήτην.
	ἐβοήθημεν.	ἐβοήθητε.	ἐβοήθησαν.
μέλ. α΄	βοηθήσομαι.	βοηθήσῃ.	βοηθήσεται.
	βοηθησόμεθον.	βοηθήσεσθον.	βοηθήσεσθον.
	βοηθησόμεθα.	βοηθήσεσθε.	βοηθήσονται.
μετ᾽ ὀλίγ.	βεβοήσομαι.	βεβοήσῃ.	βεβοήσεται.
μετ᾽ ὀλίγ.	βεβοησόμεθον.	βεβοήσεσθον.	βεβοήσεσθον.
	βεβοησόμεθα.	βεβοήσεσθε.	βεβοήσονται.

προσακτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς καὶ παρατ.

ἑνικά	Βοάου. βοῶ.	βοαέσθω.	βάσθω.
δυϊκά	βοάεσθον. ᾶσθον.	βοαέσθων.	βοάσθων.
πληθ.	βοάεσθε. ᾶσθε.	βοαέσθωσαν.	βοάσθωσαν.
παρ. καὶ	βεβόησο.	βεβοήσθω.	βεβόησθον.
ὑπερσυν.	βεβοήσθων.	βεβόησθε.	βεβοήσθωσαν.
ἀόρ. α΄	βοήθητι.	βοηθήτω.	βοήθητον.
	βοηθήτων.	βοήθητε.	βοηθήτωσαν.

εὐκτικὰ παθητικά. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

ἑνικά	Βοαοίμην. ῴμην.	βοάοιο. βοῷο.	βοάοιτο. βοῷτο.
δυϊκά	βοαοίμεθον. ῴμεθον.	βοάοισθον. ῷσθον.	βοαοίσθην. ῴσθην.
πληθ.	βοαοίμεθα. ῴμεθα.	βοάοισθε. ῷσθε.	βοάοιντο. ῷντο.
παρ. καὶ ὑπερσυν.	βεβοῄμην.	βεβοῇο.	βεβοῇτο.

βεβοήμεθον.	βεβοῆσθον.	βεβοήσθην.
βεβοήμεθα.	βεβοῆσθε.	βεβοῆντο.
ἀορ. α΄ ¶ Βοηθείην.	βοηθείης.	βοηθείη.
	βοηθείητον.	βοηθειήτην.
βοηθείημεν.	βοηθείητε.	βοηθείησαν.
μελ. α΄ ¶ Βοηθησοίμην.	βοηθήσοιο.	βοηθήσοιτο.
βοηθησοίμεθον.	βοηθήσοισθον.	βοηθησοίσθην.
βοηθησοίμεθα.	βοηθήσοισθε.	βοηθήσοιντο.
μετ᾽ ὀλ. ¶ Βεβοησοίμην.	βεβοήσοιο.	βεβοήσοιτο.
μελ. βεβοησοίμεθον.	βεβοήσοισθον.	βεβοησοίσθην.
βεβοησοίμεθα.	βεβοήσοισθε.	βεβοήσοιντο.

¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστῶς καὶ παρατ.

ἑνικὰ ¶ Ἐὰν βοάωμαι. ῶμαι.	βοάῃ. βοᾷ.	βοάηται. ᾶται.
δυϊκὰ ἐὰν βοαώμεθον. ώμεθον.	βοάησθον. ᾶσθον.	βοάησθον. ᾶσθον.
πλη. ἐὰν βοαώμεθα. ώμεθα.	βοάησθε. ᾶσθε.	βοάωνται. ῶνται.
παρ. καὶ ἐὰν βεβοῶμαι.	βεβοῇ.	βεβοῆται.
ὑπερσ. ἐὰν βεβοώμεθον.	βεβοῆσθον.	βεβοῆσθον.
ἐὰν βεβοώμεθα.	βεβοῆσθε.	βεβοῶνται.
ἀορ. α΄ ¶ ἐὰν βοηθῶ.	βοηθῇς.	βοηθῇ.
	ἐὰν βοηθῆτον.	βοηθῆτον.
ἐὰν βοηθῶμεν.	βοηθῆτε.	βοηθῶσι.

¶ Τὰ ἀπαρέμφατα παθητικά. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

¶ Βοάεσθαι. βοᾶσθαι. παρ. καὶ ὑπερσ. βεβοῆσθαι ἀορ. α΄ βοηθῆναι.

μελ. α΄. βοηθήσεσθαι. μετ᾽ ὀλ. μελ. βεβοήσεσθαι.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

ὁ Βοαόμενος. ώμενος.	ἡ βοαομένη. ωμένη.	τὸ βοαόμενον. ώμενον.
παρ. καὶ ὑπερσ. ὁ βεβοημένος.	ἡ βεβοημένη.	τὸ βεβοημένον.
ἀορ. α΄ ὁ βοηθείς.	ἡ βοηθεῖσα.	τὸ βοηθέν.
μελ. α΄ ὁ βοηθησόμενος.	ἡ βοηθησομένη.	τὸ βοηθησόμενον.
μετ᾽ ὀλ. μελ. ὁ βεβοησόμενος.	ἡ βεβοησομένη.	τὸ βεβοησόμενον.

¶ ὁριστικὰ μέσα. ἑνεσώς.

Βοάομαι. ῶμαι.	βοάῃ. βοᾷ.	βοάεται. βοᾶται.
παρατατικός ἐβοαόμην. ώμην.	ἐβοάου. ἐβοῶ.	ἐβοάετο. ἐβοᾶτο.
ἀόριστος α ἐβοησάμην.	ἐβοήσω.	ἐβοήσατο.
ἐβυησάμεθον.	ἐβοήσαθον.	ἐβοησάθην.
ἐβοησάμεθα.	ἐβοήσαθε.	ἐβοήσαντο.
μέλλων α ¶ Βοήσομαι.	βοήσῃ.	βοήσεται.
βοησόμεθον.	βοήσεθον.	βοήσεθον.
βοησόμεθα.	βοήσεθε.	βοήσονται.

¶ προσακτικὰ μέσα. ἑνεσώς. καὶ παρατατικός.

βυάου. βοῶ. βοαέθω. άθω. &c.

ἀόριστος α ¶ Βόησαι. βοησάθω. βοήσαθον. βοησάθων. βοήσαθε. βοησάθωσαν.

¶ εὐκτικὰ μέσα. ἑνεσώς. καὶ παρατατικός.

ἑνικὰ ¶ Βοαοίμην. ῴμην.	βοάοιο. βοῷο.	βοάοιτο. βοῷτο.
ἀόριστος α ¶ Βοησαίμην.	βοήσαιο.	βοήσαιτο.
βοησαίμεθον.	βοήσαιθον.	βιησαίθην.
βοησαίμεθα.	βοήσαιθε.	βοήσαιντο.
μέλλων α ¶ Βοησοίμην.	βοήσοιο.	βοήσοιτο.
βοησοίμεθον.	βοήσοιθον.	βοησοίθην.
βοησοίμεθα.	βοήσοιθε.	βοήσοιντο.

¶ ὑποτακτικὰ μέσα. ἑνεσώς, καὶ παρατατικός.

¶ Ἐὰν βοάωμαι. ῶμαι.	βοάῃ. βοᾷ.	βοάηται. βοᾶται.
ἀόριστος α ¶ Ἐὰν βοήσωμαι.	βοήσῃ.	βοήσηται.
ἐὰν βοησώμεθον.	βοήσηθον.	βοήσηθον.
ἐὰν βοησώμεθα.	βοήσηθε.	βοήσωνται.

¶ ἀπαρέμφατα μέσα. ἑνεσώς, καὶ παρατατικός.

¶ Βοάεσθαι. βοᾶσθαι. ἀόριστος α βοήσασθαι. μέλλων α βοήσεσθαι.

¶ μετοχαὶ μέσαι. ἑνεσώς, καὶ παρατατικός.

ὁ Βοαόμενος. ώμενος. ἡ βοαομένη. ωμένη. τὸ βοαόμενον. ώμενον.

μετ. ἀο. ὁ βοησάμενος.	ἡ βοησαμένη.	τὸ βοησάμενον.
μελ. ἀο. ⸢ βοησόμενος.	ἡ βοησομένη.	τὸ βοησόμενον.

⸢ τρίτη συζυγία τῶν περισπωμένων.

Tertia cõiugatio circũflexorũ a uerbis sextæ cõiugationis grauitonorũ in οω desinẽtibus p synæresim fit, ut χρυσόω χρυσῶ. Cuius futurũ añ σω, ut plurimũ ω habet. Cognoscit aũt sic. Nã quãdocũq; Verbum nomen habet preiacens a quo deriuat tunc futurũ hẽt ω, ut ἀργυρός. ἀργυρόω. ρῶ. ἀργυρώσω. Si aũt uerbum nullum hẽat nomẽ a quo deriuetur, tũc futurũ retinet ο μικρὸν, ut ὀμόω. ῶ. ὀμόσω. Preteritũ quoq; perfectũ in κα desinens, & ptm̃ plusquãpfectũ & aoristus primus eãdẽ seruãt penultimã, quã hẽt futurũ, ut κεχρύσωκα. ὤμοκα. Synæreses aũt huius cõiugationis tres sunt. οι. ου. ω. Nã si post ο sequit ε, aut alterũ ο: siue solum, siue in ου diph. fit synæresis in ου, ut χρυσόετον χρυσοῦτον. χρυσόομεν. χρυσοῦμεν. χρυσόουσι. χρυσοῦσι. Si η, aut ω, in ω μέγα. ut χρυσόητε χρυσῶτε. χρυσόωσι. χρυσῶσι. Si uero ι in quapiam diphth. repertuз fuerit, in οι semper fiat synæresis. ut χρυσόεις χρυσοῖς. χρυσόοιμι. χρυσοῖμι. χρυσόῃ. χρυσοῖ.

⸢ Sequente ι in quauis diph. fit synæresis in οι.

⸢ ὁριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστώς.

ἑνικά ⸢ Χρυσόω. χρυσῶ.	χρυσόεις. χρυσοῖς.	χρυσόει χρυσοῖ.
δυϊκά	χρυσόετον. οῦτον.	χρυσόετον. οῦτον.
πλη. χρυσόομεν. οῦμεν.	χρυσόετε. οῦτε.	χρυσόουσι. οῦσι.
παρατ. ⸢ ἐχρύσοον. ἐχρύσουν.	ἐχρύσοες. ἐχρύσους.	ἐχρύσοε. ἐχρύσου.
	ἐχρυσόετον. οῦτον.	ἐχρυσοέτην. ούτην.
ἐχρυσόομεν. οῦμεν.	ἐχρυσόετε. οῦτε.	ἐχρύσοον. σουν.
παρ. ⸢ κεχρύσωκα.	κεχρύσωκας.	κεχρύσωκε.

	κεχρυσώκατον.	κεχρυσώκατον.
κεχρυσώκαμεν.	κεχρυσώκατε.	κεχρυσώκασι.
ὑπερ. τ Εκεχρυσώκειν.	ἐκεχρυσώκεις.	ἐκεχρυσώκει.
	ἐκεχρυσώκειτον.	ἐκεχρυσωκείτην.
ἐκεχρυσώκειμεν.	ἐκεχρυσώκειτε.	ἐκεχρυσώκεισαν.
ἀορ. α τ Εχρύσωσα.	ἐχρύσωσας.	ἐχρύσωσε.
	ἐχρυσώσατον.	ἐχρυσωσάτην.
ἐχρυσώσαμεν.	ἐχρυσώσατε.	ἐχρύσωσαν.
μελ. α τ χρυσώσω.	χρυσώσεις.	χρυσώσει.
	χρυσώσετον.	χρυσώσετον.
χρυσώσομεν.	χρυσώσετε.	χρυσώσουσι.

τ προστακτικὰ ἐνεργητικὰ, ἐνεστῶς, καὶ παρατατικός.

Χρύσοε. χρύσου.	χρυσοέτω. σούτω.	χρυσόετον. σοῦτον.
χρυσοέτων. σούτων.	χρυσόετε. σοῦτε.	χρυσοέτωσαν. σούτωσαν.
παρ. καὶ τ κεχρύσωκε.	κεχρυσωκέτω.	κεχρυσώκετον.
ὑπερ. κεχρυσωκέτων.	κεχρυσώκετε.	κεχρυσωκέτωσαν.
ἀορ. α τ Χρύσωσον.	χρυσωσάτω.	χρυσώσατον.
χρυσωσάτων.	χρυσώσατε.	χρυσωσάτωσαν.

τ εὐκτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστῶς, καὶ παρατατικός.

ἑνικὰ τ Χρυσόοιμι. χρυσοῖμι. χρυσόοις. χρυσοῖς. χρυσόοι. χρυσοῖ.

	δυϊκὰ χρυσόοιτον. σοῖτον.	χρυσοοίτην. σοίτην.
πλη. Χρυσόοιμεν. σοῖμεν.	χρυσόοιτε. σοῖτε.	χρυσόοιεν. σοῖεν.
παρ. καὶ τ κεχρυσώκοιμι.	κεχρυσώκοις.	κεχρυσώκοι.
ὑπερ.	κεχρυσώκοιτον.	κεχρυσωκοίτην.
κεχρυσώκοιμεν.	κεχρυσώκοιτε.	κεχρυσώκοιεν.
ἀορ. α τ Χρυσώσαιμι.	χρυσώσαις.	χρυσώσαι.
	χρυσώσαιτον.	χρυσωσαίτην.
χρυσώσαιμεν.	χρυσώσαιτε.	χρυσώσαιεν.
μελ. α τ Χρυσώσοιμι.	χρυσώσοις.	χρυσώσοι.
	χρυσώσοιτον.	χρυσωσοίτην.

χρυσώσοιμεν. χρυσώσοιτε. χρυσώσοιεν.

¶ ὑποτακτικὰ ἐνεργητικὰ, ἐνεστῶς, καὶ παρατατικός.

ἑνικὰ ¶ Ἐὰν χρυσόω. χρυσῶ. χρυσόῃς. χρυσοῖς. χρυσόῃ. χρυσοῖ.
δυϊκὰ ἐὰν χρυσόητον. σῶτον. χρυσόητον. σῶτον.
πλη. ἐὰν χρυσόωμεν. σῶμεν. χρυσόητε. σῶτε. χρυσόωσι. σῶσι.
παρ. καὶ ¶ ἐὰν κεχρυσώκω. κεχρυσώκῃς. κεχρυσώκῃ.
ὑπερ. ἐὰν κεχρυσώκητον. κεχρυσώκητον.
ἐὰν κεχρυσώκωμεν. κεχρυσώκητε. κεχρυσώκωσι.
ἀόρ. ᾱ ¶ ἐὰν χρυσώσω. χρυσώσῃς. χρυσώσῃ.
ἐὰν χρυσώσητον. χρυσώσητον.
ἐὰν χρυσώσωμεν. χρυσώσητε. χρυσώσωσι.

¶ ἀπαρέμφατα ἐνεργητικὰ, ἐνεστῶς, καὶ παρατατικός.

Χρυσόειν. χρυσοῦν. παρ. καὶ ὑπερ. κεχρυσωκέναι. ἀόρ. ᾱ. χρυσῶσαι.
μέλ. ᾱ χρυσώσειν.

¶ μετοχαὶ ἐνεργητικαί. ἐνεστῶς, καὶ παρατατικός.

Ὁ χρυσόων. χρυσῶν. ἡ χρυσόουσα. οῦσα. τὸ χρυσόον. χρυσοῦν.
παρ. καὶ ὑπερ. ὁ κεχρυσωκώς. ἡ κεχρυσωκῆα. τὸ κεχρυσωκός.
ἀόρ. ᾱ ὁ χρυσώσας. ἡ χρυσώσασα. τὸ χρυσῶσαν.
μέλ. ᾱ ὁ χρυσώσων. ἡ χρυσώσουσα. τὸ χρυσῶσον.

¶ ὁριστικὰ παθητικά. ἐνεστώς.

ἑνικὰ ¶ Χρυσόομαι. σοῦμαι. χρυσόῃ. χρυσοῖ. χρυσόεται. σοῦται.
δυϊκὰ χρυσοόμεθον. σούμεθον. χρυσόεσθον. οῦσθον. χρυσόεσθον. οῦσθον.
πλη. χρυσοόμεθα. σούμεθα. χρυσόεσθε. οῦσθε. χρυσόονται. σοῦνται.
παρατ. ¶ ἐχρυσοόμην. σούμην. ἐχρυσόου. ἐχρυσοῦ. ἐχρυσόετο. σοῦτο.
ἐχρυσοόμεθον. ούμεθον. ἐχρυσόεσθον. οῦσθον. ἐχρυσοέσθην. ούσθην.
ἐχρυσοόμεθα. ούμεθα. ἐχρυσόεσθε. οῦσθε. ἐχρυσόοντο. οῦντο.
παρ. ¶ κεχρύσωμαι. κεχρύσωσαι. κεχρύσωται.
κεχρυσώμεθον. κεχρύσωσθον. κεχρύσωσθον.
κεχρυσώμεθα. κεχρύσωσθε. κεχρύσωνται.
ὑπερ. ¶ ἐκεχρυσώμην. ἐκεχρύσωσο. ἐκεχρύσωτο.

ἐκεχρυσώμεθον.	ἐκεχρύσωσθον.	ἐκεχρυσώσθην.
ἐκεχρυσώμεθα.	ἐκεχρύσωσθε.	ἐκεχρύσωντο.
ἀορ. α ¶ ἐχρυσώθην.	ἐχρυσώθης.	ἐχρυσώθη.
	ἐχρυσώθητον.	ἐχρυσωθήτην.
ἐχρυσώθημεν.	ἐχρυσώθητε.	ἐχρυσώθησαν.
μέλ. α ¶ Χρυσωθήσομαι.	χρυσωθήσῃ.	χρυσωθήσεται.
χρυσωθησόμεθον.	χρυσωθήσεσθον.	χρυσωθήσεσθον,
χρυσωθησόμεθα.	χρυσωθήσεσθε.	χρυσωθήσονται.
μετ' ὀλ. ¶ κεχρυσώσομαι.	κεχρυσώσῃ.	κεχρυσώσεται.
μετ' ὀλ. κεχρυσωσόμεθον.	κεχρυσώσεσθον.	κεχρυσώσεσθον.
κεχρυσωσόμεθα.	κεχρυσώσεσθε.	κεχρυσώσονται.

¶ Προστακτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς, καὶ παρατατικός.

Χρυσόου. χρυσοῦ.	χρυσοέσθω. ούσθω.	χρυσόεσθον. οῦσθον.
χρυσοέσθων. ούσθων.	χρυσόεσθε. οῦσθε.	χρυσοέσθωσαν. ούσθωσαν.
παρ. καὶ ¶ κεχρύσωσο.	κεχρυσώσθω.	κεχρύσωσθον.
ὑπερσ. κεχρυσώσθων.	κεχρύσωσθε.	κεχρυσώσθωσαν.
ἀορ. α ¶ Χρυσώθητι.	Χρυσωθήτω.	χρυσώθητον.
χρυσωθήτων.	χρυσώθητε.	χρυσωθήτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ παθητικὰ, ἐνεστὼς, καὶ παρατατικός.

ἑνικὰ ¶ Χρυσοοίμην. οίμην.	χρυσόοιο. σοῖο.	χρυσόοιτο. σοῖτο.
δυϊκὰ χρυσοοίμεθον. οίμεθον.	χρυσόοισθον. οῖσθον.	χρυσοοίσθην. σοίσθην.
πλη. χρυσοοίμεθα. οίμεθα.	χρυσόοισθε. σοῖσθε.	χρυσόοιντο. σοῖντο.
παρ. καὶ ¶ κεχρυσῴμην.	κεχρυσῷο.	κεχρυσῷτο.
ὑπερσ. κεχρυσώμεθον.	κεχρυσῷσθον.	κεχρυσῴσθην.
κεχρυσῴμεθα.	κεχρυσῷσθε.	κεχρυσῷντο.
ἀορ. α ¶ χρυσωθείην.	χρυσωθείης.	χρυσωθείη.
	χρυσωθείητον.	χρυσωθειήτην.
χρυσωθείημεν.	χρυσωθείημεν.	χρυσωθείησαν.
μέλ. α ¶ χρυσωθησοίμην.	χρυσωθήσοιο.	χρυσωθήσοιτο.
χρυσωθησοίμεθον.	χρυσωθήσοισθον.	χρυσωθησοίσθην.

χρυσωθησοίμεθα. χρυσωθήσοισθε. χρυσωθήσοιντο.
μετ' ὀλ. Κεχρυσωσοίμην. κεχρυσώσοιο. κεχρυσώσοιτο.
μέλ. κεχρυσωσοίμεθον. κεχρυσώσοισθον. κεχρυσωσοίσθην.
κεχρυσωσοίμεθα. κεχρυσώσοισθε. κεχρυσώσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικὰ. ἐνεστῶς. καὶ παρατατικός.

ἑνικὰ Ἐὰν χρυσόωμαι. σῶμαι. χρυσόῃ. χρυσοῖ. χρυσόηται. ῶται.
δυϊκά. ἐὰν χρυσοώμεθον. ώμεθον. χρυσόησθον. ῶσθον. χρυσόησθον. ῶσθον.
πλη. ἐὰν χρυσοώμεθα. ώμεθα. χρυσόησθε. ῶσθε. χρυσόωνται. ῶνται.
παρ. καὶ Ἐὰν κεχρυσῶμαι. κεχρυσῷ. κεχρυσῆται.
ὑπερσ. ἐὰν κεχρυσώμεθον. κεχρυσῆσθον. κεχρυσῆσθον.
ἐὰν κεχρυσώμεθα. κεχρυσῆσθε. κεχρυσῶνται.
ἀόρ. α. Ἐὰν χρυσωθῶ. χρυσωθῇς. χρυσωθῇ.
ἐὰν χρυσωθῆτον. χρυσωθῆτον.
ἐὰν χρυσωθῶμεν. χρυσωθῆτε. χρυσωθῶσι.

Ἀπαρέμφατα. παθητικὰ. ἐνεστῶς. καὶ παρατατικός.

Χρυσόεσθαι. σοῦσθαι. παρ. καὶ ὑπερσ. κεχρυσῶσθαι. ἀόρ. α. χρυσωθῆναι.
μέλ. α. χρυσωθήσεσθαι. μετ' ὀλ. μέλ. κεχρυσώσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαὶ. ἐνεστῶς. καὶ παρατατικός.

ὁ χρυσοόμενος. σούμενος. ἡ χρυσοομένη. ουμένη. τὸ χρυσοόμενον. ούμενον.
παρ. καὶ ὑπερσ. ὁ κεχρυσωμένος. ἡ κεχρυσωμένη. τὸ κεχρυσωμένον.
ἀόρ. α. ὁ χρυσωθείς. ἡ χρυσωθεῖσα. τὸ χρυσωθέν.
μέλ. α. ὁ χρυσωθησόμενος. ἡ χρυσωθησομένη. τὸ χρυσωθησόμενον.
μετ' ὀλ. μέλ. ὁ κεχρυσωσόμενος. ἡ κεχρυσωσομένη. τὸ κεχρυσωσόμενον.

Ὁριστικὰ μέσα. ἐνεστῶς.

Χρυσόομαι. σοῦμαι. χρυσόῃ. χρυσοῖ. χρυσόεται. σοῦται.
παρατ. ἐχρυσοόμην. ούμην. ἐχρυσόου. ἐχρυσοῦ. ἐχρυσόετο. σοῦτο.
ἀόρ. α. ἐχρυσωσάμην. ἐχρυσώσω. ἐχρυσώσατο.
ἐχρυσωσάμεθον. ἐχρυσώσασθον. ἐχρυσωσάσθην.
ἐχρυσωσάμεθα. ἐχρυσώσασθε. ἐχρυσώσαντο.
μέλ. α. χρυσώσομαι. χρυσώσῃ. χρυσώσεται.

χρυσωσόμεθον. χρυσώσεσθον. χρυσώσεσθον.
χρυσωσόμεθα. χρυσώσεσθε. χρυσώσονται.

Προστακτικὰ μέσα. ἐνεστώς. καὶ παρατ.

Χρυσόου. χρυσοῦ. χρυσοέσθω. σούσθω. Χρυσόεσθον. σοῦσθον.
χρυσοέσθων. σούσθων. Χρυσόεσθε. σοῦσθε. χρυσοέσθωσαν. σούσθωσαν.
ἀορ. α. Χρύσωσαι. χρυσωσάσθω. χρυσώσασθον.
χρυσωσάσθων. χρυσώσασθε. χρυσωσάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. ἐνεστώς. καὶ παρατ.

χρυσοοίμην. οίμην. χρυσόοιο. σοῖο. χρυσόοιτο σοῖτο.
ἀορ. α. Χρυσωσαίμην. χρυσώσαιο. χρυσώσαιτο.
χρυσωσαίμεθον. χρυσώσαισθον. χρυσωσαίσθην.
χρυσωσαίμεθα. χρυσώσαισθε. χρυσώσαιντο.
μέλ. α. Χρυσωσοίμην. χρυσώσοιο. χρυσώσοιτο.
χρυσωσοίμεθον. χρυσώσοισθον. χρυσωσοίσθην.
χρυσωσοίμεθα. χρυσώσοισθε. χρυσώσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. ἐνεστώς. καὶ παρατ.

Ἐὰν χρυσόωμαι. σῶμαι. χρυσόῃ. χρυσοῖ. χρυσόηται. σῶται.
ἀορ. α. Ἐὰν χρυσώσωμαι. χρυσώσῃ. χρυσώσηται.
ἐὰν χρυσωσώμεθον. χρυσώσησθον. χρυσώσησθον.
ἐὰν χρυσωσώμεθα. χρυσώσησθε. χρυσώσωνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα. ἐνεστώς. καὶ παρατ.

χρυσόεσθαι. σοῦσθαι. ἀορ. α. χρυσώσασθαι. μέλ. α. χρυσώσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι. ἐνεστώς. καὶ παρατ.

ὁ χρυσοόμενο. σούμενος. ἡ χρυσοομένη. ουμένη. τὸ χρυσοόμενον. σούμενον.
ἀορ. α. ὁ χρυσωσάμενος. ἡ χρυσωσαμένη. τὸ χρυσωσάμενον.
μέλ. α. ὁ χρυσωσόμενος. ἡ χρυσωσομένη. τὸ χρυσωσόμενον.

Περὶ τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Verba in μι desinētia fiūt a uerbis sextæ cōiugatiōis grauitonorum partī ab iis q̄ patiunt̄ synæresiꝫ. ptī ab iis quæ nō patiū tur. Deriuatiua a grauitonis synæresiꝫ patiētib⁹, q̄ iccirco περι

πώμενα dicta sũt, reduplicationẽ plerũq; suscipiũt, & ea qdẽ trisyllaba eẽ debẽt, cõnumerata. s. ea syllaba q̃ p geminationẽ. siue reduplicationẽ adsumũt, & si apud poetas aliq̃ iueniãt trisyllaba q̃ oio reduplicatiõe carẽt, ut δίζημι. δύνημι. & silia, Est aũt reduplicatio. q̃ græce ἀναδιπλασιασμός dr̃, eiusdẽ cõsonantis. aut ꝓprii antistichi cũ uocali correpta assumptio. Et est duplex, ꝓpria, & ipropria. Propria ĩ qua eadem repetit̃ cõsonãs cũ ῑ breui κοινῶς. ut δῶ διδῶ. δίδωμι. hoc idem fit si etiã duæ sint cõsonãtes: quaꝝ prior sit muta altera uero liquida, q̃ quidẽ cõem faciunt syllabã. tunc eni prior repetit̃. muta. s. cum ῑ hoc ĩ loco ꝓ breui habeat̃. ut. πλῶ πιπλῶ. πίπλημι καὶ πίμπλημι. πλεονασμῷ τοῦ μ̄. At si ab aliqua aspirataꝝ uerbũ icipiat, nõ eadem repetit̃ aspirata propter icõcinitatem, sed in eius locũ ἀντίστοιχον suũ, hoc est propria tenuis subrogat̃: ut θῶ. τιθῶ. τίθημι. χρῶ κιχρῶ. κίχρημι. At impropria reduplicatio est ĩ qua nulla fit cõsonãtis repetitio, sed ῑ tm̃ uerbo p̃ponit̃. idq; duobus etiã modis fieri cõtingit, uno, cum uerbum incipit a uocali ut. ὧ. ἱῶ. ἵημι. alterõ aũt qñ ά ς̄ principiũ capit: ut στῶ. ἱστῶ. ἵστημι. ubi σ̄ nõ repetit̃ qñquidẽ ἰῶτα productum existit, cũ post ipsum duæ sequãtur cõsonãtes hoc est σ & τ̄. nõ aũt muta cũ liqda ut supra. Illud aũt sciẽdũ ẽ reduplicationẽ hãc siue ꝓpria sit siue ipropria in pñti, & ptõ ipfecto modi indicatiui uesboꝝ in μῑ exeuntiũ fieri debere, q̃ quidẽ tpa ut in aliis modis, sic & in participiis simul uariant̃. Illud quoq; memoria tenẽdum. Verba in μῑ in pñti solum tẽpore propriã habere inflexionem. At ptm̃ iperfectum, & aoristũ secundum in oib⁹ modis, ac etiã participiis formationem passiui aoristi sequi, & si eoꝝ penultimã plerunq; uariari cõtingat. Præterea futuꝝ a pfecto themate fieri, penultima, q̃ in pñti breuis est in lõgam mutata, ac reduplicatiõe prius expuncta, ut θέω. θήσω. στάω. στήσω. δόω δώσω. Cætera uero tpa ad grauitonoꝝ silitudinem uariari. Quæ uero a uer-

bis grauitonis nõ patientib⁹ synæresin deducunt ab his solu; fiunt, q̄ ante ω̄, ῡ hn̄t ancipite;, & ea quoq; plerunq; trisyllaba sūt q̄q̄ neutrā suscipiunt reduplicatione; ut ζευγνύω. ζεύγνυμι. Cum igit̃ uerboꝝ circunflexoꝝ tres sint cõiugatiões, & ab una quaq; eaꝝ, uerba in μι̅ deducãt, item a uerbis grauitonis i νω̄ desinentibus quattuor cõiugatiões uerboꝝ in μι oio esse oportet, & eas q̄dē p̄ q̄ttuor uocales distinctas, ε̄. ῑ. ᾱ. ō. & ῡ. quas χαρακτηριστικά. hoc est figuratiuas appellare possum⁹. Esto igit̃ ε̄ figuratiua primæ cõiugatiõis uerboꝝ i μι̅. ᾱ scdæ. ō tertiæ. ῡ quartæ. De quib⁹ singulatim dicendum est. Πρώτη συζυγία τῶν εἰς μι̅.

PRima igit̃ cõiugatio uerboꝝ i μι̅ a p̄fectis uerbis priæ cõiugationis circūflexoꝝ fit, extrema i μι̅, ac penultima q̄ breuis ē, i η̄ mutatis ut τιθέω τιθῶ. τίθημι. In duali uero: & plurali. aci passiuis η̄ in ε̄ iterum uersa. τίθετον. τίθεμεν. & τίθεμαι dicitur.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστώς.

ἑνικὰ	Τίθημι.	τίθης.	τίθησι.
δυϊκὰ		τίθετον.	τίθετον.
πλη.	τίθεμεν.	τίθετε. τιθεῖσι. καὶ ἰωνικῶς τιθέασι.	
παρατ.	ἐτίθην.	ἐτίθης.	ἐτίθη.
		ἐτίθετον.	ἐτιθέτην.
	ἐτίθεμεν.	ἐτίθετε.	ἐτίθεσαν.
παρ.	τέθεικα.	τέθεικας.	τέθεικε.
		τεθείκατον.	τεθείκατον.
	τεθείκαμεν.	τεθείκατε.	τεθείκασι.

Τέθηκα tñ eē debuerat, διὰ τοῦ η̄, ἀπὸ τοῦ θήσω futuro s; bœotorꝝ mos optinuit, ut η̄ mutaret̃ in ει̅ diphthongum.

ὑπερσ.	ἐτεθείκειν.	ἐτεθείκεις.	ἐτεθείκει.
		ἐτεθείκειτον.	ἐτεθεικείτην.
	ἐτεθείκειμεν.	ἐτεθείκειτε.	ἐτεθείκεισαν.
ἀόρ. α	ἔθηκα.	ἔθηκας.	ἔθηκε.

ἔθηκατον. ἐθηκάτην.

ἔθήκαμεν. ἐθήκατε. ἔθηκαν.

ἔθησα tñ dícẽdũ fuerat διὰ τοῦ σ ꝗ ẽ futurí cõsonãs. S; qnq; ãno tãt aorísti, duo qdẽ i grauítonís. hoc ẽ εἶπα. ἤνεγκα. tres uero ín uerbís i μι, ꝗ sũt ἔθηκα. ἔδωκα. & ἧκα, qm̃ nõ seruãt consonantes (suoꝝ futuroꝝ.

ἀόρ. β ἔθην. ἔθης. ἔθη. ἔθετον. ἐθέτην.

ἔθεμεν. ἔθετε. ἔθεσαν.

μέλ. α θήσω. θήσεισ. θήσει. θήσετον. θήσετον.

θήσομεν. θήσετε. θήσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

ἑνικὰ Τίθετι. τιθέτω. δυϊκὰ τίθετον. τιθέτων. πλη. τίθετε. τιθέτωσαν.

παρ. καὶ ὑπερ. Τέθεικε. τεθεικέτω. τεθείκετον. τεθεικέτων. τεθείκετε. τεθεικέτωσαν.

ἀόρ. α θῆκον. θηκάτω esse debuerat ἀπὸ τοῦ ἔθηκα. Sed in usu nõ est. qđ qdẽ & cæteris modís ac ꝑtícipíís euenít.

ἀόρ. β θέτι. ἢ θὲσ. θέτω. θέτον. θέτων. θέτε. θέτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

ἑνικὰ Τιθείην. τιθείης. τιθείη.

δυϊκὰ τιθείητον. τιθειήτην.

πλη. τιθείημεν. τιθείητε. τιθείησαν. καὶ τιθεῖεν.

παρ. καὶ Τεθείκοιμι. τεθείκοισ. τεθείκοι.

ὑπερ. τεθείκοιτον. τεθεικοίτην.

τεθείκοιμεν, τεθείκοιτε. τεθείκοιεν.

ἀόρ. β θείην. θείης. θείη. θείητον. θειήτην.

θείημεν. θείητε. θείησαν. καὶ θεῖεν.

μέλ. α θήσοιμι. θήσοις. θείσοι.

θήσοιτον. θησοίτην.

θήσοιμεν. θήσοιτε. θήσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

ἑνικὰ Ἐὰν τιθῶ. τιθῇς τιθῇ. δυϊκὰ ἐὰν τιθῆτον. τιθῆτον.

πλη. ἐὰν τιθῶμεν. τιθῆτε. τιθῶσι.

παρ. καὶ ¶ ἐὰν τεθείκω.	τεθείκῃς.	τεθείκῃ.
ὑπερσ.	ἐὰν τεθείκητον.	τεθείκητον.
ἐὰν τεθείκωμεν.	τεθείκητε.	τεθείκωσι.
ἀορ. β ¶ ἐὰν θῶ. θῇς. θῇ.	ἐὰν θῆτον.	θῆτον.
ἐὰν θῶμεν.	θῆτε.	θῶσι.

¶ ἀπαρέμφατα. ἐνεργητικά. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

Τιθέναι. παρ. καὶ ὑπερσ. τεθεικέναι. ἀορ. β θεῖναι. μέλλ. α θήσειν.

¶ μετοχαὶ ἐνεργητικαί. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

Ὁ τιθείς. τοῦ τιθέντος. ἡ τιθεῖσα. τῆς τιθείσης. τὸ τιθέν. τοῦ τιθέντος.

παρ. καὶ ὑπερσ. ¶ ὁ τεθεικώς.	ἡ τεθεικυῖα.	τὸ τεθεικός.
ἀορ. β ¶ ὁ θείς.	ἡ θεῖσα.	τὸ θέν.
μέλλ. α ¶ θήσων.	ἡ θήσουσα.	τὸ θῆσον.

¶ ὁριστικὰ παθητικά. ἐνεστώς.

ἑνικά Τίθεμαι.	τίθεσαι.	τίθεται.
δυϊκά τιθέμεθον.	τίθεσθον.	τίθεσθον,
πληθ. τιθέμεθα.	τίθεσθε.	τίθενται.
παρατ. ¶ ἐτιθέμην.	ἐτίθεσο. καὶ ἐτίθου.	ἐτίθετο.
ἐτιθέμεθον.	ἐτίθεσθον.	ἐτιθέσθην.
ἐτιθέμεθα.	ἐτίθεσθε.	ἐτίθεντο.
παρ. ¶ Τέθειμαι.	τέθεισαι.	τέθειται.
τεθείμεθον.	τέθεισθον.	τέθεισθον.
τεθείμεθα.	τέθεισθε.	τέθεινται.

Τέθειμαι. tñ eē debuerat, qm̄ ptm̄ passiuū uerbo℞ in μι amat habere in penultima ꝓpriā uocalem cōiugationis: & eā quidē breuem, ut δέδωκα δέδομαι. ἕσακα ἕσαμαι. Sed qm̄ ptm̄ actiuū hui⁹ uerbi τίθημι propriam amisit pen ultimam & assumpsit. ει. diphthōgum boeotorum more, eandem etiam retinuit & preteritū passiuum, ut τέθεικα. τέθειμαι.

ὑπερσ. ¶ ἐτεθείμην.	ἐτέθεισο.	ἐτέθειτο.
ἐτεθείμεθον,	ἐτέθεισθον.	ἐτεθείσθην.

ἐτεθείμεθα. ἐτέθειαθε. ἐτέθειντο.

ἀορ. α̅ ὁ ἐτέθην. ἐτέθης. ἐτέθη.

ἐτέθητον. ἐτεθήτην.

ἐτέθημεμ. ἐτέθητε. ἐτέθησαν.

μέλ. α̅ Τεθήσομαι. τεθήσῃ. τεθήσεται.

τεθησόμεθον. τεθήσεσθον. τεθήσεσθον.

τεθησόμεθα. τεθήσεσθε. τεθήσονται.

μετ' ὀλ. μέλ. Τεθείσομαι. τεθείσῃ. τεθείσεται.

τεθεισόμεθον. τεθείσεσθον. τεθείσεσθον.

τεθεισόμεθα. τεθείσεσθε. τεθείσονται.

ὁ προστακτικὰ παθητικὰ. ἐνεστώς. καὶ παρατατικός.

ἑνικὰ Τίθεσο. καὶ τίθου. τιθέσθω. δυϊκὰ τίθεσθον.

πλη. τιθέσθων. τίθεσθε. τιθέσθωσαν.

παρ. καὶ ὁ Τέθεισο. τεθείσθω. τέθεισθον. τεθείσθων.

ὑπερ. τέθεισθε. τεθείσθωσαν.

ἀορ. α̅ ὁ Τέθητι. τεθήτω. τέθητον. τεθήτων.

τέθητε. τεθήτωσαν.

ὁ εὐκτικὰ παθητικὰ. ἐνεστώς. καὶ παρατατικός.

ἑνικὰ Τιθείμην. τιθεῖο. τιθεῖτο.

δυϊκὰ τιθείμεθον. τιθεῖσθον. τιθείσθην.

πλη. τιθείμεθα. τιθεῖσθε. τιθεῖντο.

παρ. καὶ ὁ Τεθείμην. τεθεῖο. τεθεῖτο.

ὑπερ. τεθείμεθον. τεθεῖσθον. τεθείσθην.

τεθείμεθα. τεθεῖσθε. τεθεῖντο.

Accētu circūflexo sup penultimā primæ, & scdæ psonæ cuius uis numeri tā pn̄tis tpis q̄ pti pfecti nisi lōga sequat, qđ & i aliis cō/iugationib⁹ uerboꝝ in μι omnino seruandum est.

ἀορ. α̅ ὁ Τεθείην. τεθείης. τεθείη.

τεθείητον. τεθειήτην.

τεθείημεν. τεθείητε. τεθείησαν.

εὐκτ. α΄ Τεθησοίμην. τεθήσοιο. τεθήσοιτο.
τεθησοίμεθον. τεθήσοισθον. τεθησοίσθην.
τεθησοίμεθα. τεθήσοισθε. τεθήσοιντο.
μετ' ὀλίγ. μέλλ. Τεθεισοίμην. τεθείσοιο. τεθείσοιτο.
τεθεισοίμεθον. τεθείσοισθον. τεθεισοίσθην.
τεθεισοίμεθα. τεθείσοισθε. τεθείσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστώς. καὶ παρατατ.

ἑνικά. Ἐὰν τιθῶμαι. τιθῇ. τιθῆται.
δυϊκά. ἐὰν τιθώμεθον. τιθῆσθον. τιθῆσθον.
πληθ. ἐὰν τιθώμεθα. τιθῆσθε. τιθῶνται.
παρ. καὶ Ἐὰν τεθῶμαι, τεθῇ. τεθῆται.
ὑπερσ. ἐὰν τεθώμεθον. τεθῆσθον. τενῆσθον.
ἐὰν τεθώμεθα. τεθῆσθε. τεθῶνται.
ἀορ. β΄ Ἐὰν τεθῶ. τεθῇς. τεθῇ.
ἐὰν τεθῆτον. τεθῆτον.
ἐὰν τεθῶμεν. τεθῆτε. τεθῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. ἐνεστώς. καὶ παρατατ.

Τίθεσθαι. παρ. καὶ ὑπερσ. τεθεῖσθαι. ἀορ. α΄ τεθῆναι.
μέλλ. α΄ τεθήσεσθαι. μετ' ὀλίγ. μέλλ. τεθείσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. ἐνεστῶς. καὶ παρατατ.

Ὁ τιθέμενος. ἡ τιθεμένη. τὸ τιθέμενον.
παρ. καὶ ὑπερσ. ὁ τεθειμένος. ἡ τεθειμένη. τὸ τεθειμένον.
ἀορ. α΄ Ὁ τεθείς. ἡ τεθεῖσα. τὸ τεθέν.
μέλλ. α΄ Ὁ τεθησόμενος. ἡ τεθησομένη. τὸ τεθησόμενον.
μετ' ὀλίγ. μέλλ. Ὁ τεθεισόμενος. ἡ τεθεισομένη. τὸ τεθεισόμενον.

Ὁριστικὰ μέσα. ἐνεστώς.

Τίθεμαι. τίθεσαι. τίθεται.
παρατατ. Ἐτιθέμην. ἐτίθεσο. καὶ ἐτίθου. ἐτίθετο.
ἀορ. α΄ Ἐθηκάμην. ἐθήκω. ἐθήκατο.
ἐθηκάμεθον. ἐθήκασθον. ἐθηκάσθην.

ἐθηκάμεθα.	ἔθηκασθε.	ἐθήκαντο.
ἀορ. β ¶ ἐθέμην.	ἔθεσο. καὶ ἔθου.	ἔθετο.
ἐθέμεθον.	ἔθεσθον.	ἐθέσθην.
ἐθέμεθα.	ἔθεσθε.	ἔθεντο,
μέλ. α ¶ θήσομαι.	θήσῃ.	θήσεται.
θησόμεθον.	θήσεσθον.	θήσεσθον.
θησόμεθα.	θήσεσθε.	θήσονται.

Aduertēdū ē mediū ptm̄ ꝑfectū, & ptm̄ plusq̄perfectū in his uerbis formari non posse, sicut neq; in uerbis circumflexis a q̄bus deriuantur, neq; Futurum secundum.

¶ προστακτικὰ μέσα. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

¶ Τίθεσο. καὶ τίθου.	τιθέσθω.	τίθεσθον.
τιθέσθον.	τίθεσθε.	τιθέσθωσαν.
ἀορ. β ¶ θέσο. καὶ θοῦ.	θέσθω.	θέσθον.
θέσθων.	θέσθε.	θέσθωσαν.

¶ εὐκτικὰ μέσα. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

Τιθείμην.	τιθεῖο.	τιθεῖτο.
ἀορ. β ¶ θείμην.	θεῖο.	θεῖτο.
θείμεθον.	θεῖσθον.	θείσθην.
είμεθα.	θεῖσθε.	θεῖντο.
μέλ. α ¶ θησοίμην.	θήσοιο.	θήσοιτο.
θησοίμεθον.	θήσοισθον.	θησοίσθην.
θησοίμεθα.	θήσοισθε.	θήσοιντο.

¶ ὑποτακτικὰ μέσα. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

Ἐὰν τιθῶμαι.	τιθῇ.	τιθῆται.
ἀορ. β ¶ ἐὰν θῶμαι.	θῇ.	θῆται.
δυϊκὰ ἐὰν θώμεθον.	θῆσθον.	θῆσθον.
πλη. ἐὰν θώμεθα.	θῆσθε.	θῶνται.

¶ ἀπαρέμφατα μέσα. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

Τίθεσθαι. ἀορ. β θέσθαι. μέλ. α. θήσεσθαι.

VERBO.

Μετοχαὶ μέσαι ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

	ὁ Τιθέμενος.	ἡ τιθεμένη.	τὸ τιθέμενον.
ἀορ. β	ὁ θέμενος.	ἡ θεμένη.	τὸ θέμενον.
μέλ. ᾱ	ὁ θησόμενος.	ἡ θησομένη.	τὸ θησόμενον.

Δευτέρα συζυγία τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Secūda cōiugatio uerborum in μι a pfectis uerbis secundæ cōiugatiōis circūflexorum fit, extrema in μι, ac penultima i η. mutatis, ut ἱστάω. ἱστῶ. ἵστημι. In duali uero, & plurali, ac i passiuis η in α iterum uersa, ἵστατον. ἵσταμεν. ἵσταμαι dicimus.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ. ἐνεστῶτος.

ἑνικὰ	Ἵστημι.	ἵστης.	ἵστησι.
δυϊκὰ		ἵστατον.	ἵστατον.
πληθ.	ἵσταμεν.	ἵστατε.	ἱστᾶσι.
παρατ.	Ἵστην.	ἵστης.	ἵστη.
		ἵστατον.	ἱστάτην.
	ἵσταμεν.	ἵστατε.	ἵστασαν.
παρακ.	Ἕστακα.	ἕστακας.	ἕστακε.
		ἑστάκατον.	ἑστάκατον.
	ἑστάκαμεν.	ἑστάκατε.	ἑστάκασι.

Ἕστηκα tñ eē debuerat διὰ τοῦ η a futuro στήσω, sed ne coīcidat cū ἕστηκα qd ē mediū ptm̄ ἀπὸ τοῦ ἑστήκω, mutata ē η. i α. & ἕστακα factum est.

ὑπερσ.	Ἑστάκειν.	ἑστάκεις.	ἑστάκει.
		ἑστάκειτον.	ἑστακείτην.
	ἑστάκειμεν.	ἑστάκειτε.	ἑστάκεισαν.
ἀορ. ᾱ	Ἔστησα.	ἔστησας.	ἔστησε.
		ἐστήσατον.	ἐστησάτην.
	ἐστήσαμεν.	ἐστήσατε.	ἔστησαν.
ἀορ. β	Ἔστην.	ἔστην.	ἔστη.
		ἔστητον.	ἐστήτην.
	ἔστημεν.	ἔστητε.	ἔστησαν.

μέλλ. ᾱ τὸ στήσω. στήσεις. στήσει.
στήσετον. στήσετον.
στήσομεν. στήσετε. στήσουσι.

τὰ προστακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστώς. καὶ παρατ.

ἑνικὰ ἵσταθι. ἱστάτω. δυϊκὰ, ἵστατον. ἱστάτων. πλη. ἵστατε. ἱστάτωσαν.
παρ. καὶ ὑπερσ. τὸ ἕστακε. ἑστακέτω. ἑστάκετον. ἑστάκετε. ἑστακέτωσαν.
ἀορ. ᾱ. τὸ στῆσον. στησάτω. στήσατον. στησάτων. στήσατε. στησάτωσαν.
ἀορ. β̄ στῆθι. στήτω. στῆτον. στήτων. στῆτε. στήτωσαν.

τὰ εὐκτικὰ ἐνεργητικὰ, ἐνεστώς. καὶ παρατ.

ἑνικὰ ἱσταίην. ἱσταίης. ἱσταίη.
δυϊκὰ ἱσταίητον. ἱσταιήτην.
πλη. ἱσταίημεν. ἱσταίητε. ἱσταίησαν. καὶ ἱσταῖεν.
παρ. καὶ τὸ ἑστάκοιμι. ἑστάκοις. ἑστάκοι.
ὑπερσ. ἑστάκοιτον. ἑστακοίτην.
ἑστάκοιμεν. ἑστάκοιτε. ἑστάκοιεν.
ἀορ. ᾱ τὸ στήσαιμι. στήσαις. στήσαι.
στήσαιτον. στησαίτην.
στήσαιμεν. στήσαιτε. στήσαιεν.
ἀορ. β̄. τὸ σταίην. σταίης. σταίη.
σταίητον. σταιήτην.
σταίημεν. σταίητε. σταίησαν. καὶ σταῖεν.
μέλλ. ᾱ τὸ στήσοιμι. στήσοις. στήσοι.
στήσοιτον. στησοίτην.
στήσοιμεν. στήσοιτε. στήσοιεν.

ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστώς, καὶ παρατ.

ἑνικὰ τὸ ἐὰν ἱστῶ. ἱστᾷς. ἱστᾷ.
δυϊκὰ ἐὰν ἱστᾶτον. ἱστᾶτον.
πλη. ἐὰν ἱστῶμεν. ἱστᾶτε. ἱστῶσι.
παρ. καὶ τὸ ἐὰν ἑστάκω. ἑστάκῃς. ἑστάκῃ.
ὑπερσ. ἐὰν ἑστάκητον. ἑστάκητον.

ἐὰν ἑστήκωμεν.	ἑστήκητε.	ἑστήκωσι.
ἀορ. α´ τοῦ ἐὰν στήσω.	στήσῃς.	στήσῃ.
	ἐὰν στήσητον.	στήσητον.
ἐὰν στήσωμεν.	στήσητε.	στήσωσι.

ἀορ. β´ τοῦ ἐὰν. στῶ. στῇς. στῇ. ἐὰν στῆτον. στῆτον. ἐὰν στῶμεν. στῆτε. στῶσι.

τὰ ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά, ἐνεστῶτος καὶ παρατ. (στήσειν.

Ἱστάναι. παρ. καὶ ὑπερσ. ἑστακέναι. ἀορ. α´ στῆσαι. ἀορ. β´ στῆναι. μέλλ. α´

τὰ μετοχαὶ ἐνεργητικαί, ἐνεστῶτος καὶ παρατ.

ὁ Ἱστάς. τοῦ ἱστάντος.	ἡ ἱστᾶσα. τῆς σης.	τὸ ἱστάν. τοῦ ἱστάντος.
παρ. καὶ ὑπερσ. ὁ ἑστακώς.	ἡ ἑστακυῖα.	τὸ ἑστακός.
ἀορ. α´ ὁ στήσας.	ἡ στήσασα.	τὸ στῆσαν.
ἀορ. β´ ὁ στάς.	ἡ στᾶσα.	τὸ στάν.
μέλλ. α´ ὁ στήσων.	ἡ στήσουσα.	τὸ στῆσον.

τὰ ὁριστικὰ παθητικά, ἐνεστῶτος καὶ παρατ.

ἑνικά. Ἵσταμαι.	ἵστασαι.	ἵσταται.
δυϊκά ἱστάμεθον.	ἵστασθον.	ἵστασθον.
πληθ. ἱστάμεθα.	ἵστασθε.	ἵστανται.
παρατ. τοῦ ἱστάμην.	ἵστασο, καὶ ἵστω.	ἵστατο.
ἱστάμεθον.	ἵστασθον.	ἱστάσθην.
ἱστάμεθα	ἵστασθε.	ἵσταντο.
παρ. τοῦ ἕσταμαι.	ἕστασαι.	ἕσταται.
ἑστάμεθον.	ἕστασθον.	ἕστασθον.
ἑστάμεθα.	ἕστασθε.	ἕστανται.
ὑπερσ. τοῦ ἑστάμην.	ἕστασο.	ἕστατο.
ἑστάμεθον.	ἕστασθον.	ἑστάσθην.
ἑστάμεθα.	ἕστασθε.	ἕσταντο.
ἀορ. α´ τοῦ ἐστάθην.	ἐστάθης.	ἐστάθη.
	ἐστάθητον.	ἐσταθήτην.
ἐστάθημεν.	ἐστάθητε.	ἐστάθησαν.
μέλλ. α´ τοῦ σταθήσομαι.	σταθήσῃ.	σταθήσεται.

σταθησόμεθον.	σταθήσεσθον.	σταθήσεσθον.
σταθησόμεθα.	σταθήσεσθε.	σταθήσονται.
μετ' ὀ ἑστάσομαι.	ἑστάσῃ.	ἑστάσεται.
λὶ μελλ ἑστασόμεθον.	ἑστάσεσθον.	ἑστάσεσθον.
ἑστασόμεθα.	ἑστάσεσθε.	ἑστάσονται.

τὰ προστακτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

Ἵστασο. καὶ ἵσω.	ἱστάσθω. ἵστασθον.	ἱστάσθων.
πλη. ἵστασθε.	ἱστάσθωσαν.	
παρ. καὶ τὰ ἕστασο.	ἑστάσθω.	ἕστασθον.
ἀορ ἑστάσθων.	ἕστασθε.	ἑστάσθωσαν.
ἀόρ α τὰ στάθητι.	σταθήτω.	στάθητον.
σταθήτων.	στάθητε.	σταθήτωσαν.

τὰ εὐκτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

ἑνικὰ Ἱσταίμην.	ἱσταῖο.	ἱσταῖτο.
δυϊκὰ ἱσταίμεθον.	ἱσταῖσθον.	ἱσταίσθην.
πλη. ἱσταίμεθα.	ἱσταῖσθε.	ἱσταῖντο.
παρ. καὶ τὰ ἑσταίμην.	ἑσταῖο.	ἑσταῖτο.
ἀορ ἑσταίμεθον.	ἑσταῖσθον.	ἑσταίσθην.
ἑσταίμεθα.	ἕσταισθε.	ἑσταῖντο.
ἀόρ α τὰ σταθείην.	σταθείης.	σταθείη.
	σταθείητον.	σταθειήτην.
σταθείημεν.	σταθείητε.	σταθείησαν.
μελλ α τὰ σταθησοίμην.	σταθήσοιο.	σταθήσοιτο.
λὶ μελλ σταθησοίμεθον.	σταθήσοισθον.	σταθησοίσθην.
σταθησοίμεθα.	σταθήσοισθε.	σταθήσοιντο.
μετ' ὀ τὰ ἑστασοίμην.	ἑστάσοιο.	ἑστάσοιτο.
ἑστασοίμεθον.	ἑστάσοισθον.	ἑστασοίσθην.
ἑστασοίμεθα.	ἑστάσοισθε.	ἑστάσοιντο.

τὰ ὑποτακτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς, καὶ παρατ.

ἑνικὰ τὰ ἐὰν ἱστῶμαι.	ἱστῇ.	ἱστᾶται.

δυϊκὰ ἐὰν ἱστώμεθον. ἱστῆσθον. ἱστῆσθον.
πλη. ἐὰν ἱστώμεθα. ἱστῆσθε. ἱστῶνται.
παρ. καὶ ἐὰν ἑστῶμαι. ἑστῇ. ἑστῆται.
ὑπερ. ἐὰν ἑστώμεθον. ἑστῆσθον. ἑστῆσθον.
ἐὰν ἑστώμεθα. ἑστῆσθε. ἑστῶνται.
ἀορ. α. ἐὰν σταθῶ. σταθῇς. σταθῇ.
ἐὰν σταθῆτον. σταθῆτον.
ἐὰν σταθῶμεν. σταθῆτε. σταθῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικὰ ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

Ἵστασθαι. παρ. καὶ ὑπερ. ἑστάσθαι. ἀορ. α. σταθῆναι.
μελλ. α. σταθήσεσθαι. μετ' ὀλίγον μέλλων. ἑστάσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. ἐνεστῶς. καὶ παρατατικός.

ὁ ἱστάμενος. ἡ ἱσταμένη. τὸ ἱστάμενον.
παρ. καὶ ὑπερ. ὁ ἑσταμένος. ἡ ἑσταμένη. τὸ ἑσταμένον.
ἀορ. α. ὁ σταθείς. ἡ σταθεῖσα. τὸ σταθέν.
μελλ. α. ὁ σταθησόμενος. ἡ σταθησομένη. τὸ σταθησόμενον.
μετ' ὀλ. ὁ ἑστασόμενος. ἡ ἑστασομένη. τὸ ἑστασόμενον.

μελλ. Ὁριστικὰ μέσα. ἐνεστώς.

Ἵσταμαι. ἵστασαι. ἵσταται.
παρατ. Ἱστάμην. ἵστασο. καὶ ἵστω. ἵστατο.
ἀορ. α. ἐστησάμην. ἐστήσω. ἐστήσατο.
ἐστησάμεθον. ἐστήσασθον. ἐστησάσθην.
ἐστησάμεθα. ἐστήσασθε. ἐστήσαντο.

Μέσος ἀορ. β. οὐκ ἔστι.

μελλ. α. Στήσομαι. στήσῃ. στήσεται.
στησόμεθον. στήσεσθον. στήσεσθον.
στησόμεθα. στήσεσθε. στήσονται.

Προστακτικὰ μέσα ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

ἑνικὰ Ἵστασο. καὶ ἵστω. ἱστάσθω. δυϊκὰ ἵστασθον.
ἱστάσθων. πλη. ἵστασθε. ἱστάσθωσαν.

ἀορ. α' ¶ Στῆσαι. στησάσθω. στήσασθον. στησάσθων. στήσασθε. στησάσθωσαν.

¶ εὐκτικὰ μέσα. ἐνεστῶς, καὶ παρατ.

Ἱσταίμην. ἱσταῖο. ἱσταῖτο.
ἀορ. α' ¶ Στησαίμην. στήσαιο. στήσαιτο.
στησαίμεθον. στήσαισθον. στησαίσθην.
στησαίμεθα. στήσαισθε. στήσαιντο.
μέλ. α' ¶ Στησοίμην. στήσοιο. στήσοιτο.
στησοίμεθον. στήσοισθον. στησοίσθην.
στησοίμεθα. στήσοισθε. στήσοιντο.

¶ ὑποτακτικὰ μέσα ἐνεστῶς, καὶ παρατ.

ἐὰν ἱστῶμαι. ἱστᾷ. ἱστᾶται.
ἀορ. α' ¶ ἐὰν στήσωμαι. στήσῃ. στήσηται.
ἐὰν στησώμεθον. στήσησθον. στήσησθον.
ἐὰν στησώμεθα. στήσησθε. στήσωνται.

¶ ἀπαρέμφατα μέσα ἐνεστώς. καὶ παρατ.

Ἵστασθαι. ἀορ. α'. στήσασθαι. μέλ. α'. στήσεσθαι.

¶ μετοχαὶ μέσαι ἐνεστώς. καὶ παρατ.

ὁ Ἱστάμενος. ἡ ἱσταμένη. τὸ ἱστάμενον.
ἀορ. α' ὁ στησάμενος. ἡ στησαμένη. τὸ στησάμενον.
μέλ. α' ὁ στησόμενος. ἡ στησομένη. τὸ στησόμενον.

¶ τρίτη συζυγία τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Tertia cõiugatio Verborum in μι a perfectis uerbis tertiæ coniugationis circunflexorum fit, extrema i μι, ac penultima in ω μέγα mutatis, ut διδόω. διδῶ. δίδωμι. In duali uero & plurali, ac in passiuis ω magno in ο paruum iterum uerso δίδοτον, δίδομεν. & δίδομαι. dicimus.

¶ ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστώς.

ἑνικὰ ¶ δίδωμι. δίδως. δίδωσι.
δυϊκά. δίδοτον. δίδοτον.
πληθ. δίδομεν. δίδοτε. διδοῦσι, καὶ ἰωνικῶς διδόασι.

παρατ. Γ ἐδίδων. ἐδίδως. ἐδίδω.
ἐδίδοτον. ἐδιδότην.
ἐδίδομεν. ἐδίδοτε. ἐδίδοσαν.
παρακ. Γ δέδωκα. δέδωκας. δέδωκε.
δεδώκατον. δεδώκατον.
δεδώκαμεν. δεδώκατε. δεδώκασι.
ὑπερσ. Γ ἐδεδώκειν. ἐδεδώκεις. ἐδεδώκει.
ἐδεδώκειτον. ἐδεδωκείτην.
ἐδεδώκειμεν. ἐδεδώκειτε. ἐδεδώκεισαν.
ἀόρ. α Γ ἔδωκα. ἔδωκας. ἔδωκε.
ἐδώκατον. ἐδωκάτην.
ἐδώκαμεν. ἐδώκατε. ἔδωκαν.
ἀόρ. β Γ ἔδων. ἔδως. ἔδω. ἔδοτον. ἐδότην.
ἔδομεν. ἔδοτε. ἔδοσαν.
μέλλ. α Γ δώσω. δώσεις. δώσει.
δώσετον. δώσετον.
δώσομεν. δώσετε. δώσουσι.

Γ προστακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶτος καὶ παρατατ.

Δίδοθι. διδότω. δ. δίδοτον. διδότων.
πλη. δίδοτε. διδότωσαν.
παρακ. καὶ Γ δέδωκε. δεδωκέτω. δεδώκετον. δεδωκέτων.
ὑπερσ. δεδώκετε. δεδωκέτωσαν.
ἀόρ. α δῶσον δωκάτω eē debuerat ſm analogiā, ἀπὸ τ ἔδωκα ſ; i uſu nō eſt. Hoc idem & de aliis modis, ac pticipiis intelligendum.
ἀόρ. β Γ δόθι, καὶ δός. δότω. δότον. δότων. δότε. δότωσαν.

Γ εὐκτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶτος. καὶ παρατατ.

ἑνικὰ Διδοίην. διδοίης. διδοίη.
δυϊκὰ διδοίητον. διδοιήτην.
πλη. διδοίημεν. διδοίητε. διδοίησαν. καὶ διδοῖεν
παρακ. καὶ ὑπερσ. Γ δεδώκοιμι. δεδώκοις. δεδώκοι.

	δεδώκοιτον.	δεδωκοίτην.
δεδώκοιμεν.	δεδώκοιτε.	δεδώκοιεν.
ἀορ. β΄ ἐν. δοίην. δοίης.	δοίη. δοίητον.	δοιήτην.
δοίημεν.	δοίητε. δοίησαν. καὶ	δοῖεν.
μέλ. α΄ ἐν. δώσοιμι.	δώσοις.	δώσοι.
	δώσοιτον.	δωσοίτην.
δώσοιμεν.	δώσοιτε.	δώσοιεν.

Ἐν ὑποτακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶς, καὶ παρατ.

ἑνικὰ ἐν. ἐὰν διδῶ.	διδῷς.	διδῷ.
	δυϊκὰ, ἐὰν διδῶτον.	διδῶτον.
πλη. ἐὰν διδῶμεν.	διδῶτε.	διδῶσι.
παρ. καὶ ἐν. ἐὰν δεδώκω.	δεδώκῃς.	δεδώκῃ.
ὑπερ.	ἐὰν δεδώκητον.	δεδώκητον.
ἐὰν δεδώκωμεν.	δεδώκητε.	δεδώκωσι.
ἀορ. β΄ ἐν. ἐὰν δῶ. δῷς. δῷ.	ἐὰν δῶτον. δῶτον.	
ἐὰν δῶμεν.	δῶτε.	δῶσι.

ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. ἐνεστώς. καὶ παρατ.

Διδῶναι. παρ. καὶ ὑπερ. δεδωκέναι. ἀορ. β΄ δοῦναι. μέλ. α΄. δώσειν.

Ἐν μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ, ἐνεστώς. καὶ παρατ.

ἐν ὁ διδούς. τοῦ διδόντος. ἡ διδοῦσα.		τὸ διδόν.
παρ. καὶ ὑπερ. ὁ δεδωκώς.	ἡ δεδωκῦια.	τὸ δεδωκός.
ἀορ. β΄ ὁ δούς. τοῦ δόντος.	ἡ δοῦσα.	τὸ δόν.
μέλ. ὁ δώσων.	ἡ δώσουσα.	τὸ δῶσον.

Ἐν ὁριστικὰ παθητικά. ἐνεστώς.

ἑνικὰ Δίδομαι.	δίδοσαι.	δίδοται.
δυϊκὰ διδόμεθον.	δίδοσθον.	δίδοσθον.
πλη. διδόμεθα.	δίδοσθε.	δίδονται.
παρατ. ἐν ἐδιδόμην.	ἐδίδοσο. καὶ ἐδίδου.	ἐδίδοτο.
ἐδιδόμεθον.	ἐδίδοσθον.	ἐδιδόσθην.
ἐδιδόμεθα.	ἐδίδοσθε.	ἐδίδοντο.

FORM. VERB.

παρ. δέδομαι.	δέδοσαι.	δέδοται.
δεδόμεθον.	δέδοσθον.	δέδοσθον.
δεδόμεθα.	δέδοσθε.	δέδονται.
ὑπερ. Ἐδεδόμην.	ἐδέδοσο.	ἐδέδοτο.
ἐδεδόμεθον.	ἐδέδοσθον.	ἐδεδόσθην.
ἐδεδόμεθα.	ἐδέδοσθε.	ἐδέδοντο.
ἀορ. α. Ἐδόθην.	ἐδόθης.	ἐδόθη.
	ἐδόθητον.	ἐδοθήτην.
ἐδόθημεν.	ἐδόθητε.	ἐδόθησαν.
μελ. α. δοθήσομαι.	δοθήσῃ.	δοθήσεται.
δοθησόμεθον.	δοθήσεσθον.	δοθήσεσθον.
δοθησόμεθα.	δοθήσεσθε.	δοθήσονται.
μετ. ὀλ. δεδόσομαι.	δεδόσῃ.	δεδόσεται.
μελ. δεδοσόμεθον.	δεδόσεσθον.	δεδόσεσθον.
δεδοσόμεθα.	δεδόσεσθε.	δεδύσονται.

Προστακτικὰ παθητικά ἐνεστῶς. καὶ π.ξ.

ἑνικά Δίδοσο καὶ δίδου. διδόσθω. δυϊκά		δίδοσθον.
διδόσθων. πλη.	δίδοσθε.	διδέσθωσαν.
παρ. καὶ δέδοσο.	δεδόσθω.	δέδοσθον.
ὑπερ. δεδόσθων.	δέδοσθε.	δεδόσθωσαν.
ἀορ. α. δόθητι.	δοθήτω.	δόθητον.
δοθήτων.	δόθητε.	δοθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς. καὶ π.ξ.

ἑνικὰ διδοίμην.	διδοῖο.	διδοῖτο.
δυϊκα διδοίμεθον.	διδοῖσθον.	διδοίσθην.
πλη. διδοίμεθα.	διδοῖσθε.	διδοῖντο.
παρ. καὶ. δεδοίμην.	δεδοῖο.	δεδοῖτο.
ὑπερ. δεδοίμεθον.	δεδοῖσθον.	δεδοίσθην.
δεδοίμεθα.	δεδοῖσθε.	δεδοίντο.
ἀορ. α. δοθείην.	δοθείης.	δυθείη.

δοθείητον. δοθειήτην.
δοθείημεν. δοθείητε. δοθείησαν.
ἀορ. β΄ ¶ δοθησοίμην. δοθήσοιο. δοθήσοιτο.
δοθησοίμετον. δοθήσοισθον. δοθησοίσθην.
δοθησοίμεθα. δοθήσοισθε. δοθήσοιντο.
μετ' ὀλίγ. ¶ δεδοσοίμην. δεδόσοιο. δεδόσοιτο.
μέλλ. δεδοσοίμεθον. δεδόσοισθον. δεδοσοίσθην.
δεδοσοίμεθα. δεδόσοισθε. δεδόσοιντο.

¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς. καὶ παρατ.

ἑνικὰ ἐὰν διδῶμαι. διδῷ. διδῶται.
δυϊκὰ ἐὰν διδώμεθον. διδῶσθον. διδῶσθον.
πλη. ἐὰν διδώμεθα. διδῶσθε. διδῶνται.
παρ. καὶ ἐὰν δεδῶμαι. δεδῷ. δεδῶται.
ὑπερσ. ἐὰν δεδώμεθον. δεδῶσθον. δεδῶσθον.
ἐὰν δεδώμεθα, δεδῶσθε. δεδῶνται.
ἀορ. α΄ ¶ ἐὰν δοθῶ. δοθῇς. δοθῇ. ἐὰν δοθῆτον. δοθῆτον.
ἐὰν δοθῶμεν. δοθῆτε. δοθῶσι.

¶ Ἀπαρέμφατα. παθητικά. ἐνεστὼς. καὶ παρατ.

¶ διδόσθαι. παρ. καὶ ὑπερσ. δεδόσθαι. ἀορ. α. δοθῆναι.
μέλλ. α΄ δοθήσεσθαι. μετ' ὀλίγ. μέλλ. δεδόσεσθαι.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί. ἐνεστὼς. καὶ παρατ.

Ὁ διδόμενος. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.
παρ. καὶ ὑπερσ. ὁ δεδομένος. ἡ δεδομένη. τὸ δεδομένον.
ἀορ. α΄ ὁ δοθείς. ἡ δοθεῖσα. τὸ δοθέν.
μέλλ. α΄ ὁ δοθησόμενος. ἡ δοθησομένη. τὸ δοθησόμενον.
μετ' ὀλίγ. μέλλ. ὁ δεδοσόμενος. ἡ δεδοσομένη. τὸ δεδοσόμενον.

¶ Ὁριστικὰ μέσα. ἐνεστώς.

¶ δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται.
παρατ. ἐδιδόμην. ἐδίδοσο. καὶ ἐδίδου. ἐδίδοτο.
ἀορ. α΄ ἐδωκάμην. ἐδώκω. ἐδώκατο. ἐδωκάμεθον. ἐδώκασθον. ἐδωκάσθην. ἐδωκάμεθα. ἐδώκασθε. ἐδώκαντο.

ἀορ. β ¶ ἐδόμην. ἔδοσο. καὶ ἔδου. ἔδοτο.
ἐδόμεθον. ἔδοσθον. ἐδόσθην.
ἐδόμεθα. ἔδοσθε. ἔδοντο.
μέλ. α ¶ δώσομαι. δώσῃ. δώσεται.
δωσόμετον. δώσεσθον. δώσεσθον.
δωσόμεθα. δώσεσθε. δώσονται.

¶ προστακτικά. μέσα. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

¶ δίδοσο. καὶ δίδου. διδόσθω. δίδοσθον. διδόσθων.
ἀορ. β δόσο. καὶ δοῦ. δόσθω. δόσθον. δόσθων.
δόσθε. δόσθωσαν.

¶ εὐκτικά μέσα. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

¶ διδοίμην. διδοῖο. διδοῖτο.
ἀορ. β ¶ δοίμην. δοῖο. δοῖτο. δοίμεθον. δοῖσθον.
δοίσθην. δοίμεθα. δοῖσθε. δοῖντο.
μέλ. α ¶ δωσοίμην. δώσοιο. δώσοιτο.
δωσοίμεθον. δώσοισθον. δωσοίσθην.
δωσοίμεθα. δώσοισθε. δώσοιντο.

¶ ὑποτακτικά μέσα. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

ἑνικά Ἐὰν διδῶμαι. διδῷ. διδῶται.
ἀορ. β ¶ ἐὰν δῶμαι. δῷ. δῶται. ἐὰν δώμεθον.
δῶσθον. δῶσθον. ἐὰν δώμεθα. δῶσθε. δῶνται.

¶ ἀπαρέμφατα μέσα. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

¶ δίδοσθαι. ἀορ. β δόσθαι. μέλ. α δώσεσθαι.

¶ μετοχαὶ. μέσαι. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

¶ ὁ διδόμενος. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.
ἀορ. β ¶ ὁ δόμενος. ἡ δομένη. τὸ δόμενον.
μέλ. α ¶ ὁ δωσόμενος. ἡ δωσομένη. τὸ δωσόμενον.

¶ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι ῥημάτων.

QVarta cõiugatio uerborũ in μι a uerbis grauitonis sextæ con-iugatiõis in υω desinẽtibus fit, extrema in μι mutata, quorum penultima singularis actiui υ hẽt ꝓductũ: ut ζευγνύω ζεύγνυμι. In

dualis uero:& pluralis,ac passiui penultima idẽ ῡ correptum,ut ζεύγνυτον. ζεύγνυμεν. ζεύγνυμαι. ῡ. enim anceps est,nec ullum habet ἀντίστοιχον in quod mutari possit,sed μακρᾷ, ἢ βραχείᾳ,hoc est lõga,siue correpta linea notatur sic. ῡ. ῠ.

¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστῶς.

ἑνικὰ Ζεύγνῡμι.	ζεύγνῡς.	ζεύγνῡσι.
δυϊκὰ	ζεύγνυτον.	ζεύγνυτον.
πλη. ζεύγνυμεν.	ζεύγνυτε.	ζευγνυουσι.
παρατ. ¶ Ἐζεύγνῡν.	ἐζεύνῡς.	ἐζεύγνῡ.
	ἐζεύγνυτον.	ἐζευγνύτην.
ἐζεύγνυμεν.	ἐζεύγνυτε.	ἐζεύγνυσαν.

¶ Nec ultra uariat᷑. Quoniã hmõi. Verba si polysyllaba sunt in pñti solũ,& ptõ iperfecto declinantur tã in actiuis q̃ in passiuis. Si uero disyllaba:& futurum primũ,& p̃m aoristum hñt,ut κλύμι. μέλλ. κλύσω. ἀόρ. α′ ἔκλυν. sicut ptm̃ imperfectum.

¶ Προστακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

ἑνικὰ Ζεύγνυθι.	ζευγνύτω. δυϊκὰ	ζεύγνυτον.
ζευγνύτων. πλη.	ζεύνυτε.	ζευγνύτωσαν.

ἀπαρέμφατα ἐνεργητικὰ ἐνεστῶς. καὶ παρατ. ζευγνῦναι.

¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

ὁ Ζευγνύς. τοῦ ζευγνύντος. ἡ ζευγνῦσα. τῆς ζευγνύσης.
τὸ ζευγνύν. τοῦ ζευνύντος.

¶ Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς.

ἑνικὰ Ζεύγνυμαι.	ζεύγνυσαι.	ζεύγνυται.
δυϊκὰ ζευγνύμεθον.	ζεύγνυσθον.	ζεύγνυσθον.
πλη. ζευγνύμεθα.	ζεύγνυσθε.	ζεύγνυνται.
παρατ. ¶ Ἐζευγνύμην.	ἐζεύγνυσο.	ἐζεύγνυτο.
ἐζευγνύμεθον.	ἐζεύνυσθον.	ἐζευγνύσθην.
ἐζευγνύμεθα.	ἐζεύγνυσθε.	ἐζεύγνυντο.

¶ Προστακτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

Ζεύγνυσο.	ζευγνύσθω.	ζεύγνυσθον.

ζευγνύσθων. ζεύγνυσθε. ζευγνύσθωσαν.

¶ ἀπαρέμφατα παθητικά ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ. ζεύγνυσθαι.

¶ μετοχαί παθητικαὶ. ἐνεστῶτος. καὶ παρατατικοῦ.

ὁ ζευγνύμενος. ἡ ζευγνυμένη. τὸ ζευγνύμενον.

Optatiuus modus. & Subiũctiuus in hac quarta cõiugatione nõ iueniũt, ꝑtim q̃ai usu nõ sũt, ꝑtim q̃a formari nõ possunt.

¶ ὑπαρκτικόν ῥῆμα. hoc ẽ substãtiuũ uerbũ, ἐνεστῶς.

ἑνικά. Εἰμὶ. εἶς. καὶ εἶ. ἐστὶ. δυϊκὰ. ἐστὸν. ἐστὸν. πληθ. ἐσμέν. ἐστέ. εἰσί.

παρατατικὸς ἦν. ἦς. ἦ. δυϊκὰ. ἦτον. ἤτην. πληθ. ἦμεν. ἦτε. ἦσαν.

μεσο. μέλλων. ἔσομαι. ἔσῃ. ἔσεται.

ἐσόμεθον. ἔσεσθον. ἔσεσθον.

ἐσόμεθα. ἔσεσθε. ἔσονται.

¶ προστακτικὰ. ἐστώς. καὶ παρατατικοῦ.

ἑνικά. Ἔσο. καὶ ἴσθι. ἔστω. δυϊκά. ἔστον. ἔστων. πληθ. ἔστε. ἔστωσαν.

¶ Εὐκτικὰ. ἐνεστώς. καὶ παρατατικοῦ.

ἑνικά. Εἴην. εἴης. εἴη. δυϊκά. εἴητον. εἰήτην. πληθ. εἴημεν. εἴητε. εἴησαν.

μέσος. μέλλων. ἐσοίμην. ἔσοιο. ἔσοιτο.

ἐσοίμεθον. ἔσοισθον. ἐσοίσθην.

ἐσοίμεθα. ἔσοισθε. ἔσοιντο.

¶ ὑποτακτικά. ἐνεστώς. καὶ παρατατικοῦ.

ἑνικά. Ἐάν ὦ. ἦς. ἦ. δυϊκὰ. ἐάν. ἦτον. ἦτον. πληθ. ἐάν ὦμεν. ἦτε. ὦσι.

¶ ἀπαρέμφατα. ἐνεστώς. καὶ παρατατικοῦ.

Εἶναι. μέσο. μέλλοντα ἔσεσθαι.

¶ μετοχαί. ἐνεστως. καὶ παρατατικοῦ.

¶ ὁ ὢν. τοῦ ὄντος. ἡ οὖσα. τῆς οὔσης. τὸ ὄν. τοῦ ὄντος.

μέσος. μέλλων. ¶ ὁ ἐσόμενος. ἡ ἐσομένη. τὸ ἐσόμενον.

Nec plura inueniuntur huius uerbi substantiui, quæ in cõmuni usu habeantur.

τέλος τῶν ῥημάτων.

¶ περὶ ἀντωνυμίας.

Ἀντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτόν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη. idest. Pronomen ē pars orõnis declinabilis pro noīe assūpta. Cui accidūt quattuor, Gña. numeri. casus, & psonæ. ἀντωνυμιῶν. ἡ μὲν πρωτότυπος. ἡ δὲ κτητική. ἡ δὲ δεικτική. ἡ δὲ ἀναφορική. ἡ δὲ σύνθετος. hoc ē Pronominum aliud quidem primitiuū. Aliud possessiuū. Aliud demōstratiuum. Aliud relatiuum. Aliud autem compositum.

¶ Primitiua quidem tria. ἐγώ. σύ. ὅς. Horum declinationes positiuæ hæ.

περὶ τοῦ πρώτου προσώπου.

¶ ἑνικὰ ἡ εὐθεῖα ἐγώ. ἡ γενικὴ ἐμοῦ. ἡ δοτικὴ ἐμοί ἡ αἰτιατικὴ ἐμέ. δυϊκὰ ἡ εὐθεῖα. καὶ αἰτιατική. νώ. ἡ γενική. καὶ δοτικὴ νῷν. πλη. ἡ εὐθεῖα ἡμεῖς. ἡ γενική. ἡμῶν ἡ δοτικὴ ἡμῖν. ἡ αἰτιατικὴ ἡμᾶς. τοῦ δευτέρου.

¶ ἑνικὰ σύ. σοῦ. σοί. σέ. δυϊκὰ σφώ. σφῷν. πλη. ὑμεῖς. ὑμῶν. ὑμῖν. ὑμᾶς.

¶ τοῦ τρίτου προσώπου.

¶ ἑνικά ὅς. οὗ. οἷ. ἕ. δυϊκὰ σφέ. σφίν. πλη. σφεῖς. σφῶν. σφίσι. σφάς. Appellantur eni κλίσεις θεματικαί.. hoc ē declinationes positiuæ qm̄ unaqueq; uox sui ipsius ē positio, nec altera ab altera regulatur, sicut in nominibus, & uerbis,

¶ Possessiua uero a primitiuis deriuata octo, ἐμός. σός. ὅς νωΐτερος σφωΐτερος. ἡμέτερος. ὑμέτερος. σφέτερος, quorū tria a genitiuis singularibus fiunt, hoc ē ἐμός. ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. σός ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὅς ἀπὸ τοῦ οὗ. duo uero a ntis dualibus hoc ē νωΐτερος. ἀπὸ τοῦ νῶϊ. σφωΐτερος. ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. & hæc de duobus tm̄, a duali numero tertiæ psonæ nō fit pnomē possessiuū, A notis uero pluralibus tria fiunt pnoia hoc ē ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς. ὑμέτερος. ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς. σφέτερος. ἀπὸ τοῦ σφεῖς. & hæc oia trium sunt generū. masculina enim, & neutra tertiā declinationē simpliciū sequuntur, Fœmina uero secūdam, & in eorum declinatiōe articulos suscipiunt tanq̄ adiectiua nomina, ut ὁ ἐμός. τοῦ ἐμοῦ. ἡ ἐμή τῆς ἐμῆς. τὸ ἐμόν.

τοῦ ἐμοῦ ſicut ὁ καλός ἡ καλή. τὸ καλόν. Sic & ὁ σός. ἡ σή. τὸ σόν. ὁ ὅς. ἡ ἥ. τὸ ὅν. Deriuatiua uero in ρος in α mittũt fœmininũ, & id quoq; in obliquis ſeruant ut νωΐτερος. ἡ νωϊτέρα. τῆς νωϊτέρας. τῇ νωϊτέρα. &c. Demõſtratiua aũt duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος, quorũ talis ẽ inflexio. ἑνικά οὗτος. τούτου, τούτῳ τοῦτον ὦ οὗτος. δυϊκά τούτω. τούτοιν. ὦ τούτω. πλη. οὗτοι. τούτων. τούτοις. τούτους. ὦ οὗτοι.

θηλυκά αὕτη. ταύτης. ταύτῃ. ταύτην. ὦ αὕτη.

οὐδέτερα τοῦτο. τούτου. τούτῳ. τοῦτο. ὦ τοῦτο.

ἐκεῖνος.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνον.
ἐκείνη.	ἐκείνης.	ἐκείνῃ.	ἐκείνην.
ἐκεῖνο.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνο.

Relatiuum aũt unũ, & ipſum quoq; triũ exiſtit generum. αὐτός. αὐτοῦ. αὐτῷ. αὐτόν. αὐτή. αὐτῆς. αὐτῇ. αὐτήν.

αὐτό. αὐτοῦ. αὐτῷ. αὐτό. Huius aũt pronominis propriũ eſt ſignificatio trium perſonarũ, ut αὐτός ἐγώ. αὐτός σύ. αὐτος ἐκεῖνος. & leuẽ ſpm̃ ſemper habet. Si uero αὑτοῦ. αὑτῷ. αὑτόν aſpirata inueniantur ſciendum ea ꝓnomina reciproca eſſe: & ab ἑαυτοῦ deducta κατά ἀφαίρεσιν: nã aſpiratio quæ erat ſuper ε eadem etiã ſuper αυ ſeruatur.

Pronomina compoſita tria, quæ nomiuatiuũ non habent. ſ. ἐμαυτοῦ σαυτοῦ. & ἑαυτοῦ. Et hæc quoq; trium ſunt generum. Sed aduertendum eſt compoſita primæ, & ſcdæ perſonæ in trib⁹ caſib⁹ ſingularis nomeri ſolum uariari. tertiæ uero etiã in plurali, nec ſolum coniunctim. ſed etiam diuiſim.

τοῦ πρώτου προσώπου.

ἐμαυτοῦ. ἐμαυτῷ. ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς. ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ. ἐμαυτῷ ἐμαυτό. τοῦ δευτέρου προσώπου.

σεαυτοῦ. σεαυτῷ. σεαυτόν. σεαυτῆς. σεαυτῇ. σεαυτήν. σεαυτοῦ. σεαυτῷ. σεαυτό. καὶ κράσει. σαυτοῦ. σαυτῷ. σαυτόν. σαυτῆς. σαυτῇ. σαυτήν, σαυτοῦ. σαυτῷ. σαυτό. τοῦ τρίτου,

Γ ἑαυτοῦ. ἑαυτῷ ἑαυτόν. ἑαυτῆς. ἑαυτῇ. ἑαυτήν. ἑαυτοῦ. ἑαυτῷ. ἑαυτό.
Γ πλη. ἑαυτῶν. καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτούς. καὶ σφάς αὐτούς.

περὶ προθέσεως.

Πρόθεσις ἐστὶ μέρος λόγου ἄκλιτον προτιθέμενον πάντων τῶν τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν. ἢ κατὰ παράθεσιν. ἤτοι σύνταξιν. hoc est. ꝑpositio ē ps orationis ideclinabilis: quæ ꝑponit͛ oibus partibꝰ orōnis ꝑ compositionē, uel appositionē, siue cōstructionē. ꝑ cōpositionem, ut ἔμπειρος. peritus, ꝑ appositiouē siue cōstructionē: ut ἐν οἴκῳ. i domo. Accidūt aūt ꝑpositiōi tria. τὸ ὀξύνεσθαι. idest acui. τὸ ψιλοῦσθαι. hoc est principalē syllabā leuigari, demptis, quæ i pricipio ῡ hn̄t ut ὑπό. ὑπέρ. τὸ βραχυκαταληκτεῖν. hoc ē extremā syllabā corripi. duabus exceptis, uidelicet εἰς, & ἐξ. sunt aūt numero decem & octo tm̄ diuersas singulæ hn̄tes significationes, Quaꝝ sex sūt monosyllabæ, Scilicet, ἐν. εἰς. ἐξ. σύν. πρός. πρό. Duodecim uero disyllabæ: ut ἀνά. κατά. διά. μετά. παρά. ἀντί. ἐπί. ἀμφί. ἀπό. ὑπό ὑπέρ. Sed de eaꝝ cōpositiōe & cōstructiōe in secūdo tractatu latissime dicetur.

Γ περὶ ἐπιρρήματος.

Ἐπίρρημα ἐστὶ μέρος λόγου ἄκλιτον προτασσόμενον. αὐτοῦ τοῦ ῥήματος. ἢ ὑποτασσόμενον. hoc est. Aduerbium est pars orōnis indeclinabilis: quæ ꝑponitur uerbo: aut subiūgitur. Cui accidunt duo εἶδος. καὶ σχῆμα hoc ē spēs, & figura. Spēs duæ primitiua ut νῦν. Deriuatiua, ut νυνί. Figuræ duæ simplex ut πάλαι: Composita ut πρόπαλαι. Aduerbioꝝ aliqua sunt χρονοσημαντικὰ idest tpis significatiua: ut νῦν nunc τότε tuſic. ποτὲ aliquando ἤδη iam, ἄρτι nuper. αὐτίκα statiꝫ. παραχρῆμα statim. αὖθις rursus ἐξαίφνης repēte τέως interea tantisper. ἕως donec usque. ἡνίκα qn̄ ἔπειτα μετέπειτα postea. ἐπεὶ ἐπειδή. ἐπειδάν postq̄ cū. σήμερον. hodie. αὔριον cras. μεθαύριον perēdie. χθές καὶ ἐχθές. heri. προχθές nudius tertiꝰ. πάλαι diu. oli, ἀρτίως. mō. εὐθύς καὶ εὐθέως statim. πρωὶ mane.

ἑσπέρας uesperi. ἔφοσον dum. ἀεὶ αἰεὶ αἰὲν semper. ὄφρα, donec dum. τόφρα tantisper interea.

Aliqua autem τόπου. i. loci. ἐνταῦθα hic. ἐκεῖ illic. ibi. ἐκεῖσε illuc. ἐκεῖθεν inde. εἴσω. καὶ ἔσω intus intro. ἔξω foris foras. αὐτοῦ illic. ποῖ quo. ὅποι quo. ὅθεν unde. ὁθενποθεν undecunque. αὐτόθεν ex eodem loco. δεῦρο huc. αὐτόσε istuc. ἄνω supra. κάτω infra. ἔμπροσθεν ante. ὄπισθεν retro. ἐγγύς prope. πόῤῥω procul. ποῦ ubi. οὐδαμοῦ necubi. οὐδαμῆ nusquam. ὅπου ubi. ὁπόθεν unde. ἔνθεν inde. ἐπέκεινα ultra. μακρὰν longe, procul. ἐκ δεξιῶν. destrorsum. ἐξ ἀριστερῶν sinistrorsum.

Aliqua aũt ποιότητος. i. qualitatis: ut εὖ bene. καλῶς bene. ἡδέως iucunde. σοφῶς sapienter. ὡραίως pulchre, quæ nẽpe & medietatis dicuntur, quoniam a gtõ plurali noium adiectiuorum fiunt, qui medius dicit. i. cõis, cum sit oĩs generis. ut τῶν καλῶν τῶν σοφῶν. in quibus ν in ς uerso, καλῶς fit, & σοφῶς. Cætera uero cum aliunde deriuentur hanc non assequuntur denoĩatione, ut κυνηδὸν canine. βοτρυδὸν racematim. ἀγελιδὸν gregatim.

Aliqua uero ποσότητος. i. quantitatis, ut ἅπαξ semel. δίς. bis. τρὶς ter. τετράκις quater. πολλάκις sæpe. ὀλιγάκις raro.

Aliqua aũt ἀθροίσεως. i. cõgregationis, ut ἅμα simul. ὁμοῦ una. συλλήβδην cõprehensim. ἀθρόως confertim.

Aliqua aũt διαιρέσεως. i. diuisionis: ut ἄνευ sine. χωρὶς seorsum.

Aliqua uero ἐξαιρέσεως. i. electionis. siue exceptionis, ut πλὴν pter.

Aliqua aũt παρακελεύσεως. i. hortationis, ut εἶα eia. ἄγε age. ἄγετε agite. εὖγε euge. φέρε age.

Aliqua aũt τάξεως. i. ordinis, ut ἑξῆς deinceps. ἐφεξῆς deinceps. εὐθύς. εὐθέως statim. ἐξαίφνης repente. αὐτίκα statim.

Aliqua aũt ὁμοιώσεως. i. similitudinis, ut ὡς tanquam. ὥσπερ queadmodum. οὕτως sic. καθὰ sicut. καθάπερ sicut. ἠ uelut ueluti. ὥστε uti. ὃν τρόπον quemadmodum.

Aliqua autem ἀποστάσεως. i. separationis. ut ὥστε ut.

Aliqua autem συγκρίσεως.idest comparationis, ut μᾶλλον magis πλέον plus.ἧττον minus.

Aliqua autem ἐπιτάσεως..idest intensiõis,ur λίαν ualde.ἄγαν multum.πάνυ prorsus.παντελῶς penitus. παντάπασιν omnino. πάνυ nimium.σφόδρα uehementer.μάλιστα maxime.

Aliqua ἀνέσεως.idest remissionis,ut ἠρέμα quiete : ἡσυχῆ quiete. μόγις,μόλις uix.βραδέως tarde.βάδην passim.ὡσεὶ feré.

Aliqua autem βεβαιώσεως.idest confirmationis,ut δηλαδή.profecto.δήπουθεν nempe.πάντως omnino.ὄντως uere.ἦ.reuera.

Aliqua aũt κατωμόσεως.i.iurandi,ut ναί certe.νή per.

Aliqua autem ἀπομόσεως.i.abiurandi,ut μά per.

Aliqua autẽ ἀρνήσεως.i.negandi,ut οὐ non.οὐχὶ nõ.οὔκουν non igitur.οὐδαμῶς nullo modo.ἥκιστα minime.οὔτε neq̃.οὐδὲ neq̃.

Aliqua aũt ἀπαγορεύσεως.i.phibitiõis,ut μή ne.μηδαμῶς nequaq̃.

.Aliq̃ ãt ἐικασμοῦ.i.euẽt⁹,ut ἴσως forte.τάχα fortuitu.τυχὸν forte.

Aliqua ãt ἐρωτήσεως.i.iterrogatiõis,ut πόθεν uñ.ποῦ ubi.ποῖ quo.

Aliqua autem δείξεως.idest demonstrationis, ut ἰδού ecce.ἐνὶ en. ὧδε huc.ἐκεῖ illic.ἐνθάδε hic.

Aliqua autem κλήσεως.idest uocandi.ut ὦ.ὀ.

Aliqua autem διασαφήσεως.idest declarationis:ut ἤγουν uidelicet. οἷον ut.uidelicet.τουτέστι hoc est.

Aliqua autem θέσεως.i.positionis:ut ἀναγνωστέον legendum γραπτέον.scribendum.πλευστέον nauigandũ dicuntur enim positionis qm̃ determinãt siue positionẽ rei,siue deliberationẽ.

Aliqua antem εὐχῆς.i.uoti:ut εἴθε.ὤφελον utinam.

Aliqua autem σχετλιασμοῦ.i.exclamationis:ut ὤ heu.ἰού hei.οἴμοι hei mihi.αἴ ἰώ heu.

Aliqua autẽ θαυμασμοῦ.idest admirationis:ut ὦ.φεῦ.

Aliqua aũt θειασμοῦ.i.furẽtis:ut εὐοῖ heu.euoe.εὐαί heu.

Aliqua aũt ἐκπλήξεως.i.pculsionis:ut ἆ ἆ.ἡράκλεις hercules.

CONIVNCTIONE.

¶ περὶ συνδέσμου.

Σύνδεσμός ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως. hoc est. Coniunctio est pars orationis indeclinabilis coniungens alias partes orationis in sententiā cū ordine. Accidit autem coniunctioni σχῆμα. Figura. Simplex, ut ἐπεί. Cōposita ut ἐπειδή. Coniunctionum.

Aliquæ συμπλεκτικοί. i. Copulatiuæ: ut μὲν quidē. δὲ autem. τὲ q́ꝫ. καὶ &. ἀλλά. ἀτάρ. αὐτάρ sed. ὅτι q́ꝫ.

Aliquæ aūt διαζευκτικοί. i. disiūctiuæ. ut ἤ. uel ἤτοι. siue, ἠέ. siue.

Aliq̄ āt συναπτικοί. i. cōtinuatiuæ: ut εἰ si. εἴπερ. εἴ δη. εἰδήπερ. siqdē.

Aliquæ autē παρασυναπτικοί. idest Subcontinuatiuæ. ut ἐπεί. ἐπείπερ qm̄. ἐπειδή. ἐπειδήπερ quoniam.

Aliquæ autem αἰτιολογικοί. idest Causales: ut ἵνα, ὅπως. ὄφρα ut. γὰρ enim. ὅτι quia. διότι qa. καθότι qm̄. ἕνεκα causa. οὕνεκα qa.

Aliquæ aūt ἀπορηματικοί. i. dubitatiuæ, ut ἆρα an. μῶν nun. μή an.

Aliquæ autem συλλογιστικοί. idest collectiuæ, siue rationales: ut ἄρα ergo. ἀλλὰ ἀλλαμὴν at. οὖν igitur. τοίνυν igitur τοιγάρτοι itaq́ꝫ. τοιγαροῦν ergo.

Aliquæ autem παραπληρωματικοί. idest repletiuæ, ut δή. iam. ῥὰ nempe. θὴν quidem. νὺ certe. πού. τοί. αὖ. οὖν. πέρ. πώ. μήν δῆτα. γέ. quidem. At γέ non solum repletiua est, sed etiam diminutiua pro saltem. & causalis.

Aliquæ autē δυνητικοί. i. potestatis: ut ἂν. κέ. κὲν. utiq́ꝫ quæ apud poetas repletiuæ etiam iueniuntur.

Aliquæ autem διακριτικοί, siue ἐπιλεκτικοί. idest dissertiuæ siue electiuæ: ut ἢ q̄.

Aliquæ autem ἐλαττωτικοί. idest extenuatiuæ, siue diminutiuæ, ut γοῦν. γὲ. saltem.

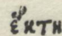
Aliquæ uero ἐναντιωματικοί. i. aduersatiuæ: ut ὅμως. tamē. καίτοι etsi καίπερ q̄q̄. ἔμπης tamen. εἰ καὶ etsi.

❡ De Formatione Verborum.

OMne uerbum aut in ῶ desinit, & id quidē si grauē habet accē-
tum βαρύτονον appellat̃, ut τύπτω. Si circũflexũ περισπώμενον, ut
ποιῶ. Aut in μι, & id a terminatione nomen assumpsit τὸ εἰς μι.
hoc est uerbum in μι, ut τίθημι. βαρύτονα quidē in sex distin-
guuntur Cõiugationes partim ꝑ cõsonãtes, partim ꝑ uocales,
atq; diphthõgos. Prima igitur coniugatio tres mutas añ ω fina
lem sibi uẽdicat. s. β. π. φ. Secũda tres alias, uidelicet γ. κ, χ.
Tertia tres extremas. hoc ē. δ. θ. τ. Quarta ex duplicibus unã
tãtum. ζ. scilicet, & geminatũ. σσ. Quita quattuor imutabiles
hoc ē. λ. μ. ν. ρ. Sexta oēs uocales p̃ter. η. & oēs diphthõgos ꝓ-
prias, & unã ipropriam, ῃ. scilicet. Quæ qdē oēs, siue cõsonãtes
sint, siue uocales, siue diphthõgi, cũ imediate ω. finalē ipsius the
matis p̃cedãt χαρακτηριστικὰ, hoc est figuratiuæ litteræ appellãt̃,
ꝑ eas enim unũquodq; Verbũ discernit̃ quotæ sit cõiugatiõis.
Quæ uero superfluũt ex dictis litteris, hoc est ψ, ξ. σ. χαρακτηρι-
στικὰ sũt futurorum. Nã futurũ primæ cõiugationis ψ. sibi uẽdi
cat. secundæ ξ. Futurum uero tertiæ, & aliarũ quæ sequũtur. σ,
& si uerba quintæ cõiugatiõis ob icõcinitatē illud abnuãt, &
quattuor imutabiles, hoc est, λ. μ. ν. ρ. ut ꝓpria χαρακτηριστικὰ
sibi uendicent. Tot etiã sũt ꝑfectorũ ptõꝝ χαρακτηριστικά. uideli
cet. φ. χ. κ. Nã si futurum hēt. ψ. ptm̃ hēt. φ. Si. ξ. χ. Si. σ. aut
quãpiã ex imutabilibus, κ. Vnde cũ sex tēpora uerboꝝ quasdã
habeant iter se cognationes, Cõsonãtes quoq; inter se sortita
sunt. Nã ptm̃ ipfectũ cũ naturã p̃ñtis sapiat eiusdē sibi cõsonã-
tē asściuit. ut τύπτω ἔτυπτον. Ptm̃ uero plusq̃perfectũ ptipfecti,
ut τέτυφα. ἐτετύφειν. Quēadmodũ & primus aoristus futu-
ri, ut τύψω, ἔτυψα. At mediũ ptm̃ cõsonãtē p̃ñtis, quã figurati-
uã uerbi appellamus, assumpsit, ut τρίβω. μέσος παρα. τέτριβα.
Eandē quoq; & Secũdus aoristus, & secũdũ Futurũ sibi uẽdi-

carunt ut ἔτρυβον τρυβῶ. Excipiuntur uerba quartæ coniuga-
tionis, quoniam cum ζ & geminatum. σσ. earum sint figurati-
uæ litteræ neutram tamen illarum assumit medium preteritũ.
Sed nunc γ, nunc autem δ. γ. quidem sibi asciuit cum futurũ,
ξ. habeat ante ω finalẽ. ut κράζω. κράξω μέσος. παρ. κέκραγα. ὀρύσ-
σω ὀρύξω. ὤρυγα. Si uero futurum σ habuerit, medium preteri
tum δ sibi uendicabit, ut φράζω, φράσω, πέφραδα. ἐρέσσω. ἐρέσω
ἤρεδα, si in usu habeatur. Hoc idem & secundus Aoristus, &
secundum futurum sequentur. At si ante ω diuersæ fuerint cõ-
sonantes, hoc est πτ. κτ, μν, Scito priorem illarum figuratiuã
esse, nam π. & κ. per παρέμπτωσιν τ sibi asciscunt. μ uero ν.
ut κόπτω μέσος παρ. κέκοπα. τίκτω τέτοκα. τέμνω. τέτομα. In de
finentibus autem in σκω etsi ante ω duæ existant consonãtes
neutra tamen illarum figuratiuæ locum possidet. cum huius-
modi uerba nullius sint coniugationis quandoquidem a futu
ro in σω fiũt πλεονασμῷ τοῦ κ, ut ἀρέσω. ἀρέσκω. τρώσω. τρώσκω.
& similia quæ usq; ad paratatícum solum uariãtur, duobus ex
ceptis, quæ etiam futurum habent, hoc est ἀλύσκω. ἀλύξω. secundum
aliquos & θνήσκω θνήξω. Sed quoniam huiusmodi uerba quæ par-
tim defectiua sunt, partim uero anomala, multa & uaria inue-
niuntur: nec facile ad cõmunes regulas reduci possunt, propri
is locis relinquimus differenda.

		ἐνεστὼς / ὑπερ.	μέλλ. ᾱ / ἀόρ. ᾱ	παρ. / ὑπερ.	μέσ. παρ. / ὑπερ.		ἀόριστος δεύτερ.	μέλλ. δεύτερ.
πρώτη συζυγία	β, π, φ, πτ	ω / ον	ψω / ψα	φα / φειν	β, π, φ, π	α / ειν	ον	ῶ
δευτέρα	γ, κ, χ, κτ	ω / ον	ξω / ξα	χα / χειν	γ, κ, χ, κ	α / ειν	ον	ῶ
τρίτη	δ, θ, τ	ω / ον	σω / σα	κα / κειν	δ, θ, τ	α / ειν	ον	ῶ
τετάρτη	ζ	ω / ον	σω / α	κα / ειν	δα		δον	δῶ
			ξω / α	χα / ειν	γα		γον	γῶ
	σσ	ω / ον	σω / α	κα / ειν	δα		δον	δῶ
			ξω / α	χα / ειν	γα		γον	γῶ

ἐνεστὼς [ligature] · μέλλ. ᾱ / [ligature] ᾱ · παρ. / [ligature] · μεσ. πα / [ligature] · ἀόριστος δεύτερ · μέλλ. δευτ

πέμπτη

λ μ ν ρ μν — ω ει — λ μ ν ρ μ — ω — κα ειν — λ μ ν ρ μ — α ειν — οι — ῶ

ἕκτη

α ε ι ο υ ω αι αυ ει ευ οι ου η

φάω
δέω
τίω
βόω
δύω
ῥώω
ω — σω α — κα ειν — α ειν — οι — ῶ
παίω
ψαύω
σείω
εὔω
οἴω
κρούω
ὀπτήω

Dicũt ãt χαρακτηριστικὰ eo φ sint signa, siue notæ cõiugationũ, p ea eni cognoscit̃ unũquodq; uerbũ quotæ cõiugatiõis sit. Nã qcqd p̃cedit ω̄. finalem χαρακτηριστικὸν appellatur.

De augmento Præteritorum.

Omne Verbū icipit aut a uocali, aut a cōsonāte. Si a uocali. aut a simplici, aut a diphthōgo. Si a simplici, aut a mutabili aut ab imutabili. Si ab imutabili, hoc est. η. ι. υ. ω. nulla fit uocaliū mutatio i ptis, ut ἠχέω. ἠχῶ. ἤχεον. ἤχουν. ἤχηκα. ἠχήκειν. ἤχησα. ἰξεύω ἴξευον. ἴξευκα. ἰξεύκειν. ἴξευσα. ὑβρίζω. ὕβριζον. ὕβρικα. ὑβρίκειν. ὕβρισα ὠφελέω. ῶ. ὠφέλεον ὠφέλουν. ὠφέληκα. ὠφελήκειν. ὠφέλησα. At ἰξεύω & ὑβρίζω, & similia quāq̄ ab imutabilib⁹ uocalibus icipiāt easdē tñ in pñti positione lōgas hēnt: in ptis uero natura: qđ augmenti ratione factū est: ancipites enim sunt. Si aūt uerbū incipiat a mutabilibus uocalibus. hoc est α. ε. & ο. in ptis mutant̄ i longas, quā mutationē tēporale augmentū appellamus. α. in. η. cōiter mutat̄, ut ἀκούω. ἤκουον. ἤκουκα. ἠκούκειν. ἤκουσα. excipitur ἀηθέσσω. ἀήθεσσον. & ἀηδίζομαι. ἀηδιζόμην. ppter alternationē duorū ηη. Excipit̄ & ἄω spiro, cuius ptm̄ iperctū ἄον facit, ne coincidat cum ἦον, cui⁹ thema est ἔω. & ἀΐω audio, qđ ἄϊον facit, ut differat ab ἤϊον, qđ ibam significat. Si aūt ab. ε. icipiat Verbū. ε mutat̄ in η, ut ἕδω. ἧκα. ἥκειν. ἧσα. ἐλεέω. ἐλεῶ. ἠλέεον ἠλέουν. ἠλέηκα. ἠλεήκειν. ἠλέησα. Excipiunt̄ aliqua in quib⁹. ε. manens assumit. ι in diphthōgū, hoc est. ἔχω. εἶχον. ἕπω εἶπον. ἕλω. εἷλον. ἕλκω εἷλκον. ἑλκύω. εἵλκυον. ἕρπω. εἷρπον. ἑρπίζω εἵρπιζον. ἑστήκω. εἱστήκειν μέσος ὑπερσυντέλικος. ἕπομαι εἱπόμην. ἑστιάω. ῶ. εἱστίαον εἱστίων. ἐάω. ῶ. εἴαον. εἴων. ἕω εἷμαι. ἐρύω. εἴρυον. ἔθω. εἴωθα μέσος παρ ἐθίζω. εἴθιζον. ἐργάζομαι εἰργαζόμην. Si āt ab ο. incipiat uerbum, uertit̄ in ω μέγα, ut ὁρίζω. ὥριζον. ὀνομάζω. ὠνόμαζον. & alia. Inueniuntur tñ apud poetas huiusmodi uerba absq̄ augmento ionico more, ut ἄκουσεν ἀντὶ τοῦ ἤκουσεν. ἔλαυνεν, ἀντὶ τοῦ ἤλαυνεν. ὀνόμηνεν, ἀντὶ τοῦ ὠνόμηνεν. Si uero a diphthōgo icipiat uerbum, aut a mutabili icipit, aut ab imutabili, Si ab imutabili, hoc est ει. ευ. & ου. nulla fit mutatio, ut εἰκάζω. εἴκαζον. εὕδω. εὗδον. καὶ ηὗδον ἀττικῶς, sicut

εὔχομαι ηὐχόμην. & similia, ĩ qbus attici mutant ε̄ in η̄. οὐρέω. οὔρεον οὖρουν. Si aũt a mutabili ᾱι̅. ſ. αῡ. & οῑ. eadẽ fit mutatio, q̃ in simplicibus uocalibus, Nam si ab ᾱι̅ ĩcipiat uerbũ: uertit̃ ᾱ in η̄. & ι subſcribit̃, uñ ex ꝓpria diph. ĩpropria fit, ut αἴρω. ᾖρον. ᾖρκα. ᾐρκειν. Si aũt ab ου. uertit̃ α, in η, ut αὐλέω. ηὔλεουν. ηὔλουν. Si autẽ ab οι̅. uertit̃ ο μικρόν in ω μέγα magnũ cui subſcribit̃ ι, & fit ῳ diphthõgus ĩpropria, ut οἰκτείρω ᾤκτειρον. annotãtur aliq̃, ĩ qb⁹ nulla fit mutatio, ut οἰῶμαι οἰώθην. ἀόρ. α παθητικός. οἰμῶ οἴμησα. οἰνῶ οἴνησα. οἰνίζω οἴνισα. οἰστρῶ οἴστρησα. οἰωνίζομαι οἰωνιζόμην. οἰωνοσκοπῶ οἰωνοσκόπησα. οἰωνοπολῶ. οἰωνοπόλησα. οἰακίζω οἰάκισα. οἰακονομῶ, οἰακονόμισα. οἰακοστροφῶ, οἰακοστρόφησα. & οἰδαίνω. & οἰκουρῶ, ꝑm quoſdã annotata sũt, ¶ Si aũt ĩcipiat uerbũ a cõſonãte, oĩa ptã ĩ pricipio aſſumũt ε qđ syllabicũ augmẽtũ appellat̃, ut σπείρω. παρατ. ἔσπειρον. παρ. ἔσπαρκα. ὑπερ. ἐσπάρκειν. ἀόρ. α. ἔσπειρα. ἀόρ. β. ἔσπαρον. At ptm̃ pfectũ pter ε qđ ẽ cõe augmẽtũ, & pñtis cõſonãtẽ repetit, si tñ sola, ac simplex exiſtat: qa tũc ε correptũ remãet, & p id cõis fit pti pfecti geminatio: ut τύπτω. ἔτυπτον. τέτυφα. λέγω ἔλεγον. λέλεχα. his exceptis quæ a ρ̄ pricipiũ hñt qñqdẽ ĩ eoꝝ ptis ρ̄ρ̄ nẽpe geminãdũ eſt, ut ῥίπτω ἔῤῥιπτον. ἔῤῥιφα. nõ aũt ῥέῤῥιφα. qm̃ ε ꝓductũ exiſtit cũ duæ sequãtur cõſonãtes. hoc ẽ ρ̄ρ̄ geminatũ. At ῥεριπωμένα pticipiũ pti paſſiui. ĩ. ῥερίπωμαι ἀπὸ τοῦ ῥιπόομαι οῦμαι. ε̄ hẽt correptũ metri gr̃a altero qđẽ ρ̄ expũcto. ĩccirco geminat ρ̄ pñtis cõſonãtẽ. ὀδυσσείας. ζ. ἐς ποταμὸν πλυνέουσα. τά μοι ῥεριπωμένα κεῖται. Sic ῥέρημαι. ἐνπ οὐ ἔῤῥημαι. & alia huiuſmodi. Cur aũt ρ̄ sit geminandũ ĩ ſcđo tractatu hoc ẽ in ptõ ipfecto actiuo abũde dicet̃, Si uero ab aliq̃ aſpirataꝝ uerbũ ĩcipiat nulla illaꝝ repetit̃. ſed eaꝝ loco tenues subrogãtur, ut θείνω, τέθεικα. φαίνω πέφαγκα. χαίρω κέχαρκα. At si duæ fuerit cõſonãtes, neutra illaꝝ geminat̃ cũ ε, qđ natura breue exiſtit poſitiõe ſcm̃ fit lõgũ, ut φθείρω. ἔφθαρκα, niſi muta cũ liquida sequat̃ ε qa tunc

repetitur muta. quãdoquidẽ ε hoc in loco ꝓ breui habeat, nam muta cum liquida. siue imutabili cõem faciunt syllabã, ut γράφω γέγραφα. Excipiunt quæ a γν. & γρ. principiũ habẽt in quibus γ non repetitur, quia longã faciunt syllabam, ut γναφεύω. ἐγνάφευκα. γνόω γνῶ, ἔγνωκα. γρηγορέω ῶ ἐγρηγόρηκα, Inueniuntur μέμνημαι ἀπὸ τοῦ μνάομαι. ῶμαι κέκτημαι ἀπὸ τοῦ κτάομαι. ῶμαι, & πέπταμαι ἀπὸ τοῦ πτάομαι. ῶμαι. & πέπτωκα ἀπὸ τοῦ πτόω ἀχρήστου. in quibus ptm̃ perfectum priorem repetit, nam κτ. μν. & πτ apud poetas cõem faciunt syllabã sicut & muta cum liquida, sic herodianus. ¶ Si uero ab aliqua dupliciũ uerbum incipiat, hoc ẽ ζ ξ ψ nullam illarũ geminat ptm̃ pfectum, cum ε breue positione producatur, ut ζάω ἔζηκα. ξέω ἔξεκα, ψάλλω ἔψαλκα, In his igiť uerbis a consonante incipientibus hoc breuiter aduertendum est: an ptm̃ iperfectum ε quod est syllabicũ augmentũ correptũ habeat, qa tunc pñtis consonans in ptõ perfecto cum ipso ε correpto geminatur, etiam si cõmunis sit syllaba, qm̃ hoc in loco pro breui reputatur, ut λέγω. ἔλεγον. λέλεχα κρίνω. ἔκινον. κέκρικα. Si uero ptm̃ imperfectũ ε productum hẽat nequaquam ptm̃ perfectum geminationem suscipit, qm̃ omnis geminatio siue reduplicatio cõmunis per breuem uocalem ι scilicet, siue ε semper fit, nunquam autem per longam.

¶ De uerbis compositis,

Quandocunq; ꝑpositiones nihil plus significãt in compositiõe uerborum q̃ ipsa uerba simplicia fit cõsuetũ augmentum i pricipio totius cõpositi, & tanq̃ simplex uerbũ declinatur qñquidẽ ꝑpositio nulla alia necessitate q̃ ornatus gratia ipsi uerbo prepo sita est, ut ἐνέπω ἤνεπον. ex ἐν ꝑpositione & ἔπω quod idẽ significat, hoc ẽ dico. Si autem plus significant ꝑpositiones q̃ ipsum uerbũ simplex fit augmẽtũ iter ipsã ꝑpositionẽ, & uerbũ, ut παρακούω παρήκουον, α in η cõuersa, cui⁹ simplex uerbũ, hoc ẽ ἀκούω

audio significat, preposita uero παρά p̄positione mutata ē uerbi significatio, nam παρακούω ob audio significat, & decipio. Aduertendum est in his compositis p̄positiones abiicere extremam uocalem: alia sequente uocali tam in p̄senti q̄ in p̄teritis, ut παρέχω. παρεῖχον, ex παρα & ἔχω. ἀπαυρῶ ἀπηύρων. quocirca etiam in uerbis a consonantibus incipientibus cum in p̄teritis suscipiant ε̄ syllabicum augmentum pari modo p̄positiones abiiciūt extremam uocalem, ut λείπω ἔλειπον. καταλείπω κατέλειπον, At si uerba incipiant ab aspiratis uocalibus, siue diphthongis p̄positiones mutant tenues in proprias aspiratas: ut ἅπτομαι καθάπτομαι. ἕπομαι καθέπομαι. περὶ uero & πρό extremam retinent uocalem, & si cum uerbis a uocali incipiētibus componantur ut περιάπτω. περιέχω. προάγω προῆγον.

¶ Sunt quæ atticorum more in principio compositi augmentum assumunt, quorum simplicia in usu non sunt, ut ἀμφισβητῶ ἠμφισβήτουν. ἀντιβολῶ ἠντιβόλουν. Quædam intrinsecus, ut ἀπολαύω ἀπέλαυον. καὶ ἀπήλαυον. ἐπιχειρῶ ἐπεχείρουν. ἐγκωμιάζω ἐνεγκωμίαζον. Quædam etiam a δυς & εὖ incipientia hoc idē patiuntur, ut δυσαπιστῶ δυσηπίστουν. δυσαρεστῶ δυσηρέστουν. εὐορκῶ εὐώρκουν εὐεργετῶ εὐηργέτουν εὐαγγελίζομαι εὐηγγελιζόμην. Sunt & quæ in principio duplex habent augmentum syllabicum scilicet, & temporale, ut μέλλω ἤμελλον. δύναμαι ἠδυνάμην. βούλομαι. ἠβουλόμην. pro ἔμελλον. ἐδυνάμην & ἐβουλόμην. Quædam uero in principio, & in medio, ut ἐνοχλῶ ἠνώχλουν. ἀνορθῶ ἠνώρθουν. ἀνέχομαι ἠνεχόμην, s̄m quosdam. παροινῶ ἐπαρῴνουν.

Omne uerbū incipit aut

a uocali aut — a cōsonante aut

a simplici aut — a diphthōgo aut — a simplici — a duplici aut

a mutabili — ab imutabili — a mutabili — ab imutabili — actu — ptāte

α ε ο — η ι υ ω — αι αυ οι — ευ ει ου

η ἀνύω ἤνυον ἤνυκα excipiuntur

η ἐλεύθω ἤλευθον ἤλευκα excipitur

ω ὀπάζω ὤπαζον ὤπακα

ἠχέω ῶ ἤχεον ουν ἤχηκα

ἱξεύω ἵξευον ἵξευκα

ὑβρίζω ὕβριζον ὕβρικα

ὤθω ὦθον ὦκα

η- αἴρω ἦρον ἦρκα

ηυ αὐλίζω ηὔλιζον ηὔλικα

ω- οἰκίζω ᾤκιζον ᾤκικα excipiũtur

εὐθύνω εὔθυνον εὔθυκα

εἰκάζωο εἴκαζον εἴκακα

οὐτάζω οὔταζον οὔτακα

¶ ἀηθέσσω ¶ ἔχω εἶχον ¶ οἰῶμαι

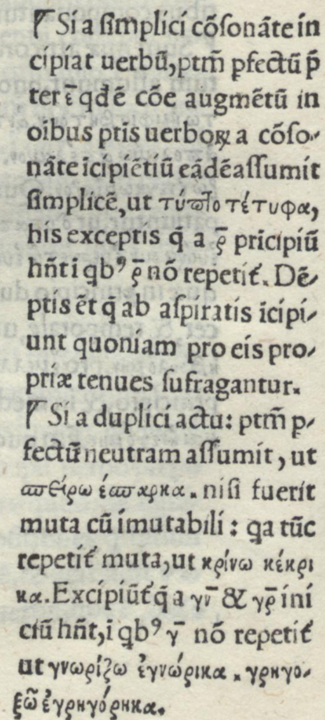
ἀήθεσσον ἕπω εἶπον οἰμῶ

¶ ἀηδίζομαι ἕλω εἷλω οἰνῶ

ἀηδιζόμην ἕλκω εἷλκον οἰνίζω

¶ ἄω ἆον ἑλκύω εἵλκυον οἰστρῶ

ἀΐω ἀΐον ἕρπω εἷρπον οἰονίζομαι

¶ Si a simplici cōsonāte incipiat uerbū, ptm̄ pfectū pter ē qd ē cōe augmētū in oibus ptis uerborꝝ a cōsonāte icipiētiū eādē assumit simplicē, ut τύπτο τέτυφα, his exceptis q̄ a ρ̄ pricipiū hn̄t i qb⁹ ρ̄ nō repetiť. Dēptis ēt q̄ ab aspiratis icipiunt quoniam pro eis propriæ tenues sufragantur.

¶ Si a duplici actu: ptm̄ pfectū neutram assumit, ut σπείρω ἔσπαρκα. nisi fuerit muta cū imutabili: qa tūc repetiť muta, ut κρίνω κέκρικα. Excipiūť q̄ a γν̄ & γρ̄ inicīū hn̄t, i qb⁹ γ̄ nō repetiť ut γνωρίζω ἐγνώρικα. γρηγορῶ ἐγρηγόρηκα.

ἑρπίζω εἵρπιζον	οἰωνοσκοπῶ.	Si a duplici poteſtate,
ἑστήκω εἱστήκειν.	οἰωνοπολῶ.	ut ſunt. ζ. ξ. ψ. nulla ca-
ἕπομαι εἱπόμην.	οἰακίζω	rum in ptõ perfecto re-
ἑστιῶ εἱστίων.	οἰακονομῶ.	petitur.
ἑῶ εἴων.	οἰακοστροφῶ	
ἕω εἷμαι.	οἰδαίνω.	
ἐρύω εἴρυον.	οἰκουρῶ.	
ἔθω εἴωθα.	οἰμόζω.	
ἐθίζω εἴθιζον.		
ἐργάζομαι εἰργαζόμην.		

¶ ὁριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστώς.

ἑνικά. Τύπτω a nullo fit cum ſit totius uerbi thema. Secũda pſona τύπτεις. a prima fit, extrema in εῖς cõuerſa, Tertia τύπτει, a ſcđa expuncto σ. ¶ δυϊκά. Prima perſona formari non põt, quãdodem prima pluralis in μεν deſinit. Secunda perſona a ſcđa ſingulari, expuncto σ, ac ῑ Subiunctiua uocali diphthõgi, & addita. τον. τύπτετον. Tertia eadẽ cũ ſcđa. τύπτετον. ¶ πληθ. Prima pſona a prima ſingulari fit ω magno in ō paruũ cõuerſo, & adiuncta μεν. τύπτομεν. Secũda a prima extrema in τε & ō in ē mutatis. τύπτετε. Tertia etiã a prima extrema in σῑ conuerſa ac ῡ penultimæ uocali adiuncto, τύπτουσι. ¶ παρατατικός.

ἑνικά Ἔτυπτον. α τύπτω prima ſingulari pñtis tẽporis extremai ōν mutata, ac ē cõi augmẽto p̄poſito. Secũda pſona a prima eiuſdẽ tpis extrema in ες cõuerſa. ἔτυπτες. Tertia a ſcđa expũcto σ ἔτυπτε. ¶ δυϊκά. Prima pſona formari nõ põt, ſicut neq; in duali pñtis tẽporis. Secunda pſona a ſcđa ſingulari fit, expuncto σ, & apposita τον. ἐτύπτετον. Tertia a ſcđa duali. extrema in την conuerſa, ἐτυπτέτην. Nam quãdocunq; tertia pſona pluralis deſinit, aut in ῑ, aut in ᾱ, Secunda & tertia dualis numeri ſimiles ſunt, alio

quí dísimíles. Vbí & hoc quoqꝫ aduertendum accentum loco mouerí quãdocũqꝫ extrema quæ breuís est ín longam mutat.

¶ πλη. Príma pſona a príma síngularí, interíecta μ̄ε ínter ō & ν̄. ἐτύπτομεν. Secũda a príma plurali extrema ín τ̄ε, ac penultíma uocalí ín ε̄ mutatís ἐτύπτετε. Tertia ἔτυπτον q̃ a gtõ suí partícipíí fít, expuncta τος syllaba, ac ε̄ augmento ꝑposito ut τύπτων τύπτοντος ἔτυπτον. & est par syllabís prímæ personæ síngularí quod nẽpe & ambobus aorístís euenít. ¶ παρακείμενος.

ἑνικά. Τέτυφα a τύψω uenít futuro, extrema .ſ. ín φα̃ mutata cum sít uerbum prímæ coníugatíonís grauítonorum, gemínata etíam prĩcípalí cõsonãte presentís, quæ ꝑponítur ε̄ breuí, quod est cõe, ut mõ díxímꝰ: augmẽtũ: q̃ quídẽ consonans príncípalís íõ gemínat q͂a símplex, ac sola ẽ nec facít ꝑcedẽtẽ syllabã posítíõe lõgã. ¶ De q̃ re cũ de ꝑterítoꝝ augumẽto tractaret satís locutí sumꝰ.

¶ Penultímã quoqꝫ habet eandem cum futuro, íd q͂d fere omníbus quídẽ uerbís cõe ẽ ut λέγω. λέξω. λέλεχα. πείθω. πείσω. πέπεικα. Attící tamen ín dí syllabís prímæ & secundæ coníugatíonís habentíbus ε̄ ín penultíma uertentes ε̄ ín ō propríum facíunt ꝑterítũ, ut πέμπω. πέπεμφα κοινῶς καὶ πέπομφα ἀττικῶς. Excípíuntur etíã uerba dísyllaba quítæ cõíugatíonís, q̃ ín futurí penultíma ε̄ habent, quo ín ᾱ cõuerso fít cõmune ꝑterítũ, ut σπείρω σπερῶ ἔσπαρκα. ubí aduertendum est ímutabílem íllam, quam ante κα̃ fínalem ínueníes, loco non mouerí, sí tamen aut λ fuerít aut ρ. ut ψάλλω. ἔψαλκα. φθείρω ἔφθαρκα. μ̄ uero sequente κ̄ cum male ínter se cohereant, assumít η̄, ut νέμω νενέμηκα. ꝑ νένεμκα. τέμω. síue τέμνω τετέμηκα. q̃ quídẽ ín ptõ ε̄ seruãt, q̃q̃ eoꝝ futura dísyllaba sínt. At ν̄ uertítur ín γ̄ sequente κ̄, q͂d nẽpe fít quotíes íllud ν̄ ante γ. κ. ξ. χ. ínuentum fuerít, ut φαίνω πέφαγκα. Sí uero penultíma pñtís dísyllabí aut ῑ fuerít, aut ῡ. ν̄ oíõ abíícít, ut: κρίνω κέκρικα. θύνω τέθυκα. etíã sí fuerít εῑ díph. ut κτείνω ἔκτακα. Prete-

rea si ptm̄ i κα̅ desinēs longā habuerit penultimā, expūcto κ̅ ἐθει ἰωνικῷ corripit eādē, ut βέβηκα βέβαα. γέγηκα γέγαα. Scđa psona a prima deducit, adiūcto σ τέτυφας. Tertia a scđa extrema i ε̅ mutata τέτυφε. ⁋ δυϊκά, scđ psona a scđa singulari expūcto σ & apposita τōν, τετύφατον. Tertia eadē est cū scđa τετύφατον. ⁋ πλη. Prima psona a prima singulari adiūcta μεν, τετύφαμεν. Scđa a prima extrema in τέ mutata. τετύφατε. Tertia quoq; ab eade; fit. μεν in σι̅ cōuersa. τετύφασι.

⁋ De pterito attico.

SCiēdū aūt atticos i uerbis a mutabilib⁹ uocalib⁹ icipiētib⁹ hoc ē α̅ ε̅, & ο̅ ppriū facere ptm̄ actiuū, mediū, & passiuū. pricipales duas lr̄as pn̄tis cōi ptō pponētes, corripiētes isup tertiā a pricipio syllabā si supra tres syllabas ptm̄ exstiterit ut ἀγείρω ἤγερκα κοινῶς καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς. uñ passiuum ἀγήγερμαι. ἀκούω. ἤκουκα. καὶ μέσος ἤκουα κοινῶς. καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Vbi sciēdū ptm̄ actiuū, & passiuū atticū nō posse hr̄e pauciores q̄ttuor syllabis uult. n. hr̄e pricipalē syllabā pn̄tis tpis, eāq; breuē qm̄ ptm̄ atticū nūq̄ a lōga pricipiū hēt, s; aq̄piā triū iā dictaꝝ α. s. correpta, ε̅, & ο̅. Scđa; uero, & tertiā p eādē cōsonātē geminatā, & cū uocali lōga η̅. s. siue ω̅ μέγα. nā α̅ & ε̅ ex tpali augmēto i ptis mutāt i η̅. ο̅ μικρόν uero i ω̅ μέγα. q̄ qdē uōcales i cōi ptō primū tenēt locū. i attico uero scđum ut ἀλείφω ἤλειφα κοινῶς καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. ὀρύσσω ὤρυχα κοινῶς καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς. At q̄rtā syllabā sibi uēdicat, q̄ p ppriā figuratiuā pti cōsonātē cū α finali enūtiat. Mediū uero ptm̄ triū syllabarū eē pōt, qđ nēpe euenit cū uerbū disyllabū forte exstiterit. nā prima syllaba eadē ē cū prima pn̄tis sicut i actiuo, & passiuo ptō. Scđa, & tertia p eādē cōsonātē geminatā enūtiat, q̄ qdē cōsonās & figuratiua ē pn̄tis tpis & pti medii, ut ἄρω ἦρκα. καὶ μέσος ἦρα κοινῶς. καὶ ἄρηρα ἀττικῶς. cui⁹ extrēa p ρ q̄ ē pti medii figuratiua, efert & eadē repetit i scđa & tertia syllaba, sc̄m regulæ pceptiōe;, sic ἔδω ἦκα. καὶ μέσο ἦδα κοινῶς. καὶ ἔδηδα ἀττικῶς. & alia hmōi. sūt q̄dā

uerba ab ο incipientia, quorum pto coi solum ε attici pponere cosueuerunt. ut ὥρακα ἑώρακα. ὦσμαι ἔωσμαι. quos poetæ imitati, i pto iperfecto & in ambobus aoristis hoc idē facere cosueuerunt, ut ὥρων ἑώρων. ὠνούμην ἐωνούμην ἧκα ἔηκα ἧκας ἔηκας ἧκε ἔηκε unde ξυνέηκε. εἶπα ἔειπα. & similia. Sed qm dictum est tertiam syllabā a principio esse corripiendā. ad uertēdū est quo pacto id faciendū, qa η mutat i ε, ut ἀλήθω ἤληκα κοινῶς. καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ω μέγα i ο μικρόν ut ἐρωτῶ ἠρώτηκα κοινῶς. καὶ ἐρηρότηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthōgus ει uel ευ, uel οι, uel ου, ει quidē abiicit ε, ut ἀλείφω ἤλειφα ἀλήλιφα. ευ quoq; abiicit ε ut ἐλεύθω ἤλευκα. ἐλήλυκα καὶ μέσος ἐλήλυθα οι uero abiicit ι ut ἑτοιμάζω. ἡτοίμακα. ἑτηρόμακα. At ου abiicit υ. ut ἀκούω ἤκουκα ἀκήκοκα. καὶ μέσ, ἀκήκοα. Sed de hoc satis, quandoquidem in secundo tractatu plenius dicetur.

Ἐτετύφειν, a τέτυφα pto perfecto deducit, extrema in ειν mutata cui & alterū ε omnino pponitur, qd' fit quādocunq; ptm pfectū a consonāte principiū hēt. At si a sola uocali incipiat ptm pfectū, ab eadē quoq; & plusqpfectū in coarc necesse ē, ut ἀκούω, ἤκουκα ἠκούκειν, σπείρω, ἔσπαρκα. ἐσπάρκειν. Secūda persona a prima fit, ν in σ uerso, ἐτετύφεις. Tertia a secunda, expuncto. σ. ἐτετύφει. δυϊκά. Seūunda psona a scda singulari expūcto σ & adiūcta τον syllaba ἐτετύφειτον. Tertia a scda duali, τον in την mutata, ἐτετυφείτην. πλη. Prima persona a qrima singulari: abiecto ν & adiuncta μεν. ἐτετύφειμεν. Secunda a prima plurali μεν in τε conuersa, ἐτετύφειτε. Tertia etiam a prima με in σαν conuersa. ἐτετύφεισαν.

Ἔτυψα a Futuro trahit ω magno in α mutato, eadeq; consonante seruata, & ε coi augmēto pposito, ut τύπτω. τύψω ἔτυψα. Excipit εἶπα ἀπὸ τοῦ ἔπω. ἔψω. & ἤνεγκα. ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω. ἐνέγξω. & ἔθηκα. ἀπὸ τοῦ τίθημι θήσω. & ἔδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι δώσω. & ἧκα ἀπὸ τοῦ ἵημι ἥσω. quæ suorum futurorum cōsonantes oīno abnuerunt.

erunt. Penultimam uero habet eandem cum futuro primus aoristus, & eam aut natura, aut positione ꝑductam. Igit̃ si penultima futuri breuis extiterit, sicut uerbis quintæ cõiugatiõis euenit, omnino erit producenda. Nam si fuerit ᾱ ab ipso themate id mutabit̃ in η̄ ut ψάλλω. ψαλῶ. ἔψηλα. Si αῑ diphthõgus, eadẽ fiet mutatio in η̄, ἔθει ἀττικῷ. ut χαίνω. χανῶ. ἔχηνα. μιαίνω. μιανῶ. ἐμίηνα. Cõiter tamen ἐμίανα dicitur & ἐσήμανα, ἀπὸ τοῦ σημαίνω ᾱ existente longa. Si uero ῑ, aut ῡ, cum sint ancipites producuntur. ut κρίνω. κρινῶ ἔκρινα. ὀτρύνω. ὀτρυνῶ. ὤτρυνα. Si ε̄ fuerit, assumet ῑ in diphthõgum, ut φθείρω. φθερῶ. ἔφθειρα. Sunt & qui penultimam correptã seruãt: ut ἐτέλεσα. ἐγέλασα. Secũda persona ἔτυψας. tertia ἔτυψε. sicut a τέτυφα, τέτυφας. τέτυφε. δυϊκά. Secũda ꝑsona a secũda singulari ex pũcto σ̄. & adiũcta τον ἐτύψατον. Tertia a secũda duali, extrema in την mutata ἐτυψάτην. πληθ. Prima persona a prima singulari: adiũcta μεν ἐτύψαμεν. Secũda a prima plurali μεν in τε cõuersa ἐτύψατε. Tertia a genitiuo sui participii abiecta τος syllaba, & ε̄ syllabico augmento ꝓposito: ut τύψας. τύψαντος ἔτυψαν. Siue a prima singulari, adiũcto ν̄. ἔτυψα. ἔτυψαν.

Ὁ β΄ ἔτυπον, a primo fit, extrema in ον̄ mutata cũ ꝑsentis cõsonãte quæ figuratiua dicit̃: de qua in principio de uerborum formatione supradictũ est: cui ε̄ quoq; cõmune augmentũ ꝓponit̃ & eãdem habet inflexionẽ in omnibus numeris, quã & ꝑteritũ iperfectũ. Est etiã syllabis par primo aoristo, si thema grauitonũ sit, ut τύπτω ἔτυψα ἔτυπον. Si uero circũflexum, una minuit̃ syllaba: ut δουπῶ. ἐδούπησα. ἔδουπον. χῶ. ἔχησα ἔχον. Vbi aduertendũ est secũdum aoristũ in hoc, a ꝑterito medio differre qm̃ etsi a primo aoristo una syllaba minuat̃ dissyllabus tamen esse potest, etiã augmento syllabico cõnumerato, ut ἔχον. ἔχες. ἔχε, quo abiecto fit χέ τὸ προσακτικόν, καὶ προσθέσει τοῦ σ̄ χές, uñ

πρόχες.κατάχες.abūdat enim σ.qm̄ monosyllabū ē. ut inquit zenodotus. Penultimā aūt corripit secūdus aoristus a themate grauitono existens si polysyllabus sit,ut λήβω ἔλαβον.Nam disyllabi, augmenti gratia ut plurimū penultimā producunt, cū eadē etiā principalis sit,ut εἶδον εἶλον.εἶκον.& alia. Vertit enim η in α.qm̄ Secundus aoristus amat habere in penultima ancipitem correptā.Etiā si fuerit ε in disyllabo themate aliqua precedente imutabili,siue sequente:ut plurimum uertitur in α,ut δέρω ἔδαρον.πλέκω ἔπλαγον.λέγω tamē ἔλεγον facit,& φλέγω ἔφλεγον,& βλέπω ἔβλεπον.Si uero ω μέγα,id quoq; in α mutat, ut τρώγω ἔτραγον.Si duæ fuerint bitēporeæ,siue ancipites, abiicit secūda:ut καίω.ἔκαον.παύω ἔπαυον.unde ἐπάην,καὶ ἀνεπάην aoristus secūdus passiuus in usu.Si ευ.aut ει,abiicit ε.ut φεύγω ἔφυγον.λείπω ἔλιπον.Excipiuntur disyllaba qntæ coiugationis i quibus expūcto ι diphthōgi ε in α mutatur,ut σπείρω ἔσπαρον.ὀφείλω uero ὤφελον,& ἀείρω ἤερον,& ἐγείρω ἤγερον & similia trisyllaba sunt. A themate uero circūflexo existēs secūdus aoristus corripit penultimam si ante ω finalē sola cōsonās existat,ut πεσέω ῶ.ἔπεσον.excipitur δουπῶ ἔδουπον.εὑρῶ εὗρον. Si duæ extiterint consonantes,positione producitur penultima,ut βλαςῶ ἔβλαςον.ὀλισθῶ ὤλισθον.

α ¶ Futurum primum a pn̄ti fit,& in ω desinēs idē hēt principium,ut τύπτω.τύψω.Tria tn̄ excipiunt:quæ principalē syllabā hn̄t aspiratā,hoc ē θρέψω.θρέξω.ἕξω.quorũ themata eandē habēt leuigatā.i.tenuem,ut τρέφω.τρέχω.ἔχω.& id qdem ppter sequētē aspiratā.nulla enim dictio disyllaba in usu est quæ utrāq; aspiratā hēat.Cōsonātes aūt futuri iā dictū ē tres eē pprias, etsi futurũ uerborũ qntæ cōiugatiōis,expūcto σ: quattuor imutabiles ut pprias figuratiuas sibi uēdicauerit,ut ψάλλω.ψαλῶ.νέμω.νεμῶ.κρίνω.κρινῶ.δέρω.δερῶ.Penultimā quoq; ut plurimū hēt eā

dem, cũ pñti. ut λέγω. λέξω. Excipiunt uerba q̃ntæ cõiugatõis, q̃ penultimã corripiũt, cũ aut alterã imutabilẽ abiiciãt, ut τίλλω. τιλῶ. κάμνω. καμῶ. aut ĩ diphthongi, ut φαίνω. φανῶ. κείρω. κερῶ. Sũt & q̃dã alia, q̃ differẽtẽ hñt penultimã, ut πλέω. πλεύσω, ῥέω ῥεύσω. πνέω. πνεύσω. καίω. καύσω. κλαίω. κλαύσω. Est ẽt futurũ par syllabis pñti, nisi synæresim, aut reduplicationẽ pñs patiatˀ, ut ẽ ποιῶ. ποιήσω. τίθημι θήσω. Quædã tñ sunt uerba q̃ ex circunflexis grauitona facta sũt, ἔθει ἀττικῷ, ut θέλω. μέλω. ὀφείλω. βούλω. ἀπὸ τοῦ θελῶ. μελῶ. ὀφειλῶ. βουλῶ, quorũ futurũ nõ ab atticis grauitonis, sed a circũflexorꝫ ꝑfectis est, ut θελήσω. ἀπὸ τοῦ θελέω. μελήσω ἀπὸ τοῦ μελέω. ὀφειλήσω ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω. βουλήσω ἀπὸ τοῦ βουλέω. Hoc q̃dẽ & αὔξω patitur. & ἀλέξω. & ἕψω. ἀπὸ τοῦ αὐξῶ ἀλεξῶ, & ἑψῶ. Futurũ uero αὐξήσω. ἀλεξήσω. ἑψήσω. ab eo quod est αὐξέω. ἀλεξέω. ἑψέω. & alia quæcũq; iueniantˀ similia. Inflexionẽ autem eãdem habet futurũ in omnibus numeris, quã & presens.

μέλ. β. ¶ Secũdũ futuꝝ fit a secũdo aoristo, abiecto augmẽto, ac extrema i ῶ circũflexũ mutata, eadẽq; penultĩa uocali, ac extrema cõsonãte, q̃ figuratiua cõiugatõis ẽ, ꝑuatis, ut τύπτω. ἔτυπον. τυπῶ. σπείρω. ἔσπαρον σπαρῶ. Cuiꝰ iflexio talis ẽ. τυπῶ. τυπεῖς. τυπεῖ. ¶ δυϊκά. τυπεῖτον. τυπεῖτον, a scđa ꝑsona singulari expũcto σ̄, & addita τον syllaba. ¶ πλη. Pria ꝑsona a pria singulari ω i οῡ mutata, & adiũcta μεν syll. τυποῦμεν. Secũda a pria plurali, οῡ i ει & μεν in τε mutatis τυπεῖτε. Tertia & ipsa quoq; a pria, extrema in σῑ conuersa. τυποῦσι. accentu circunflexo obseruato.

¶ προστακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τύπτε. a tertia ꝑsona ṗti ipfecti, expũcto ε̄ syllabico augmẽto ἔτυπτε. τύπτε. Tertia ꝑsona a secũda deducitˀ, adiuncta τω. τυπτέτω. ¶ δυϊκά. Secũda ꝑsona a secũda singulari apposita τον. τύπτετον. Tertia: a tertia singulari, addito ν̄, τυπτέτων. ¶ πλη. Secũda ꝑsona a secũda singulari adiũcta τε̄, τύπτετε. Tertia a tertia sin-

gulari addita σαν, τυπέτωσαν. Vbi uariatis syllabis, ac syllaba-
rum numero, accẽtus quoq; locum uariari necesse est.

παρ. καὶ ὑπερσ. Τέτυφε a tertia persona p̃teriti p̃fecti nulla mutatione fa-
cta. Tertia p̃sona a secũda fit apposita τω̃, τετυφέτω. δυϊκά.
καὶ πλη. presentis formatione omnino sequuntur.

ἀόρ. α̃ Τύψον. a tertia sui temporis ἔτυψε, ex puncto augmẽto, &
extrema in ον̃ mutata syracusanorum more. Tertia p̃sona a secũda
fit expũcto ν̃, & ο̃ in α̃ uerso: & apposita τω̃ syllaba τυψάτω.
δυϊκὰ τύψατον. τυψάτων. πλη. τύψατε. τυψάτωσαν. α̃. ubiq; ser-
uato. Nã primus aoristus tã actiuorum q̃ mediorũ α̃ ancipitẽ uoca-
lẽ natura sibi asciuit in omnibus modis ac etiã participiis: dem-
pto subiunctiuo.

ἀόρ. β̃ Τύπε. τυπέτω, a tertia sui tẽporis penultima acuta, sicut
τὸ πέτυπέτω. demptis tribus uidelicet εἰπέ. ἐλθέ. εὑρέ.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

Optatiui omnes actiui a genitiuis participiorum fiunt: extrema in
μι̃ uersa, & abiecto ν̃ q̃n iterfuerit, ac penultimæ adiũcto ι̃. ου̃ ue-
ro quoties inciderit, in οι̃ mutabit, ut semp̃ sit diphthõgus, διὰ
τοῦ ι̃. Ἐνεστῶς, καὶ παρατατικός.

ὁ τύπτων. τοῦ τύπτοντος, extrema genitiui i μι̃, ac expũcto ν̃ & eius
loco ι̃ uocali assumpta fit τύπτοιμι. Secunda persona a prima ex-
trema in σ̃ mutata τύπτοις. Tertia a secunda, σ̃ solũ expũcto τύ-
πτοι. δυϊκά. Secũda p̃sona, a secũda singulari, expũcto σ̃, & ad-
iuncta τὸν τύπτοιτον. Tertia a secũda duali τὸν in τὴν conuersa.
τυπτοίτην. πλη. Prima persona a prima singulari, extrema in
μεν̃ mutata τύπτοιμεν. Secũda a prima plurali μεν in τε conuer-
sa τύπτοιτε. Tertia etiã a prima expũcto μι̃ tm̃, τύπτοιεν.

παρ. καὶ ὑπερσ. ὁ Τετυφώς. τοῦ τετυφότος. Vnde τετύφοιμι extrema. s. ge-
nitiui in μι̃ & ι̃ penulrimæ apposito. Secunda p̃sona. τετύφοις.
Tertia τετύφοι. augmento ubiq; seruato καὶ τὰ λοιπά.

ἀόρ. ᾱ ὁ τύψας. τοῦ τύψαντος. τύψαιμι. τύψαις. τύψαι.
ἀόρ. β̄ ὁ τυπών. τοῦ τυπόντος. τύποιμι. τύποις. τύποι.
μέλλ. ᾱ ὁ τύψων. τοῦ τύψοντος. τύψοιμι. τύψοις. τύψοι.
μέλλ. β̄ ὁ τυπῶν. τοῦ τυποῦντος. τυποῖμι. τυποῖς. τυποῖ.
accẽtu circunflexo ubiq; seruato, nisi postrema obstiterit.

Γ ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

SVbiunctiuis omnibus pponit̃ ἐὰν coniunctio, quæ latinæ cum significat. Sed aduertendum est actiuos omnes Subiunctiuos uerbo℞ in ω̄ desinentium similem habere inflexionem & formatiõem cum indicatiuo pñtis temporis: ε̄ tamen ubi forte extiterit in η̄ mutato, etiã si i diphthõgo fuerit, & ο̄ paruo in ω̄ magnũ cõuerso, ac ῡ uocali subiũctiua oĩno abiecta. ut τύπτω. τύπτεις. τύπτει. ἐὰν τύπτω. τύπτῃς. τύπτῃ. τύπτετον. τύπτετον. ἐὰν τύπτητον. τύπτητον. τύπτομεν. τύπτετε. τύπτουσι. ἐὰν τύπτωμεν. τύπτητε. τύπτωσι. Quam quidem litteraturam & preteritum perfectum & ambo aoristi sequuntur.

ἐνεστὼς καὶ Γ ἐὰν τύπτω, a prima persona p̃sentis indicatiui uenit. Si
παρατατ. ue a prima imperfecti ἔτυπτον ueterum more, abiecto incremẽto, pariter & ν̄ finali, & ο̄ paruo i ω̄ magnum mutato.

παρακ. καὶ Γ ἐὰν τετύφω, a prima sui temporis τέτυφα, ᾱ in ω̄ cõuerso
ὑπερσ. & accentu ad penultimam translato.

ἀόρ. ᾱ ἐὰν τύψω a prima aoristi ἔτυψα, expuncto augmento, & ᾱ in ω̄ magnum mutato.

ἀόρ. β̄ ἐὰν τύπω, a pr͞ia fit aoristi scd̃i, eodẽ mõ, quo de pñti dictũ ẽ.

Γ ἀπαρέμφατα ἐνεργητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τύπτειν fit a tertia singulari presentis temporis indicatiui modi adiuncta ν̄ τύπτει. τύπτειν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. Τετυφέναι a tertia pti pfecti τέτυφε, addita ναι̃ syllaba.

ἀόρ. ᾱ τύψαι, a tertia sui aoristi ἔτυψε, abiecto augmento, ac ε̄ tenui in αι̃ diphthongum uerso.

ἀορ. β̄ τυπεῖν a tertia secundi aoristi ἔτυπε, expuncto augmento & ε̄ cum ν̄ addito, ac ultima circunflexa.

μέλ. ᾱ τύψειν μέλ. β̄ τυπεῖν. eodē modo formant, quo & pn̄s, ν̄. s. adiūcto. Γ μετοχαὶ ἐνεργητικαί. ἐνεστῶς καὶ παρ.

Infinitiuus uero actiuus uerborum̄ circūflexorum̄ a tertia iperfecti temporis fit iuxta ueterum̄ traditionē, expūcto scilicet augmēto & addita ν̄ cōsonāte, ut ἐποίει ποιεῖν. ἐβόα. βοᾶν. ἐχρύσου χρυσοῦν. Nihil tn̄ phibet qn a pfecto ifinitiuo pn̄tis tpis i unaquaq; circunflexorum̄ cōiugatiōe cōtractus ac pprius infinitiu⁹ regulariter deduci possit. nā si ex ει̅, quæ ē finalis diphthōgus infinitiui pfecti subtrahat ι̅ subiūctiua uocalis, & ex ppria figuratiua cuiusuis cōiugatiōis, & ε̅ sequēte, q̄ ex ει̅ diphthōgo relicta ē, flat synæresis, id qdē eueniet ut una quæq; cōiugatio etiā in ipo infinitiuo cōtracto ppriā sortiat synæresim, ut ποιέειν ποιεῖν, ποιεῖν βοάειν βοάεν. βοᾶν. χρυσόειν, χρυσόεν χρυσοῦν. Si quidē duo εε̅ in ει̅ cōtrahuntur. ᾱ & ε̅ in ᾱ productum. ο̅ & ε̅ in ου̅. Et sic duplicem huiusmodi Infinitiuorum formationem habes.

ὁ Τύπτων. τοῦ τύπτοντος. a prima fit pn̄tis temporis. addito ν̄.

ἡ τύπτουσα, a genitiuo masculini, extrema in σᾱ cōuersa, ac ο̅ penultimæ uocali adiuncto υ̅. prius tn̄ ν̄ consonāte expuncta.

τὸ τύπτον. a gtō masculini, extrema syllaba tm̄ expuncta.

παρ. καὶ ὁ τετυφώς. τοῦ τετυφότος. a secunda sui temporis ᾱ in ω̅ μέ ὑπερσ. γα mutato, & accentu in ultimam translato.

ἡ τετυφῆα, a gtō masculini, extrema in ᾱ, & ο̅ penultima uocali expūcta, ac eius loco η̅ diph. impropria interiecta.

τὸ τετυφός. τοῦ τετυφότος, a ntō masculini, ω̅ magno in ο̅ paruum mutato, Vel a genitiuo: abiecta το̅ syllaba.

ἀορ. ᾱ ὁ τύψας. τοῦ τύψαντος, a secunda sui aoristi, expuncto ε̅ syllabico augmento. & accentu in penultimam translato.

ἡ τύψασα. a noiatiuo masculini ᾱ tantum uocali adiuncta.

τὸ τύψαν, a genitiuo masculini, extrema syllaba abiecta.
β ὁ τυπών. τοῦ τυπόντος, a prima sui aoristi, ο̄ paruo in ω̄ magnum mutato, & acuto accentu ad ultimã reiecto.
ἡ τυποῦσα. a gtõ masculini sicut ἡ τύπτουσα. accentu tñ circunflexo super penultimã posito, ubi postrema nõ fuerit producta.
τὸ τυπόν. a gtõ masculini, extrema syllaba abiecta.
α ὁ τύψων. τοῦ τύψοντος, a prima primi futuri adiuncto ν̄.
ἡ τύψουσα. sicut ἡ τύπτουσα. τὸ τύψον. sicut τὸ τύπτον.
β ὁ τυπῶν. τοῦ τυποῦντος, a prima secundi futuri ν̄ addito, & accẽtu circunflexo ubiq; seruato nisi extrema fuerit ĩpedimẽto.
ἡ τυποῦσα, a gtõ masculini, extrema ĩ σᾱ cõuersa sicut ĩ τύπτουσα dictũ ē: accẽtu circũflexo ubiq; ꝓuato ubi postrema ñ obstiterit.
τὸ τυποῦν. τοῦ τυποῦντος, a gtõ masculini: accẽtu circũflexo ꝓuato: ut supra. Γ ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς.

Τύπτομαι. a ꝑma pſõa pñtis actiui: ω̄ magno ĩ ο̄ paruũ mutato & adiũcta μαι̃ syllaba. Secũda pſona a ꝑma deducit, expũcto μ̄ & ο̄ paruo ĩ ε̄ cõuerso, τύπτεαι ἰωνικῶς. ε̄ uero & α̅ ĩ η̄ κατὰ κρᾶσιν uersis: ac subscripto ι̅. fit τύπτῃ κοινῶς. Tertia a secũda pſona pfecta τύπτεαι, ĩteriecta τ̄, τύπτεται. δυϊκά. prima pſona a pria singulari extrema in μεθον̄ uersa: τυπτόμεθον. Secunda a tertia singulari ται̃ in σθον̄ mutata: τύπτεσθον. Tertia similis ē secũdæ τύπτεσθον. πλη. pria pſona a pria duali, θον̄ ĩ θᾱ cõuersa, τυπτόμεθα. Scđa a scđa duali, extrema ĩ σθε̄ mutata τύπτεσθε. Tertia a tertia singl'ari ε̄ penultima uocali in ο̄ paruũ uersa, ac ν̄ cõsonãte ĩteriecta. τύπτονται.

Γ Ἐτυπτόμην, a pria ĩperfecti actiui ἔτυπτον, μη̄ ĩter ο̄, & ν̄ posita Scđa pſona a pria fit, penultĩa ĩ ε̄, & extrema ĩn ο̄ uersis ἐτύπτεο ἰωνικῶς. καὶ κράσει τοῦ ε̄ καὶ ο̄ εἰς ου̅ ἐτύπτου κοινῶς. Tertia persona a secunda perfecta ἐτύπτεο ĩteriecto τ̄ ἐτύπτετο. δυϊκά. Pria pſona a pria singl'ari extrema ĩ μεθον̄ uersa, ἐτυπτόμεθον. Scđa a tertia singl'ari extrema ĩ σθον̄ mutata, ἐτύπτεσθον. Tertia a ꝑa duali extrẽa

in σθην cōuersa, ἐτύπτεσθην. πλη. Prima ꝑsona a pria duali θον in θα cōuersa, ἐτυπτόμεθα. Secunda a secunda duali, extrema in σθε uersa ἐτύπτεσθε. Tertia a tertia singulari ε in ο conuerso, ac ν cō sonante interiecta, ἐτύπτοντο.

παρ. Τέτυμμαι fit a ptō actiuo τέτυφα. Pro quo annotādū ē tres eē terminatiōes nūeri singl'aris passiui pti, μαι. s. priæ ꝑsone σαι scdæ: uel actu, uel potestate. ται uero tertiæ: aū q̄s cum uariæ sint cōsonātes, uarias quoq; formatōes eē oportet. Nā pma cōiuga tio tres hēt mutas. β. π. φ. & duplicē unā, hoc ē ψ: q̄ ἀντίστοιχα sūt: quaꝝ qdē altera loco alteri⁹ ponit̄. Τύψω eni futuꝝ ψ dupli cē sibi uēdicat: q̄ i simplices resoluta: hoc ē i π, & σ, cū eas pote state cōtineat fit τύπσω, at σω in α cōuersa, ac tenui i aspiratā, hoc est π in φ: ptm̄ fit actiuū τέτυφα: uū α in μαι mutata. & φ in β: pria fit passiui pti ꝑsona τέτυβμαι. At μαι in σαι, & β in π uersis: fit secūda: τέτυπσαι: π uero: & σ iteꝝ unitis: hoc est: in ψ reuersis: fit τέτυψαι. At σαι in ται cōuersa: fit tertia τέτυπται. τέτυβμαι. tñ nō dicim⁹ ob ieptā cōsonātium structurā: sed τέ-τυμμαι, β. in μ cōuerso: cum alteꝝ μ sequat̄. δυϊκά. Pria ꝑsona a pma fit singl'ari extrema i μεθον cōuersa τέτυμμαι τετύμμεθον. Secūda uero, & tertia, a tertia singl'ari αι in ον: & tenuib⁹ in pro prias aspiratas uersis. τέτυπται. τέτυφθον. πλη. Pria ꝑsona a pri-ma duali, θον in θα cōuersa τετύμμεθα. Secūda a scda duali: ον in ε cōuersa τέτυφθε. Tertia uero formari nō pōt: si tertia singularis a qua formāda ē aliquā hēat cōsonātē aū ται. cū iter ipam: & pe-nultimā ν cōsonās oino sit iterponēda. Nā τέτυπνται dicēdū q-dē foret: si talē lraꝝ structurā ulla dictio recipet. Ergo suppledū erit ꝑ ꝓpriū pticipiū et substātiuū uerbū. ut τετυμμένοι εἰσιν. Ubi uero nulla itercesserit cōsonās: apta fiet formatio, ut πεποίηται πεποίηνται. At ionico more i oib⁹ uerbis ꝓpemodū tertia ꝑsona pl'alis pti passiui formari pōt: cū aū ται loco ν cōsonātis α uocalē

appetat,quã nẽpe hoc i loco sic formare poterimns.Nã in prima
& scđa cõiugatiõe grauitonoꝝ a prima pſona pti actiui fit tertia
passiui ionice,adiũcta ται syllaba,seruata tñ penultima pti passi-
ui:ut τέτυφα τετύφαται.λέλεχα λελέχαται.In tertia uero & quar
ta,a medio fit ptõ seruata ut supra penultima pti passiui: ut πεί
θω.μέσος πάρ.πέποιθα,παθητικός.πέπεισαι.πεπείθαται.φράζω
πέφραδα πέφρασαι πεφράδαται.In qnta uero cõiugatiõe ea so-
lũ uerba hãc tertiã pſonã ionice formatã hñt,quæ i ρω desinunt,
& a medio ptõ formari põt seruata ut dictũ ẽ penultima pti pas-
siui,ut σπείρω ἔσπορα ἔσπαρται ἐσπάραται.uel a tertia singulari,
hoc ẽ ἔσπαρται.a uocali solũ interposita ἐσπάραται.At in uerbis
in ω puꝝ desinẽtibus,siue grauitonis,siue circũflexis,ac ẽt in μι
aptius formabit̃ si a tertia quoq singulari pti passiui nullã ante
ται hñtẽ cõsonãtẽ deduxerim⁹,penultimã.s.corripientes,si lõga
forte existat,& uocalẽ iterponẽtes,ut κλείω κέκλειται κεκλίαται.
ποιέω ῶ πεποίηται πεποιέαται.χρυσόω ῶ.κεχρύσωται κεχρυσόαται.
δίδωμι.δέδοται δεδόαται.At βεβοάαται,& ἑστάαται.nõ dicim⁹ διὰ
τὴν κακοφωνίαν.Poetæ tamẽ metri gra nõnũq antepenultimã pdu
ctã seruãt.ἐδυσείας ᾱ.αἰθιοπάστοι δίχθα δεδαίαται.ἔχατοι ἀνδρῶν
In his uero q σ hñt ante ται neq formari põt tertia pſona,ἰωνι-
κῶς,de q i scđo tractatu lati⁹ dicet̃.¶ In scđa cõiugatõe tres aliæ
locãtur mutæ γ.s.κ χ.& ξ duplex,& he quoq ἀντίστοιχα sũt,&
altera qdẽ i alterius locũ succedit eodẽ ordine quo & superiores
in prima cõiugatiõe mõstrauim⁹,ut λέγω.μέλ.λέξω.duplici uero
in simplices resoluta hoc est in κ,& σ fit λέκσω.ptm̃ actiuũ λέλε
χα.passiuũ λέλεγμαι λέλεκσαι.κ uero & σ iteru; in ξ restitutis
λέλεξαι.σαι uero in ται fit λέλεκται.¶ Præteritũ uero passiuũ alia
rum coniugationum tam grauitonorum q circunflexorum,&
uerborum in μι ab actiuo fit κα in μαι conuersa,sed ante μαι au
σ habet,aut quãpiam immutabilem,uocalem ue,aut diph.σ

quidem habet si tertiæ sit conclusionis, aut quartæ nisi preteritũ actiuum in χα̅ desinat, quia tunc ad secundam refe rtur coniugationem. Etiam si sextæ fuerit cõiugationis σ plerũq; sibi ascisit. Si uero quintæ, quãpiam sibi uendicat imutabilẽ ut πέπεισμαι πέφρασμαι. ἔσπαρμαι ἤκουσμαι. βεβασίλευμαι. πεποίημαι. τέθειμαι. hoc ide; & tertia persona habet ante μαι̅ ut πέπεισται. πέφρασται. ἔσπαρται. ἤκουσται. βεβασίλευται. πεποίηται. τέθειται. Secuncunda uero persona semper in σαι̅ desinit in qua nunq̃ σ̅ geminatur, ut πέπεισαι. ἔσπαρσαι. πεποίησαι. Sed de hoc in secundo tractatu latius dicetur, ¶ δυϊκά. Prima persona a prima singulari μαι̅. scilicet in μεθον conuersa, ut πέπεισμαι πεπείσμεθον. Secunda & Tertia a tertia sir gulari ται̅ in θον̅ mutata, ut πέπεισται πέπεισθον. ἔσπαρται ἔσπαρθον. Vbi uero nulla intercesserit cõsonãs addetur σ̅ ut πεποίηται πεποίησθον.

¶ πλη. Prima persona a prima duali deducitur, extrema in θα̅ cõuersa, ut πεπείσμεθα. Secunda a secunda duali ον̅ in ε̅, πέπεισθον. πέπεισθε. Tertia non fit, quandoquidem in tertia singulari ante ται̅ consonans existit.

¶ Penultima uero eadem est cum p̃terito actiuo si a uerbo iu ω̅ desinente ueniat, ut τέτυφα τέτυμμαι. excipiuntur nerba disyllaba primæ & sc̃dæ coniugationis, quæ in penultima presentis ε̅ habent, quod quidem cum in p̃terito actiuo in ο̅ conuersum fuerit atticorum more, in passiuo postmodum preterito in ε̅ pristinum reuertitur ut λέγω. λέλοχα. λέλεγμαι. Verba quoq; habentia ρ̅ in presenti cum aliqua consonante implicitum, si in penultima presentis ε̅ habeant id in α uertunt: ut τρέφω. τέτρεφα. τέτραμμαι.

ὑπερσ. Ετετύμμην a preterito passiuo fit, μαι̅ in μην conuersa, ac altero ε̅ præposito, sicut in actiuis, ut τέτυμμαι. ἐτετύμμην. Si uero

passiuum præteritum a uocali inceperit ab eadem & plusquamperfectum principium habebit, ut. ἤκουσμαι ἠκούσμην. Secunda persona a secunda preteriti extrema in ψο mutata, ut τέτυψαι ἐτέτυψο. Tertia uero a tertia, postrema in πτο. ut τέτυπται ἐτέτυπτο.

Δυϊκά. ἀ τετύμμεθον fit ἐτετύμμεθον. a τέτυφθον. ἐτέτυφθον.

Πλη. a τετύμμεθα ἐτετύμμεθα fit, a τέτυφθε ἐτέτυφθε. a τετυμμενοι εἰσὶν. τετυμμένοι ἦσαν. καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφατο. Hoc idem i reliquis coniugationibus seruandum est.

Ἐτύφθην. a tertia persona preteriti passiui, extrema in θην mutata: & expuncta prima consonante, quæ in preterito perfecto geminatur. In quo aduertendum est tertiam personam preteriti passiui, aut in ται puram desinere aut cum aliqna precedente consonante iungi, quæ aut muta sit & ea quidem tennis. aut σ, aut immutabilis. Si in ται puram desiuerit, ται in θην mutabitur: ut κέκριται ἐκρίθην. πεποίηται. ἐποιήθην.

Si autem aliqua precesserit muta tenuis, ea quoque in propriam uertetur aspiratam, ut τέτυπται ἐτύφθην. λέλεκται ἐλέχθην.

Si uero σ aut immutabilis, eedem ante θην permanebunt ut πέπεισαι ἐπείσθην. πέφρασαι ἐφράσθην. ἔψαλται ἐψάλθην. ἔσπαρται. ἐσπάρθην. Excipiuntur ἐσώθην ἀπὸ τοῦ σέσωσαι. in quo σ tollitur, quod quidem ἐρρώσθην suscipit. ἀπὸ τοῦ ἔρρωται &. ἐμνήσθην. ἀπὸ τοῦ μέμνηται.

Penultima i aute;. Primus aoristis habet eandem cum passiuo preterito: ut τέτυμμαι ἐτύφθην. Excipitur εὕρημαι. quod εὑρέθην facit, & ἐπήνημαι. ἐπηνέθην. Circunflexa autem composita ἀπὸ τοῦ αἱρῶ eandem penultimam non seruant, ut καθῄρημαι ἐκαθηρέθην. Addantur illa etiã quæ ρ hñt cũ aliqua iplicitũ cõsonãte, q̃ in

p̄terito p̄fecto passiuo ε ι in α transferunt: & in aoristo α in ε resti-
tuūt, ut ἔστραμμαι ἀπό τοῦ ἔστρεφα. ἐστρέφθην. Scđa p̄sona ἐτύφθης. a
prima, ν in σ conuersa. Tertia ἐτύφθη a scđa, expūcto σ. δυϊκά.
ἐτύφθητον. ἐτυφθήτην. πλη. ἐτύφθημεν. ἐτύφθητε. ἐτύφθησαν a pri-
ma pl'ali extrema in σαν mutata, uel a tertia singulari adiūcta σαν
ἀόρ. β. ἐτύπην. ἐτύπης. ἐτύπη. fit a scđo aoristo actiuo ἔτυπον ον
in ην cōuersa, & eandē hēt cū primo aoristo īflexionem.

μέλ. α. Futu℞ primū a scđa primi aoristi p̄sona format', abiecto au
gmento, & apposita ομαι, ut ἐτύφθης τυφθήσομαι. τυφθήσῃ. τυ-
φθήσεται.

μέλ. β. Futu℞ aūt scđm τυπήσομαι. τυπήσῃ. τυπήσεται. a scđa fit
secūdi aoristi, eodē modo quo primū futu℞ formari diximus.

μετ' ὀλ. μέλ. PAulo post futu℞ qđ graece μετ' ὀλίγον. μέλλων dicitur sci
licet τετύψομαι. τετύψῃ. τετύψεται. a scđa p̄sona passiui p̄ti uenit
inter ψ & αι diphtōgum. ομ iterposita ut τέτυψαι τετύψομαι, in
quo q̄dē futuro sciēdū ē idē seruari augmētū qđ in p̄tō, a quo de
ducit' inuenies. Quod iō q̄dē admonēdum putauim', q̄a in ce-
teris futuris augmentū tollit' eius t̄pis a quo trahunt'.

προσακτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

TΎπτου. a Secūda iperfecti passiui ἐτύπτου, abiecto augmento,
uenit. Tertia p̄sona, a tertia t̄pis eiusdē, extrēa in θω cōuersa,
& accentu ī penultimā trāslato, ut ἐτύπτετο τυπτέσθω. δυϊκά.
Scđa p̄sona τύπτεσθον. a tertia singulari ω in ον cōuersa & accen-
tu in āpenultimā reiecto, q̄nquidē ultima ite℞ breuis facta est.
Tertia quoq; ab eadem fit, adiūcto ν ut τυπτέσθων. πλη. Scđa
p̄sona a scđa duali ον in ε cōuersa τύπτεσθε. Tertia a tertia singu
lari, adiūcta σαν. τυπτέσθωσαν.

παρ. καὶ Τέτυψο. a scđa p̄sona p̄ti plusq̄p̄fecti, simile cū p̄tō p̄fecto i
ὑπερσ. crementum hn̄s. Tertia persona a tertia fit eiusdem temporis
extrema in θω cōuersa seruatis tamen consonantibus quæ ante

τō forte extiterint. Si qua uero tenuis fuerit: in propriam uertatur aspiratã. Vbi autẽ nulla inciderit cõsonãs. σ̄ addať necesse ẽ, ut ἐτέτυπτο, τετύφθω, ἐπέπειστο πεπείσθω, ἔσπαρτο ἐσπάρθω. ἐπεποίητο. πεποιήσθω. Et alia ad presentis inflexionem.

προστ. ᾱ Τύφθητι a tertia persona primi aoristi, adiũcta τι q̃q̃ rõ postulabat ut θι adderet, quod q̃dẽ ob id factũ nõ est qm̃ cũ p̃cedens syllaba alterã h̃eat aspiratã necesse fuit, ut pro θ̄ eius ἀντίστοιχον hoc ẽ τ̄ poneret. Vbi uero ultima nullã habuerit aspiratã adiũcta θι̅, scđa fiet p̃sona, qđ aũt ad tertiã, & eas q̃ sequunť attinet, illud θ̄ in τ̄ mutabiť. Tertia p̃sona fit a scđa, extrema in τω̄ mutata, & accentu ad penultimam translato, ut τύφθητι τυφθήτω. Δυϊκὰ. τύφθητον. τυφθήτων. Πλη. τύφθητε. τυφθήτωσαν.

προστ. β̄ Τύπηθι a tertia scđi aoristi formať, abiecto. ε. augmẽto & apposita θι̅ ut ἐτύπη τύπηθι. Scđa τυπήτω. θι̅ in τω̄ conuersa. διὰ τοῦ τ̄. Δυϊκὰ τύπητον. τυπήτων. Πλη. τύπητε. τυπήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά.

OPtatiui oẽs passiuæ uocis a p̃prio indicatiuo passiuo fiunt extrema in μην conuersa & adiuncto ῑ penultimæ uocali ut i ea sit oĩno diphthongus διὰ τοῦ ῑ ut τύπτομαι τυπτοίμην. πεποίημαι πεποιήμην. Vbi uero ante μαι fuerit aut cõsonãs, aut ῡ aut diph. ex ea consistens, nulla poterit esse formatio.

ἐνεστὼς. καὶ π. Τυπτοίμην deduciť a p̃ria p̃sona p̃ñtis τύπτομαι. ut supra dictum est. Secunda persona a prima formari potest extrema in ο̄ cõuersa, & accẽtu i ante penultimã retracto, q̃ñq̃dẽ postrema breuis facta est, ut τύπτοιο. Tertia a scđa. interiecto τ̄ τύπτοιτο. Δυϊκὰ. τυπτοίμεθον a prima singulari μην in μεθον conuersa. Scđa persona. τύπτοισθον. Tertia τυπτοίσθην Πλη. τυπτοίμεθα. τύπτοισθε. τύπτοιντο.

παρ. καὶ ὑπ. Præteritum perfectum hoc in loco formari nõ p̃ot cũ ante μαι consonãtẽ h̃eat: ut supra dictum est. Igiť p̃er participiũ eius

de tpis, & substãtiuũ uerbũ supplet̃ sic. uidelicet. τετυμμένος εἴην
ἀορ. α̅ Τυφθείην a gtõ sui participii, extrema ĩ ην mutata, (είης. είη.
& addito ι̅ penultimæ, actiuorꝝ more, ut τυφθείς. τυφθέντος. τυ-
φθείην. Scd'a pſona a prima fit, ν̅ in σ̅ uerso, τυφθείης. Tertia a se-
cũda expũcto. σ̅. τυφθείη. δυϊκά. Scd'a pſona a ſcd'a singulari ex-
puncto σ̅, & adiuncta τον τυφθείητον. Tertia a ſcd'a duali extre-
ma i θην. uersa. τυφθειήτην. πλη. Prima pſona a prima singulari ĩ-
teriecta με iter η & ν̅. τυφθείημεν. Scd'a a prima plĩ μεν ĩ τε̄ cõuer-
sa, τυφθείητε. Ter. quoq; a pria, extrẽa in σαν mutata, τυφθείησαν.
ἀορ. β. Τυπείην. a gtõ sui pticipii τυπείς τυπέντος. Sicut & prim⁹.
μέλ. α̅ Τυφθησοίμην. τυφθήσοιο. τυφθήσοιτο. a prima persona primi fucu
ri passiui. τυφθήσομαι. sicut & præsens.
μέλ. β Τυπησοίμην. τυπήσοιο. τυπήσοιτο. a pria ſcd'i futuri paſ, τυπή-
μετ' ὀλ. Τετυψοίμην. τετύψοιο. τετύψοιτο. a prima pſona paulo- (σομαι.
μέλ. post futuri. τετύψομαι. Ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστώς. καὶ παρατ.
Ἐὰν τύπτωμαι. a pria pſona pñtis idicatiui modi passiui: ꝑ quo ad-
uertẽdũ ẽ, o̅ puũ i ω̅ magnũ. & ε̅ ψιλὸν ĩ η ubiq; uertẽda cẽ ut τύ-
πτομαι ἐὰν τύπτωμαι. τύπτεται, ἐὰν τύπτηται τύπτεσθον. ἐὰν τύπτη-
σθον. & sic de aliis. Põt ẽt & a pria pſona subiũctiui actiui deduci
adiũcta μαι. Nã regula ẽ, ὅτι ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν
προσθέσει τῆς μαι παθητικὸς γίνεται ἐὰν τύπτω. ἐὰν τύπτωμαι. hoc
est. Actiuum pñs subiũctiuorꝝ appositiõe μαι passiuum fit.
παρ. καὶ ὑπερσ. Ptm̃ perfectũ nequaq̃ formari põt ubi ãte μαι. cõsonãs for-
te extiterit, aut υ, aut diph. ex eo cõsistẽs. oportet igit̃ aliã esse
monophthõgũ, q̃ i ω̃ circũflexũ mutata apte formari poterit ut
πεποίημαι. ἐὰν πεποιῶμαι. Iccirco hoc ẽt in loco per ptcipiũ paſ-
siui pti, & substãtiuũ uerbũ, ut supra quoq; dcm̃ ẽ, supplẽdũ erit
cum ante μαι cõsonãs existat: ut τετυμμένος ἐὰν ὦ. ἧς. ἧ.
ἀορ. α̅ Ἐὰν τυφθῶ. τυφθῇς. τυφθῇ. a tertia pſoua primi aoristi ἐτύφθη
extrema i ω̃ circũflexum mutata, & ε̅ augmẽto syll. expuncto.

β ἐὰν τυπῶ. τυπῇς. τυπῇ a tertia scdi aoristi ἔτυπη. sicut & primus. ἀπαρέμφατα παθητικὰ ἐνεστῶς. καὶ παρ.

Τύπτεσθαι. a scda psona pluralis nūeri τύπτεσθε. ε tenui in αι diph. παρ. καὶ Τετύφθαι. a scda pluralis pti passiui τέτυφθε. (thōgū uerso. in αι diph. cōuersa, & accentu in penultimam translato.

α Τυφθῆναι. a tertia psona singlaris numeri primi aoristi ἐτύφθη adiuncta ναι expuncto tamen prius augmento.

β Τυπῆναι. a tertia singulari secūdi aoristi ἐτύπη. eodē modo.

α Τυφθήσεσθαι. a scda plīs nūeri tpis eiusdē, τυφθήσεσθε. sicut &

β Τυπήσεσθαι. a scda plralis nūeri eiusdē tpis, τυπήσεσθε. (pn̄s

Τετύψεσθαι. a scda pluralis eiusdem tpis. τετύψεσθε.

Posumus etiā hmōi infinitiua, q̄ i θαι desinūt a tertia singulari suo℞ tempo℞ formare, extrema scilicet, i θαι cōuersa, τύπτεται. τύπτεσθαι. τυφθήσεται. τυφθήσεσθαι.

μετοχαὶ παθητικαὶ ἐνεστῶς. καὶ παρ.

Ὁ Τυπτόμενος. τοῦ τυπτομένου. a pria idicatiui. μαι i μενος uersa. (mō. παρ. καὶ ὑπερ. Ὁ Τετυμμένος. τοῦ τετυμμένου. a prima pti passiui. eodē

α ὁ Τυφθείς. τοῦ τυφθέντος. a scda pmi aoristi, ἐτύφθης. extrēa i εἰς

β ὁ Τυπείς. τοῦ τυπέντος. a scda scdi aoristi, eodē mō. (uersa.

μελ. α ὁ Τυφθησόμενος.
μελ. β ὁ Τυπησόμενος. — a pria suo℞ tpo℞, μαι i μενος uersa.
μελ. ὁ Τετυψόμενος.

ῥήματα μέσα.

Verbo℞ medio℞ pn̄s & ptm̄ iperfectum cum passiuis prorsus cō ueniunt. ptm̄ perfectum, & ptm̄ plusq̄perfectū actiuā sequunt terminationē. Reliq̄ uero tpa passiuā. ὁριστικὰ μέσα. ἐνεστώς.

Τύπτομαι. τύπτῃ. τύπτεται. ab actiuo, sicut & passiuum.
παρ. ἐτυπτόμην. ἐτύπτου. ἐτύπτετο. &c.

παρ. Τέτυπα a ptō actiuo fit idē hn̄s pricipiū, & in α desinēs cum pn̄tis consonāte, quæ qdem χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας. hoc est

figuratiua coniugationis appellatꝰ, ut λείβω. ϖαρ. λέλειφα. μέσος ϖαρ. λέλοιβα. λέγω. ϖαρ. λέλεχα. μέσος λέλογα. Excipiuntur uer-
ba quartæ coniugatiōis, qm̃ cũ ζ, & geminatũ σσ eaꝝ sint figura-
tiuæ litteræ, neutrã tñ illaꝝ assumit mediũ ptm̃. Sed nunc γ, nũc
uero δ. γ̄ quidem sibi asciscit cũ futurũ ξ hẽat ante ω̄ finalẽ, ut
κράζω κράξω μέσος ϖαρ. κέκραγα. ϖλήσσω ϖλήξω ϖέϖληγα. Si ue
ro futuꝝ σ habuerit mediũ ptm̃ δ sibi uendicabit, ut φράζω. φρά
σω. ϖέφραδα. ἑρέσσω ἑρέσω. ἤρεδα. si in usu habeatꝰ. At si pñs du-
as diuersas habuerit consonãtes. uidelicet πτ. κτ. & μν medium
ptm̃ priorẽ assumit, cũ sit propriũ cõiugationis χαρακτηριστικόν.
τύπτω. μέσος ϖαρ. τέτυπα. τίκτω. τέτοκα. τέμνω τέτομα. nã τ & ν̄
cum per ϖαρέμπτωσιν extrinsecus accersita sint χαρακτηριστικὰ cõ
iugationis esse non possunt. Quattuor tñ iueniũtur uerba quæ
& si per πτ enuntiantꝰ eoꝝ tñ ptm̃ medium nõ ϖ, sed partim β
partim uero φ sibi uendicat, ut βλάπτω βέβλαβα. καλύπτω κεκά-
λυβα. κρύπτω κέκρυβα. σκάπτω ἔσκαφα. quæ consonãtes propriæ
sunt suoꝝ perfectoꝝ figuratiuæ, ut βλάβω. καλύβω. κρύβω. & σκά
φω. & si oĩa in usu non sint. At ἔρρογκα medium ptm̃ ἀπὸ τοῦ ῥέγ
κω. unde ῥόγκος uerbale nomẽ licet ambas seruauerit consonã-
tes: scito tñ κ̄ solum esse χαρακτηριστικόν. nã γκ in eadem syllaba
minime cõprehendi possunt: sed per διάστασιν in diuersis locari
syllabis. &c. Si uero in ω̄ purum desinat uerbum. siue monoph-
thongus p̄cedat: siue diphthongus eandem & medium ptm̃ ser
uat: ut λύω. ϖαρ. λέλυκα. μέσος λέλυα. ἀκούω. ϖαρ. ἤκουκα. μέσος
ἤκουα. pauca tñ inueniuntur hm̃oĩ uerba quæ medium habeant
preteritũ. Sed quæ aut εῡ aut οῡ hñt omnino carent, p̄ter ἀκούω
ut dictum est. Est autẽ ptm̃ medium par syllabis actiuo quando
a themate grauitono deducitur, ut τύπτω. τέτυφα. μέσος τέτυ-
πα. Si autẽ. a circunflexo: una minuitꝰ syllaba. Nã quandocũq;
futurum primum superat præsens circunflexum, tuuc medium

preteritum minuitur una syllaba ab actiuo. Secundus aoristus a primo, ut δουπῶ. μέλλων δουπήσω. παρακ. δεδούπηκα. μέσος δέδουπα. ἀόρ. α ἐδούπησα. ἀόρ. β ἔδουπον. qua syncopa penultima uocalis preteriti actiui eliditur & sequens consonans quæ ᾱ finali iuncta erat, hoc est σ̄. Vnde apparet medium preteritū haud dubie sequi presens circunflexum: cum par sit ei syllabis, augmento detracto, cūq; eandem suscipiat consonantem quam presens habet circunflexum ante ω̄ finalem tanquā coniugationis figuratiuam, ut δουπῶ δέδουπα. sicut in grauitonis πείθω πέποιθα. Præterea sciendum est uerba circunflexa, quæ a consonante incipiunt preterito medio quandoq; deficere. id uero accidere quando circunflexum thema monosyllabum existit. tūc enim necesse est actiuum preteritum ex tribus tm̄ constare syllabis. mediū uero ex duabus, annumerata etiam ea syllaba quā ex augmento syllabico suscipit, ut χῶ, χήσω, ἔχηκα. μέσος ἔχα, ubi expuncto ε̄ χά monosyllabum remanet sicut & eius p̄sens circunflexum χῶ. quod nempe absurdū est, quandoquidem nullum inuenitur preteritum siue a consonante, siue a solo ε̄ incipiens quod paucorum sit trium syllabarum. Penultimā quoq; habet eandem medium preteritum cum actiuo, ut τέτυφα, τέτυπα, nisi forte in disyllabo futuro ε̄ siue solum, siue in diphthōgo existat. tunc & enim ε̄ in ō mutatur, ut λέγω. λέξω. λέλεχα. μέσος λέλογα. πείθω. πείσω. πέπεικα. μέσος πέποιθα. σπείρω. σπερῶ. ἔσπαρκα. μέσος ἔσπορα. δρέμω δρεμῶ. δεδρέμηκα. μέσος δέδρομα. ὀδυσσείας ζ. λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. Verum τέτελα, & μέμελα, & alia huiusmodi: quorū themata uidentur esse grauitona, τέλω scilicet, & μέλω, quæ ex circunflexis τελῶ, & μελῶ grauitona facta sunt atticorum more, siquis a perfectis circūflexorum deduceret non erraret, hoc est a τελέω ῶ. τελέσω. τετέλεκα, μέσος τέτελα. μελέω ῶ. μελήσω. μεμέληκα. μέσος μέμελα, καὶ μέμηλα, ε̄

in η̄ mutato. Si autem in penultima pſentis fuerit ᾱ ſolum, idē ſeruatur in preterito medio, ut ψάλλω, ἔψαλα. nonnunquā uero in η̄ mutatᵉ: ut θάλλω τέθηλα. ἡ μετοχὴ τεθηλώς. Δ. μ̄. τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐσι μέγας φύλλοισι τεθηλώς. Si uero fuerit αῑ diphthōgus, tūc ᾱ mutabitur in η̄ & ῑ ſubſcribetur in medio preterito, ut χαίνω κέχηνα. Accidit etiam uerbis primæ, & ſecundæ coniugationis in φ̄, & χ̄ deſinentibus medium preteritum idem eſſe cū actiuo, cum eædem conſonantes ratione coniugationum figuratiuæ ſint & preſentis temporis, & preteriti actiui, quas etiā medium recipit, ut γράφω γέγραφα, μέσος παρ. γέγραφα. eſt enim φ̄ preſentis temporis primæ coniugationis figuratiua. Sic τρύχω, τέτρυχα. μέσος τέτρυχα, διὰ τοῦ χ̄, cum ſit figuratiua preſentis temporis ſecundæ coniugationis.

γεγραφα · μεσος

ὑπερσ. Ἐτετύπειν. a ptō medio τέτυπα. ſicut a τέτυφα, ἐτετύφειν.

ἀορ. ᾱ ἐτυψάμην. a prima perſona primi aoriſti actiui ἔτυψα, adiuncta μην. Scđa pſona a pria fit extrema in ō uerſa, & accentu i antepenultimam retracto ἐτυψάμην ἐτύψαο. ᾱ uero, & ō, in ω̄ μέγα contractis ἐτύψω fit. Tertia perſona a ſecūda fit perfecta: interpoſito τ̄, ἐτύψαο ἐτύψατο. καὶ τὰ λοιπά. (ἔτυπον.

ἀορ. β̄ ἐτυπόμην, ab actiuo ἔτυπον, iteriecta μη̄ ſic ἐτυπόμην. ἀπὸ τ

μέλ. ᾱ Τύψομαι, a prima primi futuri actiui ſicut & preſens. Nam omne futurum actiuum in ω̄ deſinens, aſſumens μαι̃ ſyllabam, ac uertēs ω̄ magnū i ō paruū ſi grauitonū ē. Si uero circunflexū in οῦ, medium futurum facit, ut λέξω λέξομαι. ψαλῶ. ψαλοῦμαι.

μέλ. β̄ Τυποῦμαι. a pria ſecūdi futuri actiui τυπῶ, ut dictū ē ſupra.

Προστακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τύπτου. τυπτέσθω. a ſecunda imperfecti temporis. ἐτύπτου. abiecto augmento. ut in paſſiuis dictum eſt.

παρ. καὶ ὑπερσ. Τέτυπε τετυπέτω. a tertia pteriti medii. ſicut τέτυφε.

ἀορ. ᾱ Τύψαι. τυψάσθω. a prima primi aoriſti medii ἐτυψάμην. expū

cta μην finali syllaba, & adiuncto ι. ut ἐτυψάμην τύψαι. uel fit a prima actiui abiecto augmēto & addito ι penultimæ, ἔτυψα τύψαι. Tertia a tertia actiui τω in σθω conuersa. τυψάτω τυψάσθω. δυϊκὰ, τύψασθον. τυψάσθων. πλη. τύψασθε τυψάσθωσαν. α quidem ubiq; seruato.

ἀόρ. β. Τυποῦ. τυπέσθω. a secunda persona eiusdē tēporis, abiecto prius augmento ac circunflexo super extremā syllabā posito.

Εὐκτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τυπτοίμην. τύπτοιο. τύπτοιτο. a τύπτομαι. sicut & passiuū.

παρ. καὶ ὑπερσ. τετύποιμι. τετύποις. τετύποι a gtō pticipii τετυπότος.

ἀόρ. α τυψαίμην. τύψαιο. τύψαιτο. a pria pmi aoristi medii ἐτυψάμην.

ἀόρ. β τυποίμην. τύποιο. τύποιτο. a secundo aoristo ἐτυπόμην.

μέλλ. α τυψοίμην. τύψοιο. τύψοιτο. a primo futuro τύψομαι.

μέλλ. β τυποίμην. τυποῖο. τυποῖτο. a secundo futuro τυποῦμαι, ου in οι uersa, & μαι in μην, ac circunflexo in acutum mutato ubi postrema ex breui longa facta sit.

Ὑποτακτικὰ μέσα ἐνεστὼς, καὶ παρατατικός.

Ἐὰν τύπτωμαι. τύπτῃ. τύπτηται. sicut & passiuū.

παρ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν τετύπω. a pterito medio τέτυπα. sicut a τέτυφα. ἐὰν τετύφω.

ἀόρ. α Ἐὰν τύψωμαι. a pria pmi aoristi medii ἐτυψάμην. penultia i ω μέγα & μην i μαι mutatis. expūcto pri⁹ augmēto. nā regl'a ē ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ κλιτικὸν τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μαι, καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ προσλαμβάνον τὸ ω μέγα ὑποτακτικὸν γίνεται. hoc ē. Omne passiuum siue medium habens in fine μ κλιτικὸν uertens extremam in μαι, & in penultima assumens ω magnū subiūctiuū fit.

ἀόρ. β Ἐὰν τύπωμαι. a secūdo aoristo ἐτυπόμην. eodem modo.

Ἀπαρέμφατα μέσα, ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τύπτεσθαι. a secūda plurali pñtis temporis. ε in αι diph. cōuerso.

παρ. καὶ ὑπερ. Τετυπέναι. a tertia preteriti medii. adiuncta ναι, sicut τετυφέναι.

ἀορ. α Τύψασθαι, a secunda plurali eiusdem aoristi. ἐτύψασθε, sicut & presens.

ἀορ. β τυπέσθαι. eodem modo ἀπὸ τοῦ ἐτύπεσθε, accentu tamen in penultimam translato.

μέλ. α Τύψεσθαι. a secunda plurali primi futuri medii τύψεσθε.

μέλ. β τυπεῖσθαι. accentu circunflexo super penultimam. a secunda persona plurali secundi futuri medii τυπεῖσθε.

Poteris etiam & hæc infinitiua quæ in σθαι finiunt a tertia singulari suorum temporum deducere extrema in σθαι conuersa, sicut in passiuis dictum est, ut τύπτεται τύπτεσθαι. ἐτύψατο τύψασθαι & sic de aliis. augmento prius expuncto ubi forte extiterit.

Μετοχαὶ μέσαι. ἐνεστὼς, καὶ παρατατικός.

ὁ Τυπτόμενος. τοῦ τυπτομένου. a prima persona p̄sentis indicatiui.

παρ. καὶ ὑπερ. ὁ τετυπώς. τοῦ τετυπότος. a secunda persona preteriti medii τέτυπας. α in ω uersa.

ἀορ. α ὁ τυψάμενος τοῦ τυψαμένου. a prima primi aoristi ἐτυψάμην.

ἀορ. β ὁ τυπόμενος. τοῦ τυπομένου. a prima secūdi aoristi ἐτυπόμην.

μέλ. α ὁ τυψόμενος. τοῦ τυψομένου. a prima primi futuri τύψομαι.

μέλ. β ὁ τυπούμενος. τοῦ τυπουμένου. a prima secūdi futuri τυποῦμαι.

Τέλος.

SECVNDVS TRACTATVS.

IN PRIORI tractatu de octo partibus orõnis locuti sumus, sed secundũ linguã cõmunem, nũc qa magna inter hãc & alias diuersitas est de eisdẽ s̃m eas dicemus, additis quibusdã regulis generalibus, quas inutiles fore non puto, tam nominũ q̃ aliarum partium oratiõis, iterum sumpto a litteris initio, quæ (ut dictũ ẽ) quattuor & uiginti bipartito diuidunt, εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα. hoc est in uocales & cõsonantes. Vocales sunt septem. ᾱ. ε̄. η̄. ῑ. ο̄. ῡ. & ω̄. Cõsonãtes uero decem et septẽ. β̄. γ̄. δ̄. ζ̄. θ̄. κ̄. λ̄. μ̄. ν̄. ξ̄. π̄. ρ̄. σ̄. τ̄. φ̄. χ̄. ψ̄. Vocales trifariam diuidũtur. εἰς μεταβολικὰ, καὶ ἀμετάβολα. hoc est imutabiles & in immutabiles. εἰς μακρὰ, καὶ βραχέα. καὶ δίχρονα. Longas. breues. & ancipites. εἰς προτακτικὰ. καὶ ὑποτακτικά. hoc est p̃positiuas, & Subiũctiuas. Mutabiles sunt. ᾱ. ε̄. ο̄ μικρὸν, quæ sic appellatæ sunt q̧ in uerborũ preteritis mutentur. hoc est ᾱ. & ε̄. in η̄. ο̄ μικρὸν uero in ω̄ μέγα. ut ἀκούω παρατατικὸς ἤκουον. ἐθέλω ἤθελον. ὀφείλω. ὤφειλον. Immutabiles uero sunt η̄. ῑ. ῡ. & ω̄. quæ cũ in p̃teritis non mutentur, hoc sortitæ sunt nomẽ. ut ἥκω. παρατατικὸς, ἧκον. ἰξεύω. ἴξευον. ὑβρίζω. ὕβριζον. ὤθω. ὦθον. Vocales natura longæ duæ, η̄. & ω̄. μέγα. natura breues duæ. ε̄ ψιλὸν, & ο̄ μικρόν. Ancipites tres. ᾱ. ῑ. & ῡ. quas alii aliis nominibus nũcuparunt. Quidã ἀμφίβολα, hoc est indifferentes & ambiguas, tanq̃ dubias, q̃m interdum sunt longæ, interdum breues. Alii ὑγρὰ, hoc est liquidas, siue labiles ad tẽpus, & longæ & breuis syllabæ. Alii autem appellauerunt ipsas δίχρονα, qđ obtinuit. Interdũ enim suscipiunt tempus lõgæ syllabæ, interdum uero breuis: qđ & Dionysius thrax dicit propter hoc ipas δίχρονα dictas eẽ ἐπεὶ ἐκτίνεται, καὶ συστέλλεται, quoniã p̃ducuntur, & corripiunt. Nõ tamẽ omnino plenã, & absolutã sortitæ sũt licẽtiã, ut ubicũq̧ sitæ sint & lõgæ, & breuis syllabæ

locum possideant. Sed de eis etiam dãtur regulæ. Nam aut in fine dictionis reperiũtur, atq; ita regulã finalium uocaliũ natura breuium, uel longarũ sequũtur. Aut in principio, siue medio dictionis, & hoc dupliciter, uel enim quibusdã grãmaticorum regulis, poetarũq; auctoritate coarctãtur, nequis ex arbitrio eas in una & eadẽ dictione nũc longas, nũc breues indifferẽter accipiat, & sic, quæ semel breues sunt nõ nisi brenes esse possunt. & contra. exempli gratia. πολλὰ δ᾽ ὅ γ᾽ ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν. nam πάθεν penultimam corripit cum sit aoristi secundi τῶν βαρυτόνων qui quidem natura appetit penultimam breuem. τετύφασι uero penultimam producit: qm̃ omnia uerba in σι desinentia ante finalẽ natura habent longam, & si poetæ nõnunq̃ eam corripiãt, ut etiam Herodianus ἐν τῷ περὶ χρόνων asserit his utens exemplis. ὀδυσσείας. λ. τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι. καὶ παρὰ ξενοφάνει. ἐξ ἀρχῆς καθ᾽ ὅμηρον, ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες. Multa tamẽ sunt ab antiquis annotata quibus si semel Homerus breuibus usus est, ea semper corripit. & contra, quæ semel produxit, ea semper usurpat ut longa. Vel ipsæ ancipites propriam exercent potestatem, nec ullo modo arctantur quin etiam in eadem dictione & longæ esse possint, & breues. Et sic δίχρονα hoc est ancipites merito appellandæ sunt. Exemplũ de α. ἰλιάδος. ε. ἄρες ἆρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα. Nã ἄρες primo loco producit primam. secundo uero corripit eandem. De ι. ὀδυσσείας ω. ἴομεν, ἢ καὶ ἔπειτα κατηφέες ἐσσόμεθ᾽ αἰεί. Et in eodem. μὴ ἴομεν, μή πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρῃ. in primo uersu ἴομεν producit primam. In secundo uero corripit eandem. De υ. ὀδυσσείας ε. καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος. καὶ λ. β. ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν. In primo uersu υ producta est. In secundo uero correpta. Igitur aut in quibusdam dictionibus semper corripiuntur secundum regulam grammati-

corum, ut πάθεν. βῆμα, & id genus, aut semper producuntur, ut ἱκάνω. τίω. μῦθος, & similia. Aut eædem aliquando corripiuntur, & aliquando producuntur, ut ἀπόλλων. ἴοιδω. ὕδωρ. hæcque ut arbitror dicuntur proprie a grammaticis ἀμφίβολα. idest ambiguæ, siue ancipites. δίχρονα uero. idest bitemporeæ generali nomine appellantur cuiuscunque ordinis tam illæ quæ pro breuibus semper accipiuntur quam quæ pro longis, & quæ in eadem dictione modo longæ modo breues sumũtur. Sed de his satis.

¶ Præpositiuæ uocales sunt α. ε. η. ο. & ω. Subiunctiuæ uero ι. & υ. Præpositiuæ enim dictæ sunt, quoniam subiunctiuis præpositæ diphthõgos faciunt. Subiũctiuæ uero quoniam præpositiuis in constitutione diphthongorum subponuntur. ex α enim & ι fit dipht. αι. Et ex ε, & ι fit ει. & sic de aliis. υ autem etsi sit subiunctiua nonnũquã tamen preponitur τῷ ι, ut υἱός, μῆα. ἅρπηα. Diphthongorum quæ ex dictis uocalibus constituũtur. Aliæ ꝓpriæ. Aliæ propriæ. Propriæ sũt sex. αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. & hæ εὔφωνοι dicũtur. i. sonoræ (uel ut uerbũ uerbo reddam⁹) bñsonæ. Impropꝛæ itẽ sex, qnque cões, ᾳ. ῃ. ηυ. ῃ. ῳ. & una ἰώνων ꝓpria ωυ, ut ὠυτὸς. ꝓ αὐτός. quaꝝ tres sũt κακόφωνοι. i. dissõæ ul' malesonæ, hoc ẽ ηυ. ῃ. ωυ. tres uero ἄφωνοι. i. asonæ, ᾳ. ῃ. & ῳ. ¶ Συμφώνων δὲ τὰ μὲν ἄφωνα. τὰ δὲ ἡμίφωνα. hoc ẽ. Cõsonãtiũ ãt aliq̃ mutæ, aliq̃ semiuocales. Mutæ sunt nouem β. γ. δ. κ. π. τ. θ. φ. χ. Quæ i q̃drati figurã dispositæ duob⁹ modis pñt cõsiderari, uno mõ q̃tenus ex eis tres carẽt aspiratõe & hæ ψιλά, hoc ẽ teues lr̃æ nũcupãt̃. κ. π. τ. Tres plenã eã possidẽt, et hæ δασέα, hoc ẽ crassæ dicũt̃, θ. φ. χ. Tres neque prsus carẽt aspiratõe, neque eã plenã possidẽt, & hæ μέσα. hoc ẽ mediæ hñtur. β. γ. δ. Et sic eaꝝ tres hñtur ordĩes. Vnus medi⁹ hoc est. β. γ. δ. Alter læuus. π. κ. τ. Et terti⁹ dexter. φ. χ. θ. ita q̃ β. media sit iter π. & φ. γ. iter κ. & χ. δ. iter τ. & θ. Alio modo q̃tenus iuicem ꝑ se ponunt̃, & ita tres alii fiũt eaꝝ

ordines transuersi. Primus. π. β. φ. Secundus. κ. γ. χ. Terti⁹ τ. δ. θ. Ehoc modo ἀντίστοιχα. appellantur: nã tenues pro aspiratis ponuntur. hoc est π pro φ. κ pro χ. Et τ pro θ. ut φράζω πέφραδα. χαίρω κέχαρκα. θείνω τέθακα. pro φέφραδα. χέχαρκα. θέθακα. quod non dicimus propter uocis asperitatem. item aspiratæ pro tenuibus ponuntur quandocunq; post ipsas tenues sequitur dictio a uocali aspirata incipiens siue in compositiõe, siue in diuisione, ut ἐφίστημι. οὐχ' ὅπως. μεθ' ὧν. ob quamrem in ἐπὶ prepositione, & μετὰ extrema uocali abiecta per apostrophum. mutatæ sunt tenues i proprias aspiratas. Sic in οὐκ aduerbio negandi κ in χ transiit. sequente ὅπως. ¶ Semiuocales aũt sunt octo. ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ. Quæ in duas partes diuiduntur εἰς διπλᾶ, καὶ ἁπλᾶ. idest duplices & simplices. Duplices sunt tres. ζ. ξ. ψ. quæ sic appellantur quoniam unaquæq; illarum uim habet duarum consonantium. ζ. σ. & δ. ξ. κ. & σ. ψ. π. & σ. Simplices uero bifariam & ipsæ diuiduntur εἰς ἀμετάβολα ἢ ὑγρά. καὶ εἰς ἄσημον. hoc est i imutabiles, siue liquidas, & in asemum. Immutabiles sunt quattuor. λ. μ. ν. ρ. quæ sic appellatæ sunt, quoniã non mutantur indeclinationibus nominum, neq; in futuris uerborum, ut νέστωρ. νέστορος. ἕλλην ἕλληνος. ψάλλω. ψαλῶ. κρίνω κρινῶ. ἄσημον uero unum. σ. scilicet. quæ iccirco ita nuncupata est, qm̃ non habet alterã sibi peculiarem significationem, ut aliæ. Nã ξ. et semiuocalis ẽ, et duplex. ut ζ. & ψ. Sic λ. et semiuocalis est et imutabilis. ut μ. ν. & ρ. At σ, solum semiuocalis: unde ἄσημον. dicitur. A quibusdam etiam, ut refert Diomedes grammaticus μοναδικὸν appellatur, q; suæ cuiusdam potestatis sit.

εἰκοσιτέσαρα γράμματα.
φωνήεντα.
σύμφωνα.
προτακτικά. α. ε. η. ο. ω.
ὑποτακτικά. υ. ι.
μεταβολικά. α. ε. ο.
ἀμετάβολα. η. ι. υ. ω.
δίφθογγοι.
μακρά. η. ω.
βραχέα. ε. ο.
δίχρονα. α. ι. υ.
κυρίως. αι. αυ. ει. ευ. οι. ου.
καταχρηστικῶς. ᾳ. ῃ. ηυ. ῃ. ῳ. ωυ.
σύμφωνα.
ἄφωνα. β. γ. δ. κ. π. τ. θ. φ. χ.
ἡμίφωνα. ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ.
ψιλά. κ. π. τ.
μέσα. β. γ. δ.
δασέα. θ. φ. χ.
διπλᾶ. ζ. ξ. ψ.
ἁπλᾶ.
ἀμετάβολα. λ. μ. ν. ρ.
ἄσημον. σ.
ἀντίστοιχα π — β — φ
ἀντίστοιχα κ — γ — χ
ἀντίστοιχα τ — δ — θ
ζ σδ
ξ κσ
ψ πσ

Συλλαβή ἐστι συνέλευσις τοῦ ἐλάχιστον δύο γραμμάτων. hoc est Syllaba est cõcursus ad minimum duarū litterarū. Vel sic. συλλαβή ἐστι σύλληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος, ἢ φωνηέντων. hoc ē syllaba est cõprehẽsio cõsonãtiũ cũ uocali: siue uocalibus. Vel sic. συλλαβή ἐστι συμπλοκὴ στοιχείων κατάλληλος ὑφ' ἕνα τόνον, καὶ ἓν πνεῦμα ἀδιαστάτως ἀγομένη. i. Syllaba ē cõnexio siue copulatio elementorum adinuicē sub uno tono, & uno spũ idistãter, & sine iteruallo ducta. Dicit aũt συλλαβή παρὰ τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα. Abusiue uero, & solæ uocales syllabæ dicuntur, ut ἄω. spiro.

Syllabarū aliæ lõgæ, aliæ breues. Aliæ cões. longæ, aut natura sunt aut positiõe fiũt. Sed hæ q̄ natura sũt. modis tribus ordinãt. Aut qñ p lõga elemẽta enũtiãtur, ut ἥρως. aut qñ hñt ancipitē aliquã p pductiõnē assũptã. ut ἄρης. Aut qñ hñt diphthõgũ, ut αἴας. Positiõe lõga fit syllaba modis qnq;. Vno cũ correpta uocalis in duas desinit cõsonãtes, ut. ἄλς. δάμαρς. Altero si desinat i duplice; lr̃a;, ut ἄραψ, κόραξ. Tertio cũ i cõprehẽsione duæ iferunt consonãtes ita tñ q̄ nõ sit muta cũ liq̄da, ut νέστωρ, ἕκτωρ. Quarto, si seques, a duplici icipiat. ut ἄξω. ἕψω. Quinto si desinat i unã consonãtē & seques itē a cõsonãte icipiat, ut ἔργον. ἕρκος. Breues sunt q̄ correptã uocalē hñt, & nõ desinũt i duas cõsonãtes, uel in aliud qd possit p duab⁹ cõsonãtib⁹ accipi. ut λόγος. βρέφος. Vel cũ aliquã hñt ancipitē p correptionē assũptã. ut νῆα. ἀλλ᾽ ὅδ᾽ ἰασεῖας. β̄. καὶ τότε νῆα θοὴν ἀλαδ᾽ εἴρυσε. α. n. ubiq; correpta ē. Cõis syllaba ē lõga i breuē, uel contra certis obseruatiõib⁹ uersa. Cõiu; syllabarũ modi sũt tres. Prim⁹ ē cũ locũ breuis lõga occupat, finita pte orõnis uocali seq̄nte, siue diphthõgo. nec ulla iterposita cõsonãte. ἰλιάδος. γ. οὔ τί μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοι εἰσίν. Secũdus, cum breui uocali, siue ancipiti correptæ duæ iferũt cõsonãtes, q̄rū por sit muta, sequens uero liq̄da ἰλιάδος. τ̄. πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ. hoc ē. Patrocle mi miseræ aio gratissime nr̃o

Terti⁹ cũ dictio ꝑcedẽs desinat i uoca lẽ breuẽ: seu purã, seu cũ aliq̃ cõsonãte, & seq̃ns icipiat a uocali, nõ q̃uis tñ, s; ἰῶτα tmmõ Sic.n.iuenio traditũ a q̃busdã: qd̃ ẽt Priscia.uidet̃ sensisse. ubi de diphthõgis loq̃t. Sed aduertẽdũ eũ locũ eẽ mãcũ. Δ κ̄ . ἡ δ' ἱμέ, γαῖα, κουσαῦ, πέδραμε, καὶ λάβε, γούν̄. & ἰλιάδος. ξ. διδέμε, γαῖα, χοντες ἐπέδραμον, ἧς ἄ, χαιῶν. Et i eodẽ. Νέσορα, δ' ουκ ἔλα, θενῖα, χῆπι, νοντάπιρ, ἔμπης. τὸ μέγα .n. extremã h; ꝑductã sequẽte ἰῶτα q̃ alio q̃ breuis ẽ. Sic ἔλαβεν. Sũt tñ q̃ simplr̃ dicũt sic, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην. hoc ẽ, & seq̃ntẽ hẽat a uocali icipiẽtẽ. nec ullã faciũt de ἰῶτα mẽtionẽ. scdm quos eẽt illud homeri ἰλιάδος. ξ. αἴκε κακός ὡς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. nã κος cois ẽ syllaba. Et illud hesiodi ἐν ἔργοις. ῥηΐδιον γάρ ἔπος εἰπεῖν. βόε δός. καὶ ἅμαξαν. nã πος cũ breuis sit, hic ꝑ lõga habet̃, sicut & illud homericũ κος.

De dictione.

Λέξις ἐςὶ μέρος ἐλάχισον τοῦ κατὰ σύνταξιν λόγου διαιρετικόν .i. Dictio est minima pars orationis cõpositæ, quæ diuidi potest.

De oratione.

Λόγος ἐςὶ λέξεων σύνθεσις διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα. hoc est. Oratio est dictionum compositio sentẽtiã ꝑfectã demonstrãs. dicit̃ aũt παρὰ τὸ λέγω. qd̃ ẽ dico. Nam noia deriuata a uerbis hñtib⁹ ẽ in penultima, loco ẽ hñt õ ut φέρω φόρος. τρέχω τρόχος. sic igit̃ λέγω λόγος. Cuius octo sũt ptes. ὄνομα. ῥῆμα. μετοχή. ἄρθρον. ἀντωνυμία. πρόθεσις. ἐπίρρημα. σύνδεσμος. horum declinabiles sunt quinq;. ὄνομα. ῥῆμα. μετοχή. ἄρθρον. ἀντωνυμία. Indeclinabiles tres. πρόθεσις. ἐπίρρημα. σύνδεσμος.

De nomine.

Ὄνομα ἐςὶ μέρος λόγου πτωτικόν. σῶμα. ἢ πρᾶγμα σημαῖνον κοινῶς. ἢ ἰδίως λεγόμενον. i. Nomẽ ẽ pars orõnis casualis corp⁹, uel rẽ significãs cõiter siue ꝑprie dcm̃. corp⁹ ut λίθος. rẽ ut παιδεία. cõiter dictũ ut ἄνθρωπος. ꝑp̃c ut πλάτων. Nã apud grãmaticos id dr̃ corp⁹

qđ tactu, aut uisu pcipit. Res uero qđ sola mēte cōprehendi pōt
¶ Accidunt aūt nomini qnq; γένος. εἶδος. σχῆμα. ἀριθμός. πτῶσις .i. Genus. Species. Figura. numerus: & casus.
¶ Γένη. genera qnq; ἀρσενικόν. θηλυκόν. οὐδέτερον. κοινόν. ἐπίκοινον. hoc est masculinū. Fœmininū. neutrū, cōe, pmiscuū. ἀρσενικόν. cui nominatiuo casu numeri singularis preponit articulare ὁ. ut ὁ θεός. θηλυκόν. cui nomiuatiuo singulari preponitur articulare ἡ ut ἡ ἀρετή. οὐδέτερον, cui ntō singulari pponit articulare . τὸ, ut τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. κοινόν. cui ntō singulari pponunt duo articularia, ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ἐπίκοινον, quod latine pmiscuū; dr̄. est qđ aut spē masculini gn̄is declinat & sil' sign̄at ēt fœmininū gen⁹, ut ὁ στρουθός hic passer. Aut declinat spē fœminini gn̄is, ac ēt masculinum genus significat, ut ἡ χελιδών hæc hirundo, & sic sub uno genere utrūq; itelligit. Nā iter cōe, & epicœnū hoc iterest. q; cōe ē ubi uisu secernimus sexū, ut κύων canis. Epicœnū ē ecōtrario ubi uisu nō secernimus sexum, ut κόραξ coruus.
¶ εἴδη δύο. Spēs duæ, πρωτότυπον. καὶ παράγωγον. Primitiua & deriuatiua. Primitiua ut οὐρανός. γῆ. Deriuatiua ut οὐράνιος. γήϊνος. celestis. terrestris. Deriuatiuoꝝ āt septē sūt spēs . πατρωνυμικόν. κτητικόν. συγκριτικόν. ὑπερθετικόν. ὑποκοριστικὸν παρώνυμον. καὶ ῥηματικόν. De qbus post noium declinatiōes dicet. ¶ σχήματα tria. Figuræ tres ἁπλοῦν. σύνθετον. παρασύνθετον. Simplex. Composita & Decōposita. Simplex q̄ scđm seipsā simplr̄ dr̄. ut ἵππος. Cōposita q̄ ex duab⁹ cōponit dictionib⁹, ut φίλιππος. Decōposita, quæ a cōpositis deriuat ut φιλιππίδης. Figura cōposita q̄ttuor fit modis aut. n. fit ex duob⁹ pfectis, ut χειρίσοφος. ex χειρί dtō casu, & σοφός. Aut ex duobus corruptis, ut σοφοκλῆς ex σοφός, & κλέος. Aut ex pfecto, & corrupto: ut περικλῆς ex περί ppositiōe, & κλέος. Aut ex corrupto & pfecto, ut φιλόδημος, ex φίλος, & δῆμος.
Αριθμοί .i. numeri sunt tres, ἑνικός. δυϊκός. πληθυντικός. singularis.

dualis, & pluralis. Singularis, ut ὁ ἄνθρωπος. dualis, ut τὼ ἀνθρώπω. Pluralis ut οἱ ἄνθρωποι.

¶ πτώσεις casus quinque, ὀρθή. γενική. δοτική. αἰτιατική. καὶ κλητική. Ntũs. gtũs. dtũs, actũs. & utũs. ὀρθὴ δ' ἐ πτῶσις. i. Rectus casus sic appellatus quod recte substantiā rei significat. Dicit' autē εὐθεῖα καὶ ὀνομαστική. εὐθεῖα quidē quoniā συνώνυμον est εὐθὺ τῷ ὀρθῷ. ὀνομαστικὴ δὲ. i. nominatiuus quod uolētes nominare res τῇ ὀρθῇ hoc est recto utimur. Reliqui aũt quattuor casus πλάγιαι. i. obliqui uocātur: quia ex obliquo significāt ea quæ sunt, aut fiunt circa substātiā. Volentes eni solē uel hominē: uel equum, uel quid uis eorum quæ sunt, siue definire, siue describere uel nominare, dicimus homo equus. Si quid autem de his dicere uolumus, obliquis utimur, ut hominis prudentia, leonis fortitudo.

¶ De accentibus.

Προσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου. hoc est accētus est tonus uocis litteratæ. ἄλλως. προσῳδία ἐστὶ σημεῖόν τι ἔγγραφον δι' οὗ γνωρίζεται ἡ ὑγιὴς τῶν φωνῶν προφορὰ χρόνων. καὶ πνευμάτων. καὶ διαφορὰ τοῦ σημαινομένου τῶν λέξεων. hoc est. Accentus est signum quoddā scriptum, per quod cognoscit' integra uocũ prolatio tēporum, & spirituũ differentia significati dictionum. Dicitur aũt προσῳδία παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ᾄδειν ἡμᾶς τὰς φωνάς. Sicut apud latinos. Accentus dictus est ab accātando quod sit quasi quidā cuiusque syllabæ cantus.

¶ Sunt aũt decē, ὀξεῖα. βαρεῖα. περισπωμένη μακρά. βραχεῖα. δασεῖα. ψιλή. ἀπόστροφος. ὑφέν. καὶ ὑποδιαστολή. i. Acutus. grauis. circunflexus. longa linea. breuis linea s̄m priscianũ, siue longus & breuis s̄m diomedē. aspiratio. Leuigatio, siue siccitas a uersio, Sub unio, siue coniunctio, & distinctio. ὀξεῖα est nota a sinistra parte ascendens in dextrā. sic ', βαρεῖα est nota a sũmo in dextera ptē descendens, ita `. qua syllaba deprimitur, ac deponitur. περισπωμένη est nota ex acuto, & graui facta, ita ^. qua acuitur, & de

primit syllaba. μακρὰ nota a sinistra i dextrã ptẽ eq̃lr ducta. ita ¯ q̃
ẽ signũ ꝓductæ uocalis, ut ἀνε+ῖ οῦ κτ αμένοιο. +ῖ eni ꝓducta est. ic
circo supra se characterẽ hẽt τῆς μακρᾶς. βραχεῖα, ' nota iacẽs silr
supra correptã sed pãda, & cõtractior q̃si sursũ spectãs, q̃ ẽ signũ
correptæ uocalis, ut ἄρες ἄρες βροτολοιγέ. nã ᾰ scđo loco correpta
exñs supra se hẽt characterẽ τῆς βραχεῖας. his eni duob⁹ accẽtib⁹
in ãbiguis dichronis, hoc ẽ, ᾱ. ῑ. ῡ. ueteres utebant, ut i q̃busda;
codicibus adhuc uidere licet. δασεῖα ad sũmã uocalem aspiratã
ponitur in principio dictionis, & hac notatur figura ‘ quæ est le
ua pars circuli, ut ἡμέρα. ὥρα. ψιλὴ etiã ad summã uocalem le
uigatã. i. in aspiratam ponit. quæ in principio dictionis leui spũ
enuntiãda sit & hac notat figura ’, quæ est dextra pars circuli as
pirationis notæ opposita, ut αἴας ἀνήρ. Veteres tñ diuidentes ῃ
uocalem, leua quidẽ pte pro aspirationis nota utebant, ut ἁγνός.
Dextra uero pro leui, ut ἀγρός. Vbi aduertendũ est ꝙ ois dictio
a uocali incipiens. uel a diphthongo, aut δασεῖᾳ signat aut ψιλῇ.
nõ itẽ Incipiẽs a cõsonante: nisi a ῥ incipiat quæ semp aspirat. ut
ῥοπή. ῥίπτω. excipit ῥάρος. ῥαριάς. & ῥάριον. Sed de his cumulati⁹
in ptõ iperfecto actiuo grauitonorum, hoc est ἔτυπτον, habebis.
ἀπόστροφος est itẽ dextera pars circuli ad sũmã consonãtem ap
posita, sed in fine dictiõis q̃ fit ita ’. hac nota oñdimus parti orõ
nis deesse ultimã uocalem, ut ἄρ᾽ οὕτως pro ἄρα οὕτως. qđ quattu
or accidit uocalibus, duab⁹ breuibus ε scilicet & ο, ut φέρ᾽ εἰπέ p
φέρε εἰπέ. τοῦτ᾽ ἐμὸν, pro. τοῦτο ἐμόν. Et duabus ancipitib⁹, hoc
est ᾰ, & ῐ si correptæ fuerĩt. ut παρ᾽ ἡμῶν pro παρὰ ἡμῶν. ἐφ᾽ ἡμῖν.
pro ἐπὶ ἡμῖν. hoc idem & duabus euenit diphthongis αι uideli
cet, & οι cum pro breuibus habeant ποιητικῶς, ut βούλομ᾽ ἐγώ. p
βούλομαι ἐγώ. οἴμ᾽ ὡς ἄχθομαι p οἴμοι ὡς. ὑφὲν nota qua utimur cũ
duas dictiones coniungimus quæ natura diuisæ sunt. Est namq;
ὑφὲν subiecta uirgula uersui circũflexa ita ‿ ut ὁ πῶς οὖν. ὑποδία

στολὴ est dextra pars circuli ad imã litteram in fine dictiõis appli-
cata, qua nota male coherentia discernuntur ut ὅ, τι. τό, τε. ἔστι, νοῦς.
¶ Exigit hic locus ut de accentibus aliqd insup dicam definitio
nemq̃, quã Georgius ὁ χοιροβοσκός. herodiani alexandrini Apol-
lonii ueteris grãmatici filii asserit eẽ: in mediũ afferã, q̃ hmõi ẽ.
Προσῳδία ἐστὶ ποία τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς κατὰ τὸ ἀπαγ-
γελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένης μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μί-
αν συλλαβὴν, ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης. ἤτοι κα-
τὰ τὸν ἀναλογητικὸν. ὅρον. καὶ λόγον. hoc est, ut uerbũ uerbo reddã.
Accentus ẽ q̃dã extensio uocis litteratæ sanæ s̃m enũtiationem
dictiõis ꝓlatæ cũ aliquo eoꝝ q̃ sunt cõiuncta circa unã syllabam
siue scd̃m cõsuetudinem linguæ certæ, siue s̃m definitionẽ quæ
s̃m ꝓportionẽ existat, & rõnẽ. Dict⁹ ẽ aũt Accent⁹ ab eo φ acci-
nit & cõgruit dictiõi subiectæ. Sũt aũt accẽt⁹ decẽ p numeri pfe
ctionẽ, ex qb⁹ septeꝫ, q sũt a litteris ꝓprie uocant accẽt⁹. tres ãt
ultimi abusiue: q a litteris ñ fiũt, Ex Λ diuiso i duas ptes fit acu
t⁹, & grauis. Ex, θ. tres fiunt circũflexus ex supiori semicirculo,
breuis, ex iferiori. lõgus ãt ex linea media. Ex ʜ diuiso duo fiũt
spũs, ac ps sinistra ẽ dẽsus. Dextra ãt tenuis. Tres ãt alii ultimi
nõ fiũt ex lr̃is. Diuidũt uero oẽs i q̃ttuor, εἰς τόνους. χρόνους. πνεύ-
ματα. καὶ πάθη. i. tonos tpa, spũs, & passiões. Toni sũt tres acut⁹
grauis. & circũflexus. q extẽdũt uoces ad sĩlitudinẽ currẽtiũ. tot
eni sũt ẽt uiæ uł accliues, uł decliues aut curuæ, & acut⁹ qdẽ acu
ens uocẽ, assimilat uiæ rectæ & sursũ ferẽti. Grauis ãt deprimẽs
& s̃ꝫ æq̃litatẽ dict⁹ cõpat uiæ decliui, At circũflexus, q medi⁹ est
circũflectit. hoꝝ duo ꝓprii sũt toni acut⁹, & circũflexus. nã gra-
uis syllabicus ton⁹ dr̃ iacẽs sup syllabis q̃ nõ hñt ꝓpriũ tonum.
Et acutus quidem, & grauis toni simplices. circunflexus aũt cõ-
positus, quia ex acuto & graui fit. Sed acutus & circũflexus to
ni dictionuꝫ dicuntur. grauis syllabaꝝ. Omnis uero dictio siue

monosyllaba, siue polysyll', unũ horũ suscipit, uel in ultima uel in penultima, uel in antepenultima, & unus quisque tonus sortitus est ꝓpriũ locũ. Acutus tres. ultimam uidelicet syllabã, penultimam, & ãtepenultimã. In ultima ponitur acutus qñ id qđ susceptur est eũ sit longũ absque synæresi, uel breue, ut ἀνήρ. σοφός. talia eni per se posita acuunt', in cõsequẽtia uero hoc ẽ i contextu pluriũ dictionũ grauant', ut καλὸς ἄνθρωπος. σοφὸς ἀνὴρ ἦν. Omnis enim dictio acutũ in fine suscipiens per se acuit', in consequẽtia aũt acutus in grauẽ mutatur. Item acutus ponit' in penultima: qñ id qđ suscipit natura sit longũ, uel positione, & finalis sit lõga. Longa eni ante longã nõ iflectit': si non inflectit', acuitur necessario. Nam grauis accentus, si signãdus est, ultimũ solum sortitur locũ. Itẽ supra longam positione circunflexus non ponitur sed acutus: etiã quãdo suscipiens accentum sit breue, & ultima syllaba breuis, aut longa: ut λόγος. πόνος. λέβης. ἔρως. Nam super breui inflexus non ponit' sed acutus. Iteꝫ in antepenultima acutus solus siue breuis siue longa suscipiens sit syllaba: ac finalis sit breuis, ut δημήτριος. φιλόσοφος. Longa uero existẽte finali dictio non põt acui ãtepenultima κοινῶς. ἀττικῶς uero potest, ut μενέλεως λέξεως. Ante duas syllabas circũflexus non ponit', sed acutus ex necessitate, Iccirco hñs ὀξεῖαν in ultima syllaba. ὀξύτονον appellatur. In penultima παροξύτονον, siue βαρύτονον. In ãtepenultima προπαροξύτονον, siue βαρύτονον. ὀξύτονον eni dicitur ꝙ ultima syll'. acuatur. παροξύτονον, ꝙ penultima. προπαροξύτονον ꝙ ãtepenultima. βαρύτονον uero ꝙ ultima grauatur a qua omnis accentuum ratio pendet. Ponit' aũt accentus quum opus sit super uocalib⁹ & diphthõgis. Grauis accentus, si signandus est unũ tm̃ posidet locũ, extremã. s. syllabam, ut supra dictum est. ponit' nãque super ipsam grauãs & per se, ut τὸν. τῷ. τοὺς. ac etiã ἐν τῇ συνεπείᾳ hoc ẽ in cõsequẽtia. est eni συνέπεια συναρπαγὴ τῶν λέξεων. καὶ συνεκφώ

νησις, ut τοὺς μὲν περὶ τὸν ἄρχοντα, ubi quattuor dictiões omnes accentum grauẽ habent cum se inuicem sequãtur, & simul alia aliã trahat, nec inter eas spũs suspensio fiat ulla. & enim in aliis syllabis nunq̃ signat grauis accentus, etsi quælibet syllaba pter illã quæ acuitur, aut circũflectit graui accẽtu enũtiet. tot enim sunt accentus graues in unaquaq; dictiõe quot sunt syllabæ illa excepta quæ proprium habet, ut ἀγασάμενος. σά enim proprium habet accentum, acutum. s. cæteræ uero tam precedentes, quã sequentes grauem. Circũflexus uero circũflectens dictionem duo loca occupauit ultimam. s. syllabam, & penultimam. Ponitur autem in polysyllabis sup ultimam cum ex synæresi longa fit, ut ναυσικάα ναυσικᾶ. Omnis enim synæresis ex acuto & graui inflexum accentum facit. Etiam super simpliciter longam, ut τιμῆς. omnis enim genitiuus & datiuus extremam productam habens accentum suscipientem inflectit, ut ἀρετῆς. ἀρετῇ. καλοῦ. καλῷ quẽadmodum & noiatiuus, & accusatiuus acuitur. ἀρετή. ἀρετήν. καλός, καλόν. Etiam & diphthongus finalis habens ῦ ψιλὸν si suscipit tonum circunflectitur εὖ. φεῦ. οὐδαμοῦ, preter adnotata, uidelicet ἰδού. ἰού, καὶ οὐ. Ponitur etiam supra penultimam quum longa sit natura, & ultima breuis. ut μαῖα. γαῖα. μοῦσα. Omnis enim natura longa ante finalem breuem inflectitur, & cũ ex synæresi penultima longa fuerit, ut βοάεται βοᾶται. Omnis nanq; synæresis ex acuto & graui circunflexum facit, iccirco habens circunflexum in extrema syllaba περισπώμενον appellatur, ut ποιῶ. habens uero in penultima προπερισπώμενον, ut ποιοῦμαι.

Queri potest hoc in loco cur circunflexus non tot sortitus sit loca quot acutus, ultimæ scilicet, penultimæ, et antepenultimæ. Respondetur q huius gratia non potest circunflexus super tertiam syllabam locari: quia ex acuto, & graui per crasim compositus est. Acutus enim & grauis concurrentes circunflexum

faciunt. Quoniã igitur nõ inuenit acutus accẽtus ãn tres ſyllabas, ob ineptã, ac difficilẽ ꝓnuntiationẽ. nã ſi ſuper quartã ſyllabã ponat acutus, ut ἀπόλλωνιος, uox nẽpe quæ ſup eã i ipſa pronuntiatione per ἄρσιν intenditur, & eleuatur, in fine dictionis omnino deficeret, & caderet, cum tres ſequentes ſyllabæ graui accentu continuato, ac æquali tono forent enuntiandæ. Huius gratia neq; circunflexus ante duas ſyllabas locari poteſt, ut γεῶργιος ποιοῦμενος. Si enim circunflexus ſuper ῶρ ſyllabam ponatur & ſuper οῦ, quæ a fine tertia eſt, liquido apparet acutum accentum quartum poſſidere locum. Nam tametſi nõ omnis dictio habens circunflexum ex craſi conſiſtat, ac ſaltem ipſe circunflexus ui, ac poteſtate, & acutum complectitur et grauem, & ob hanc cauſam ſyllabam appetit quæ ſit aut natura, aut ex craſi longa, & duo habeat tempora, quæ aut actu, aut poteſtate in duas diuidi poſſit, ad cuius diuiſionem & ipſe circunflexus diuidatur in acutum, ſcilicet & grauem, ut πυλῶν πυλάὼν. Quamobrem cum ſm eius ſyllabæ tempus quæ circũflexo pronuntiatur accentu, grauem habere uideatur identidem ſequeretur tres graues accentus poſt unum acutum pronuntiari, ut ποιοῦμεθα. ποιεόμὲθα, quod quidem ineptiſſimum eſt. Dictum eſt etiam circunflexum poni ſuper penultimam ſi ſit natura lõga & extrema breuis, ut μαῖα. μοῦσα. At ſi forte euenerit ut ultima quoq; ſit natura longa, nequaquã penultima circunflexũ ſuper ſe habere poteſt, quamobrem, ambæ ſiue actu ſiue poteſtate diuiſibiles ſunt, ad quorum diuiſionem, & circunflexũ diuidi neceſſe eſt: in acutũ uidelicet, & grauẽ, & ſic acutus quartum poſſidebit locum, grauis tertium & deinceps, ut ſupra. Iccirco cautum eſt, ut longa ante longam acuatur, quæ ſi in duas diſſoluatur ſyllabas acutum qui ſimplex eſt ſuper penultimam manere neceſſe eſt, ut πηλείδης πηλεΐδης. ἐποιείσθην ἐποιεέσθην.

Etiam ſi penultima ſit poſitione,longa licet extrema breuis,exi∕ſtat,non ob hoc circūflectitur,ſed acuitur quandoquidem uo∕calis quæ ex ſe natura breuis eſt,& unum tātum habet tempus uirtute conſonantium producitur,nec ulla ratione diſſolui po∕teſt,ſicut diſſoluit quæ eſt natura longa:huius grã ſimplicē ap∕petit accentum,acutum ſcilicet ut ὄρθρος.ἔγχος. Χρόνοι δὲ, ideſt tempora duo ſunt,μακρὰ,καὶ βραχεῖα. Sequitur enim uocales tempus unum,aut duo. Breuis uocalis unum tempus habet. Longa duo. His namque ſignis, ſiue notis utebantur antiqui in ambiguis dichronis,ut ſupra adnotauimus, oſtendētes quæ earum longæ eſſent,& quæ breues. πνεύματα autem, hoc eſt ſpirit⁹, duo δασεῖα,καὶ ψιλὴ,quæ ad ſummam uocalē ſiue diph. in principio dictionis ponuntur.aſpiratur & ρ̄,cū in principio dictionis ponit̃,ut ῥώμη. πάθη tria,ἀπόστροφος.ὑφὲν,καὶ ὑποδιαστο∕λὴ.hæ tres notæ non ꝓprie appellant̃ accētus cū a litteris factæ non ſint. Sed πάθη, hoc eſt paſſiones,ꝙ circa dictiones patiētes uerſentur,nec ſuper uocales ponunt̃ ſicuti alii accētus.Nā ἀπό∕στροφος dictionis defectū indicās ſup extremā cōſonantem loca∕tur. ὑφὲν uero & ὑποδιαστολὴ dictionibus ſupponuntur,alterū quidem ut duas dictiones coniungat:quæ natura diuiſæ ſunt. Alterum uero ut male cohærentes diſcernat.

¶ De declinatione nominum.

NOminum declinationes ſunt quinq;,quattuor pariſyllabæ. Quinta uero impariſyllaba:& hæ quidem ſimplices dicuntur, quando neq; ſynæreſin neq; craſin patiuntur.

Prima igitur declinatio eſt pariſyllaborum nominum maſculino∕rum tm̄ in ᾶς,aut in ῆς deſinentium:ut ὁ αἰνείας.ὁ χρύσης.Quo℞ genitiuus ob id quidem uarius eſt,qa uarii ſunt lingua℞ uſus. Hac de cauſa priuſquā ad nominū īflexionem ueniamus de eo, deq; aliis caſibus nōnulla,quæ quidem obſeruatiōe digna no∕

bis uisa sunt præponenda censuimus. Atq; ut ordinem casuu; sequamur primum quidem sciendum est quod ad singularem nominatiuum attinet, Iones in nominibus in ᾱς desinentibus nisi dorica fuerint: sicut est ὁ λάας τοῦ λάα, & ὁ ἀλεύας. τοῦ ἀλεύα, uertere ᾱ in η̄, ac dicere ὁ ἑρμέης. ἀντὶ τοῦ ὁ ἑρμείας. καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. ὁ δὲ δώμχτος ἐκ μυχάτοιο ἔρχεται ἑρμείης. Dores uero contrarium facientes in nominibus in ης desinentibus uertere η̄ in ᾱ productum, & dicere ὁ χρύσας. ἀντὶ τοῦ χρύσης, & ὁ χρονίδας ἀντὶ τοῦ χρονίδης. θεόκριτος ἐν πτολεμαίῳ. ὅπι σφέων κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας. Præterea inueniri nomina quorum nominatiuus in ᾱς, aut in η̄ς desinens apud poetas in ᾱ. ad similitudine; uocatiui terminatur ἔθει αἰολικῷ, βοιωτικῷ, καὶ θεσσαλικῷ. ut ὁ ἀρχύτα, ἀντὶ τοῦ ἀρχύτας. ὁ θυέστα, ἀντὶ τοῦ θυέστης. Sunt tamen qui uelint hic ἀντίπτωσιν esse, hoc est uocatiuum pro nominatiuo poni: quorum opinioni Priscianus noster adstipulatur, qui ubi de constructione scribit, sic inquit. Antiquis quoque mos est nominatiuos pro uocatiuis proferre. Homerus ἰλιάδος. γ. ἠέλιος ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις. quem secutus Virg. in. xi. Corniger hesperidum fluuius regnator aquarum. fluuius pro fluuie dixit. Macedones autem, & thesali ecõtrario uocatiuos pro nominatiuis proferre solebant. Homerus. ἰλιάδος. ᾱ. μάλιστα δὲ μητιέτα ζεύς. hic uocatiuus pro nominatiuo, μητιέτα pro μητιέτης. Vñ Romani frequẽtissime huiuscemodi noia, & maxie appellatiua ꝑ uocatiuũ græcum etiam pro suo noiatiuo. ut Sophista. Cytharista. Persius tamen indubitâter pro nominatiuo posuit, Censorem ue tuũ, uel quod trabeate salutas. trabeate dixit pro trabeatus. hæc Priscianus.

Ἡ γενική. τοῦ ἑρμείου κοινῶς, καὶ ἀττικῶς. καὶ ἑρμεία δωρικῶς. Nã δῶρες in huiusmodi noibus in ᾱς cõiter desinentibus, siue ex cõuersione η̄ in ᾱ ἔθει δωρικῷ, abiecto σ̄ faciũt gtm̃, ut ὁ κρονίδας. τοῦ κρονίδα.

ἀπὸ τοῦ κρονίδης κρονίδου. ὁ φιλώνδας τοῦ φιλώνδα. θεο. ε, ν νομεῦσι.
εἰπέμοι ὦ κορύδων τίνος αἱ βόες ἢ ῥὰ φιλώνδα. ἀντὶ τοῦ φιλώνδου. Sic
igitur ὁ ἑρμείας. τοῦ ἑρμεία. Cui si addatur ο̄ μικρὸν fit ἑρμείαο αἰολι-
κῶς, καὶ βοιωτικῶς. sicut βορέας βορέα βορέαο. καλλίμαχος ἐν ὕμνοις.
αἵμῳ ἔπι θρήικι τόθεν βορέαο καταῖξ ἔρχεται. Mutatis uero α̅ in ε̅,
& ο̅, in ω̅ μέγα fit ἑρμείεω ἰωνικῶς cum accentu acuto in antepenul
tima quãq̃ extrema sit natura longa, quoniam genitiui διὰ τοῦ
εω̅ ἰωνικῶς si a cõmunibus genitiuis grauitonis sint acuunt ante-
penultimam: ut ἀργέστης ἀργέστου ἀργέστεω. ni forte syncopam pa-
tiantur, ut βορέας βορέεω βορέω ποιητικῶς. ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ. νό-
σφι νότου, βορέω τε, καὶ ἀργέστεω, ζεφύρου τε. Si uero a circũflexis ge-
nitiuis sint παροξύνονται, ut αὐλητὴς αὐλητοῦ αὐλητέω.

Hε δοτική. τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς. καὶ ἑρμέῃ ἰωνικῶς. τροπῇ τοῦ α̅ εἰς η̅. sicut
in nominatiuo. καλλίμαχος. οὗ πάγος ἑρμείῃ κυλλήνιος, οὐ διὶ κρή-
τη. dores uero econtrario in nominibus desinentibus in η̅ς κοι-
νῶς, uertunt η̅ in α̅ sicut in nominatiuo, ut ὁ αἰακίδας, ἀπὸ τοῦ αἰα-
κίδης, τῷ αἰακίδᾳ. θεο. ἐν πτολεμαίῳ. ἀλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοιτις ἀν
ἀχιλῆα αἰακίδᾳ πηλῆι. ἀντὶ τοῦ αἰακίδῃ. ἰῶτα tamen utrobiq; sub
scripto, quoniam omnis datiuus singularis aut in ι̅ ἐκφωνούμε-
νον, hoc est prolatum desinit, ut τῷ αἴαντι. aut in ι̅ non prolatũ,
sicut est in diphthongis τῷ ἀρχέται. τῇ ἀρετῇ. τῷ λόγῳ. Sic enim
ueteres prepositiuis uocalibus in dipht. etiam impropriis ι̅ ad-
scribere solebant. Nũc uero in tribus impropriis. hoc est ᾳ̅. ῃ̅. ῳ̅.
usus obtinuit, ut ι̅ subscribatur: quod ideo quidem factum est,
ut lectio fieret clarior. Excipiuutur autem nomina in υ̅ς desinẽ-
tia quæ per abiectionem σ. inflectuntur, ut ὁ καμῦς. τοῦ καμῦ. τῷ
καμῦ. ὁ ἀπφῦς. τοῦ ἀπφῦ. τῷ ἀπφῦ. & similia: quorum datiuus
omnino respuit ι̅, quoniam nulla inuenit dictio, quæ in υ̅ι diph-
thongum desinat. Quin etiam æoles datiuis in ω̅ desinentibus
ι̅ non adscribunt. Datiuus uero dualis cum semper in diphth.

siue propriam, siue impropriam exeat, ι non prolatum semper habet, ut τοῖν ἑρμείαιν. τοῖν αἰάντοιν. τοῖν μενελέων. At datiu⁹ pluralis aut in ι prolatum desinit, ut τοῖς αἴασι. ταῖς γυναιξί. aut non prolatum, ut τοῖς ἑρμείαις. τοῖς λόγοις. τοῖς μενέλεως.

Ἡ αἰτιατική. τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείην ἰωνικῶς. τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η. ut supra. ἰλιάδος ω. ἀλλ' οὐχ ἑρμείην ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτε. καὶ ἑρμείεα, sicut ξέρξην ξέρξεα. dissoluūt enim iones η in εα, & abiiciūt ν. nā α ἀποβλητικόν ἐστι τοῦ ν, hoc ē abiectiuū, nisi a declinatiōe, ut ἡ μοῦσα. τὴν μοῦσαν, & ἔτυψα ἔτυψαν. Herodot⁹ historiarū .vii. ἀποδέξας δὲ βασιλῆα πέρσῃσι δαρεῖος ξέρξεα ὡρμᾶτο στρατεύεσθαι. Sic δεσπότην δεσπότεα, & similia. Dores uero in noībus in ης desinētibus uertentes η in α, sicut in aliis casibus τὸν κρονίδαν dicunt. θεο. ἐν ἐπιθαλαμίῳ ἑλένης. μοῦνος ἐν ἁμιθέοις κρονίδαν δία πενθερὸν ἑξεῖς.

Ἡ κλητική. ὦ ἑρμεία κοινῶς. καὶ ἑρμείας ἀττικῶς. Nā attici in oīb⁹ numeris cuiusuis declinatōis parē faciūt utm̄ ntō. Hoc etiā annotandū ē Noīa parisyllaba in ης desinētia facere utm̄ in η, ut ὁ χρύσης. ὦ χρύση. annotāt ὁ λάχνης. ὦ λάχνα. ὁ πυραίχμης. ὦ πυραίχμα. καὶ ὁ μεναίχμης. ὦ μεναίχμα, q̄ hāc regulā nō sequūt. Etiā in της desinētia parisyllaba in ᾰ correptū faciūt utm̄. ut ὁ τοξότης. ὦ τοξότα. ὁ ἱπποπηλάτης ὦ ἱπποπηλάτα. Excipiūt ὁ αἰήτης. ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης ὦ καλλιπέτη. ὁ αἰναρέτης. ὦ αἰναρέτη. ὁ φιλοθερσίτης. ὦ φιλοθερσίτη. Etiā in της poetica. ut ὁ κυνώπης. ὦ κυνῶπα. ἰλιάδος α. τιμὴν ἀρνύμενοι μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα. Noīa quoq; gētilia in ης desinētia in ᾰ faciūt utm̄. ut ὁ σκύθης ὦ σκύθα. ὁ πέρσης ὦ πέρσα. Si uero eadē fuerit ppa in η faciūt utm̄. ut ὦ πέρση. ἡσίοδος ἐν ἔργοις, ἐργάζευ νήπιε πέρση ἔργα. Etiā cōposita a τρίβω. πωλῶ. μετρῶ. ut ὁ παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα. ὁ βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπῶλα. ὁ γεωμέτρης. ὦ γεωμέτρα.

Ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν. τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ἑρμειᾶν δωρικῶς, τροπῇ τοῦ ω εἰς ᾱ μακρόν. σοφοκλῆς ἐν αἴαντι, ἀρωγὸς τῆς αἴαντος γενεᾶς χθονίων ἀπ' ἐρεχθειδᾶν ἔχομεν στοναχὰς καὶ ἄναυδον ἔργον ἀτρειδᾶν. τῶν

δ' ἄχει. & pindarus ἐν πυθίοις καὶ μὰν ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι ὄχθαις ὑπὸ ταϋγέτου ναίοντες αἰεί. καὶ ἑρμειάων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς ἀπὸ τῶν ἑρμειῶν, κατὰ ἐπέκτασιν τοῦ α sicut ἐρετάων, ἀπὸ τῶν ἐρετῶν. ὀδυσσείας β. οὐ γάρ νηὸς ἐπήβολος. οὐδ' ἐρετάων. καὶ ἑρμειέων. ἰωνικῶς. ἀπὸ τῶν ἑρμειάων, τροπῇ τοῦ α εἰς ε. ὡς περσέων, ἀπὸ τῶν περσάων. Herodotꝰ tertio historiarum. εἰ γάρ τινες καὶ ἄλλοι τὰ περσέων νόμιμα ὀρθῶς ἐπιστέαται. Possũt & singula a singulis gtis singularibꝰ deduci. hoc est, ἀπὸ τοῦ ἑρμείου. τῶν ἑρμειῶν. ἀπὸ τοῦ ἑρμεία τῶν ἑρμειᾶν. ἀπὸ τοῦ ἑρμείαο. τῶν ἑρμειάων. καὶ ἀπὸ τοῦ ἑρμείεω. τῶν ἑρμειέων.

Hᶜ δοτική. τοῖς ἑρμείαις κοινῶς. καὶ ἑρμείῃς καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Vbi aduertendũ est oẽm datiuũ pluralẽ in σ desinentem κοινῶς assumere ι κατὰ προσχηματισμὸν ἔθει ἀττικῷ, δωρικῷ, καὶ ἰωνικῷ. ut ἀτρείδαις ἀτρείδαισι. μούσαις μούσαισι. λόγοις λόγοισι. Δ. α. αἰεί δὲ μαλακοῖσι, καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει. At iones in his q̃ habẽt αι diphth. siue in σ desinant siue in ι κατὰ προσχηματισμὸν, etiam α in η uertere consuerunt. Sicq; ex diphthõgo ꝓpria fit ĩpropia. ut ἀτρείδαις ἀτρείδῃς ἀτρείδῃσι. παλάμαις παλάμῃς παλάμῃσι. Nam sicut atticorum est ꝓpriũ uertere ε in η, ει diphthongi, ut εἴδειν ἤδειν. sic ionum mutare α in η, αι diph. Sic Herodianus. ἰλιάδος. β. ὅσσοι ἅμ' ἀτρείδῃς ὑπὸ ἴλιον ἦλθον. καὶ. Δ. ε. οἳ τότ' ὄλοντο τροίῃ ἐν εὐρυίῃ χάριν ἀτρείδῃσι φέροντες.

Hᶜ αἰτιατική. τοὺς ἑρμείας κοινῶς. Inuenitur etiam huiusmodi accusatiuum pluralem & in εας desinere tanq̃ a singulari accusatiuo ionico κατὰ διάλυσιν, hoc est τὸν δεσπότην δεσπότεα, καὶ προσθέσει τοῦ σ, δεσπότεας. Herodotus primo historiarum. καὶ οὕτω, οὔτε σὺ ἁλώσεαι ἀδικέων τοὺς δεσπότεας, οὔτε ἡμῖν κακῶς βεβουλευμένα ἔσται. & alia. παραδείγματα.

ἑνικὰ Ὁ ἑρμείας κοινῶς. καὶ ἑρμείης ἰωνικῶς. Τοῦ ἑρμείου κοινῶς, καὶ ἀττικῶς. καὶ ἑρμεία δωρικῶς. καὶ ἑρμείαο αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς. καὶ ἑρμείεω. ἰωνικῶς. καὶ ἑρμείω ποιητικῶς. Τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς. καὶ ἑρμείῃ ἰωνι-

κῶς. Τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείην καὶ ἑρμείεα ἰωνικῶς. ὦ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ὦ ἑρμείας ἀττικῶς. δυϊκά. Τὼ ἑρμεία. τοῖν ἑρμείαιν. ὦ ἑρμεία. πληθυντικά. Οἱ ἑρμεῖαι. τῶν ἑρμειῶν κοινῶς. καὶ ἑρμειᾶν δωρικῶς. καὶ ἑρμειάων αἰολικῶς. καὶ ἑρμειέων ἰωνικῶς. Τοῖς ἑρμείαις κοινῶς καὶ ἑρμείῃς, καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς ἑρμείας κοινῶς. καὶ ἑρμείεας ἰωνικῶς. ὦ ἑρμεῖαι. Inuenitur tamē Singularis numerus huiuscemodi nominis uario modo apud poetas scribi. sic. ὁ ἑρμέας. καὶ ἑρμείας. καὶ ἑρμῆς. καὶ ἑρμᾶς, τροπῇ τοῦ η εἰς α δωρικῶς. θεο. ἐν θύρσιδι. ἦνθ' ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' οὔρεος, εἶπε δὲ δάφνι. & sic de aliis casibus κατ' ἀναλογίαν.

Ὁ κρονίδης κοινῶς. καὶ κρονίδας δωρικῶς. Τοῦ κρονίδου κοινῶς. καὶ κρονίδα δωρικῶς. καὶ κρονίδαο αἰολικῶς. καὶ βοιωτικῶς. καὶ κρονίδεω ἰωνικῶς καὶ κρονίδω ποιητικῶς. Τῷ κρονίδῃ κοινῶς. καὶ κρονίδᾳ δωρικῶς. Τὸν κρονίδην κοινῶς. καὶ κρονίδαν δωρικῶς. καὶ κρονίδεα ἰωνικῶς. ὦ κρονίδη κοινῶς καὶ ὦ κρονίδης ἀττικῶς. δυϊκά. Τὼ κρονίδα. τοῖν κρονίδαιν. ὦ κρονίδα. πλη. Οἱ κρονίδαι. Τῶν κρονιδῶν κοινῶς. καὶ κρονιδᾶν δωρικῶς. καὶ κρονιδάων αἰολικῶς. καὶ βοιωτικῶς. καὶ κρονιδέων ἰωνικῶς. Τοῖς κρονίδαις κοινῶς. καὶ κρονίδῃς. καὶ κρονίδῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς κρονίδας κοινῶς. καὶ κρονίδεας ἰωνικῶς. ὦ κρονίδαι.

¶ De secunda Declinatione parisyllaborum.

SEcunda Declinatio est parisyllaborum nominum in α, siue in η desinentium generis tātū fœminini. Quorum genitiuus in ας, uel in ης. Datiuus in ᾳ uel in ῃ. dipht. improprias desinit. In ν uero Accusatiuus cum uocali nominatiui. In qua declinatione illud in primis aduertendum est in singulari nominatiuo quasdā ex uocalibus α finalem, quasdam η nonnullas utrūq; appetere. ε quidem, & ι, α sibi uendicant, ut ῥέα. φιλία. υ uero & ω μέγα appetunt η. δύη. ζωή. α, & ο μικρὸν, utrūq; postulant. ναυσικάα. δανάη. χρόα. & ἀκοή. Eodem modo ex consonantibus, quædā appetūt α. ut. ζ. ξ. ψ. σ simplex ac duplex, & geminatū λλ. ut φύζα.

δόξα. δίψα. μοῦσα. θάλασσα. σικέλλα. ἕλλη tamen nomen proprium mulieris, & πέλλη, quod est urbis nomen excipiuntur. Quædam præterea η, ut β. & γ. & simplex λ. siue per se, siue in alterius complexione consonantis. & μ. π. τ. φ. χ. ut θήβη. στέγη. αὐλή. excipitur. παῦλα. & ἀνάπαυλα, ὁμίχλη. κίχλη ζεύγλη. & ζεύγλα secundum ueteres. οἴμη. καλλιόπη. ἀρετή. νύμφη. τύχη. At δ. θ. κ ν appetunt α. & η. ut λήδα. κνίδη. κισσαίθα. λήθη. ναυσικᾶ. πλοκή. χλαῖνα. τέχνη. Etiam in ρα desinentia siue unius sint generis siue trium α debent habere finalem, ut ἡμέρα. διφθέρα. περιστερά. φοβερά. σκιερά. Excipiuntur ἄσκρη. κόρη. κόῤῥη. ἀθάρη. δέρη. κύρη. ἐφύρη. τερψιχόρη. κάτρη. βλυκρή. ἄγρη. ἴρη. ἀντισάρη. Adiectiua quoque fœminini generis, quæ a nominibus masculinis in ος purum desinentibus fiunt α finalem desiderant: ut λόγιος. λογία. ἀνδρεῖος. ἀνδρεία. excipitur ὄγδοος. ὀγδόη. Si uero masculina in ος non purum terminabuntur, fœminina oportebit in η desinere, ut καλός. καλή. ταπεινός ταπεινή. excipiuntur quæ habent ρ. ante ος, ut ἡμέτερος ἡμετέρα. αὔγουστα uero ἀπὸ τοῦ αὔγουστος, quia latinum est η in α correptum transtulit, nam αὐγούστη dicendum fuerat. Sed latini æolum more η in α correptum uertere consueuerunt. Id quoque & iones faciunt. νύμφα enim dicunt pro νύμφη. λ. γ. δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη. καὶ ὀδυσσείας δ. νύμφα φίλη σὺ μὲν ἄρ με κατάκτανε νηλέϊ χαλκῷ. nam φα breuis est. quare in genitiuo, & datiuo ipsum α in η reuertitur. αὐγούστης. αὐγούστῃ. & νύμφης νύμφῃ. Cum uero αὐγοῦστα proprium est nomen α productum habet. idque in obliquis seruat ἔθει δωρικῷ, ut αὐγοῦστα. αὐγούστας. Nam dorum est uertere η in α productum, ut φιλομήλα, pro φιλομήλη. σελάνα pro σελήνη. θεοκ. ἐν φαρμακευτρία. ἀλλά. σελάνα φαῖνε καλόν. καὶ ἀθάνα pro ἀθήνη. & κράνα pro κρήνη. & alia. καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. τὸν δὲ χολωσαμένα περ ὅμως προσέφασεν ἀθάνα. & in eodem ὕμνῳ. ἐπὶ κράνᾳ ἑλικωνίδι καλὰ ῥέοισα. & alia. Iones uero contra in huiusmodi nominibus α productum

in η uertunt, nisi dorica fuerint, ut ἱστορίη ἱστορίης. pro ἱστορία ἱστορίας. herodotus ipso statim historiarũ initio. ἡροδότου ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε. ἡμέρη pro ἡμέρα. idẽ in eodẽ. ὡς δὲ ἡμέρη τάχιστα ἐγεγόνεε. ἀθηναίη ꝑ ἀθηναία. Δ. ζ. τὸν μὲν ἀθηναίη θῆκεν διὸς ἐκγεγαυῖα μείζονα.

¶ De genitiuo singulari.

In genitiuo singulari annotandum est. Sola nomina in ᾱ purum: nec non in δᾱ, in θᾱ, & in ρᾱ desinentia seruare ᾱ in genitiuo, & datiuo κοινῶς ut μαῖα. μαίας. μαίᾳ. λήδα. λήδας. λήδᾳ. σιμαίθα. σιμαίθας. σιμαίθᾳ. ἡμέρα. ἡμέρας. ἡμέρᾳ. ἀθηνᾶ uero, & ναυσικᾶ, & μνᾶ quæ κατὰ πάθος fiunt licet in nullam dictarum desinant terminationum. ᾱ tamen in genitiuo seruant, & datiuo, sicut eorum perfecta, quæ in ᾱ purum, exeunt, hoc est ἀθηνάα. ναυσικάα, & μνάα. Est enim ἀθήνη, unde ἀθηναία sicut a σελήνη σεληναία. abiecto uero ῑ, ἀθηνάα. καὶ κράσει ἀθηνᾶ. sicut μναία. μνάα. μνᾶ. iccirco extremã ꝑducũt, & circũflectũt. Declinãt aũt sicut dictũ ẽ, ἀθηνᾶ. ἀθηνᾶς. ἀθηνᾷ. ναυσικᾶ. ναυσικᾶς. ναυσικᾷ & μνᾶ. μνᾶς. μνᾷ. Cætera uero oĩa uertũt ᾱ in η̄ ut μοῦσα μούσης. μούσῃ. δίψα. δίψης. δίψῃ.

¶ De dtõ singl'i.

ADuertendum est huius declinationis. Datiuum singularẽ apud poetas metri gratia pati μεταπλασμὸν, ut ὑσμίνι διὰ τοῦ ῑ, ἀντὶ τοῦ ὑσμίνῃ διὰ τῆς ῃ διφθόγγου. & ἀλκί. ἀντὶ τοῦ ἀλκῇ, & similia. ἀλκί. tamen ἀπὸ τοῦ ἄλξ ἀλκός deduci potest, sicut πλακί. ἀπὸ τοῦ πλάξ πλακός. Patitur etiam προσχηματισμὸν τῆς φι συλλαβῆς. ut παλάμηφι. ἀντὶ τοῦ παλάμῃ, quæ figura etiam in aliis casibus tã singularis numeri q̃ pluralis apud poetas frequentissimo habetur in usu, nec solum in hac secunda declinatione, sed in aliis. In pronominibus etiam & aduerbiis. nec discernuntur casus, nisi ex orationis sententia, quoniam nulla datur horum certa formatio. Quorum omnium hæc sint exempla. In nominatiuo secundæ declinatiõis. ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ὁδὸς δὲ ἑτέρηφι παρελθεῖν κρείσσων ἀντὶ τοῦ ἑτέρα ὁδός. In genitiuo. Δ. β. ὄρνυτ' ἐξ εὐνῆφιν. ἀντὶ τοῦ. ἐξ

εὐνῆς. καὶ λ. θ. ἧρα καὶ ἄλλον οἰϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νευρᾶς. In datiuo. Δ. ε. πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐσχάρᾳ. In accusatiuo. λ. π. ἤυτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθὼν ἀντὶ τοῦ μετ' ἀγέλην. καὶ ἡσίοδος ἐν ἔργοις. μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον. ἔς τ' ἔννηφιν. ἀντὶ τοῦ ἐς ἔννην. In uocatiuo. οὐρανίαφι φίλη. ἀντὶ τοῦ. ὦ οὐρανία φίλη. In datiuo plurali. Δ. ε. πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς κοτυληδόσι. sic eustathius. Nam πρὸς prepositio datiuo iuncta inherentiam quandã significat. quæ constructio in sequenti uersu explicite posita est, uidelicet. ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασιάων ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς πέτραις. In actõ plurali. λ. ν. ἔλπονται δὲ νῆας ἀχαιῶν αἱρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας ἀχαιούς, ἀντὶ τοῦ παρὰ αὐταῖς ναῦς. In gtõ singulari tertiæ declĩatiõis. Δ. ω. ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη. ἀντὶ τοῦ ἐκ πόντου. καὶ λ. κ. αἰεί μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφιν προτιειλεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ στρατοῦ. In dtõ singlari. Δ. γ. νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἰκρίω. In gtõ plĩ. Δ. ξ. τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύειν ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ὀστῶν. In dtõ plĩ. Δ. ε. οὐδέ ποτε ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο, ἀντὶ τοῦ δακρύοις. In actõ Δ. π. φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφιν χρώς. ἀντὶ τοῦ, περὶ τὰ ὀστᾶ. In gtõ singlĩ qntæ decliatõis. λ. ι. ἔκλυεν ἐξ ἐρέβευσφιν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα. ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐρέβους. In gtõ plĩ. Δ. τ. ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν. ἀντὶ τοῦ ὀρῶν καὶ λ. μ. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ νηῶν. In datiuo. λ. ε. εὗρε δὲ τόν γε ἄνακτα παρ' ἵπποισι, καὶ ὄχεσφι. ἀντὶ τοῦ ὄχεσι. In actõ. λ. β. ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφι. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ στήθεα. In pnoibꝰ. λ. λ. τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω. ἀντὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ. In dtõ. λ. μ. εἴπερ γάρ χ' εὕρῃσι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας. ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτῷ. In aduerbiis. Δ. χ. κτήματά θ' ὅσσα τοί ἐστι. τά τ' ἔνδοθι. καὶ τὰ θύρηφι. ἀντὶ τοῦ ἔκτοσθι. τουτέστι, ἔξω τῶν θυρῶν.

In quibus enumerandis paulo curiosior fui, quod sciebam esse

plærosq; qui terminationem huiusmodi contenderet in datiuus tm̃ uel paucis admodum casibus. usurpatam.

¶ De genitiuo plurali.

GEnitiuus pluralis quadrifariam uariatur, sicut & genitiuus pluralis primæ declinationis, in ῶν κοινῶς, ut ἡμερῶν. in ᾶν δωρικῶς, ut ἡμερᾶν. καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. τὸ δ᾽ ὥστ᾽ ἀλέκτρινον ὕδωρ ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. pro ἀμαρῶν accentu circunflexo super extremam etiam si genitiuus cõmunis acutum habeat in penultima, ut κυανέων, κυανεᾶν. ἀμφοτέρων ἀμφοτερᾶν, & sic de aliis. In άων βοιωτικῶς καὶ αἰολικῶς ut ἀδινάων. λ. β. ἠύτε μηλάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά. pro μηλῶν. ἀδινῶν. Et in εων ἰωνικῶς. ut ἡμερέων. herodotꝰ histo. primo τούτων τῶν ἁπασέων ἡμερέων τῶν ἐς τὰ ἑβδομήκοντα ἔτεα. pro ἡμερῶν.

¶ De datiuo plurali.

DAtiuus etiã pluralis eadem patitur, quæ & datiuus pluralis primæ. hoc est προσχηματισμὸν τοῦ ι ἔθει ἰωνικῷ, ἀττικῷ. καὶ δωρικῷ, ut πύλαις πύλῃς. πύλῃσι. sicut ἀτρύδαις ἀτρύδῃς. ἀτρύδῃσι. herodotus hist. primo. δαρείῳ δὲ καὶ δεινὸν ἐδόκεε εἶναι τῇσι πύλῃσι ταύτῃσι μηδὲν χρέεσθαι. Cæteri uero casus cõem sequunt̃ inflexionẽ.

¶ παραδείγματα.

Ἡ ἡμέρα. τῆς ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τὴν ἡμέραν. ὦ ἡμέρα. κοινῶς.

Ἡ ἡμέρη. τῆς ἡμέρης. τῇ ἡμέρῃ. τὴν ἡμέρην. ὦ ἡμέρη. ἰωνικῶς. δυϊκὰ τὰ ἡμέρα. ταῖν ἡμέραιν. ὦ ἡμέρα. πλη. αἱ ἡμέραι. τῶν ἡμερῶν κοινῶς. καὶ ἡμερᾶν δωρικῶς. καὶ ἡμεράων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς. καὶ ἡμερέων ἰωνικῶς.

Ταῖς ἡμέραις κοινῶς, καὶ ἡμέρῃς. καὶ ἡμέρῃσι ἰωνικῶς. τὰς ἡμέρας. ὦ ἡμέραι.

Ἡ κρήνη. τῆς κρήνης. τῇ κρήνῃ. τὴν κρήνην. ὦ κρήνη. κοινῶς.

Ἡ κράνα. τῆς κράνας. τῇ κράνᾳ. τὴν κράναν. ὦ κράνα δωρικῶς.

¶ De tertia declinatione parisyllaborum.

TErtia decliatio ẽ parisyllaboꝝ noĩuꝫ tã masculinoꝝ q̃ fœminoꝝ cõmuniuꝫ. & promiscuorũ in ος desinẽtium. & neutrorum in ον. Quorum genitiuus desinit in ου κοινῶς in οιο ἀττικῶς. καὶ ἰωνικῶς

& in ῶ δωρικῶς. Dtūs aūt in ῳ diph. in ppriam. Actūs in ν̄ cu; uocali nti. De qua declinatiōe ꝑter ea q̄ in primo tractatu dicta sūt aliqua oīno & hic sunt annotanda. Sciendū est igitur cōplura iueniri nomina q̄ in singulari numero aut sūt masculini gn̄is. aut fœminiui. In plurali uero neutri. ut ὁ δίφρος. τά δίφρα. ὁ τράχηλος τὰ τράχηλα. ὁ λύχνος τὰ λύχνα. ὁ μοχλός τὰ μοχλά. ὁ σαθμός τὰ σαθμά. ὁ δεσμός τὰ δεσμά. ὁ νῶτος τὰ νῶτα ὁ ζυγός. τὰ ζυγά. ἡ κέλευθος τὰ κέλευθα. ὁ καὶ ἡ τάρταρος. τὰ τάρταρα. quoꝝ exempla apud poetas passim inuenies. Sunt & quæ duplicem habent declinationē; ut τὸ δένδρον τοῦ δένδρου καὶ τὸ δένδρος τοῦ δένδρεος. τὸ ἀνδράποδον. καὶ τὸ ἀνδράποδος. τὸ κτέατον καὶ κτέατος. hæc eni in ntō nō iueniūtur, obliqui tamen eoꝝ in usu sunt. τὰ δένδρεα uero quidā uolūt non ἀπὸ τοῦ δένδρεος, sed ἀπὸ τοῦ δενδρέον. fieri.

¶ De genitiuo.

ETiā aduertendū est atticos, & iones, & thessalos gtm̄ singularem per οῑο enūtiare. τροπῇ τῆς ου διφθόγγου εἰς τὴν οι, καὶ προσθέσει τοῦ ο̄ μικροῦ. ut ὁ δόμος τοῦ δόμου δόμοιο. Δ. α. κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο. Dores uero abiicientes ῡ τῆς διφθόγγου ου, ac uertentes ὂ μικρόν in ῶ μέγα. enuntiare τοῦ καλῶ nec subscribere ῑ. θεο. καὶ μανὲς τὸ μάλιμνον ἐλαύνεται ἔστε τὰ φύσκω, ἀντὶ τοῦ φύσκου.

¶ De datiuo singulari.

DAtiuus quoq; singularis i quibusdā noib⁹ diuersoꝝ generū μεταπλασμὸν patit̃, διὰ τοῦ ῑ, ut τῷ κλαδί. ἀντὶ τοῦ κλάδῳ. τῷ πολυπάταγι. ἀντὶ τοῦ πολυπατάγῳ. τῇ διχόμηνι. ἀντὶ τοῦ διχομήνῳ τῷ μελίκρατι, ἀντὶ τοῦ μελικράτῳ. τῷ λιτὶ, ἀντὶ τοῦ λίτῳ. Quare illud ēt homeri λίπ' ἐλαίῳ dti casus ē. patit̃ aūt ἀποκοπήν, καὶ ἀπόστροφον, ἀπὸ τοῦ λιπαρῷ Δ. γ. αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσεντε, καὶ ἔχρισε λίπ' ἐλαίῳ.

¶ De Accusatiuo singulari.

ACcusatiuū quoq; singularem apud poetas scito μεταπλασμὸν pati λῖτα eni dicūt. ἀντὶ τοῦ λιτόν. λ. δ. ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει

καταλῖτα πετάσας. ubi mutata litteratura accentus quoq; mutatus ē, & locus eius.

De gtõ & dtõ duali.

¶ In duali uero, ὤμοιïν iuenit̃ pro ὤμοιν & ποδοῖïν p. ποδοῖν. & alia eiusmodi infinita. κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ῑ ἔθει ἰωνικῷ.

¶ De datiuo plurali.

PLuralē etiā dtm̃ pati manifestũ ē, nõ solũ προσχηματισμὸν τοῦ ῑ sicut in aliis declinationib⁹: ut λόγοισι. νόμοισι. Sed etiā μεταπλασμὸν, ut ἄστρασι pro ἄστροις. & ἔγκασι. pro ἐγκάτοις. & πρόβασι, p προβάτοις. & πετάλσι. p πετάλοις. Τοῖσδεσι uero pro τοῖς, & χηματισμὸν τοῦ ῑ patit̃ ἔθει ἰωνικῷ, & ἐπέκτασιν τοῦ δε, nec uariatur accentus, licet in antepenultima cõtra suam nã; circũflectat̃, quod sane factũ est, ut inqt eustathius Δ. φ. ne τοῖς dtũs pluralis suā; prorsus amittat proprietatē Δ. β. ἐγγὺς ἐὼν τοῖσδεσι φόνον, καὶ κῆρα φυτεύει. Possunt ēt duæ esse appositiões, δε. s. & σι quãdoqdem apud homerum τοῖσδε iuenitur absq; σι. Δ. ξ. ἔσθιε δαιμόνιε ξείνων. καὶ τέρπεο τοῖσδε. ἀντὶ τοῦ, τούτοις, nã ὁ articulus pposítiuus assumens δε coniunctionem uim habet pronominis demonstratiui οὗτος.

¶ De accusatiuo.

ACcusatiuum ēt pluralē in ους cõiter desinētē sciendu; est per ως enũtiari δωρικῶς, τὼς λόγως, p τοὺς λόγους. τὰς ἀμπέλως, p τὰς ἀμπέλους. Dores eni abiicientes ῡ τῆς ου διφθόγγου uertunt ō μικρὸν in ὦμεγα. θεο. ἐνὸδοιπόροις. μὴ μευ λωβάσεισθε τὰς ἀμπέλως, ἐντὶ γὰρ ἁβαί. & rursus. καὶ γὰρ ἐγὼν μισέω τὼς κανθάρως. οἵ τὰ φιλῶντα. Vbi aduertendũ est syllabã corripi, uel potius ἀμφίμακρον. In qbusdã tñ codicibus inuenimus hmõi actõs per ō μικρὸν, ἀμπέλος, & κανθάρος subtracto. s. ῡ ex ου diphthõgo δωρικῶς. sicut νᾶσος p νήσους apud pindarũ ἐνὸλυμπίοις, ἔνθα μακάρων νᾶσος ὠκεανίδες αὖραι περιπνέουσι hoc est, ubi beatorũ insulas occeaneæ auræ circunflant: quod magis quidem consentaneum uidetur.

NOM.

¶ παράδειγμα. ἑνικά.

¶ Ὁ λόγος. τοῦ λόγου κοινῶς. καὶ λόγοιο ἀττικῶς. καὶ ἰωνικῶς. καὶ λόγω δωρικῶς. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὦ λόγε κοινῶς. καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς. ¶ δυϊκά τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν. κοινῶς. καὶ λογοΐιν ἰωνικῶς ὦ λόγω. ¶ πλη. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις κοινῶς. καὶ λόγοισι ἰωνικῶς τοὺς λόγους κοινῶς. καὶ λόγως. καὶ λόγος δωρικῶς. ὦ λόγοι. & alia hmõi nomia, κατ' ἀναλογίαν uariabis.

¶ De quarta declinatione parisyllabarum.

QVarta declinatio ē atticorum noium parisyllaboru; masculini generis: & fœminini, ac cõis in ῶς, & neutri in ῶν διὰ τοῦ ω μεγάλου. Quorum gtũs, & dtũs in ῳ desinũt. Actũs uero in ν, cũ uocali nti. Sed qm̃ cõe; ordinẽ declinationũ mutauim⁹ theodorũ gazã imitati. Sciri uelim ut antea dcm̃ hoc nõ temere fcm̃ eẽ. Nam noia in ος desinẽtia masculini gñis, et fœminini, & in ον neutri q̃ ꝑm alios i ordine simpliciũ declinationũ quartã tenẽt locũ, attici referũt ad ꝓpriã declinationẽ, q̃ ẽ in ῶς, & in ῶν, ꝑ ω magnũ. sicut dictum est, ut ὁ πετεός κοινῶς. ὁ πετεώς ἀττικῶς. τὸ χρέον κοινῶς. τὸ χρέων ἀττικῶς ο paruo in ω magnũ mutato, q̃ cũ a cõmuni declinatione pendeat post ipsam merito locãda ẽ. Vbi aduertẽdũ est q cũ ꝓpriũ sit atticorum i hmõi noibus uerteř nõ solũ ο μικρὸν in ω μέγα, sed etiã α finalẽ in plurali numero neutrorũ nominũ, euenit ut omnes casus cuiusuis gñis, & numeri in ω μέγα desinant siue solũ. siue i diph. nulla mutata cõsonãte. Si eni in diphthongo cõi fuerit υ oĩo abiicit. Si uero ι seruat, & sic ex ω, & ι fit diph. i ꝓpa, qđ q̃nq accidit casib⁹, hoc ẽ dtõ singulari, duali et plurali & ntõ plĩ, & utõ masculini gñis, & fœminini, & cõis. Corripiũt ẽt penultimã, q̃ si fuerit α ꝓdnctũ, uertũt in ε, ut ναός νεὼς λαὸς λεώς. πρωτεσίλαος πρωτεσίλεως. Si uero correptũ, nequaq̃. nõ. n. ab eo qđ est οἰνόμαος οἰνομάου fit οἰνόμεως οἰνόμεω ἀττικῶς. quandoq̃dẽ penultima α scilicet breuis ẽ, & sic de silib⁹. Eũdẽ quoq accẽ-

tum seruant. ac in eadē syllaba, et si mutata sit q̃titas syllabarū. Attici eni cōem accētuū regulas nō oino sequunť: nam ultima existente longa accuunt antepenultimā. Vnde in obliq̄s cōibus si in penultima fuerit accentus, in atticis retrahiť in antepenultimā. Quib⁹ diligenter seruatis facile poterimus unū qdq; nomen tertiæ declinatiōis ad atticā formā reducere. exēpli gratia ὁ νικόλαος κοινῶς. ὁ νικόλεως ἀττικῶς. τοῦ νικολάου κοινῶς. τοῦ νικόλεω ἀττικῶς. τῷ νικολάῳ κοινῶς. τῷ νικόλεῳ ἀττικῶς. τὸν νικόλαον κοινῶς. τὸν νικόλεων ἀττικῶς. ὦ νικόλαε κοινῶς. ὦ νικόλεως ἀττικῶς. utūs enim in omni numero similis est ntō atticorꝝ more. δυϊκά. τὼ νικολάω κοινῶς. τὼ νικόλεω ἀττικῶς. τοῖν νικολάοιν κοινῶς. τοῖν νικόλεῳν ἀττικῶς. ὦ νικολάω κοινῶς. ὦ νικόλεω ἀττικῶς. ¶ πλη. οἱ νικόλαοι κοινῶς. οἱ νικόλεῳ ἀττικῶς. τῶν νικολάων κοινῶς. τῶν νικόλεων ἀττικῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς. τοῖς νικόλεῳς ἀττικῶς. τοὺς νικολάους κοινῶς. τοὺς νικόλεως ἀττικῶς. ὦ νικόλαοι κοινῶς. ὦ νικόλεῳ ἀττικῶς. Annotātur q̄dā q̄ a supradictis deuiāt, uidelicet κάλος κάλως. & ταλὸς ταλώς. in his eni ᾱ remanet imutabilis qđ factū puto quoniam nō desinunt in ος̄ purū sicut λαὸς, & ναὸς, & similia. ὄρφος uero mutato accentu ὀρφῶς facit & λαγὸς λαγῶς. Quædā etiā inueniunť apud poetas, quæ in genitiuo singulari gratia metri assumūt ο̄ μικρὸν. ut ταλῶ ταλῶο. μίνω μίνωο. πετεῶ πετεῶο. λ. β. τῶν δ᾽ αὖθ᾽ ἡγόνευ᾽ υἱὸς πετεῶο μενεσθεύς. ταλαῶ uero quidā uolūt eē ἐκ τοῦ ταλαοῖο. τροπῇ τοῦ ο̄ τῆς διφθόγγου εἰς ω̄ μέγα. ideo censuerūt ῑ esse subscribēdum ταλαῷο. Sūt & pauca q̄dā fœminina ꝓpria urbiū nomina, ut. τρῶς. τλῶς. ῥῶς κῶς. quæ amoto σ̄ attice declinanť. δὼς uero, quoniā nec proprium est. nec circūflexū, solū indeclinabile existit. significat autem dationē. hesiodus ἐν ἔργοις. δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακὴ θανάτοιο δότειρα. Quattor etiā annotantur quæ absq; ν̄ actm̄ singularem faciunt. hoc est. ἄθως ἄθω. κῶς κῶ. τέως τέω. λαγῶς λαγῶ quidam addunt ἕως ἕω.

¶ De quinta declinatione iparisyllaborum.

QVinta declinatio est omniũ imparisyllaboꝝ nominũ masculinorum. fœmininoꝝ, neutroꝝ, & ꝓmiscuoꝝ differẽtes terminationes habẽtium quoꝝ genitiuus desinit in ος. Datiuus in ι. Accusatiuus in α. Sed quoniã huius qntæ declinationis multæ, ac uariæ sunt terminatiões tã in masculinis q̃ in fœmininis & i aliis, ab re nõ erit aliquãto altius ea repetere, quæ ad eiꝰ cognitionẽ necessaria sunt. non tamẽ generales regulas uniuscuiusq; terminatiõis ponere intendimus, sicut herodianus fecit, & q eũ secuti sunt ne ob regularum inculcatiõem fastidio rudes lectores afficiantur. Sed ea dum taxat sine quibus non facile itelligi possit quomodo unũquodq; nomen sit declinãdũ. Sequemur tamen eorum ordinẽ in ipis nominibꝰ uariãdis ꝑ genera oia, ac terminatiões. Et primũ de masculinis dicendum est. Quorum finales litteræ, siue elemẽta quinq; sunt. ν. ξ. ρ. σ. ψ. Omne enim masculinũ græce declinatũ in aliquã harũ desinit consonantem. ut δίων. φοίνιξ. νέστωρ. αἴας. ἄραψ. ἀσδρουβαλ uero & βάκαλ. & νεκάμελ, & similia barbara sunt. at ἰακώβ. δανιήλ. ἀδάμ. ἀβραάμ. hebræa. reduci tamẽ ad græcam declinationẽ possunt: ut ἰάκωβος. ἰακώβου. δανιῆλος. δανιήλου. ἄδαμος ἀδάμου. ἄβραμος ἀβράμου. Ex uocalibus uero nulla est in quã masculinum nomẽ desinat. τοιόσδε eniz, ἀντὶ τοῦ τοιός. & τοσόσδε ἀντὶ τοῦ τοσός. & οὑτοσὶ ἀντὶ τοῦ οὗτος, & similia κατ᾽ ἐπέκτασιν facta sunt. at νεφεληγερέτα ζεὺς & ἱππότα νέστωρ, & similia, ut quibusdam placet μεταπλασμὸς ẽ. ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης. & ἱππότης. Alii tamen uolũt ἀντίπτωσιν esse. i. uocatiuũ pro nominatiuo, ut in prima declinatiõe dictuz est. Ex dictis igit᷑ cõsonantibus quattuor sunt imparisyllaborũ nominum finales. hoc est. ν. ξ. ρ. ψ. quæ in ος mittunt genitiuum. ut δίων δίωνος. κήρυξ κήρυκος. νέστωρ νέστορος. πέλοψ. πέλοπος. σ uero cõmunis est terminatio & parisyllaboꝝ, & imparisyllaborum.

Parisyllaba enim in οῦ mittunt genitiuū: ut αἰνείας αἰνείου. σοφὸς σοφοῦ. Imparisyllaba uero, ut dictum est, in ος hñt gtm̃, ut μίνως μίνωος. στάχυς στάχυος. σωκράτους uero, & δημοσθένους, & similia, genitiui sunt κατὰ συναίρεσιν. Desinentia in σ, ante ipsam omnes uocales habere pñt preter ε. ut ἀρχίας. χρύσης. μάντις. καλός. ταχὺς ἥρως. ε tñ inuenit̃ añ σ, nõ quidem solū sed cū ι, aut υ i diph. ut χαρίεις. βασιλεύς. Sunt & quæ in οῦς desinūt, ut μελάμπους. δίπους. unum in αῦς, ut παῦς παιδὸς κατ' συναίρεσιν. De quibus dicendū est, & primū de noibus in ας desinentib⁹ cū duplicem habeāt declinatione; parisyllabā, & iparisyllabā, sintq; uariatu faciliora. Propterea & ueteres grãmatici, & iuniores ab eis initiū sumpserunt. Parisyllaba igit̃ in ας primæ sunt declinationis & gtm̃ hñt ptim in οῦ, ptim in α. Quæcūq; enim in ας puꝝ desinūt polysyllaba hñtia ι in penultima, ut νικίας. λυσίας. uel ε, ut ἀγέας. πυγέας, uel ει diph. ut αἰνείας. ἑρμείας. uel υ, ut μαρσύας, & q̃cūq; in ρας desinunt hñtia ο μικρὸν in penultima: ut ξεναγόρας i οῦ mittunt gtm̃. Si uero aliqđ hoꝝ in α gtm̃ habuerint, dorica erit declinatio, ut πυθαγόρας πυθαγόρα. Nã sunt quæ abiecto σ i α solū faciunt gtm̃: q̃ q̃dem etsi dorica sunt eoꝝ tñ usus cõi linguæ frequentissim⁹ ē: ut ὁ σουίδας. τοῦ σουίδα. ὁ λάας. τοῦ λάα. ὁ ἄβας τοῦ ἄβα. Sed cu; multa sint, & uaria op⁹ est ut p lraꝝ ordinē accuratissime ea pcurram⁹, discernamusq; ab iis quæ iparisyllaba sūt. Noia igit̃ i ας desinentia monosyllaba pauca sūt. acuunt̃ autem aut circūflectūtur, & pti; sūt parisyllaba, & declinãt̃ p abiectionē τοῦ σ. Et ptim iparisyllaba, & ea declinãt̃ p ντ. Sūt eni parisyllaba hæc. ὁ γρᾶς. τοῦ γρᾶ. ὁ λᾶς. τοῦ λᾶ. ὁ πᾶς. τοῦ πᾶ. diminutiuū ἀπὸ τοῦ πατήρ. ὁ φᾶς τοῦ φᾶ. ὁ θᾶς τοῦ θᾶ. Imparisyllaba hæc ὁ κρᾶς τοῦ κρατὸς p τ. solū. ὁ πᾶς τοῦ παντὸς triū geneꝝ, gtm̃ hñs ὀξύτονον. ζᾶς uero ζάντος. & φθᾶς φθάντος, cū pticipii sūpserint terminationē accentu; quoq; i gtõ ad ei⁹ sĩlitudinē ꝑuauerūt, ut στὰς στάντος. Desinentia

in ᾶς polyſyllaba circũflexa quæ ſint pariſyllaba i ᾶ mittũt gtm̃. ut θωμᾶς θωμᾶ. κοσμᾶς κοσμᾶ. μηνᾶς μηνᾶ. Impariſyllaba uero i τος faciunt genitiuũ. ut πελεκᾶς πελεκᾶντος. Inueniunt̃ q̃dã ionica quæ in δος mittunt gtm̃, ut βιττᾶς βιττᾶδος. κυρᾶς κυρᾶδος. Etiã deſinẽtia in βας, ante β. aliã conſonãtem hẽntia dũmodo nõ ſit ρ, in α faciunt gtm̃, ut ὁ σάμβας τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας τοῦ χάλβα ὁ κρίσβας τοῦ κρίσβα. his ſimilia ſunt ὁ ἴβας τοῦ ἴβα. ὁ βανέβας τοῦ βανέβα. ὁ ἀννίβας τοῦ ἀννίβα. Etiã i γας deſinẽtia diſyllaba ſolũ propria. ut ὁ μίγας τοῦ μίγα. ὁ ἄλγας τοῦ ἄλγα. ὁ μέγας τοῦ μέγα. quod extremam producit. excipit̃ ὁ σάλγας qđ σάλγαντος facit. At ὁ μέγας τοῦ μεγάλου. etheroclitũ ẽ, & adiectiuum. μέγας eniꝫ q̃ntæ declinatiõis μέγαος facit. ſicut λάας λάαος, & extremã hẽt correptã. At μεγάλος μεγάλου παροξύτονον tertiæ declinatiõis ẽ pariſyllaboꝝ & adiectiuum. μέγαλλος enim προπαροξύτονον, & per geminuꝫ λλ ꝓprium ẽ nomẽ κατὰ τοὺς παλαιούς. hæc Euſtathiꝰ ἐν τῷ σ. τῆς Δ. Etiaꝫ polyſyllaba, ut ὁ σατύργας τοῦ σατύργα. ὁ στροάγας. τοῦ στροάγα excipit̃ ὁ ἀκράγας τοῦ ἀκράγαντος, nomẽ fluuii ſiciliæ, unde ἡ ἀκράγας τῆς ἀκράγαντος nomẽ urbis. Etiã in δας diſyllaba & polyſyllaba. ὁ λάδας τοῦ λάδα. ὁ ἴδας τοῦ ἴδα. ὁ λεωνίδας τοῦ λεωνίδα. ὁ τιμαχίδας. τοῦ τιμαχίδα. excipiunt̃ quæ diphthongum habent in penultima. ut ὁ ἀφείδας τοῦ ἀφείδαντος.

Etiam in ζας. θας. κας. ξας. ψας. ut ὁ ἀφίζας. τοῦ ἀφίζα. ὁ ἄνθας τοῦ ἄνθα. ὁ πελέκας τοῦ πελέκα. ὁ ἀλίξας τοῦ ἀλίξα. ὁ ἄψας. τοῦ ἄψα.

Etiam in λας ἀπλᾶ diſyllaba: quæ ſint unius generis, & non habeant penultimam natura lõgam, & etiam polyſyllaba duo λλ. habentia, ut ὁ ὕλας τοῦ ὕλα. ὁ γέλας τοῦ γέλα. ὁ ἰόλλας τοῦ ἰόλλα. ὁ ἀβόλλας τοῦ ἀβόλλα. Etiam in μας conſonantem hẽntia an̄ μ. ὁ σύλμας τοῦ σύλμα. ὁ ἀκαματοχάρμας. τοῦ ἀκαματοχάρμα. excipit̃ ὁ τόλμας τοῦ τόλμαντος. Etiã deſinẽtia in μας περσικά. ut ὁ σαλάμας τοῦ σαλάμα. ὁ πιτάμας τοῦ πιτάμα.

Etiam in νᾶς. ut ὁ πίνας τοῦ πίνα. excipitur ὁ κάνας τοῦ κάναντος.
Etiam in πᾶς Desinentia unius generis. ut ὁ πάπας τοῦ πάπα. ὁ κάλπας τοῦ κάλπα. ὁ λάμπας τοῦ λάμπα. excipitur ὁ κύπας τοῦ κύπαντος. πᾶς uero παντὸς, adiectiuum & monosyllabum.
Etiã i ρᾶς nõ hñtia pmã & secũdã syllabã ab eadẽ cõsonãte: uel antisticho ei⁹ icipiẽtẽ, ut ὁ σιμμόρας τοῦ σιμμόρα. ὁ κύδρας τοῦ κύδρα.
Etiam in σᾶς desinentia disyllaba quæ non habeant ε in penultima. ut ὁ χρύσας. τοῦ χρύσα. ὁ κέρσας. τοῦ κέρσα.
Etiam in τᾶς. ut ὁ ἀρχύτας. τοῦ ἀρχύτα. ὁ εὐρώτας. τοῦ εὐρώτα. excipitur ὁ τελεύτας. τοῦ τελεύταντος.
Etiam in φᾶς desinentia disyllaba. & in χᾶς. ut ὁ δέλφας τοῦ δέλφα. ὁ ἄλφας τοῦ ἄλφα. κύφας uero κύφαντος facit. ὁ καλλίχας. τοῦ καλλίχα. ὁ λάχας. τοῦ λάχα. κάλχας uero κάλκαντος facit.
Etiam in ᾶς a uerbis circũflexis composita. ut ὁ πατραλοίας τοῦ πατραλοία. ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ τὸ τύπτω.
Etiam in ᾶς a nominibus fœmininis composita, ut ἡ φαρέτρα. ὁ εὐφαρέτρας τοῦ εὐφαρέτρα. ἡ βία. ὁ εὐρυβίας τοῦ εὐρυβία. ἡ ἀγορά. ὁ πυθαγόρας. τοῦ πυθαγόρα. καὶ πυθαγόρου. quãuis hoc nomen, alii aliunde deducunt. ἡ ἀνία. ὁ παυσανίας τοῦ παυσανία. Et hæc de pariter declinatis.

¶ De impariter declinatis.

DEsinentia in ᾶς purum disyllaba grauitona, & quæ dorica nõ sint, διὰ τοῦ ντ declinant. ut ὁ αἴας τοῦ αἴαντος. ὁ θόας. τοῦ θόαντος. excipit ὁ λάας. τοῦ λάα. Cum propriũ ẽ nomẽ. Cũ uero appellatiuũ est, ὁ λάας τοῦ λάαος facit, καὶ κράσει λᾶος. Δ. θ. λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. τῷ λάαϊ λᾶϊ. ἰλιάδος. π. βάλε δ' ἕτορος ἡνιοχῆα ἵππων ἡνί' ἔχοντα μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ. δυϊκά. τὼ λάαε λᾶε. ἰλιάδος ψ. λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκώ. declinat ẽt ὁ λάας τοῦ λάου. τῷ λάᾳ. τὸν λάαν.
Etiã in ᾶς monosyllaba ὀξύτονα, in τος faciunt genitiuũ. ut ὁ πρὰς τοῦ πραντός. Etiam polysyllaba. ut ὁ ἀνδριάς. τοῦ ἀνδριάντος.
Etiã in βᾶς desinẽtia si ancipitẽ correptã i penultima habuerint.

ut ὁ βίβας τοῦ βίβαντος. ὁ λυκάβας τοῦ λυκάβαντος. ὁ ἀλύβας τοῦ ἀλύβαντος, cuius penultima longa est. excipiuntur ὁ βαρνάβας. τοῦ βαρνάβα. ὁ λάβας τοῦ λάβα. ὁ κάβας τοῦ κάβα. ὑ ἄβας τοῦ ἄβα. ἐθνικόν. at ὁ ἄβας τοῦ ἄβαντος proprium nomen. Similiter & ἰόβας. ἰόβα & ῥήβας ῥήβα. Etiã i βᾶς & quæ ante β habent ρ impariter declinant. ὁ φόρβας τοῦ φόρβαντος. ὁ κύρβας τοῦ κύρβαντος.

Etiam in γας desinentia disyllaba propria, & appellatiua. siue gẽtilia. ut ὁ γίγας τοῦ γίγαντος. ὁ βρίγας τοῦ βρίγαντος.

Etiam in δᾶς disyllaba, & quæ habeant dihp. in penultima, ut ὁ ἀφείδας τοῦ ἀφείδαντος. ὁ οἴδας τοῦ οἴδαντος.

Etiam polysyllaba, siue disyllaba a uerbis grauitonis deriuata. ut μείδομαι ὁ μείδας τοῦ μείδαντος. εἴδω ὁ εἴδας τοῦ εἴδαντος χαρίζομαι. ὁ χαρίδας. τοῦ χαρίδαντος.

Etiam desinentia in ζᾶς habentia ῡ ante ζ. ut ὁ βύζας τοῦ βύζαντος. ὁ πύζας. τοῦ πύζαντος.

Etiam in λᾶς disyllaba μονογενῆ, & quæ habeant penultimam natura longam. ut ὁ φύλας τοῦ φύλαντος. ὁ χήλας τοῦ χήλαντος.

Similiter & quæ habẽt cõsonãtẽ cum λ. ut ὁ ἄτλας τοῦ ἄτλαντος.

Etiã hñtia duo λλ. ut ὁ πάλλας τοῦ πάλλαντος. ὁ βάλλας τοῦ βάλλαντος. ὁ μέλας uero τοῦ μέλανος. & ὁ τάλας. τοῦ τάλανος triũ generũ sunt.

Etiam in μᾶς disyllaba, & polysyllaba, & quæ ante μ breuẽ uocalem habent. ut ὁ ἀδάμας τοῦ ἀδάμαντος. ὁ πολυδάμας τοῦ πολυδάμαντος. & cum his ὁ θαύμας τοῦ θαύμαντος.

Etiam in ρᾶς disyllaba. hẽntia primã, & secũdã syllabã ab eadẽ cõsonãte, siue antisticho eius icipiẽtem. ut ὁ βάβρας. τοῦ βάβραντος. ὁ πρόφρας τοῦ πρόφραντος. ὁ τεύθρας τοῦ τεύθραντος. Similiter & ea quæ participiis incidunt. ut ὁ πείρας τοῦ πείραντος. ὁ ἄρας τοῦ ἄραντος. Similiter & q̃ hẽnt α añ ρ. ut ὁ πάρας τοῦ πάραντος. ὁ κάφας τοῦ κάφαντος. Etiam desinẽtia in σᾶς polysyllaba & quæ in penultima habent ε, ut ὁ ἀπέσας τοῦ ἀπέσαντος.

Etiam in φᾶς desinentia polysyllaba. ut ὁ κορύφας, τοῦ κορύφαντος. ὁ ἐλέφας τοῦ ἐλέφαντος. ὁ νόφας uero ὁ νόφα facit.
Desinentia in ᾶς composita simplicium seruant declinationem. ut λυκοθόας λυκοθόαντος. quoniam θόας θόαντος. σύμπας σύμπαντος. quoniam πᾶς παντὸς dicimus.
Et hæc de noib⁹ in ᾶς desinētib⁹, & eo℞ gtis. Nūc de aliis casib⁹ nominū qntæ declinationis. pro quibus ὁ αἴας cōe sit exēplum.
Ὁ αἴας. Ἡ γενικὴ τοῦ αἴαντος. Nā desinētia in ᾶς purum disyllaba grauitona penultimam productā habētia διὰ τοῦ ντ declinātur. Ἡ δοτικὴ. τῷ αἴαντι a gtō fit. Nā omnis genitiuus in ος desinens mutata ος in ι datiuū singularē facit. Ἡ αἰτιατικὴ. τὸν αἴαντα. a datiuo. Nā ois datiuus singularis in ι prolatum desinens ι in α cōuerso accusatiuū singularē facit. Sed aduertēdum ē accusatiuū singularē qntæ declinatōis aut i α correptū desinere, aut i ν. In α correptū. τὸν αἴαντα. τὸν θόαντα. In ν, cū genitiu⁹ singularis in ος pu℞ desinēs ancipitē uocalē hēt in penultima, a ntō fit σ in ν cōuerso, ut ἰχθὺς ἰχθύος ἰχθύν. ὄφις ὄφιος ὄφιν. πάρις πάριος πάριν. excipit διὸς δία. Desinentia uero in ῦς, etsi frequēti usu in ν mittant actm̄, ut ταχὺς ταχύν. ὀξὺς ὀξύν, nōnunq̄ tamē in α faciunt actm̄ ποιητικῶς. ut εὐρέα πόντον. καὶ πολέα στρατόν. Similiter & in ους desinentia nunc in α mittunt accusatiuum, nunc in ν. sed in ν frequentius: raro autem in α, ut τὸν βοῦν, καὶ βόα. Ἡ κλητικὴ. ὦ αἶαν. a genitiuo fit extrema syllaba abiecta. Nam in nominibus διὰ τοῦ ντ. declinatis, & quæ synæresin non patiūtur extrema genitiui abiecta fit uocatiuus singularis, θόας. θόαντος, ὦ θόαν. λαοδάμας λαοδάμαντος. ὦ λαοδάμαν. poetæ tn̄ huiusmodi utm̄ absq; ν proferre consueuerunt. Δ θ. λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες. & ἰλιάδος Γ. πουλυδάμα, οὐ μὲν αὐτοῦ ἐρύκανε πάντας ἀρίστους. σιμοῦς, & πλακοῦς, & similia, etiam ν extremæ syllabæ abiiciūt. ut σιμοῦντος ὦ σιμοῦ. πλακοῦντος ὦ πλακοῦ. excipit ὁ βοῦς

ὀδόντος. huius enim utũs solus est similis ntõ ὦ ὀδούς. In quibus uero gtũs διὰ τοῦ εος existẽs in οῦς faciunt synæresiatũ, a ntõ fit, ñ in ẽ cõuerso ὁ δημοσθένης, ὦ δημόσθενες. In desinentibus uero i ῶ siue in ῶς fœmininis a ntõ fit, extrema in õ μικρὸν mutata, ac ι̅ in diph. assumpto, ut ἡ λητώ, ὦ λητοῖ. ἡ αἰδώς ὦ αἰδοῖ. In his uero q̃ exeunt in ην, siue in εις, quorum neutrũ in εν est formatũ a gtõ fit abiecta ος syllaba, ut τέρην τέρενος, ὦ τέρεν. χαρίεις χαρίεντος ὦ χαρίεν. In desinentibus autem in ηρ grauitonis fit uocatiuus in ερ μήτηρ. ὦ μῆτερ. excipit̃ ὦ πίηρ. Ex oxytonis uero quattuor sunt his similia. πατὴρ, ὦ πάτερ. δαήρ, ὦ δᾶερ. σωτήρ. ὦ σῶτερ. ἀνὴρ, ὦ ἄνερ. Etiã in q̃busdã similis est utũs ntõ prorsus. In quibusdã uero, & sine σ ꝓfert̃. Nam in his quæ in εῦς, aut in οῦς exeunt, etiã sine σ cũ diph. enũtiat̃. ὦ βασιλεῦ. ὦ βοῦ. nisi q̃d prohibeat. naꝫ ὦ ποὺς, & ὦ ὀδοὺς solũ dicim⁹, ne coincidãt cum ποῦ aduerbio, & ὀδοῦ. Etiã in appellatiuis grauitonis in ις desinẽtibus, quæ nõ exeunt in natura lõgã. & omnino ĩ desinẽtibus in ις grauitonis ut ὁ ὄφις. ὦ ὄφι. Etiã in υς granitonis, ὁ βότρυς. ὦ βότρυ. Etiam in oxytonis quæ sunt trium generum. ὁ ἡδὺς, ὦ ἡδύ. In ῶς uero desinẽtib⁹ masculinis, ꝓductã hñtib⁹ penultimã similis ẽ uocatiuus ntõ. & oĩo in desinẽtib⁹ in ῶς, pure aũt declinatis: siue per τ ꝑter fœmina oxytona. ὁ ἥρως ὦ ἥρως. Etiã in ης grauitonis iambicis, & omnino in ης desinentib⁹ declinatis aũt p̃ τ, ut ὁ λάχης ὦ λάχης. Etiã in ις oxytonis: ut ὁ πριαμὶς, ὦ πριαμίς. Etiã in υς oxytonis, ut ἡ χλαμὺς, ὦ χλαμύς. Etiã in ας oxytonis, ut παλλάς. ὦ παλλάς. Etiam in λς, ut ὁ ἅλς ὦ ἅλς. Etiam in aliquã duplicium. ὁ ἄναξ. ὦ ἄναξ. Etiã in aliquã imutabilẽ exeũtibus. ut ὁ ἕλλην ὦ ἕλλην. præter superius annotata. δυϊκά.

Hᶜ ὀνομαστική. καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν, τὼ αἴαντε. a datiuo singulari. Omnis eniꝫ dtũs singularis in ι prolatũ desinens, mutato ι in ε ntũm & actũm dualem facit. τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε. Hᶜ φωνὴ καὶ

δοτικὴ, τοῖν αἰάντοιν. Omnis noiatiuus dualis i ε: siue i ω exiens, i οῖν facit gtm̃ & dtm̃ dualem, ut τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν. τὼ λόγω τοῖν λόγοιν. τὰ αἰδώ. τοῖν αἰδοῖν. ¶ Πληθ. Hε εὐθεῖα καὶ κλητικὴ πληθυντικὴ. οἱ αἴαντες, ὦ αἴαντες. Omnis ntũs dualis in ε desinens apposito σ. noiatiuum pluralẽ facit. τὼ αἴαντε. οἱ αἴαντες. neutris tñ exceptis. ¶ Hε γενικὴ. τῶν αἰάντων. Ois genitiuus pluralis cõis cuiusuis generis in ων exit. ¶ Hε δοτικὴ. τοῖς αἴασι. Vbi aduertendum ẽ dtm̃ pluralẽ ptĩ; a ntõ singulari fieri, ptim a dtõ. Si a ntõ hæc datur regula. Omnis ntũs singularis in σ desinẽs cum longa siue uocali, siue diph. ac in paribus syllabis inflexus, nec habens gtm̃ cõtractũ apposito ι dtm̃ pluralẽ facit, ut ὁ θώας, τοῖς θώασι. ὁ λέβης. τοῖς λέβησι. ὁ τρώς, τοῖς τρωσί. ὁ βασιλεύς. τοῖς βασιλεῦσι. annotant. τοῖς ποσί, qđ a dtõ singulari fit ποδί, et τοῖς ἥεσι ἀττικῶς ἀπὸ τοῦ ἥεύς. & δρομέσι, ἀπὸ τοῦ δρομεύς. pro ἥεῦσι, & δρομεῦσι. Sciẽdum ẽ aũt ntm̃ in υς pductã desinẽtẽ, assumpto ι, ac υ correpto dtm̃ pluralẽ facere. ut ὁ ἰχθύς. τοῖς ἰχθύσι, excipitur τοῖς μῦσι ἀπὸ τοῦ μῦς. quod solũ producitur. Etiã noiatiuꝰ exiẽs i aliquã duplicium eodẽ mõ datiuũ pluralẽ facit. ὁ ἄρπαξ. τοῖς ἄρπαξι.

ADatiuo uero singulari fit dtũs pluralis cũ ntũs singularis aliã hẽt terminationẽ. Pro quo aduertẽdũ ẽ, ꝙ si dtũs singl'aris i ι puruz exeat assũpto σ añ ι dtm̃ pluralẽ facit. τῷ ὄφιι τοῖς ὄφισι. τῷ ἡδέϊ, τοῖς ἡδέσι. τῷ δημοσθένεϊ τοῖς δημοσθένεσι. ὄφις enim & ἡδὺς extremam habent correptam. δημοσθένης uero, etsi in σ cum uocali lõga exeat gtm̃ tñ hẽt p synæresim. Si uero dtũs singularis cõsonãtẽ hẽat añ ι, assũpto σ, ac cõsonãtibꝰ abiectis, q̃ cũ ipo minie audiri pñt, dtm̃ pluralẽ facit. ut τῷ αἴαντι. τοῖς αἴασι. Si uero datiuꝰ singularis ν solum hẽat añ ι, mutato ν in σ datiuũ pluralẽ facit. ut πλάτωνι πλάτωσι. ποιμένι ποιμέσι. etsi alibi ν ante σ inueniatur ut ἕλμινς. Sed aduertẽdũ penultimã dti pluralis aut parẽ esse penultimæ alioꝝ obliquoꝝ, aut maiorẽ, quæ si sit anceps, & per

abiectionē consonātiū facta sit breuis, rursus i se ipsā productā mutari. ut τῷ θόαντι, τοῖς θόασι. θόᾶσι. Si uero breuis fuerit, ī sci licet, aut ō μικρόν. ē quidē assūpto ῑ in diph. pducit, ut τιθέντι τιθέσι τιθεῖσι. ō uero assūpto ū. ut τῷ λέοντι. λέοσι. λέουσι χαρίεις igitur, & τιμήεις, & similia cū in εις desinant διὰ τῆς ει διφθόγγου & imparibus inflectātur syllabis, nec habeant gtm̄ cōtractū, a ntō singulari dtm̄ pluralē deducere possunt assumpto ῑ, ut χαρίεις χαρίεισι & τιμήεις τιμήεισι, sicut a βασιλεύς βασιλεῦσι. possunt etiā formari a dtō singulari ν & τ prius expunctis, ac σ iteriecto, ut χαρίεντι χαρίεσι. τιμήεντι τιμήεσι, & adiūcto ῑ penultimæ uocali fit χαρίεισι, & τιμήεισι, sicut a τιθεὶς, τιθέντι, τιθέσι, καὶ τιθεῖσι. Quidā tñ nō ἰῶτα sed alterū σ addētes χαρίεσσι dicunt: ut gregorius scholarius asserit: qd factū est ne eius penultima minor tpe sit alioꝝ obliquoꝝ penultima. Addit etiā ν cōsonās huiusmodi datiuis in ῑ prolatū desinētibus, uocali sequēte. ut τοῖς αἴασιν. Sed apud poetas, etiā cōsonāte sequēte addit ν qd quidē metri gratia fit. λ. ᾱ ἐν δὲ οἱ ἦτορ στήθεσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν. & in eodem. πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται ἀχαιῶν. ¶ Ἡ αἰτιατική. τοὺς αἴαντας. Nam ois actūs singularis in ᾱ desinēs. assumpto σ actm̄ pluralē facit. τὸν αἴαντα τοὺς αἴαντας. ¶ Ἡ κλητική. ὦ αἴαντες. ntō plurali oino similis. ¶ Aduertendū est hoc in loco æoles huiuscemodi nomina in ᾱς desinētia διὰ διφθόγγου enūtiare. ut τάλαις pro τάλας. μέλαις p μέλας. & θόαις p θόας. nō tñ αἴαις p αἴας dicunt, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων. At gtūs nonnunq̄ ἀποκοπὴν patit ποιητικῶς metri gr̄a, ut αἴαν p αἴαντος. θόαν pro θόαντος. Datiuus uero poetica licētia aliquādo pducit extremā, hoc est ῑ facta cōi syllaba. ut αἴαντι δαϊφρονι. cum regula id corripi expostulat. nōnunq̄ κατὰ κρᾶσιν eandem producit. ut θέτιδι. θέτιι θέτι. λ. πάντα θέτι καλλιπλοκάμῳ. sic μήτιδι. μήτιι μήτι. Δ. ν. ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι. καὶ κέρδεσιν. Patitur etiam

ἀποκόπτειν. ut ἱδρῶτι ἱδρῶ. λ. ἔρ τι ῥέεθ' ὁ μοῦ καμάτῳ. καὶ ἱδρῶ σπευδόντεσσι. Actūs quoq; idē patit̃, ut ποσειδῶνα ποσειδῶ. ἱδρῶτα ἱδρῶ. λ. κ. αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ. In comparatiuis uero in ων deſinentibus craſim patitur ἀττικῶς, ut μείζονα, ἀποβολῇ τοῦ ν. μείζοα. καὶ κράσει τοῦ ο καὶ α εἰς ω μείζω. Nec ſolum accuſatiuus ſingularis dictorum comparatiuorum hoc patitur, ſed etiā nominatiuus. accuſatiuus, & uocatiuus pluralis numeri patiuntur, & ſi non in ω ſed in ου craſim fieri contingat ἔθει ἀττικῷ. ut οἱ μείζονες, μείζοες, μείζους. Sic accuſatiuus caſus, μείζονας, μείζοας, μείζους. & uocatiuus ſimilis eſt nominatiuo. Nam regula eſt, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον. καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν. i. Quod omnis nominatiuus pluralis in σ deſinens & circa finē ſynæreſim patiens accuſatiuum, & uocatiuum habet ſibi conſonum & contemporalem. At in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralis numeri neutrorum eadē fit craſis, quæ in accuſatiuo ſingulari maſculinorum, ut τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω. Datiuus pluralis παραγωγὴν patitur ἔθει ἰωνικῷ καὶ αἰολικῷ, ut θοάντεσσι. & fit a nominatiuo plurali in ες deſinente, ſiue maſculini generis ſit, ſiue fœminini, addita σι ſyllaba, ut κύνες κύνεσσι. γυναῖκες γυναίκεσσι. In neutris uero, aut a nominatiuo plurali, extrema in ες mutata & adiuncta σι. τείχεα τείχεες τειχέεσσι. uel a genitiuo ſingulari ο in ε conuerſo, τείχεος. τείχεες. τειχέεσσι. iccirco duplici σσ ſcribitur, niſi metri gratia alterum eiiciatur.

¶ παράδειγμα.

Ὁ θόας κοινῶς. καὶ θόαις αἰολικῶς. τοῦ θόαντος κοινῶς καὶ θόα ποιητικῶς. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα, ὦ θόαν κοινῶς. καὶ ὦ θόας ἀττικῶς.

¶ δυϊκά. τὼ θόαντε. τοῖν θοάντοιν. ὦ θόαντε.

¶ πλη. οἱ θόαντες. τῶν θοάντων. τοῖς θόασι. κοινῶς. καὶ θοάντεσσι ἰωνικῶς

καὶ αἰολικῶς. τούς θόαντας. ὦ θόαντες.

NOmina in ης desinentia cum & ipsa partim sint equaliter declinata partim uero in equaliter. Et quæ equaliter declinantur. Aliqua mittunt genitiuum in ου, aliqua in η ἔθει δωρικῷ, ordine quodam & ipsa uarianda sunt, & discernenda quæ sunt parisyllaba ab his quæ imparisyllaba sunt. Et primum de parisyllabis habentibus genitiuum in ου. Desinentia igitur in ης grauitona spondiaca in ου faciunt genitiuum, ut ὁ χρύσης τοῦ χρύσου. ὁ ξέρξης. τοῦ ξέρξου. excipitur ὁ μάσθλης. τοῦ μάσθλητος. ὁ κούρης. τοῦ κούρητος. ὁ πίγρης τοῦ πίγρητος. ὁ τίγρης τοῦ τίγρητος fluuii nomen, qui & τίγρις, τίγριδος, & τίγριος ἰωνικῶς. φάγρης φάγρητος. μάγνης μάγνητος. ἴγνης ἴγνητος. μάσσης μάσσητος. μένδης μένδητος. Etiam in ης circunflexa in ου faciunt genitiuum. ut ὁ θαλῆς τοῦ θαλοῦ. καὶ ὁ θάλης τοῦ θάλητος. ὁ ἑρμῆς τοῦ ἑρμοῦ. ὁ σωλῆς τοῦ σωλοῦ. ὁ μωσῆς τοῦ μωσοῦ. καὶ ὁ μωϋσῆς τοῦ μωϋσοῦ. καὶ ὁ μωσεὺς τοῦ μωσέως. καὶ ὁ μωϋσεὺς του μωϋσέως. Etiã i ης grauitona a fœmis i η desinẽtib[9] deriuata ut ἡ λέσχη, ὁ λέσχης τοῦ λέσχου. ἡ ἀράχνη ὁ ἀράχνης τοῦ ἀράχνου. ἡ χαίτη ὁ κυανοχαίτης. τοῦ κυανοχαίτου. Etiam in δης desinentia πατρωνυμικά. ὁ ἀτρείδης τοῦ ἀτρείδου. Etiam in δης propria patronimici formam habentia. ὁ θουκυδίδης. τοῦ θουκυδίδου. ὁ μιλτιάδης τοῦ μιλτιάδου. ὁ εὐριπίδης τοῦ εὐριπίδου. Etiam in ης desinentia grauitona siue simplicia sint, siue decomposita a nominibus in ος deriuata, ut ἄραξος, ὁ ἀράξης τοῦ ἀράξου. λάπιθος. ὁ λαπίθης τοῦ λαπίθου. Etiam in της quæ composita non sunt a uerbo κρατῶ. ut ὁ δότης τοῦ δότου. ὁ χάρτης τοῦ χάρτου. ὁ θύτης τοῦ θύτου. In θης quoque desinentia his simĩa sunt. ὁ σκύθης τοῦ σκύθου. Etiã in ανης ινης. ονης υνης. καὶ ωνης καὶ ολης ὁ ἰορδάνης. τοῦ ἰορδάνου. ὁ αἰσχίνης τοῦ αἰσχίνου ὁ γηρυόνης τοῦ γηρυόνου. καὶ γηρυὼν γηρυόνος. καὶ γηρυονεύς γηρυονέος sæpe apđ poetas. ὁ κερύνης τοῦ κερύνου ὁ τελώνης τοῦ τελώνου. ὁ βρόλης τοῦ βρόλου. Grauitona quoq; i ης desinẽtia sup duas syl-

labas hñtia ante ης imutabilē quápiá geminatá. ὁ ἰωάννης. τοῦ ἰωάννου. ὁ καβάλλης τοῦ καβάλλου. excipit ὁ πόλλης τοῦ πόλλητος, ē enim disyllabū. & ὁ ἀελλής τοῦ ἀελλοῦς, ὀξύτονον γάρ. Etiā in ης quæ sunt unius gñis, & a uerbis cōposita. ut πωλῶ ὁ βιβλιοπώλης τοῦ βιβλιοπώλου. μετρῶ. ὁ γεωμέτρης τοῦ γεωμέτρου. τρίβω. ὁ παιδοτρίβης. τοῦ παιδοτρίβου. βαίνω. ὁ χοινοβάτης. τοῦ χοινοβάτου.

De nominibus in ης habētibus gtm̄ in η.

MOnosyllaba in ης desinētia circūflexa abiecto σ faciūt gtm̄. ut ὁ δρῆς. τοῦ δρῆ. ὁ τρῆς τοῦ τρῆ. Sic ποδῆς ποδῆ. solea, quod disyllabum ē. Hactenus de parisyllabis. Nūc de iparisyllabis,

DEsinentia in ης grauitona iābica a pñti uerbo deriuata cuius cōsonātem seruant, in τος mittunt gtm̄, ut λείβω. ὁ λέβης τοῦ λέβητος. λήχω. ὁ λάχης τοῦ λάχητος. πένω. ὁ καὶ ἡ πένης. τοῦ καὶ τῆς πένητος. πλανῶ. ὁ πλάνης τοῦ πλάνητος. καὶ ὁ πλανήτης. τοῦ πλανήτου κρατῶ. ὁ κράτης. τοῦ κράτητος. δαίρω. ὁ δάρης. τοῦ δάρητος. καὶ δάρου ὁ κόμης. τοῦ κόμητος καὶ κόμου. ὁ γύης. τοῦ γύητος. καὶ γύου. ὁ μύκης. τοῦ μύκητος καὶ μύκου. ὁ πύδης. τοῦ πύδητος. καὶ πύδου. ὁ χάρης. τοῦ χάρητος. καὶ χάρου. ὁ πύλης. τοῦ πύλητος καὶ πύλου. ὁ μύνης τοῦ μύνητος. καὶ μύνου. ὁ μέγης. τοῦ μέγητος. καὶ μέγου. Etiā in ης μονοσύλλαβα ὀξύτονα in τος mittūt gtm̄. ut ὁ κρής. τοῦ κρητός. ὁ γνής. τοῦ γνητός. ὁ θής. τοῦ θητός. In ης quoq; desinentia polysyllaba. composita cōmunia, oxitona, & a uerbis deriuata per τος puram uariantur, & unam syllabam p̄teriti perfecti seruant, ut βέβληται ἀβλής ἀβλῆτος. δέδμηται ἀδμής ἀδμῆτος. τέθνηκα ἡμιθνής ἡμιθνῆτος. ὁ ἡμιθανὴς κατὰ συγκοπήν. semimortuus. Etiam in ης, & quæ habent ante ης immutabilem, & ante immutabilem uocalem aliquam. ut ὑπέρης. ὑπέρητος. ἀκέλης. ἀκέλητος. κεφάλης κεφάλητος. ἐπιάλης. ἐπιάλητος. Etiam in ης circunflexa a nominibus in εις deriuata. δαφνῆς δαφνῆντος. ἀπὸ τοῦ δαφνήεις. φθογγῆς φθογγῆντος. ἀπὸ τοῦ φθογγήεις. τιμῆς τιμῆντος ἀπὸ τοῦ τιμήεις.

Annotantur etiã hæc, quæ in ης desinunt, & in εντος mittunt genitiuum, ut ὁ κλήμης. τοῦ κλήμεντος. ὁ μάνης. τοῦ μάνεντος. ὁ δυάλης τοῦ δυάλεντος. ὁ κρίσκης. τοῦ κρίσκεντος.

¶ De nominib⁹ in ης. q̃ pcrasim in ους faciunt gtm̃.

NOmina in ης circunflexa composita ἀπὸ τοῦ κλέος. ἢ οὐ κατὰ κρᾶσιν faciunt genitiuum. ὁ ἀνδροκλῆς τοῦ ἀνδροκλέος ἀνδροκλοῦς. ὁ ἡρακλῆς τοῦ ἡρακλέος ἡρακλοῦς. Etiã nomina propria in ης, a uerbis cõposita in ους faciunt genitiuũ. δεύκω. ὁ πολυσεύκης. τοῦ πολυδεύκεος πολυδεύκους. μήδω. ὁ διομήδης. τοῦ διομήδεος διομήδους. φαίνω. ὁ ἀριστοφάνης. τοῦ ἀριστοφάνεος ἀριστοφάνους. Etiaꝫ in ης. a neutris in ος cõposita. τὸ σθένος. ὁ δημοσένης. τοῦ δημοσθένεος δημοσθένους. τὸ γένος. ὁ διογένης. τοῦ διογένεος διογένους. τὸ τέλος. ὁ ἀριστοτέλης. τοῦ ἀριστοτέλεος ἀριστοτέλους. & cætera huiusmodi. excipitur. ὁ ἀμέλης. τοῦ ἀμέλητος. & ὁ ἀμένης. τοῦ ἀμένητος. Etiam adiectiua in ης ὀξύτονα. & grauitona habẽtia neutrum in ες ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος ἀληθοῦς. ὁ καὶ ἡ εὐμενής. τοῦ καὶ τῆς εὐμενέος εὐμενοῦς. ὁ καὶ ἡ κακοήθης. τοῦ καὶ τῆς κακοήθεος κακοήθους. Etiaꝫ in ρης disillaba. ὁ πλήρης. τοῦ πλήρεος πλήρους. ἄρης uero ἄρου. & ἄρης ἄρητος. & ἄρης ἄρεος ἄρους. & ἄρευς ἄρεος κοινῶς. καὶ ἄρηος ἰωνικῶς. καὶ ἄρεος ἀττικῶς. καὶ ἄρειος αἰολικῶς. Etiam in ωρης desinentia, & in ηρης. & ωδης ut διώρης. τριήρης λοιμώδης. Etiã in νης oxytona. σαφηνής. γαληνής. Desinẽtia quoq; in ης a nominibus in υς deriuata. βαρύ. ἀβαρύς. ὠκύς. ποδώκης. Hic aduertendũ ẽ nomnia in ης composita a neutris in ος desinẽtibus si sint propria grauari. δημοσθένης. ἀριστοτέλης. Si uero adiectiua acui. ut εὐμενής. δυσμενής. διετής. τριετής. τετραετής. Deriuata autẽ ἀπὸ τοῦ ἔτος grauant ἔθει ἀττικῷ διέτης. τριέτης. τετραέτης. & alia. Grauantur quoq; & adiectiua composita a trisyllabis nominibus in ος. & etiam disyllabis habentibus η in penultima, si post eam sequatur consonans, ut μέγεθος. πημμεγέθης. κῆτος μεγακήτης. ἦθος. κακοήθης. μῆκος ἐπιμήκης. & cætera. Hoc etiã annotãdũ

est desinẽtia in ης ipariter declinata si p τ̄ uarientur eũdẽ hẽre & ntm̃, & utm̃, ut λάχης λάχητος. ὦ λάχης. λέβης λέβητος ὁ λέβης. Si uero διὰ τοῦ ντ̄. in ν̄ mittere utm̃. τιμῆς. τιμῆντος. τιμῆν.

¶ παραδείγματα.

Ὁ λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχης. δυϊκά. τὼ λάχητε. τοῖν λαχήτοιν. ὦ λάχητε. πλη. οἱ λάχητες. τῶν λαχήτων τοῖς λάχησι. τοὺς λάχητας. ὦ λάχητες.

Ὁ μάντις. τοῦ μάντιος. τῷ μάντιι. τὸν μάντιν. ὦ μάντι κοινῶς. καὶ ὦ μάντις ἀττικῶς. Inueniť etiã μάντιδος διὰ τοῦ δ. raro tñ in cõpositione uero frequẽtissime. ut πρόμαντις. προμάντιδος. ὀρθόμαντις ὀρθομάντιδος. μάντεος uero prosa oratione frequentius.

Ὁ μέρμις. τοῦ μέρμιθος. τῷ μέρμιθι. ὁ κανών. τὰ εἰς ῑς λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ ῑ δύο ἀμετάβολα διὰ τοῦ θος κλίνονται. βάλλις βάλλιθος. spẽs herbæ. ὄρνις ὄρνιθος. auis. sed hæc pauca sũt. Quo in loco aduertendum est nomina tã masculina q̃ fœminina in ῑς desinẽtia siue p ῑ, siue p ῡ faciẽtia gtm̃ in ο̄ς pur᷑ si hẽant ante ο̄ς δίχρονον in ν̄ solũ mittere actm̃, ut ὄφις ὄφιος ὄφιν. πόλις πόλιος πόλιν. Hoc idẽ faciunt & ὀξύτονα in ῡς q̃q̃ ante ο̄ς δίχρονον nõ hẽant. ut ἡδύς ἡδέος ἡδύν εὐρύς εὐρέος εὐρύν. At εὐρέα πόντον, & πολέα στρατόν. & silia, poetica sunt. Si uero in ο̄ς nõ pur᷑ desinãt, sed cũ aliqua consonante si sint ὀξύτονα in ᾱ solum mittunt actm̃. ut κρηπίς κρηπῖδος. κρηπῖδα. χλαμίς. χλαμύδος χλαμύδα. Si uero sint grauitona, non solum in ᾱ, sed in ν̄ faciũt actm̃ ut χάρις χάριτος. χάριτα. καὶ χάριν. μῆνις μήνιδος. μήνιδα. καὶ μῆνιν. ἔπηλυς ἐπήλυδος. ἐπήλυδα. καὶ ἔπηλυν. Videť tñ hmõi noia q̃ i δο̄ς mittũt gtm̃ nõ ex eadẽ declinatiõe duplicẽ hr̃e actm̃ sed ex diuersa. Declinãť eni διὰ τοῦ δ κοινῶς. ut πάρις πάριδος. πάριδι. uñ πάριδα. μῆνις μήνιδος. μήνιδι. μήνιδα. Subtracto uero δ ἰωνικῶς. fit πάρις πάριος. sicut ὄφις ὄφιος, λ. γ. ἀτρείδης ... πάριος δέθοῶς ἐκκλῆρος ὄροισεν. unde actũs πάριν. qd a ntõ fit sicut ἀπὸ τοῦ ὄφις ὄφιν. & μῆνις μήνιος. Δ. γ. μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυ-

κώπιδος ὀβριμοπάτρης unde actũs μῆνιν ἄειδε θεά. Nãiones in nominib⁹ desinẽtibus in ι̃ς grauitonis declinatis διὰ τοῦ δος, abiici entes δ ꝓpriũ faciunt gtm̃, qđ non faciunt in ὀξυτόνοις. nõ eni dicũt ἄπις ἄπιδος ἄπιος. Sed horum usus uarius est.

Ὁ τιμήεις. τοῦ τιμήεντος. τῷ τιμήεντι. τὸν τιμήεντα. ὦ τιμῆεν. καὶ τιμήει κοινῶς. καὶ τιμῆεις ἀττικῶς. δυϊκά τὼ τιμήεντε. τοῖν τιμηέντοιν ὦ τιμήεντε. πλη. οἱ τιμήεντες. τῶν τιμηέντων. τοῖς τιμήεισι. καὶ τιμήεσι. τοὺς τιμήεντας. ὦ τιμήεντες.

¶ ὁ εὐρύς. τοῦ εὐρέος. τῷ εὐρέϊ. καὶ εὐρεῖ. τὸν εὐρέα. καὶ εὐρύν. ὦ εὐρύ. κοινῶς. καὶ ὦ εὐρύς ἀττικῶς. δυϊκά. τὼ εὐρέε. τοῖν εὐρέοιν. ὦ εὐρέε. πλη. οἱ εὐρέες εὐρεῖς. τῶν εὐρέων. τοῖς εὐρέσι. τοὺς εὐρέας εὐρεῖς. ὦ εὐρέες εὐρεῖς.

¶ ὁ νέκυς. τοῦ νέκυος. τῷ νέκυϊ. τὸν νέκυν. ὦ νέκυ κοινῶς. καὶ ὦ νέκυς ἀττικῶς. δυϊκά. τὼ νέκυε. τοῖν νεκύοιν. ὦ νέκυε. πλη. οἱ νέκυες νέκυς. τῶν νεκύων. τοῖς νέκυσι. τοὺς νέκυας. νέκυς ὦ νέκυες. νέκυς.

¶ Diminutiua in ῦς circũflexa abiecto σ. parib⁹ syllabis declinant ut ὁ καμύς. τοῦ καμῦ. τῷ καμῦ. τὸν καμῦν. ¶ ὁ διονῦς. τοῦ διονῦ. τῷ διονῦ. τὸν διονῦν. ὁ κλαυσῦς τοῦ κλαυσῦ. τῷ κλαυσῦ. τὸν κλαυσῦν. quoruꝫ dtũs in ῡ solũ, absq; ῑ desinit. ut i prima simpliciũ declinatiõe dictũ est. & i singulari numero tm̃ iflectuntur,

¶ ὁ βοῦς. τοῦ βοός. καὶ βοῦ ποιητικῶς, nõ aũt βουός. qm̃ desinentia in σ cũ diph. subiũctiuã uocalem diphthõgi abiiciũt i gtõ exceptis κλεῖς κλειδός. δαῖς δαιτός. & παῖς παιδός. Τῷ βοΐ nõ aũt βοῖ κατὰ συναίρεσιν sicut λητοΐ λητοῖ. qm̃ dtũs disyllabus extremã corripiens syner. nõ patit̃. τὸν βόα. καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. δυϊκά τὼ βόε. τοῖν βοοῖν. ὦ βόε. πλη. οἱ βόες, βοῦς τῶν βοῶν. τοῖς βουσὶ κοινῶς. καὶ βόεσι ἰωνικῶς. λ. ἢ ἄλλοι δὲ ῥινοῖς ἄλλοι δ᾽ αὐτοῖσι βόεσι. τοὺς βόας βοῦς. ο̄ & ᾱ in ου diph. cõtractis. nõ aũt βῶς ꝑm cõem regulam. τροπῆ τοῦ ο̄ καὶ ᾱ εἰς ω̄ μέγα. quandoqdem in huiusmodi cõtractis casibus propria assignatur regula, quæ est, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντική. εἰς. σ. λήγουσα. καὶ συνῃρημένη κατὰ τό τέλος. τὴν αἰτιατικὴν ἔχει

ὁμόφωνον, καὶ ὁμόχρονον. καὶ τὴν κλητικήν. ὦ βόες βοῦς.

Ο πούς. τοῦ ποδός. τῷ ποδί. τὸν πόδα. ὦ ποῦς.

Ο ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι. καὶ ἱδρῶ. τὸν ἱδρῶμα. καὶ ἱδρῶ. ὦ ἱδρώς. δυϊκά. τὼ ἱδρῶτε. τοῖν ἱδρώτοιν. ὦ ἱδρῶτε. πλη. οἱ ἱδρῶτες. τῶν ἱδρώτων. τοῖς ἱδρῶσι. τοὺς ἱδρῶτας. ὦ ἱδρῶτες.

Ο ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως. καὶ τὰ λοιπά. Quo in loco aduertendum ē nomina i ῶς desinentia oxytona μονοσύλλαβα habentia unā ex consonantibus tertiæ cōiugationis grauitonorū hoc est. δ. θ. τ. per ο̄ς purum uariari. ut δμώς δμωὸς. θώς. θωὸς. τρώς. τρωὸς. Quæ uero nullam dictaruʒ consonantium habent, si sint ἀπαθῆ, hoc est si non patiant̄, per τ̄ος uariari. ut φώς φωτὸς uir. χρὼς χρωτὸς corpus. Si autē patiantur, abiecto σ. ad similitudinem atticæ declinationis uariari, ut ὁ σῶς. τοῦ σῶ. ὁ ζώς. τοῦ ζῶ. ὁ κῶς. τοῦ κῶ. ἀπὸ τοῦ σῶος. ὁ σάος. ζωός. κῶος. ὁ πολίτης. quoruʒ ὁ ζὼς acuitur, q̄q̄ ex crasi fiat, quoniam ex accentu graui & acuto non fit circunflexus.

Ο ἔρως. τοῦ ἔρωτος κοινῶς. καὶ ἔρω ἀττικῶς. καὶ ὁ ἔρος. τοῦ ἔρου. τῷ ἔρῳ. τὸν ἔρον. αἰολικῶς. Δ. ᾱ αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος. καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Ο μίνως. τοῦ μίνωος κοινῶς. καὶ μίνω ἀττικῶς. Nam attici huiusmodi nomina ad propriam referunt declinationem.

Ο ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς. δυϊκά. τὼ ἅλε. τοῖν ἁλοῖν. ὦ ἅλε. πλη. οἱ ἅλες. τῶν ἁλῶν. τοῖς ἁλσί. τοὺς ἅλας. ὦ ἅλες. quod i masculino genere sal significat. in fœminino uero mare. & in numero singulari tm̄ declinatur.

Ο μάκαρς. τοῦ μάκαρτος. τῷ μάκαρτι. τὸν μάκαρτα. ὦ μάκαρς. Quod nomen tres habet ntōs, uidelicet ὁ μακάριος. τοῦ μακαρίου. abiectis uero duabus extremis syllabis, ρ̄ tamen, ac σ̄ manentibus fit μάκαρς. expuncto deinde σ̄. fit μάκαρ. μάκαρος. Δ. ε̄. τρὶς. μάκαρες δαναοί. καὶ τετράκις οἳ τότ' ὄλοντο.

Περὶ τῶν εἰς ν̄.

Ο πάν, τοῦ πανός. τῷ πανί. τὸν πάνα. ὦ πάν. deus arcadiæ. πᾶν uero

παντὸς neutrum ἀπὸ τοῦ πᾶς παντός. adiectiuum eſt.

Ὁ τιτάν. τοῦ τιτᾶνος. τῷ τιτᾶνι. τὸν τιθᾶνα. ὦ τιθάν. ⌈ δυϊκὰ τὼ τιτᾶνε τοῖν τιτάνοιν. ὦ τιτᾶνε. ⌈ πλη. οἱ τιτᾶνες. τῶν τιτάνων. τοῖς τιτᾶσι. τοὺς τιτᾶνας. ὦ τιτᾶνες.

Ὁ ἕλλην. τοῦ ἕλληνος. τῷ ἕλληνι. τὸν ἕλληνα. ὦ ἕλλην.

Ὁ σωλήν. τοῦ σωλῆνος. τῷ σωλῆνι. τὸν σωλῆνα. ὦ σωλήν.

Ὁ δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.

Aduertendum eſt nomina in ιν deſinẽtia, διακατάληκτα appellari qm̃ in ις etiam deſinunt, ut δελφίς. quod & theodoſius aſſerit ſic inquiens διακατάληκτα τε καλεῖται, ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις εἰς ις λήγει. παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις εἰς ιν ἀκτίν, καὶ ἀκτίς. ῥίν, καὶ ῥίς. eadẽ tamen ſeruarur declinatio, & ubiq; ι manet productũ. excipit τίς. τινός. quod ι habet natura correptum nec διακατάληκτον eſt.

Ὁ φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι. καὶ φόρκυ κατὰ ἀποκοπήν. τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν. καὶ ἄλλως.

Ὁ φόρκυς. τοῦ φόρκυος. τῷ φόρκυϊ. τὸν φόρκυν. ὦ φόρκυς. καὶ ἄλλως.

Ὁ φόρκος. τοῦ φόρκου. τῷ φόρκῳ. τὸν φόρκον. ὦ φόρκε.

NOmina in ων deſinentia aut acuuntur, ut ἑλικών. aut grauantur. ut πλάτων, aut circũflectunt. ut ποσειδῶν. Oxytona enim, appoſita ος ſyllaba faciunt genitiuum. Sed in obliquis partim ſeruãt ω μέγα. ut κοιτὼν κοιτῶνος. partim uero uertunt illud in ο μικρόν. ut σαρπηδὼν σαρπηδόνος. Grauitona uero aut adiuncta ος ſyllaba declinant, nunc ſeruato ω magno in obliqs, ut πλάτων πλάτωνος. nunc in ο paruum uerſo, ut σώφρων σώφρονος. Aut per ντ, ω magno in ο paruum mutato: ut θεράπων θεράποντος. At circũflexa, ut plurimum διὰ τοῦ ντ declinãtur, & in obliquis ω magnum omnino ſeruant. ut δημοφῶν. δημοφῶντος. Sed quia huiuſmodi noia multa & uaria ſũt, eũdẽ ordinẽ in his ſeruabim⁹, quo & Ioãnes charax uſus eſt, & primũ de monoſyllabis.

Monoſyllaba in ων deſinentia accuuntur, & appoſita ος ſyllaba

declinātur, ſeruātq; ῶ magnū i obliquis. ut ἡρών. ἡρωνός. κλὼν κλωνός. θών. θωνός. χθὼν uero χθονὸς, terra p ō paruū: qm̄ ſolu; fœmininum. iccirco ab Herodiano μόνηρες, hoc ē unicū ſiue ſolū dicit.

Deſinentia i ῶν Comparatiua per ō par uum declinātur: ut κρείσσων κρείσσονος. χείρων χείρονος. ἀφείων. ἀφείονος.

Deſinētia i ῶν patronymica p ῶ magnū uariātur πηλείων πηλείωνος. ἀτρείων, ἀτρείωνος. κρονίων uero κρονίονος apđ poetas tpis quātitatē mutauit. ἰλιάδος ξ. ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην.

Diminutiua quoq; i ῶν ſeruāt ῶ μέγα. ut ζήνων ζήνωνος. λάκων λάκωνος. βάκχων. βάκχωνος. μορίων. μορίωνος.

Deſinētia i ῶν, quæ a futuro uerborum deriuātur per ō paruum iflectūtur. νοήσω. νοήμων. νοήμονος. ςήσω. ςήμων. ςήμονος.

Deſinētia i ῶν iambica ſiue acuantur, ſiue grauētur ſeruant ῶ μέγα ſi ante finalem ῑ habeāt. τρίβων. τρίβωνος. σίμων. σίμωνος. πιθών. πιθῶνος. χιτὼν χιτῶνος.

Deſinētia i ῶν oxytona fœminina ſuper duas ſyllabas uertūt ῶ magnū i ō paruum. λαισρηγών. λαισρηγόνος. πηλεών. πηλεόνος.

Nomina gentilia in ῶν grauitona in obliquis ſeruant ῶ μέγα. μύτων μύτωνος. κύδων κύδωνος. καδμείων. καδμείωνος. excipitur κίκων κίκονος. Si uero proprium ſit nomē κίκωνος facit excipitur etiam. μαλθάων. μαλθάονος.

Deſinentia in ῶν purum grauitona habentia ancipitem longam in antepenultima per ō paruum iflectuntur ἱκετάων. ἱκετάονος. μαχάων μαχάονος. ἀρετάων. ἀρετάονος. ὠρίων uero ὠρίωνος ſi ῑ correptū habeat. εὐριπίδης τάτ' ἄσρα, κὰι τὸν ὠρίωνα δέρκομαι. Neceſſario enim quarta ſedes iambum habet qui non de ſede ſecunda cederet, aut quarta, ut Hor. Si uero productum ὠρίονος facit. Homerus tū ὠρίωνα dixit ῑ exiſtēte lōga. Δ. λ. τὸν δὲ μετ' ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα. & ἰλιάδος χ. ὅν τε κύν' ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Deſinētia i ῶν purum grauitona ancipitem correptam i penultima

hn̄tia p ω̄ μέγα uariātur. ἀμφιτρύων ἀμφιτρύωνος. ἠετίων. ἠετίωνος.

Desinentia in ω̄ν, & quæ hn̄t ε̄ ī penultima, ω̄ seruāt ī obliquis. πυλεὼν πυλεῶνος. ποσειδέων. ποσειδέωνος.

Desineētia in βῶν, Omnia per ω̄ μέγα inflectuntur. τρίβων τρίβωνος ἄμβων. ἄμβωνος. βουβών. βουβῶνος. ἀραβών. ἀραβῶνος.

Desinentia in γῶν disyllaba grauitona διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου uariantur. πώγων. πώγωνος. αἴγων. αἴγωνος.

Desinentia in δῶν grauitona simplicia ω̄ μέγα seruant in obliquis φαίδων. φαίδωνος. σπάδων indifferens est. κνώδων uero κνώδοντος, quoniam compositum est παρὰ τὸ ὀδοὺς ὀδόντος, cuius declinationem seruauit. ὡς παρὰ σοφοκλεῖ ἐν αἴαντι. πῶς σ' ἀποσπάσω πεὶ κροῦ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος ὦ τάλας. est autē κνώδων proprie acuta ensis acies: sed pro ipso ense ponitur.

Desinentia in ω̄ν, quæ aliquam aspiratarum habent, siue tenuium p ω̄ magnū inflectunt. αἴθων. αἴθωνος. σφὼν σφῶνος. βράχων βράχωνος. γλαύκων. γλαύκωνος. λάμπων. λάμπωνος. πλούτων. πλούτωνος.

Desinentia in λῶν omnia per ω̄ magnum inflectuntur. ut ἀπόλλων. ἀπόλλωνος. βάλλων. βάλλωνος.

Desinentia in μῶν, & quæ habent ε̄. ante μ, per ο̄ μικρὸν declinantur. ἡγεμών. ἡγεμόνος. κηδεμών. κηδεμόνος. Aliud autem habentia ante μ ω̄ μέγα seruant ī obliquis. ποταμὼν ποταμῶνος. χειμών χειμῶνος. λειμὼν λειμῶνος. Si uero μ cum aliqua consonante iplicitū sit, per ο̄ paruum uariatur. φράδμων. φράδμονος. ἄκμων ἄκμονος.

Desinētia i νῶν. ω̄ μέγα seruāt ῥίνων ῥίνωνος. κόνων. κόνωνος. ἀμείνων uero ἀμείνονος, qm̄ cōparatiuū. annotat. & κανών. κανόνος.

Desinentia in ρῶν omnia p ω̄ μέγα uariātur. εἴρων. εἴρωνος. χείρων. χείρωνος propriū nomē. Cōparatiuū uero χείρονος facit.

Desinētia in ζῶν, & quæ aliis nō subiiciūtur regulis per ω̄ μέγα inflectūtur ῥίζων. ῥίζωνος. ἄζων. ἄζωνος. τὸ δὲ μείζων μείζονος. & ὀλίζων ὀλίζονος. ἀπὸ τοῦ ὀλίγων. Cōparatiua sunt, & cōis generis.

Desinentia in ξῶν, & quæ non habent participalia nomina. διὰ τοῦ ω μεγάλου κλίνονται. δράξων. δράξωνος. ἄξων. ἄξωνος.
Desinentia in σῶν per ω μέγα declinantur. γράσων γράσωνος. θράσων. θράσωνος. ἰάσων. uero ἰάσονος, παρὰ τῷ ποιητῇ.
Aduertendū ē noīa pticipalia, etsi sub aliqua dictaꝝ regularum cadant διὰ τοῦ ντ declinari, ut χαρναβὼν χαρναβῶντος. οὐκαλέγων. οὐκαλέγοντος, troiani nomen. ἰλιάδος γ. Οὐκαλέγων τε, καὶ ἀντήνωρ πεπνυμένω ἄμφω. κελάδων. κελάδοντος. ὑψίζων. ὑψίζοντος. φαέθων. φαέθοντος. Neq; hoc ignorandum est quædam esse nomina quæ cum duabus regulis subiecta sint secundum utranq; declinantur. ut χάρων, qđ quaten⁹ participale ē ἀπὸ τοῦ χαίρειν κατ' εὐφημισμόν. χάροντος facit. Quatenus uero desinit ī ρῶν χάρωνος. Sic & δράκων. quaten⁹ hēt fœmineū διὰ τοῦ αινα p ντ uariatur. δράκων δράκοντος. quatenus uero in κῶν. δράκωνος facit.
Desinētia in ῶν si in penultima αι diph. hūerint, per ω magnū inflectuntur. αἰγαίων. αἰγαίωνος. βαίων. βαίωνος. ἀθηναίων. ἀθηναίωνος.
Composita in ῶν, simplicium seruāt declinationē. φιλοπλάτων φιλοπλάτωνος. ἀσυγείτων. ἀσυγίτονος. Seruāt etiā & tonū. Excipiunt disyllaba, quæ cū sint ὀξύτονα in penultimā retrahunt accētum, ut χιτὼν χαλκοχίτων. μονοχίτων. αἰών. μακραίων.
Desinentia in ῶν circunflexa διὰ τοῦ ντ κλίνονται. seruantq; ω μέγα in obliquis. ξενοφῶν. ξενοφῶντος. ἀγλαοφῶν. ἀγλαοφῶντος. δημοφῶν. δημοφῶντος. excipitur. ποσειδῶν. ποσειδῶνος. & ταῶν. ταῶνος. & τυφῶν τυφῶνος, ἀπὸ τοῦ τύφω. τὸ καίω, hoc est ardeo. καὶ ἀττικῶς. τυφώς. τυφῶ. dicitur & τυφεὼν τυφεῶνος. & τυφωεύς. τυφωέως. & τυφάων. τυφάωνος. Inuenitur etiam apud poetas δημοφόων & δημοκόων, quæ perfecta sunt eorum quæ sunt δημοφῶν. & δημοκῶν. Nā ex ο, & ω fit crasis ī ω μέγα, & ex acuto & graui fit circunflexus accentus. sic & ποσειδῶν, ab eo qđ ē ποσειδέων, siue ποσειδάων.
De uocatiuo hoꝝ nominū in ῶν desinētium. Aduertēdū ē desinētia

in ῶν oxytona eundem habere nõiatiuũ, & uocatiuũ. ut ὁ ἐλαιών ὦ ἐλαιών. ὁ ἑλικών. ὦ ἑλικών. Similiter & circũflexa. ut ὁ ξενοφῶν ὦ ξενοφῶν. excipitur ὁ ποσειδῶν. ὦ πόσειδον. καὶ ποσείδαον. ἀπὸ τοῦ ποσειδάων. ποσειδάονος. Grauitona uero a gtõ formant suũ uocatiuum, abiecta finali syllaba. ut τρύφων τρύφωνος. ὦ τρύφων. θέων. θέωνος. ὦ θέων. λέων λέοντος. ὦ λέον. Sed aduettẽdum est quædã cõposita polysyllaba in ον facere uocatiuũ, accentu in antepenultimã retracto. ut ἀγαμέμνων. νονος. ὦ ἀγάμεμνον. ἀπόλλων. ονος. ὦ ἄπολλον. At æoles corripiũt ω i uocatiuo casu oium nominũ i ων desinẽtium. ut ἀηδών. ὦ ἀηδὸν. χελιδών. ὦ χελιδόν. ¶ παραδείγματα.

Ο͑ ἑλικών. τοῦ ἑλικῶνος. τῷ ἑλικῶνι. τὸν ἑλικῶνα. ὦ ἑλικών. ¶ δυϊκά. τὼ ἑλικῶνε. τοῖν ἑλικώνοιν. ὦ ἑλικῶνε. ¶ πλη. οἱ ἑλικῶνες. τῶν ἑλικώνων. τοῖς ἑλικῶσι. τοὺς ἑλικῶνας. ὦ ἑλικῶνες.

Ο͑ ποσειδῶν. τοῦ ποσειδῶνος. τῷ ποσειδῶνι. τὸν ποσειδῶνα. καὶ ποσειδῶ. κατὰ ἀποκοπήν. ὦ πόσειδον.

Ο͑ πλάτων. τοῦ πλάτωνος. τῷ πλάτωνι. τὸν πλάτωνα. ὦ πλάτων.

Ο͑ ἀπόλλων. τοῦ ἀπόλλωνος. τῷ ἀπόλλωνι. τὸν ἀπόλλωνα. καὶ ἀπόλλω κατὰ ἀποκοπήν. ὦ ἄπολλον.

NOmina i ξ. καὶ ψ desinẽtia i obliqs uocalẽ seruãt nti. ut νάρθηξ νάρθηκος. σκώληξ σκώληκος. excipit ἀλώπηξ ἀλώπεκος qđ η i ε uertit. κύκλωψ. κύκλωπος. μώλωψ. μώλωπος. Oẽ nomẽ i aliquã duplíciũ desinẽs, aut aspiratã hẽt i obliqs, aut tenuẽ, aut mediã. Desinẽtia i ξ. cõsonãtes secũdæ cõiugatiõis grauitonorum seruãt i obliqs. hoc ẽ γ. κ. χ. ut ὄρτυξ. ὄρτυγος. κόραξ κόρακος. ὄνυξ ὄνυχος. & dtm̃ pluralẽ i ξι mittũt. Desinẽtia uero i ψ cõsonãtes pmæ cõiugatõis seruãt, uidelicet β. π. φ. ut ἄραψ ἄραβος. κύκλωψ. κύκλωπος. κίνυψ κίνυφος. & datiuum pluralem in ψι mittunt.

Ο͑ ἅρπαξ. τοῦ ἅρπαγος. τῷ ἅρπαγι. τὸν ἅρπαγα. ὦ ἅρπαξ. ¶ δυϊκά. τὼ ἅρπαγε. τοῖν ἁρπάγοιν. ὦ ἅρπαγε. ¶ πλη. οἱ ἅρπαγες. τῶν ἁρπάγων. τοῖς ἅρπαξι. τοὺς ἅρπαγας. ὦ ἅρπαγες.

Ὁ κόραξ. τοῦ κόρακος. τῷ κόρακι. τὸν κόρακα. ὦ κόραξ.

Ὁ ἄναξ. τοῦ ἄνακτος. τῷ ἄνακτι. τὸν ἄνακτα. ὦ ἄναξ. καὶ ὦ ἄνα. καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. καὶ τάφον ὦ ἄνα σεῖο κρῆτες ἐτεκτήναντο. Quo in loco sciendum est genitiuum huius nominis. hoc ē ἄνακτος, ἐκ τοῦ ἄναχος factum esse, παρεμπτώσει τοῦ τ. & q̄m tenuis tenuem. & crasa crasam p̄cedere debet. χ in p̄priam tenuē, κ scilicet, mutatum est. Quidam tñ uolunt p̄prium genitiuum ἄνακος esse. διὰ τοῦ κ. Sed ut a ntō p̄prii nois. hoc est ὁ ἄνακος, τοῦ ἀνάκου. differat interpositum est τ. & sic ἄνακτος factum est.

Ὁ ὄνυξ. τοῦ ὄνυχος. τῷ ὄνυχι. τὸν ὄνυχα. ὦ ὄνυξ.

Ὁ τέττιξ. τοῦ τέττιγος. τῷ τέττιγι. τὸν τέττιγα. ὦ τέττιξ.

Ὁ κήρυξ. τοῦ κήρυκος. τῷ κήρυκι. τὸν κήρυκα. ὦ κήρυξ.

Ὁ βῶξ. τοῦ βωκός. τῷ βωκί. τὸν βῶκα. ὦ βῶξ.

Ὁ μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ. Δυϊκά. τὼ μάκαρε. τοῖν μακάροιν. ὦ μάκαρε. Πληθ. οἱ μάκαρες. τῶν μακάρων. τοῖς μάκαρσι. τοὺς μάκαρας. ὦ μάκαρες.

Ὁ σωτήρ. τοῦ σωτῆρος. τῷ σωτῆρι. τὸν σωτῆρα. ὦ σῶτερ.

Ὁ δαήρ. τοῦ δαέρος. τῷ δαέρι. τὸν δαέρα. ὦ δᾶερ.

Ὁ ἀνήρ. τοῦ ἀνέρος. καὶ ἀνδρός. τῷ ἀνέρι. καὶ ἀνδρί. τὸν ἀνέρα. καὶ ἄνδρα. ὦ ἄνερ. Δυϊκά. τὼ ἀνέρε. καὶ ἄνδρε. τοῖν ἀνέροιν. καὶ ἀνδροῖν. ὦ ἀνέρε. καὶ ἄνδρε. Πληθ. οἱ ἀνέρες. καὶ ἄνδρες. τῶν ἀνέρων. καὶ ἀνδρῶν. τοῖς ἄνδρασι. καὶ ἄνδρεσι. ποιητικῶς. τοὺς ἀνέρας καὶ ἄνδρας. ὦ ἀνέρες. καὶ ἄνδρες.

Ὁ πατήρ. τοῦ πατέρος. καὶ πατρός. τῷ πατέρι. καὶ πατρί. τὸν πατέρα μόνον. ὦ πάτερ ἡμέτερε κρονίδη. ὕπατε κρειόντων. &c.

Hic aduertēdū est ex noibus in ηρ exeūtibus q̄dam pati syncopā in omnib⁹ obliq̄s: nisi quid p̄hibeat, sicut ē ὁ ἀνήρ. τοῦ ἀνέρος. καὶ ἀνδρός. ἀνρός tñ esse debuerat: sed ν ante ρ, neq̧ in comprehēsione neq̧ in distinctione locū hēt. In cōprehēsiōe, q̄m imutabilis p̄cedere nō p̄ōt aliā imutabilē in eadē syllaba cōprehēsam, nisi μν. ut μνᾶ. μνῆμα. In distinctiōe uero, q̄m ρ nō uult aliā habere cōso-

nantē iuxta se, p̄ter alterū ρ̄, ut ἄῤῥωστος. hui⁹ gratia īterpositū ē δ. & ἀνδρὸς factū ē. Cuius actūs singularis ē ἄνδρα παροξυτόνως. ἀπὸ τ̄ ἀνέρα, licet ex cōi regula actūs singularis i eadē syllaba accētū hēre debeat i q̄ & genitiu⁹. Sed ab ea excipiunt̄ noia q̄ntæ declinatiōis, quoꝝ gtūs disyllab⁹ i ο̄ς desinit. i his eni꞉ gtūs acuitur actūs uero grauat̄, ut βοός. βόα. διός. δία. Sic ἀνδρὸς ἄνδρα, tāq̄ disyllabū faciēs gtm̄ in ο̄ς. Patit̄ etiā syncopā ὁ πατὴρ in omnibus obliq̄s, nisi q̄d obstet, ut dictū ē, nā nō dicimus i actō τὸν πάτρα, ne coicidat cū ntō ἡ πάτρα, q̄d doricū ē p̄ ἡ πάτρη. cui⁹ gtūs ē τῆς πάτρας. Demostenes, περὶ στεφάνου. οἵ δὲ πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο ὅπλα. hoc ē p̄riæ gr̄a. Etiā ex huiusmodi noib⁹ q̄ttuor ānotāt̄. hoc ē σωτήρ. δαήρ. ἀνήρ. πατήρ, q̄ p̄priū faciunt utm̄ i ε̄ρ, accētu etiā i penultimā retracto, q̄m̄ desinētia i ρ̄ supra unā syllabā, si extremā hn̄t correptā accētu꞉ retrahūt in penultimā. ut σῶτερ. δᾶερ. ἄνερ. πάτερ. Duo hoꝝ etiā dtm̄ pluralē p̄priu꞉ faciūt. hoc ē ἀνήρ. ἀνδράσι. & πατὴρ πατράσι. ἀπὸ τοῦ ἀνδρί, καὶ πατρὶ datiuis pluralib⁹. τροπῇ τοῦ ῑ εἰς α̅, καὶ προσθέσει τῆς σι̅. Inuenit̄ etiā ἄνδρεσσι. a ntō plurali ἄνδρες, adiūcta σι̅ syllaba Ω. λ. δωτίνην τελέσω. πομπὴν δ' ἄνδρεσσι μελήσει.

Ὁ φθεὶρ. τοῦ φθειρός. τῷ φθειρί. τὸν φθεῖρα. ὦ φθεὶρ.

Ὁ μάρτυρ. τοῦ μάρτυρος. τῷ μάρτυρι. τὸν μάρτυρα. ὦ μάρτυρ.

Declinatur etiam ὁ μάρτυρος. τοῦ μαρτύρου. τῷ μαρτύρῳ. &c. ἰλιάδος α̅. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων.

Ὁ ἕκτωρ. τοῦ ἕκτορος. τῷ ἕκτορι. τὸν ἕκτορα. ὦ ἕκτωρ.

Ὁ ἰχώρ. τοῦ ἰχῶρος. τῷ ἰχῶρι. τὸν ἰχῶρα. ὦ ἰχώρ.

Desinentia in ω̄ρ ὀξύτονα siue monosyllaba sint, siue polysyllaba, & grauitona etiā hn̄tia λ an̄ ω̄, in obliquis seruāt ω̄ μέγα. ut φώρ φωρός. ἰχὼρ ἰχῶρος. πέλωρ πέλωρος. Cætera uero mutant ω̄ μέγα in ο̄ μικρόν. ut ἕκτωρ ἕκτορος. μέντωρ. μέντορος. Poetæ tn̄ metri gratia & producta corripiunt, & correpta producunt.

Desinētia i ψ, aut β, hñt i obliqs, aut π, aut φ. ut supra dictū ē. Sed uniuersaliter p π uariāt siue monosyllaba sint, siue polysyllaba ut ὤψ ὠπός. κύκλωψ κύκλωπος. q̄ttuor iueniūtur monosyllaba, quæ p β iflectūtur, φάψ φαβός. φλέψ φλεβός. νίψ νιβός. λίψ λιβός. Et disyllaba totidē, ἄραψ ἄραβος. χάλιψ χάλιβος. χέρνιψ. χέρνιβος θάρυψ θάρυβος. Tria uero διὰ τοῦ φ. κίνυψ κίνυφος. σκίραψ σκίραφος. κατῆλιψ κατήλιφος. At cōposita ἀπὸ τοῦ τρίβω. διὰ τοῦ β inflectū tur. παιδότριψ παιδότριβος. οἰκότριψ οἰκότριβος. Aduertendum autem est nomina in οψ super unā syllabā p̄ō μικρὸν scribi. αἰθίοψ αἰθίοπος. μέροψ μέροπος. οἴνοψ οἴνοπος. ānotant κύκλωψ. μώλωψ. σκώλωψ. κώνωψ. νυκτάλωψ. διὰ τοῦ ω μεγάλου. ¶ παραδείγματα.

Ὁ ἄραψ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ. ¶ δυϊκά. τὼ ἄραβε. τοῖν ἀράβοιν. ὦ ἄραβε. ¶ πλη. οἱ ἄραβες. τῶν ἀράβων. τοῖς ἄραψι. τοὺς ἄραβας. ὦ ἄραβες.

Ὁ κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

Ὁ κίνυψ. τοῦ κίνυφος. τῷ κίνυφι. τὸν κίνυφα. ὦ κίνυψ.

¶ De nominibus Fœmininis.

Fœmininorum nominum octo sunt litteræ finales. α. η. ω. ν. ξ. ρ. σ. ψ. Desinentia in α & in η fœminina æquisyllabica secūdæ sunt declinationis simplicium. Quæ uero in ω desinunt quartæ sunt declinatiōis contractorū, & in οῦς κατὰ κρᾶσιν faciūt gtīū. de qb⁹ p̄prio loco dicet̄. Nūc de aliis terminationib⁹, & primo de his quæ in ν desinūt. Fœminiua in αν, aut in εν nō iueniūtur. Sed in ην. ιν. υν. & ων. Desinētia in ην Fœminina adiecta ος syllaba faciūt genitiuū seruantq; η in obliquis, ut τροιζήν. τροιζῆνος. συρὴν συρῆνος. excipitur φρὴν φρενός. eo q̄ monosyllabum est. Inuenitur aūt & γλὴν indeclinabile ἀπὸ τοῦ γλήνη. ἀποβολῇ τοῦ η.

Ἡ σειρήν. τῆς σειρῆνος. τῇ σειρῆνι. τὴν σειρῆνα. ὦ σειρήν. ¶ δυϊκά. τὰ σειρῆνε. ταῖν σειρήνοιν. ὦ σειρῆνε. ¶ πλη. αἱ σειρῆνες. τῶν σειρήνων. ταῖς σειρῆσι. τὰς σειρῆνας. ὦ σειρῆνες.

Ἡ φρὴν. τῆς φρενός. τῇ φρενί. τὴν φρένα. ὦ φρήν.

Desinentia in ῖν δικατάληκτα simplicia acuunt extrema, & adiectio ne ος faciunt gtm̃, seruantq; ubiq; ῖ productum, sicut & masculina, ut σαλαμὶν σαλαμῖνος. ἀκτὶν ἀκτῖνος. dicũtu r aũt δικατάληκτα q nunc in ν̄. nunc in σ desinunt, ut supra dictum est.

Ἡ σαλαμίν. καὶ σαλαμίς. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμίν. καὶ ὦ σαλαμίς. & alia similiter.

Desinẽtia in ῦν fœminina pauca sunt, & apposita ος faciunt gtm̃ seruantq; in obliquis ῡ productum queadmodum & masculina.

Ἡ γόρτυν. τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὦ γόρτυν.

In ων desinẽtia fœminina aut grauant, ut τρήρων, μήκων, aut acuunt, ut τρυγών. ἀηδών. nunq̃ aũt circunflectuntur.

Desinẽtia in ων grauitona apposita ος syllaba, ac ẽt ω magno seruato. gtm̃ faciũt. ut μήκων μήκωνος. Silr̃ & urbiũ noia, siue oxytona sint, siue grauitona, ut πυθὼν πυθῶνος. σιδὼν σιδῶνος καλυδὼν καλυδῶνος πλευρὼν πλευρῶνος. κρώτων. κρώτωνος. λακεδαίμων uero seruãs simplicis declinationẽ λακεδαίμονος facit δαίμον. n. δαίμονος.

Desinẽtia in ων ὀξύτονα, & q̃ nõ sint urbium nomina uertunt in obliquis ω μέγα in ο μικρὸν. ut τρυγὼν τρυγόνος. χελιδὼν χελιδόνος. excipitur μελεδών. μελεδῶνος. & τυφεών. τυφεῶνος. & τυφεδὼν τυφεδῶνος. Etiã in δων noia urbiũ, & quæ hñt η i penultima, uertũt ω μέγα in ο μικρὸν. ἰσηδὼν ἰσηδόνος. ἀπληδὼν ἀπληδόνος. ἀνθηδὼν ἀνθηδόνος. σερηδὼν σερηδόνος. καρχηδὼν καρχηδόνος. His similia sunt & ἑρμηὼν ἑρμηόνος βιὼν βιόνος. ἠϊὼν ἠϊόνος. ὀλοασὼν ὀλοασόνος. Poetæ tamen nũc producta corripiũt, nũc correpta producũt ut metri necessitas exigit.

Παραδείγματα.

Ἡ χελιδών. τῆς χελιδόνος. τῇ χελιδόνι. τὴν χελιδόνα. ὦ χελιδών. Δυϊκά. τὰ χελιδόνε. ταῖν χελιδόνοιν. ὦ χελιδόνε. Πληθ. αἱ χελιδόνες. τῶν χελιδόνων. ταῖς χελιδόσι. τὰς χελιδόνας. ὦ χελιδόνες.

Ἡ μήκων. τῆς μήκωνος. τῇ μήκωνι. τὴν μήκωνα. ὦ μήκων.

¶ περὶ τῶν εἰς ξ θηλυκῶν.

DEsinentia in ᾱξ fœminina simplicia polysyllaba per κ declinantur, ac extremam corripiunt, unde circunflectunt penultimam quæcunque eam natura longam habent, ut αὖλαξ. ἄυλακος. κλῖμαξ κλίμακος. πῖδαξ πίδακος. θρῖδαξ θρίδακος.

Ἡ κλῖμαξ. τῆς κλίμακος. τῇ κλίμακι. τὴν κλίμακα. ὦ κλῖμαξ.

¶ δυϊκὰ τὰ κλίμακε. ταῖν κλιμάκοιν. ὦ κλίμακε.

¶ πλη. αἱ κλίμακες. τῶν κλιμάκων. ταῖς κλίμαξι. τὰς κλίμακας. ὦ κλίμακες.

Ἡ γύναιξ. ἄχρηστον. pro quo utimur ἡ γυνὴ secundæ declinationis. τῆς γυναικός. a nominatiuo γύναιξ. τῇ γυναικὶ. τὴν γυναῖκα. ὦ γύναι ἀπὸ τοῦ γύναιξ, ἀποβολῇ τοῦ ξ.

Ἡ αἴξ. τῆς αἰγός. τῇ αἰγί. τὴν αἶγα. ὦ αἴξ.

Ἡ πήληξ. τῆς πήληκος. τῇ πήληκι. τὴν πήληκα. ὦ πήληξ.

Ἡ ἕλιξ. τῆς ἕλικος. τῇ ἕλικι. τὴν ἕλικα. ὦ ἕλιξ.

Ἡ ἄντυξ. τῆς ἄντυγος. τῇ ἄντυγι. τὴν ἄντυγα. ὦ ἄντυξ.

Ἡ νύξ. τῆς νυκτός. τῇ νυκτὶ. τὴν νύκτα. ὦ νὶξ.

ἐκ τοῦ νυχός. νυχί. πλεονασμῷ τοῦ τ. καὶ τροπῇ τοῦ χ εἰς κ̄. sicut ἄναξ ἄνακτος.

¶ περὶ τῶν εἰς ρ̄ ληγόντων.

Ἡ δάμαρ. καὶ δάμαρς. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ. καὶ ὦ δάμαρς.

Ἡ χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα. ὦ χείρ.

¶ δυϊκὰ τὼ χεῖρε masculino genere, nõ aũt τὰ χεῖρε. Similiter & τὼ γυναῖκε. & τὼ πόλιε & alia multa priscorum more. ταῖν χεροῖν ut plurimũ. abiecto ῑ τῆς ει διφθόγγου. ὦ χεῖρε. ¶ πλη. αἱ χεῖρες. τῶν χειρῶν ταῖς χερσί. καὶ χείρεσι ἰωνικῶς. τὰς χεῖρας. ὦ χεῖρες. Inuenitur etiã apud poetas. ἡ χείρ. τῆς χερός. τῇ χερὶ. τὴν χέρα. ἄνευ τοῦ ῑ.

Ἡ μήτηρ. τῆς μητέρος. καὶ μητρός. τῇ μητέρι. καὶ μητρί. τὴν μητέρα solū. quoniam si μῆτρα diceretur coicideret cū hoc nomine ἡ μήτρα τῆς μήτρας, quod matricem significat. ὦ μῆτερ. datiuus pluralis ταῖς μητράσι. sicut πατράσι.

Ἡ θυγάτηρ. τῆς θυγατέρος. καὶ θυγατρός. τῇ θυγατέρι καὶ θυγατρί. τὴν θυγατέρα. καὶ θύγατρα. ὦ θύγατερ. Datiuus pluralis. ταῖς θυγατράσι. sicut μητράσι.

Ἡ δημήτηρ. τῆς δημήτερος. καὶ δήμητρος. τῇ δημήτερι. καὶ δήμητρι. τὴν δημήτερα. καὶ δήμητρα. ὦ δήμητερ.

Ἡ γαστήρ. τῆς γαστέρος. καὶ γαστρός. τῇ γαστέρι. καὶ γαστρί. τὴν γαστέρα solum ὦ γαστήρ.

In ωρ non inueniuntur quæ sint fœminini generis solum sed communis. ut ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ. τοῦ καὶ τῆς ἀπάτορος. ὁ καὶ ἡ πανταμάτωρ. τοῦ καὶ τῆς πανταμάτορος.

Γ περὶ τῶν εἰς σ.

Ἡ τριάς. τῆς τριάδος. τῇ τριάδι. τὴν τριάδα. ὦ τριάς.

Ἡ δαίς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαίς.

Ἡ κακότης. τῆς κακότητος. τῇ κακότητι. τὴν κακότητα. ὦ κακότης.

Ἡ θέμις. τῆς θέμιδος κοινῶς καὶ θέμιτος δωρικῶς. καὶ θέμισος. πλεονασμῷ τοῦ σ. τῇ θέμιδι. καὶ θέμιτι. καὶ θέμισι. & in aliis casibus similiter.

Ἡ μῆνις. τῆς μήνιδος. κοινῶς. καὶ μήνιος ἰωνικῶς. τῇ μήνιδι. τὴν μήνιδα. καὶ μῆνιν. ὦ μῆνι. καὶ ὦ μῆνις.

Ἡ θέτις. τῆς θέτιτος κοινῶς καὶ θέτιος ἰωνικῶς. τῇ θέτιδι. καὶ θέτι ἰωνικῶς. ἀποβολῇ τοῦ δ. καὶ κράσει τῶν δύο ιϊ εἰς ἓν μακρὸν τὴν θέτιν. ὦ θέτι. καὶ ὦ θέτις.

Ἡ μῆτις. τῆς μήτιδος. τῇ μήτιδι. καὶ μήτιϊ. καὶ μήτι. Δ. ν. ἐγὼ δὲ ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν.

Ἡ ὀπόεις. τῆς ὀπόεντος. τῇ ὀπόεντι. τὴν ὀπόεντα. ὦ ὀπόεν.

Ἡ ἐριννύς. τῆς ἐριννύος. τῇ ἐριννύϊ. τὴν ἐριννύν. κοινῶς, καὶ ἐριννύδα ποιητικῶς. ὦ ἐριννύς.

Ἡ ἅλς. τῆς ἁλός. τῇ ἁλί. τὴν ἅλα. ὦ ἅλς.

Desinentia in ως fœminina, & communia siue βαρύτονα sint, siue περισπώμενα, siue προπαροξύτονα attica in ω faciunt gtm̄. ἡ ἅλως. τῆς ἅλω. ἡ ἕως. τῆς ἕω. Sed de his in quarta simplicium declinatione satis dictũ est. Duo inueniũtur fœminina in ως oxytona, quæ in ους faciũt gtm̄ p synæresim. ἡ αἰδώς. τῆς αἰδόος καὶ αἰδοῦς. ἡ ἠώς. τῆς ἠόος καὶ ἠοῦς.

Ἡ λαῖλαψ. τῆς λαίλαπος. τῇ λαίλαπι. τὴν λαίλαπα. ὦ λαῖλαψ.

Ἡ ὄψ. τῆς ὀπός. τῇ ὀπί. τὴν ὄπα. ὦ ὄψ.

Περὶ τῶν οὐδετέρων ὀνομάτων.

NEutrorũ nominũ. Sex sũt litteræ finales α. ι. υ. ν. ρ. σ. τὸ βῆμα. τὸ μέλι. τὸ πῶϋ. τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. τὸ δέμας. η uero & ο μικρὸν & ω μέγα. & si in eas aliqua neutra desinãt nõ ob hoc tñ finales litteræ appellandæ sũt, cũ hmõi noia apocopen patiãtur, In η, ut τὸ κάρη, ἀπὸ τοῦ κάρηνον. λ. χ. κάρη δ᾽ ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο πάρος χάριεν. uel ut qbusdam placet ἀπὸ τοῦ κάρα. τροπῇ τοῦ α εἰς η ἰωνικῶς. κάρα uero quidam uolunt ἀπὸ τοῦ κάρανον. quod doricũ est. θεόκριτος ἐν δραπέτῃ. εὐπλόκαμον τὸ κάρανον. ἔχει δ᾽ ἱταμὸν τὸ πρόσωπον. Quidaꝫ uero τὸ κάρα τοῦ κάρατος. τῷ κάρατι declinant. Inuenitur etiam τὸ κάρηαρ. τοῦ καρήατος. apollonius argonautorꝫ quarto εἷλον δ᾽ ἀπὸ χερσὶ καρήατος ἡ ῥέμα πέπλον. τῷ καρήαι. καλλίμαχος. ὡς ὁ μὲν εἰπὼν μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι. καὶ συγκοπῇ κάρητος. κάρητι. Δ. ο, ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον. ἐμῷ δ᾽ ὑπένευσα κάρητι. Etiam ἡ καρὴ. τῆς καρῆς ὀξυτόνως. καλλίμαχος. ἄρτεμι. σήν τε καρὴν ὤμοσα. σόν τε βίον. Etiã ἡ κρὰς τῆς κρατὸς. Δ. ι αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ. τῇ κρατί. Δ. χ κρατὶ δ᾽ ἐπ᾽ ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν. Sup hoc tñ dubitat eustathius ἐν τῷ μ τῆς ὀδυσσείας an sit masculini gñis. an fœminini ubi dicit. φέρε δὴ κρατὶ ἑκάστῳ φῶσ ἐξαρπάξααα νεῶς κυανοπρῴροιο. sic enim legit ipse. κόϊντος autem in undecimo fœminino genere indubitanter usus est. δινήσας περὶ κρατὶ θοῇ

καλὰ νεῦρα βόεια. Inuenitur etiã κράατι. Δ. χ. ἴσῳ δ᾽ αὐτοῦ κράατι
τίσεις. & κράατα in plurali. λ. τ. ἀλλ᾽ ἄρα ἤγε κατ᾽ ἀνδρῶν κράατα
βάλει, ὅ ἐστι κατὰ κεφαλάς. & κρᾶτα. apollonius argonauticorum
quarto. κρᾶτα δ᾽ εὐφύλλοις ἐστεμμένοι ἀκρεμόνεσσι. Sed de hoc satis.
In ο quoq; multa exeunt neutra nomina abiecto ν ἔθει ἀττικῷ. ut
τοιοῦτο. τηλικοῦτο. ἄλλο. τοῦτο. ἐκεῖνο. quæ cum in ν etiam desinere
inueniantur, ut τοιοῦτον τοσοῦτον non erit ο propria eorum termi
natio. In ω μέγα etiã κατὰ ἀποκοπήν, ut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα.

παραδείγματα.

Τὸ σῶμα. τοῦ σώματος. τῷ σώματι. τὸ σῶμα. ὦ σῶμα.

Τὸ μέγα τοῦ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. τὸ μέγα. ὦ μέγα. ἑτερόκλιτον est sicut
& masculinum eius. ὁ μέγας. τοῦ μεγάλου.

Nomina litterarum indeclinabilia sũt. τὸ ἄλφα. τὸ βῆτα. τὸ δέλτα.

Ἄλιφα uero, & λίπα. & ὕφα. & σκέπα. & γάλα. & κάρα. & si in α de
sinant nõ tñ est ppria eorũ terminatio qm̃ ἀποκοπήν patiunt eo
rum uero pfecta sunt ἄλιφαρ. λιπαρόν. ὕφασμα. σκέπασμα. γάλαξ.
κάρανον. ut dictũ est. γάλαξ tñ non dicimus cum nullum neutrũ
in ξ desinat q̃q̃ eius obliqui in usu habeantur. τοῦ γάλακτος τῷ γά
λακτι. πλεονασμῷ τοῦ τ. sicut ἄναξ ἄνακτος.

In ι desinentiũ unũ solũ inuenit quod græcũ sit. τὸ μέλι. & uariatur
per τος. τὸ μέλι τοῦ μέλιτος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι. Similiter &
ab eo cõposita. τὸ οἰνόμελι. τοῦ οἰνομέλιτος.

Neutra uero cõium nominum in ις desinentium eorũ seruant decli
nationem. τίς. τινός. τί. τινός. ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, εὐχάριτος. τὸ εὔχαρι. τοῦ
εὐχάριτος. ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις. τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος τὸ φιλόπα
τρι. τοῦ φιλοπάτριδος. & alia similia. σίνηπι uero & πέπερι. & κό
μι. & κινάβαρι, & alia huiusmodi barbara sunt uariantur tamen
διὰ τοῦ ιος κοινῶς. καὶ εος ἰωνικῶς. καὶ ἔως ἀττικῶς. τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος.
καὶ σινήπεος. καὶ σινήπεως. Quæ cum synæresim patiantur ad secun
dam contractorum declinationem referũtur. κρὶ uero, & ἄλφι.

& ἔρι. & τρόφι. apocopē patiūtur, quorum perfecta sūt τὸ κρίμνον. τὸ ἄλφιτον. τὸ ἔριον. τὸ τρόφιμον. Quare ῑ nō est propria eorum terminatio, & sic indeclinabilia sunt.

Desinētia i ῡ p ος purū declinātur. τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. Sed quæ lōgā habēt penultimā, uel triū generū existunt, mutato ῡ i. ε. declinātur. τὸ πῶϋ. τοῦ πώεος. τὸ ἡδύ. τοῦ ἡδέος. cuius masculinū est ὁ ἡδύς. τοῦ ἡδέος. Fœmininum ἡ ἡδεῖα. τῆς ἡδείας.

Τὸ πῶϋ τοῦ πώεος. τῷ πώεϊ. τὸ πῶϋ. ὦ πῶϋ.

Τὸ ἄςυ. τοῦ ἄςεος. τῷ ἄςεϊ τὸ ἄςυ. ὦ ἄςυ.

Hæc duo nomina & si p εος īflectūtur nō tamē synæresim patiūtur sicut τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος καὶ τείχους.

Τὸ δάκρυ. τοῦ δάκρυος. τῷ δάκρυϊ. τὸ δάκρυ. ὦ δάκρυ. καὶ ἄλλως.

Το δάκρυον τοῦ δακρύου. sicut τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου.

Τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. τῷ γόνυϊ. καὶ καθ᾽ ὑπέρθεσιν τοῦ υ. τοῦ γουνός. τῷ γουνί. τὸ γόνυ. ὦ γόνυ. τὰ πλη. τὰ γόνυα. καὶ γοῦνα. τῶν γονύων καὶ γούνων καὶ ἄλλως.

Τὸ γόνας. τοῦ γόνατος. τῷ γόνατι. τὸ γόνας. ὦ γόνας. καὶ ἄλλως.

Τὸ γοῦνας. τοῦ γούνατος. τῷ γούνατι. τὸ γοῦνας. ὦ γοῦνας.

Τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος. τῷ δόρυϊ. καὶ ὑπερθέσει τοῦ υ. τοῦ δουρός. τῷ δουρί. τὸ δόρυ. ὦ δόρυ. καὶ ἄλλως. τὸ δόρας τοῦ δόρατος. τῷ δόρατι. τὸ δόρας ὦ δόρας. καὶ ἄλλως. τὸ δοῦρας. τοῦ δούρατος. sicut τὸ γοῦνας. καὶ ἄλλως

Τὸ δόρος. τοῦ δόρεος καὶ δόρους. τῷ δόρεϊ καὶ δόρει. ἀριςοφάνης. σὺν δόρει καὶ ἀσπίδι. Neutra in ῡ desinētia adiectiuorū triū generū declinationē masculinorū sequūtur. ὁ εὐρύς. τοῦ εὐρέος. τὸ εὐρύ. τοῦ εὐρέος ὁ ὠκύς. τοῦ ὠκέος. τὸ ὠκὺ τοῦ ὠκέος. Illud uero hesiodi ἐν ἔργοις. γλάφυ πετρῆεν. ἀντὶ τοῦ γλαφυρὸν fit per apocopen.

Neutra in ᾱν desinētia adiectiua triū generū declinationem masculinorū sequunt. ὁ πᾶς τοῦ παντός. τὸ πᾶν. τοῦ παντός. ὁ μέλας τοῦ μέλανος. τὸ μέλαν. τοῦ μέλανος. Eodē modo & participia in ᾱν desinentia. ὁ τύψας. τοῦ τύψαντος. τὸ τύψαν. τοῦ τύψαντος.

In εν quoq; desinētia, siue triū generū sint, siue duū. ὁ χαρίεις τοῦ χαρίεντος. τὸ χάριεν. τοῦ χαρίεντος. ὁ καὶ ἡ τέρην. τοῦ καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν. τοῦ τέρενος. Sic & participia. ὁ τυφθεὶς. τοῦ τυφθέντος. τὸ τυφθὲν τοῦ τυφθέντος. Etiā in ουν desinētia, siue adiectiua noīa sint siue participia, ὁ δίπους. τοῦ δίποδος. τὸ δίπουν τοῦ δίποδος. ὁ τυπῶν. τοῦ τυποῦντος τὸ τυποῦν. τοῦ τυποῦντος.

Participia quoq; in υν hoc idē faciūt. ὁ ζευγνὺς. τοῦ ζευγνύντος. τὸ ζευγνὺν τοῦ ζευγνύντος. Neutra in ον partī; sunt tertiæ declinationis simpliciū, partim qntæ, de qb⁹ satis dictū ē in primo tractatu.

Neutra in ων q̄ ꝑductionē patiunt̄ a neutris cōibus in ον desinentibus atticorū more in ω mittūt gtm̄, & ꝑarib⁹ syllabis uariant̄ τὸ εὔγεων. τοῦ εὔγεω. τὸ ἀξιόχρεων. τοῦ ἀξιόχρεω. Participia uero contracta īparib⁹ syllabis declinātur. τὸ βοῶν. τοῦ βοῶντος.

Neutra in αρ semꝑ grauitona sūt, quæ si sint disyllaba & penultima; hēant natura lōgā ꝑ τ uariātur, ut εἶδαρ εἴδατος. ἧπαρ ἥπατος οὖθαρ οὔθατος. ἦμαρ ἤματος. Si breuē διὰ τοῦ ρ. ut ἔαρ ἔαρος κέαρ κέαρος. ἄλκαρ. ἄλκαρος. ὄναρ uero ἄκλιτον. annotātur σέαρ qd̄ σέατος facit, & φρέαρ φρέατος, quoꝝ & si penultima breuis ē nō tn̄ uariantur διὰ τοῦ ρ. Sed sciēdū ē prius fuisse σεῖαρ. & φρεῖαρ penultima natura lōga. unde σεῖατος, & φρεῖατος, in q̄bus licet sit abiectum ι ex diph. nō ob hoc antiqua inflexio uariata est, uel qa uere heteroclita sunt. Polysyllaba quoq; διὰ τοῦ τ uariant̄, ut ὄνειαρ. ὀνείατος. δέλεαρ δελέατος. κάρηαρ καρήατος. Dubitari posset hoc in loco cur ρ cū imutabile sit tā in obliqs nominum q̄ in futuris uerborum, etiā in obliquis hoꝝ nominum non sit seruatum. Si uero heteroclita, cur regulis arctata sunt. Respondet̄, huiusmodi nomina indubitato esse heteroclita cum proprii eorum recti in ας desinant ut τὸ δέλεας. τὸ ἧπας. τὸ φρέας. & alia. Sed quoniā hæc multa sunt opus fuit ea regulis subiicere, q̄q̄ in heteroclitis hoc inusitatum sit.

Desinentia in αρ si habeant ω in penultima in declinabilia sunt, ut μῶμαρ, ὁ μέγας, ἢ ὁ μωρὸς. βῶμαρ ὁ βωμός. νῶκαρ. ἡ στέρησις τῆς ψυχῆς ἢ ὁ δυσκίνητος.

Desinẽtia in ηρ pauca sũt, & per crasim fiũt a nominibus in αρ desinẽtibus, ob quã rem circũflexum hñt accentum. ut τὸ κῆρ. τοῦ κηρὸς ἀπὸ τοῦ κέαρ κέαρος. τὸ ἦρ. τοῦ ἦρος. ἀπὸ τοῦ ἔαρ ἔαρος.

In υρ unũ tantũ ideoq; monires ab Herodiano nuneupatur & appositione ος facit gtm̃: ut τὸ πῦρ. τοῦ πυρὸς, τῷ πυρί. τὸ πῦρ. producit enim υ in nominatiuo. sed in obliquis illud corripit.

Desinẽtia in ορ pauca sũt. ut ἦτορ. ἄορ. ἄνορ. κάλορ. quæ per ο μικρὸν declinantur. ἤτορος. ἄορος. ἄνορος. κάλορος.

In ωρ neutra apposita ος syllaba faciunt gtm̃, & in obliquis seruant ω μέγα. τὸ ἔλωρ. τοῦ ἔλωρος. τὸ τέκμωρ. τοῦ τέκμωρος. τὸ σκῶρ. τοῦ σκατὸς. τῷ σκατί. heteroclitum est, σκὰς enĩ σκατὸς facit, & σκῶρ σκωρός. Etiam ὕδωρ ὕδατος. nam ὕδωρος facit. & ὕδας ὕδατος. Declinatur etiã τὸ ὕδος. τοῦ ὕδεος. τῷ ὕδεϊ ὕδει ποιητικῶς. hesiodus. γαῖαν ὕδει φύρειν.

Neutra in ας purum, & correptum, & in ρας, in τος mittuut gtm̃ κοινῶς. & i αος ἰωνικῶς, & in ως ἀττικῶς. ut τὸ κρέας. τοῦ κρέατος. καὶ κρέαος. καὶ κρέως. De qbus i quinta cõtractorũ declinatiõe dicetur.

In λας uero desinẽtia in ατος faciũt gtm̃. τὸ ἅλας. τοῦ ἅλατος. τὸ ἐρυσίπελας. τοῦ ἐρυσιπέλατος. τὸ δὲ σέλας ἄκλιτον. Quæ uero aliam hñt cõsonãtẽ ãte ας idecliabilia sũt τὸ δέμας τὸ λέπας τὸ βρέτας. δέπας uero ἔθει ἰωνικῷ declinatur. τοῦ δέπαος. τῷ δέπαϊ. Apolloni⁹ argonauticorũ tertio. λεῖβων ἐκ δέπαος σιμβληΐα ἔργα μελισσῶν. & homerus. Δ. γ. χρυσέῳ ἐν δέπαϊ. & in plurali χρυσέοις δεπάεσι.

In αυς neutrũ unũ iuenitur. τὸ σαύς. τοῦ σαυτός.

Desinẽtia i ες adiectiua declinationẽ masculinorum sequũtur ut ὁ. καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος ἀληθοῦς μονογενές. i. unius generis uero unum tãtũ. τὸ κηνοσακές. ὁμοίως τοῖς

παρακηματισμένοις ἔκλιθη διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς καταλήξεως.

Neutra in ος unius tm̃ sunt generis, & grauitona, patiunturq; synæresim, ut τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος καὶ τείχους. Sed de his in pma declinatiõe cõtractorũ dicet. ὄφελος uero. & ἧδος ideclinabilia sunt.

Neutra in ως duo inueniuntur circunflexa, τὸ φῶς τοῦ φωτὸς. τὸ ὧς τοῦ ὠτός. a quo diminutiuum τὸ ὠτίον. τοῦ ὠτίου. Sciendum est autem non fieri ἀπὸ τοῦ φάος, καὶ ἄος. Nam quæ patiuntur perfectorũ seruãt declinationẽ. illorũ autem genitiui κατὰ συναίρεσιν. sũt φάους ἀπὸ τοῦ φάεος & ἄους ἀπὸ τοῦ ἄεος. Sed primũ καθ' ὑπέρθεσιν fit φόας, & ὄας quorum genitiui sunt φόατος. & ὄατος, καὶ κράσει φῶς φωτὸς, & ὧς ὠτὸς fit. Sunt qui dicunt huiusmodi genitiuos. hoc est φωτὸς, & ὠτὸς non a perfectis genitiuis φόατος & ὄατος per crasim fieri, qm̃ eorum penultima circũflectẽda esset, quãdoquidẽ acutus & grauis concurrentes accentum faciunt circunflexum, ut κέαρος κῆρος, & ἔαρος ἦρος. Sed potius a nominatiuis monosyllabis φῶς scilicet & ὧς deduci. iccirco huiusmodi obliqui extremam acuunt tanq̃ disyllabi perfecti, nõ autem cõtracti ẽm regulæ pceptionem: quæ est. πᾶσα γενικὴ δισύλλαβος εἰς ος λήγουσα μὴ συναληλιμμένη ὀξύνεται. χηνός. ζηνός. φωτός. φὼς uero quod uirũ significat masculini generis est: & acutum habet accẽtum qm̃ non per synæresim fit, sed a uerbo φῶ τὸ λέγω deriuat. utrũq; tamen p τ declinat, seruatq; ω μέγα in obliquis, ut ὁ φώς. τοῦ φωτὸς, καὶ τὸ φῶς. τοῦ φωτός. Differunt autẽ in genitiuo duali accentu tm̃. hoc est τοῖν φωτοῖν ἐπὶ ἀνδρῶν. τοῖν δὲ φώτοιν ἐπὶ πυρσῶν. i. cũ lumen significat. Τὸ χρέως. τοῦ χρέω. atticũ ẽ.

In ους unum inuenitur: & illud quidem indeclinabile. hoc est οὖς. Theodorus tamen οὖς ὠτὸς dicit. est etiam οὖας οὔατος.

Περὶ τῶν συνηρημένων.

NOminum aliqua sunt ἀπαθῆ. hoc ẽ perfecta, & simplicia cũ neq; synæresin patiantur, neq; crasin, quorũ (ut dictũ est) quinq; sunt

declinationes, & ipsæ simplices appellatæ. Aliqua uero ἐμπαθῆ, hoc est affecta, & ea sunt quæ synæresin patiunt, siue crasin. Differt aūt synæresis a crasi, qm̄ synæresis ē cōtractio duaꝝ uocaliū, quæ ambæ i ipa cōiūctiōe seruātur, ut δημοσθένει δημοσθένει, ex ε̄ enim & ῑ fit εῑ diphthōg⁹. Crasis uero ē cōtractio duaꝝ uocaliū q̄ i cōiūctiōe mutant aut ambæ, ut δημοσθένεα δημοσθένη. aut altera illaꝝ: ut δημοσθένεος δημοσθένους. Vbi sciēdū ē p̄cedēte uocali lōga quantacūq; sit sequens. nūq̄ ex eis fieri synæresin, ut emanuel chrysolura manifeste asserit. fieri autē aut ex duab⁹ breuib⁹, aut ex breui & lōga: & semp i lōgā. Sed sciendū emanuelē synæresin ꝓ crasi accepisse, quādoqdē sæpi⁹ altera ꝓ altera ponit, hoc ē synæresis ꝓ crasi. Nā synæresis q̄tenus a crasi differt, ut supra declaratū ē, p̄cedente breui raro fit, & in dtis singularib⁹ primæ: & quartæ: & qntæ flexiōis dūtaxat: ut δημοσθένεϊ δημοσθένει. λητόϊ λητοῖ. κρέαϊ κρέᾳ. lōga uero & maxie κατὰ κρᾶσιν frequēter: atq; i diphthōgū semp i ꝓpriā. ut νηρηΐδος νηρῇδος, κρεάοιν κρεῷν, βοάεις βοᾷς. & alia ifinita. At cæteræ cōtractiōes, quæ in his declinationib⁹ synæresiatis reperiunt ꝑ crasin fiūt oēs, & ex p̄cedēte uocali breui semp, quæ ē aut ᾱ, aut ε̄, aut ῑ, aut ο̄, ut in ipis declinationibus liq̄do apparebit. Si aūt post ipam uocalē breuē sequatur diphthōg⁹: & ex eis cōtractionē fieri cōtingat: soluta pri⁹ diph. aut altera uocalis ipius diph. hoc ē subiunctiua κατὰ ἔκθλιψιν οῑο abiicitur: ut δημοσθενέοιν δημοσθενοῖν. πλακόεις πλακοῦς. aut facta crasi ex duabus in unā: tertia assumit in diph. i ꝓpriā κατὰ συναίρεσιν, ut κρεάοιν κρεῷν, qm̄ in eadē syllaba non pn̄t tres uocales actu simul eē. Nā synæresin & crasin ex duab⁹ tm̄ uocalib⁹ fieri cōstat: ut ex eaꝝ diffinitione liquido apparet: non aūt ex uocali p̄cedēte & diph. integra sequēte: ut uulgo credit. Etiā si forte euenerit. ut ex aliq̄ diph. p̄cedēte fiat synæresis: siue crasis et ex q̄uis uocali seq̄nte: pri⁹. n. subiūctiua uocalis diph. κατὰ ἔκθλιψιν ꝓrsus

elidit̃, nã ſi altera cuiuſuis ſolutæ diph. uocalis ẽ atterenda certe ſubiũctiua cõiter expũgẽda ẽ: ut appẽdix et oibꝰ p̃poſitiuis uocalibꝰ cõis, ac ſubiecta. dein ex uocali relicta: & ea q̃ ſeqt̃ ẽt ſi initiũ alteriꝰ exiſtat dictõis: fit ſynæreſis, ſiue craſis, ut ἐμοὶ ὑποδύνει ἐμοὐποδύνει. καὶ ἐγὼ κἀγώ. nec ampliꝰ reſumit ῑ i diph. cũ id ſemel ex p̃cedẽte diph. eliſa ſit. Sed de his hẽbis i tractatu περὶ παθῶν tryphõis grãmatici, i fine huius operis. In hac igit̃ dictiõe δημοσθενέοιν primũ abiicit̃ ῑ κατὰ ἔκθλιψιν. q̃ qdem ẽ ſubiũctiua uocalis diph. dein uero ex ε̄ & ο̄ fit craſis iterꝫ in οῑ, ut δημοσθενοῖν, qm̃ oẽm dtm̃ dualẽ i diph. διὰ τ͂ ῑ ſiue ꝓpriã ſiue ipropria deſinere neceſſe ẽ cũ alias ε̄ & ο̄ i οῦ diph. p̄ cõem regulã cõtrahãt̃. ut ποιέομαι ποιοῦμαι. Quare fatendũ eſt regulas generales, p̄ locoꝝ exigẽtia p̄ticularibꝰ aliquãdo cedere. δημοσθένεας enim in εῑ diph. contractũ facit, δημοσθένεις ſcilicet. cũ ε̄ & ᾱ p̄ cõem regulã nũc in ᾱ, nũc in η̄ cõtrahãt̃. Sic βόας βοῦς, ο̄. ſ. & ᾱ in οῦ diph. cõtractis. nõ aũt βῶς, τροπῇ τ͂ ο̄ καὶ ᾱ εἰς ω̄ μέγα ẜm cõeꝫ regulã, qñqdẽ huiuſmodi acti peculiarẽ ſibi uẽdicãt regulã, q̃ ẽ πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον, καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν. hoc ẽ. ois ñtũs p̄ralis in σ deſinẽs: & ſynæreſin patiẽs circa finẽ, actm̃ hꝫ ſibi cõſonũ, & cõtẽporalem, & utm̃. ut δημοσθένεες. νεῖς. et δημοσθένεας. δημοσθένεις. βόες βοῦς et βόας βοῦς. et ſic d̃ aliis. ut herodião placet audacter ab appollonio p̄re diſſẽtiẽti. Appolloniꝰ enim ſynæreſeos eẽ ſpẽm, uel apparẽtiã, nõ aũt re ſynæreſin putat, qđ ut ẽt cõcedamꝰ aliũde tñ eam formari neceſſe ẽ. In alia uero dictione. hoc eſt. κρεάοιν, ſoluta prius οῑ diph. ᾱ & ο̄ in ω̄ monophthõgum κατὰ κρᾶσιν contrahũtur. Dein ex ω̄ magno & ῑ κατὰ συναίρεσιν fit ῳ̄ diph. ipropria, ut κρεῷν, qđ & ipſe emanuel affirmat dicẽs. τὸ ᾱ καὶ ο̄ μικρὸν ἐν τῇ οῑ διφθόγγῳ εἰς ω̄ μέγα κιρνᾶται. τὸ δὲ ῑ προσγράφεται. & cetera. Contractorum nõium Aliqua ſunt quæ per omnes caſus ſynæreſes

ſuſcipiunt. unde ὁλοπαθῆ appellantur, & pariſyllaba ſunt. ut νόος νοῦς. νόου νοῦ. ῥόος ῥοῦς. ῥόου. ῥοῦ. Aliqua uero in pluribus caſibus, quæ πολυπαθῆ dicuntur, & īpariſyllaba ſunt, qualia ſunt δημοσθένης. ὄφις. κρέας. Aliqua autem in paucis. unde ὀλιγοπαθῆ cognominantur. & hæc quoq; impariſyllaba ſunt: ut βασιλεύς. αἰδώς. βοῦς βότρυς. ἡδύς. Sed qm̄ huiuſmodi nomina uarias patiūtur ſynæreſes, uarias quoq; declinationes habere neceſſe eſt. Horum igitur. Aliæ quinq; fiunt declinationes. a quinta ſcilicet ſimplicium declinatione, partim ex his, quæ πολυπαθῆ appellãtur: partim ex quibuſdam quæ ſunt ὀλιγοπαθῆ, quæ cum ſint impariſyllaba, & linguarum proprietatem ſuſcipiãt, συνῃρημένα, hoc eſt cõtracta proprie appellãtur. Ne quis miret̃ ſi etiã in his declinationibus plura ponẽtur q̃ ab aliis iunioribꝰ tradita ſunt: qm̄ nõ ea ſolum quæ frequenti habentur in uſu, ſed etiã quæ apud poetas paſſim reperiunt̃ edocere decreuimꝰ. ¶ Prima declinatio.

PRima igitur declinatio cõtractorum eſt nominum maſculinorũ, fœmininorũ, & cõium in ης, neutrorũ uero in ες deſinẽtiũ adiectiuorũ, & in ος ſubſtãtiuorũ. Quorũ gtũs perfectus, & impariſyllabus διὰ τοῦ εος exiſtens in ους facit cõtractũ κατὰ κρᾶσιν, & dtũs in ει diph. κατὰ συναίρεσιν κοινῶς. de quibus in primo tractatu ſm cõmunẽ linguã ſatis dictum eſt. Nunc aũt quia diuerſæ ab illis ſm linguarum uarietatem apud poetas inueniuntur ſynæres, ab re non erit de his etiam aliqua hoc in loco dicere. Aduertendum igitur eſt ε ψιλὸν, & ο μικρὸν in gtõ ſingulari cõtrahi i ου κοινῶς, δωρικῶς uero in ευς. ut iquit Euſtathius ἐν τῷ ω τῆς ὀδυσσείας, ut ἐρέβεος ἐρέβευς. ἰλιάδος θ. ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ ἀΐδαο. trifariã enim ε & ο contrahunt̃, hoc eſt in ου κοινῶς ποιεόμεν ποιοῦμεν. in ει ἀττικῶς, δέον δεῖν. & in ευ δωρικῶς. ἐμέο ἐμεῦ. Præterea in accuſatiuo nõ ſolũ i η, ſed etiã in α ſynæreſin fieri. Nã quãdocũq; añ ε, & α aliqua iuenit̃ cõſonans tũc ſolũ in η fit ſynæreſis, ut τὸν

εὐσεβέα εὐσεβῆ. τὸν εὐφυέα εὐφυῆ. Cũ uero uocalis aliqua pceſſerit nõ ſolũ in η, ſed in α quoq; fit ſynæreſis, ut τὸν εὐφυέα, εὐφυῆ, καὶ εὐφυᾶ. Nã qđ iuenit apud homerũ διοκλέα, cui⁹ extrema uocalis breuis ẽ, ſciẽdũ hoc p ſyncopã metri grã factum eẽ. ἰλιάδος β. διοκλέα ἄργος ἱκέσθαι. ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν. Attici uero in noib⁹ ppriis in ης, hñtibus gtm̃ in ους κατὰ κρᾶσιν a ntõ ſingulari faciũt actm̃ in ην, τροπῇ τοῦ σ εἰς ν, ὁ ἀριστοφάνης. τοῦ ἀριστοφάνεος ἀριστοφάνους, τὸν ἀριστοφάνην. Fit ẽt ſynæreſis in duali numero nõ ſolum in η ſed in ει in neutris noibus rariſſime tñ, ut τὼ σκέλεε σκέλει. τὼ ταράχεε ταράχει. Hoc etiam annotandum eſt accuſatiuum pluralem maſculini generis, & fœminini a ntõ eiuſdẽ numeri fieri extremo ε in α cõuerſo, ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεας. iccirco & eãdem ſuſcipit ſynæreſim, qq ε & α in η cõiter cõtrahant, & in α productum. eſt enim regula (quã ſupra etiam poſuimus) φ ois ntũs pluralis in σ deſinẽs, & circa finẽ ſynæreſim patiens actũm, hẽt ſibi cõſonũ, ac contẽporalẽ, & utm̃. & ſic tres caſus plurales maſculini generis, & fœminini eãdẽ ſortiuntur ſynæreſim. ut οἱ δημοσθένεες δημοσθένεις. τοὺς δημοσθένεας δημοσθένεις. ὦ δημοσθένεες δημοσθένεις. In neutris quoq; tres caſus pluralis numeri in η faciunt cõtractũ. ut τὰ βέλεα βέλη. ὦ βέλεα βέλη. apud poetas tñ iuenit τὰ κλέα. ἀπὸ τοῦ κλέεα κατὰ συγκοπήν, & ſimilia, quæ in α correptũ deſinũt. ἰλιάδος ι. τῷ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν. & Appollonius in argonauticis. Ἀρχόμενος σέο φοῖβε παλαιγενέων κλέα φωτῶν.

τὰ παραδείγματα.

Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς. καὶ δημοσθένους κοινῶς, καὶ ἀττικῶς. καὶ δημοσθένευς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ δημοσθένεϊ ἰωνικῶς καὶ δημοσθένει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν δημοσθένεα ἰωνικῶς. καὶ δημοσθένη κοινῶς. καὶ δημοσθένην ἀττικῶς. ὦ δημόσθενες κοινῶς, καὶ δημοσθένης ἀττικῶς. τὰ δυϊκά. τὼ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖν δημοσθενέοιν ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενοῖν κοινῶς. καὶ ἀττικῶς. ὦ δημο-

θένεε ἰωνικῶς. καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ¶ πλη. οἱ δημοσθένεες ἰωνικῶς. καὶ δημοσθένεις κοινῶς. καὶ ἀττικῶς. τῶν δημοσθενέων ἰωνικῶς. καὶ δημοσθενῶν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖς δημοσθένεσι κοινῶς καὶ ἀττικῶς. καὶ δημοσθενέεσι ἰωνικῶς. τοὺς δημοσθένεας ἰωνικῶς. καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεες ἰωνικῶς. καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς

¶ De nominibus in ης desinētibus quæ εκλέος cōponunt.

NOmina in ης desinentia εκλέος cōposita si sint adiectiua eandem habent declinationem quā & δημοσθένης, ut ὁ εὐκλεής. τοῦ εὐκλεέος εὐκλεοῦς. τῷ εὐκλεέϊ εὐκλεεῖ. Si uero sint propria easdem patiūtur synæreses, sed pe fectorum uaria est declinatio. uidelicet.

Ο ἡρακλέης. τοῦ ἡρακλέεος, καὶ ἡρακλῆος. καὶ ἡρακλέηος. καὶ ἡρακλέους. τῷ ἡρακλέεϊ. καὶ συγκοπῇ ἡρακλέϊ. καὶ ἰωνικῶς ἡρακλῆϊ. καὶ ἡρακλέει κατὰ συναίρεσιν. ἀπὸ τοῦ ἡρακλέεϊ. καὶ ἡρακλεῖ, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέϊ. τὸν ἡρακλέεα, καὶ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλῆ. καὶ ἡρακλέην. καὶ ἡρακλῆα. ὦ ἡράκλεες κοινῶς, καὶ ἡράκλεις, κατὰ συναίρεσιν. καὶ ἥρακλες κατὰ συγκοπήν. ¶ δυϊκά. τὼ ἡρακλέεε. καὶ ἡρακλέε καὶ ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλεέοιν, καὶ ἡρακλέοιν καὶ ἡρακλήοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέεε. καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. ¶ πλη. οἱ ἡρακλέεες. καὶ ἡρακλέεις. καὶ ἡρακλῆες. τῶν ἡρακλεέων. καὶ ἡρακλέων. καὶ ἡρακλήων. τοῖς ἡρακλέεσι. καὶ ἡρακλέσι. καὶ ἡρακλῆσι. τοὺς ἡρακλέεας καὶ ἡρακλέεις. καὶ ἡρακλῆας. καὶ ἡρακλῆς. ὦ ἡρακλέεες. καὶ ἡρακλέεις καὶ ἡρακλῆες. ¶ Κατὰ συναίρεσιν δὲ οὕτως.

Ο ἡρακλῆς. τοῦ ἡρακλέος ἡρακλοῦς. τῷ ἡρακλέϊ ἡρακλεῖ. τὸν ἡρακλέα ἡρακλῆ. καὶ ἡρακλῆν ἀττικῶς. ὦ ἥρακλες. καὶ ὦ ἡρακλῆς. ἀττικῶς. ¶ δυϊκά. τὼ ἡρακλέε ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλέοιν ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέε ἡρακλῆ. ¶ πλη. οἱ ἡρακλέες ἡρακλεῖς. τῶν ἡρακλέων ἡρακλῶν. τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας ἡρακλεῖς. ὦ ἡρακλέες ἡρακλεῖς.

¶ De secunda declinatione contractorum.

SEcūda declinatio cōtractorū noīu; duas h; terminatiōes i ις masculinorū et fœmininorū, & i ι neutrorū. Quorū gtūs διὰ τοῦ ιος κοινῶς καὶ εος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς. Hui⁹ āt Declinatiōis, q̄ ēt ē τῶν πα-

λυπαθῶν una tantum ſynæreſis eſt propria. hoc eſt ῑ productũ, quoniam precedente ῑ, ſequente uero quauis uocali ſemper in ῑ fit ſynæreſis. Eodem autem ῑ conuerſo in ε, ἔθει ἰωνικῷ eædem fiunt ſynæreſes quæ ſunt in prima declinatione. Sed aduertendum nominatiuum, & uocatiuum dualis numeri huius declinationis non pati ſynæreſim κοινῶς. nam precedente ῑ & ſequẽte quauis uocali fit ſynæreſis in ῑ ut dictum eſt, & ſic dicendum eſſet ὄφιε ὄφι. πόλιε πόλι. σινήπιε σινήπι. Sed his aduerſatur regula quædam dualis numeri propria. Quod nominatiuus dualis nihil habet finale niſi ᾱ. ε̄. η̄. & ω̄. huius gratia non habet ῑ ἀνεκφώνητον. hoc eſt non prolatum, multo igitur minus ἐκφωνούμενον, hoc eſt prolatum. ὄφεε uero ἰωνικῶς Moſcopulus omnino negat ſynæreſi; pati. & hãc adducit regelã. ὧν τινων ἡ ἑνικὴ τῶν ἑνικῶν οὐ συναιρεῖται. τούτων οὔτε ἡ εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν συναίρεσιν ἐπιδέχεται. hoc ẽ. Quorũcũq; gtũs ſinglariũ nõ cõtrahit hoꝝ neq; ntũs, & actũs dualiũ ſynæreſim ſuſcipiũt. Apud θεοδόσιον tñ: et alios ueteres grãmaticos ſic iuenim⁹. ὄφεε ὄφη, ὡς δημοσθένεε δημοσθένη. ὅτι τὰ δύο εε ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν εἰς η̄ κιρνᾶται. ἐπὶ δὲ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν εἰς τὴν ει δίφθογγον. Hoc quoque ãnotãdũ ẽ gtũ; ſinglarẽ, ẽt i ηος deſinerẽ διὰ τοῦ η̄ ποιητικῶς. πόληος. Δ α. νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος. qđ & i aliis caſib⁹, & nũeris ꝓuatũ ẽ. In dtõ. λ. γ. πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ. i actõ κόϊνχος ὥς οἵ γ' ἐκ πολέμοιο ποτὶ πριάμοιο πόληα φεῦγον. & heſiod⁹ ἐν ἀσπίδι. ὃς θήβης κρήδεμνον ἔχει ῥύεταί τε πόληα. In ntõ plrali orphe⁹ i argonauticis χεδόθεν δὲ οἱ εἰσὶ πόληες. In actõ plrali idẽ orphe⁹. μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσας, ἱεράς τε πόληας ἄπιδος. & Homerus. Δ θ. καὶ πάντων ἴσασι πόληας, καὶ πίονας ἀγρούς.

Τὰ παραδείγματα.

Ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος κοινῶς. καὶ ὄφεος ἰωνικῶς. καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ κοινῶς, καὶ ὄφι. καὶ ὄφεϊ ἰωνικῶς. καὶ ὄφει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν ὄφιν μόνον.

τῷ ὄφι κοινῶς. καὶ ὄφις ἀττικῶς. ¶ Δυϊκά. τὼ ὄφιε κοινῶς. καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. τοῖν ὀφίοιν κοινῶς, καὶ ὀφέοιν ἰωνικῶς, καὶ ὀφεῷν ἀττικῶς, ὦ ὄφιε κοινῶς. καὶ ὄφεε ἰωνικῶς. καὶ ὄφη ἀττικῶς. ¶ Πλη. οἱ ὄφιες, καὶ ὄφις κοινῶς. καὶ ὄφεες ἰωνικῶς. καὶ ὄφεις ἀττικῶς. τῶν ὀφίων κοινῶς. καὶ ὀφέων ἰωνικῶς. καὶ ὄφεων ἀττικῶς. τοῖς ὄφισι κοινῶς, καὶ ὄφεσι ἰωνικῶς, καὶ ὀφέεσι. τοὺς ὄφιας καὶ ὄφις κοινῶς. καὶ ὄφεας ἰωνικῶς. καὶ ὄφεις ἀττικῶς. ὦ ὄφιες καὶ ὄφις κοινῶς. καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς.

Ἡ πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς. καὶ πόλεος ἰωνικῶς. καὶ πόλεως ἀττικῶς. καὶ πόληος ποιητικῶς. τῇ πόλιϊ, καὶ πόλι κοινῶς. καὶ πόλεϊ ἰωνικῶς. καὶ πόλει ἀττικῶς. καὶ πόληϊ ποιητικῶς. τὴν πόλιν κοινῶς. καὶ πόληα ποιητικῶς, ὦ πόλι κοινῶς, καὶ ὦ πόλις ἀττικῶς. ¶ Δυϊκά. τὰ πόλιε. καὶ πόλεε, πόλη. καὶ πόληε. τοῖν πολίοιν. καὶ πολέοιν, καὶ πόλεῳν. ὦ πόλιε, καὶ πόλεε πόλη. καὶ πόληε. ¶ Πλη. αἱ πόλιες πόλις. καὶ πόλεες πόλεις. καὶ πόληες. τῶν πολίων. καὶ πολέων. καὶ πόλεων. καὶ πολήων. ταῖς πόλισι καὶ πόλεσι. καὶ πόλησι. καὶ πολέεσι. τὰς πόλιας πόλις. καὶ πόλεας. πόλεις. καὶ πόληας. ὦ πόλιες πόλις. καὶ πόλεες πόλεις καὶ πόληες.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς. καὶ σινήπεος ἰωνικῶς. καὶ σινήπεως ἀττικῶς τῷ σινήπιϊ σινήπι. καὶ σινήπεϊ σινήπει. καὶ τὰ λοιπά.

¶ De tertia declinatione contractorum.

Tertia Declinatio cõtractorũ τῶν ὀλιγοπαθῶν unã tñ hẽt terminationẽ in εὺς masculinorũ noium. Quorũ gtũs διὰ τοῦ έος fit κοινῶς, καὶ ῆος ἰωνικῶς. καὶ έως ἀττικῶς. Cuius synæreses sunt cũ prima declinatiõe cões: qm̃ ex ε p̃cedẽte semp fiunt, & uocali sequẽte. Sed sciẽdum est nomina in εὺς desinẽtia masculini generis siue monosyllaba sint: siue polysyllaba ὀξύνεσθαι κοινῶς. ut ὀδυσσεύς. ἀχιλλεύς. ζεύς. φεύς. ὁ διόνυσος. δνεύς nomen urbis. αἰολικῶς uero βαρύνεσθαι. βασίλευς. ἀχίλλευς. Etiã aduertẽdũ ẽ huiusmodi noia in εὺς diuersos hẽre gtõs. ut ὀδυσσέος κοινῶς. ὀδυσσέως ἀττικῶς. καὶ ὀδυσσῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴωνας. καὶ αἰολεῖς. καὶ ὀδυσσεῖος. διὰ τῆς ει διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδύσσηος προπαροξυτόνως κατὰ

τοὺς παλαιοὺς αἰολεῖς. καὶ ὀδύσσειος διὰ διφθόγγου κατὰ τοὺς νεωτέ-
ρους. καὶ ὀδυσσῆος βοιωτικῶς. καὶ ὀδυσσεῦς περισπωμένως δωρικῶς. καὶ
αἰολικῶς. ὀδυσσεῖας ὦ. ὀδυσσεῦς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. αν-
τὶ τοῦ ὀδυσσέως. Nec patit̃ synæresim nisi ε̄ purum ante ῶς forte
inueniat̃ ἔθει ἀττικῷ, ut ἐρετριεῦς ἐρετριέως ἐρετριῶς. πειραιεὺς πει-
ραιέως πειραιῶς. Accusatiuus quoq; horum uarius eẽ, ut τὸν βα-
σιλέα κοινῶς ultima correpta, qm̃ gtũs in ο̄ς desinẽs actm̃ singu-
larẽ in ᾱ habere debet ὁμόχρονον. καὶ ὁμότονον. hoc ẽ eiusdẽ tp̃is, &
toni ut αἴαντος αἴαντα. Attica uero qm̃ in gtõ singulari mutãt ο̄
μικρὸν in ω̄ μέγα, ut βασιλέως. πηλέως. actm̃ quoq; in ᾱ pductũ fa-
ciunt, ut ὁμόχρονος sit pprio gtõ. βασιλέᾱ. πηλέᾱ, εὐριπίδης ἐν ἀν-
δρομάχῃ. καίμην δέδορκα τόν τε πηλέᾱ πέλας. In quibus uero faci-
unt gtm̃ in ῶς cõtractũ, in ᾱ solũ faciũt κατὰ κρᾶσιν eoꝝ actm̃, ut ἐρε-
τριῶς ἐρετριέα ἐρετριᾶ. πειραιῶς πειραιέα πειραιᾶ. At ἴωνες dicunt
βασιλῆα. δώρεες uero βασιλῆ. πηλῆ. τυδῆ μικισῆ. Sic enim in antiq̃s
& castigatis codicibus inueni. ἰλιάδος δ. ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ τυδῆ
στεῖλαν ἀχαιοί. τουτέστιν. οἱ ἀργεῖοι ἔπεμψαν πρεσβευτὴν τυδέα πρὸς
τοὺς θηβαίους. & λ. ο̄. μικιστῆ δ' ἔλε πουλυδάμας. ἀπὸ τοῦ μικιστέα, κα-
τὰ κρᾶσιν. non aũt τυδεῖ, ut quidam legũt: neq; μικιστῆι. p μικιστέα,
Vel ut Eustathio placet κατ' ἀποκοπήν. hæc enim sunt eius uer-
ba. τὸ δὲ τυδῆ, οὐκ ἀπὸ τοῦ τυδέα συνῄρηται. ἀλλ' ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ
τυδῆα. καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς, οὕτω δὲ καὶ τὸν ὀδυσσῆα ὀδυσ-
σῆ ἐστιν εἰπεῖν, καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια. In ntõ duali duo εε in η̄ contrahũ-
tur ut Theodosio placet τὼ βασιλέε βασιλῆ sicut δημοσθένεε δη-
μοσθένη. & ὀφέε ὄφη. Etiam annotãdum duo εε in ntõ plurali in εῑ
diphthongum semp contrahi in nominibus propriis. In appella
tiuis uero in εῑ diph. κοινῶς βασιλέες βασιλεῖς. & in η̄ ἀττικῶς βα-
σιλῆς. ¶ παράδειγμα.

Ὁ βασιλεύς κοινῶς. καὶ βασίλευς αἰολικῶς. τοῦ βασιλέος κοινῶς καὶ βασι-
λέως ἀττικῶς. καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς. καὶ βασιλεῖος. καὶ βασίληος αἰολι-

κῶς. καὶ βασίλειος. καὶ βασιλίος βοιωτικῶς. καὶ βασιλεῦς δωρικῶς. καὶ
αἰολεῶς. τῷ βασιλέϊ κοινῶς. καὶ βασιλεῖ ἀττικῶς. καὶ βασιλῆϊ ἰωνικῶς. τὸν
βασιλέα κοινῶς. καὶ βασιλέα ἀττικῶς. καὶ βασιλῆα ἰωνικῶς. καὶ βασιλῆ
δωρικῶς. ὦ βασιλεῦ κοινῶς. καὶ ὦ βασιλεύς ἀττικῶς. ¶ δυϊκὰ τὼ βασι-
λέε κοινῶς. καὶ βασιλῆ ἀττικῶς. καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. τοῖν βασιλέοιν κοι-
νῶς. καὶ βασιλήοιν ἰωνικῶς. ὦ βασιλέε κοινῶς. καὶ βασιλῆ ἀττικῶς. καὶ βα-
σιλῆε ἰωνικῶς. ¶ πλη. οἱ βασιλέες καὶ βασιλεῖς κοινῶς. καὶ βασιλῆς ἀττι-
κῶς. καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς. τῶν βασιλέων κοινῶς. καὶ βασιλήων ἰωνικῶς.
τοῖς βασιλεῦσι κοινῶς. καὶ βασιλῆσι ἰωνικῶς. τοὺς βασιλέας κοινῶς. καὶ
βασιλεῖς ἀττικῶς. καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς ὦ βασιλέες κοινῶς. καὶ βασιλεῖς
ἀττικῶς. καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς. ¶ De q̄rta declinatiōe cōtractorꝝ.

QVarta declinatio cōtractorꝝ noium τῶν ὀλιγοπατῶν duas hēt
termiatiōes in ῶ, & in ῶς fœmininorꝝ tm̄. Quorꝝ gtūs pfect⁹ &
ĩparisyllabus in όος existēs in οῦς κατὰ κρᾶσιν facit cōtractū. Syne-
reses aūt huius declinatiōis, q̄ ex ο paruo, & sequēte uocali fiunt
sic ordinant. οο. ου. οι. οϊ. οα. ω. Aduertēdū est hoc in loco nomina
huius declinationis in ῶ desinētia oia acui in extrema. ut κλωθώ.
ἐρατώ. κλειώ. Similiter & quæ i ῶς desinūt, ut ἠώς. αἰδώς. Patiunt
aūt synæresim in trib⁹ casibus singularis numeri tm̄, hoc ē, i gtō,
dtō, & actō. Cætera uero oia tertiā sequūtur declinationē simpli
cium. Etiā gtūs nominū in ῶ desinētiū uario modo iuenitur s̄m
uarios idiomatū usus. Nam iones, & qdā dores pfecto utuntur
gtō, λητόος. σαπφόος. Attici uero. & cōis lingua λητοῦς dicunt, &
σαπφοῦς. At æoles & lacones, qui & dores addentes σ ntō ca-
sui ꝓpriū faciūt gtm̄ ἡ λητὼ τῆς λητῶς. ἡ σαπφὼ. τῆς σαπφῶς. Da
tiuus uero in οῖ oib⁹ idiomatis est cōis. Sed acti uarius est usus,
Soli. n. æoles addētes ν ntō casui propriū faciunt actm̄. ἡ λητώ.
τὴν λητών. ἡ σαπφὼ. τὴν σαπφών. Iones uero ĩ οῦν. τὴν λητοῦν. τὴν
σαπφοῦν. At cōis ligua & attici τὴν λητὼ dicūt. καὶ τὴν σαπφώ.
accentu acuto sup extremā. licet ex crasi sit lōga, & accētū susci-
piat. Est eni regula ꝙ ois casus eūdē sonū habēs, siue litteraturaꝫ

cum alio casu eiusdẽ numeri, & idiomatis eũdẽ accentũ habere debet. ut ἡ μοῦσα. ὦ μοῦσα. Sic ἡ λητώ. τὴν λητώ. τῇ λητοῖ ὦ λητοῖ. Additum est eiusdẽ numeri, qm̃ τῇ λητοῖ datiuus singularis circunflectit̃. Sed αἱ λητοὶ ntũs pluralis acuit̃, additũ ẽ, & idiomatis qm̃ βασιλεύς ntũs singularis κοινῶς acuitur, & βασιλεῦς gtũs singularis δωρικῶς circũflectit̃. Actũs uero noium in ῶς exeũtiuʒ cirflectit̃. qm̃ nõ eũdẽ sonũ. siue litteraturã hẽt cũ ntõ. ut ἡ αἰδώς. τὴν αἰδῶ. Vocatiuus etiã nõ solũ in οῖ desinere inuenit̃ apud poetas. sed etiã in ῶ atticorꝫ more. Apollonius in principio tertii argonauticorꝫ. Εἰ δ᾽ ἄγε νῦν ἐρατώ, παρά θ᾽ ἵστασο. καί μοι ἔνισπε. ἐρατὼ dixit. ἀντὶ τοῦ ἐρατοῖ. Fit aũt utũs in οῖ a ntõ singulari τροπῇ τοῦ ω μεγάλου εἰς ο μικρόν. καὶ προσθέσει τοῦ ι. λητοῖ. Quo in loco q̃ri põt cur ntũs fœmiorꝫ noium i ω desinẽtiũ plures hẽat uocales ꝑprio ntõ, ut ἡ σαπφώ ὦ σαπφοῖ cũ regl'a dicat ὅτι οὐδέποτε θέλει ἔχειν πλείονα φωνήεντα τῆς ἰδίας εὐθείας ἡ κλητική. Rñdet̃ ꝗ gtũs in οῦς desinẽs mai⁹ tps uult hr̃e q̃ uocatiu⁹ ut τοῦ δημοσθένους, ὦ δημόσθενες τοῦ εὐσεβοῦς, ὦ εὐσεβές. hui⁹ gr̃a correptũ ẽ ω magnũ i ο puũ. Sʒ qm̃ utũs ultimã erat habitur⁹ breuẽ & accẽtũ i fine acutũ, ac ob id regulæ aduersatur⁹, q̃ p̃cipit ne ulla dictio i ο breuẽ desinẽs q̃ sup unã syllabã sit acuat̃, ut ἐκεῖνο. ἄλλοιο, exceptis αὐτό, ὑπό, ἀπό assũ sit ι & ita utũs λητοῖ cũ accẽtu circũflexo factus est. quoniã datiuo singulari coincidit hoc est τῇ λητοῖ.

Ἡ λητώ. τῆς λητόος ἰωνικῶς. καὶ δωρικῶς. καὶ λητοῦς κοινῶς. καὶ ἀττικῶς. καὶ λητῶς αἰολικῶς. καὶ λακωνικῶς. τῇ λητοῖ. καὶ λητοῖ τὴν λητόα καὶ λητὼ κοινῶς καὶ ἀττικῶς. καὶ λητὼν αἰολικῶς. καὶ λητοῦν ἰωνικῶς. ὦ λητοῖ. καὶ ὦ λητὼ ἀττικῶς. ¶ δυϊκὰ τὰ λητώ. ταῖν λητοῖν. ὦ λητώ. ¶ πλη. αἱ λητοῖ. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητούς. ὦ λητοί. ¶ De. v. decli. con.

Quita decliatio cõtractorꝫ noiuʒ τῶν πολυπτώτων duas hʒ termiatiões, ας purꝫ, & ρας neutrorꝫ noiuʒ. quorꝫ gtũs i ατος d̃finit̃ κοινῶς & i αος ἰωνικῶς subtracto τ, & i ως κατὰ κρᾶσιν. ἀττικῶς. Sy. ãt h⁹

declinationis duæ sũt, ᾱ ꝑductũ, & ω̄ μέγα. p̄cedēte eni ᾱ, & ō utcũq; sequēte, semp fit synæresis in ω̄, qđ quidē solis genitiuis euenit. Sequēte uero quauis alia uocali in ᾱ ꝑductũ fit crasis. At synæresis in datiuo singulari tm̃. κρέαϊ κρέᾳ. Nonnũq̃ apud poetas ipsum ᾱ nō p crasin sed ꝑ apocopen correptum inuenitur, ὀδυσσείας. μ. σῖτον καὶ κρέα πολλά. ¶ παράδειγμα.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς. καὶ κρέαος ἰωνικῶς. καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι. κοινῶς. καὶ κρέαϊ ἰωνικῶς. καὶ κρέᾳ ἀττικῶς. τὸ κρέας. ὦ κρέας.

¶ δυϊκὰ τὼ κρέατε. καὶ κρέαε. καὶ κρέα· καὶ τὰ λοιπὰ sicut i pmo tractatu.

Quædā p̄terea iueniũtur noīa, q̄ & ipsa synæresin patiũť differētia tñ ab his quæ supra cōmemorata sũt, quæ qdē iccirco separatī locāda cēsuimus qa nullā supradictaꝝ declinationũ sequũtur.

Ἡ ὄϊς ὀῖς. τῆς ὄϊος ὀιός. τῇ ὄϊι ὀιΐ. τὴν ὄϊδα. ὄϊν. ¶ πλη. αἱ ὄϊδες. καὶ ὄϊες καὶ ὀῖς. τῶν ὀΐων, καὶ ὀιῶν. τοῖς ὄϊσι. καὶ ὀΐεσι. τὰς ὄϊδας. καὶ ὄϊας. καὶ ὀῖς.

Vbi adnertēdũ est gtm̃ singularē ὀιός. & datiuũ ὀιΐ extremā acuere tāq̃ a ntō monosyllabo ὀῖς, nō aut a gtō pfecto ὄϊος & dtō ὄϊι, qm̃ eoꝝ penultima circũflectēda fuisset ex synæresi quā solus nominatiuus admittit. sicut φῶς φωτός. & ὦς ὠτός. Inueniť ēt ὄϊς in gñe masculino apud Homeꝝ ἰλιάδος ω̄. τοῖς δ' ἐν ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. & in eodem. ῆ. καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς ἀχιλλεύς σφάξε. & in plurali. λ. ψ. πολλοὶ δ' ὄϊες. καὶ μηκάδες αἶγες. Sic φθόϊς φθοῖς. & φθόϊδες φθοῖς. & φθόϊδας φθοῖς.

Ὁ πλακόεις πλακοῦς. τοῦ πλακόεντος πλακοῦντος. τῷ πλακόεντι πλακοῦντι. τὸν πλακόεντα πλακοῦντα. ὦ πλακόεν πλακοῦν.

Ὁ σιμόεις σιμοῦς. τοῦ σιμόεντος σιμοῦντος. τῷ σιμόεντι σιμοῦντι. τὸν σιμόεντα σιμοῦντα. ὦ σιμόεν σιμοῦν.

¶ υἷις qđ filiũ significat i oi nũero & casu patiť synæresin p̄terq̃ in ntō singulari. & utō, qm̃ si i his fieret synæresis iuēiret cōsonās post η̄ diph. ut ὑἷις ὗς. qđ cōi regulæ aduersať. nā post η̄ diph. nũq̃ seqť cōsonās. s; uocalis tm̃, ut μυῖα ἅρπυια. fit tñ i dtō pli sequēte cōso

nante, ſed interponitur a, ut ἦσι ἥασι.

Ὁ ἥϊς. τοῦ ἥϊος, ἧος. τῷ ἥϊι ἧι. τὸν ἥϊα ἧα. ὦ ἧϊς. Τ δυϊκὰ τὼ ἥϊε, ἧε. τοῖν ἡΐοιν ἧοιν. ὦ ἥϊε ἧε. Τ πλη. οἱ ἥϊες ἧες. τῶν ἡΐων ἥων. τοῖς ἥϊσι καὶ ἥασι τοὺς ἥϊας ἧας. ὦ ἥϊες ἧες. καὶ ἄλλως. Ὁ ἡεύς. τοῦ ἡέος. τῷ ἡέϊ ἡεῖ. τὸν ἡέα. ὦ ἡεῦ. & cætera ut βασιλεύς. καὶ ἄλλως. Ὁ ἧος. τοῦ ἥου. ſicut ὁ λόγος. τοῦ λόγου.

Ὁ ζεύς. τοῦ διός. τῷ διΐ. τὸν δία. ὦ ζεῦ. καὶ Ὁ ζήν. τοῦ ζηνός. τῷ ζηνί. ~~τῷ ζηνί.~~ τὸν ζῆνα. Quo in loco ſciendũ eſt Deum, ſiue Iouem ab antiqs græcis uariis, ac diuerſis modis appellatũ fuiſſe, ut ex antiquorꝝ fragmentis colligere potui. Dictus eſt ζεύς. καὶ ζὴν quibꝰ cõiter utimur. δεύς uero βοιωτικῶς ἐκ τοῦ ζεύς. διαλύσει τοῦ ζ εἰς σ δ καὶ ἀφαιρέσει τοῦ σ. & βδεύς κατὰ ἐξαλλαγήν. apud ueteres comicos τροπῇ τοῦ σ εἰ β. Dictus eſt aũt ζὰν ζανὸς, ἀπὸ τοῦ ζήν. παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἴωσι, καὶ αἰολεῦσι, ut κλῦθι μοι ζανός τε κούρη. ζὴς quoq̀ inuenitur. unde actũs ζῆν. παρ' ἐπιχάρμῳ ζῆν τε. &c. τροπῇ τοῦ σ εἰς ν ſicut ποδής ποδῆν. & ἑρμῆς ἑρμῆν. καὶ παρὰ τῷ τῆς εὐρωπίας ποιητῇ δὺ γὰρ δὴ βασιλεῖ ἀγαίομαι εὐρύοπα ζὴν παῦσαι ἀπ' οὐρανόθεν. Vñ ζὰς παρὰ φερεκύδῃ ἀπὸ τοῦ ζὴς ὡς ζὴν ζάν. Dictus eſt etiã δίς. διὰ τοῦ ῑ. παρὰ ῥίνθωνι. δὴν quoq̀ ἀπὸ τοῦ ζὴν. καὶ δὰν δανὸς βοιωτικῶς. ὡς παρὰ κορίννῃ. δανὸς ὑψίσω θρόνῳ. Et ſic decẽ inueniuntur nti. uidelicet. ζεύς. δεύς. βδεύς. ζὴν. ζάν. ζῆς ζάς. δίς. δήν. δάν. quod herodianus in tractatu περὶ μονήρους λέξεως aſſerit. Sed de gtõ huius nti ζεύς. hoc eſt διὸς dubitari ſolet an ἀπὸ τοῦ δίς. ueniat, an ab aliquo quopiam dictorꝝ nominũ deducatur. nõ enim ἀπὸ τοῦ ζεὺς ꝑ analogiã deduci poſſe uidet᷑. Quidã uolunt a nominatiuo δὶς διὸς ꝑ analogiam deriuari. ſed his aduerſatur herodionus inquiẽs. nomina in ῑς monoſyllaba ῑ uolunt habere ꝓductum, & id quoq̀ in genitiuo ſeruare excepto τίς τινός. διὸς uero ῑ habet correptuꝫ. non igitnt ἀπὸ τοῦ δὶς uidet᷑ eſſe deductũ. Sunt qui ἀπὸ τοῦ δεὺς deriuari putent quod boeotorum eſt propriũ, cuius gtũs κατὰ

analogiã est δέος, ubi mutato ε in ι fit δίος κατὰ βοιωτούς, καὶ νέους ἴωνας. sicut ἀχιλλέος ἀχιλλίος. & hoc magis qdẽ cõsentaneũ est, Quid uero de actõ ζὴν dicẽdũ est, quo casu Homer⁹ ter in iliade usus est. loci quidẽ hi sũt. λ. θ. τρῶας ἀπώσασθαι. καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα ζὴν αὐτοῦ κ᾽ ἔνθ᾽ ἀκάχοιτο. Et. λ. ξ. ἦ φὴς ὡς τρώεσσιν ἀρηγέμεν εὐρύοπα ζὴν ὡς ἡρακλῆος πέρι. Et. λ. ω. παῖδες. καὶ γαμβροί. τῶν δ᾽ οὐ λάθον εὐρύοπα ζὴν ἐς πεδίον προφανέντε. Quo in loco dicendum ne ζὴν actm̃ imperfectũ esse ἀπὸ τοῦ ζῆνα, an ĩpfectũ ἀπὸ τοῦ ζὴς. Si imperfectũ esse dixerimus aut per apocopen fieri necesse est, aut p apostrophũ. Si p apocopen. Sciendum est extremã syllabam integram oĩo abiiciendã fuisse hoc ẽ να, ἀπὸ τοῦ ζῆνα sicut δῶ ἀπὸ τοῦ δῶμα. & ἀπόλλω ἀπὸ τοῦ ἀπόλλωνα. ζῆ uero penultimã syllabam absq; ν relinquẽda fuisse. Si uero apostrophũ eẽ uoluerimus, ut meminit Eustathius aduertẽdũ ẽ solã uocalẽ, q̃ ẽ extrema p̃cedẽtis dictiõis abiiciẽdã eẽ, cui si in eadẽ syllaba aliq̃ adiũcta fuerit cõsonãs illã eandẽ iũgendã esse uocali siue diph. dictionis sequẽtis. ut τοῦτο ἐμὸν τοῦτ᾽ ἐμόν. κατὰ ἡμᾶς καθ᾽ ἡμᾶς. Sic igit in dictis Homeri uersibus ν̄ quæ est extrema cõsonãs τοῦ ζὴν in quã prior uersus desinit iũgenda est primæ uocali dictiõis sequẽtis. q̃ qdẽ ẽ scdi uersus principiũ, ut liquido patet. Et sic scribẽdũ est. εὐρύοπα ζῆ ν᾽ αὐτοῦ. Et in scdo. εὐρύοπα ζῆ ν᾽ ὡς ἡρακλῆος. Item in tertio. εὐρύοπα ζῆ ν᾽ ἐς πεδίον. qđ si nempe hoc cuipiam nouũ uidebitur, eorꝝ sentẽtiam sequi poterit. qui asserunt ζὴν itegrũ ac pfectũ eẽ actm̃ a ntõ ζὴς, ut supra dictũ est, qñquidẽ antiquorꝝ extãt exẽpla, ut ζῆντε. & ζῆν παῦσαι. in quib⁹ nemo dicet apostrophũ esse cum post ν̄ nulla sequat uocalis, sed consonãs. neq; apocopen, cum extrema syllaba integre non sit expuncta.

Duo noia fœminina solũ iueniũtur i αῦς exeũtia circunflexa & p ōς purꝝ declinata, quorꝝ quidẽ uaria iuflexio talis est.

Ἡ ναῦς. καὶ νηῦς. τῆς ναός, καὶ νηός. καὶ νεώς, τῇ ναΐ. καὶ νηΐ. τὴν ναῦν καὶ νηῦν.

καὶ νῆα. ὦ ναῦς. καὶ ναῦ. καὶ νηῦς. ¶ δυϊκά. τὰ νᾶε, καὶ νῆε. ταῖν ναοῖν. καὶ νηοῖν. ὦ νᾶε. καὶ νῆε. ¶ πλη. αἱ νᾶες. καὶ νῆες. καὶ νέες. τῶν ναῶν. καὶ νηῶν. καὶ νεῶν. ταῖς ναυσί. καὶ νηυσί. τὰς ναῦς καὶ νηῦς. καὶ νῆας. καὶ νέας. ὦ νᾶες. καὶ νῆες. καὶ νέες.

Ἡ γραῦς. καὶ γρηῦς. καὶ γρηύς. τῆς γραός, καὶ γρηός, τῇ γραΐ. καὶ γρηΐ. τὴν γραῦν. καὶ γρηῦν. ὦ γραῦς. καὶ γραῦ. καὶ γρηῦς. καὶ γρηῦ. καὶ γρηύ.

¶ δυϊκά. τὰ γρᾶε. καὶ γρῆε. ταῖν γραοῖν. καὶ γρηοῖν. ὦ γρᾶε. καὶ γρῆε.

¶ πλη. αἱ γρᾶες. καὶ γρῆες. τῶν γραῶν. καὶ γρηῶν. καὶ γρεῶν. ταῖς γραυσί. καὶ γρηυσί. καὶ γρήεσι. τὰς γραῦς. καὶ γρηῦς. ὦ γρᾶες. καὶ γρῆες.

¶ De accidentibus nominis.

NOmini accidunt quinq; prius dicta. γένος. εἶδος. σχῆμα ἀριθμός. πτῶσις. Quorum & genus abusiue aliquod cõe, & aliquod promiscuuz erit. Masculino enĩ soli articulo subiunctum masculinum erit. Fœmi nino aũt solum fœmininum. Neutro neutrũ. Ambobus & masculino, & fœminino cõe erit. Alterutro aũt ambo gña significans. pmiscuũ, ut ὁ ἀετός. ἡ χελιδών. Spẽs aũt Alia primitiua, ut λόγος. Alia deriuatiua, ut λόγιος. Deriuatiuorum aũt Septem maxime sunt spẽs. συγκριτικόν. ὑπερθετικόν. πατρωνυμικόν. ὑποκοριστικόν. κτητικόν. παρώνυμον. καὶ ῥηματικόν. hoc est. Comparatiuum. Superlatiuum. Patronymicum. Diminutiuum. Possessiuuz. Denominatiuum. & Verbale.

¶ De comparatiuis & superlatiuis.

COmparatiui, & suplatiui formatiões ita se hñt. Noia adiectiua trium generum in ος desinẽtia mutatiõe σ in τ, & adiectione ερος. Comparatiua fiunt ut ἔνδοξος ἐνδοξότερος. assumptione autem ατος. Superlatiua. ἐνδοξότατος. Excipit̃ καλός. & κακός, & alia quædam. καλλίων enim κάλλιστος. & κακίων κάκιστος. βελτίων βέλτιστος. ἀμείνων. κρείττων. ἄριστος. χείρων. ἐλάττων. ἥσσων. μείων. ἐλάχιστος. μείζων. μέγιστος. ῥᾴων. ῥᾷστος. & hæc anomala sunt. Si autez in ης positiuũ desinens per εος declinetur, a neutro ες assũ-

ptióe τερ̄ος fiũt cõparatiua. ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς. ἀληθέστερος. ὁ καὶ ἡ εὐσεβής. τὸ εὐσεβές. εὐσεβέστερος. assũptióe autẽ τατος superlatiua ἀληθέστατος. εὐσεβέστατος. Si aũt in ῡς desinat positiuum cõmune trium generꝝ. a neutro similiter fiunt. βραχύς. βραχύ. βραχύτερος. βραχύτατος. præter ἡδύς. πολύς. ταχύς. ἡδίων. ἥδιστος & πλείων πλεῖστος. & ταχίων τάχιστος. q̃uis & hæc formari possint adiectione τε̄ρος. & τα̅τος, excepto πολύς. ἡδύτερος ἡδύτατος. ταχύτερος. ταχύτατος. Ex his igitur quæ desinũt in ῡς aliqua faciunt simplex comparatiuũ, & suplatiuũ. Aliqua aũt duplex. Simplex ut εὐρύς. εὐρύτερος eni. & εὐρύτατος soluꝫ. Duplex autẽ, ut ἡδύς. & γλυκύς, & ὠκύς. Hæc eni non solũ in τε̄ρος, & in τα̅τος. sed in ῶν. & in στ̄ος ut ἡδίων. ἥδιστος, γλυκίων γλυκιστος. ὠκίων ὤκιστος. his auteꝫ similia sunt αἰσχρός. & ἐχθρός. αἰσχίων enim αἴσχιστος, & ἐχθίων ἔχθιστος. Si autẽ βράσσων. & θάσσων, & πάσσων p̃termittere non oporteret quædã possent triplicem sic formã preberet. Nam ab his q̃ sunt βραχύς, & βραδύς. fit cõparatiuum βραχύτερος βραχίων & βράσσων. βραδύτερος. βραδίων. & βράσσων. Nam utrunq; positiuũ idem habet cõparatiuũ in σῶν, quo Homerus in secũda significatione manifeste usus est. λ. κ. ἀλλά τέ οἱ βράσσων τε νόος. λεπτὴ δέ τε μῆτις. ὁ ἐστὶ βραδύτερος νόος. & ἀ ταχὺς ταχύτερος ταχίων. τάσσων καὶ θάσσων. τροπῇ τοῦ τ εἰς θ. λ. ν. θάσσονας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους. ἀντὶ τοῦ ταχυτέρους. & α παχύς. παχύτερος. παχίων. πάσσων. Δ. ζ. τὸν μὲν ἀθηναίη θῆκε διός ἐκγεγαυῖα μείζονα τ' εἰσιδέειν. καὶ πάσσονα. ἀντὶ τοῦ παχύτερον. γλύσσων quoq; ab eo quod est γλυκὺς Aristophanes usus est, ut γλύσσονα σῦκα, ἀντὶ τοῦ γλυκύτερα. Vbi attendẽdum est cõparatiua in ῶν desinentia disyllaba diphthongũ habere in penultima, ut μείων, πλείων χείρων. Polysyllaba uero ῑ monophthõgum, ut βελτίων. καλλίων. ταχίων. excipiuntur ἀμείνων. ἀρείων. χερείων, quæ in penultima ει̅ diph. habent. Quæ autẽ in aliquã aliã desinunt terminationem in εστ̄ερος

& ἐστατος formant comparatiua, & superlatiua: ut σώφρων σώφρονος σωφρονέστερος. σωφρονέστατος. χαρίεις χαρίεντος. χαριέστερος. χαριέστατος. εὔνους uero εὐνούστερος, & εὐνούστατος facit absq; ε. Non solũ autem a nominibus cõparatiua fiunt sed a uerbis quoq;. ut βάλλω βέλτερος. φέρω φέρτερος. A participiis. ut ἐῤῥωμένος ἐῤῥωμενέστερος. A prepositionibus etiã, ut πρότερος, ὑπέρτερος. Et ab aduerbiis: ut ἐγγύτερος. πορρώτερος. Præterea quæ in οτερος, & οτατος desinunt, si ante ο syllabam breuẽ habeant per ω μέγα scribuntur, ut φρόνιμος φρονιμώτερος. φρονιμώτατος. excipitur στενότερος, & κενότερος. Si uero longã uel natura, uel positione, per ο μικρὸν, ut πρᾶος πραότερος πραότατος. Comparatiuus quidẽ gradus gtõ singulari adiungitur, necnõ & plurali si res cõparata, & cui cõparatur diuersi fuerint generis, ut ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν ἕκτορος, καὶ τῶν τρώων. Quod si eiusdem fuerint generis, gtõ tantũ singulari iungit. οἷον ἀχιλλεύς ἀνδρειότερος ἦν αἴαντος τοῦ τελαμωνίου. Nam si generis eiusdem sint, & plurali gtõ iungatur, apparebit eum qui comparatur se quoq; ipsum in ea re quæ uenit in cõparationem superare. Iungitur etiam dtõ significãti excessum: οἷον αἴας ὁ τελαμώνιος μείζων ἦν τοῦ ὀϊλέως τέσσαρσι δακτύλοις. Superlatiuum autem genitiuũ tantũmodo pluralẽ postulat. οἷον ὅμηρος ἐγένετο σοφώτατος πάντων τῶν ποιητῶν, nisi nomen ipsum singulare multitudinem significet.

¶ De patronymicis.

PAtronymicum nomen est quod a propriis tantũmodo patrum nominibus deriuatur, & filium significat, ut πριαμίδης, ὁ τοῦ πριάμου υἱός. πηλείδης, ὁ τοῦ πηλέως υἱὸς, hoc est achilles. iccirco superfluum est patronymico addere τὸ υἱὸς, quandoquidem per id utrunq; intelligitur. Quod autem Homerus dixit. ἰλιάδος λ. αἴας δὲ τρώεσσιν ἐπάλμενος εἷλε δόρυκλον πριαμίδην νόθον υἱόν. scire debem⁹ poetã nõ ad patronymicũ πριαμίδην, sed ad νόθον retulisse.

ut a legittimis discerneret. Abusiue quoq; fit ab auis patronymicum, non tamē ſm Homerum simpliciter, sed ab his solum qui ab ioue originem traxerunt. ut αἰακίδης ἀπὸ τοῦ αἰακοῦ. hoc est achilles æaci nepos. δαρδανίδης. ἀπὸ τοῦ δαρδάνου. hoc ē priamus dardani nepos. uterq; enim, & æacus, & dardanus ex ioue nati sunt. Sunt & alia nomina propria, quæ patronymicoruʒ formam secuta sunt, sed cuʒ illa neq; a patribus, neq; ab auis deriuentur nequaq̄ patronymica sunt appellāda: sed magis denominatiua. ut φωκυλίδης. θουκυδίδης. φιλομηλείδης, ὁ τῆς λέσβου βασιλεύς. ἀριστείδης. & similia. Patronymicorum aliud masculinū. aliud fœmininum. Masculini quidem tres sūt formæ εἰς δης κοινῶς. ut κρονίδης, εἰς ων ἰωνικῶς. ut κρονίων. εἰς αδιος αἰολικῶς. ut ὑῤῥάδιος, ὁ πιττακὸς τοῦ ὑῤῥα υἱός. ὑῤῥας enim rex mitylenaioruʒ fuit. Pittacus uero eius filius ex septem sapientibus unus. Penultimæ autem terminationes patronymicorū quattuor sunt, uocales duæ. α scilicet, & ι, ut ἰφιτάδης. πελοπίδης. diphthongi uero totidē ει, & οι, κατὰ συναίρεσιν. ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης. βοηθοίδης. ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης. Fit autem Patronymicū masculinū a genitiuo singulari in ος desinente, siue in ως διὰ τοῦ ω μεγάλου. siue in ους κατὰ κρᾶσιν extrema in ιδης conuersa: ut μέμνων μέμνονος. μεμνονίδης. πηλεὺς πηλέως πηλεΐδης. δημοσθένης δημοσθένους δημοσθενίδης. Etiam si in ου desinat genitiuus a nominibus tertiæ declinationis nō habentibus ι in penultima. ut πρίαμος πριάμου πριαμίδης. ὅμηρος ὁμήρου ὁμηρίδης. Quod si ι habuerint in penultima, in αδης fit patronymicum. λαέρτιος λαερτίου λαερτιάδης. ἥλιος ἡλίου ἡλιάδης. Præterea si primæ fuerint declinationis omnino in αδης exit patronymicum, ut βορέας βορέου βορεάδης. ἱππότης ἱππότου ἱπποτάδης. Vbi sciendum est patronymica si perfecta sint una syllaba primitiuum superare. Si uero synæresim patiantur ex totidem syllabis constare, & in penultima habere

aut ει diphthongum. ut πηλεΐδης, ἀπὸ τοῦ πηλείδης, aut οι, ut πανθοΐδης ἀπὸ τοῦ πανθοΐδης, ὁ τοῦ πανθόου υἱὸς, ἰλιάδος ν. οἱ δ᾽ ἐς πανθοΐδην ἀγαπήνορα πουλυδάμαντα. & βοηθοΐδης ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης, ὁ τοῦ βοηθόου παῖς. ὀδύσσεια. δ. οὐ μὲν νήπιος ἦσθα βοηθοΐδη ἐτεωνεῦ. Sunt & quæ duarum syllabarum syncopam patiuntur, ut δευκαλίδης, ἀπὸ τοῦ δευκαλιωνίδης, ἰδομενεὺς ὁ τοῦ δευκαλίωνος υἱός. ἰλιάδος. ν. δευκαλίδη πῇ τ᾽ ἂρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον, ὑπερίδης. ἀπὸ τοῦ ὑπεριονίδης idest Sol hyperionis filius. ὀδύσσεια λ. ἠελίου τ᾽ αὐγὴ ὑπεριονίδαο ἄνακτος, καὶ ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ. κίρκη δ᾽ ἠελίου θυγάτηρ ὑπεριονίδαο. καὶ τροπῇ τῆς δης εἰς ων ἰωνικῶς fit ὑπεριονίων, sicut ἀτρεΐδης ἀτρείων. & πηλεΐδης πηλείων, καὶ συγκοπῇ ὑπερίων ὑπερίονος. ὀδύσσεια α. νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον. Sunt & quæ contrarium patiuntur, ἐπέκτασιν scilicet duarum syllabarum, ut ἰαπετιονίδης ἀπὸ τοῦ ἰαπετίδης cuius primitiuum est ἰαπετὸς ἰαπετοῦ. Appollonius argonauticorum tertio. ἔνθα προμηθεὺς ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε δευκαλίωνα. καὶ ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ἰαπετιονίδη πάντων πέρι μήδεα εἰδώς.

Fœminini quoque patronymici tres sunt terminationes, ας scilicet, ις. & νη. Quæ in ας, & in ις desinunt a propriis masculinis fiunt, subtracta δη extremæ syllabæ. ut βορεάδης, βορεάς. νεστορίδης νεστορίς. Quæ uero in νη desinunt si a primitiuis habentibus ι in penultima fiant, ω μέγα habent ante νη. ut ἰκάριος ἰκαρίου ἰκαριώνη. ἀκρίσιος ἀκρισίου ἀκρισιώνη. ἰλιάδος. ξ. οὐδ᾽ ὅτε περ δανάης καλλισφύρου ἀκρισιώνης. Si autem non habuerint ι, in ινη, patronymicum formant. ut ἄδρηστος ἀδρήστου ἀδρηστίνη. ἰλιάδος. ε. μὴ δὴν αἰγιάλεια περίφρων ἀδρηστίνη. ὠκεανὸς ὠκεανοῦ ὠκεανίνη. ἡσίοδος. ἐν θεογονίᾳ. ἠελίῳ δ᾽ ἀκάμαντι τέκε κλυτὸν ὠκεανίνη. περσηΐς. εὐήνος εὐήνου εὐηνίνη. ἰλιάδος ι. κούρη μαρπήσσης καλλισφύρου εὐηνίνης. Hoc etiam sciendum est Homerum nunquam a matribus

formare patronymicum, nec ab auis, nisi a Ioue (ut dictũ ē) origine traxerint. Quod illũ quidẽ ĩ utroq; ope ὀδυσσείας scilicet ac ἰλιάδος uidemus cõstantissime seruare. Sed quid de μολίονε cẽsendum? qua dictiõe usus est Homerus ipse cũ de cteato, & euryto loqueret̃ ἰλιάδος λ. καὶ νύ κεν ἀκτορίωνε μολίονε παῖδ᾽ ἀλάπαξα. Nam hi duo reuera neptuni fuerunt filii, & molionis moli filie. denominatiue uero actoris, a quo ἀκτορίωνες dicti sunt. hoc est actoris filii. Sed de molione: dicẽdum est non patronymicum a matre esse, ut quidam ex recẽtioribus putarũt, sed adiectiuum nomẽ, ἀντὶ τοῦ πολεμικούς. hoc est bellicosos. sic enim ĩ uetustissimis codicib⁹ legim⁹. ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μάχην μολήσεως. In hymnis tñ, qui qdẽ an eiusdẽ poetæ sint ambigit̃. λητοΐδης usus ē, sicut & alii poetæ presertim epigrãmatarii q huiusmõi formatiõe indifferenter utunt̃. Igit̃ Homer⁹ ipse εἰς ἑρμῆν, λητοΐδης δ᾽ ἀπ᾽ ἀνερθεν ἰδὼν ἐνόησε βόειας. & in eodẽ hymno. λητοΐδου ὑπὸ χερσὶν δ᾽ ἐκ προθύροιο περήσειν. λητοΐδης enim dictus ē apollo a latona mr̃e: quæ græce λητὼ dicta est, a cuius genitiuo perfecto. uidelicet λητόος patronymicũ est formatũ, extrema in ιδης uersa λητοΐδης. Patronymica masculina primæ sunt declinationis. ut πριαμίδης πριαμίδου. Fœminina uero tertiæ, ut πριαμὶς πριαμίδος.

¶ De Diminutiuis.

DIminutiua & a ppriis, & appellatiuis formãt̃. ut ἀ ζηνόδωρος ζηνᾶς. καὶ μηνόδωρος μηνᾶς. Appian⁹. n. Menodorꝶ uocat Gn. Põpeii libertũ. quẽ latini Menaz. Ab eo aũt qđ ē ἄνθρωπος ἀνθρωπίσκος. Formæ aũt masculinorꝶ sex. ĩ ων diminutiuũ duarꝶ syllabarꝶ. βάκχων. ὁ βακχυλίδης. In ων terminans penultimã ι, μωρίων, ὁ μωρός. In αξ, ῥόδαξ. ὁ ῥόδιος. In ᾶς. ζηνᾶς. μητρᾶς. In κος. ἀνθρωπίσκος. In λος, ναυτίλος, ὁ ναύτης. Fœmininorꝶ aũt tres in ων, ut ὕφων. ἡ ὑφηλή. In ις θεραπαινίς. ἡ θεράπαινα. In κη παιδίσκη. ἡ παῖς. Neutrorum aũt una forma in ον. μυρακύλλιον. γερόντιον.

De Possessiuis.

Possessiua autem a propriis, & appellatiuis deducuntur. Et ab iis quæ desinunt in ευς terminant in ειον, ut νηλεὺς νηλέως νήλειον, sed non ab his solis. nam ab eo quod est ἄνθρωπος fit ἀνθρώπειον. Desinentia in κος, & in ωδες ueniunt ab iis quæ desinũt in ος. λόγος λογικός. Sed nõ ab his solis. nã a βασιλεὺς βασιλικόν. & a σικέλεια σικελεικὸς, πόλεμος ὁ πελοποννησιακός. Põt tamen & hic grãmaticus ambas spẽs ab uno quoq; horum deducere cum nõ phibeatur unq̃ ab eo qđ nõ sit in usu. Vt enim ab eo qđ ẽ ἄνθρωπος ἀνθρωπικὸν, & ἀνθρώπειον. Sic ab eo qđ ẽ ὅμηρος ὁμηρικὸν, & ὁμήρειον Et ab eo qđ est πλάτων πλατωνικὸν, & πλατώνειον. Nõnulli ãt appellãt οἰκειωματικὰ possessiua ea, quæ a loco denoiatiue dicũtur. ut οὐράνιος, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. & θαλάσσιος, ἀπὸ τῆς θαλάσσης, & similia. Quare liceret sic etiam possessiua tribus modis esse, aut enim οἰκειωματικῶς, ut οὐράνιον. aut συνεκφαντικῶς, hoc est professiue. ut γραμματικόν. aut μετουσιαστικῶς. ut ληθῶδες

De Denominatiuis.

Denominatiui autem Formationes tot sunt quot nominũ spẽs. Et licet ab uno quoq; nomine denominare. Masculinum q̃dem in ων. ut φίλος φίλων. Fœmininum autem in οτης unius generis. ut φιλότης. Neutrum uero in ιον: & omnino in ον trium generũ. φίλιον. φιλικόν. Non simpliciter autem trium generum, sed ut ultimæ, & penultimæ spẽrum se habẽt, ἀνθρωπικὸν enim, & ἀνθρώπειον & ἀνθρωπῶδες. & πήλιον. & ἀνθηρὸν & omnino ꝟm formationẽ spẽrũ nominis traditam. Considerare ẽt oportet utrũ species tria suscipiant genera, quia desinentia in ον neutra nõ oino cõia sunt trium generum. ζωύφιον igitur, & μυρακύλλιον, & λεβήτιον. & omnino diminutiua unius generis sunt. Speculari aũt oportet ẽt reliquas denoiatiuoꝝ formationes ꝟm differẽtiã spẽꝝ. ut in diminutiuo λίθαξ. ἀνθρωπίσκος. μηνᾶς. In patronymico ãt i δης.

De Verbalibus.

Verbalia, ut in uniuersum dicã a passiuo ptõ fiũt, uidelicet a pria pſona uel secũda, uel tertia. Multa ex uerbalib⁹ a pria pſona fiũt πεποίημαι, ποίημα. λελόγισμαι λογισμός. Fœminia aũt i ις a secũda pſona. ut λέλυσμαι λύσις. λέλεξαι λέξις. Desinẽtia aũt i τος cõia trium generum: a tertia, ἤκουσαι ἀκουσός. Et præterea appellatiua in ηριον. πέποται ποτήριον.

Est præter ea quæ dicta sunt, etiam figura Decomposita, uidelicet, quæ a composito deriuatur. ut φιλιππος φιλιππίδης.

Περὶ ὑποπεπτωκότων εἰδῶν τῷ ὀνόματι.

Præter memoratas Deriuatiuoꝝ spẽs, quæ ut diximus septẽ maxime sunt, Inueniuntur & aliæ quas græci ὑποπεπτωκότα τῷ ὀνόματι. hoc ẽ subiectas nomini spẽs, uocãt. Sunt ãt sex & uiginti uidelicet. κύριον. προσηγορικόν. ἐπίθετον. πρός τι ἔχον. ὡς πρός τι ἔχον. ὁμώνυμον. συνώνυμον. φερώνυμον. διώνυμον. ἐπώνυμον. ἐθνικόν. ἐρωτηματικόν. ἀόριστον. ἀναφορικόν. περιληπτικόν. ἐπιμεριζόμενον. περιεκτικόν. πεποιημένον. γενικόν. εἰδικόν. τακτικόν. ἀριθμητικόν. μετουσιαστικόν. ἀπολελυμένον. χρονικόν. καὶ τοπικόν. hoc est. Propriũ. Appellatiuũ. Adiectiuũ. Ad aliquid habens, siue dictum. Quasi ad aliqd hñs. Æquiuocũ. Vniuocum. Agnomẽ. Dionymum. Eponymũ. Gentile. Interrogatiuum. Infinitum. Relatiuum, siue Redditiuum. Collectiuum. Partitiuum. Comprehensiuum. Factitium. Generale. Speciale. Ordinale. Numerale. Materiale. Absolutum. Tẽporale. & locale.

Κύριον igit̃ est, qđ ꝓpriã cuiusq; rei substãtiã, & qualitatẽ significat et uni⁹ tm̃ gñis ẽ. masculini. s. uł fœmini. ut πλάτων. πηνελόπη.

Προσηγορικόν. hoc ẽ Appellatiuũ dr̃, qđ cõem substãtiã & q̃litatem significat, ut ἄνθρωπος. Appellatiuoꝝ aũt quecũq; significãt aialia cõmunia duũ generũ plerũq; sũt. nõnulla tñ sũt promiscua.

Ἐπίθετον aũt ẽ qđ in propriis, uel appellatiuis equoce positũ, aut

laudē, aut uituperiū iportat. trifariaq; accipit, ab aia: a corpore, & ab iis q̄ extra sunt. Ab aia qdē, ut σώφρων, ἀκόλαστος. .i. modestus, & imodestus. A corpore, ut ταχύς. βραδύς. i. uelox. tardus. Ab iis quæ sunt extrinsecus, ut πλούσιος. πένης. diues. pauper. & ē triū generū si ꝓprie sit adiectiuum. ut σοφός. σοφή. σοφόν. Si uero nūc ut adiectiuū, nūc ut appellatiuū accipit, ut εὐεργέτης, & πολίτης, & filia, duū generū cōia sūt. Tale āt ē τρήρων. colūba λ. ψ. ὑ ψι δ' ὑπαὶ νεφέων ἴ δ ἔτο τρήρονα πέλειαν. i. timidā colūbā. Sic & πτὼξ lepꝰ. λ χ. ἁρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλήν, ἢ πτῶκα λαγωόν. h ē timidū leporē

Πρόσιἔχον, quod quidē dialectici correlatiuū appellant, est qđ aliquid refert: ita quidē ut sine eo nec ipsu; quidē possit cōsistere, ὡς πατήρ καὶ υἱός. δεσπότης καὶ δοῦλος. hoc ē pater: & filius. Dn̄s: & Seruus. Correlatiua enim ob id sunt ꝙ nec pater qs esse pōt si filium nō hēat. Nec dn̄s sine seruo sit: & ecōuerso. Sublato enim patre: nō ampliꝰ dicit filius. nec dn̄o deficiente Seruus appellat.

Ὡς πρόσιἔχον, ut νύξ, καὶ ἡμέρα. θάνατος καὶ ζωή. Quasi ad aliqd dictū iccirco est: ꝙ quāuis aliquid hēat cōtrariū & quasi semper adherens non tamen ipso nomine illud idem significat: neq; ex illo denominatiōem accipit: ut dies nox. Nam q̄uis alterum itereat nō tamen & illud secum interit: quod illi adherebat: quinimo nec eodem tempore: nec ullo pacto simul esse possunt.

Ὁμώνυμον āt nomē est qđ æquoce ponit. In ꝓpriis quidē. ut αἴας ὁ τελαμώνιος, καὶ αἴας ὁ οἰλέως. Hæc enim τῇ ὁμωνυμίᾳ .i. æquiuocatiōe cōmunicāt, sed locali significatiōe differūt. In appellatiuis aūt. ut μῦς θαλάσσιος. καὶ μῦς γηγενής, mus marinus: & mus terrestris. Similiter & hæc ὁμωνυμία participāt differentia aūt maris: & terre dissimilia sunt. ὁμώνυμον enim latine æquiuocum.

Συνώνυμον aūt est qđ diuersis nominibus idem significat: ut ἄορ ξίφος. μάχαιρα. φάσγανον. σπάθη. ensis. mucro. culter gladiꝰ. spatha. Nam συνώνυμον latine Vniuocum dicitur.

Φερώνυμον autem quod a Prisciano agnomen appellat, est quod ab aliquo euētu, siue accidēte alicui solet ipōi. ut τισάμενος fili⁹ orestis. & μεγαπένθης menelai filius. Nā cum orestes ulcisceret̃ clitemnestram matrē, quæ agamemnonē patrem suum occiderat euenit, ut ei nasceret̃ filius, quem τισάμενον appellauit ἀπὸ τοῦ τίσασθαι, qđ ē ulcisci. μεγαπένθης quoq̧ & ipe ab accidēte simili dict⁹ ē. Nā cū ꝑpter raptā helenā menelai uxorem tota græcia maxio i luctu eēt, accidit ut menelao ex ancilla quapiā filius nasceret̃. q μεγαπένθης. idest in magno luctu natus, dictus est.

Διώνυμον est cū duo ꝑpria noia alicui iponunt̃, ut πάρις, ὁ καὶ ἀλέξανδρος. σκάμανδρος, ὁ καὶ ξάνθος. Differt aute; διώνυμον τοῦ συνωνύμου, qm̃ διώνυμον de propriis nominibus dicitur. ut νεοπτόλεμος. ὁ καὶ πύῤῥος achillis filius. συνώνυμον uero de appellatiuis tm̃. ut ἦτορ, καρδία. i. cor ἄορ, ξίφος. idest ensis.

Επώνυμον aūt ē qđ ꝑprio nomini in una, & eadē substātia tāq̄ propriū eius adiectiuū iungit̃, ut τερπικέραυνος ζεύς. φοῖβος ἀπόλλων. ἐνοσίγαιος ποσειδῶν. ἐπώνυμον tm̄ ab adiectiuo noie differt. qm̄ ἐπώνυμον ꝑpriis tm̄ nominibus adiungit̃ & qđ uni cōpetit aliis iungi nō licet, ἐνοσίγαιος enim soli neptuno cōuenit. iccirco pro illo ponit̃, & uice ꝑprii nois fungit̃, uniusq̧ tm̄ generis est. ἰλιάδος. θ. καὶ ῥα ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ηὔδα, ὢ πόποι ἐννοσίγαι᾿ εὐρυσθενές. quēadmodū & illđ de mercurio. λ. β. αὐτὰρ ἄρα ζεὺς δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ. ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκε πέλοπι πληξίππῳ. Vbi & illud sciēdū ē qñcūq̧ duo ponūtur sine ꝑprio noie ἐπώνυμα, alterum illoꝝ ꝑprii nois uicē gerere, quēadmodū in pcedentibus uersibus διάκτορος ἀργειφόντης, & ἐννοσίγαιε εὐρυσθενές. Nomen uero adiectiuum, & ꝑpriis nominibus, & appellatiuis idifferēter adiūgitur, & p se positū nec ꝑprii nominis uicē gerit, nec appellatiui, nec ullo modo absq̧ his subsistere potest, & cōiter trium est generum. Differt ēt ἐπώνυμον τοῦ διωνύμου. qm̄ ἐπώνυ-

μον cõuertit cũ ꝓprio noie, cui semel adiũctũ est. Nam ποσειδῶν ipse est & ἐνοσίχθων, & contra ἐνοσίχθων ipse ē & ποσειδῶν. Sic & φοῖβος ἀπόλλων. & τερπικέραυνος ζεύς. & παλλάς, siue ἀθηνᾶ. ὀβριμοπάτρη. hoc est pallas fortẽ patrẽ hñs. διώνυμα uero nõ conuertuntur, nã & si σκάμανδρος ipse ē, & ξάνθος. ξάνθος. tñ nõ oino conuertit. cũ plures xãthi sint, & diuersa significẽt, nã fluuius ẽt lyciæ, & ꝓpriũ philosophi nomẽ. Sic & πάρις, & ἀλέξανδρος. cũ plures Alexãdri fuerint. Sic & νεοπτόλεμος & πύῤῥος cũ plures πύῤῥοι fuerit, nã & epyrrotaꝝ rex πύῤῥος est appellatus.

Εθνικόν proprie ē qđ gẽtẽ significat. ut γαλάτης, ἀπὸ τῆς γαλατίας φρύξ ἀπὸ τῆς φρυγίας. Improprie uero trifariã dr̃. ἀπὸ τῆς χώρας. ἀπὸ τῆς πόλεος. καὶ ἀπὸ τοῦ βασιλέως. hoc. a regiõe. ab urbe. & a rege.

Ἐρωτηματικόν, ὃ καὶ πευσικόν. hoc est interrogatiuũ, qđ & per cunctatiuũ dr̃ est qđ cũ interogatione ꝓfertur. & est cõmune trium generũ. ut τίς. τί. ποῖος. ποῖα. ποῖον. & utõ caret oino, accipit autem uel ꝯ̃ni substãtiam, ut τίς qs. uel ꝰm quale, ut ποῖος qualis uel ꝰm locum. ut ποδαπός cuiás.

Ἀόριστον. hoc est infinitũ interrogatiuo ē cõtrariũ, & id cõe est trium generum, & singula a singulis percũctatiuis formant, adiectiõe τοῦ ut ποῖος ὁποῖος. πότερος. ὁπότερος.

Ἀναφορικὸν autẽ, quod relatiuũ dicit, est quod similitudinẽ significat. ut τοιοῦτος. talis. τοσοῦτος. tantus. Dicitur autem παρὰ τὸ ἀναφέρειν, quod est referre, qm̃ refert nobis cognitionem rei quesitæ ut τοιοῦτος. οἷος. talis qualis.

Περιληπτικὸν autem qđ Priscianus collectiuum appellat, est quod i singulari numero mltitudinẽ significat, ut δῆμος populus. ὄχλος. turba. & unius tm̃ generis est.

Ἐπιμεριζόμενον. hoc est diuiduũ, siue partitiuũ, quattuor accipit modis, aut eni unũ ex duobus, ut ἕτερος alter. aut duo per unum. ut ἑκάτερος. uterq;. ut ἕτερος σφῶν ἀναγινώσκει. καὶ ἑκάτερος σφων μαν-

τάνει. hoc est alter uestrũ legit, & uterq; uestrũ discit. Aut unum ex multis. ut ἄλλος alius. aut multi per unũ, ut ἕκαστος quilibet. ut ἄλλος ὑμῶν ᾄδει, καὶ ἕκαστος ὑμῶν τέρπεται. idest alius uestrum cãtat, & quilibet uestrum obletatur.

Περιεκτικὸν. hoc ẽ cõprehẽsiuũ, est qd in se ipso cõprehẽdit aliqd cõtentũ. i. ut δαφνὼν lauretũ. q plures cõtineat laurus. ἀμπελὼν, uinetum q plures in se uites cõprehẽdat, & uni⁹ tm̃ generis est.

Πεποιημένον aũt, qd a ,ppꝛietate sonoꝶ p imitationẽ dr̃, ut φλοισβός. aquaꝶ sonitus. ῥοῖζος sibilus cum stridore.

Γενικὸν est qd in plures spẽs diuidi põt, ut ζῶον. φυτόν. aial planta. Nã ζῶον cõe est ad ἄνθρωπον. ἵππον. & λέοντα. φυτὸν uero ad omnes plantas ἄμπελον, & ἐλαίαν, & similia.

Εἰδικὸν aũt est qd ex genere diuidit, ut ἄνθρωπος ἵππος. λέων. ἐκ τοῦ ζώου. ἐλαία. δάφνη ἐκ τοῦ φυτοῦ.

Τακτικὸν ordinale. ẽ qd ordinẽ significat. & est triũ geneꝶ ut πρῶτος. πρώτη. πρῶτον. δεύτερος. δευτέρα. δεύτερον.

Ἀριθμητικὸν ẽ quod numerũ significat. ut εἷς. δύο. τρεῖς.

Μετουσιαστικὸν est qd de alicuius rei substãtia participat. ut πύρινος igneus. δρύϊνος quernus. Substantialia autem, siue materialia ab his solum fiunt, quæ similium quidem sunt partiũ. πῦρ. enim & δρῦς. & ὀστοῦν, & σάρξ. hoc est ignis quercus. os. & caro sunt similium partiũ, qm̃ quælibet pars ignis est ignis, & qlibet pars carnis est caro. & in duas maxime terminationes diuidunt, aut eniꝫ in ινον. ut πήλινον. aut in ώδες. ut πηλῶδες ceneũ. Eoꝶ tñ quæ sunt ex metallis ,ppꝛia ẽ terminatio, in εον, & i οῦν κατὰ κρᾶσιν, ut χρύσεον. ἀργύρεον. καὶ χρυσοῦν. ἀργυροῦν. quæ qdẽ κεράμεον secutum est.

Ἀπολελυμένον aũt, est qd p se itelligit, nec ab aliquo pendet. nã θεός. σοφία. παίδευσις. πεπρωμένη. λόγος. & similia nullã habent habitudinem, nec affinitatem ad aliquid aliud. Cum omnes aliæ species, aut cum aliis, aut ex aliis intelligantur, & hac de causa ἀπο-

λελυμένα idest absoluta uocantur.

Χρονικὸν. aũt ẽ qđ tẽpus ostendit. ut μὴν. ἔτος. mẽsis annus.

Τοπικὸν est quod locum significat, ut πλήσιος. propinquus. δεξιός. dexter. ἀριστερὸς sinister.

Περὶ ῥήματος.

Ῥῆμα ἐστι μέρος λόγου ἄπτωτον. hoc est. Verbum est pars orationis sine casu, quæ suscipit tempora, & personas, & numeros, & actionem passionem significat. Verbũ igitur una ẽ ex octo partibus orõnis. sine casu aũt dicit̃ ad differentiã participiorum, & nominũ. Verbũ eni nõ suscipit casus, sed inflexiones tres. ut λέγω. λέγεις. λέγει. Suscipit autẽ personas, & numeros. Actionẽ. uel passionẽ significat. Actionẽ ut τύπτω. Passionẽ ut τύπτομαι. Accidũt autẽ uerbo ἔγκλισις. γένος. ἢ διάθεσις. εἶδος. σχῆμα. ἀριθμός. πρόσωπον. χρόνος. καὶ συζυγία. De quibus & si in priori tractatu dictum sit ab re non erit etiã hoc in loco de eisdem aliqua dicere.

Ἔγκλισις igitur idest affect⁹ est electio ſm quam aius inclinatur ad aliquid, in quod uidelicet repit. Inclinat enim ad indicãdum, ad imperandum. ad optandum & similia. Sciendum autẽ antiquos ἐγκλίσεις. & διαθέσεις cõiter διαθέσεις nuncupasse. Sed postea diuisisse ipsas, & animi quidẽ appellauisse ἐγκλίσεις. i. inclinatiões. Corporis uero διαθέσεις. idest dispositiões. ut ἐνθυμηθῆναι τύψαι. hoc est cogitare uerberare ἔγκλισιν appellant, in quod animus inclinat. τὸ δὲ ἐνεργῆσαι καὶ τύψαι. hoc est agere, & uerberare διάθεσιν. διαθέσεις autem tres sunt, ἐνέργεια. πάθος. καὶ μεσότης idest actio passio, & medietas, ἐνέργεια, ut τύπτω. πάθος ut τύπτομαι. μεσότης autem quæ interdum actionem significat. interdũ passionem. Actionẽ ut γράφομαι σε. passionẽ ut γράφομαι ὑπό σου. Et aliqua sunt q̃ neq; actionẽ, neq; passionẽ significãt, & οὐδέτερα appellãt hoc ẽ neutra. ut ζῶ. θάλλω. πλουτῶ. Quibus theodorus gaza alia duo addit gña. αὐτοενεργητικὸν, hoc est per se actiuum. ut μάχο

μαι pugno. καὶ αὐτοπαθητικόν. hoc est, per se passiuum, ut πάσχω. patior.

¶ De coniugatione.

Cυζυγία δέ ἐστι ἀκόλουθος ῥημάτων κλίσις. hoc est, Coniugatio autem est cõsequẽs uerborꝝ declinatio, quæ sic appellata ẽ ꝑ trãslatiõez sũptam ab his aialib⁹, q̃ sub idẽ iugum mittuntur, ut eniz illa parem faciunt cursum. Sic & hæc quæcunq; sub eandẽ cõiugatiõez reducunt᷑ unã faciunt declinationẽ, uñ rationabiliter græce συζυγία appellata est, ex σὺν ꝑpositiõe, & ζυγός. ζυγός. uero παρὰ τὸ δύο ἄγειν. δυαγός. καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς ζ. καὶ συγκοπῇ ζυγός qđ iugum significat. Cõiugatio appellat᷑ declinatio uerborꝝ cõiũcta. & tanquã sub unũ existẽs iugũ, & hoc ualet ipsa i uerbo. qđ charecter in noib⁹. Diuersas eni uoces sub unũ motũ agit & quẽadmoduz dicimus noia masculina in ος desinẽtia sic declinam⁹, & spondiaca terminata in ης sic, eodẽ modo & i uerbis dicim⁹. Quæcunq; uerba ꝑ β. π. φ. enũtiant᷑ ẜm thema sic declinamus. Si enim inuicem cõiũgit uerba oia, unũ & cõsequẽtẽ iuicẽ motũ facit. Consequẽs eni uerborꝝ declinatio est priuatim unãquãq; cõiugatiõem cõueniẽter sibi, & cõsequẽter declinari. Verborꝝ aũt coniugationes tredecim sũt. Sex grauitonorꝝ. quæ in ω μέγα grauitonum desinunt. tres circũflexorum, quæ & ipsæ in ω μέγα, sed circunflexũ finiunt. Quattuor in μι. tot enim sunt uerborum terminationes hoc est ω grauitonũ, ut τύπτω. ω circunflexum, ut ποιῶ. & μι, ut τίθημι. Sed cum ita sit: quoniam patet quare circunflexa ita sint appellata. & terminata in μι. latet autem plærosq; cur grauitona sint nuncupata, ante q̃ ulterius progrediar id ostendendum esse putaui. Grauitona igitur sunt dicta eo ꝙ habeant accentum grauẽ super extremã syllabam, a qua ois ratio accent⁹ pẽdet: qđ etiã nomẽ ipm declarat. Nã grauitonũ dictũ ẽ ex eo qđ ẽ βαρύς, qđ idẽ ẽ qđ grauis, & τόνος. qa grauis toni. Naz omnis dictio quæ sup ultimã syllabã neq; circũflexum habet accentum, neq;

acutũ,grauẽ indubitato hẽt potestatem si nõ actu,hoc est si nõ si gnetur,qđ nequis miret,sciendum est oẽs syllabas, quæ equaliter legantur accentum grauẽ habere siue p̃cedant acutũ,aut circunflexum,siue sequantur,ob quã rem syllabicus accẽtus appellatur cum alii duo proprii nuncupentur,ut in accentuum tractatu dictum est.

¶De prima coniugatione.

PRima igit grauitonoꝝ cõiugatio format per primam consonantem β ante ω̄ μέγα, & qm̃ β media est inter π, & φ, effertur prima coniugatio grauitonoꝝ per β,uel π,uel φ,ut λείβω. τέρπω. γράφω. & qm̃ ꝓprietas cõiugationis nõ seruatur:si consonantes formatiuæ sint tres (proprie enim coniugatio dicit ab eo ꝙ duo agat)propter hoc assumit τ ex tertia coniugatiõe fitqꝫ πτ. & qđ reliquũ est prima cõiugatio grauitonoꝝ inuenit formari a quattuor hoc est,β,uel π,uel φ,uel πτ. ut λείβω. τέρπω. γράφω. τύπτω ꝓpter hoc aũt τ habundat. nõ alia consonãs quia ut progredientes uidebimus. Presens analogiã hẽt cũ gtõ, & qa innatũ est τ abũdare in gtõ,ut ἄνακος ἄνακτος. γάλακος γάλακτος iccirco ad immitationẽ gti τ abũdat in pñti,ob hãc autẽ causam est cũ π i prima cõiugatione, & rursus cũ κ in secũda, quia eodẽ modo ipsæ tenues sunt,sicut & τ. Est aũt regula ꝙ tenues tenuibus præcedant. & crasæ crasis, & mediæ mediis κατὰ σύλληψιν. hoc est ꝑ cõprehensionẽ. ut πτῶσις. χθών. ἐριγδουπος. Futuꝝ autẽ huius coniugatiõis uerboꝝ ψ hẽt ante ω̄ finale; ut λείψω. τέρψω. γράψω. τύψω, Ptm̃ uero φ. ut λέλειφα. γέγραφα. τέτερφα, τέτυφα.

¶De Secunda Coniugatione.

SEcunda coniugatio grauitonoꝝ ꝑ secũdã consonantem. hoc ẽ γ̄ effertur. Et qa γ media est iter κ, & χ. Secũda cõiugatio grauitonoꝝ enuntiat per γ, uel κ, uel χ, ut λέγω. πλέκω. τρέχω. Rursus ex tribus consonãtibus coniugatio stare neqt ꝓpterea assumit τ ex tertia coniugatiõe, & ita inuenitur enunciari ꝑ γ. uel κ. uel χ

uel κτ ut λέγω. πλέκω. τρέχω. τίκτω, Hoꝝ futuꝝ ξ hēt ante ω̄. ut
λέξω. πλέξω. θρέξω. τέξω. Ptm̄ uero χ ut λέλεχα πέπλεχα. τέτρε-
χα. τέτεχα.

¶ De tertia coniugatione.

TErtia aūt cōiugatio grauitonoꝝ ꝑ tertiā est cōsonātem hoc est δ
& quia media ē δ inter θ & τ, ꝓpterea tertia cōiugatio grauitono
rum effertur ꝑ δ, uel θ. uel τ, ut ᾄδω. πλήθω. ἀνύτω. Et qa hic non
inuenimus id qđ est ꝓpriū cōiugatiōis seruari, qm̄ additū ē eam
efferri per tres cōsonātes, qđ nō est ꝓpriū cōiugationis. Nā con
iugatio ut dictū est ꝓprie nūcupat̃ ab eo ꝙ duo agat iccirco au-
ctores diligenter ꝑscrutati fecerūt tertiā grauitonoꝝ cōiugatio-
nem carere τ, & ꝑ solū δ, & θ enūtiari. ut ᾄδω πλήθω. ἀνύτω enim
qđ atticū est ἀνύω dicūt, τ aūt raro inuenit̃ formatiuū tertiæ con
iugationis grauitonoꝝ. ut πέτω πέτομαι λίτω λίτομαι. Futurū
uero hoꝝ uerboꝝ per σ enūtiatur. ut ᾄσω. πλήσω. ἀνύσω. Et ptm̄
per κ, ut ἧκα πέπληκα. ἤνυκα.

¶ De Quarta coniugatione.

QVarta cōiugatio grauitonorū ꝑ quartā cōsonātē uidelicet ζ ef-
fertur, Et qm̄ ζ nō hēt ullā aliā consonātem ad ꝓprietatē cōiu
gatiōis replēdā, nec potuit aliā accipere cōsonātem qa occupa-
tæ fuerūt partiꝫ in prima cōiugatiōe, partim i scđa, ptiꝫ in tertia,
imutabiles aūt in qnta, neqꝫ ξ, neqꝫ ψ assumere ualēs qa hæ figu-
ratiuæ sūt futuri grauitonoꝝ ψ qdē primæ cōiugatiōis, ξ aūt scđæ
& quorūdā q̃rtæ, ut θρύπτω θρύψω. σφάζω. σφάξω. nō possunt autē
figuratiuæ futuri grauitoni eē figuratiuæ ēt pn̄tis grauitoni, ut q̄
figuratiua est futuri grauitoni queādmodum νοήσω, non est figu
ratiua etiam grauitoni presentis, sed circunflexi, ut in φυσῶ νοσῶ
additum est grauitoni futuri ꝓpter κείρω κερῶ. ecce eni ρ̄ cum figu
ratiua sit futuri, figuratiua ē ēt grauitōi pn̄tis, sꝫ nō ē figuratiua

grauitoni futuri. sed circũflexi. ppter hoc ex futuro quarta cõiugatio grauitonorum quodãmodo σ mutuat, & ipsum duplicat. & quod reliquũ est. Quarta grauitonorum cõiugatio effertur p ζ. uel geminatũ σσ. ut φράζω. ὀρύσσω. καὶ ὀρύττω ἀττικῶς. utroq; σσ in ττ mutato. Cõsueuerũt eni attici uertere σ in τ siue simplex sit ut σεῦτλον. τεῦτλον. siue geminatu; ut γλῶσσα γλῶττα. Et propria seruatur consequentia coniugationis. habet enim ζ duplex. habet & σσ geminatum, qd parẽ uim hẽt τοῦ ζ. ppter hoc aũt duplicat σσ primũ ut parẽ uim hẽat cũ ζ. quæ duplex ẽ. Deinde, quia ut dictum est σ cũ sit figuratiua grauitoni futuri nõ potest figuratiua esse presentis. De futuro uero horum uerborum sciendũ est Desinentia in ζω̃ sup duas syllabas. pter σχετλιαστικὰ ut plurimu; in σω̃ mittere futurum. ποδίζω ποδίσω. πειράζω. πειράσω. σαλπίζω, σαλπίσω & σαλπίξω ποιητικῶς. Similiter βαστάζω βαστάσω, καὶ βαστάξω. ἀφπάζω ἀφπάσω. καὶ ἀφπάξω, νυστάζω νυστάσω καὶ νυστάξω. Quæ σχετλιαστικὰ sunt. hoc est miserationis significatiua in ξω̃ faciunt futuru; οἰμώζω οἰμώξω. αἰάζω αἰάξω. στενάζω στενάξω. ὀλολύζω ὀλολύξω. At disyllaba nnc in ζω̃ mittunt futurum ut παίζω παίξω. καὶ παίσω ἀττικῶς. κράζω κράξω. σφάζω σφάξω. Nunc in σω̃, ut κτίζω κτίσω. φράζω φράσω. Desinentia uero in σσω̃ siue in ττω̃ ἀττικῶς. ut plurimum ξ habent in futuro. ut ὀρύσσω, siue ὀρύττω ὀρύξω. πλάσσω. siue πράττω πράξω. & alia. Excipiuntur πλάσσω. ἐρέσσω. ἱμάσσω. ἰνάσσω. πάσσω. λάσσω. λεύσσω. quæ unũ habent σ in futuro ut πλάσω. ἐρέσω. ἱμάσω. ἰνάσω. πάσω λάσω. λεύσω. & in preterito κ Iccirco. Quæ horum habent in futuro ξ ad secundam reducuntur cõiugationem. Quæ uero σ ad tertiam.

¶ An τγ sint duo ττ. an τγ ut theodor⁹ gaza existimasse uidet.

NEq; hoc ptermittẽdũ censui qd plærique dubitare solẽt. Nã theodorus gaza uir & græce & latine doctissimus i prio τῶν εἰς τέσσαρα i secunda cõiugatione grauitonorũ inter alias figuratiuas

litteras eiusdē cōiugationis etiā duplices ponit.ꝫ scilicet duplex σ duplex ττ. siue τγ. ἀττικῶς, ut φράζω. δρύσσω κοινῶς. δρύπτω καὶ δρύτγω ἀττικῶς. Sed de hac ultima terminatioe, hoc est τγ. dubitari solet an sint duo ττ. ex geminato σ conuersa ἀττικῶς. sicut γλῶσσα γλῶττα. an uere sint duo diuersa elemēta τ scilicet & γ. Si eniꝫ sunt duo ττ hoc modo disposita ac cōnexa τγ. ne toties calami ductus iteref, nam scriptores & aptiorē scribēdi modū semp q̄runt, & breuiorem. ut duo σ in unū cum geminãda sint, connectantur nemini profecto nouū uidebiť cum in antiquis exēplaribus etiā aliæ inumeræ dictiōes inueniantť huiusmodi characteres scriptæ. ut θάλατγα θετγαλία. κρείτγων. ἄτγα. ꝓ θάλαττα. θετταλία. κρείττων ἄττα. At si pro τ & γ, quæ sūt elementa diuersa accipere uellimus ut δρύτγω γλῶτγα. κρείτγων. ἄτγα. uideť profecto noua q̄dā ꝓnuntiatio ac duriuscula. Theodorus tñ in tertio τῶν εἰς τέσσαρα. ubi de cōsonātiū geminatione loq̄tur, uidetur uelle oino diuersa elemēta esse τ scilicet & γ. Sed ut quidā asserūt solum hoc accidere putāt uerbis duplex ττ hñtibus atticoꝝ more, ut φράτγω. πέτγω. ταράτγω. αἱμάτγω. &c. eius uerba hæc sunt. εὐλογώτερον μέντοι ἐπὶ τοῦ δρύπτω καὶ ὁμοίων τῷ γράφειν δρύτγω. καθάπερ κἀν τοῖς παλαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων ὁρῶμεν. Sed theodorus id scripsisse uideť hac potissimū rōne, q in medio ptō uerborum in ζω desinētium si disoluamus ꝫ in eas cōsonātes quas potestate in se cōtinet, hoc est σ & δ, nimiꝝ δ erit figuratiua littera uerbi, ut φράζω φράσδω, sicut μελίζω μελίσδω δωρικῶς. quā litterā mediū ptm̄, accipit, ut πέφραδα. A simili igitur habentia duplex ττ. si eoꝝ mediū ptm̄ suscipit γ. uidenť perfecto mutare posse alterū τ i γ, ut δρύπτω δρύτγω. φράττω. φράτγω. πλήττω πλήτγω. Quoꝝ media ptā sunt ὤρυγα πέφραγα, πέπληγα. & sic de similibus. Sed quid hoc asserentes de aliis uerbis dicent, quæ in ζω desinunt & futuꝝ habent in ξω. nunquid dissolutoꝫ ut supra me-

dium preteritum eorum accipiet δ. Non profecto: sed γ. potius ut κράζω κράξω. μέσος παρ. κέκραγα, nõ aũt κέκραδα. Ex cõtrario i uerbis habentibus duplex σσ. siue duplex ττ, & in futuro σ. ut ἐρέττω. μέλλ. ἐρέσω. mutato altero τ in γ. sicut in supradictis: nunquid medium preteritum eorum suscipiet γ ut ἐρέττω ἐρέσω. ἤρεγα. Quare potius eorũ sentẽtiæ adhereo qui uolũt huiusmõi uerba tã in ζω q̃ in ττω habẽtia i futuro σ. accipere δ. i medio ptõ Si ξ. γ. Nã σ. cognationẽ hẽt cũ δ. ut i declinationibus noium, ac uerborũ liquido apparet. πάρις enim πάριδος facit, τροπῇ τοῦ σ. εἰς δ. & ἄδω ἄσω facit in futuro, mutato e contra δ. in σ. At ξ. cognationẽ hẽt cum γ. ut τέττιξ τέττιγος. & λέγω λέξω, ob quã rem indubitato teneo huiusmodi characteres ττ. p duplici ττ. ubiq; esse suscipiendos.

¶ De quinta coniugatione.

QVinta coniugatio grauitonorum per quattuor imutabiles effertur. hoc est λ. μ. ν. ρ. ut πάλλω. νέμω. κρίνω. σπείρω. Quorũ futurum circunflexum penultimam corripiens per easdem imutabiles effertur, ut παλῶ. νεμῶ. κρινῶ. σπερῶ. Preteritum uero habet κ. ut πέπαλκα. νενέμηκα. κέκρικα. ἔσπαρκα.

¶ De sexta coniugatione.

SExta coniugatio per ω purum, ut ἱππεύω. πλέω. ἀκούω. Cõsumptis enim. xvii. consonantibus, partim in p̃senti, partim in futuro rationabiliter. Sexta coniugatio pura existit, & quod habebat, ut per cõsonates formaretur, per uocales formata est, acceptis i penultima diuersis uocalibus, aut diphthõgis. Dubitãt quidã dicentes cum aliæ cõiugatiões ex diuersis elemẽtis figurent, ut dictum est, quomodo sextã cõiugationem per ω purum dicamus formari. Dicendum est igitur licet per ω purum dicamus eã enũciari, non tamen per hoc ostendimus ω esse figuratiuum sextæ cõiugationis, sed q̃ figuratur per diuersas uocales, aut diphthõgos, quæ sint ante ipsum. ut θέω. χρίω. ναίω. ἀκούω. Quorũ futurũ

habet σ. & p̄teritū κ. ut θέσω. τέθεκα. χρίσω. κέχρικα ναίσω. νέναικα. ἀκούσω. ἤκουκα. Sunt igitur in uniuersum. Formatiuæ litteræ p̄ntis tēporis quibus grauitonoꝝ cōiugatiōes inter se distinguūtur hæ: mutæ omnes, ut λείβω. τέρπω. γράφω. λέγω. πλέκω. τρέχω. ᾄδω. πλήθω. ἀνύτω. Vna duplex ζ. cū σ. genitiuo. ut φράζω. θρύσω. Quattuor imutabiles. ut τίλλω. νέμω. κρίνω. σπείρω. Vocales omnes p̄ter η. ut φάω. δέω. τίω. βόω. δύω. ῥώω. Inueniťtū apud Homerum δήω pro εὑρίσκω, iuenio διὰ τοῦ η. Δ. η. δήεις δέ τοι διοτρεφέας βασιλῆας δ' αἴτην δ' αινυμένους. & Δ. δ. οὐκ ἄνυσίν τινα δηομεν. unde ἡ δηώ. τῆς δηόος δηοῦς. ceres. Sciendum est hoc solū inueniri uerbum hn̄s η an̄ ω, ob idq; ab Herodiano inter dictiones quæ, μονήρεις dicuntur. hoc est solæ siue unicæ annumeratu; est. Quo circa sep̄oni pōt ἡ μία παρ χελιδῶν φασι. Diphthōgi propriæ oēs. ut παίω. ψαύω. σείω. εὕω. οἴω. κρούω. Impropria una ὁ πήω Quæ sequūtur, partim futuri sunt, partim p̄teriti pfecti. Futuri ψ. ξ. σ. & quattuor imutabiles. λ. μ. ν. ρ. ψ. futuri uerboꝝ priæ cōiugatiōis. ξ. uero secūdæ. & quorūdā etiā quartæ. σ. uero tertie, & cæteraꝝ cōiugationū tā grauitonoꝝ: q̄ circūflexoꝝ: & desinētiū in μι. p̄ter q̄ntā grauitonoꝝ cuius futuꝝ p imutabiles. uidelicet. λ. μ. ν. ρ. cōiter efferť. Cōsonātes p̄teriti tres. φ. χ. κ. φ. p̄teriti primæ cōiugatiōis. χ. Secūdæ. κ. reliquaꝝ tā grauitonoꝝ. q̄ circūflexoꝝ, & terminatoꝝ i μι. q̄a ubi ψ. ē i futuro. illic ptm̄ h; φ. Quæ uero habenť ξ. in futuro, ea in preterito habent χ. Et quæ in futuro habent σ. in preterito habent κ.

Sed q̄m dictū ē, Sex eē uerboꝝ tēpora, hoc ē ἐνεστῶτα. παρατατικόν. παρακείμενον. ὑπερσυντέλικον. ἀόριστον. καὶ μέλλοντα, & solū đ trib⁹ mētio facta ē. hoc ē p̄nti: ptō pfecto & futuro nō erit ab re đ eisdē iteꝝ, & reliq̄s aliq̄d dicere. Tēpora igiť, p̄prie sunt tria ἐνεστώς. παρεληλυθώς, καὶ μέλλων. Ex q̄bus ἐνεστὼς nō suscipit diuisionē, q̄a dubitať sit tēpus necne, q̄a ut dicūt q̄dā. Si tēpus semp mouet,

nō pōt cōsistere, ꝙ si nō cōsistit nō ē tps pñs: aut pñs nō ē tēpus. Sed dicim⁹ ꝙ si tēpora nō cōstiterit: neq; ēt ꝑterierūt, quonā eni mō pōt ꝑteriisse qđ nō cōstiterit. Dies. n. hestern⁹ nisi pri⁹ ortus eēt: nūquā ꝑteriisset, & rursus, siqs tinxerit digitū in fistula siue canali semꝑ fluēte, uł pedē i fluuio semꝑ fluēte, ꝓcul dubio neq; i ptō, neq; i futuro pōt illū tingere, sed i pñti tpe, uel i pñti aqua. Et ipressio facta ex rota, nimiꝝ ꝑ pñs fit, nō ꝑ ptm̄, neq; ꝑ futuꝝ. Et q̄cūq; dicūtur, & q̄cūq; fiūt ea i pñti tpe dicūť, & fiūt. pñs aūt ē sine capite, hoc ē principiū nō hēt. idest cū dicit pariter habet esse: qđ cū ita sit, merito nullā suscipit diuisionē. Sciēdū est aūt ꝙ apđ grāmaticos pñs h; dilationē. hoc ē latitudinē subostēdit ut cū dicimus pñs annus talis ē. apud philosophos aūt, ut dictū est principiū nō hēt. hoc est cū dicit pariter hēt esse. ¶ παρεληλυθὼς aūt, q & παρῳχημένος dicit, hoc est ptm̄, cū hēat dilationem diuersas suscipit diuisiones. Præterita enim uel i ꝑte preterierūt & nōdū ꝑfecta sunt, & ꝑficiunt id qđ dicimus παρατατικόν. ut ἔτυπτον. ἔλεγον. nōdum enim res ꝑfectæ sūt, sed i ꝑte preterierūt unde παρατατικὸς dicitur, ab eo ꝙ extensam & iperfecta; hēat significatiōem. ἀπὸ τοῦ τείνω. qđ porrigo, siue extēdo significat. Vel nuꝑ preterierunt res q̄ factæ sunt, & paulo ante completa ē res, & ꝑficit tps, qđ græce παρακείμενος dicitur, ut τέτυφα. πεποίηκα qđ etiā ꝓpter hoc uocat παρακείμενος, quoniam perfectio adiacet pñti: hoc est, nuper perfecta est. ἀπὸ τοῦ παράκειμαι. quod adiaceo significat. Vel ptā multo añ ꝑterierūt: & ꝑficiunt ὑπερσυντέλικον. ut ἐτετύφειν. qđ ꝓpter hoc ὑπερσυντέλικος dicit ꝙ multo añ cōpleta sint. συντέλικος enim idem est qđ πεπληρωμένος. hoc ē cōpletus, & ꝑfectus. unde ὑπερσυντέλικος plusquāꝑfectus, ἀπὸ τῆς ὑπὲρ προθέσεως, καὶ τοῦ τελέω. ῶ. qđ ꝑficio significat. Sciēdū aūt παρακείμενον hēre i seipso ἄρτι, hoc est nuꝑ. quia τέτυφα ostendit rem nuꝑ completam. ὑπερσυντέλικος. autem

τὸ πάλαι, hoc est, multo ante. ἐτετύφειν enim rē multo añ completā ostēdit. Si aūt Ptā incerta sint q̄ñ p̄terierunt, p̄ficiunt ἀόριστον, ut ἔτυψα, incertum ē enim utrū paulo ante, an multo ante p̄terierunt. & propter hoc, ἀόριστος. i. ifinitū dicitur, & indeterminatum. Sciendum ἀόριστον si assumpserit ἄρτι, tantum ualere quātum παρακείμενος, quia ἔτυψα ἄρτι, par ē τέτυφα, hoc est uerberaui. Si autem πάλαι, par est ptō plusq̄perfecto. nam ἔτυψα πάλαι, par ē ἐτετύφειν. hoc est uerberauerā. Μέλλων aūt hoc ē futurum cum etiā ipse hēat latitudinē debet suscipere diuisionē. Futura eni3 aut paulo post futura sunt, aut multo post. Sed q̄m futura icognita sunt, icognita aūt non possunt tāquā ignorata diuisionem suscipere. propter hoc non suscipit diuisionem futurum. Atheniēses tamē diuiserunt ipsum in μετ᾽ ὀλίγον μέλλοντα, hoc est paulo post futurum. Inueniuntur igitur in uniuersum sex tēpora. ἐνεστώς, & μέλλων. & quattuor diuisiones pti tēporis. Hoc ē παρατατικός. παρακείμενος. ὑπερσυντέλικος. & ἀόριστος. Horum aūt cognatiōes sunt tres. Nā παρατατικὸς cognationē cu3 ἐνεστῶτι habet, ut τύπτω, ὁ παρατατικὸς ἔτυπτον, quemadmodū eni ἐνεστὼς iperfectus ē ἐνισταμένην γὰρ idest istātē enim & iperfectā habet significationē, unde merito a quibusdam latinorum p̄ns, instans iperfectū appellat̄. Sic & παρατατικὸς iperfectus ē: nam παρατεταμένην, hoc ē iuxta extensam: & iperfectā hēt significationē. ὑπερσυντέλικος cognationem hēt cum παρακειμένῳ, quia utrūq̄ significat rem p̄fectam, licet παρακείμενος significet rem paulo ante perfectam. ὑπερ uero multo añ. Α᾽όριστος autē habet cognationem cum futuro, ut τύψω, ἔτυψα. & uidetur contrariū esse. quo nā enim pacto preteritum potest affinitatem habere cum futuro? Contrarium enim est, ut res preterita in futuro fiat. Sed licet dicere propter hoc ἀόριστον, & μέλλοντα inter se affinitatē habere, quoniā utrūq̄ significat infinitū: siue ideterminatū:

& incertũ. & enim ἀόριστος, ut μέλλων. incertus ẽ. Quæ cum ita sint nemo mirabit̃ non easdem cõsonãtes in oibus tẽporib⁹: sed alias in aliis inueniri. quia quæ tpa hñt cognationẽ iter se illa easdẽ cõsonãtes siue lr̃as hñt. Sicut est ἐνεστὼς & παρατατικὸς, ut τύπτω. ἔτυπτον παρα. καὶ ὑπερσυν. ut τέτυφα. ἐτετύφειν. Μέλλων, καὶ ἀόριστος. ut τύψω. ἔτυψα. At μέσος παρα. καὶ δεύτερος ἀόριστος, καὶ μέλλων δεύτερος. Formatiuas litteras coniugationis suscipiunt, quibusdam paucis exceptis, ut in ꝓprio loco latissime dicetur.

De augmento preteritorum in priori tractatu satis dictum est. Sed de eorum formatione: & si illic aliqua dicta sunt quæ ad eruditionem icipientium satis esse putauimus. hoc in loco tamen & quædam repetere, & plura alia dicere statuimus iterum ab ipso themate incipientes.

¶ Formationes Verborum grauitonorum modi idicatiui.

¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶς.

Τύπτω. a nullo fit: cũ sit thema totius uerbi. Secũda ꝑsona a prima fit: extrema in εις mutata τύπτεις. καὶ δωρικῶς τύπτες abiecto ĩ diph. καὶ αἰολικῶς τύπτης, τροπῇ τοῦ ε εἰς η. Tertia persona a secũda fit, expũcto σ. τύπτει. καὶ δωρικῶς τύπτε. καὶ αἰολικῶς τύπτη. ¶ δυϊκά. Dualis numerus a plurali deducit̃ antiquoꝝ more: licet ordine naturæ numer⁹ dualis pluralẽ oino ꝓcedat. Sed hoc i uerbis formãdis a ueteribus grãmaticis nusq̃ iuenim⁹ seruatũ. Nã maiores nostri & maxie æoles duali numero nõ utebãt̃, sed singulari tãtũmodo & plr̃ali: qđ Diomedis quoq; auctoritate cõfirmat̃ q ait. Antiq̃tatis enim Romani memores dualẽ numeruz posteritatis usu receptũ quasi nouellũ usurpar̃ noluerũt. Is nãq; sicut a ꝓmordio s̃monis a natura ꝓditi i obscuro habitus igno rabat̃. Sic diuti⁹ icertus iter utrũq; numeꝝ tã singularem q̃ pluralem latebat. Sero autẽ superuenĩẽtibus seculis scrupulosæ curiositatis obseruationibus cœptus quasi intercalaris irrepsit &

hac de causa apud ueteres raro reperitur. Preterea supfluus antiquis uisus est: siqdem ex numeri pluralis imagine dualis declinatio formata normat᷑. Sed aduerte q̄ quandocūq; prima psona pluralis desinit in μεν tunc prima dualis formari nō potest duabus regulis inuicē repugnātibus, quaꝝ prima ē q̄ dualis numerus uerbi natura appetit extremā syllabā desinere aut i τ. i actiuis, aut i θ. i passiuis, & sic formādū fuerat τύπτομεν τύπτοτον. Altera regula ē, q̄ omnis pars oratiōis suscipiēs numeros formari debet p idem elemētū, ut τυπτόμεθα τυπτόμεθον, exceptis p noib⁹ primitiuis, q̄ a regula declināt. ut ἐγὼ ἐμοῦ. Δυϊκὰ νῶϊ καὶ νῶ. &c. & sic dicendū fuerat ἀπὸ τοῦ τύπτομεν τύπτομον. Quare his duabus regulis inuicē repugnantibus. hac quidem appetente τ. illa uero μ. euenit ut neutra obtinuerit formandi potestatem. quo factum est ut prima persona dualis numeri omnium actiuorum omnino defecerit cum prima persona pluralis in μεν syllabam exeat. unde talis datur regula. ἐν πᾶσι τοῖς ῥήμασιν ὅτε τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τὸ μὲν ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἔχει, ἀπολείπει τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν δυϊκῶν. quod potissimum est argumentum pluralem numerum prius formatum fuisse q̄ dualem. quādoquidē ab eo omnino pēdet, etsi i priori tractatu theodorum gazam imitati dualē numerū a singulari ubiq; deduxerimus. hic tn̄ antiquoꝝ traditionē sequemur. Secūda igit᷑ psona dualis numeri a secūda plurali fit τε i τον mutata, ut τύπτετε τύπτετον. Tertia similis ē secūdæ τύπτετον. Πληθ. Prima psona pluralis fit a prima singulari. ut τύπτω τύπτομεν, καὶ δωρικῶς τύπτομες. sicut πράσσομες pro πράσσομεν. θεόκριτος ἐν θυωνίχῳ, πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα θυώνιχε. Secūda persona a pria fit. τύπτομεν τύπτετε. Tertia quoq; psona a prima fit, extrema i σι, & adiūcto υ penultimæ uocali, ut τύπτομεν τύπτουσι. estq; oio similis datiuo plurali pticipii eiusdē tēporis. Nā regula ē q̄ tertia psona p̄lalis

pñtis tpis, & futuri actiuorum oium similis ē dtō plali pticipii eius dē tēporis, ut ὁ τύπτων. τοῦ τύπτοντος. τοῖς τύπτουσι. ὁ τύψων. τοῦ τύψοντος. τοῖς τύψουσι. At τύπτοντι dicunt dores pro τύπτουσι ad similitudinē datiui singularis pticipii pñtis. & τυψοῦντι pro τύψουσι ad similitudinē dti singularis pticipii futuri. uidelicet ὁ τυψῶν. τῷ τυψοῦντι a futuro dorico τυψῶ. At ptō pfecto nō hoc euenit, etsi tertia psona pluralis i σι desinat κοινῶς, et i τι δωρικῶς ut τετύφασι. τετύφαντι. qñquidē nō oino eadē ē litteratura cum datiuis pticipii eiusdē tēporis, τῷ τετυφότι. τοῖς τετυφόσι. Fit autem a tertia cōi, σ. in τ. cōuerso: ac ν. interiecto. τετύφασι τετύφαντι. ἑστήκασι ἑστήκαντι. θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις. ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐδυνῶντι. Quo in loco aduertendum est tertiā personam uerborum desinentium in ι, sequente uocali assumere ν, ut τύπτουσιν ἐκεῖνοι. quoniam natura appetit ν. quandocunque σ. precedit ipsum ι in fine dictionis siue actu siue potestate, ut . τρωσίν. φοίνιξιν datiui plurales ἀπὸ τοῦ τρώς τρωός. & φοίνιξ φοίνικος. Sic in tertiis personis uerborum in ι desinentibus. ut τύπτουσιν. τετύφασιν. Attici tamen etiam sequente cōsonante addunt ν. Iones uero neque consonāte sequente neque uocali. Quod nos athenis in arcu marmoreo Adriani imperatoris scriptum ipsi uidimus. αἵδ' εἰσ' ἀθῆναι θησέως ἡ πρὶν πόλις. & in frōte orientem uersus αἱ δ' εἰσ' ἀδριανοῦ. καὶ οὐχὶ θησέως πόλις, pro αἵδε εἰσὶν ἀθῆναι & αἵδε εἰσὶν ἀδριανοῦ. & Homerus Δ δ. οὐδέ οἱ ἄλλοι εἴσ', οἵ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα. ἀντὶ τοῦ εἰσὶν οἵ κεν. Sic faciunt & in tertia persona singulari eiusdem uerbi substantiui ἐστίν. σοφοκλῆς ἐν αἴαντι καὶ δόκει μὴν ἐσθ' ὅτε διασοὺς ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων. & in eodem. οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπου λόγων ἀκοῦσαι, pro ἐστὶν ὅτε. & ἐστὶν ὅπου. Nā si dictæ tertie psōæ i ν desinerēt, nusquā ἀπόστροφος fieret. Hoc idē & ē patit atticorum more cū tertia psona uerbi i id desinat. ut ἔτυπτεν, ἔτυπτεν. At iones neque i his quoque

ν̄.addere cōsueuerunt.ἰλιάδος ᾱ.ἀλλ᾽ἕνεκ᾽ἀρητῆρος.οὓν ἠτίμησ᾽ἀγαμέμνων.& in eodē,οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ᾽ἀρητῆρα,pro ἠτίμησεν. Quod & secundæ personæ imperatiuorum,licet & ipsæ in ε̄ desinant.nequaq̄ admittūt.ut τύπτε τυπτέτω.τέτυφε.τετυφέτω.

παρατ.Ἔτυπτον fit a prima p̄sona pñtis.extrema in ον.mutata,ac p̄posito ε̄ syllabico augmēto,qđ cōe ē oibus ptis uerbo℞ a cōsonāte icipientiū,ut τύπτω.ὁ παρατ. ἔτυπτον.Vel.a gtō p̄ticipii pñtis tēporis extrema syllaba abiecta,ac p̄posito ε̄ augmēto.ut τύπτων τύπτοντος ἔτυπτον.Sed hic aduertendū q̄ quādocūq; pñs icipit α ρ̄,ptm̄ iperfectum accipere alterū ρ.ut ῥίζω ἔρριζον.& hoc ut in eo seruet̄ spūs pñtis tpis.Nā regula ē q̄ spūs thematis & in aliis tēporibus seruādus ē.ut φιλῶ.παρατ. ἐφίλουν.ecce hic seruatum ē φ. Si igitur simplici ρ̄.ptm̄ iperfectū scriberet̄,necessario tenui spū scribendum eēt,nam ρ̄.etsi in principio dictionis aspiret̄ nihilo minus i medio duarū uocaliū in eadē dictiōe simplici exilē spū; habet,ut χαίρω.φέρω.huius igit̄ grā ptm̄ iperfectū geminatum ρρ̄ habere debet:ut alterum quidē.hoc est in qđ p̄or syllaba desinit exilē spūm hēat.Alte℞ uero a quo sequēs syllaba initiu; hēt,aspiret̄.ut in ea spūs pñtis oino seruet̄.est etiam regula qđ quandocūq; duo ρρ̄ inueniuntur siue in simplici,siue in composita dictione,alterum quidē exili spiritu,alte℞ uero aspirato scribit̄:ut πόῤῥω.ἄῤῥωστος.æoles tamen aspirationē oino fugiētes utrūq; ρρ̄ exili spū scribere cōsueuerūt,ut κέῤῥω.φθέῤῥω.σπέῤῥω.pro κείρω φθείρω.σπείρω.Cur aūt alterum ρ̄.hoc est primum exilem spūm habeat,hæc assignatur ratio.Nam apud græcos nulla est dictio:aut syllaba quæ in ullam aspirata℞ desinat,& propterea ubi aliqua ea℞ gemināda est,p̄or mutat̄ in eam tenuem quæ est ei propria,ut ἀτθίς.σαπφώ.βάκχος.Si igitur utrūq; ῥῥ aspiraretur eueniret.ut p̄or syllaba in aspiratam desineret,quod apud græcos absurdum est.Est gitur cōis regula huiusmodi litteræ ρ̄,q̄ quā-

docũq; ponit in principio dictiõis aspiratur tanq̃ media iter uocales & consonantes. ut ῥῆμα ῥέω. excipiuntur. ῥάρος. & ῥαριάς ῥαριάδος ἡ δημήτηρ. ceres. & ῥάριον τὸ βρέφος infans de quibus uide apud suidam. quoniam in nominibus si prima, & scđa syllaba a ρ̄ incipiant leuẽ spũm habere debet, quod non fit in uerbis. neq; participiis, ut ῥέῤῥημαι. ῥεῤῥηπομένα. Si autem assumit secum aut syllabam, aut dictionem desinentem in uocalem, & fiat dictio una, geminatur ρρ. primum quidem habet ψιλήν. alterum uero δασεῖαν. ut ῥίπτω ἔῤῥιπτον. ῥωστὸς ἄῤῥωστος. Poetæ tamen in omnib⁹ compositis gratia metri simplici ρ scribere aliquando consueuerunt, ut ἄῤεκτον. ἀμφίῤητος. Composita etiam ab εὐ unico ρ cõmuniter scribuntur, ut ῥῶσος εὔῤωσος. ῥοῦς εὔῤους. habet eni εὐ diph. pronuntiationem scđæ consonantis. Hoc idem & in uerbis faciunt. Homerus ἔῤεζε θεῶν αἰεὶ γενετάων. preteritum imperfectum a uerbo ῥέζω. & in aliis multis. in quibus sciendum est illud ρ̄ esse exterrendum quod tenuem habet spiritum, primum scilicet, ut appendicem & extrinsecus assumptum. Alterum uero, hoc ē aspiratum, cum id quidem dictio ex ipsa positione siue pricipio habeat, seruandum, ut ἔῤῥεζε ἔῤεζε ἄῤῥιτος ἄῤητος.

Tribus enim modis duplicatur ρρ̄. aut per compositionem, ut ἐπίῤῥημα aut per augmentum syllabicum, ut ἔῤῥιψα. aut per naturam, ut πυῤῥός. θάῤῥος. quibus autem inest geminatum natura in his dubitant nonnulli utrum hoc seruandum sit. an utrũq; habeat ψιλήν. Sed de hoc satis. Est & aliud incrementum, quod tẽporale appellat. hoc est cum breuis uocalis in longam mutatur. quod cõmune est omnibus ptis uerborum a uocalibus incipientium, ut ἀκούω ἤκουον. Iones tamẽ oio respuunt incrementum tam syllabicum q̃ temporale in oibus preteritis. ut τύπτε pro ἔτυπτε ἄκουσε pro ἤκουσε. ἄψατο pro ἥψατο. Hoc idem & poetæ aliquando faciunt. Sunt & alia uerba a uocalibus incipientia. quæ partim

differentiæ causa, partim euphoniæ, partim solo usu non augentur in principio ptorum. Secunda persona. ἔτυπτες. Tertia. ἔτυπτε. καὶ ἰωνικῶς τύπτεσκε. Quo in loco sciendum est iones consueuisse formare tertiam personam pti imperfecti, & primi & scdi Aoristi actiuorum omnium abiicientes augmentum tam syllabicum. q̃ tpale, & apponentes σκε̄ syllabam. Sed qa hoꝶ penultima uaria est ẜm uarias uerboꝶ coniugationes sciri uelim q̃ sit penultima in unaquaq; coniugatione. Nam tertia persona pti iperfecti grauitonoꝶ omniũ ε̄ habet ante σκε̄ ut ἔτυπτε τύπτεσκε. ἔλεγε λέγεσκε. & de aliis similiter. Circunflexoꝶ uero, & terminatorum in μῑ proprias habet uocales. quæ formatiuæ coniugationum appellant̃. hoc est ε̄. ᾱ. ō. ῡ. ε̄. quidem formatiua est prime cõiugationis tã circunflexorum q̃ terminatorum in μῑ. ᾱ secundæ. ō. tertiæ. ῡ uero quartæ uerboꝶ in μῑ tm̃ qm̃ circunflexorum tres sunt cõiugationes. ut ἐποίει ποίεσκε. ἐτίθη τίθεσκε. ἐβόα βόασκε. ἵση ἵσασκε. ἐχρύσου χρύσοσκε. ἐδίδω δίδοσκε. ἐζεύνυ ζεύνυσκε. At tertia psona primi aoristi oium uerborum ᾱ habet ante σκε̄ cum propria sit uocalis primi aoristi. & formari potest a scda persona adiũcta κε̄. ut ἔτυψας τύψασκε. ἐποίησας ποιήσασκε. ἔστησας στήσασκε. Nam si a tertia formare uoluerimus ε̄ in ᾱ iterum mutandũ erit. ut ἔτυψε τύψασκε. & sic in aliis coniugationibus. Tertia uero persona scdi Aoristi grauitonorum & circunflexorum omnium ε̄ habet ante σκε̄. ut ἔτυπε. τύπεσκε. ἔδουπε δούπεσκε. ἀπὸ τοῦ δουπέω ῶ. ἔμυκε μύκεσκε. ἀπὸ τοῦ μυκάω ῶ. At tertia scdi Aoristi uerboru; in μῑ, easdem uocales habet quas tertia pti iperfecti eorundem uerborum, ut ἔθη θέσκε. sicut ἐτίθη τίθεσκε. ἔστη στάσκε. sicut ἵστη ἵστασκε. ἔδω δόσκε. sicut ἐδίδω δίδοσκε. ἔδυ δύσκε. λ. θ. αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα δύσκεν εἰς αἴαντα. ἀντὶ τοῦ ἔδυ. Hoc autem immitati poetæ primam etiam, & scdam personam singularem, ac terti-

am pluralem quoniam omnino similis est primæ singulari horũ temporum hoc eodem modo formant ut τύπτεσκον. τύπτεσκες. & τύπτεσκον tertia pluralis. ἐδίδασκε uero & ἐρίπτασκε. & ἐγίνωσκε. & similia quæ augmentum seruant. has non sequuntur regulas. cum ionica non sint sed a uerbis in σκῶ deducuntur. hoc est διδάσκω. ῥιπτάσκω. γινώσκω. ¶ δυϊκά Prima persona dualis non fit, ut in presenti tempore dictum est. Secunda ἐτύπτετον. Tertia ἐτυπτέτην, quæ inter se dissimiles sunt, cum tertia pluralis nec in ῖ desinat, nec in αῖ.

¶ πληθ. prima persona pluralis ἐτύπτομεν. καὶ δωρικῶς ἐτύπτομες. sicut ἐδοκεῦμες pro ἐδοκοῦμεν. θεό. ἐν ὕλᾳ. οὐχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ' ὡς ἐδοκεῦμες. καὶ ἐν θαλυσίοις. ἆς χρόνος ἁνίκ' ἔγωτε καὶ εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα εἵρπομες. pro εἵρπομεν. Secunda persona ἐτύπτετε. Tertia ἔτυπτον, quæ non fit a prima plurali sicut in presenti, nec pares habet syllabas, sed magis similis est primæ singulari. ἔτυπτον. Nam cum participium actiuum desinit in σ ὀξύτονον. tunc tertia persona pluralis par est syllabis primæ plurali ut τετύφαμεν τετύφασι. ἐτετύφειμεν ἐτετύφεισαν. quia participium preteriti perfecti. hoc est τετυφὼς in σ desinens acuit extremam. Alioqui dispares sunt. & tunc tertia persona a genitiuo sui participii fit abiecta τος syllaba. ac ẽ communi augmento preposito. ut τύπτων τύπτοντος ἔτυπτον. ut prima singularis. & τύψας τύψαντος ἔτυψαν. & τυπὼν τυπόντος ἔτυπον. Sed hoc de solis preteritis est intelligendum. Nam presens & futurũ hanc non sequuntur regulam. Inueniuntur tñ ἐδολιοῦσαν. ἀντὶ τοῦ ἐδολίουν. tertia persona pluralis pti imperfecti ἀπὸ τοῦ δολίεω ῶ. & ἐμάθοσαν. pro ἔμαθον. & εἴδοσαν. & similia boeotorum siue chalcidicorum more. Consueuerunt enim ipsi boeoti in his quæ nõ habent participiũ in σ oxytonum. hoc est in ptõ ipfecto, & i am-

bobus aoristis actiuorum pares facere & primã & tertiam personam pluralis numeri. ut ἐτύπτομεν ἐτύπτοσαν. ἐτύψαμεν ἐτύψασαν. ἐτύπομεν ἐτύποσαν. ἀντὶ τοῦ ἔτυπον. Contra uero in his quæ habẽt participium in σ ὀξύτονον. & declinatum per ντ hoc est in aoristis passiuis uerborum omnium, & in pt̃o imperfecto & sc̃do aoristo uerborum actiuorum in μι, ĩpares facere primã & tertiam personã pluralis numeri. ut ἐτύφθημεν ἐτύφθεν. ἔφαμεν ἔφαν. ἔβημεν ἔβαν. pro ἐτύφθησαν. ἔφασαν. & ἔβησαν. de quibus propriis locis amplissime dicetur,

παρ. Τετυφα a futuro fit extrema in φα cõuersa cũ sit primæ coniugationis. Sed quo ad principalẽ syllabã sciendũ est ptã omnia circa principium aut tẽpore, aut syllaba augeri sicut in primo tractatu de augmẽto ptõrum abunde dictum est. Tempore quidẽ augeri si uerbũ a uocali quapiam incipiat quæ si sit ĩmutabilis η scilicet aut ι, aut υ, aut ω μέγα eadẽ remanet immutabilis. ι tamẽ & υ, si in psenti breues extiterint producuntur in ptis cum δίχρονα sint. At si mutabilis fuerit, hoc est α, siue ε. siue ο, α quidem & ε in η. & ο. in ω. natura longas uertuntur, quod augmentum temporale appellatur. Augeri uero syllaba contingit si a quapiã cõsonante uerbum initium hẽat. Quo in loco sciendũ est ptã oia uerborũ a consonante incipientiũ in principio assumere ε ψιλόν. qd augmentum syllabicum nuncupatur. At ptm̃ perfectũ pñtis, consonãtẽ cũ eadem uocali, ε scilicet nonnunq̃ geminare, qd ei euenit si breuis existat, ut λέγω ἔλεγον. nam ε breuis est, cum sola ac simplex sequatur consonans. παρ. λέλεχα. τύπτω ἔτυπτον. τέτυφα. quæ qdẽ geminatio, siue reduplicatio quã græci ἀναδιπλασιασμόν appellãt cõis est, & si alibi pꝛ correptũ fieri contingat. Si uero positiõe lõga existat, qd fit cũ duæ sequant consonãtes siue actu siue ptãte nulla fit cõsonantium geminatio, ut σπείρω ἔσπειρον. ἔσπαρκα nisi muta cum liquida fuerit, quia tunc geminatur

muta. ut κρίνω ἔκρινον κέκρικα. Et qm̄ reduplicationis mentio facta est, nō erit iutile p̄terea quæ in primo tractatu diximus hoc etiā i loco ſm̄ diuersarū linguarum uarietatē quædā ad eā ptinētia dicere. Est igitur ἀναδιπλασιασμὸς μιᾶς συλλαβῆς παράληψις μετὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου. ἢ ἀντιστοίχου. i. Reduplicatio est unius syllabæ assumptio cum eadē consonante siue antisticho eius. Est autem duplex, ppria, & ipropria. Propria fit tribus modis, cōmuni. ionico, & attico. Sed ex his cōmunis & ionicus sunt similes inter se, p̄ter q̄ in hoc ꝙ in cōmuni ῑ preponitur. In ionico uero ε̄. Duobus autē modis ambo fiunt. Altero quidē cum uerbum a tenui consonāte. media ue incipit. Altero aūt cum a crassa icohat. Nam si a tenui icipiat, media ue & ea quidem siue sola, siue cum alia consonante, eadē repetitur ut δῶ διδῶ. πλῶ πιπλῶ. κλήσκω κικλήσκω. Δ. χ. ἔρχεο κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς ὄφρα τι εἴπῃ. Si a crassa, pro ea siue sola sit, siue cum alia cōsonante, antistichon eius, hoc est propria eius tenuis ponit. ut θῶ τιθῶ. χρῶ κιχρῶ. At ionico. cū ε̄. ut κάμω κεκάμω τμῶ τέτμω. κλῶ κέκλω. Et hac reduplicatione iones respuētes p̄teritorū augmentū in oibus modis & tēporibus, maxime aūt in ambobus aoristis uti cōsueuerūt cuius usus apud homerū frequentissimus est in uerbis nec solum in ω̄ desinētibus, sed etiam in μι̅. Δ. δ. κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς. κεχάροντο δὲ πάντες ἀχαιοί. & ἰλιάδος δ. ὑπὸ δὲ τρῶες κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. & λ. γ. τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο. & λ. ζ. φαίη κεν φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι. & Δ. δ. τὸν ἔπως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι. Hac eadem utimur reduplicatiōe in cōi ptō per consonantē presentis si ipsum ε̄ correptū existat ut supra dictum est, ut τύπτω τέτυφα. πείθω. πέπεικα. Attico modo fit etiā in ptō perfecto quādo uerbū incipit a mutabilibus uocalibus, hoc est ab ᾱ. ε̄. ο̄. Nā principales duæ litteræ p̄ntis p̄ponunt cōmuni ptō, & tertia syllaba a pricipio corripitur, sicut i ptō at-

tico dicetur. ut ἀκούω ἤκουκα κοινῶς. καὶ ἀκήκοκα ἀττικῶς. καὶ μέσος
ἤκουα ἀκήκοα. Et hæc dicit̃ propria reduplicatio, q̃nquidẽ in ea cõ
sonans reduplicatur, & si non eodẽ modo in omnibus idioma-
tis hoc fieri contingat. Nam in cõi reduplicatione, & ionica in
prima & scđa syllaba geminatur consonans & p ῑ, siue ε̄ uocales
breues, ut δῶ διδῶ. τλῆμι τέτλημι. uñ τέτλαθι, & τετλάναι. & τε-
τλάμεν ἰωνικῶς. Δ. γ. νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης. In attica uero, in
secũda & tertia syllaba & per uocalem longã η scilicet, siue ω̄ μέ-
γα. ut ἀλείφω. ἤλειφα κοινῶς. καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. ubi λ. cum η̄ ge-
minatur. ὀρύττω ὤρυχα κοινῶς. καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς. hic uero ρ̄ cũ ω̄ ᾱ
enim & ε̄. ex tẽporali augmento in η̄ uertuntur. ο̄ μικρόν uero in ω̄
μέγα quæ quidẽ uocales longæ in cõi ptõ ratione augmenti pri-
mum tenent locum. In attico uero secundum, ut in dictis exem-
plis uidere licuit. Impropria reduplicatio item duobus fit modis
uno per ῑ, altero per ε̄. Per ῑ item duobus modis. Vno quando
uerbum incipit a uocali, ut ῶ ἰῶ. ἵημι. Altero quãdo uerbum in
cipit a ς. ut ςῶ ἱςῶ ἵςημι. in quo σ non reperitur quoniã ἰῶτα po
sitiõe duarum consonantium σ scilicet & τ existit productũ. Sed
utroq; modo ῑ solum præponitur, & hic modus cõmunis est.
Per ε̄ solum, ut ῶ ἐῶ. ἕημι. ἕεμαι. καὶ ἧμαι. & hac geminatione atti-
ci uti solent in ptis uerborum ab ο̄ incipientium, ut ὤρακα ἑώρα-
κα. ὦσμαι ἔωσμαι. quos poetæ imitati etiam in aliis temporibus
uerborum tam in ω̄ q̃ in μι desinentium ea frequenter utuntur
ut εἶπα ἔειπα. ἧκα ἕηκα. ὠσάμην ἐωσάμην. quæ quidem reduplica-
tio impropria dicitur, quoniã nulla repetitur consonans. sed so-
la uocalis preponitur. Et hæc de reduplicatione. Quo ad ulti-
mam uero syllabam sciendum est ptm̃ perfectum actiuum uer-
borum omnium in ᾱ desinere, & a futuro fieri extrema uocali,
ω̄ scilicet in ᾱ conuersa. sed ante eam diuersam habere consonan
tem, ut in coniugationum diuisione dictũ est. Si igit̃ uerbũ fue-

rit primæ cõiugatiõis.futu℞ hẽbit ψ ante ω̄,& ptm̃ ante ᾱ φ habebit ut τύψω.τέτυφα.Si uero Secundæ.futu℞ hẽbit ξ.& ptm̃ χ ut λέξω λέλεχα.At si tertiæ,& cuiusuis aliarum fuerit coniugationum tam grauitonorum q̃ circunflexorum,& terminatoru3 in μῑ,futu℞ hẽbit σ ante ω̄,quo in κ conuerso,& ω̄ in ᾱ fiet ptm̃ actm̃,ut πείσω πέπεικα.Quædam tamen excipiuntur uerba in ζω̄ & in σσω̄ desinentia.quæ cum ξ hẽant in futuro.χ in ptõ habere necesse est.icciteo ad secundam reducenda sunt grauitonorum cõiugationem.ut κράζω κράξω κέκραχα.ὀρύσσω ὀρύξω ὤρυχα. Verba autem quintæ coniugationis & si actu non hñt σ in futuro διὰ τὴν κακοφωνίαν,natura tamen illud appetunt cum sit ꝓpria futuri cõsonans.Aeoles enim per σ huiusmodi futurũ enuntiare cõsueuerũt,quo in κ cõuerso,ac imutabili permanẽte fit ptm̃ perfectum.ut ψάλλω.μέλ ψαλῶ,κοινῶς.καὶ ψάλσω αἰολικῶς.παρ. ἔψαλκα.σπείρω μέλ σπερῶ κοινῶς,καὶ σπέρσω αἰολικῶς.παρ.ἔσπαρκα Habentia uero μ seruãt qdẽ ipm μ in ptõ pfecto,sed iterponunt η̄ iter μ & κ ob ieptã cõsonãtiũ structurã.debebat eni esse ab eo qđ est νέμω νεμῶ νένεμκα.& ab eo qđ ẽ βρέμω βρεμῶ βέβρεμκα.At νενέμηκα dicimus,& βεβρέμηκα.nam μ ante η̄ neq̧ in comprehẽsione syllabarum,neq̧ in distinctione ponitur.icciro huiusmodi uerba aberrauerunt a grauitonorum regula,& secuta sunt circuuflexorum formam.& hæc sunt quæ ab antiquis annotata inuenimus δέμω δεδέμηκα.καὶ συγκοπῇ δέδμηκα.νέμω νενέμηκα. βρέμω βεβρέμηκα.τρέμω τετρέμηκα.τέμω καὶ τέμνω τετέμηκα,καὶ συγκοπῇ τέτμηκα.κάμω καὶ κάμνω.κεκάμηκα καὶ συγκοπῇ κέκμηκα. γέμω γεγέμηκα. Desinentia uero in νω̄ non seruant ν̄ in preterito actiuo sed in γ conuertunt.sequente κ̄.Nam ν ante γ.κ. ξ.χ.semper in γ uertitur.ut φαίνω φανῶ.πέφαγκα.μένω tamen μεμένηκα facit,tanquam a themate circu flexo deductum hoc est μενέω ῶ.At disyllaba habentia ante ν.siue ῑ,siue εῑ.siue υ.

prorsus abiiciunt ν in ptō. ut κρίνω κέκρικα. κτείνω ἔκτακα. θύνω τέθυκα. Sed hæc pauca sunt. Penultimā quoq; hēt eandē cum futuro id qđ omnibus qdem uerbis cōmune est, ut λέγω λέξω λέλεχα. πείθω. πείσω πέπεικα, qbusdā exceptis, ut in primo tractatu dictū est. Secūda psona τέτυφας. Tertia τέτυφε. δυϊκά τετύφατον. τετύφατον. πλη. Prima psona τετύφαμεν κοινῶς. καὶ τετύφαμες δωρικῶς. sicut δεδοίκαμες. θεό. ἐν θύρσιδι. τὸν πᾶνα δεδοίκαμες. p δεδοίκαμεν. Secūda persona. τετύφατε. Tertia τετύφασι κοινῶς. καὶ τετύφαντι δωρικῶς sicut ἑστήκαντι. θεό. ἐν ἀδωνιαζούσαις. ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι. καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδιδύντι. ἀντὶ τοῦ ἑστήκασι. καὶ ἐνδιδοῦσι.

De preterito attico.

Quandocūq; Verbū incipit a mutabilibus uocalib⁹. uidelicet ab ᾱ. ε. & ο aliqua sequēte cōsonāte in quā nō desinit prima syllaba. sed quæ potius sit principiū secūdæ, ut ἀκούω. ἐρείδω. nec a lōga icipiat uerbū ut ᾄδω. Attici faciunt ꝓprium ptm̄ actiuū. medium. & passiuū. principales duas litteras pn̄tis præponentes communi ptō, primā. s. uocalē, & sequentem cōsonātem, ac tertiam syllabā a pricipio corripientes si trium syllabaꝝ numerū excesserit, ut ἀγείρω ἤγερκα κοινῶς. καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς. καὶ ἀγήγερμαι preteritum passiuū. ἀκούω. ἤκουκα. καὶ μέσος παρ. ἤκουα κοινῶς. καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Quo iloco illud sciēdū ē ptm̄ actiuū & passiuū atticū nō posse hr̄e pautiores q̄ttuor Syllabis. Vult enim habere pricipalem syllabam pn̄tis tēporis & eam semp breuē qm̄ ptm̄ atticum nunq̄ a longa pricipium hēt. sed a quapiam trium iam dictarum ᾱ. s. correpta. ε. & ο. At secūdam, & tertiā per eandem cōsonātem geminatā. & cū uocali longa, quæ geminatio, siue reduplicatio atticoꝝ est ꝓpria. nam cōmunis reduplicatio & ionica ī prima & scđa syllaba fit, & cū uocali breui semp ut in ptō cōmuni dictum est. Quartā uero per formatiuā litterā pti perfecti quā græci χαρακτηριστικὸν appellant. ut ἐρήρικα. ἐρήρισμαι ἀπὸ τοῦ ἐρίζω.

Gaudent enim attici consonãtium geminatione etiam in prete rito perfecto uerborum a uocali incipiẽtiũ. Vbi cũ nulla adsit cõso nans, quã in pma & secũda syllaba geminare possint sicut in cõi ptõ τέτυφα & huiusmodi. opus fuit, ut primã pñtis repeterent uocalẽ, ac sequẽtẽ cõsonãtẽ, quæ saltẽ in secũda & tertia gemi nari posset, & oĩno cũ uocali lõga, η scilicet, siue ω μέγα. ut supra diximus. icirco ἐδήδοκα ἀπὸ τοῦ ἔδηκα qđ ẽ ptm̃ actiuũ atticum regulariter formatũ ἀπὸ τοῦ ἦκα cuius thema est ἔδω, assumpsit δο syllabã κατ᾽ ἐπέκτασιν. ut in eo eadẽ cõsonãs pñtis, hoc ẽ δ. i secũda & tertia syllaba repeteret & ea quæ a principio tertia fa cta ẽ corriperet. Sicq; ex trisyllabo tetrasyllabũ factum est. ἀρισο φάνης ἐν βατράχοις. τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκε τῆς μαινίδος. unde passiuũ ἐδήδομαι. ἐδήδοσαι ἐδήδοται. Δηχ. ὅσα τοι ἐκπέπωται. καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι. ἀγήοχα uero. hoc eodẽ mõ formatũ ἀπὸ τοῦ ἄγω ἄξω ἦχα κοινῶς. καὶ ἄγηχα. καὶ ἀγήγοχα ἀττικῶς, abiecit alterũ γ. διὰ τὴν καλλιφωνίαν. & ἀγήοχα factũ ẽ. Mediũ uero ptm̃ trium syllabarum eẽ põt. Nã primã syllabã eãdẽ eẽ oportet cũ prima pre sentis, sicut in actiuo, & passiuo. Secũdã uero, & tertiã p eãdem cõsonãtẽ geminatã enũtiari oportet, q̃ qdẽ cõsonãs & formati ua lr̃a ẽ pñtis tẽporis & pti medii. ut ἀφω. ἧρκα. καὶ μέσος ἦρα κοι νῶς. καὶ ἀφηρα ἀττικῶς. cui⁹ extrema p ρ, q̃ est pti medii figuratiua, enũtiat, & eadẽ repetit i secũda. & tertia syllaba ſm regulæ pce ptionẽ. sic ἔδω. ἦκα. καὶ μέσος ἦδα κοινῶς. καὶ ἔδηδα ἀττικῶς. ὄλλω. ὦλα κοινῶς. καὶ ὄλωλα ἀττικῶς. ὄπω. ὦπα κοινῶς, καὶ ὄπωπα ἀττικῶς Sũt qdã uerba ab ο icipiẽtia: quorum ptõ cõi solũ ε ppone re cõsue uerũt: ut ὦρακα ἑώρακα. ὦγα ἔωγα. uñ ἀνέωγα ei⁹ cõpositum. ὦσμαι ἔωσμαι. ὤνημαι ἐώνημαι. At ἔοικα mediũ ptm̃: ἐκ τοῦ οἶκα, cui⁹ thema εἴκω scilicet nõ ab ο, sed ab ει diphthõgo pncipiũ hẽt idẽ patit. Hoc idẽ faciũt in ptõ ipfecto. ut ὁρῶ ὥρων ἑώρων. ὠνοῦμαι ἐωνούμην. Et i aoristis. ut ἧκα ἕηκα. ἕηκας. ἕηκε. uñ ξυνέηκε. εἶπα. ἔειπα. ἔειπας.

ἔειπε. unde προσέειπε. ὠσάμην. ἑωσάμην. μέσος ἔωσα. ἀπὸ τοῦ ὤθομαι. Sed hæc magis poetica sunt. In quibus aduertẽdũ ẽ, uocales ptis cõib⁹ atticoꝝ more ꝓpositas pñtis seruare spũm. ut ἐλεύθω. ἤλευθα. ἐλήλυθα. ἁνδάνω. ἥνδανον ἑήνδανον. ὁρῶ. ἑῶρον. ἑώρακα. ὠνῶ ἑώνηκα. ἑώνημαι. Est enim regula. ὅτι τὰ ἀττικῶς αὐξανόμενα τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεστῶτος φυλάττουσι. hoc est, attice aucta spiritũ pñtis seruant. ¶ Sed qm̃ dictũ ẽ tertiã syllabã corripiẽdã esse, aduertendum ẽ quo pacto id sit faciẽdũ, quia η mutatur in ε, ut ἀλήθω ἤληκα κοινῶς. καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ω in ο, ut ἐρωτῶ, ἠρώτικα κοινῶς ἐρηρότηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthongus ει. uel ευ. uel οι. uel ου. ει quidẽ abiicit ι. ut ἀλείφω. ἤλειφα, ἀλήλυφα. ἐρήρεικα tñ ἀπὸ τοῦ ἐρείδω non abiicit ι, ne coincidat cum hoc ptõ ἐρήρικα. cui⁹ thema ẽ ἐρίζω διὰ τοῦ ι. qđ cõtendo significat. hoc idem facit & ei⁹ preteritum medium, & passiuum, ut ἤρεικα ἐρήρεικα. ἤρεισμαι. ἐρήρεισμαι. ἐρηρέδαται uero tertia persona pluralis ἰωνικῶς. ἀπὸ τοῦ ἐρήρεισται tertia singulari ἀττικῶς corripit tertiam nõ ε sed ι abiiciẽdo cõtra regulã iã dictã, qđ factũ ẽ, atticorũ more, sed ionum. ευ abiicit ε, ut ἐλεύθω. ἤλευκα. ἐλήλυκα. καὶ μέσος ἐλήλυθα. οι uero abiicit ι. ut ἑτοιμάζω. ἡτοίμακα ἑτητόμακα. At ου abiicit υ. ut ἀκούω. ἤκουκα ἀκήκοκα. καὶ μέσος ἀκήκοα. interdum uero dores in huiusmodi preteritis atticis tertiam natura longam seruant. ut ὁρῶ ὁρήσω ὥρηκα ὁρώρηκα. ἀλήλιμμαι etiam: qđ ab ἤλειμμαι preterito cõi fit. cuius thema est ἀλείφομαι tertiã hẽt productã, nõ tñ diphthõgo cũ ex ea abiectũ sit ε, sed positione, qm̃ nõ licuit ullo mõ abiicere μ. cõsonãtem q̃ extremã syllabã ꝓcedit, cũ sit de eius formali essentia qđ qdẽ accidit oibus passiuis ptis, q̃ añ μαι finalẽ, aliquaꝫ hñt cõsonãtem, ἀλάλημαι uero, & ἀκάχημαι æolica sunt et pñtis tpis uerboꝝ in μι. ut eoꝝ testãtur pticipia. hoc ẽ ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος, q̃ accẽtũ hñt i añpenultima. sicut τιθέμενος ἀπὸ τοῦ τίθεμαι ἀλαλύκτημαι ẽt, ut qbusdã placet p ñtis tpis ẽ. Sed de his in

tractatu uerbo℞ i μι pleniꝰ dicet. Sciēdū est ēt quādo pn̄s icipit a λ. siue μ, atticos abiicientes primū λ, siue primū μ, & iterponentes ῑ facere ꝓprium ptm̄. ut λείβω λέλειφα κοινῶς, καὶ εἴλειφα ἀττικῶς. μείρομαι μέμαρμαι κοινῶς. καὶ εἵμαρμαι ἀττικῶς. ὑπερσ.

E'τετύφειν fit a τέτυφα ptōpfecto, extrema in ειν mutata, sicut in prio tra ctatu dictū ē. Sed hoc in loco illud annotādū ē ꝙ quemadmodū attici faciūt ꝓpriū ptm̄pfectū actiuū, mediū, & passiuū qn̄cūq; uerba icipiūt ab aliqua mutabiliū uocaliū hoc ē, ᾱ. ε̄. & ō. eodē mō faciūt & ptm̄plusq̄pfectū eorūdē uerbo℞, augētes isup principalē uocalē, q̄ semp in ptōperfecto attico corripit. qm̄ regula est ꝙ uerba a breui uocali icipiētia i ptōplusq̄pfecto attico tēpore augent. ut ἀγήοχα ἠγηόχειν. ὀρώρυχα ὠρωρύχειν. ἀκήκοα ἠκηκόειν. excipit ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα q̄d ἐληλύκειν, & ἐληλύθειν facit absq; augmento. Excipit ēt ἐώλπειν ἀπὸ τοῦ ἔολπα. & ἐώργειν ἀπὸ τοῦ ἔοργα. & ἐῴκειν ἀπὸ τοῦ ἔοικα. τροπῇ τοῦ ō μικροῦ εἰς ω̄ μέγα, καὶ τοῦ ῑ ὑπογηγραμμένου, quo℞ prima corripit. media uero ꝓducit καθ᾽ ὑπερβιβασμὸν τοῦ χρόνου, hoc ē p transitionē tēporis nā ἠόλπειν & ἠόργειν. & ἠοίκειν dicēdū fuerat ſꝫ antiquo℞ p̄ceptionē. Hoc ēt aduertēdū ē iones disoluētes ει diphthōgū priæ psonæ i εα & abiiciētes ν, ἐτετύφεα dicere, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφειν. & ἤδεα ἀπὸ τοῦ ἤδειν. ἰλιάδος ε. ἤδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων δαναοῖσιν ἄμυνεν. & ἐπεποίθεα. ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθειν. Δ. δ. τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ᾽ ἰθύν. At in tertia persona dissoluentes ει i duo εε ἐτετύφεε dicūt ἀπὸ τοῦ ἐτετύφει. & ἐπεποίθεε. ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθει & ἤδεε ἀπὸ τοῦ ἤδει. ἰλιάδος. β. ἤδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. & ἰλιάδος. σ. οὐδέτις ἄλλος ἤδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. Cur aūt abiicitur ν̄ in prima psona: hæc assignat ratio. Nam τὸ ἀπωσικὸν, ἢ ἀποβλητικὸν ἐστι τοῦ ν. hoc est abiectiuum nisi dictio ex declinatione in ν. desinat, ut ἡ μοῦσα. τὴν μοῦσαν. ἔτυψα ἔτυψαν. tertia persona pluralis pmi aoristi. Sed de his q̄ patiūtur

& ubi nulla ratio inflexionis in ν̄ cogit desinere oīno illud abiicit. ut ξέρξην ξέρξεα. solutiōe η̄ in εᾱ. sic ἐτετύφειν ἐτετύφεα. Dissoluunt q̄dem ε̄ι diphthōgū in εᾱ in prima p̄sona: cū ᾱ sit formatiua lr̃a p̄mæ p̄sonæ, ut τέτυφα. ἔτυψα. At in tertia p̄sona ī duo εε̄ q̄m ε̄ est formatiua lr̃a tertiæ p̄sonæ, ut ἔτυπε. τέτυφε. ἔτυψε. Loquor de integris dictionib⁹. nā ἐβόα ex synæresi ē, ἀπὸ τοῦ ἐβόαε. Attici uero cōtrahētes ε̄ & ᾱ in η̄ in p̄ria p̄sona, & duo εε̄ et in η̄ in tertia dicūt ἐτετύφη ἐγώ, & ἐτετύφη ἐκεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἐτετύφειν ἐγώ. & ἐτετύφει ἐκεῖνος. sicut ἐκεχήνη ἐγώ, & ἐκεχήνη ἐκεῖνος. ὡς παρ' ἀριστοφάνει ἐν ἀχαρνεῦσι. ὅτε δὴ κεχήνη προσδοκῶν τὸν αἰσχύλον. ἀντὶ τοῦ ἐκεχήνειν ἐγὼ προσδοκῶν. Sic ᾔδη ἐγώ. καὶ ᾔδη ἐκεῖνος. ἰλιάδος ᾱ. ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα. τά τ' ἐσσόμενα. ἀντὶ τοῦ ᾔδει tertia p̄sona. In q̄b⁹ nulla uidetur ratio cur extremæ syllabæ taʒ primæ q̄ tertiæ ῑ sit subscribēdū etsi ī q̄busdā codicib⁹ inueniat̃, q̄d scriptorꝝ errore arbitror poti⁹ accidisse, q̄ ulla ratione. Eustathi⁹ tñ ἐν τῷ ψ τῆς ὀδυσσείας sup̄ his disserēs tradit ᾔδεα fieri ἐκ τοῦ ᾔδη ἀττικῶς nō āt ἐκ τοῦ ᾔδειν κοινῶς cuius uerba hæc sūt. Non simpliciter ex iis q̄ sūt ᾔδειν, & ἐπεποιήκειν, & similia p̄ solutionē ᾔδεα & ἐπεποιήκεα facta eē. sed ex atticis hoc ē ᾔδη & ἐπεποιήκη, q̄ ab eis uidelicet ᾔδειν, & ἐπεποιήκειν facta sūt. tradit. n. heraclides atticos talia p̄tā plusq̄p̄fecta ī η̄ solo terminare dicētes ᾔδη. ἐπεποιήκη. ἐνενοήκη. Et sic ait Panæti⁹ scripturas hēre apud platonē. & thucydides huiusmōi cōsuetudine attica usus ē. & has diuisiōes ex his dicitiones p̄prie p̄ferre ᾔδεα dicētes, resolutōe η̄ in εᾱ. hæc Eustathi⁹. Sed utcūq; accipere uoluerim⁹ siue ex solutōe crasiʒ fieri ᾔδεα ᾔδη. siue ex crasi solutionē ᾔδη ᾔδεα, apparet ῑ nullo mō̃ extremæ syllabæ subscribēdū eē. At ī p̄ma syllaba hui⁹ p̄ti ᾔδη subscribit ῑ atticorꝝ more, q̄ ε̄ p̄tōrꝝ ī η̄ mutare cōsueuerūt siue solū, siue ī diph. ut ἐδυνάμην ἠδυνάμην. ἐβουλόμην. ἠβουλόμην, sic εἴδειν ᾔδειν. τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η̄, καὶ τοῦ ῑ ὑπογεγραμμένου. ὅθεν ᾔδη. Dores ēt

has tertias personas per η enũtiare cõsueuerũt. θεό. ἐν νομεῦσι. καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη, ἀντὶ τοῦ ὀπώπει. Secunda persona ἐτετύφεις. Tertia ἐτετύφει κοινῶς. καὶ ἐτετύφη ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ ἐτετύφεε ἰωνικῶς. Δυϊκά. ἐτετύφειτον. ἐτετυφείτην. Πληθ. ἐτετύφειμεν κοινῶς καὶ ἐτετύφειμες δωρικῶς. ἐτετύφειτε. ἐτετύφεισαν κοινῶς. καὶ ἐτετύφεσαν ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς, ὡς ᾔδησαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔτυψα a futuro fit. ω in α mutato, ac ẽ cõi augmẽto syllabico preposito, seruata ẽt eiusdẽ futuri cõsonãte añ α finalẽ, ut τύπτω τύψω ἔτυψα. Excipiunt εἶπα ἀπὸ τοῦ ἔπω. & ἤνεγκα ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, qm̃ non seruãt futuri cõsonãtes. nã enũtiãdi fuerãt alter p ψ, ut ἔψω εἶψα. alter uero p ξ. ut ἐνέγξω ἤνεγξα. Excipiũtur & ἔθηκα ἀπὸ τοῦ τίθημι. & ἔδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι. & ἧκα ἀπὸ τοῦ ἵημι qđ mitto significat, qui quidẽ aoristi licet enuntiandi fuerãt p cõsonãtes suorũ futurorũ, hoc ẽ σ, ut ἔθησα. ἔδωσα. ἧσα in usu tñ hñtur per κ. nec uariãt nisi i idicatiuo. ab εἶπα tñ fit εἶπον εἰπάτω, τὸ προσακτικὸν sicut ab ἔτυψα τύψον τυψάτω. Δ. γ. οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες, εἴπατε δ' εἴσω δμωῇσι. καὶ ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ εἴπατε δ' ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ. καὶ γαῖα γένοντο. & εἶπας εἶπαντος. καὶ εἰπάμην μέσος ἀόριστος α. unde ἀπειπάμην. ἀπείπατο. καλλίμαχος. οὐ δὲ γὰρ ἱππώ ἄκλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι. ab ἤνεγκα uero ἠνεγκάμην μέσος ἀόριστος α. unde ἔνεγκαι ἐνεγκάσθω. τὸ προσακτικὸν qđ his qdẽ duobus aoristis euenit. qa π. & κ. etsi mutæ sint. sunt tñ dimidiũ cõsonãtiũ eorũ futurorũ, hoc est ψ. & ξ. nã ψ. uim hẽt π. & σ. ξ. uero κ. & σ. Herodianus enim dicit ὅτι οἱ φιλάξαντες καὶ ἥμισυ τοῦ στοιχείου ἐκλίθησαν. εἶπα γὰρ ὤφειλεν εἶναι εἶψα. καὶ ἤνεγκα ὤφειλεν εἶναι ἤνεγξα. Hoc idẽ patitur & ἤνεικα ἀόριστος α ἀπὸ τοῦ ἐνείκω. Δ. ι. δῶρα, τὰ οἱ φαίηκες ἀμύμονες ἐνθὰδ' ἔνεικαν. καὶ τὸ προσακτικὸν ἔνεικον ἐνεικάτω. Δ. θ. καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος. Vbi aduertẽdũ priꝰ eẽ ἐνέκω. Deinde ἐνείκω. πλεονασμῷ

τοῦ ῑ, quo in ν. uerso sicut αἴρω αἶρεν. ν. uero in γ. seqnte κ. fit, ἐνέγκω. Excipiunt ēt ἔχευα & ἔχεα. ἀπὸ τοῦ χεύω. & ἔκηα ἀπὸ τοῦ καίω. & ἔσευα ἀπὸ τοῦ σεύω. καὶ ἤλευα ἀπὸ τοῦ ἀλεύω. q cū oīno futuri cōsonātes respuant pure enūtiātur. ¶ Penultimā uero eādē hēt cū futuro, & uniuersaliter natura: aut positiōe pductā: ut ἀκούω ἤκουσα. τύπτω ἔτυψα. aliqn̄ uero natura: & positōe. ut ἤμειψα. Sȝ de his i prio tractatu satis dictū ē. Secūda psona ἔτυψας. Tertia ἔτυψε. ¶ δυϊκὰ ἐτύψατον. ἐτυψάτην. ¶ πλη. ἐτύψαμεν κοινῶς. καὶ ἐτύψαμες δωρικῶς ἐτύψατε. ἔτυψαν. a gtō sui pticipii fit cū nō sit ὀξύτονον. abiecta τος syllaba. ut τύψας τύψαντος ἔτυψαν. ἀόριστος β.

Secūdus aoristus actiuoꝝ a priori fit, mutata finali in ον breueȝ, & figuratiua posita ante ον, loco eius litteræ quæ finalē precedit in primo aoristo, & est parium syllabaꝝ cum primo si sit a grauitono themate. ut τύπτω ἔτυψα ἔτυπον. Si aūt a circūflexo minuit una syllaba. ut δουπέω ῶ. δουπήσω ἐδούπησα ἔδουπον. Quia quādocūqȝ futurum primum superat psens circūflexum. tūc mediū pteritū minuit una syllaba ab actiuo. Secundus aoristus a prio. ut κτυπῶ. μέλλων κτυπήσω. παρ. ἐκτύπηκα. μέσος ἔκτυπα. ἀόρ. α. ἐκτύπησα. δεύτερος ἔκτυπον. Futurū uero fm̄ in uerbis circunflexis in usu nō est. Quæ qdem tpa, hoc ē mediū ptm̄, & Secūdus aorist⁹ in pria & secunda cōiugatiōe circunflexoꝝ raro iueniūtur. In tertia uero nunquā, & ab his uerbis solū fiūt quæ i ῶ nō puꝝ desinunt. ut δουπῶ. ὀλισθῶ. Sed de hoc i ptō medio lati⁹ tractat. Quādo uero futuꝝ pares hēt syllabas cū pn̄ti tūc medium ptm̄ pariū ē syllabaꝝ cū actiuo. & Secūdus aoristus cū primo. & Sȝ futuꝝ cū prio. ut τύπτω. μέλλων τύψω. παρ. τέτυφα. μέσος τέτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἔτυψα. δεύτερος ἔτυπον. μέλ. α. τύψω. μέλ. β. τυπῶ. ¶ Corripit autē penultimā a themate grauitono existens Secundus aorist⁹. ut λήβω ἔλαβον. παίω ἔπαον, oportet āt illum polysyllabū eē. alioq hoc nō eēt uniuersale. εἶδον. enim, & εἶλον

& εἶκον. & εἵλκον. & ἦλθον. & εἶπον. & ἦγον. unde ἤγαγον. longam hñt penultimã rõne principalis. hoc est primæ syllabæ. Nã disyllabi existẽtes eãdem habẽt & primã & penultimã. At ἔχον παρενθέσει τοῦ σ. ꝓducit penultimã, ἀπὸ τ ἔχω θέματος ẜm aliquos. Sed melius ἀπὸ τ χέω χῶ. χήσω. ἔχησα. ἔχον. q̃ qdem aorist⁹ etsi ei⁹ thema circũflexũ monosyllabu; sit formari tamẽ potuit. qđ medio ptõ nõ euenit. uñ χῶν χόντος ei⁹ ꝑticipiu;. Δ. α. ἄγχι χῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι. & χὲ τὸ προσακτικὸν, καὶ χὲς προσθέσει τοῦ σ. καὶ μέσος χοῦ, χέθω. unde παράχου κύριε. ἴδον uero ratione penultimæ corripitur, & poeticu; ẽ. Quædã tamen polysyllaba positione penultimã producunt. quoꝝ thema quãpiam mutataꝫ hẽt i ultima, & añ mutã ρ imutabilẽ, ut πέρθω. ἔπαρθον. δέρκω ἔδαρκον. μάρπτω ἔμαρπτον. ἔπραθον uero & ἔδρακον poetica sunt. κατὰ μετάθεσιν. his adiungit̃ ἤνεγκον licet ρ nõ hẽat añ mutã. & ἔπεφνον ἔπληγον etiã quod penultimã habet ꝓductã differentiæ causa. ἔπληγον enim ad corpus refertur. ἔπλαγον uero ad animam. In circunflexis autem uerbis corripit penultimam Secundus aoristus quandocunq; thema solam consonantem hẽt ante ω̄ finalem, ut κτυπῶ ἔκτυπον. πεσῶ ἔπεσον. excipiuntur δουπῶ ἔδουπον. εὑρῶ εὗρον. Quando autem thema duas habet consonantes, penultima positione producitur. ut χραισμῶ ἔχραισμον. ὀλισθῶ ὤλισθον. βλαστῶ ἔβλαστον. ἀλαλκῶ ἤλαλκον. ἁμαρτῶ ἥμαρτον. ἤμβροτον uero mutatione ᾱ in ō, & transpositione ρ, & interpositiõe β, inter μ, & ρ, cum modo nullo cohercre possint in eadem dictione, corripit penultimam. Quando autem corripit penultima secũdi aoristi: & quæ in quas mutẽtur in prio tractatu satis dictũ est. Sed aduerteneũ est uerba in ω̄ purum desinentia si in penultima habuerint aut εῦ, aut οῦ, nequaquam formare posse neq; medium ptm̃, neq; ẜm aoristũ, preter ἀκούω, cuius medium ptm̃ est ἤκουα κοινῶς. καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Secundus aoristus

ἤκοον, ut quibusdã placet. Videt tñ nõ posse recte formari huius-
modi aoristus ἤκοον. quibusdã regulis inter se pugnantibus, quæ
huiusmodi sunt. τὰ εἰς ῶ λήγοντα ῥήματα τῇ εῦ, ἢ οῦ διφθόγγῳ παρα-
ληγόμενα μέσον παρακείμενον οὐ ποιεῖ, οἷον βασιλεύω ἱππεύω. δου-
λεύω. κρούω. πλὴν τοῦ ἀκούω. ὅθεν μέσος παρα. ἤκουα. καὶ ἀττικῶς ἀκή-
κοα. καὶ πῶς μέσου παρακειμένου ὄντος ὁ δεύτερος ἀόριστος οὐκ ἔστιν, ἐπει-
δὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος πρὸ τοῦ ον ἔχει τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακει-
μένου μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ καθαρεύοντος ἀπέλειψεν ὁ δεύτερος ἀόριστος.
καὶ ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀεὶ βραχείᾳ παραλήγεται. καὶ εἰ ἐγένε-
το, ἤκουον ὤφειλεν εἶναι μακρόν, ὅπερ ἄτοπον. idest. Verba in ῶ de-
sinentia per εῦ diphthongum, aut οῦ penultimam hñtia ptm̃ me-
dium nõ faciunt. ut βασιλεύω, ἱππεύω. δουλεύω. preter ἀκούω. un-
de ptm̃ mediũ ἤκουα, & attice. ἀκήκοα. Et quomodo existẽte ptõ
Secũdus aoristus nõ extat. Quoniã secũdus aoristus medii pre-
teriti cõsonãtem añ ον hẽt, medio aũt ptõ nõ habẽte, sed pure p-
lato. Secũdus deest aoristus. Etiã qa secũdus aorist⁹ penultimã
semp corripit, etsi fieret, ἤκουον eadem pducta esse deberet. sicut
ἤκουα. qđ absurdũ est. Inuenit tamen ἔπαον ἀόρ. β. unde ἐπάην.
καὶ ἀνεπάην. ἀόρ. β. παθητικὸς ἐν συνηθείᾳ idest in usu, cuius ptm̃
mediũ. hoc ẽ πέπαυα, ἐκ τοῦ παύω, absq; cõsonãte pure pfert p
αῦ scilicet diphthongu;, qua soluta Secũdus aoristus α solũ ad-
misit. Scđa psona a pria singl' fit ον in ες mutata ἔτυπον ἔτυπες.
Tertia ἔτυπε. et alia q̃ pti imperfecti formationẽ oĩno sequũtur.

ἀόρ. α. Τύψω a τύπτω presenti fit, idẽ hñs pncipiũ, qđ qdẽ nõ oib⁹
accidit uerbis. Nã θρέψω. & θρέξω p θ. scribũt, & si illoꝝ themata
τ. hẽant ãtistoichũ ei⁹. ut τρέφω, & τρέχω. Sciẽdũ tñ hæc quoq;
p θ. scribenda fuisse. θρέφω, & θρέχω. Sed quia regula est ὅτι οὐ-
δέποτε δισύλλαβος λέξις θέλει εἶναι ἐν χρήσει τῆς προτέρας συλλα-
βῆς ἀρχομένης ἀπὸ δασέως καὶ τῆς δευτέρας ἀπὸ δασέως. idest qđ
nulla dictio disyllaba sit i usu cui⁹ prior syllaba incipiat a crassa,

altera quoq; a crassa principiũ hēat, ꝓpterea cautum est ut prior crassa in pñti ipropriā tenue; mutata sit, sed i futuro seruata quã uis ē sequat qđ crassu; spm̄ uidet hr̄e. Sed deeo regula est ut cũ crassis crassum sit, cũ tenuib⁹ tenue. Excipit etiã ἕξω. ἀπὸ τοῦ ἔχω quod aspirat ad differentiã ἔξω aduerbii loci s̄m aliquos. At eustathius, ἐν τῷ ι τῆς ὀδυσσείας eadē utit rōne in hoc uerbo ἔχω q̄ usi sum⁹ in τρέφω & τρέχω. qđ heraclidæ auctoritate confirmat dicens. φησὶ γὰρ ὁ βαθὺς ἡρακλείδης ἐν τῷ ἔχω δασὺ ἦν τὸ ε. ἐψιλώθη δὲ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ χ. διὸ ἐδασύνθη ὁ ἕξω μέλλων διδάσκων ἀπὸ τῶν αὐτῶν τοῖς ἐνεστῶσι πνευμάτων ἄρχεσθαι τοὺς μέλλοντας. Hoc est. Dicit enim profundus heraclides in ἔχω aspiratum erat ε, sed tenue factum fuit ob illationem χ iccirco aspiratum est ἕξω futurum docens ab eisdem spiritibus cum presentibus incipere futura, Ante ω̄. ψ. hēt futuꝝ cũ primæ sit cõiugatiõis grauitonorũ in quo est σ potestate: qm̄ oē futuꝝ cuiusuis cõiugatiõis hãc appetit cõsonãtem, & eam uel actu, uel potestate hēt ut λέγω λέξω. πείθω πείσω. φράζω φράσω. ἀκούω ἀκούσω. Excipiunt uerba qntæ cõiugatiõis, quoꝝ futuꝝ in ω̄ desinēs circũflexũ p eãdē imutabilē pñtis enũtiatur, ut ψάλλω μέλ ψαλῶ. νέμω νεμῶ. φαίνω φανῶ. σπείρω σπερῶ. Aeoles tñ cõsueuerũt. & cũ σ. & accētu acuto in penultima hoc idē futuꝝ proferre, ut ψάλσω. σπέρσω. ὄρσω ἀπὸ τοῦ ὀρῶ. igitur μενῶ μένσω. & κρινῶ κρίνσω. Sed cõmuniter in usu non sunt ob difficilem enũtiationē. multa tñ huiusmodi futura apud poetas inueniunt. Dores uero futuꝝ quoq; tam actiuum q̄ mediũ uerborum aliaꝝ cõiugationum circunflectũt non solum grauitonoꝝ. uerũ etiã circũflexoru;. & terminatoꝝ in μι. ut τυψῶ. πλεξῶ. πεσοῦμαι, ἐσοῦμαι. unde πεσεῦμαι. ἐσεῦμαι. τροπῇ τῆς ου εἰς ευ. ὡς ἁλῶ ἁλοῦμαι ἁλεῦμαι, κατ᾽ ἀναλογίαν.. At in subiunctiuo modo hæc eadem accentu graui enuntiant. ut ἐὰν τύψω. ἐὰν πλέξω. Vbi aduertendum est dores uertere ου diph. aliquando in ω̄. & hoc in

nominibus cum diphthōgus nō sit ex synæresi, ut μοῦσα μῶσα. βουκόλος βωκόλος. Aliqñ aūt in οι. quod participiis fœmininis grauitonorū p̄ntis tēporis euenit. ut τύπτουσα τύπτοισα. γελάουσα γελάοισα. Nonnunq̄ uero in ευ, cū ex synæresi sit diphthongus. ut δημοσθένεος δημοσθένους δημοσθένευς. ποιέουσα ποιοῦσα ποιεῦσα. Eodem modo & in uerbis circunflexis, ut ὀρχέονται ὀρχοῦνται ὀρχεῦνται. & i mediis futuris indicatiui modi, ut κείσομαι. κεισοῦμαι. κεισεῦμαι. ἄσομαι. ἀσοῦμαι. ἀσεῦμαι. & alia. Nec me fugit quosdam esse qui asserant hæc eadem etiā in modo Subiunctiuo circunflecti, & per ει diphthōgum scribi adducentes illud theocriti, μήμευ λωβασεῖτε τὰς ἀμπέλος. sic enim illi legunt quibus nequaq̄ adhereo, cum presertim in pluribus uetustissimis codicibus λωβάσηθε προπαροξυτόνως scriptum inuenerim ἀπὸ τοῦ ἐὰν λωβήσωμαι. τροπῇ τοῦ η εἰς α λωβάσωμαι. λωβάσῃ. λωβάσηται. q̄d & in antiquis theocriti comētariis super illud αὖθις ὅπως στάσῃ δὲ. μήδεος ἄσον ἰοῖσα. sic legimus. τὸ δὲ στασῇ τινὲς περισπῶσιν. ἀλλ᾽ ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσι. ἐὰν στάσωμαι. στάσῃ. στάσηται. ἀπὸ τ. ἐὰν στήσωμαι. τροπῇ τοῦ η εἰς α δωρικῶς. καὶ τὰ ὅμοια. Attici quoq; i uerbis terminatis in ζω grauitonis polysyllabis ī natura breue hn̄tibus. abiecto σ circunflexum faciunt futurū tā actiuū q̄ mediū. ut νομίζω μέλλ νομίσω κοινῶς. καὶ νομιῶ ἀττικῶς. βαδίζομαι. μέλλ βαδίσομαι. κοινῶς καὶ βαδιοῦμαι ἀττικῶς. ¶ Penultimā etiā hēt futurū equalē tpe cū p̄nti, aut maiorē nunq̄ uero minorē. Excipit̄ πνίγω πνίξω. & ἐρύκω ἐρύξω. & ψύχω ψύξω. quorū penultima p̄ntis est natura lōga. futuri uero penultima positione tantū. Excipiunt̄ uerba quintæ cōiugatiōis, q̄ penultimā futuri corripiūt cū aut alterā imutabilē abiiciāt ut ψάλλω ψαλῶ. δάμνω δαμῶ. aut ī diphthōgi. ut χαίνω. χαινῶ. κείρω κερῶ. Sunt & quæ cōtrariū patiuntur, ut πλέω πλεύσω. ῥέω ῥεύσω. πνέω πνεύσω. quorū futurū assumit υ ab antiquis positionib⁹ hoc

est πλεύω. ῥεύω. πνεύω. Etiā annotant καίω καύσω. & κλαίω κλαύσω. quoꝝ penultima pñtis ē αι diphthōgus. futuri uero. αυ. Quo in loco sciendū est καύσω. & κλαύσω deolica esse. καύω enim. & κλαύω æoles dicūt, nō tñ in oibus hoc faciunt. sed in his tm̃ in q̄bus iuenerint aliquid atticos detraxisse. queadmodum ἀπὸ τοῦ καίω κάω. & κλαίω κλάω dixerūt. subtracto ι hæc igit æoles καύω dicunt. & κλαύω πλεονασμῷ τοῦ υ. futuꝝ uero καύσω. & κλαύσω. Hoc aūt in δαίω. & παίω non faciunt. cū apud atticos nec δάω. nec πάω inuenerit, Sciendū est ēt oia futura pares habere syllabas cū pñtibus suis, nō plures. neq̄ pauciores ut τύπτω. μέλλων τύψω. ἀκούω ἀκούσω. Et si qua inueniātur quæ uident hr̃e plures syllabas, aut pauciores q̄busdam suis pñtibus. Aduertēduū ē q̄a ea nō sūt eoꝝ futura. sed alioꝝ. ut θελήσω. μελήσω. ὀφειλήσω. βουλήσω & alia hmōi. quæ uident eē futura eoꝝ quæ sunt θέλω. μέλω. ὀφείλω. βούλω per unū λ. sed nō sūt, ueꝝ illoꝝ q̄ sunt θελέω μελέω. ὀφειλέω. βουλέω. unde θελῶ. μελῶ. ὀφειλῶ. βουλῶ circūflexa, quæ attici grauitona fecerūt. θέλω. μέλω. &c. ποιήσω quoq̄ & βοήσω. & χρυσώσω & alia hmōi. nō sūt a circūflexis ποιῶ βοῶ. χρυσῶ. sed ab eorum perfectis, q̄ sūt trisyllaba ποιέω. βοάω. χρυσόω. Sic ēt τυπτήσω apud aristophanē ἐν νεφέλαις. τὴν μητέρ' ὥσπερ, καί σε τυπτήσω. ἀπὸ τοῦ τυπτέω ῶ. θήσω quoq̄ & στήσω. & δώσω pautiores uidentur habere syllabas pñtibus suis. sed nō hñt, q̄a non existūt ab eis quæ sūt τίθημι. ἵστημι. δίδωμι. q̄ annumerata reduplicatione trisyllaba sunt, sed a primitiuis hoꝝ θέω scilicet. & στάω. & δόω, ut suo loco planiꝰ ośdet, αὔξω quoq̄. & ἀλέξω. & ἕψω attica sūt themata & grauitona. q̄ q̄dē s̄m regulā cōem circūflectūtur. Nā uerba ι ψῶ. & ι ξῶ desinētia circūflectūt. ut διψῶ. γιψῶ. κενοδοξῶ. φιλοδοξῶ. αὐξῶ ἀλεξῶ. ἑψῶ. αὔξω uero & ἀλέξω. & ἕψω atticorum more ex circunflexis grauitona facta sūt. Futura tñ fiūt nō ab atticis grauitonis sed ab his q̄ synæresim patiunt. ut αὐξέω ῶ. αὐξήσω. ἀλεξέω ῶ. ἀλ-

ξύσω. ἑψέω ῶ. ἑψήσω. Cōsonātes aūt futuri hæ sūt, ψ. ξ. σ. λ. μ. ν. ρ.

¶ Solet aūt quæri cur in prima cōiugatiōe futu℞ hēat ψ. In secunda ξ. In tertia σ, In quarta indifferēs sit. In quinta imutabiles. Et in sexta etiā σ. Dicēdum. Presens ꝓportionē hr̄e ad gtm̄ noiuꝫ. Futu℞ uero ad ntm̄. Nā cū ntūs enūciať ꝑ ψ. gtūs declinať aut per β aut per π. aut ꝑ φ. ut ἄραψ. ἄραβος. κύκλωψ κύκλωπος. κίνυψ. κίνυφος. Sic in prima cōiugatione, p̄sens cū propoitionē hēat ad gtm̄ efferť, aut per β. aut ꝑ π. aut ꝑ φ, aut ꝑ πτ. ut λείβω. τέρπω. γράφω. τύπτω. Futu℞ uero ꝑ ψ. cū sit ntō ꝓportiōatū λείψω. τέρψω γράψω. τύψω. Nam ψ ptāte cōplectitur β. π. φ. & σ. Rursus Quādocūq; ntūs effertur ꝑ ξ. tūc gtūs ꝑ γ. aut. κ. aut χ, aut κτ declinatur τέττιξ τέττιγος. φοίνιξ φοίνικος. ὄνυξ ὄνυχος. ἄναξ ἄνακτος. hui⁹ gratia qn̄cunq; pn̄s. per γ. uel κ. uel. χ. uel κτ enuntiať futu℞ per ξ effertur, ut λέγω λέξω. πλέκω πλέξω. βρέχω βρέξω. τίκτω τέξω. ξ. n. uirtute comprehendit γ. κ. χ. & σ. Etiam quandocūq; nominatiuus per σ effertur. & imparibus syllabis declinatur tūc gtūs ꝑ δ. aut θ. aut τ aut ꝑ ος pu℞ enūtiať, ut πάρις πάριδος. ὄρνις. ὄρνιθος. λάχης. λάχητος. βότρυς βότρυος. hui⁹ gratia quoties præsens δ aut θ. aut τ. aut ῶ purum habet sicut in sexta coniugatione, tunc futu℞ ꝑ σ effertur. ut ᾄδω ᾄσω. πείθω πείσω. πέτω πέσω. ἀκούω ἀκούσω. Imparibus syllabis dictū est propter κοχλίας κοχλίου. & καλὸς καλοῦ. in his enim & similibus nominatiuus efferť ꝑ σ. At gtūs neq; ꝑ δ neq; ꝑ θ. neq; ꝑ τ. neq; ꝑ ōς pu℞ enūtiať, qm̄ non imparibus syllabis sed paribus declinatur. In quarta uero cōiugatiōe futurum nunc σ habet nūc ξ, sed de hoc satis dictū est supra. At in qnta, quæ ex quattuor cōstat imutabilibus eadē est ꝓportio futuri ad ntm̄, quæ ē pn̄tis ad gtm̄ qm̄ ubiq; eedē seruantur imutabiles. ut μέμνων μέμνονος. ἦτορ ἦτορος. Sic μένω. μενῶ. σπείρω σπερῶ quā ob rem ἀμετάβολα. hoc est immutabiles appellatæ sunt.

¶ μέλλων δεύτερος.

SEcundum futurũ τυπῶ. fit a Secundo Aoristo, abiecto augmento, & extrema in ω̄ circunflexũ mutata, eadẽq; penultima uocali, ac eius consonãte quæ figuratiua cõiugatiõis est, omnino seruatis, ut τύπτω ἔτυπον. τυπῶ. σπείρω. ἔσπαρον. σπαρῶ. Secunda ꝑsona τυπεῖς. Tertia τυπεῖ. ¶ δυϊκὰ τυπεῖτον. τυπεῖτον. a secunda plurali τε̄ in τον conuersa. ¶ πλη. Prima persona a prima singulari ω̄ in οῦ diph. & adiuncta μεν syllaba τυπῶ τυποῦμεν. Scd̃a a prima plurali οῦ in εῖ. & μεν in τε mutatis τυπεῖτε. Tertia etiã a prima plurali. μεν in σι conuersa. τυποῦσι. accentu circunflexo ubiq; seruato.

¶ Formationes alioꝝ modorum Verbi actiui.

AD formationem tẽpoꝝ omnium alioꝝ modorum aduertendũ est primo, pñs & ptm̃ imperfectũ declinari simul, ptm̃ ꝑfectum & ptm̃ plusq̃ꝑfectum simul. Que tẽpora in modo indicatiuo distincta sunt. ut supra patuit. Secundo. Omnia preterita tempora hoc est παρωχημένους in his modis abiicere augmentum siue temporale sit, siue syllabicũ sicut & participia. & simile pñti indicatiui principiũ habere, dempto ptõ perfecto, & paulopost futuro, q̃ in oibus modis & participiis propriũ seruant augmẽtum.

¶ προσακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

Τύπτε. τυπτέτω. ¶ δυϊκὰ. τύπτετον. τυπτέτων. ¶ πλη. τύπτετε. τυπτέτωσαν. Quo in loco sciendum est secundã personã imperatiuoꝝ actiuoꝝ oium extremã corripere syllabam, nisi fiat synæresis. quã tertia ꝑducit, & per ω̄ magnum scribitur. In plurali uero tertiam ꝑsonam extremã corripere, & producere penultimã, ut τυπτέτωσαν. καὶ ἀττικῶς τυπτόντων ad similitudinem gti pluralis eius participii. οἱ τύπτοντες τῶν τυπτόντων.

παρ. καὶ Τέτυφε. a tertia persona pti ꝑfecti actiui. nulla mutatiõe facta. Tertia a scd̃a fit adiuncta τω̄. τετυφέτω. ¶ δυϊκὰ τετύφετον. τετυφέτων. ¶ πλη. τετύφετε. τετυφέτωσαν.

Ἐ ᾱ Τύψον a tertia ꝑſona ſingulari ἔτυψε. extrema in ον cõuerſa. τύψε tñ eſſe debuerat. At ſyracuſanoꝝ cõſuetudo obtinuit, ut in ον potiuſq̃ in ε̄ enũtiaretur, illi eni ε̄ in ον uertẽtes faciunt ſecũdam ꝑſonam imperatiuoꝝ actiuoꝝ. ut λάβε λάβον. ἄνελε ἄνελον. ſic τύψε τύψον. Tertia ꝑſona τυψάτω. quæ ſcḋm analogiam iꝑatiuorum in ε̄ deſinentiũ διὰ τοῦ ετῶ formanda fuerat. Sed q̃a primus Aoriſtus natura ubiq; appetit ᾱ, ut ἔτυψα. τύψας τύψαντος. τύψαιμι. propterea & imperatiuus ꝑ ᾱ potiuſq̃ per ε̄ enuntiatur.

Δυϊκὰ τύψατον. τυψάτων. Πληθ. τύψατε. τυψάτωσαν. καὶ ἀττικῶς τυψάντων. Inuenitur tñ apud poetas οἶσε ἀντὶ τοῦ κόμισον. & ἄξε ἀντὶ τοῦ ἄγε. & ſimilia, quæ & ſi hñt cõſonantem primi aoriſti nihilominus pñtis tꝑis ſunt. Nam multa uerba ſunt quæ a futuro ad pñs deducunt & eius ſeruãt conſonãtẽ queadmodum & primus aoriſtus. & nõ niſi uſq; ad ptm̃ iꝑfectum uariãtur. nec ullius ſunt cõiugatiõis. cũ ꝑ cõſonãtẽ futuri efferant in preſenti. ut δύω. μέλ. δύσω. ὁ ἐνεστὼς δύσω. δύσεις. δύσει. παρατατικὸς ἔδυσον. σες. σε. ὁ μέσος ἐδυσόμην. ἐδύσου. ἐδύσετο. ὀδυσσείας γ. δύσετό τ᾽ ἠέλιος. σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί. ὄρω. μέλ. ὄρσω αἰολικῶς. ὁ ἐνεστώς. ὄρσω. ὁ παρατ. ὦρσον. σες. σε. ὁ μέσος. ὠρσόμην. ὤρσου. καὶ ὤρσεο ἰωνικῶς. τὸ προστακτικὸν ὄρσου καὶ ὄρσεο. λ. π. ὄρσεο διογενές πατρόκλεις. οἴω τὸ κομίζω ἀχρηστον. ὁ μέλλων οἴσω. ὁ ἐνεστὼς οἴσω. ὁ παρατατικὸς οἶσον οἶσες. οἶσε. τὸ προστακτικὸν οἶσε οἰσέτω. ἀντὶ τοῦ κόμιζον. fer. Δ. χ. οἶσε θεέιον γρηῦ. κακόν ἄκος. οἶσε δέ μοι πῦρ. καὶ. λ. τ. τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν. ἄγω. ὁ μέλ. ἄξω. ὁ ἐνεστός. ἄξω. ὁ παρατατικῶς ἦξον. ξες. ξε. τὸ προστακτικόν. ἄξε ἀξέτω. λ. γ. ἄξετε δὲ πριάμοιο βίην. ὄφρ᾽ ὅρκια τιστὰ τάμνῃ. Quibuſdam tamen placet ut hæc ſint primi aoriſti per transformationem ον in ε̄. ut οἶσον οἶσε. ἄξον ἄξε. Sed his aduerſari uiderur horum penultima ε̄ ſcilicet cũ primus aoriſtus in penultimam ᾱ ubiq; appetat, non loquor de ſecunda perſona ſingulari quæ in ο̄ν deſinit ſed de tertia & de his

quæ secuntur ut ἄξον ἀξάτω. ἄξατον. ἀξάτων. & reliqua

Ἐξ β Τύπε. a tertia psona scdi aoristi. ut ἔτυπε τύπε. τυπέτω. παροξυτόνως. Annotatur ab antiquis tres aoristi secundi qui cũ pducant penultimã contra cõmunem regulam etiam mutauerũt accentus locum. ut εἰπέ. ἐλθέ. εὑρέ. λάβε uero, & ἴδε cõiter grauitona sunt. attice uero ὀξύτονα. ut λαβέ. ἰδέ. Γ δυϊκὰ τύπετον. τυπέτων. Γ πλη. τύπετε. τυπέτωσαν. καὶ ἀττικῶς τυπόντων. Aduertendum ẽ futuꝝ nõ iueniri i mõ i peratiuo. nec subiũctiuo. aoristos uero utriusq; habere significationẽ

Γ εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

OPtatiuorum uerborum omnium tam actiuorum q̃ passiuoruꝫ & mediorum nec grauitonorum solum. uerum etiam circũflexorum. & desinentiũ in μι proprium est terminare penultimam in diph. siue propriam siue impropriã. Sed eoꝝ formatio uaria ẽ. Quare uidere oportet unde & quomodo singula formentur & primum de formatione actiuorum.

TEmpora igitur optatiui modi actiuorum fiunt a genitiuis participiorum eorundem tẽporuꝫ. extrema in μι mutata, & abiecta ν consonante si in eam penultima participii desiuerit, cuius loco ponitur ι uocalis, ut fiat diph. ex penultima uocali, & ι addito. Si uero penultima participii fuerit ου diph. mutabitur in οι. cum omnino in penultima oporteat diph. esse, cuius ι sit subiunctiua uocalis.

Γ ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

Τύπτοιμι ergo ẽ a gẽ ptcipii, ut dictũ est. τύπτων τύπτοντος. Scda psona a prima fit. extrema in σ conuersa τύπτοις. Tertia a scda expũcto σ τύπτοι. Γ δυϊκὰ Scda psona a scda pl̃ali τε in τον cõuersa τύπτοιτε. τύπτοιτον. Tertia a scda duali extrema in την cõuersa τυπτοίτην. Γ πλη. Prima persona pluralis a prima singulari fit extrema ĩ μεν cõuersa. τύπτοιμεν, Scda a prima pl̃ali μεν i τε cõuersa

τύπτοιτε. Tertia etiã a prima. subtracto μ τύπτοιεν. Et q̃m dictũ est Secũdã p̃sonã singularis numeri a prima fieri. extrema sylla/ba μι scilicet in σ cõuersa nouũ fortasse uidebitur hoc considerã tibus. uidelicet uocalẽ in consonantẽ mutatã esse, cum sint natu/ra diuersæ. Vbi sciri uel. m mutatiõem quincufariã inueniri. κα/τὰ πάθος. hoc est p̃ passionem. ut ἐλλαφοβόλος ἐλαφηβόλος. τροπῇ τοῦ ο εἰς η. κατὰ παραγωγήν. hoc est per deriuationem, ut λέγω λό/γος. τρέχω τρόχος. τροπῇ τοῦ ε εἰς ο. κατὰ διάλεκτον. hoc est p̃ lin/guarum proprietatem. ut ἡδὺ ἁδύ. τροπῇ τοῦ η εἰς α δωρικῶς. ὄνει/ρος ὄνοιρος. τροπῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς τὴν οι αἰολικῶς. κατὰ σύνθεσιν. i. per cõpositionem. ut δικόλογος. κατὰ κλίσιν. hoc est per declinatio/nem ut αἰνείας αἰνείου. τροπῇ τῆς ας εἰς ου. αἴαντος αἴαντι. τροπῇ τῆς τος εἰς ι. λέγω. λέγεις. τροπῇ τοῦ ω εἰς εις. τίθημι τίθης. τροπῇ τῆς μι εἰς σ τύπτομαι. τυπτόμεθα τροπῇ τῆς μαι εἰς μεθα. ubi una syllaba in duas cõuersa est. & alia hmõi ĩfinita. Vbi liq̃do apparet, & uoca/les in consonantes. & cõsonantes in uocales κατὰ κλίσιν muta/tas esse. Nõ igitur mirãdũ in hmõi optatiuis. μι in σ mutari q̃n/quidẽ hoc κατὰ κλίσιν fieri contingit, ut dictum, est. παρ.

Τετύφοιμι. τετύφοις. τετύφοι a gtõ p̃ticipii τετυφὼς τετυφότος τος in μι. & adiuncto ι penultimæ. Γ δυϊκὰ τετύφοιτον. τετυφοίτην Γ πλη. τετύφοιμεν. τετύφοιτε. τετύφοιεν. ἀόρ. α.

Τύψαιμι. τύψαις. τύψαι. a gtõ participii τύψας τύψαντος.
Γ δυϊκὰ τύψαιτον. τυψαίτην. Γ πλη. τύψαιμεν. τύψαιτε. τύψαιεν. καὶ αἰολικῶς τύψεια. τύψειας. τύψειε. Γ δυϊκὰ τυψείατον. τυψειάτην. Γ πλη. τυψείαμεν. τυψείατε τυψειαν. Sed aduertendũ est solos æo/les prima uti persona. hoc est τύψεια. Atticos uero scd̃a, & tertia. τύψειας. τύψειε. & tertia plurali. τύψειαν. ἀόρ. β.

Τυποιμι. τύποις. τύποι. a genitiuo participii τυπών. τυπόντος. sicut & presens. μέλ. α.

Τύψοιμι. τύψοις. τύψοι. a gtõ participii. τύψων. τύψοντος. μέλ. α.

μέλ. β. Τυποῖμι. τυποῖς. τυποῖ. a gtō pťcipii τυπῶν τυποῦντος. καὶ τὰ λοιπά accētu circunflexo ubiq; ſuato, niſi ubi finalis ſyllaba lōga fuerit qa tūc acuiť penultima. τυποίτην. qm̄ lōga an̄ lōgam acuiť. qđ uidelicet penultimā circūflecti, q̄ i ſcđa, & tertia ſingu lari ultima ē, i oibus nūeris & pſonis uerboꝝ qntæ cōiugatiōis cōe ē ſecūdo futuro cū prio, cū ſint ſimilia inter ſe. p̄terq̄ i penul tima, q̄ in nonnullis uariať. ut σπείρω. μέλλων σπερῶ. ἡ μετοχὴ ὁ σπερῶν. τοῦ σπεροῦντος. τὸ εὐκτικόν. σπεροῖμι. διὰ τοῦ ε. μέλλων β. σπαρῶ. ἡ μετοχὴ ὁ σπαρῶν. τοῦ σπαροῦντος. τὸ εὐκτικὸν σπαροῖμι. σπαροῖς. σπαροῖ. διὰ τοῦ α.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς Ἐὰν τύπτω a p̄ma pſona pti impfecti fit, ſm̄ ueteꝝ traditiōe; καὶ παρατ. ἔτυπτον. ἐὰν τύπτω. Eſt enim regula ꝙ tria ptā tpa idicatiui. hoc ē ptm̄ iperfectū. ptm̄ pfectū. & ambo aoriſti, abiecto aūgmē to p̄terq̄ in ptō pfecto, & extrema i ω mutata faciūt Subiūctiuū. Secūda pſona τύπτῃς a p̄ma fit, extrema in ῃς cōuerſa. Nā ſubiū ctiua oia a uerbis grauitonis in ω deſinētib9 declinata, ac etiam circūflexis, & terminatis in μι p̄mæ cōiugatiōis in ῃς faciūt ſecū dam pſonā ι quidē ſubſcripto. Quoniā oē uerbū in ω deſinēs ha bet ſecūdā & & tertiā pſonā ſingularis numeri in diph. διὰ τοῦ ι deſinētes aut ppriā, aut iproppriā. Tertia pſōa a ſcđa fit expūcto σ τύπτῃ. Δυϊκά τύπτητον. τύπτητον. Πληθ. τύπτωμεν. τύπτητε τύπτωσι. παρακ. καὶ Ἐὰν τετύφω. τετύφῃς. τετύφῃ. a p̄ma pſōa ptipfecti α in ω μέγα cōuerſa, ſeruato augmēto. ut dictū ē. καὶ τὰ λοιπά. ἀόρ. α Ἐὰν τύψω. τύψῃς. τύψῃ. a prima primi aoriſti. hoc eſt ἔτυψα. α in ω conuerſa.

ἀόρ. β. Ἐὰν τύπω. τύπῃς. τύπῃ a prima ſecūdi aoriſti ἔτυπον. extre ma in ω mutata. Futuꝝ tēpus in modo ſubiūctiuo nō ē. aoriſtus eni; utriuſq; hēt ſignificatiōem.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

INfinitiua formāť a tertiis pſonis ſingularis nūeri idicatiui modi quoꝝ terminatōes duæ ſūt ν cōſonās, & αι diph. exeūt qđē in ν

quæcũq; hñt ει diph. i finali syllaba, aut ου, aut α, ut τύπτειν. ποιεῖν χρυσοῦν. βοᾶν. ὁρᾶν. In qbusdã uero i ᾶν desinẽtib⁹ p α ponit η ἔθει δωρικῷ. ut ζᾶν ζῆν. πεινᾶν πεινῆν. διψᾶν διψῆν. ὁρᾶν ὁρῆν. qb⁹ ι non subscribit sm ueteres grãmaticos, ut i tractatu circũflexoꝝ dicet. Cætera uero oĩa tã actiua q̃ passiua in αι exeũt. Infinitiui igitur actiui grauitoꝝ uerboꝝ terminãt ptim in ειν. ptim uero i αι.

ἐνεστῶς Τύπτειν. a tertia psona singulari, fit, adiũcta ν, τύπτει. τύπτειν. καὶ δωρικῶς τύπτεν. illi enim abiicientes ι de ει diphthõgo formãt suũ infinitiuũ, ubi accẽtus aliquãdo uariat, cũ ẽt syllabæ quãtitas uariata sit, ut ἀκούειν. ἀκοῦεν. τυπεῖν. τυπέν. γινώσκειν. γινώσκεν. συρίζειν συρίσδεν. θεόκ. ἐν κύκλωπι. συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε κυκλώπων. & in eodẽ. γινώσκεν δ' οἴμαι τὸ καλῶς ἰατρὸν ἐόντα. quãuis illi idem τύπτην etiã dicãt, sicut & æoles ε in η cõuerso. τυπτέμεναι quoq; dicit ab eis, sicut ab atticis. Cõsueuerũt enim huiusmodi formare ifinitiuũ, si cõe in ειν, aut in οῦν. aut i ναι desiuerit. Si i ειν, aut i οῦν, abiiciẽtes alterã uocalẽ diphthõgi, hoc ẽ subiũctiuã ac iterponẽtes με, deide αι diph. addẽtes faciũt ifinitiuũ. ut τύπτειν τυπτέμεναι. ἀφοῦν ἀφόμεναι. Si i ναι, aut penultima ẽ diph. aut monophthõg⁹. Si diph. abiiciẽtes subiũctiuã uocalẽ iterponũt με, ut δοῦναι δόμεναι. θεῖναι θέμεναι. εἶναι ἔμεναι καὶ ἔμμεναι. Si monophthõg⁹. eadẽ mãebit añ με. ut τιθέναι τιθέμεναι. στῆναι στήμεναι. ἵναι ἵμεναι. Iones uero. κατ' ἀποκοπὴν hæc eadem enuntiant. τυπτέμεν. ἀφόμεν. δόμεν. θέμεν. στῆμεν.

παρ. Τετυφέναι a tertia pti pfecti τέτυφε. adiũcta ναι, accẽtuq; in pe-
καὶ [ligature] nultimam retracto. Nã ifinitiua i ναι desinẽtia i penultima hñt accẽtũ. pter dorica, q̃ i añpenultia accẽtũ hñt. ut τυπτέμεναι.

ἀόριστος α Τύψαι a tertia persona primi aoristi ἔτυψε, ε in αι diph. uersa. uel a prima psona: adiũcto ι ἔτυψα τύψαι.

ἀόριστος β Τυπεῖν a tertia psona ἔτυπε, ι et ν additis: & accẽtu circũflexo i ultia, τυπεῖν. καὶ δωρικῶς τυπέν. καὶ τυπέειν, καὶ τυπέμεναι, καὶ τυπέμεν.

Μέλλ. α. Τύψειν. a tertia persona τύψει.
Μέλλ. β. Τυπεῖν. a tertia persona τυπεῖ.
De pticipiis uero hoc i loco aliqd dicere supfluũ uidet̃ qñquidẽ ꝓprio loco latissime dicetur. ¶ Ῥήματα παθητικά.

PAssiua aũt Verba formãtur pti; ab actiuis, pti; a seipsis. Ab actiuis qdẽ p̃sens. ptm̃ impfectũ. ptm̃ perfectũ. & Secũdus aoristus Cætera uero oia a seipsis. quoꝝ formatio uaria ẽ. ¶ Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστῶτος

Τύπτομαι fit a p̃ma psona p̃ntis indicatiui actiui, ω magno in ο puũ uerso, & adiũcta μαι syllaba, ut τύπτω, τύπτομαι. Secũda psona τύπτῃ. & a tertia fit, subtracto τ. & ε, & α ꝓpositiua uocali αι diph. in η cõtractis: sicut βέλεα βέλη, cui subscribitur ι, & fit ῃ diph. impropa. ut τύπτεται, τύπτεαι ἰωνικῶς. καὶ τύπτῃ κοινῶς. p q̃ ab antiqs talis dat̃ regula, uidelicet. πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, ὅτε μὲν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς σ ὀξύτονος εἴη, ὡς πεποιηκώς, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ, εἰς σ, γίνεται, οἷον πεποίημαι. πεποίησαι. πεποίηται Ὅτε δὲ μὴ εἰς σ ὀξύτονος εἴη, ὡς τύπτων, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον ἐν δίᾳ τοῦ τ τοῦ τρίτου, καὶ κράσει τῶν φωνηέντων γίνεται. οἷον τύπτομαι. τύπτῃ. τύπτεται. Hoc ẽ ois p̃ma psõa hñs μ κλιτικὸν cũ lõga qñcũq; actiuũ pticipiũ i σ oxytonũ extiterit, ut πεποιηκώς. tũc scda psona mutatõe circa tertiã τ in σ, fit, ut πεποίημαι. πεποίησαι. πεποίηται. Cũ uero nõ i σ oxytonũ extiterit, ut τύπτων. tũc scda psona subtractiõe τ tertiæ, ac uocaliũ cõmistiõe fit. ut τύπτομαι. τύπτῃ. τύπτεται. Quã formationẽ Oia grauitona uerba ac circũflexa p̃mæ cõiugatõis oino sequũt̃. At uerba secũdæ & tertiæ cõiugatiõis circũflexoꝝ aliã sibi uendicant formationẽ nã tertiam actiuoꝝ & uoce, & litteratura secundam faciunt passiuorum, ut theodosio & aliis placet. ut βοῶ. βοᾷς. βοᾷ. βοῶμαι. βοᾷ. χρυσῶ. χρυσοῖς. χρυσοῖ. χρυσοῦμαι. χρυσοῖ. quam regulam attici immitati & in grauitonis quoq; tertiam actiuorũ secũdam

fecerũt passiuoꝝ. ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ. πεύσει. σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἴ-
πέ μοι τοδί. hoc ẽ. audies. manifeste enim deus dixit mihi hoc.
πεύσει dixit, q̃ ẽ tertia persona futuri actiui πεύσω. πεύσεις. πεύ-
σει, pro πεύσῃ secũda psona, a futuro medio πεύσομαι πεύσῃ. &
sic de aliis. ex qbus quattuor ẽt apud cões i usu hẽnt̃, ut βούλο-
μαι. βούλει. οἴομαι. οἴει. ὄψομαι. ὄψει. & ἔσομαι ἔσει. καὶ κράσει. εἶ. ¶ Ter-
tia psona a pma fit, ο in ε, & μαι in ται uersis. τύπτομαι τύπτεται. re-
gula. τὰ εἰς μαι ἔχοντα τὸ μ. κλιτικόν. τροπῇ τοῦ μ εἰς τ. τὸ τρίτον
ποιεῖ τρέποντα τὴν παραλήγουσαν ἔνθα μὴ ἐστὶν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ
εἰς σ ὀξύτονος. ¶ δυϊκά. Prima psona a pma plali extrema i θον mu-
tata. τυπτόμεθα. τυπτόμεθον. ¶ Secũda a secũda plali. extrema in
σθον cõuersa. τύπτεσθε. τύπτεσθον. ¶ Tertia similis ẽ secũdæ. τύπτε-
σθον. ¶ πλη. Pria psona a pria singulari fit μαι in μεθα cõuersa. τύ-
πτομαι. τυπτόμεθα. regula. πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ κλιτι-
κὸν μετὰ μακρᾶς, τροπῇ τῆς ἐσχάτης εἰς μεθα τὸ πληθυντικὸν ποιεῖ.
καὶ δωρικῶς, καὶ ἰωνικῶς τυπτόμεσθα πλεονασμῷ τοῦ σ. ¶ Secunda
psona a tertia singulari fit, ται in σθε uersa. τύπτεται τύπτεσθε re-
gula πᾶν τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ τ. κλιτικὸν τροπῇ τῆς τελευταίας συλ-
λαβῆς εἰς σθε δεύτερον πληθυντικὸν ποιεῖ. ¶ Tertia etiã a tertia sin-
gulari, penultima, hoc ẽ ε in ο uersa, ac ν cõsonãte interiecta τύ-
πτεται. τύπτονται. Regula. πᾶν τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ τ κλιτικὸν καὶ
πρὸ τοῦ τ δεχόμενον τὸ ν, καὶ τὴν παραλήγουσαν φυλάσσον τοῦ πρώτου
προσώπου τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ. οἷον λέγεται. λέγονται. ἵστα-
ται δὲ ἵστανται. ¶ Sed qm̃ de hac littera μ. quã grecorum more κλι-
τικὸν appellauimꝰ, mẽtio facta ẽ, cur sic nũcupet̃ ab re non erit
quãtũ ex grãmaticoꝝ dictis elicere potuimꝰ, aperire. quod nem-
pe & τ patitur, & ν. Est igit̃ μ κλιτικὸν qđ ad formationem, siue
deductionẽ alicuius uerbi extrinsecus sumitur, ut τύπτω. τύπ-
τομαι. ἔτυπτον ἐτυπτόμην. ἔτυψα ἐτυψάμην. qđ iccirco κλιτικὸν
dicit̃. ut a μ qđ θεματικὸν appellat̃ differat. nã uerba in μω in ipsa

prima positiõe μ hñt, ut νέμω. δρέμω. &c. huius gratia θεματικὸν merito dici potest. At eorꝫ passiua i extrema syllaba μ hñt κλιτικὸν tãq̃ extrinsecus accersitũ. ut νέμομαι δρέμομαι. quod theodosius grãmaticus asserit dicens. κλιτικὸν δὲ μ ἐστὶ τὸ μὴ ὂν ἐκ θέματος ἀλλ᾽ ἐκ κλίσεως γεννηθέν. Τίθημι uero & ἵστημι, & alia huiusmodi uerba in μι. ac etiam optatiua in μι, ut τύπτοιμι. τετύφοιμι, & si per deriuationem μ habeant κλιτικὸν tanq̃ extrinsecus accersitum, ut τιθέω ῶ. τίθημι, & τύπτοντος τύπτοιμι. non ob hoc sub regula iam dicta comprehendi possunt, cum in breuem desinãt uocalẽ, nõ aũt μετὰ μακρᾶς, ut regula expostulat. itaq; ea solum uerba q̃ in μαι aut in μην exeũt huiusmodi regulæ subiecta putãtur. Vbi aduertendũ μαι syllabã etsi in fine dictionis cõiter pro breui hẽatur, diphthõgo tñ lõgã esse. Τ quoq; κλιτικὸν & ipsuꝫ appellari solet quoties p deductionẽ tertiæ psonæ singl'aris passiuorꝫ extrinsecus sumit'. ut τύπτομαι τύπτεται. μαι scilicet i ται uersa. qđ ideo κλιτικὸν appellat', ut a τ qđ θεματικὸν ẽ oĩno differẽs sit, sicut ẽ i uerbis i τω desinẽtib⁹, ut ἀνύτω. φρίττω. λίτω. πέτω. & si hæc duo extrema i usu nõ sint. λίτομαι tñ & πέτομαι frequẽtissime utimur. Hoc idẽ accidit & ν. qm̃ ifinitiui i ναι ptiꝫ habẽt ν κλιτικὸν ex ipa deductiõe. ut ἐτύφθη τυφθῆναι. ἔστη στῆναι. ptiꝫ uero θεματικὸν cũ ab ipo themate sit, ut μεῖναι ἀπὸ τοῦ ἔμεινα πρώτου ἀορίστου, cui⁹ thema ẽ μένω. & κτεῖναι ἀπὸ τοῦ ἔκτεινα πρώτου ἀορίστου: cui⁹ thema ẽ κτείνω. &c. Vbi aduertẽdũ ẽ q; ifinitiua hñtia ν κλιτικὸν neq̃q̃ diph. hr̃e i penultia uolũt. qm̃ regula ẽ. ὅτι τὰ εἰς ναι ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν κλιτικὸν οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι iccirco i uerbis i μι tria excipiũt' ifinitiua i ναι, q̃ p deductiõeꝫ ν hñt κλιτικὸν, qm̃ eorꝫ penl'tia, aduersãte regl'a iã dicta diphthõgo scribit'. hoc ẽ θεῖναι. δοῦναι. εἶναι. At ifinitiua hñtia ν θεματικὸν hãc nõ sequũt' regulã, s; idifferẽter, & diphthõgũ. & monophthõgũ i penultima hẽre pñt, ut patet ex κτεῖναι ἀπὸ τοῦ κτείνω. &

φῆναι ἀπὸ τοῦ φαίνω. & hmõi infinitiuis. De his uero q in ειν exeũtiũ tã etsi illud p deductionẽ hẽnt, ut τύπτει τύπτειν. τύψει τύψειν nõ ob hoc id κλιτικὸν appellãdũ cẽsem⁹, qñq dẽ đ his tm̃ q in ναι desinũt regula loquitur, cum in huiusmodi infinitiuis ν nũc θεματικὸν, nũc κλιτικὸν repiat͛: qđ nẽpe in ειν desinẽtib⁹ nõ euenit.

παρατατικός. Ἐτυπτόμην. a prima psona p̃teriti ipfecti actiui interiecta μ intero & ν. ἔτυπτον ἐτυπτόμην. Scđa a tertia fit, expũcto τ, ἐτύπτετο. ἐτύπτεο ἰωνικῶς. καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο. εἰς ου, fit ἐτύπτου. κοινῶς. καὶ ἐτύπτευ. δωρικῶς. ὡς ἐλέγεο. ἐλέγευ. θεό. ἐν θύρσισι βούτας μὲν ἐλέγευ, νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. Tertia a p̃ma fit ο in ε, & μην in το uersis ἐτυπτόμην ἐτύπτετο. τὰ δυϊκά. Prima psona a p̃ma plrali fit: sicut in p̃nti ἐτυπτόμεθα ἐτυπτόμεθον. Secũda a secũda plrali. ἐτύπτεσθε. ἐτύπτεσθον. Tertia a scđa duali. ον in ην mutata ἐτυπτέσθην. differũt enĩ inter se, qm̃ tertia plralis nec in ν, nec i αι desinit. τὰ πλη. Prima psona a p̃ma singulari fit: μην in μεθα cõuersa ἐτυπτόμεθα. Secũda a tertia singlari. το i σθε cõuersa. ἐτύπτετο ἐτύπτεσθε. Tertia ẽt a tertia singulari fit itericto ν, & ε in ο mutato. ἐτύπτοντο.

παρ. Τέτυμμαι. a ptõ actiuo fit, de quo i priori tractatu cõem secuti usum satis qdẽ dixisse uidemur. Scito tñ syncopã τέτυμμαι pati eiusq; pfectũ: ac itegrũ τετύφαμαι eẽ. ἀπὸ τοῦ τέτυφα adiuncta μαι syllaba: sicut a τύπτω τύπτομαι. Nã regula ẽ. ὅτι πᾶν παθητικὸν, ἢ μέσον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν περιττοσυλλαβεῖν θέλει τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ. hoc ẽ. Oẽ uerbũ passiuũ: siue mediũ hñs μ κλιτικὸν syllaba supar͛ uult ppriũ actiuũ: ut τύπτω τύπτομαι. τύψω τύψομαι. Sic τέτυφα τετύφαμαι. τετύφασαι. τετύφαται. Vbi fcã syncopa penultimæ uocalis tm̃: α. s. fit qdẽ τέτυφμαι τέτυφσαι. τέτυφται. φ uero in ppria ἀντίστοιχα uerso: in β scilicet ei⁹ mediã in p̃ma psona: & in π tenuẽ in secũda: & tertia. ut τέτυβμαι. τέτυπσαι. τροπῇ τοῦ π καὶ σ εἰς ψ τέτυψαι. τέτυπται, pferim⁹. τέτυβμαι tñ nõ dicim⁹ sed τέτυμμαι. cũ alterũ sequat͛ μ. possum⁹ & scđam a tertia dedu

cere τ in σ uerso p regulā antiquoꝝ in pñti positā. hoc ē πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν &c. ut τετύφαται τετύφασαι. τέτυπται τέτυπσαι. π uero & σ. in ψ unitis fit τέτυψαι. Δυϊκά. τετυφάμεθον. καὶ συγκοπῇ τετύμμεθον, sicut pma singlaris. Secūda persona τετύφασθον, καὶ συγκοπῇ τοῦ α καὶ σ. τέτυφθον. τέτυφθον. Πληθ. τετυφάμεθα. τετύμμεθα. Secūda. τετύφασθε τέτυφθε. sicut τέτυφθον. Tertia τετύφανται a tertia singulari τετύφαται interiecto ν. Vbi aduertēdū ē tertiā pluralē. hoc ē τετύφανται syncopā nō pati, cū ex ea nihil pueniat qđ pferri cōgrue possit: subtracto enī α fit τέτυφνται, q̄ qdē structura platu ipossibilis ē: cū tres cōsonātes nulla intercedēte uocali simul inueniātur: q̄ pcul dubio iterse minime pñt cohærere. Nā ois syllaba a tribꝰ icipiēs cōsonātibꝰ secūdā qdē mutā, tertiā uero imutabilē hēre debet, ut σκῆπτρον. Supplēdū ē igit̄ p ppriū pticipiū, & uerbū substātiuum. ut τετυμμένοι εἰσίν. qđ & i aliis huiusmōi ꝑuadū ē. Hoc idē fit i uerbis scūdæ cōiugatiōis. ut λέλεχα λελέχαμαι. λελέχασαι. λελέχαται, καὶ συγκοπῇ λέλεχμαι. λέλεχσαι. λέλεχται. mutato aūt χ i propria ἀντίστοιχα codē modo quo supra, fit λέλεγμαι, λέλεκσαι. καὶ τροπῇ τοῦ κ, καὶ σ εἰς ξ. λέλεξαι. λέλεκται. Idē quoq; i aliis nūeris, atq; psonis cōtingit. At i cæteris cōiugationibꝰ ptm̄ passiuū pari mō fit ab actiuo. προσθέσει τοῦ μαι. Sed in tertia et quarta cōiugatiōe, & in quibusdā uerbis sextæ iterponit̄ σ, añ μαι, ut πέπεικα, πεπείκασμαι. πέφρακα πεφράκασμαι. ἤκουκα ἠκούκασμαι, καὶ συγκοπῇ τῆς κα συλλαβῆς fit πέπεισμαι. πέφρασμαι. ἤκουσμαι. & alia similiter. Quod aūt huiusmodi ptm̄ integrū ac pfecte formatū in usu non sit, factū quidem ē ob quādā aduersantē regulā, quæ talis est. Verba passiua quæ μ κλιτικὸν habent & syllabis propria actiua excedunt eādem seruare penultimā debēt, quæ in prima pluralis numeri psona suoꝝ actiuorum, necnō in giō pticipii actiui tpis eiusdem inuenit̄, ut τύπτομεν, τύπτοντος,

τύπτομαι. ἐτύφθην. τύψαντος. ἐτυψάμην. At cũ pria p̱sona pluralis nũeri p̱ti acti ui: hoc est τετύφαμεν, & gtũs p̱ticipii tp̱is eiusdem, uidelicet τετυφότος diuersam hẽant penultimã. hæc q̃dẽ ᾱ ille uero ō μικρὸν, accidit ut ptm̃ passiuũ neutrã illaꝝ admiserit s; potius syncopam pati uoluerit, hoc ẽ τέτυμμαι. λέλεγμαι. πέπεισμαι. pro quibus q̃dem formãdis alius iuentus est modus ut in priori tractatu uidere licet. Vtraq̧ tñ formãdi rõne. i. uti ad libitũ poteris. Nũc aũt de ptõ tertiæ cõiugatiõis, & eaꝝ quæ sequũt̃ a cõi usu nõ recedẽtes aliqua hoc ẽt in loco dicere decreuimus.

¶ Ptm̃ igit̃ tertiæ cõiugatõis & quartæ ab actiuo deducit̃ extrema syllaba i μαῖ cõuersa, ac σ iteriecto. nã queãdmodũ supra, diximus ptm̃ q̃dẽ uerboꝝ q̃ grauitona sũt, in κᾶ desinẽs assumit σ i formatiõe passiuoꝝ, ut πείθω πέπεικα πέπεισμαι. φράζω πέφρακα πέφρασμαι. Excipiunt̃ uerba q̃ntæ cõiugationis, & q̃dã pauca sextæ, q̃ q̃dẽ respuũt σ. Secũda p̱sona a prima fit. μαῖ i σαῖ mutata, & p̱ unicũ σ enũtiat̃, ut πέπεισμαι. πέπεισαι. πέφρασμαι. πέφρασαι. Tertia quoq̧ deducit̃ a prima μαῖ in ται cõuersa. πέπεισαι, πέφρασαι. ¶ δυϊκά. Prima dualis numeri a pria plurali, extrema in θον mutata. πεπείσμεθα. πεπείσμεθον. πεφράσμεθα. πεφράσμεθον. Secũda uero p̱sona, a secũda fit eiusdẽ numeri, ut πέπεισθε. πέπεισθον. πέφρασθε. πέφρασθον. Tertia demũ similis ẽ secũdæ. ¶ πλη. Pria p̱sona pluralis a pria singulari fit extrema i μέθα cõuersa. ut πέπεισμαι πεπείσμεθα. πέφρασμαι πεφράσμεθα. Secũda a tertia singulari ται in θε cõuersa. ut πέπεισαι πέπεισθε. πέφρασαι. πέφρασθε. At ubi nulla cõsonãs itercesserit σ omnino erit iterponẽdũ. ut πεποίηται πεποίησθε. βεβασίλευται βεβασίλευσθε. Tertia quoq̧ ab eadẽ fit ν scilicet añ ται imisso, si tñ alia nõ itercesserit cõsonãs, tres & enim nulla interueniente uocali simul iuenirẽtur q̃ (sicut iã dictũ ẽ) minime p̃nt coherere, ut πέπεισνται. Si uero añ ται aliqua uocalis extiterit nihil erit ipe-

dimento qn tertiā pluralē formare possum⁹.ut πεποίηνται πεποίηνται. Hæc aūt formatio dualis numeri, sił & pluralis cōis qdē ē passiuis oib⁹ ptis, quoꝝ actiuū i κα terminat. Desinētia uero i ζω siue in σσω, & i ξω futuꝝ faciētia ad scđa; reducunt cōiugationē. ¶ Ptm̄ ēt qntæ cōiugatiōis silr ab actiuo fit, extrema .s. in μαι cōuersa. Vbi aduertēdū ē. Verba q̄ hn̄t uel λ. uel ρ illud seruare in actiuo, & passiuo ptō. ut ψάλλω ἔψαλκα ἔψαλμαι. σπείρω ἔσπαρκα ἔσπαρμαι. Quæ uero μ, uel solū, uel cū ν hn̄t, id qdē seruāt, sed η i̅terponit, διὰ τὴν καλλιφωνίαν. queadmodū & i ptō actiuo iā dictū ē. ut νέμω νενέμηκα νενέμημαι. τέμνω. τετέμηκα τετέμημαι. καὶ συγκοπῇ τέτμηκα. τέτμημαι. & alia silr, q̄ in ptō actiuo annotata sunt. Quæ uero in νω desinūt, ν minime sernāt, sed id quidē in actiuo ptō ꝓpter sequēs κ in γ trāsferūt. At i passiui pti formatiōe illud in μ uertūt cū forte alteꝝ μ sequat, ut φαίνω πέφαγκα. πέφαμμαι hoc aūt in prima tm̄ psona seruabit, Nam scđa qdem & tertia illud ν rursum assumit, ut πέφανσαι, πέφανται. λ. β. τέλος δ᾽ οὔπω τι πέφανται. At μεμίασμαι. & μεμόλισμαι. γ. in σ atticoꝝ more trāstulerūt. μεμένηκα uero. & μεμένημαι cuius thema ē μένω. assumserūt η tanq̄ a circūflexo themate deducta quēadmodū & νέμω νενέμηκα νενέμημαι. Disyllaba uero quæ ante ν, uel ι. uel ε. uel υ habēt, oio ν respuunt, ut κρίνω. κέκρικα κέκριμαι. κτείνω ἔκτακα ἔκταμαι. θύνω τέθυκα τέθυμαι. sed hæc pauca sūt. At μεμόλισμαι. cuius actiuū ptm̄ est μεμόλυγκα. ἀπὸ τοῦ μολύνω fit. quod quidē trisyllabum est. ¶ Ptm̄ uero passiuum sextæ cōiugationis ab actiuo fit. extrema in μαι cōuersa: sed ante μαι ut plurimū recipit σ, ut ἀκούω ἤκουκα ἤκουσμαι. ζέω ἔζεκα ἔζεσμαι. Sed & quædā inueniūtur, quæ quidē σ nō admittūt. ut τοξεύω. τετόξευκα, τετόξευμαι. βασιλεύω. βεβασίλευκα βεβασίλευμαι. Actiuū aūt ptm̄ uerboꝝ quæ circunflexa sunt si longā habuerint penultimā ptm̄ quidē passiuum nihil assumit. ut ποιῶ πεποίηκα πεποίημαι. Si uero breuē σ recepit

ut τελῶ τετέλεκα τετέλεσμαι. ¶ Quod aũt ad penultimã attinet eadẽ sane hẽt passiuũ ptm̃,quã & actiuũ. Si a uerbo desinẽte in ω ueniat,ut τέτυφα τέτυμμαι. πέπεικα πέπεισμαι. πεποίηκα πεποίημαι. Excipiunť disyllaba primæ cõiugatiõis. & scde grauitonoꝶ quoꝶ ptm̃ passiuũ rursus assumit ε uocalẽ penultimã pñtis.q̃ i ptõ actiuo in ο puũ cõuersa fuerat.ut λέγω λέλοχα λέλεγμαι. κλέπτω κέκλοφα κέκλεμμαι. Inueniť & κέκλαμμαι. Annotãť etiã,q̃ ρ hñt cũ aliq̃ cõsonãte iplicitũ,in quoꝶ penultima pñtis ε repiať. hoꝶ eni ptm̃ passiuũ ε mutat in α.ut στρέφω ἔστρεφα ἔστραμμαι. τρέφω τέτρεφα τέτραμμαι. excipiť βρέχω βέβροχα βέβρεγμαι διὰ τοῦ ε. At in uerbis in μι desinẽtib⁹ penultimã corripit,quæ in actiuo qdem longa deprehẽdiť,ut δέδωκα δέδομαι. ¶ De tertia plurali psona passiui pti formata cõiter satis qdẽ diximꝰ. Sed hic locus exigere uideť ut queadmodũ ea fiat ionice,lati⁹q̃ in priori tractatu diximꝰ.explicemus. Iones igiť tertiã hãc psonã a tertia singulari tpis eiusdẽ formare cõsueuerũt,nõ ν sic ut alii sed α breuẽ iterponẽtes iter ultimã syllabã atq; penultimã. Sed qa ãte ται finalẽ syllabã tertiæ psonæ cõis singl'is nũeri diuersæ cõsonãtes iueniũť,diuersã quoq; formationẽ eẽ oportuit. Nã i uerbis q dẽ grauitonis priæ cõiugatiõis & scdæ tertia psona singl'aris pti passiui hꝫ ãte ται aliã tenuẽ mutã i eadẽ syllaba cõphẽsã,qb⁹ dissũctis. & α iterposito,ac priori tenui i ppriã aspiratã cõuersa,fit tertia psona plis ἰωνικῶς.ẽ eni regula. ὅτι πᾶν τρίτον προσώπον ἑνικὸν ἔχον πρὸ τοῦ τ ψιλὸν. τρέπει τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ. καὶ προστίθεσι τὸ α ποιοῦσιν οἱ ἴωνες τρίτον τῶν πληθυντικῶν. οἷον. τέτυπται τετύφαται. λέλεκται λελέχαται. Tertia quoq; pluralis pti plusq̃ pfecti eodẽ formať mõ,ut ἐτέτυπτο ἐτετύφατο. ἐλέλεκτο ἐλελέχατο. At in uerbis tertiæ.nec nõ & quartæ cõiugatiõis tertiã pluralẽ ẽt a tertia singulari faciũt.uertẽtes σ in figuratiuã cõsonantẽ pti medii ubi ante ται extiterit,qa qñcũq; tertia cõis grauitonoꝶ p σ pfertť

tertia ionice figuratiuã cõsonãtẽ pti medíí sibi ascíscit. ut πείθω
μέσος παρ. πέποιθα. tertia pti passiui πέπεισαι. καὶ ἰωνικῶς πεπεί-
θαται. ῥαίζω. μέσο παρ. ἔρραδα. tertia pti passiui ἔρρασαι. καὶ ἰωνικῶς
ἐρράδαται. Δ. ῡ. αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι hoc ẽ sanguine autẽ
aspsi sunt parietes. κράζω uero. & ἑρύπω. & similia quæ ξ hñt in fu
turo ad scđam reduci possũt cõiugationẽ. At in qnta cõiugatio-
ne ea solũ uerba q in ρω desinũt inueniunť tertiã hře psonã ioni-
ce formatã. cũ in tertia cõis pti ρ tenue ãte ταῦ forte exístat, nam
ρ cũ tenuibus tenue, & cũ aspiratis aspiratũ ẽ & qm̃ regula ẽ quã
modo diximꝰ. ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν ἔχον πρὸ τοῦ τ ψι-
λόν. &c. ρ qđ in tertia cõi psona tenue ẽ in tertia ionica in seipsuz
aspiratũ uertiť. ut σπείρω. ἔσπαρκα. ἔσπαρται. ἐσπάραται. sicut νένι-
πται νενίφαται. τροπῇ τοῦ π εἰς φ. In sexta ãt cõiugatõe tertia pso
na ionice formari nõ põt in his uerbis quoꝝ tertia siuglaris σ hꝫ
ante ταῦ. ut ἤκουσαι. eo φ figuratiua lřa medii pti nõ ẽ cõsonãs in
quã σ mutãdũ eẽt ut supra, sꝫ uocalis, aut diph. At in his quorũ
tertia cõis in ταῦ purã desinit hoc ẽ absq; σ tertiã pluralem ἰωνικῶς
apte formare poterimꝰ si solũ ᾱ añ ταῦ posuerimꝰ, ac penultimã si
lõga fuerit. corripuerimꝰ ut εἰρύω εἴρυται. εἰρύαται. ι. ᾱ. ὅ τε θέμις ας
πρὸ διὸς εἰρύαται. κλείω. κέκλειται. κεκλίαται. Δ. δ αἳ θ' ἁλὶ κεκλίαται
poetæ tñ metri gřa eam aliqñ productum seruãt, Δ. ᾱ αἰθιοπας.
τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. ἀντὶ τοῦ δέδαινται cuius the-
ma est δαίομαι diuido. De circunflexis. & uerbis in μι. qm̃ a sex-
ta cõiugatiõe deducũť, idẽ ẽ intelligẽdum. Nam si tertia cõis pti
passiui in ταῦ puram desiuerit. & penultima longa fuerit, ea qui-
dem in legitimam breuẽ cõiugatiõis uertiť. sicq; ᾱ solũ interposi
to, tertia fiet ἰωνικῶς. ut πεποίηται πεποιέαται. κεχρύσωται κεχρυ
σόαται. βεβοάαται aũt nõ dicimꝰ. sicut nec ἱστάασι & alia hmõi διὰ
τὴν κακοφωνίαν. τέθειται. τεθέαται. Hoc eodem mõ & tertia plura
lis pti plusq̃perfecti fiet. ut ἐπεποίητο ἐπεποιέατο. βεβλήατο tamẽ

& βεβολήατο. & κεχολώατο, & alía muta apud poetas metri gr̃a p ductã ſeruare antepenultimã cõſtat. Δ. ῆ. ἔνθ' ἔνι πέπλοι λεπτοὶ ἐΰννητοι βεβλήατο. & λ. ῑ. πένθεϊ δ' ἀπλήτῳ βεβολήατο τὴν ψυχήν. & Δ. ξ. δὴ γὰρ κεχολώατο λίην. Poetæ uero iones imítati formãt tertiam perſonã pluralẽ alíorũ quoq́ tẽpoꝝ mittentiũ tertiã ſingularem aut in ται. aut in το. nec ſolũ in modo indicatiuo. ſed etiã optatiuo: α (ut ſupra dictũ eſt) iterponẽtes, ut ἧμαι ἧται. tertia pluralis ἧνται κοινῶς. καὶ ἕαται ἰωνικῶς. λ. γ. οἱ δὲ νῦν ἕται σιγῇ. ὁ παρατατικὸς ἥμην. ἧτο. ἧντο. καὶ ἕατο. λ. ῆ. οἱ δ' ἕατ' ἐν ἀγορῇ Τρῶες, καὶ Δαρδανίωνες. In optatiuo. δευοίμην. δεύοιτο. δεύοιντο. κοινῶς. καὶ δευοίατο ἰωνικῶς. ἀπὸ τοῦ δεύομαι indigeo. λ. β. πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο. καὶ. Δ. ἀεὶ κεῖνον γ' Ἰθάκην δ' εἰδοίατο νοσήσαντα. ἀντὶ τοῦ ἴδοιντο.

μέσος ἀόριστος δεύτερος. ὑπερσυντέλικος.

Ἐτετύμμην. a ptõ paſſiuo fit, μαι in μην conuerſa ac etiam altero ε̃ pppoſito, ſicut in actiuis. ut τέτυμμαι ἐτετύμμην. Si uero paſſiuũ ptm̃ a uocali inceperit, ab eadẽ & pluſquãperfectum principium habebit, ut ἤκουσμαι ἠκούσμην. &c. ſicut in primo tractatu ſatis dictum eſt. α.

Ἐτύφθην. fit a tertia pſona pti paſſiui extrema ĩ ην mutata & abiecta conſonante in principio pti geminata. Pro quo annotandum q̃ ſi uerbũ aut primæ fuerit cõiugatiõis. aut ſcdæ tertia perſona p̃teriti paſſiui ſemp hẽbit duas tenues cũ αι diphthongo finali in eadẽ cõprehenſas ſyllaba, quibus in proprias denſas mutatis, ac etiã extrema in ην fit primus aoriſtus paſſiuus abiecta (ut diximus) conſonante in preterito perfecto geminata ſi forte extiterit ut ἧπται ἥφθην. λέλεκται ἐλέχθην. Si uero alterius fuerit coniugationis preteritum perfectum aut in ται puram, aut ĩ ται cum aliqua conſonante terminabit. ſi in ται puram mutata τ tenui improprĩam aſpiratam, puram eandem ſeruabit Aoriſtus paſſiuus, ut κέκριται ἐκρίθην πεποίηται. ἐποιήθην.

ἐκρίνθην τῦ. & ἐκλίνθην. & similia iueniunt apud poetas per ν, licet in ptō oino abiiciatur. λ. κ. ὡς ἄρα φωνήσαντε παρέξ ὁδοῦ ἐννεκύεσσι κλινθήτην. ἐμνήσθην etiam ἀπὸ τοῦ μέμνηται assumpsit σ. & ἐῤῥώσθην. ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται. Si uero cum aliqua consonante precedente desiuerit eādem seruabit aoristus ante θην. ut πέπεισαι. ἐπείσθην. πέφρασαι ἐφράσθην. At ἐσώθην absq; σ. ἀπὸ τοῦ σέσωσαι. cuius thema est σώζω. ἐσώσθην enim dicēdū fuerat, ἔσπαρται ἐσπάρθην. ἐμυάνθην uero a ptō cōmuni. hoc est μεμύανται fit. nō autē a pterito attico. quod est μεμύασαι διὰ τοῦ σ. Sunt autē hmōi consonantes pcedentes ταῖ syllabam tertiæ personæ pti passiui π. κ. λ. ν. ρ. σ. quas seruat & Aoristus passiuus. π tamē. & κ improprias aspiratas mutatis. Hoc quoq; annotandum est ambos Aoristos passiuos similem habere & formationē. & declinationē cū ptō i perfecto actiuo uerbo$\not{r}$ in μι in omnibus modis ac etiā participiis, paucis admodū uariatis, quo$\not{r}$ talis datur regula. Quādocūq; participiū iuenit terminatū in σ. extremā hñs acutā ac declinatū p ντ. ut ē τιθεὶς τιθέντος. τυφθεὶς τυφθέντος. tūc. Indicatiuus eiusdē tēporis in ν desinit cū uocali longa ꝺm ꝓpriam uerbi exigentiā: ut i tractatu uerbo$\not{r}$ in μι planius dicet ut ἐτίθην. ἐτύφθην. Nam in uerbis in μι. participiū formatur a scda persona pti impfecti ἐτίθης. Imperatiuus uero in θι desinit. τίθεθι τύφθηθι. sed propter alternationē dua$\not{r}$ aspirata$\not{r}$ secūda in τ mutat. ut τίθετι. τύφθητι. Optatiuus in ην cū diph. in penultima. ut τιθείην τυφθείην. Subiunctiuus i ῶ circūflexū, ut ἐὰν τιθῶ. ἐὰν τυφθῶ. Infinitiuus uero in ναι. ut τιθέναι. τυφθῆναι. De penultima aūt huiusmodi aoristi. & quæ sequūtur in primo tractatu satis diximus. Sed de tertia psona pluralis numeri βοιωτικῶς aliqd dicere hoc in loco iutile non erit. Tertia igit psona pluralis a tertia fit singulari adiūcta σαν. ut ἐτύφθη ἐτύφθησαν. καὶ βοιωτικῶς ἔτυφθεν. ad similitudinem participii neutri generis eiusdem tēporis pposito ε syllabico aug-

mento, & accẽtu in antepenultimã retracto. ut ὁ τυφθεὶς. τὸ τυφθὲν ἔτυφθεν. Põt etiã formari a prima p[er]sona singularis numeri extrema ἰ ἐν mutata. & accẽtu i[n] antepenultimã retracto, ut ἐτύφθην ἔτυφθεν. ἐκοσμήθην ἐκόσμηθεν. λ. γ. αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι. q[uo]d factũ est ut in uerbis, quæ habẽt participiũ in σ ὀξύτονον, & declinatũ p[er] ιτ. prima p[er]sona & tertia pluralis numeri impares sint, sicut in p[rae]t[eri]tõ imperfecto actiuorũ dictum est.

ἀόρ. β Ἐτύπην. Fit a s[e]c[un]do aoristo actiuo. extrema ἰ ην mutata. ἔτυπον ἐτύπην. ἐτύπης. ἐτύπη. Δυϊκά ἐτύπητον. ἐτυπήτην. Πλη. ἐτύπημεν. ἐτύπητε ἐτύπησαν. καὶ βοιωτικῶς ἔτηπεν. sicut ἔδαμεν καὶ δάμεν ῥ' ἐδάμησαν. λ. μ. πολλοὶ δ' ἀργέιων. οἱ μὲν δάμεν. οἱ δ' ἐλίποντο.

ἀόρ. ᾱ Τυφθήσομαι. a s[e]c[un]da p[er]sona primi aoristi passiui. expũcto augmẽto & adiuncta ομαι. ἐτύφθης τυφθήσομαι.

ἀόρ. β Τυπήσομαι. τυπήσῃ. τυπήσεται. a s[e]c[un]da p[er]sona s[e]c[un]di Aoristi passiui ἐτύπης. adiuncta ομαι. Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετύψομαι a s[e]c[un]da p[er]sona p[rae]t[eri]ti passiui i[n]terposita ομ. τέτυψαι. τετύψομαι.

Προσακτικὰ παθητικὰ ἐνεςὼς, καὶ παρατατικός.

Τύπτου. a s[e]c[un]da p[er]sona p[rae]t[eri]ti i[m]p[er]fecti passiui fit. expũcto incremẽto ἐτυπτόμην. ἐτύπτου τύπτου. καὶ ἰωνικῶς τύπτεο. καὶ δωρικῶς τύπτευ. ὡς φείδεο φείδευ. θεο. ἐν βωκολιασαῖς. φείδευ τῶν ἐρίφων. φείδευ λίκε τῶν τοκάδων μευ. quæ sequũtur uide in primo tractatu.

παρ. καὶ Τέτυψο. fit a s[e]c[un]da p[er]sona p[rae]t[eri]ti plusq[uam] p[er]fecti, simile augmentu[m] h[abe]n[s] cũ p[rae]t[eri]tõ p[er]fecto. ἐτετύμμην ἐτέτυψο. τέτυψο. τετύφθω.

ἀόρ. ᾱ Τύφθητι. τυφθήτω. a tertia p[er]sona primi aoristi passiui ἐτύφθη.

ἀόρ. β Τύπηθι. a tertia s[e]c[un]di aoristi passiui ἐτύπη. sed de his in primo tractatu uide. Εὐκτικὰ παθητικά.

Optatiui passiui o[mn]es a proprio indicatiuo passiuo fiũt extrema ἰ μην cõuersa, ac ι penultimæ adiũcto, demptis ambob[us] aoristis qui actiuo[rum] more a g[eni]tis suo[rum] participio[rum] fiunt. Est enim regula ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ κλιτικὸν μετὰ μα

κρᾶς τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μην. καὶ πρὸ τῆς μην δεχόμενον τὸ ι. τὸ εὐκτι-
κὸν ποιεῖ. hoc est qđ omne passiuũ, siue medium habens in fine μ
κλιτικὸν cum longa uertẽs extremã in μην, & ante μην suscipiens
ĩ optatiuũ facit. ut τύπτομαι τυπτοίμην. ἐτυψάμην. τυψαίμην.
ἐνεστῶς Τυπτοίμην. a prima psona pñtis τύπτομαι. μαι in μην cõuersa.
καὶ ἑξῆς & adiũcto ĩ penultimæ uocali. sicut mõ dictũ ẽ. ¶ δυϊκά. τυ-
πτοίμεθον τύπτοισθον. τυπτοίσθην. ¶ πλη. τυπτοίμεθα. τύπτοισθε.
τύπτοιντο καὶ ποιητικῶς τυπτοίατο. ¶ παρ. καὶ ἑξῆς.

Ptm̃ pfectũ fit a prima psona pti perfecti passiui. μαι in μην. ac ĩ pe-
nultimæ uocali adiũcto, sicut i pñti. si tñ sola, & pura fuerit. solã
dico qm̃ monophthõgũ eẽ oportet, nõ quãuis tñ, excipit enim ῡ
ac οι no diph. ex eo cõsistẽs purã uero cũ nulla cõsonans interci-
dat iter ipsã penultimã & μαι ut πεποίημαι πεποιῄμην. κεχρύσω-
μαι κεχρυσῴμην. τέθειμαι siue τέθεμαι τεθείμην. ἕσαμαι ἑσαίμην. δέδο-
μαι δεδοίμην. Alioq formari ñ p̃t. Supplẽdũ igr̃ erit p pticipiũ eius
dẽ tpis & uerbũ substãtiuũ εἰμί. ut λέλυμαι λελυμένος εἴην. εἴης. εἴη.
λέλεγμαι λελεγμένος εἴην. εἴης. εἴη. τέτυμμαι. τετυμμένος εἴην. εἴης. εἴης.
ἀόριστος ᾱ Τυφθείην. τυφθείης. τυφθείη. a gtõ participii eiusdem tpis fit, ex
trema i ην mutata, & ĩ penultimæ adiũcto, ut τυφθείς. τυφθέντος.
τυφθείην. ¶ δυϊκά. τυφθείητον. τυφθειήτην. ¶ πλη. τυφθείημεν. καὶ συ-
γκοπῇ τυτυφθεῖμεν. Scđa persona τυφθείητε. Tertia τυφθείησαν.
καὶ τυφθεῖεν. ¶ Quo in loco aduertendũ est q̃ quãdocũq; prima
psona pluralis optatiuo℞ ante μεν, diph. habuerit, sub tracto μ
facit tertiam personam pluralẽ. ut τύπτοιμεν τύπτοιεν. Cuȝ uero
habuerit monophthõgum. hoc est solã uocalẽ. tunc in σαν mit-
tit tertiã pluralẽ, ut τυφθείημεν τυφθείησαν. At si in prima persona
ipsa monophthõgus per syncopam abiiciatur. non extrema qui-
dẽ mutata in σαν. sed subtracto μ solũ fit tertia pluralis, cũ penul
tima quæ prius in integra dictione tertia a fine erat sit diph. mu-
tato etiã accentu acuto in circunflexum, cum sit natura longa

ante breuē. ut τυφθεῖμεν. τυφθεῖεν. qđ oibus optatiuus tā grauitonoꝵ q̃ circūflexoꝵ & terminatoꝵ in μι habētibus monophthongum in penultima primæ personæ pluralis cōmune est.

Ἀόρ. β Τυπείην. τυπείης. τυπείη. &c. sicut & primus.

Μέλ. α Τυφθησοίμην. τυφθήσοιο. τυφθήσοιτο. a prima pſona primi aoristi passiui τυφθήσομαι. sicut & presens.

Μέλ. β Τυπησοίμην. τυπήσοιο. τυπήσοιτο. a prima persona secundi futuri τυπήσομαι.

Μετ' ὀλ. Τετυψοίμην. ψοιο. ψοιτο. a prima pſona paulo post futuri τετύψομαι.

Ἐνεσ. ⁋ Ὑποτακτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς, καὶ παρατατικός.

Ἐὰν τύπτωμαι. a prima pſona subiūctiui actiui adiūcta μαι. nã regula ē ὅτι ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν προσθέσει τῆς μαι. παθητικός γίνεται. hoc est. Actiuū pñs subiūctiuoꝵ appositione μαι passiuū fit ἐὰν τύπτω. ἐὰν τύπτωμαι. ⁋ Scđa pſona a tertia fit expūcto .σ. τ. τύπτηται. τύπτηαι ἰωνικῶς. καὶ κράσει τοῦ η καὶ α εἰς η. καὶ ὑπογεγραμμένου τοῦ ι. fit τύπτῃ κοινῶς. At si hæc formandi ratio nō placet. antiquoꝵ regulā sequi poteris, quæ talis ē. καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσι τῶν παθητικῶν. hoc est. Vniuersaliter tertiæ pſonæ actiuorū subiunctiuoꝵ, Secūdæ sūt passiuoꝵ. ut ἐὰν τύπτω. τύπτῃς. τύπτῃ. ἐὰν τύπτωμαι. τύπτῃ. ⁋ Tertia pſona τύπτηται. a prima singlari, penultima in η. & extrema in ται mutatis. ⁋ Δυϊκὰ ἐὰν τυπτώμεθον. τύπτησθον τύπτησθον. ⁋ Πλη. ἐὰν τυπτώμεθα. τύπτησθε τύπτωνται. Possunt & hæc oia formari a pñti tpe indicatiui passiui ε in η. & ο in ω ubiq3 mutatis. ut τύπτομαι. ἐὰν τύπτωμαι. τύπτεται. ἐὰν τύπτηται. & sic de aliis. ⁋ Παρ. καὶ ὑπερσυντέλικός.

Preteritū perfectū fit a prima pſona pti passiui. penultima uocali in ω μέγα conuersa, si sola, ac pura fuerit. & accentu circūflexo in penultimā retracto ut πεποίημαι. ἐὰν πεποιῶμαι. μέμνημαι. ἐὰν μεμνῶμαι. κεχρύσωμαι ἐὰν κεχρυσῶμαι. Alioq formari nō potest, etiā

ſi penultima eius υ fuerit uocalis, uel diphthõgus ex ea cõſiſtẽs. ſicut etiã de ptõ optatiui paſſiui dictũ eſt. iccirco hoc etiam i loco per participium paſſiui p̃teriti, & ſubſtantiuũ uerbum ſupplendum erit. ut τετυμμένος ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ.

ὑποτ. α. Ἐὰν τυφθῶ. τυφθῇς. τυφθῇ. ὑποτ. β. Ἐὰν τυπῶ. τυπῇς. τυπῇ. a tertia pſona ſingularis numeri ſuoꝝ indicatiuorũ. ἐτύφθη. & ἐτύπη. extrema in ῶ circunflexum mutata.

ΓΑ᾽ παρέμφατα παθητικὰ, ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

Τύπτεσθαι a tertia pſona p̃ntis idicatiui paſſiui, extrẽa i θαι mutata, ac σ iteriecto. Nã oẽ uerbũ paſſiuũ, ſiue mediũ hñs i tertia pſona τ κλιτικὸν, & id qdẽ purꝫ cuiuſcũq; ſit tp̃is format ifinitiuũ ex trẽa i θαι mutata, ac σ iterpoſito. ut τύπτεται τύπτεσθαι. ἔτυψατο. τύψασθαι expũcto augmẽto. Si ãt añ τ alia extiterit tẽuis, ea i ppriã aſpiratã mutabit᷑, ſicͥ i ptõ pfectu uerboꝝ priæ & ſcdæ cõiugatiõis grauitonoꝝ de quo ppo loco dicet᷑. Põt ẽt fořari a ſecunda pſona plurali, ε tenui in αι dipht. mutato, ut τύπτεσθε τύπτεσθαι. & ſic de aliis tp̃ibus, quoꝝ ſcda pſona pluralis i σθε deſinit.

παρ. καὶ Τετύφθαι, a tertia pſona pti paſſiui: tenuibus in denſas mu

ὑπερσ. tatis. Sed hoc i pria & ſecũda cõiugatiõe: ut τέτυπται τετύφθαι. π. in φ. & τ. in θ. uerſis ſic λέλεκται λελέχθαι. κ in χ. & τ in θ mutatis. Accẽtu quoq; in penultimã tranſlato, q̃q̃ regula appetat añ penultimã accẽtui: quæ ẽ: ὅτι πᾶν εἰς θαι λῆγον ἀπαρέμφατον ὁμόχρονον, καὶ ὁμότονον θέλει εἶναι τῷ ἰδίῳ ὁριστικῷ. hoc eſt. Oẽ infinitum in θαι deſinẽs & tẽpore: & tono ſimile uult eẽ proprio indicatiuo, ut τύπτεται τύπτεσθαι. Sed ab hac regula ſcito ptm̃ pfectũ paſſiuũ excipi cũ ſincopã patiat᷑ i uerbo, ac ſyllabæ dfectũ, ut ſupra diximꝰ cũ de eo tractaremꝰ. Excipit᷑ ẽt ſecũdus aoriſtꝰ medius q τυπέσθαι ifinitũ hẽt παροξύτονον. At i aliis cõiugationibꝰ ται in θαι mutata ſicut i p̃nti, ac eadẽ cõſonãte ſuata q̃ añ ται forte extiterit fit ifinitiuũ. ut πέπεισαι πεπεῖσθαι. ἔψαλται ἐψᾶλθαι.

Si uero nulla ꝑcesserit cõsonãs σ oı̄no interponẽdũ erit, ut πε-
ποίηκαι πεποιῆσθαι. Põt ẽt & a secũda pluralis nũeri formari. ut i
p̃nti dictũ ẽ. τέτυφθε τετύφθαι. λέλεχθε. λελέχθαι. ἔσπαρθε ἐσπάρθαι
πεποίησθε πεποιῆσθαι. accẽtu i penultimã translato. ut supra.

Ἀόρ. α. Τυφθῆναι. Ἀόρ. β. Τυπῆναι. a tertia singlari ꝓprii aoristi addi-
ta ναι. ⁋ Cætera uero tp̃a, p̃ntis formationẽ oı̄no sequuntur.

⁋ Ρήματα μέσα.

VErba media in p̃nti, & ptõ impfecto formationẽ hñt cõmunez
cũ passiuis, quibus prorsus in his tp̄ibus similia existunt. ut τύ-
πτομαι. τύπτῃ. τύπτεται. ἐτυπτόμην ἐτύπτου. ἐτύπτετο. Nusq̃ tñ
inueni hæc duo tempora ab antiquis posita fuisse: sed preteritũ
perfectum. preteritũ plusq̃perfectum, ambos aoristos. & utrũq;
futurum. Neq; hæc seorsum declinata: sed partim actiuis inserta
ut ptm̃perfectũ, & ptm̃plusq̃perfectũ cum sint ꝓpemodũ simi-
lia ptõpfecto, & ptõplusq̃perfecto actiuoꝝ, ut τέτυφα τέτυπα.
ἐτετύφειν. ἐτετύπειν. Partiꝫ passiuis, ut ãbos aoristos: & utrũq;
futurum, quoniam hæc tẽpora similem habent terminationem
cum passiuis. Sed quia hic ordo, licet eruditioribus ꝑspicuus ha
beat, rudibus tñ, ac lr̃as græcas discere modo agredientibꝰ con-
fusionem quãdam, ac prope desperationem iducere solet, ausus
sum theodoꝝ gazã imitatus eo relicto ordine uerba media se-
orsum ab actiuis. & passiuis inflectere. Sit igitur tertius locus
medii uerbi, sicut in primo tractatu positum est.

⁋ Ὁριστικὰ μέσσα. ἐνεστώς.

Τύπτομαι. τύπτῃ. κοινῶς. καὶ τύπτει. ἀττικῶς. καὶ τύπτεαι ἰωνικῶς.
Παρατ. ἐτυπτόμην. ἐτύπτου. κοινῶς. καὶ ἐτύπτεο ἰωνικῶς. καὶ ἐτύπτευ δωρικῶς
παρ. Τέτυπα a ptõ actiuo fit ꝑposita figuratiua littera quæ græce
χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας appellat̃ ante α finalem loco eius cõ-
sonantis quæ fuerit ante α pti actiui, qua accepta preteritum me
dium simile erit actiuo ptõ in omnibus modis, ac ẽt participiis.

ut τέτυφα τέτυπα. τέτυφε. τέτυπε. τετυφὼς τετυπώς. Quomodo autem accipit figuratiuam litteram cõiugationis aduerte. Nam presens aut in ω̃ purum desinit: aut in ω̃ non purum. Si in ω̃ purum: siue diphthongus precedat ω̃: siue uocalis: ea sola remanet ante ᾱ finalem in ptõ medio. ut ἀκούω. ἤκουκα. μέσος παρ. ἤκουα. λύω. λέλυκα. μέσος παρ. λέλυα. Attamen pauca inueniũtur in ω̃ purum exeuntia quæ medium ptm̃ hẽant. Quæ uero añ ω̃ hẽnt: aut εῦ. aut οῦ. oino medio carẽt ptõ. p̃ter ἀκούω. Si uero i ω̃ non purum desinat uerbum: aut simplex cõsonãs p̃cedit ω̃: aut duplex. Si simplex, ea assumitur añ ᾱ, ut λείβω λέλειφα. μέσος λέλοιβα. πείθω. πέπεικα. μέσος πέποιθα. Si duplex: aut actu: aut potestate. Si actu, aut in diuersis syllabis κατὰ διάστασιν, & tunc sequitur supradictam regulam, quia medium preteritũ eam assumit consonantem, quæ ω̃ finali in presenti iuncta est, ut ξέγκω. μέσος παρ. ἔξογκα. At si σσ geminatum fuerit añ ω̃, siue ττ, tũc futurum aut in ξω̃ desinit. & tunc medium p̃teritũ γ sibi asciscit. ut πλήσσω, siue πλήττω. πέπληγα. aut in σω̃, & tunc mediũ ptm̃ δ sibi uendicat. ut ἐρέσσω μέλλων ἐρέσω. ἤρεκα. μέσος ἤρεδα si i usu habeatur. Etiam si potestate duplex cõsonãs p̃cesserit ω̃. ut est ζ. illud idem intelligendum quia, si futurum in ξω̃ desiuerit, medium preteritum γ sibi uendicabit, ut κράζω. κράξω. κέκραγα. Si σ, δ. ut φράζω. φράσω πέφραδα. At si duæ diuersæ fuerint cõsonantes, hoc est πτ. κτ. & μν. medium preteritum priorẽ assumit cum sit p̃priũ cõiugationis χαρακτηριστικόν. ut τύπτω. μέσος παρ. τέτυπα. τίκτω. τέτοκα. τέμνω. τέτομα. Nam τ̄, & ν̄, cum per παρέμπτωσιν extrinsecus accersita sint χαρακτηριστικὰ cõiugationis ẽẽ non possunt. Quædam tamen inueniũtur quæ partim β hñt añ ω̃: partim uero φ, ut βλάβω. κρύβω. καλύβω. & σκάφω. quæ cũ & ipsa π aliunde sibi asciscant, opus est. ut β quæ media est: & φ aspirata in legitimã ac sibi correspõdẽtẽ tenuẽ uertãt π scilicet

ut tenuis tenuem ſm regulæ pceptionē: añcedat, hoc ē πτ. ſicut
κτ. q̄ñquidē neq; β. neq; φ ulla rōne τ pcedere pōt ob icōgruam
cōſonātium ſtructurā. iccirco βλάπτω dicēdū erit, nō aūt βλάβ-
τω. ſic κρύπτω. καλύπτω. σκάπτω. nō aūt κρύβτω. καλύβτω. & σκά-
φτω. at tñ ptā media ſuoꝝ pfectoꝝ ꝑpriā ſeruāt figuratiuā. ut βέ-
βλαβα. κέκρυβα. κεκάλυβα. ἔσκαφα. & qm̄ a ſingulis huiuſmodi
uerboꝝ ſingula deriuant̄ noīa uerbalia. hoc ē βλάβη ἀπὸ τ̃ βλά-
βω. & κρύβη ἀπὸ τοῦ κρύβω. & καλύβη ἀπὸ τοῦ καλύβω. & σκαφὴ
ἀπὸ τοῦ σκάφω. &c. orta eſt illa cōis regula q̄ dicit ὅτε ὁ ἐνεστὼς διὰ
δύο συμφώνων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρ. φυλάττει τὸ σύμφωνον τ̃
ῥηματικοῦ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος παράγεται. quæ qdē noīa pri⁹ no
bis diſcēda erūt, q̄ uerba ipſa a qbus deducūt̄. &c. Sic & θάπτω
dixerim ἐκ τοῦ θάφω ſiue τάφω, necnō & βάπτω ἐκ τοῦ βάφω fie-
ri, mutata utrobiq; aſpirata in τ tenuem. ut ſupra. iccirco τέτα-
φα, & βέβαφα media pterita dices ſi in uſu hērentur. nec igno-
ro etymologum autorē aliā hoꝝ uerboꝝ a remotis accerſitā tra
dere originē. μίμνω τħ ἐκ τοῦ μένω, τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, ὡς ἔχω ἴχω. ν
hēt τὸ χαρακτηριστικόν. unde ptm̄ mediū μέμονα. μ enim addititia ē
tā etſi priorē i ſyllaba locū occupet, ut cōgrua copulādi litteras
rō ſeruaret̄. qa μ pcedere lrām ν pōt, ut μνῆμα, ſubſeq nō pōt. Eo
dē pacto i uerbo πίπτω, qđ a πέτω fit, ſicut a τέκω τίκτω τροπῇ
τοῦ ε εἰς ι, π cōſonās primū ſyllabæ locū poſſidet licet extrinſec⁹
adducat̄, qa τ lræ q̄q̄ & ipa tenuis ſit ſubiici non patit̄. & ſic in
aliis huiuſmodi ſi q̄ iueniāt̄. in quib⁹ cōſiderādū ē q̄ nā ſit ꝑpria
cōſonās uerbi primitiui, & quæ extriſecus ſūpta, ut ἔπω ἴπω et
τέκω τίκτω. ſed de hoc ſatis. Eſt ēt pariū ſyllabaꝝ mediū ptm̄ cū
actiuo i uerbis grauitonis, ut τέτυφα τέτυπα. In circūflexis ue
ro una minuit̄ ſyllaba. ut δεδούπηκα. δέδουπα. Penultimā quoq;
hēt eādē cū actiuo. ut τέτυφα. τέτυπα. Sed qm̄ & hæc, & reliq̄
oīno quæ ad uerbi medii formationē inflexionēq; ptinētiā. hoc

in loco sequi debebant satis superq́ʒ, ut puto in primo tractatu complexus sum nihil aliud addendum, aut repetendum putaui Igitur ad grauitonorum uerborum exempla transitum faciēs ad singulas cōiugationes pertinentia scribere decreui, quorū quidem λείβω per omnes modos numerosq́ʒ, ac psonas secūdū rationeʒ uariorum idiomatū primi exempli locum sibi uendicabit.

Τὰ παραδείγματα τῶν βαρυτόνων ῥημάτων. Ὁριστικά ἐνεργητικά. ἐνεστώς.

Λείβω. λείβεις. λείβει. καὶ δωρικῶς λείβες. λείβε. καὶ αἰολικῶς λείβης λείβη. Τὰ δυϊκά. λείβετον. λείβετον. Τὰ πληθ. λείβομεν. λείβετε. λείβουσι. καὶ δωρικῶς. λείβομες. λείβετε. λείβοντι.

παρατ. Ἔλειβον. ἔλειβες. ἔλειβε. καὶ ἰωνικῶς λείβεσκε. Τὰ δυϊκά. ἐλείβετον. ἐλειβέτην. Τὰ πληθ. ἐλείβομεν. καὶ δωρικῶς ἐλείβομες. ἐλείβετε. ἔλειβον. καὶ βοιωτικῶς ἐλείβοσαν.

παρ. Λέλειφα. λέλειφας. λέλειφε. Τὰ δυϊκά. λελείφατον. λελείφατον. Τὰ πληθ. λελείφαμεν. λελείφατε. λελείφασι. καὶ δωρικῶς. λελείφαμες. λελείφατε λελείφαντι. καὶ ἀττικῶς εἴλειφα. εἴλειφας. εἴλειφε. &c.

ὑπερσ. Ἐλελείφειν. ἐλελείφεις. ἐλελείφει. κοινῶς. καὶ ἐλελείφεα. ἐλελείφεις. ἐλελείφεε ἰωνικῶς. καὶ ἐλελείφη. ἐλελείφεις. ἐλελείφη. διὰ τοῦ η in prima & tertia persona. ἀττικῶς. καὶ δωρικῶς. Τὰ δυϊκά. ἐλελείφειτον. ἐλελειφείτην. Τὰ πληθ. ἐλελείφειμεν. καὶ δωρικῶς ἐλελείφειμες. ἐλελείφειτε. ἐλελείφεισαν. καὶ ἀττικῶς εἰλείφειν. φεις. φει.

ἀόρ. α Ἔλειψα. ἔλειψας. ἔλειψε. καὶ ἰωνικῶς λείψασκε. Τὰ δυϊκά. ἐλείψατον ἐλειψάτην. Τὰ πληθ. ἐλείψαμεν. καὶ δωρ. ἐλείψαμες. ἐλείψατε. ἔλειψαν.

ἀόρ. β Ἔλιβον. ἔλιβες. ἔλιβε. καὶ ἰωνι. λίβεσκε. Τὰ δυϊ. ἐλίβετον. ἐλιβέτην. Τὰ πληθ. ἐλίβομεν. καὶ δωρ. ἐλίβομες. ἐλίβετε. ἔλιβον. καὶ βιω. ἐλίβοσαν

μέλ. α Λείψω. λείψεις. λείψει. καὶ αἰολικῶς. λείψω. λείψης. λείψη. Τὰ δυϊκά. λείψετον. λείψετον. Τὰ πληθ. λείψομεν. λείψετε. λείψοισι. καὶ δωρικῶς. λειψῶ. λειψεῖς. λειψεῖ. Τὰ δυϊκά. λειψεῖτον. λειψεῖτον. Τὰ πληθ. λειψοῦμες. λειψεῖτε. λειψοῦντι.

μέλ. β Λιβῶ. λιβεῖς. λιβεῖ. ¶ δυϊκά. λιβεῖτον. λιβεῖτον. ¶ πλη. λιβοῦμεν. καὶ δωρικῶς. λιβοῦμες. λιβεῖτε. λιβοῦσι. καὶ δωρικῶς λιβοῦντι.

¶ προστακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς, καὶ παρατατικός.

Λεῖβε. λειβέτω. ¶ δυϊκά. λείβετον. λειβέτων. ¶ πλη. λείβετε. λειβέτωσαν. καὶ ἀττικῶς. λειβόντων.

παρ. Λέλειφε. λελειφέτω. ¶ δυϊ. λελείφετον. λελειφέτων. ¶ πλη. λελεί

καὶ ὑπερσ. φετε. λελειφέτωσαν. καὶ ἀττικ. ἔλειφε. ειλειφέτω. καὶ τὰ λοιπά.

ἀόρ. α Λεῖψον. λειψάτω. ¶ δυϊκά. λείψατον. λειψάτων. ¶ πλη. λείψατε. βειψάτωσαν. καὶ ἀττικῶς λειψάντων.

ἀόρ. β Λίβε. βιβέτω. ¶ δυϊκά. λίβετον. λιβέτων. ¶ πλη. λίβετε. λιβέτωσαν. καὶ ἀττικῶς λιβόντων.

¶ Εὐκτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστώς. καὶ παρατατικός.

Λείβοιμι. λείβοις. λείβοι. ¶ δυϊκά. λείβοιτον. λειβοίτην. ¶ πλη. λείβοιμεν καὶ δωρικῶς λείβοιμες. λείβοιτε. λείβοιεν.

παρ. λελείφοιμι. λελείφοις. λελείφοι. ¶ δυϊκά. λελείφοιτον. λελοιφείτην.

καὶ ὑπερσ. ¶ πλη. λελείφοιμεν. καὶ δωρικῶς. λελείφοιμες. λελείφοιτε. λελείφοιεν. καὶ ἀττικῶς ειλείφοιμι. ειλείφοις. ἐιλείφοι.

ἀόρ. α λείψαιμι. λείψαις. λείψαι. ¶ δυϊκὰ λείψαιτον. λειψαίτην. ¶ πλη. λείψαιμεν. καὶ δωρικῶς. λείψαιμες. λείψαιτε. λείψαιεν. αἰολικῶς, καὶ ἀττικῶς. λείψεια. λείψειας. λείψειε. ¶ δυϊκά. λειψείατον. λειψειάτην. ¶ πλη. λειψείαμεν. λειψείατε. λείψειαν.

ἀόρ. β λίβοιμι. λίβοις. λίβοι. ¶ δυϊκά. λίβοιτον. λιβοίτην. ¶ πλη. λίβοιμεν καὶ δωρικῶς λίβοιμες. λίβοιτε. λίβοιεν.

μέλ. α λείψοιμι. λείψοις. λείψοι. ¶ δυϊκά. λείψοιτον. λειψοίτην. ¶ πλη. λείψοιμεν. καὶ δωρικῶς λείψοιμες. λείψοιτε. λείψοιεν.

μέλ. β λιβοῖμι. λιβοῖς. λιβοῖ. ¶ δυϊκά. λιβοῖτον. λιβοίτην. ¶ πλη. λιβοῖμεν. καὶ δωρικῶς λιβοῖμες. λιβοῖτε. λιβοῖεν.

¶ ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς, καὶ παρατατικός.

Ἐὰν λείβω. λείβῃς. λείβῃ. ¶ δυϊκά. ἐὰν λείβητον. λείβητον. ¶ πλη. ἐὰν λείβωμεν. καὶ δωρικῶς λείβωμες. λείβητε. λείβωσι.

παρ. Ἐὰν λελείφω. λελείφῃς. λελείφῃ. ¶ δυϊκά. ἐὰν λελείφητον. λελείφη-
καὶ ὑπερ. τον. ¶ πλη. ἐὰν λελείφωμεν. καὶ δωρικῶς λελείφωμες. λελείφητε.
λελείφωσι. καὶ ἀττικῶς. ἐὰν εἰλείφω. εἰλείφῃς. εἰλείφῃ.

ἀόρ. α Ἐὰν λείψω. λείψῃς. λείψῃ. ¶ δυϊκά. ἐὰν λείψητον. λείψητοι. ¶ πλη. ἐὰν λείψωμεν. καὶ δωρικῶς λείψωμες. λείψητε. λείψωσι.

ἀόρ. β Ἐὰν λίβω. λίβῃς. λίβῃ. ¶ δυϊκά. ἐὰν λίβητον. λίβητον. ¶ πλη. ἐὰν λίβωμεν. καὶ δωρικῶς λίβωμες. λίβητε. λίβωσι.

¶ ἀπαρέμφατα ἐνεργητικὰ ἐνεστὼς, καὶ παρατατικός.

Λείβειν κοινῶς, καὶ λεῖβεν δωρικῶς, καὶ λείβην αἰωλικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λειβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λειβέμεν ἰωνικῶς.

παρ. λελειφέναι. καὶ ἀττικῶς εἰλειφέναι. καὶ λελειφέμεναι ἀττικῶς. καὶ δω-
καὶ ὑπερ. ρικῶς. καὶ λελειφέμεν ἰωνικῶς.

ἀόρ. α λεῖψαι. κοινῶς. καὶ λειψέμεναι ἀττικῶς. καὶ δωρι. καὶ λειψέμεν ἰωνικ.

ἀόρ. β λιβεῖν κοινῶς. καὶ λιβὲν δωρικῶς. καὶ λιβέμεναι ἀττικῶς. καὶ δωρικῶς καὶ λιβέμεν. καὶ λιβέειν ἰωνικῶς.

μέλ. α λέιψειν. sicut & pñs. μέλ. β λιβεῖν. queadmodu; & secundus aoristus. ¶ Ὁριστικὰ παθητικά. ἐνεστώς.

Λείβομαι. λείβῃ. κοινῶς. καὶ λείβει ἀττικῶς. καὶ λείβεαι ἰωνικῶς. λείβεται. ¶ δυϊκά. λειβόμεθον. λείβεσθον. λείβεσθον. ¶ πλη. λειβόμεθα κοινῶς. καὶ λοιβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς. λείβεσθε. λείβονται.

παρατ. Ἐλειβόμην. ἐλείβου κοινῶς. καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς. καὶ ἐλείβευ δωρικῶς. ἐλείβετο. ¶ δυϊκά. ἐλειβόμεθον. ἐλείβεσθον. ἐλειβέσθην. ¶ πληθυν. ἐλειβόμεθα κοινῶς. καὶ ἐλειβόμεσθα δωρικῶς. καὶ ἰωνικῶς. ἐλείβεσθε. ἐλείβοντο.

παρ. λέλειμμαι. λέλειψαι. λέλειπται. ¶ δυϊκά. λελείμμεθον. λέλειφθον. λέλειφθον. ¶ πλη. λελείμμεθα. κοινῶς καὶ λελείμμεσθα δωρικῶς. καὶ ἰωνικῶς. λέλειφθε. λελειμμένοι εἰσὶν, καὶ ἰωνικῶς λελίφαται. ἀττικῶς uero εἴλειμμαι. εἴλειψαι. εἴλειπται.

ὑπερ. Ἐλελείμμην. ἐλέλειψο. ἐλέλειπτο. ¶ δυϊ. ἐλελείμμεθον. ἐλέλειφθον. ἐλελείφθην. ¶ πληθυν. ἐλελείμμεθα. κοινῶς. καὶ ἐλελείμμεσθα δωρικῶς.

καὶ ἰωνικῶς. ἐλελείφθε. λελειμμένοι ἦσαν. καὶ ἰωνικῶς ἐλελίφατο. ἀττικῶς uero εἰλείμμην. εἴλειψο. εἴλειπτο.

ἀόρ. α Ἐλείφθην. ἐλείφθης. ἐλείφθη. ¶ δυϊκὰ ἐλείφθητον. ἐλειφθήτην. ¶ πλη. ἐλείφθημεν. καὶ δωρικῶς ἐλείφθημες. ἐλείφθητε. ἐλείφθησαν. καὶ βοιωτικῶς. ἔλειφθεν.

ἀόρ. β Ἐλίβην. ἐλίβης. ἐλίβη. ¶ δυϊκὰ ἐλίβητον. ἐλιβήτην. ¶ πλη. ἐλίβημεν. καὶ δωρικῶς ἐλίβημες. ἐλίβητε. ἐλίβησαν. καὶ βοιωτικῶς. ἔλιβεν.

μέλ. α Λειφθήσομαι. λειφθήσῃ κοινῶς. καὶ λειφθήσει ἀττικῶς. καὶ λειφθήσεαι ἰωνικῶς. λειφθήσεται. ¶ δυϊκὰ λειφθησόμεθον. λειφθήσεσθον. λειφθήσεσθον. ¶ πλη. λειφθησόμεθα. καὶ δωρικῶς λειφθησόμεσθα. λειφθήσεσθε. λειφθήσονται.

μέλ. β λιβήσομαι. λιβήσῃ κοινῶς. καὶ λιβήσει ἀττικῶς. καὶ λιβήσεαι ἰωνικῶς λιβήσεται. ¶ δυϊκά. λιβησόμεθον. λιβήσεσθον λιβήσεσθον. ¶ πλη. λιβησόμεθα. καὶ δωρικῶς λιβησόμεσθα. λιβήσεσθε. λιβήσονται.

μετ' ὀλ. λελείψομαι. λελείψῃ κοινῶς. καὶ λελείψει ἀττικῶς. καὶ λελείψεαι.

μέλ. ἰωνικῶς. λελείψεται. ¶ δυϊκά. λελειψόμεθον. λελείψεσθον. λελείψεσθον. ¶ πλη. λελειψόμεθα. καὶ δωρικῶς λελειψόμεσθα. λελείψεσθε. λελείψονται.

¶ προστακτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

Λείβου κοινῶς. καὶ λείβεο ἰωνικῶς. καὶ λείβευ δωρικῶς. λειβέσθω. ¶ δυϊκά. λείβεσθον. λειβέσθων. ¶ πλη. λείβεσθε. λειβέσθωσαν. καὶ ἀττικῶς λειβέσθων.

παρ. Λέλειψο. λελείφθω. ¶ δυϊκὰ λέλειφθον. λελείφθων. ¶ πλη. λέλειφθε καὶ [illegible] λελείφθωσαν. καὶ ἀττικῶς εἴλειψο. εἰλείφθω.

ἀόρ. α λείφθητι. λειφθήτω. ¶ δυϊκὰ λείφθητον. λειφθήτων. ¶ πλη. λείφθητε. λειφθήτωσαν.

ἀόρ. β λίβηθι. λιβήτω. ¶ δυϊκά. λίβητον. λιβήτων. ¶ πλη. λίβητε. λιβήτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶτος. καὶ παρατατικοῦ.

Λειβοίμην. λείβοιο. λείβοιτο. ¶ δυϊκά. λειβοίμεθον. λείβοισθον. λειβοίσθην.

¶ πλη. λειβοίμεθα. καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα. λείβοισθε. λείβοιντο, καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

παρ. καὶ λελειμμένος εἴην. εἴης. εἴη. ¶ δυϊκὰ. λελειμμένω εἴητον. εἰήτην.

ὑπερσ. ¶ πλη. λελειμμένοι εἴημεν. εἴητε εἴησαν. καὶ ἀττικῶς εἰλειμμένος εἴην. εἴης. εἴη. καὶ τὰ λοιπά.

ἀορ. ᾱ λειφθείην. λειφθείης. λειφθείη. ¶ δυϊκὰ λειφθείητον. λειφθειήτην.

¶ πλη. λειφθείημεν. καὶ δωρικῶς λειφθείημες. λειφθείητε. λειφθείησαν. καὶ συγκοπῇ λειφθεῖμεν. λειφθεῖτε. λειφθεῖεν.

ἀορ. β λιβείην. λιβείης. λιβείη. ¶ δυϊκὰ. λιβείητον. λιβειήτην.

¶ πλη. λιβείημεν. καὶ δωρικῶς λιβείημες. λιβείητε. λιβείησαν. καὶ συγκοπῇ λιβεῖμεν. λιβεῖτε. λιβεῖεν.

μέλ. ᾱ λειφθησοίμην. λειφθήσοιο. λειφθήσοιτο. ¶ δυϊκὰ λειφθησοίμεθον. λειφθήσοισθον. λειφθησοίσθην. ¶ πλη. λειφθησοίμεθα. καὶ δωρικῶς λειφθησοίμεσθα. λειφθήσοισθε. λειφθήσοιντο. καὶ ποιητικῶς. λειφθησοίατο.

μέλ. β λιβησοίμην. λειβήσοιο. λειβήσοιτο. ¶ δυϊκά. λιβησοίμεθον. λιβήσοισθον λιβησοίσθην. ¶ πλη. λιβησοίμεθα καὶ δωρικῶς λιβησοίμεσθα. λιβήσοισθε. λιβήσοιντο. καὶ ποιητικῶς λιβησοίατο.

¶ ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Ἐὰν λείβωμαι. λείβῃ κοινῶς. καὶ λείβηαι ἰωνικῶς. λείβηται.

¶ δυϊκὰ ἐὰν λειβώμεθον. λείβησθον. λείβησθον. ¶ πλη. ἐὰν λειβώμεθα. καὶ δωρικῶς λειβώμεσθα. λείβησθε. λείβωνται.

παρ. καὶ λελειμμένος ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ. ¶ δυϊκὰ λελειμμένω ἐὰν ἦτον. ἦτον.

ὑπερσ. ¶ πλη. λελειμμένοι ἐὰν ὦμεν. ἦτε. ὦσι. καὶ ἀττικῶς εἰλειμμένος ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ. καὶ τὰ λοιπά.

ἀορ. ᾱ Ἐὰν λειφθῶ. λειφθῇς. λειφθῇ. ¶ δυϊκὰ ἐὰν λειφθῆτον. λειφθῆτον.

¶ πλη. ἐὰν λειφθῶμεν. καὶ δωρικῶς. λειφθῶμες. λειφθῆτε. λειφθῶσι.

ἀορ. β. Ἐὰν λιβῶ. λιβῇς. λιβῇ. ¶ δυϊκὰ. ἐὰν λιβῆτον. λιβῆτον.

¶ πλη. ἐὰν λιβῶμεν. καὶ δωρικῶς λιβῶμες. λιβῆτε. λιβῶσι.

¶ ἀπαρέμφατα. παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Λείβεσθαι. παρ. καὶ ὑπερσ. λελεῖφθαι. καὶ ἀττικῶς εἰλεῖφθαι. ἀορ. ᾱ λει-

φθῆναι. κοιν. καὶ λειφθήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λειφθῆμεν ἰωνικῶς.
ἀόρ. β λιβῆναι κοινῶς. καὶ λιβήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λιβῆμεν. ἰωνι.
μέλ. α λειφθήσεσθαι. μέλ. β λιβήσεσθαι. μετ' ὀλι. μέλ. λελείψεσθαι.

¶ Ὁριστικὰ μέσα ἐνεστώς.

Λείβομαι. λείβῃ κοινῶς. καὶ λείβει ἀττικῶς. καὶ λείβεαι ἰωνικῶς. λείβεται.
καὶ τὰ λοιπὰ ad passiuorum similitudinem. (ἐλείβετο.
παρατ. Ἐλειβόμην. ἐλείβου. κοινῶς. καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς. καὶ ἐλείβευ δωρικῶς.
παρ. λέλοιβα. λέλοιβας. λέλοιβε. ¶ δυϊκὰ λελοίβατον. λελοίβατον.
¶ πλη. λελοίβαμεν. καὶ δωρικῶς λελοίβαμες. λελοίβατε. λελοίβασι. καὶ
ἀττικῶς. εἴλοιβα. εἴλοιβας. εἴλοιβε.
ὑπερσ. Ἐλελοίβειν. ἐλελοίβεις. ἐλελοίβει. κοινῶς. καὶ ἐλελοίβεα. ἐλελοίβεις
ἐλελοίβεε ἰωνικῶς. καὶ ἐλελοίβη. ἐλελοίβεις ἐλελοίβη ἀττικῶς καὶ δωρι-
κῶς. ¶ δυϊκὰ ἐλελοίβειτον. ἐλελοιβείτην. ¶ πλη. ἐλελοίβειμεν καὶ δωρι-
κῶς ἐλελοίβειμες. ἐλελοίβειτε. ἐλελοίβεισαν. καὶ ἀττικῶς. εἰλοίβειν.
εἰλοίβεις. εἰλοίβει.
ἀόρ. α Ἐλειψάμην. ἐλείψω. κοινῶς. καὶ ἐλείψαο ἰωνικῶς. ἐλείψατο.
¶ δυϊκὰ. ἐλειψάμεθον. ἐλείψασθον. ἐλειψάσθην. ¶ πλη. ἐλειψάμεθα. καὶ
δωρικῶς ἐλειψάμεσθα. ἐλείψασθε. ἐλείψαντο.
ἀόρ. β Ἐλιβόμην. ἐλίβου κοινῶς. καὶ ἐλίβεο ἰωνικῶς. καὶ ἐλίβευ. δωρικῶς.
ἐλίβετο. ¶ δυϊκὰ ἐλιβόμεθον. ἐλιβέσθον. ἐλιβήσθην. ¶ πλη. ἐλιβόμεθα.
καὶ δωρικῶς ἐλιβόμεσθα. ἐλίβεσθε. ἐλίβοντο.
μέλ. α λείψομαι. λείψῃ κοινῶς. καὶ λείψει ἀττικῶς. καὶ λείψεαι ἰωνι. λείψεται.
μέλ. β λιβοῦμαι. λιβῇ κοινῶς. καὶ λιβεῖ ἀττικῶς καὶ λιβεῖαι ἰωνι. λιβεῖται.

¶ Προστακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Λείβου κοινῶς. καὶ λείβεο ἰωνικῶς. καὶ λείβευ δωρικῶς. λειβέσθω.
παρ. καὶ λέλοιβε. λελοιβέτω. ¶ δυϊκὰ λελοίβετον. λελοιβέτων. ¶ πλη. λε-
ὑπερσ. λοίβετε. λελοιβέτωσαν. καὶ ἀττικῶς εἴλοιβε. εἰλοιβέτω.
ἀόρ. α λεῖψαι. λειψάσθω. ¶ δυϊκὰ λείψασθον. λειψάσθων. ¶ πλη. λείψασθε
λειψάσθωσαν. καὶ ἀττικῶς λειψάσθων.
ἀόρ. β λιβοῦ. λιβέσθω. ¶ δυϊκὰ λίβεσθον. λιβέσθων. ¶ πλη. λίβεσθε. λιβέ-

θωσαν. καὶ ἀττικῶς λιβέσθων. Γ εὐκτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατ.
Λειβοίμην. λείβοιο. λείβοιτο. Γ δυϊκὰ λειβοίμεθον. λείβοισθον. λειβοίσθην.
Γ πλη. λειβοίμεθα καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα. λείβοισθε. λείβοιντο. καὶ ποιη-
τικῶς λειβοίατο.
παρ. καὶ λελοίβοιμι. λελοίβοις. λελόιβοι. Γ δυϊκὰ λελόιβοιτον. λελοιβόιτην.
ὑπερσ. Γ πλη. λελόιβοιμεν. καὶ δωρικῶς λελόιβοιμες. λελόιβοιτε. λελόιβοιεν.
καὶ ἀττικῶς. ἐιλόιβοιμι. ἐιλόιβοις. ἐιλόιβοι.
ἀόρ. α λειψαίμην. λείψαιο. λείψαιτο. Γ δυϊκὰ λειψαίμεθον. λείψαισθον λει-
ψαίσθην. Γ πλη. λειψαίμεθα. καὶ δωρικῶς λειψαίμεσθα. λείψαισθε. λει-
ψαίντο. καὶ ποιητικῶς λειψαίατο.
ἀόρ. β λιβόιμην. λίβοιο. λίβοιτο. Γ δυϊκά. λιβόιμεθον. λίβοισθον. λιβόισθην
Γ πλη. λιβόιμεθα. καὶ δωρι. λιβοιμεσθα. λιβοισθε. λίβοιντο. καὶ ποιη-
τικῶς λιβόιατο.
μέλ. α λειψόιμην. λείψοιο. λείβοιτο. Γ δυϊκὰ λειψόιμεθον. λείψοισθον. λειψόι-
σθην. Γ πλη. λειψόιμεθα. καὶ δωρ. λειβόιμεσθα. λείβοισθε. λείβοιντο. καὶ
ποιητικῶς λειβόιατο.
μέλ. β λιβόιμην. λιβοῖο. λιβόιτο. Γ δυϊκὰ λιβόιμεθον. λίβοισθον. λιβόισθην.
Γ πλη. λιβόιμεθα. καὶ δωρ. λιβόιμεσθα. λίβοισθε. λιβοῖντο. καὶ ποιητι-
κῶς λιβόιατο. Γ ὑποτακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατ.
Ἐάν λείβωμαι. λείβῃ κοινῶς. καὶ λείψηαι ἰωνικῶς. λείβηται. καὶ τὰ λοιπά.
παρ. καὶ Ἐὰν λελοίβω. λελοίβῃς. λελοίβῃ. Γ δυϊκὰ ἐὰν λελοίβητον λελοίβη-
ὑπερσ. τον. Γ πλη. ἐὰν λελοίβωμεν. καὶ δωρ. λελοίβωμες. λελοίβητε. λελοίβω-
σι. καὶ ἀττικῶς. ἐὰν εἰλοίβω. εἰλοίβῃς. εἰλοίβῃ.
ἀόρ. α Ἐὰν λείψωμαι. λείψῃ κοινῶς. καὶ λείψηαι ἰωνικῶς. λείψηται.
Γ δυϊκὰ ἐὰν λειψώμεθον. λείψησθον. λείψησθον. Γ πλη. ἐὰν λειψώμεθα.
καὶ δωρικῶς. ἐὰν λειψώμεσθα. λείψησθε. λείψωνται.
ἀόρ. β Ἐὰν λίβωμαι. λίβῃ κοινῶς. καὶ λίβηαι ἰωνικῶς. λίβηται. Γ δυϊκὰ
ἐὰν λιβώμεθον. λίβησθον. λίβησθον. Γ πλη. ἐὰν λιβώμεθα. καὶ δωρ. λιβώ-
μεσθα λίβησθε. λίβωνται. Γ ἀπαρέμφατα μέσα. ἐνεστὼς. καὶ παρατ.
Λείβεσθαι. παρ. καὶ ὑπερσ. λελοιβέναι κοινῶς. καὶ εἰλοιβέναι ἀττικῶς. καὶ λε-

λαιβέμεναι δωρικῶς καὶ ἀττικῶς. καὶ λελοιβέμεν ἰωνικῶς. ἀόρ. α λείψασθαι. ἀόρ. β λιβέσθαι. μέλ. α λείψεσθαι. μέλ. β λιβεῖσθαι.

¶ Exẽpla alioꝝ uerboꝝ grauitonoꝝ ꝑ tria gña distincta actiuũ scilicet passiuũ, & mediũ in modo indicatiuo tantum.

	ἐνεργητικά	παθητικά	μέσα.
ἐνεστῶς	Τρέπω.	τρέπομαι.	τρέπομαι.
παρατ.	ἔτρεπον.	ἐτρεπόμην.	ἐτρεπόμην.
παρ.	τέτρεφα.	τέτραμμαι.	τέτροπα.
ἀττικῶς	τέτροφα.		
ὑπερσ.	ἐτετρέφειν.	ἐτετράμμην.	ἐτετρόπειν.
ἀττικῶς	ἐτετρόφειν.		
ἀόρ. α	ἔτρεψα.	ἐτρέφθην.	ἐτρεψάμην.
ἀόρ. β	ἔτραπον.	ἐτράπην.	ἐτραπόμην.
μέλ. α	τρέψω.	τρεφθήσομαι.	τρέψομαι.
μέλ. β	τραπῶ.	τραπήσομαι.	τραποῦμαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων		τετράψομαι.	

	ἐνεργητικά	παθητικά.	μέσα
	Γράφω.	γράφομαι.	γράφομαι.
παρατ.	ἔγραφον.	ἐγραφόμην.	ἐγραφόμην.
παρ.	γέγραφα.	γέγραμμαι.	γέγραφα.
ὑπερσ.	ἐγεγράφειν.	ἐγεγράμμην.	ἐγεγράφειν.
ἀόρ. α	ἔγραψα.	ἐγράφθην.	ἐγραψάμην.
ἀόρ. β	ἔγραφον.	ἐγράφην.	ἐγραφόμην.
μέλ. α	γράψω.	γραφθήσομαι.	γράψομαι.
μέλ. β	γραφῶ.	γραφήσομαι.	γραφοῦμαι.
μετ' ὀλίγον μέλ.		γεγράψομαι.	

¶ δευτέρα συζυγία.

	ἐνεργητικά	παθητικά	μέσα.
ἐνεστὼς	Λέγω.	λέγομαι.	λέγομαι.
παρατ.	ἔλεγον.	ἐλεγόμην.	ἐλεγόμην.
παρ.	λέλεχα.	λέλεγμαι.	λέλογα.

ἀττικῶς λέλοχα.		
ὑπερσ. ἐλελέχειν.	ἐλελέγμην.	ἐλελόγειν.
ἀττικῶς ἐλελόχειν.		
ἀόρ. α ἔλεξα.	ἐλέχθην.	ἐλεξάμην.
ἀόρ. β ἔλεγον.	ἐλέγην.	ἐλεγόμην.
μέλ. α λέξω.	λεχθήσομαι.	λέξομαι.
μέλ. β λεγῶ.	λεγήσομαι.	λεγοῦμαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	λελέξομαι.	
ἐνεργητικὰ	παθητικὰ	μέσα.
ἐνεστῶς. Δήκω.	δήκομαι.	δήκομαι.
παρατ. ἔδηκον.	ἐδηκόμην.	ἐδηκόμην.
παρ. δέδηχα.	δέδηγμαι.	δέδηκα.
ὑπερσ. ἐδεδήχειν.	ἐδεδήγμην.	ἐδεδήκειν.
ἀόρ. α ἔδηξα.	ἐδήχθην.	ἐδηξάμην.
ἀόρ. β ἔδακον.	ἐδάκην.	ἐδακόμην.
μέλ. α δήξω.	δηχθήσομαι.	δήξομαι.
μέλ. β δακῶ.	δακήσομαι.	δακοῦμαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	δεδήξομαι.	
ἐνεργητικὰ	παθητικὰ	μέσα.
ἐνεστῶς Τρύχω.	τρύχομαι.	τρύχομαι.
παρατ. ἔτρυχον.	ἐτρυχόμην.	ἐτρυχόμην.
παρ. τέτρυχα.	τέτρυγμαι.	τέτρυχα.
ὑπερσ. ἐτετρύχειν.	ἐτετρύγμην.	ἐτετρύχειν.
ἀόρ. α ἔτρυξα.	ἐτρύχθην.	ἐτρυξάμην.
ἀόρ. β ἔτρυχον.	ἐτρύχην.	ἐτρυχόμην.
μέλ. α τρύξω.	τρυχθήσομαι.	τρύξομαι.
μέλ. β τρυχῶ.	τρυχήσομαι.	τρυχοῦμαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	τετρύξομαι.	

Γ τρίτη συζυγία.

ἐνεργητικὰ	παθητικὰ	μέσα.

ἐνεστὼς	Ἄδω.	Ἄδομαι.	Ἄδομαι.
παρατ.	ἦδον.	ἠδόμην.	ἠδόμην.
παρακ.	ᾖκα.	ᾖσμαι.	ᾖδα.
ὑπερσ.	ᾔκειν.	ᾔσμην.	ᾔδειν.
ἀόρ. α	ᾖσα.	ᾔσθην.	ᾐσάμην.
ἀόρ. β	ᾖδον.	ᾔδην.	ᾐδόμην.
μέλ. α	ᾄσω.	ᾀσθήσομαι.	ᾄσομαι.
μέλ. β	ᾀδῶ.	ᾀδήσομαι.	ᾀδοῦμαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.		ᾔσομαι.	
	ἐνεργητικά	παθητικά	μέσα.
ἐνεστὼς.	Πείθω.	πείθομαι.	πείθομαι.
παρατ.	ἔπειθον.	ἐπειθόμην.	ἐπειθόμην.
παρακ.	πέπεικα.	πέπεισμαι.	πέποιθα.
ὑπερσ.	ἐπεπείκειν.	ἐπεπείσμην.	ἐπεποίθειν.
ἀόρ. α	ἔπεισα.	ἐπείσθην.	ἐπεισάμην.
ἀόρ. β	ἔπιθον.	ἐπίθην.	ἐπιθόμην.
μέλ. α	πείσω.	πεισθήσομαι.	πείσομαι.
μέλ. β	πιθῶ.	πιθήσομαι.	πιθοῦμαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.		πεπείσομαι.	
	ἐνεργητικά	παθητικά	μέσα.
ἐνεστὼς	Ἐλεύθω.	Ἐλεύθομαι.	Ἐλεύθομαι.
παρατ.	ἤλευθον.	ἠλευθόμην.	ἠλευθόμην.
παρακ.	ἤλευκα.	ἤλευσμαι.	ἤλευθα.
ἀττικῶς	ἐλήλυκα.	ἐλήλυσμαι.	ἐλήλυθα.
ὑπερσ.	ἠλεύκειν.	ἠλεύσμην.	ἠλεύθειν.
ἀττικῶς	ἐληλύκειν.	ἐληλύσμην.	ἐληλύθειν.
ἀόρ. α	ἤλευσα.	ἠλεύσθην.	ἠλευσάμην.
ἀόρ. β	ἤλυθον.	ἠλύθην.	ἠλυθόμην.
συγκοπῇ	ἦλθον.		ἠλθόμην.
μέλ. α	ἐλεύσω.	ἐλευσθήσομαι.	ἐλεύσομαι.

VERB.

μέλ. β ἐλυθῶ. καὶ ἐλθῶ.	ἐλυθήσομαι.	ἐλυθοῦμαι. καὶ
μετ' ὀλίγον μέλλων	ἠλεύσομαι.	ἐλθοῦμαι.
καὶ ἀττικῶς.	ἐληλύσομαι.	

Τετάρτη συζυγία.

ἐνεργητικά	παθητικά	μέσα.
ἐνεστῶς Φράζω.	φράζομαι.	φράζομαι.
παρατ. ἔφραζον.	ἐφραζόμην.	ἐφραζόμην.
παρ. πέφρακα.	πέφρασμαι.	πέφραδα.
ὑπερσ. ἐπεφράκειν.	ἐπεφράσμην.	ἐπεφράδειν.
ἀόρ. α ἔφρασα.	ἐφράσθην.	ἐφρασάμην.
ἀόρ. β ἔφραδον.	ἐφράδην.	ἐφραδόμην.
μέλ. α φράσω.	φρασθήσομαι.	φράσομαι.
μέλ. β φραδῶ.	φραδήσομαι.	φραδοῦμαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων	πεφράσομαι.	

ἐνεργητικά	παθητικά	μέσα.
ἐνεστῶς Ὀρύσσω.	Ὀρύσσομαι.	Ὀρύσσομαι.
παρατ. ὤρυσσον.	ὠρυσσόμην.	ὠρυσσόμην.
παρ. ὤρυχα.	ὤρυγμαι.	ὤρυγα.
ἀττικῶς ὀρώρυχα.	ὀρώρυγμαι.	ὀρώρυγα.
ὑπερσ. ὠρύχειν.	ὠρύγμην.	ὠρύγειν.
ἀττικῶς ὠρωρύχειν.	ὠρωρύγμην.	ὠρωρύγειν.
ἀόρ. α ὤρυξα.	ὠρύχθην.	ὠρυξάμην.
ἀόρ. β ὤρυγον.	ὠρύγην.	ὠρυγόμην.
μέλ. α ὀρύξω.	ὀρυχθήσομαι.	ὀρύξομαι.
μέλ. β ὀρυγῶ.	ὀρυγήσομαι.	ὀρυγοῦμαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	ὠρύξομαι.	
καὶ ἀττικῶς.	ὀρωρύξομαι.	

Πέμπτη συζυγία.

ἐνεργητικά	παθητικά	μέσα.
ἐνεστῶς Ψάλλω.	ψάλλομαι.	ψάλλομαι.
παρατ. ἔψαλλον.	ἐψαλλόμην.	ἐψαλλόμην.

παρ. ἔψαλκα.	ἔψαλμαι.	ἔψαλα.
ὑπερσ. ἐψάλκειν.	ἐλάλμην.	ἐψάλειν.
ἀόρ. α ἔψηλα.	ἐψάλθην.	ἐψηλάμην.
ἀόρ. β ἔψαλον.	ἐψάλην.	ἐψαλόμην.
μέλ. α ψαλῶ.	ψαλθήτομαι.	ψαλοῖμαι.
μέλ. β ψαλῶ.	ψαλήτομαι.	ψαλοῦμαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	ἐψάλτομαι.	
ἐνεργητικά.	παθητικά.	μέσα.
ἐνεστῶς. Cτέλλω.	στέλλομαι.	στέλλομαι.
παρατ. ἔστελλον.	ἐστελλόμην.	ἐστελλόμην.
παρ. ἔσαλκα.	ἔσαλμαι.	ἔσολα.
ὑπερσ. ἐσάλκειν.	ἐσάλμην.	ἐσόλειν.
ἀόρ. α ἔστειλα.	ἐσάλθην.	ἐστειλάμην.
ἀόρ. β ἔσαλον.	ἐσάλην.	ἐσαλόμην.
μέλ. α σελῶ.	σαλθήσομαι.	σελοῦμαι.
μέλ. β σαλῶ.	σαλήσομαι.	σαλοῦμαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	ἐσάλσομαι.	
ἐνεργητικά	παθηλικά	μέσα.
ἐνεστῶς. Κάμνω.	κάμνομαι.	κάμιομαι.
παρατ. ἔκαμνον.	ἐκαμιόμην.	ἐκαμνόμην.
παρ. κεκάμηκα.	κεκάμημαι.	κέκαμα.
συγκοπὴ κέκμηκα	κέκμημαι.	
ὑπερσ. ἐκεκαμήκειν.	ἐκεκαμήμην.	ἐκεκάμειν.
συγκοπὴ ἐκεκμήκειν	ἐκεκμήμην.	
ἀόρ. α ἔκημα.	ἐκαμήθην.	ἐκημάμην.
συγκοπὴ	ἐκμήθην.	
ἀόρ. β ἔκαμον.	ἐκάμην.	ἐκαμόμην.
μέλ. α καμῶ.	καμηθήσομαι.	καμοῦμαι.
συγκοπὴ	κμηθήσομαι.	
μέλ. β καμῶ.	καμήσομαι.	καμοῦμαι.

μετ' ὀλίγον μέλλων.	κεκαμήσομαι.	
συγκοπή	κεκμήσομαι.	
ἐνεργιτικά	παθητικά	μέσα.
ἐνεστὼς Τέμνω.	Τέμνομαι.	Τέμνομαι.
παρατ. ἔτεμνον.	ἐτεμνόμην.	ἐτεμνόμην.
παρ. τετέμηκα.	τετέμημαι.	τέτομα.
συγκοπὴ τέτμηκα.	τέτμημαι.	
ὑπερσ. ἐτετεμήκειν.	ἐτετεμήμην.	ἐτετόμειν.
συγκο. ἐτετμήκειν.	ἐτετμήμην.	
ἀόρ. α ἔτεμα.	ἐτεμήθην.	ἐτεμάμην.
συγκοπή	ἐτμήθην.	
ἀόρ. β ἔταμον.	ἐτάμην.	ἐταμόμην.
μέλ. α τεμῶ.	τεμηθήσομαι.	τεμοῦμαι.
συγκοπή	τμηθήσομαι.	
μέλ. β ταμῶ.	ταμήσομαι.	ταμοῦμαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	τετεμήσομαι.	
συγκοπή	τετμήσομαι.	
ἐνεργητικά.	παθητικά.	μέσα.
ἐνεστὼς Φαίνω.	φαίνομαι.	φαίνομαι.
παρατ. ἔφαινον.	ἐφαινόμην.	ἐφαινόμην.
παρ. πέφαγκα.	πέφαμμαι.	πέφηνα.
ὑπερσ. ἐπεφάγκειν.	ἐπεφάμμην.	ἐπεφήνειν.
ἀόρ. α ἔφηνα.	ἐφάνθην.	ἐφηνάμην.
ἀόρ. β ἔφανον.	ἐφάνην.	ἐφανόμην.
μέλ. α φανῶ.	φανθήσομαι.	φανοῦμαι.
μέλ. β φανῶ.	φανήσομαι.	φανοῦμαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	πεφάνσομαι.	
ἐνεργητικά.	παθητικά.	μέσα.
ἐνεστὼς Κλίνω.	κλίνομαι.	κλίνομαι.
παρατ. ἔκλινον.	ἐκλινόμην.	ἐκλινόμην.

παρ. κέκλικα.	κέκλιμαι.	κέκλινα.
ὑπερσ. ἐκεκλίκειν.	ἐκεκλίμην.	ἐκεκλίνειν.
ἀόρ. α ἔκλινα.	ἐκλίθην.	ἐκλινάμην.
ἀόρ. β ἔκλινον.	ἐκλίνην.	ἐκλινόμην.
μέλ. α κλινῶ.	κλιθήσομαι.	κλινοῦμαι.
μέλ. β κλινῶ.	κλινήσομαι.	κλινοῦμαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	κεκλίσομαι.	
ἐνεργετικὰ	παθητικὰ	μέσα.
ἐνεστὼς Σπείρω.	Σπείρομαι.	Σπείρομαι.
παρατ. ἔσπειρον.	ἐσπειρόμην.	ἐσπειρόμην.
παρ. ἔσπαρκα.	ἔσπαρμαι.	ἔσπορα.
ὑπερσ. ἐσπάρκειν.	ἐσπάρμην.	ἐσπόρειν.
ἀόρ. α ἔσπειρα.	ἐσπάρθην.	ἐσπειράμειν.
ἀόρ. β ἔσπαρον.	ἐσπάρην.	ἐσπαρόμην.
μέλ. α σπερῶ.	σπαρθήσομαι.	σπεροῦμαι.
μέλ. β σπαρῶ.	σπαρήσομαι.	σπαροῦμαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	ἐσπάρσομαι.	Γ Εἰκ τῆς συζυγία.
ἐνεργητικὰ	παθητικὰ	μέσα.
ἐνεστὼς Ἀκούω.	Ἀκούομαι.	Ἀκούομαι.
παρατ. ἤκουον.	ἠκουόμην.	ἠκουόμην.
παρ. ἤκουκα.	ἤκουσμαι.	ἤκουα.
ἀττικῶς ἀκήκοκα.	ἀκήκοσμαι.	ἀκήκοα.
ὑπερσ. ἠκούκειν.	ἠκούσμην.	ἠκούειν.
ἀττικῶς ἠκηκόκειν.	ἠκηκούσμην.	ἠκηκόειν.
ἀόρ. α ἤκουσα.	ἠκούσθην.	ἠκουσάμην.
μέλ. α ἀκούσω.	ἀκουσθήσομαι.	ἀκούσομαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων	ἠκούσομαι.	
ἀττικῶς.	ἀκηκόσομαι.	
ἐνεργητικὰ	παθητικὰ	μέσα.
ἐνεστὼς Παύω.	παύομαι.	παύομαι.

παρατ.	ἔπαυον.	ἐπαυόμην.	ἐπαυόμην.
παρ.	πέπαυκα.	πέπαυμαι.	πέπαυα.
ὑπερσ.	ἐπεπαύκειν.	ἐπεπαύμην.	ἐπεπαύειν.
ἀόρ. α	ἔπαυσα.	ἐπαύθην.	ἐπαυσάμην.
ἀόρ. β	ἔπαον.	ἐπάην.	ἐπαόμην.
μέλ. α	παύσω.	παυθήσομαι.	παύσομαι.
μέλ. β	παῶ.	παήσομαι.	παοῦμαι.
	μετ' ὀλίγον μέλλων	πεπαύσομαι.	

¶ Exempla hæc, etsi omnia in usu non sunt, posita tamē sunt. ut habeamus formam grauitonorum uerborum regulariter declinādorum: quæ si uariare uellemus talis esset eorum iflexio.

¶ περὶ τῶν περισπωμένων ῥημάτων.

Τὰ περισπώμενα ῥήματα. hoc est circunflexa uerba a sexta cōiugatione grauitonorum fiunt, nō tñ ab oibus uerbis, sed ab his solū quæ i penultima hñt siue ε, siue α, siue ο, ut ποιέω βοάω. χρυσόω. Et dicuntur circūflexa eo ꝙ hēnt circūflexū accētū in ultima, a qua ois ratio accentus pēdet, ut ποιῶ. βοῶ χρυσῶ. Patiūtur aūt synæresim in pñti, & ptō imperfecto modi indicatiui: q̄ qdē tēpora in aliis modis, & ēt ptícipiis simul uariāt. ut igrauitonis dictū est. Sed sciēdū synæresiꝫ ꝓ crasi poni, & ex ꝓcedēte uocali breui fieri semp, quēadmodum & in noibus synæresiatis declaratū ē. Et cū in his uerbis uariæ sint synæreses: uarias cōiugationes eē oportet: quæ per supradictas tres uocales distinguūtur, quas χαρακτηριστικὰ hoc est formatiuas litteras appellare possumꝰ, quēadmodum & cōsonātes i grauitonis. Per ea enim cognoscimꝰ unūquodqꝫ uerbū quotæ sit cōiugatiōis. Quibusdam tñ placet quēadmodum Dionysius trax affirmat: ut ꝑ extremā secūdarū ꝑsonarum huiusmodi cōiugatiōes distiguāt. Naꝫ pria coniugatio in εῖς per synæresim facit secūdā ꝑsonā contractam: ut ποιεῖς. Secunda in ᾷς subscripto ι βοᾷς. Tertia in οῖς χρυσοῖς. Esto igitur

ε̄ χαρακτηριστικὸν primæ cõiugatiõis circũflexoꝝ. ᾱ Secũdæ. ō Ter-
tiæ. Quæ qdẽ seruant in oibus modis tã actiuoꝝ q̃ passiuorum
quãtũ ipsa natura fert, & si cões synæresium regulæ aduersari ui-
deantur. ꝓprias enim, ac distinctas synæreses hẽt unaquæq; cir-
cũflexoꝝ cõiugatio. In quib⁹ uerbis oibus aduertẽdũ ẽ futuꝝ in
σῶ desinẽs supare pñs una syllaba si ꝑcepta quorũdã sequi uolu-
mus qui scribũt ποιῆσω. βοῆσω. χρυσώσω, & alia huiusmodi eẽ a
circũflexis. Sed analogia postulat, ut futura sint a grauitonis ꝓ-
priis circũflexorũ, mutatis ε̄, & ᾱ in η̄: & ō in ω̄. ut ποιέω ποιήσω.
βοάω βοήσω. χρυσόω χρυσώσω. Licet i quibusdã maneãt imutabi
les. ut τελέω τελέσω. γελάω γελάσω. ὀνόω ὀνόσω. & alia. Penultimã
etiã futuri seruat in ptõpfecto, & ptõplusq̃perfecto: & in primo
aoristo in oibus uerbis circũflexis, ut ποιήσω. πεποίηκα. ἐπεποι
ήκειν. ἐποίησα. βοήσω. βεβόηκα. ἐβεβοήκειν. ἐβόησα. χρυσώσω. κεχρύ
σωκα. ἐκεχρυσώκειν. ἐχρύσωσα. De quibus omnibus singulatim
dicendum est. ¶ De prima cõiugatiõe circũflexoꝝ uerboꝝ.

PRima igit cõiugatio circũflexoꝝ a uerbis sextæ cõiugatiõis gra-
uitonoꝝ i έω desinẽtib⁹ p synæresim fit. ut ποιέω ποιῶ. cuius secũ
da psona: & tertia in εῖ diph. propriã desinunt, ut ποιεῖς. ποιεῖ.
Et habet in futuro añ σω η̄, hoc ẽ cũ psens longam hẽat penulti-
mam siue natura, siue positiõe, ut οἰκῶ οἰκήσω. ποιῶ ποιήσω. ἀθλῶ
ἀθλήσω. excipit νεικῶ νεικέσω. qd̃ cõtendo significat. νικῶ enĩ; νι-
κήσω secũdæ cõiugationis est. Excipit & ἀρκῶ ἀρκέσω. Etiam cum
psens in ω̄ purum desiuerit futurum habebit η̄ añ σω, ut νοῶ νοή-
σω. Etiam si ancipitem habuerit pñs in penultima, ut φιλῶ φιλή
σω. κιχῶ κιχήσω. pter ἀρῶ ἀρέσω, & καλῶ καλέσω. Etiã uerba de-
riuata a noibus masculinis in ος desinẽtibus: ut κτύπος κτυπῶ
κτυπήσω. δοῦπος δουπῶ δουπήσω. Etiam decõposita. ut οἰκονόμος
οἰκονομῶ οἰκονομήσω. Etiã a grauitonis uerbis incircũflexa dedu-
cta. ut οἰκτείρω, οἰκτειρῶ. οἰκτειρήσω. ἕλκω ἑλκῶ ἑλκήσω. Etiã quæ

indifferenter sunt & primæ: & secundæ cõiugationis, ut ξυρῶ. ξυρεῖς. καὶ ξυρᾷς. ξυρήσω. ἐλεῶ. ἐλεεῖς. καὶ ἐλεᾷς ἐλεήσω. γηρῶ γηρεῖς. καὶ γηρᾷς γηρήσω. Etiam monosyllaba. ut χῶ χήσω. ῥῶ ῥήσω. μνῶ μνήσω. Quæ uero nihil horũ habent, & penultima pñtis, aut in ε, aut in ο desinat per εσω faciunt futurum, ut τελῶ τελέσω. ὀλῶ ὀλέσω. Excipiunt μολῶ μολήσω. τορῶ τορήσω. ὠφελῶ ὠφελήσω. Hæc aũt annotant quæ indifferens hñt futurum. καλῶ καλέσω. καὶ καλήσω. φρονῶ φρονέσω, καὶ φρονήσω. κορῶ κορέσω. καὶ κορήσω. φορῶ φορέσω. καὶ φορήσω. αἰνῶ αἰνέσω. καὶ αἰνήσω. πονῶ πονέσω. καὶ πονήσω. πονέσω qdẽ si ad corpus referamus. πονήσω uero si ad animã. Et aduerte disyllaba ĩ hac pria cõiugatõe ex cõi usu non pati synæresim, in prima psona singulari pñtis tpis. Nam regula ẽ ὅτι οὐδέποτε ῥῆμα ὁριστικὸν εἰς ω λῆγον μονοσύλλαβον εὑρίσκεται ἐν χρήσει, χωρὶς εἰ μὴ εὕρεθῶσι δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον δρῶ. θλῶ. κλῶ. hoc ẽ. ꝙ nunq̃ uerbũ indicatiuũ in ω desinẽs monosyllabũ iuenitur in usu, nisi inueniantur secũdæ cõiugatiõis circunflexoꝝ, ut δρῶ. θλῶ. κλῶ. &c. neq; in prima plurali, neq; in tertia, nõ enim dicimus πλέω πλῶ neq; πλέομεν πλοῦμεν, neq; πλέουσι πλοῦσι. & ut plurimũ accipere υ in fututo, ut πλέω πλεύσω. ῥέω ῥεύσω. νέω νεύσω. Synæreses aũt huius cõiugatiõis, quæ semp ex ε, & sequẽte uocali fiũt, hæ sũt. s. ει. ου. οι. η. η. ω. sicut ĩ prio tractatu dictũ ẽ.

¶ D optatiuo actiuo circunflexorum uerborum.

OPtatiui circũflexoꝝ actiui fiunt a gtis suoꝝ pticipioꝝ oẽs quẽadmodũ & grauitonos fieri mõstrauimus, ut ποιέοντος ποιέοιμι. sic a ποιοῦντος ποιοῖμι. extrema scilicet ĩ μι conuersa. & abiecto ν deinde addito ι penultimæ uocali, υ tñ ex ου diph. prius expũcto, cũ tres uocales in eadẽ syllaba minime possint actu cõsistere. In secunda uero coniugatione etiam a genitiuo participii cõtracti fit: diuerso tamen modo, cum penultima uocalis genitiui etiam diuersa sit, ut βοάοντος βοῶντος. τος enim in μι: & ν con-

sonãte expũcta, ac ῑ penultimæ uocali subscripto fit βοῷμι. βοῷς. βοῷ. At i tertia quidẽ cõiugatiõe similis erit formãdi ratio qualẽ in pria diximꝰ, quãdoquidẽ & utriusq; gti cõtracti eadẽ ẽ lr̃atura: ut ποιοῦντος. χρυσοῦντος. uñ χρυσοῖμι. χρυσοῖς. χρυσοῖ. Possumus tñ huiusmodi optatiuos cõtractos a ꝓpriis pfectis deducere, hoc ẽ ποιέοιμι. βοάοιμι. χρυσόοιμι. abiiciẽtes primũ ῑ ex penultima diph. οῑ. deinde cõtrahẽtes ε̄. & ο̄ si prime sint cõiugatiõis, rursus in οῑ diph. & duo οο̄ item in οῑ si sint tertiæ, ut ποιέομι ποιοῖμι. χρυσόομι χρυσοῖμι. At si secũdæ sint cõiugatiõis, cõtractis prius ᾱ & ο̄ in ω̄ μέγα. ῑ iterũ sumẽdum ẽ p synæresim, ut in penultima oino fiat diph. διὰ τοῦ ῑ. ut βοάοιμι. βοῷμι. Quo in loco dicet aliqs, cur ex ε̄ & ο̄: & ex duobꝰ οο̄ fit synæresis in οῑ, cũ alias per cõem regulã synæresium utrobiq; i οῡ cõtrahãtur κοινῶς. Ad qđ respondet. Optatiuos oẽs in penultia diphthongum appetere, quæ ex ῑ subiũctiua uocali cõsistat. Nam regulæ quædã sũt peculiares, quæ quibusdam in locis hẽnt priuilegioꝝ uim cõesq; regulas supant: sicut ẽt in principio declinationũ diximus noium cõtractorũ: cũ de duali numero tractaremus: uidelicet τοῖν δημοσθενέοιν. ubi ῑ priꝰ expũcto: ac ε̄ & ο̄ rursus in οῑ diph. cõtractis, fit δημοσθενοῖν. qm̃ oẽm dtm̃ dualẽ i diph. διὰ τοῦ ῑ siue propriã siue ipropriã desinere opꝰ est. At iteꝝ queri potest. Si igit̃ hmõi optatiui diphthõgũ διὰ τοῦ ῑ natura oino appetũt: cur nõ potius altera uocalis elidit̃: quæ ῑ pcedũt & ex ea quæ remanet: & ῑ sequẽte fiat synæresis. Rñdet̃ synærasin fieri nõ posse nisi ex duabꝰ uocalibꝰ quæ monophthõgi sint: ac puræ, hoc ẽ nulla itercedẽte aut uocali: aut cõsonante: ut ποιέομαι ποιοῦμαι. βοάομαι βοῶμαι. At ubi euenerit. ut ex quapiã diphthõgo synæresis fiat. Sciendũ ꝓpositiuã uocalẽ diphthõgi oino eẽ suscipiendã cũ in ipsa diph. tãq̃ prĩcipalis ac dña primũ obtineat locũ. Subiũctiuã uero, siue δάτα sit, siue ὖ ψιλὸν prsus abiiciẽdã. utpote appẽdicẽ: & p. ositi-

ais uocalib⁹ subiectã: ut ex ipa ꝓpositiua uocali: & monophthõgo quæ forte ei adheserit cõtractio fiat: ut ποιέοιμι ποιοῖμι, nisi in ᾱ crasin fieri cõtingat, aut in η̄, aut in ω̄ μέγα quia tunc huiusmodi uocales per synæresin ῑ sibi asciscunt. ut ex se, & eo diphthõgus ipropria fiat. ut βοάεις βοᾷς. ποιέῃς ποιῇς. βοάοιμι βοῷμι. Quare sciri uelis in uerbis circũflexis, ac etiam in nominibus cõtractis has esse ueras synæresium formãdarum regulas, quas ab antiquis grammaticis excerpsimus. Sed de hoc etiã ἐν τῷ περὶ παθῶν τοῦ τρύφωνος in fine huius tractatus aliqua dicem⁹. Hæc igit cõis sit inflexio ἐντελῶς, καὶ κατὰ κρᾶσιν, hoc est ποιέοιμι ποιοῖμι. ποιέοις ποιοῖς. ποιέοι ποιοῖ. Nam attici & æoles uertentes μῑ in η̄ν purã dicunt ποιοίην. ποιοίης. ποιοίη. sicut τυφθείην. τυφθείης. τυφθείη Dores uero nõ solũ μῑ i ην, sed ẽt οῑ penultimã diph. ꝓpriã i ῳ̄ impropriã uertẽtes dicũt ποιῴην. ποιῴης. ποιῴη. & sic in aliis circũflexoꝝ cõiugatõib⁹. Aduertẽdũ ẽ ẽt tertiã ꝑsonã pl'alẽ ħ hos, nõ i ε̄ν, sed i σαν̄ desinere cũ penultia ꝓmæ pl'alis sit η̄ monophthõg⁹ sicut i passiuis aoristis dictũ ẽ: ut ποιοίημεν ποιοίησαν. ποιῴημεν ποιῴησαν. Hoc quoq; aduertẽdũ ẽ atticos, & æoles in mõ optatiuo actiuo circũflexoꝝ ꝓpriũ facere primũ aoristũ quẽadmodũ & in grauitonis. hoc est ποιήσεια. ποιήσειας. ποιήσειε. sicut τύψεια. ψειας. ψειε.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. κοινῶς μὲν οὕτως.

Ποιέοιμι. οῖμι.	ποιέοις ποιοῖς.	ποιέοι ποιοῖ.
δυϊκά	ποιέοιτον. ποιοῖτον.	ποιεοίτην. οίτην.
πλη. ποιέοιμεν. οῖμεν.	ποιέοιτε. οῖτε.	ποιέοιεν. ποιοῖεν.

Ἀττικῶς. καὶ αἰολικῶς οὕτως.

Ποιοίην.	ποιοίης.	ποιοίη.
	ποιοίητον.	ποιοιήτην.
ποιοίημεν.	ποιοίητε.	ποιοίησαν.

Δωρικῶς δὲ οὕτως.

Ποιῴην.	ποιῴης.	ποιῴη.

	ποιῶητον.	ποιῴητην.
ποιῴημεθα.	ποιῴητε.	ποιῴησαν.

Ἀόριστος α κοινῶς μὲν οὕτως.

Ποιήσαιμι.	ποιήσαις.	ποιήσαι.
	ποιήσαιτον.	ποιησαίτην.
ποιήσαιμεν.	ποιήσαιτε.	ποιήσαιεν.

Ἀττικῶς δὲ καὶ αἰολικῶς οὕτως.

Ποιήσεια.	ποιήσειας.	ποιήσειε.
	ποιησείατον.	ποιησειάτην.
ποιησείαμεν.	ποιησείατε.	ποιήσειαν.

Cætera uero grauitonorum secuntur inflexionem.

De Infinitiuo actiuo.

Infinitiuus circunflexorum oium psentis tpis sm Iuniores grammaticos a tertia eiusdē psentis indicatiui modi fit addita ν quēadmodū & grauiton⁹. ut ποιέει ποιεῖ ποιεῖν. Veterib⁹ tñ placuit ut huiusmodi Infinitiuus a tertia psona pti iperfecti oino deduceret a quibus hæc dat regula: quā ex Theodosio: & Herodiano accepimus. πᾶς ἐνεστὼς ἀπὸ βαρυτόνων κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον, ν προσλαβὼν ἀπαρέμφατον ποιεῖ. λέγει λέγειν. ἀπὸ δὲ περισπωμένων ὁ παρατατικὸς προσόδῳ τοῦ ν, καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης, ἐποίει. ποιεῖν. ἐβόα. βοᾶν. ἐχρύσου χρυσοῦν. quod fecisse uident tum ut formatiua littera cuiusuis cōiugatōis sicut in aliis modis: ita & in infinitiuo seruaret. hoc est ε. α & ο. ut ποιεῖν. βοᾶν. χρυσοῦν. tūne repugnare uiderentur huic regulæ. ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ ν τι ἀνεκφώνητον. hoc est. φ uerba desinentia in ν, nunq̄ hñt añ ν quicq̄ nō prolatū. sicut est ι in ᾳ diph. impropria: & in ῃ, est enim ι ἀνεκφώνητον, nam in diphthongis impropriis nullū hēt sonū. Si igitur i uerbis secūdæ cōiugatiōis a tertia psona pñtis tpis formare uoluerimus ifinitiuū necessario ι erit subscribendū, ex α enim: & ε fit synæresis in α, ι qdem

ſubſcripto, q̃d ἀνεκφώνητον eſt. ut βοάει βοᾷ. βοᾷν. πεινάει πεινᾷ πεινᾷν. quod manifeſte eſt cõtra dictã regulã. Verba etiã tertiæ cõiugatiõis ſi a tertia p̃ntis facerẽt infinitiuũ, aut in εῖν ſecũdum cõem regulã, aut in οῖν fm̃ ꝓpriã deſinendum fuerat. At cũ neutra haꝝ terminationũ in uſu ſit, ſed potius in οῦν, ut χρυσοῦν. aptior erit formatio ſi a tertia p̃ti ĩperfecti fiet antiquoꝝ more ut ſupra diximus. Nihil tñ ꝓhibet q̃n a p̃fecto infinitiuo p̃ntis tp̃is in unaquaq; circũflexoꝝ cõiugatiõe cõtract⁹ ac ꝓprius ĩfinitiuus regulariter deduci poſſit, ut ĩ primo quoq; tractatu dixim⁹. Nam ſi ex ει̃ extrema diph. ĩfinitiui p̃fecti ſubtrahat̃ ι̃ ſubiũctiua uocalis, & ex ꝓpria figuratiua uocali cuiuſuis cõiugatiõis, & ε̃ ſequẽte, quæ erat p̃poſitiua uocalis ει̃ diph. fiat ſynæreſis, id eueniet ut una quæq; cõiugatio etiã ĩ ipſo ĩfinitiuo cõtracto ꝓpriã ſortiatur ſynæreſim, ut ποιέειν ποιέεν ποιεῖν. βοάειν βοάεν, βοᾶν. χρυσόειν χρυσόεν χρυσοῦν. καὶ τὰ λοιπά. Nam duo εε in ει̃ diph. contrahunt̃. α̃ & ε̃. in α̃. ο̃. & ε̃. in οῦ.

¶ Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ποιέειν ποιεῖν κοινῶς. καὶ ποιέν δωρικῶς. expũcto ι̃, & accẽtu circũflexo in acutũ cõuerſo. Regula πᾶν ῥῆμα βαρύνεται, ἢ περισπᾶται. ὀξύνεται δὲ οὐδέποτε κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἰ μὴ παρὰ δωριεῦσι τὰ συνῃρημένα ἀπαρέμφατα εἰς ειν. ὑφαιρέσει τοῦ ι̃ ποιέν, ἀντὶ τοῦ ποιεῖν. δασμοφορέν. ἀντὶ τοῦ δασμοφορεῖν. ὅ ἐστι δημόσια φέρειν. hoc ẽ. Omne uerbum grauatur, aut circũflectitur acuitur aũt nunq̃ fm̃ cõmunem cõſuetudinem, p̃terq̃ apud dores Infinitiuos cõtractos in ειν, qui ſubtracto ι̃ fiũt, ut ποιέν pro ποιεῖν δασμοφορέν pro δασμοφορεῖν ideſt tributa ferre. Reliqua uero tẽpora grauitonoꝝ ſecuntur formam.

¶ De Optatiuo paſſiuo.

Optatiui paſſiui perfecti uerboꝝ circũflexorũ ab indicatiuo fiũt ut grauitona, hoc eſt, extrema in μην cõuerſa, & adiuncto ι̃ penultimæ uocali. ut ποιεύμαι ποιεοίμην. Contracti uero a perfectis

eodem fiunt modo quo & actiui. hoc est ῑ subiunctiua uocali pe nultimæ diph. expūcta, & ῑ & ō in οῑ diph. uersis si primæ sint con iugatiōis, ac duob⁹ οο itē in οῑ diph. si sint tertiæ. fit enim ex ποι τοίμην ποιοίμην. & ex χρυσοοίμην χρυσοίμην. In secūda uero coniu gatione in ω̄ μέγα fit crasis cui subscripto ῑ fit βοαοίμην βοῴμην. Quo in loco, quoniam Secundæ personæ in ō desinentes optati uorum in μην exeuntium in aliquibus acuuntur in antepenulti ma. In aliquibus autem circūflectuntur non alienū duxi aperire in qb⁹ acuant, & i qb⁹ circūflectant. Nam q̄ sunt duaꝝ syllabaꝝ circūflectunt, ut χοίμην χοῖο δοίμην δοῖο. Iteꝫ quoꝝ actiui i μῑ de sinunt circūflexoruꝫ. ut νοοίμην νοῖο. ποιοίμην ποιοῖο. βοῴμην βοῷο. Eodem modo dicendum est de omnibus iis quoꝝ idicatiui actí uí desinunt in μῑ, & habent optatiuū in ην puram desinentē, qa & ipsæ scdæ personæ circunflectuntur. ut τίθημι τιθείμην. τιθεῖο. quia τιθείην optatiuū actiuū est. δυναίμην autem δύναιο. acuitur in antepenultima quia non habet δύνημι in usu. neqꝫ δυνείην optati uum actiuum. Circūflectunt etiam secūdæ personæ pti perfecti πεποιῄμην. πεποιῷο. δεδοίμην. δεδοῖο. Reliquæ uero omnes Secūdæ psonæ in ō desinentes acuuntur in antepenultima τυπτοίμην τύ πτοιο λεγοίμην λέγοιο. τυψοίμην τύψοιο. Tertiæ personæ horū optati uorum in τō desinentium eundem habent accentum quem Se cundæ νοοῖο. νοοῖτο τύπτοιο. τύπτοιτο.

¶ De subiunctiuo passiuo.

SVbiūctiui in μαι si a grauitonis existāt grauātur. ἐὰν τύπτω. ἐὰν τύ πτωμαι. Si uero a circunflexis circūflectunt peuultimam ἐὰν φι λῶ. ἐὰν φιλῶμαι. ἐὰν ποιῶ. ἐὰν ποιῶμαι. Hoc quoqꝫ attendendū est. Secūdam personam a tertia fieri, sicut in uerbis in ω̄ desinētibus dictū ē, expūcto. s. τ ἐὰν ποιέηται ποιέηαι. deinde η̄ & α̃ in η̄ cōtra ctis ac subscripto ῑ. ποιέῃ. καὶ κράσει τοῦ ε καὶ η̄ iteꝫ in η̄, ac subscri

pto ῑ ut prius, fit ποιῇ. Poterimus tñ facere tertiā subiūctiui actiui secūdam subiūctiui passiui ſm regulam antiquorꝝ quæ est ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν, ἐὰν ποιέω ῶ. ποιέῃς ποιῇς. ποιέῃ ποιῇ. ἐὰν ποιέωμαι ποιῶμαι. ποιέῃ ποιῇ. Etiam secundam persona; pti passiui subiunctiui circūflexorum a tertia actiui eiusdē tpis fieri, extrema. s. syllaba abiecta, & accentu acuto in circūflexū uerso. ἐὰν πεποιήκω πεποιήκῃς. πεποιήκῃ. ἐὰν πεποιῶμαι. πεποιῇ. Est enim regula. ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων. καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ὑποτακτικῶν ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς. τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι πεποιήκῃ. πεποιῇ. subscripto ῑ ut opinor quandoquidem secunda persona passiuorum in μαι desinentium in diph, in propriam omnino desinere appetat κοινῶς. Tertia persona a prima fit, ω in η & extrema in ται mutatis. ἐὰν ποιέωμαι ποιῶμαι. ποιέηται ποιῆται.

¶ δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμένων.

SEcunda coniugatio circunflexorum a uerbis sextæ coniugatiōis grauitonorum in αω desinentibus per synereſim fit. ut βοάω βοῶ. γελάω γελῶ. Quorum secunda persona. & tertia per ᾳ diphthō. impropriam enuntiatur, ut βοᾷς. βοᾷ. γελᾷς. γελᾷ. In futuro uero ante σω quandoq; habet α, quandoq; η. Desinentia in ω purum precedente aut ε aut ι, siue solo, siue in diphthon. habent α in penultima futuri, ut ἐῶ ἐάσω. θεῶ θεάσω. ἀνιῶ ἀνιάσω. κοπιῶ κοπιάσω. ἀλοιῶ. ἀλοιάσω. κοινῶς. καὶ ἀλοιήσω. ἀττικῶς. Habentia uero ο in penultima pñtis quinq; annotant, quorꝝ duo hñt η in penultima futuri. hoc ē βοῶ βοήσω. καὶ γοῶ γοήσω. Duo aūt α, ἀκροῶ ἀκροάσω. καὶ μακοῶ μακοάσω. Quintum uero indifferens ē scilicet ἀλοῶ quod ἀλοάσω facit, & ἀλοήσω. Etiā habētia siue ρ. siue λ ὑπερμα

νοσύλλαβα, nulla consonāte pcedente, ᾱ hn̄t in penultima futuri
ut περῶ περάσω. φυρῶ φυράσω. γελῶ γελάσω. χαλῶ χαλάσω. Quæ
uero hn̄t ῡ ante ω̄, p ησω faciūt futuꝶ, ut ἐγγυῶ. ἐγγυήσω. Etiā ὑπερ-
δισύλλαβα in ρω̄, siue in λω̄ desinētia pcedente aliq̄ cōsonante, η̄
hn̄t ante σω̄, ut ποδαγρῶ ποδαγρήσω ὁμοκλῶ ὁμοκλήσω. κολλῶ κολ-
λήσω. Monosyllaba uero habentia ante ρω̄, siue λω̄ consonantem
aliquam si faciunt deriuatiua uerba in μῑ, η̄ habent ante σω̄, ut
χρῶ χρῆμι χρήσω. τλῶ τλῆμι τλήσω. Si autem non faciunt deri-
uatiua in μῑ, ᾱ hn̄t ante σω̄, ut κλῶ κλάσω. φλῶ φλάσω. δρῶ δράσω.
Etiam habentia ante ω̄ aliquam aliarum consonantium η̄ habēt
ante σω̄, ut σμῶ σμήσω. κνῶ κνήσω. ζῶ ζήσω. νικῶ νικήσω. τιμῶ τιμήσω
κυβερνῶ κυβερνήσω. ἡβῶ ἡβήσω. τρυγῶ τρυγήσω. σιγῶ. σιγήσω. σιω-
πῶ σιωπήσω. ἀπῶ ἀπήσω. διψῶ διψήσω. Synæreses autem huius cō-
iugationis sunt duæ, ᾱ scilicet productum. & ω̄. quo in loco ad-
uertendum est ex ᾱ quæ est formatiua littera huius coniugatio-
nis, & ex quauis uocali fieri synæresim in ᾱ productum nisi ω̄ με-
γα siue ο̄ μικρόν ut cunq; sequatur ipsum ᾱ, quia tunc in ω̄ fit synæ
resis, & sic in omnibus modis & participiis tam actiuoru; q̄ pas-
siuorum duæ tantum fient synæreses, hoc est in ᾱ & in ω̄. Hoc eti
am annotandum est ex ᾱ & ε̄ fieri synæresim in ᾱ productum, ut
dictum est atticorum more & cōmunium. ut βοάεις βοᾷς. At dm
dores non in ᾱ, sed in η̄ fieri synæresim. nec ei subscribitur ῑ sed, pr
sus abiicitur, ut Ioanni τῷ χάρακι, & theodosio placet, ut βοάεις
βοῆς. γελάεις γελῆς. πεινάεις πεινῆς. διψάεις διψῆς. ζάεις ζῆς. ὁράεις ὁρῆς.
θεό. ἐν δ' οἱ πόροις. Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῆς φίλε τῶ συβαρίτα. κιρνάεις
κιρνῆς. ὁ ποιητὴς ἐκίρναες ἐκίρνης. ἐκίρναε ἐκίρνη. Δ. ξ. ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρ-
νη. ἀντὶ τοῦ ἐκίρνα. Inueniuntur etiam in usu apud atticos πεινῆς.
διψῆς. ζῆς. & ζῆν infinitiuum quāq̄ dorum sint propria.

Τρίτη συζυγία τῶν περισπωμένων.

Tertia cõiugatio circũflexorꝶ a uerbis sextæ cõiugatiõis grauito
norꝶ in ōω desinẽtibus per synæresim fit, ut χρυσόω χρυσῶ ἀργυ-
ρόω ἀργυρῶ. quorꝶ Secũda & tertia p̄sona in οῖ diphthongũ desi-
nũt. ut χρυσοῖς χρυσοῖ. ἀργυροῖς ἀργυροῖ. In futuro uero ante σω ut
plurimũ hẽt ω μέγα, Cognoscit aũt sic. Quãdocũq; enim uerbũ
hẽt nomen p̄iacẽs, a quo deriuatur, tunc futurum hẽt ω in penul
tima, ut χρυσός χρυσόω ῶ. χρυσώσω. ἄργυρος ἀργυρόω ῶ. ἀργυρώσω.
γύψος γυψόω ῶ. γυψώσω. χείρ χειρόω ῶ. χειρώσω. πύρ πυρόω ῶ. πυ-
ρώσω. στέφανος στεφανόω ῶ. στεφανώσω. ὀρθὸς ὀρθόω ῶ. ὀρθώσω. στρεβλός στρε-
βλόω ῶ. στρεβλώσω. κακός. κακόω ῶ. κακώσω. ταπεινός ταπεινόω ῶ.
ταπεινώσω. & alia. cum autẽ uerbum nullum habet nomen, a
quo deriuetur, tunc futurũ habet i penultima ο paruũ, ut ὀμόω ῶ.
ὀμόσω. ἀρόω ῶ. ἀρόσω. ὀνόω ὀνῶ ὀνόσω. &c. quæ pauca sunt numero.
Quo in loco aduertendum est q̃ ubicunq; post ο quæ est forma-
tiua littera huius cõiugationis. sequitur ω μέγα fit synæresis i idẽ
ω. ut χρυσόω χρυσῶ. ubi uero sequitur ε monophthongus aut ο
aut ου, in ου fit synæresis. ut χρυσόετον χρυσοῦτον. χρυσόομεν χρυ-
σοῦμεν. χρυσόουσι χρυσοῦσι. Sed ubi sequitur ι in diph. siue ει. siue
οι. siue ῃ. semper fit synæresis in οι. in omnibus modis tam actiuo
rum q̃ passiuorum & hoc ut seruetur τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυ-
γίας. hoc est ο μικρόν. ut χρυσόεις χρυσοῖς. χρυσόοιμι χρυσοῖμι. ἐὰν
χρυσόῃς χρύσοις. Si uero sequitur η monophthongus, sicut est in
scđa & tertia persona dualis numeri. & scđa pluralis subiunctiui
modi tam actiui q̃ passiui questio est quomodo facienda sit syn-
æresis, quia in nonnullis codicibus per η huiusmodi personæ repe
riuntur scripta ἐὰν χρυσῆτον. ἐὰν χρυσῆτε. Emanuel chrysolura as
serit synæresim fieri omnino in οι diph. ut etiam seruetur in his ο
μικρὸν formatiua littera in ipsa diph. ἐὰν χρυσόητον χρυσοῖτον. ἐὰν
χρυσόητε χρυσοῖτε. & sic in passiuis ἐὰν χρυσόησθον χρυσοῖσθον. ἐὰν
χρυσόησθε χρυσοῖσθε. Theodorus autem existimauit synæresim

eam fieri in ῶ. uel in οῦ. Secũdo & eni τῶν εἰς τέσσαρα scribit ἑπο-
μένου δὲ τοῦ η. εἰς ῶ ἢ εἰς οῦ τὴν συναίρεσιν γίνεσθαι. ἐὰν χρυσόηται. χρυ
σῶται. ἢ χρυσοῦται. Nos certe quod theodorus de synæresi in οῦ
scripsit, nusquam alibi uidimus, sed cum legatur apud ireneum
qui de atticorum usu scripsit synæresim eam in ῶ fieri ἀττικῶς. ita
etiam faciendum esse censemus quãq̃ is non nisi de tertia perso
na singularis numeri subiunctiui passiui attulerit exempla ἐὰν στε-
φανόηται. στεφανῶται ἐὰν γυμνόηται γυμνῶται. Et sic tres duntaxat
erunt synæreses οῖ scilicet οῦ. & ῶ, sicut in primo tractatu dictum
est. ¶ Preterea quæ de subiunctiuo passiuo diximus. hoc etiã ad
uertẽdum scđam personam p̃ti perfecti per ῶ μέγα scribendũ esse
s̃m grãmaticorum preceptionẽ licet in plerisq; codicibus p ῆ in-
ueniatur, quorum uerba hæc sunt. τὸ δεύτερον ἐὰν κεχρυσῶ. καὶ
ὤφειλεν εἶναι ἐὰν κεχρυσώκῃ. ἵνα ἀπὸ τοῦ τρίτον ἐνεργητικοῦ δευτέρου
παθητικὸν γενηται. ἀλλ᾽ ἐπὶ τῶν περισπωμένων. καὶ τῶν εἰς μι τὸ τρί-
τον πρόσωπον τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ἀποκοπῇ τῆς τελευταί
ας συλλαβῆς δεύτερον παθητικὸν γίνεται. hoc est. Secunda persona
ἐὰν κεχρυσῶ & debabat esse ἐὰν κεχρυσώκῃ ut a tertia actiui secun
da passiui fiat. At in circunflexis, & terminatis in μι tertia per-
sona preteriti actiui per apocopẽ extremæ syllabæ secũda passiui
fit ἐὰν πεποιήκῃ. ἐὰν πεποιῶμαι πεποιῇ. ἐὰν βεβοήκῃ. ἐὰν βεβοῶμαι
βεβοῇ. sic ἐὰν κεχρυσώκῃ. ἐὰν κεχρυσῶμαι κεχρυσῷ.

¶ περὶ τῶν εἰς μι ῥημάτων.

VErba in μι desinentia fiunt a uerbis sextæ coniugationis graui-
tonorum partim ab his quæ habent circunflexa partim ab iis
quæ non habent. Deriuatiua a grauitonis quæ habent circunfle-
xa reduplicationem suscipiunt, & trisyllaba esse uolunt annu-
merata ea syllaba quam per reduplicationem suscipiuut. ut τι-
θέω τιθῶ τίθημι. Alia autem ab iis solum quæ in ῶ desinunt, &

ipsa quoque trisyllaba sunt, licet reduplicationem non habeant, ut ζευγνύω ζεύγνυμι. Nonnulla tamen inueniuntur apud poetas trisyllaba in quibus nulla est reduplicatio & si a grauitonis habentibus circunflexa deriuentur. ut δίζημι. ὄνημι. φίλημι. αἴνημι. ἡσίοδος ἐν ἔργοις. οὔ μιν ἔγωγε αἴνημι. ἴλημι, unde ἵλαθι καὶ ἴληθι. Δ. γ. ἀλλ' ἄνασσ' ἴληθι. δείπνημι. ἴσημι. κρέμημι. γήρημι. unde γηράς γηράντος. ἡσίοδος ἐν ἔργοις. οὐδέ μεν οἵ γε γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν. ὄρημι. unde ποθόρημι. θεόκριτος. ἐν βωκολιασταῖς. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι. νίκημι. θεο. ἐν θαλυσίοις. σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμω. οὔτε φιλητᾶν ἀείδων. & similia. Annotantur nõnulla quæ numerum trium syllabarum excedunt, quæ etiam poetica sunt. ut ἀφίστημι. ἀλάλημι. ἀκάχημι. ἀλαλύκτημι. quorum passiua hoc est, ἀλάλημαι ἀκάχημαι ἀλαλύκτημαι penultima producta more æolico apud poetas frequentissimo habentur in usu. Quinque etiam annotantur, quæ cõmuniter in usu sunt. ut κεράνυμι. πετάνυμι. ὀμόργνυμι. ὀρέγνυμι ὀνίνημι. ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ. ᾧ δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίνεται. ἠδ' ὀνίνησι. & homerus. λ. ω. οὐδέ οἱ αὐδῶς γίνεται. ἢ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται. ἠδ' ὀνίνησι. Sunt quædam æolica his similia. ut δοκιμῶμι. ἐλευθερῶμι &c. Inueniuntur alia quæ contrarium patiuntur, quoniam disyllaba sunt. ut εἰμί. τὸ ὑπάρχω. εἶμι τὸ πορεύομαι. φημί τὸ λέγω. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φημι τὸ αὐτό. Sunt & alia disyllaba quæ licet cõmuniter non annotentur frequenter tamẽ apud poetas in usu sunt. ut γνῶμι. τλῆμι. δῦμι, φῦμι. & similia. Sed de his, & non nullis aliis in fine huius tractatus uerborum in μι dicetur. Nunc ad ea reuertamur quæ scd̄m naturam uerborum in μι regulariter formari possunt, quæ ut dixi trisyllaba eẽ uolunt. Nam prima syllaba ex reduplicatione fit si a grauitonis circunflexorum deducantur cuius quidem reduplicationis in primo tractatu in principio uerborum in μι abunde mentio facta est. Cum autem alia uerba appellata sint partim gra-

nitona,partim circũflexa ab accentu,hæc a terminatiõe in μι in
quã desinũt,nũcupata sũt.quia pleraq; trisyllaba sũt,& accẽtu ha
bent.ĩ antepenultima.horum μι finalis breuis est. ¶ Penultima
uero est uaria ſm uarias uocales quæ ĩueniunt̃ ĩ penultima gra
uitonorũ,a quib⁹ ĩmediate fiũt, quæ quidẽ uocales χαρακτηρισι
κὰ sunt tã grauitonorũ q̃ circũflexorũ.& terminatorũ in μι,q̃ sunt
ε.α.ο.υ.quibus improprias lõgas mutatis,& extrema in μι breuẽ
cõuersa q̃ttuor fiunt cõiugatiões uerborũ ĩ μι,ut τίθημι.ἵστημι.δί
δωμι.ζεύγνυμι.ab eo quod est ζευγνύω,quod nõ circũflectitur, quia
nõ patit̃ synæresim.Nec me fugit ab aliis traditũ esse. tres prias
cõiugatiões uerborũ in μι fieri a circũflexis.Sed siquis diligenti⁹
ĩuestigare uoluerit ĩueniet a grauitonis hæc uerba poti⁹ deduci,
q̃ a circũflexis,q̃a circũflexa uerba disyllaba sũt,hæc aũt trisylla
ba,illa etiã annumerata quã per reduplicationẽ assumũt, ea eni
accidẽtalis ẽ.nec remanet,nisi ĩ p̃nti & ptõ imperfecto,qua abie
cta circũflexũ uerbũ monosyllabũ relinquit ut θῶ.στῶ.δῶ.uñ non
uidet̃ apte deduci posse ullum uerbũ deriuatum in μι. cum mi
nus duarũ syllabarũ esse non possit abiecta etiã reduplicatione.
Deinde nõ facile discerni põt quotæ sit cõiugatiõis unũqdq; uer
borum illorũ cũ formatiua explicite nõ existat ante ῶ finale; pri
mæ psonæ p̃ntis nisi resoluant̃ in grauitona a q̃bus fiũt, ut τιθῶ
τιθέω.ἱστῶ ἱστάω.διδῶ διδόω.ubi manifeste apparet q̃ sit una quæq;
illorũ penultima.ε.scilicet.α & ο.Possumus tñ & p secũdas circũ
flexorũ psonas.hoc ẽ τιθεῖς.ἱστᾷς.διδοῖς huiusmodi discernere uo
cales si extremas illarũ diphthõgos considerare uolueri⁹,nam
ĩ ει diphthõgo ε p̃positiua existit uocalis,q̃ figuratiua est primæ
cõiugatiõis circũflexorum.ĩn ᾳ uero α.q̃ ẽ figuratiua scdæ. & in
οι,ὁ μικρόν,quæ est tertiæ cõiugationis figuratiua.Et hæ quoq; χα
ρακτηριστικὰ sunt uerborũ in μι quæ a uerbis synæresim patientib⁹
fiunt.Esto igit̃ ε formatiua primæ cõiugatiõis te.minatorum ĩ

μι. α Secundæ. ο tertiæ. Quæ quidem & si in singulari numero actiuorum improprias longas mutentur. in duali tamen & plurali, & in eorum passiuis in easdem breues iterum uertuntur. ε quidem mutatur in η secundum præceptionem uerborum in μι, quamquam per ι i diph. etiam augeri possit. α etiam in η, cum uocalem longam nullam habeat in quam mutetur. ο uero in ω μέγα mutatur. τιθέω ῶ. τίθημι. ἱστάω ῶ ἵστημι. διδόω ῶ. δίδωμι. In quibus extrema, hoc est ω μέγα uersa est in μι. breuem. penultimæ uero quæ in grauitonis breues erant improprias longas mutatæ sunt: quod factum est ut tempus quod in extrema amissum fuerat in penultima repararetur. At in duali & plurali, & in eorum passiuis, cum ultima sit natura breuis nihil cogit penultimam produci. ζεύγνυμι uero quartum sortitum est locum, cum a simili uerbo deductum non sit. patitur tamen eandem penultimæ mutationem cum supradictis non quidem uocalis, sed temporis tantum. nam cum υ δίχρονον sit: nec habeat uocalem longam sibi propriam in quam mutari possit, eadem breuis in se ipsam longam conuertitur. Hoc etiam annotandum est, quod præsens horum uerborum propriam sortitum est formationem, & inflexionem, nec ulli uerborum inflexioni similem. At præteritum imperfectum, & secundus aoristus ubique sequuntur formationem, & inflexionem aoristi passiui uerborum in ω, paucis admodum uariatis. ut ἐτύφθην ἐτίθην. τύφθητι τίθετι. &c. pro quibus talis datur regula quandocunque participium inuenitur terminatum in σ, extremam habens acutam, ac declinatum per ντ. ut est τιθείς τιθέντος. τυφθείς τυφθέντος. tunc indicatiuus eiusdem temporis hoc est præteriti imperfecti, & etiam secundi aoristi uerborum in μι terminabit in ν cum penultima uocali præsentis temporis: ut ἐτίθην ἔθην. ἀπὸ τοῦ τίθημι. ἵστην ἔστην ἀπὸ τοῦ ἵστημι. ἐδίδων ἔδων ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζεύγνυν finali syllaba producta ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμι. cuius penultima longa est. Imperatiuus uero desinit in θι, ut τίθεθι, non tamen τίθεθι dicimus propter alternationem duarum aspiratarum, sed τίθετι extrema syllaba διὰ τοῦ τ. Optatiuus desinit in ην, ut

τιθεῖεν. Subiunctiuus in ῶ circũflexum: ut τιθῶ. Infinitiuus in ναι ut τιθέναι. Futurum uero horũ Verbo℞ ẜm aliquos a pñti ꝓprii deriuatiui fit, abiecta reduplicatione, & extrema in σῶ mutata ut τίθημι θήσω. & sic minuit una syllaba a presenti. Si uero nullã habuerit reduplicationẽ futu℞ par erit pñti, ut φημὶ φήσω. Possumus tñ dicere hæc futura primitiuo℞ eẽ: & uerba in μι cũ propria non hẽant futura ab ipsis primitiuis ea sumere: sicuti & circunflexa: & hoc melius. Etiã ptm̃ pfectũ: & ptm̃ plusq̃perfectũ & primus aoristus primitiuo℞ formã sequũtur. Verba quartæ cõiugationis si trisyllaba sunt omnino carẽt futuro: nec declinãtur nisi usq; ad parataticũ. Si uero disyllaba: & futurum hñt: & ẜm aoristum. ut δῦμι δύσω. ἔδυν. De quibus omnibus singulatim dicendum est. Γ πρώτη συζυγία τῶν εἰς μι.

VErba in μι desinẽtia primæ cõiugationis fiũt: ut dictũ est, a uerbis grauitonis circũflexo℞ primæ cõiugatiõis, a quibus deriuãtur. Et in penultima actiui hñt η. In passiui aũt penultima ε. qđ ostendit & quotæ sint coniugationis. & unde deducatur. ut τιθέω τιθῶ. τίθημι. Passiuum τίθεμαι.

Γ Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶς.

Tίθημι fit ut supra dictũ est a τιθέω grauitono, ω in μι, & ε in η mutatis, & accẽtu i añpenultimã retracto. Secunda psona a pria fit expũcto ι extrema uocali, & μ. in σ conuersa. siue ut aliis placet μι in σ conuersa, per cõmunem regulã, quæ est, τὰ εἰς μι, τρέπ. τῆς μι εἰς σ τὸ δεύτερον ποιεῖ. τίθης, quæ mutatio uocalis scilicet in consonãtem fit κατὰ κλίσιν, sicut in optatiuo actiuo grauitonorum dictũ est. Tertia a secũda fit, adiuncto ι. τίθησι. nec subscribit ι secũdæ & tertiæ personæ: quẽadmodũ in uerbis in ῶ desinẽtibus: quoniã nihil nõ prolatũ inuenitur in uerbis in μι, nã ι in diphthõgis impropriis nullũ hẽt sonum. Excipitur φημί. φῂς cuius secũda persona acuitur, & ei ι subscribitur: ẜm antiquoruz

traditionem. Γ δυϊκά. Prima persona dualis non fit. ut in indicatiuo grauitonorum dictum est. Secunda persona a secunda plurali τε in τον conuersa, τίθετε τίθετον. Tertia similis est secundæ duali τίθετον. Γ πλη. Prima persona pluralis a prima singulari fit extrema in μεν mutata, ac penultima quæ longa est i propriam breuem conuersa. τίθημι τίθεμεν. uel fit a genitiuo participii. nam regula ē. φ participiũ p̄ntis, & futuri, extremã genitiui abiiciens syllabam & ante ν suscipiens με primã personã pluralē facit, ut τιθείς τιθέντος τίθεμεν, cui⁹ penultima breuis existit, ut regula exposcit. Secũda persona a prima fit, μεν in τε cõuersa. τίθετε. Tertia τιθεῖσι ad similitudinē datiui pluralis eius participii. Nã tertia persona pluralis p̄ntis tēporis & futuri uerboꝝ tã in ω q̄ in μι desinētium similis est datiuo plurali participii eiusdē temporis: ut τύπτων τύπτοντος τύπτουσι. sic τύπτομεν τύπτουσι. τιθεὶς τιθέντος τιθεῖσι. sic τίθεμεν τιθεῖσι. καὶ ἰωνικῶς τιθέασι, a tertia cõmuni expuncto ι de diphthongo, & α iterposito. Sic eni tertiã p̄sonã pluralē p̄ntis tp̄is iones formare cõsueuerũt in uerbis in μι, hoc est corripientes penultimã tertiæ p̄sonæ cõis, pluralis numeri. et α p̄ductũ añ σι assumētes, ut appollonio placet: q̄q̄ in tertia plurali p̄ti p̄fecti: & p̄tiplusq̄perfecti passiuoꝝ id corripiãt: q̃m uerba in ι desinētia natura lõgã habere uolunt penultimam & in ι desinere, ut τύπτουσι. τετύφασι. τιθεῖσι κοινῶς. τιθέασι. ἰωνικῶς. εἶσι κοινῶς ἴασι ἰωνικῶς. Δ π. ἐκ δὲ ζακύνθου ἴασι ἐείκοσι φῶτες ἀχαιῶν. & ἰλιάδος π. ἡμῖν μὲν παρ ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν. ἴσι ἴασι. ἰλιάδος π. καὶ τ᾽ ἀγεληδὸν ἴασι ἀπὸ κρήνης μελανύδρου, & alia infinita. Seruant etiam accentum in eadem syllaba in qua prius erat: circunflexo tamen in acutum mutato cum etiã syllaba & locuȝ & tempus mutauerit. Sic & attici inquit Apollonius & Herodianus hac eadem tertia persona plurali p̄ntis tēporis uerborum in μι uti consueuerunt τιθέασι διδόασι ζευνύασι.

Ἐτίθην. fit a prima persona p̄sentis extrema in ν̄ mutata & cōi
augmento p̄posito. ut τίθημι ἐτίθην: extrema syllaba διὰ τοῦ η̄. nā
p̄teritū īperfectū: & secundus aoristus uerborum in μῑ penulti
mā proprii actiui p̄sentis seruare debent: ut supra dictū est. Se-
cunda persona a prima fit: ν̄ in σ conuerso. ἐτίθην. ἐτίθης. Tertia a
secunda, expuncto σ, ἐτίθη. τ̄ δυϊκά. Prima persona dualis nō fit.
Secunda a secūda plurali fit, τε̄ in τον̄ conuersa ἐτίθετε ἐτίθετον.
Tertia a secunda duali extrema in την̄ conuersa ἐτιθέτην. τ̄ πλη.
Prima persona pluralis a prima singulari fit, extrema correpta,
& an̄ ν̄ p̄posita με̄ syllaba, ut ἐτίθην ἐτίθεμεν. Secunda persona a
prima plurali fit, μεν̄ in τε̄ conuersa, ἐτίθετε. Tertia quoq; ab ea-
dem fit, extrema in σαν̄ mutata. ἐτίθεμεν ἐτίθεσαν. καὶ βοιωτικῶς ἔ-
τιθεν. Nam boeoti in uerbis, quæ hn̄t participiū ī ὀξύτονον, & de
clinatū per ντ īpares faciūt primā & tertiā personā pluralis nūe-
ri, ut ἐτίθεμεν ἔτιθεν. ἔβημεν ἔβαν. ἀντὶ τοῦ ἐτίθεσαν & ἔβησαν. quā
tertiā p̄sonā βοιωτικῶς formare poterimꝰ, aut a participio neutri
generis augmento p̄posito, & accētu mutato, ut ὁ τιθείς. τὸ τιθὲν
ἔτιθεν. ὁ στάς. τὸ στάν. ἔσταν. aut a prima p̄sona singulari extrema ip̄ro
priā breuē cōiugationis mutata si sint uerba in μῑ, & accētu ēt
mutato, ut ἐτίθην ἔτιθεν. ἵην ἵεν, unde μεθίεν. Δ φ. καὶ δὴ μεθίεν χα-
λεποῖο χόλοιο, ἀντὶ τοῦ μεθίησαν. ἔστην ἔσταν. λ ε̄. οἱ δ᾽ ἐλελίχθησαν, καὶ
ἐναντίοι ἔσταν ἀχαιῶν. ἀντὶ τοῦ ἔστησαν ἔκτην ἔκταν, ἀπὸ τοῦ κτῆμι,
qđ ἀπὸ τοῦ κτάω ω̄ deducitur. Δ μ. λαμπετίη τανύπεπλος, ὅ οἱ βόας
ἔκταν ἑταῖροι. ἔδῡν ἔδυν. nam ῡ nullu; habet antistichum in quod
mutari possit, sed idem productum in seipsum correptum mu
tatur. ἰλιάδος σ. οἱ δ᾽ αὖτις κατὰ τεύχε᾽ ἔδυν. μνήσαντο δὲ χάρμης, ἀν-
τὶ τοῦ ἔδυσαν. ἔφῡν ἔφυν. Δ ε̄. ὡς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισι ἔφυν ἐπα-
μειβάδις, ἀντὶ τοῦ ἔφυσαν. Quo in loco aduertendum est ꝙ in
omnibus numeris & personis eædem sunt uocalium mutatio-
nes quæ in p̄senti tēpore, διὰ τὴν συγγένειαν, hoc est cognationē

quã habet preteritũ iperfectũ cũ p̃senti. Etiã annotãdum ẽ q̃ in prima & secũda & tertia coniugatione uerborum in μι singularis numerus nõ est in usu, sed pro eo utimur singulari numero suorum circũflexorum: hoc est ἀπὸ τοῦ τιθέω ῶ. ἐτίθουν. ἐτίθεις. ἐτίθει. ἀπὸ τοῦ ἱστάω ῶ. ἵστων. ἵστας. ἵστα. ἀπὸ τοῦ διδόω ῶ. ἐδίδουν. ἐδίδους. ἐδίδου. Vtimur etiam & tertia plurali eorũdem circunflexorum ἐτίθουν. ἵστων ἐδίδουν.

παρ. Preteritum p̃fectũ p̃priũ nõ est in uerbis in μι, nec p̃tm̃ plusq̃p̃fectũ: sed eorũ loco utimur primitiuorũ t̃pibus, nõ t̃n erit alienũ eorũ iterũ tradere formationẽ. παρ. ergo τέθεικα a futuro fit θήσω, cuius penultima η esse debuerat cu; sit penultima futuri. Sed mos boeotorum obtinuit, ut η mutaret̃ in ει diph. Vbi enĩ dores seruant η. ibi boeoti mutant η in ει diph. Vbi uero dores mutant η in α, illic boeoti seruant η. & qđ dores dicunt ἥρωες id boeoti scribunt ἥιρωες. Quod aũt dores dicunt ἁδύ. ut θεὸ. ἁδὺ τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς. boeoti scribunt ἡδύ. Sic igitur dicẽdum est de hoc p̃terito τέθεικα, quoniã dores nõ cõsueuerũt mutare η in α, boeoti mutauerũt in ει diph. Secũda p̃sona a p̃ma fit, adiũcto σ. τέθεικας. Tertia ẽt a p̃ria fit, α in ε cõuersa τέθεικε. Τ δυϊκὰ τεθείκατον. τεθείκατον. Τ πληθ. τεθείκαμεν. τεθείκατε. τεθείκασι.

ὑπερ. Ἐτεθείκειν. ἐτεθείκεις. ἐτεθείκει. sicut ἐτετύφειν. φεις. φει.

ἀορ. α Ἔθηκα a futuro fit: sicut a τύψω ἔτυψα. scribendũ. tamen fuerat. διὰ τοῦ σ. ἀπὸ τοῦ θήσω ἔθησα. Sed quinq; annotãtur aoristi, duo quidem in grauitonis. ut εἶπα. ἤνεγκα. tres uero in his uerbis. hoc est ἔθηκα. ἔδωκα. ἧκα. quoniã nõ seruant cõsonantẽ suorum futurorum, sed per mutas potius enuntiantur. quod est cõtra propriam naturã primi aoristi. Secunda persona. ἔθηκας. Tertia ἔθηκε. sicut ἔτυψα. ψας. ψε.

ἀορ. β Ἔθην a futuro fit extrema in ν mutata. ac preposito ε augmẽto, ut θήσω ἔθην. extrema διὰ τοῦ η. ut in p̃terito iperfecto dictũ ẽ.

Cur aũt a futuro formetur, & non a primo aoristo, quẽadmodũ secundus aoristus uerboꝝ in ῶ desinentium, hæc est ratio. Nam secũdus aoristus uerborum in ῶ desinentium fit a primo, extrema in ον mutata & ante finalem syllabã ꝓposita cõsonãte medii ꝑteriti, quæ cõis ẽ triũ tẽporũ, hoc est ꝑteriti medii, secũdi aoristi, & secũdi futuri. ut τέτυφα. ἔτυφον. τυφῶ. At i uerbis terminatis in μι: cũ mediũ preteritũ nõ inueniatur cuius consonãtem accipere deberet Secũdus aoristus. opus fuit aliũde sumere formationẽ: hoc est a futuro: cum ab eo apte formari possit. Secunda ꝑsona ἔθης. Tertia ἔθη. δυϊκὰ ἔθετον. ἐθέτην. πληθ. ἔθεμεν. ἔθετε ἔθεσαν. sicut & ptm̃ iperfectũ. Quo in loco aduertẽdum est ꝙ penultima pluralium ꝓducẽda fuerat: qm̃ aoristus secundus quã uocales in singulari hẽt in ultima. eam in plurali uult habere in penultima: ut ἔστην ἔστημεν. ἔγνων ἔγνωμεν. Sed annotantur tres aoristi. hoc est. ἔθην. ἔδων. ἧν, qui cum in usu cõmuniter non sint in singulari numero a quo cætera formanda sunt a cõmuni regula deflexerunt. & ut forte euenit sortiti sunt declinationẽ. Nã in indicatiuo corripiunt penultimam pluralium ſm analogiam preteriti imperfecti. ut ἔθην ἔθεμεν. ἔδων ἔδομεν. ἧν ἕμεν. quod misi significat: quã cæteri aoristi producunt. ut ἔστην. ἔστημεν. ἔφην ἔφημεν. ἔγνων ἔγνωμεν. in imperatiuo uero ꝙ cum deberet desinere in θι per cõmunem regulam: ꝙ quandocunq; participium desinit in σ ὀξύτονον, & declinatur per ντ. Imperatiuus desinit in θι. Sortiti sunt longe diuersam terminationem, hoc est in σ, ut θές. δός. ἕς. At in infinitiuo etsi in ναι desinant, in penultima tamen habent diph. ut θεῖναι. δοῦναι. εἶναι. quod omnino respuunt infinitiui in ναι desinentes. sicut in indicatiuo passiuo grauitoruꝫ dictum est.

Μέλ. α΄ Θήσω a presenti fit, abiecta reduplicatione, & extrema i σῶ mutata. ut τίθημι θήσω. Vel potius a primitiuo grauitono τιθέω.

abiecta reduplicatione. ut supra, & ε̄ in η̄, ac σ interiecto, ut θέω. θήσω. θήσεις. θήσει.

Μέλ. β Secundum futurum nõ inueniť in uerbis i μι̅ ea ratiõe qua nec preteritum medium. Nam ut medium preteritum minuiť una syllaba ab actiuo, sic etiam secundus aoristus a primo, & secundum futurum a primo. igitur primo futuro disyllabo existẽte, opus esset, secũdum monosyllabum esse. hoc est θῶ quod absurdum est in futuro.

Γ προσακτικὰ ἐνεργητικὰ, ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

Τίθετι. a gtõ sui pticipii fit, expũcto ν̄, & extrema i θι̅ mutata: qa qñcũq; pticipiũ desinit i σ ὀξύτονον, & declinať p ντ. Imperatiuus desinit in θι̅. ut τιθεὶς τιθέντος τίθεθι. Vel fit a pma psona plali extrema i θι̅ cõuersa τίθεμεν τίθεθι. Sed ppter alternationẽ duarum aspiratarũ scđa mutať in ppriã tenuẽ. ut τίθετι. Penultima uero corripiť. Est eñi regula q̄ iperatiui i θι̅. & ifinitiui i ναι̅ desinẽtes penultimã suare debẽt pmæ psonæ plalis nũeri pprii indicatiui etsi a gtõ pticipii ẽt formẽtur. ut τίθεμεν τίθετι τιθέναι. Est & alia regula q̄ iperatiui uerborũ in μι̅ pñtis tpis corripiũt penultimã. Homer⁹ tñ eã pduxit metri grã. Δ γ. ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. Aduertẽdũ ẽ q̄ in uerbis in μι̅ scđæ psonæ imperatiuorũ circũflexorũ pñtis tpis magis sũt i usu, q̃ scđæ iperatiuorũ uerborũ in μι̅. ut ἐτίθεε ἐτίθει, τίθει. ἵσαε ἵσα. ἵσα. ἐδίδοε ἐδίδου δίδου. Tertia persona a secũda fit extrema in τω̅ mutata. ut τίθετι τιθέτω. Γ δυϊκὰ τίθετον. τιθέτων. Γ πληθ. τίθετε. τιθέτωσαν.

Γ παρακείμενος καὶ ὑπερσ.

Τεθεικε. τεθεικέτω. a tertia persona preteriti actiui. sicut a τέτυφε. τέτυφε. τετυφέτω.

Ἀόρ. α Primus aoristus nõ est in usu. Nã θῆκον esse debuerat. ἀπὸ τοῦ ἔθηκα sicut ἀπὸ τοῦ ἔτυψα τύψον τυψάτω. Sed qa abnegauit futuri cõsonãtem & accepit mutã κ̄ scilicet: etsi per oẽs modos

ꝑm artē formari ac flecti possit: eius tñ usus nõ est. hoc idē patit & ἔδωκα, & ἧκα. sicut in primo aoristo grauitonorum dictũ est.

Ἀόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus debuit esse a genitiuo sui participii sicut & pñs abiecto ν̄, & extrema i θι̅ mutata, ut θεὶς θέντος θέτι. uel a prima ꝑsona plurali, extrema in θι̅ cõuersa, ut ἔθεμεν θέτι. altera dēsa in tenuem cõuersa. tamē θέτι nõ dicimꝰ, duabus regulis inter se re pugnãtibus, quaꝝ prior ē ꝙ iperatiui in θι̅: & ifinitiui in ναι̅ desi nētes seruare debent penultimã ꝑmæ ꝑsonæ pluralis nũeri ꝓprii idicatiui, ut i pñti dictũ ē. Altera ē ꝙ iperatiui in θι̅, & ifinitiui in ναι̅ secũdi aoristi penultimã hr̄e uolũt natura ꝓductã, ut στῆθι γνῶθι. στῆναι. γνῶναι. Sed cũ tres ineniant aoristi secũdi, hoc ē ἔθην. ἔδων ἧν corripientes penultimã pluralis contra propriã naturaꝫ, ut in secũdo aoristo indicatiui dictũ ē quã imperatiui & infinitiui ha bere debent: euenit ut ꝑ priorem regulã penultima corriperetur ut θέτι. ἀπὸ τοῦ ἔθεμεν. δόθι ἀπὸ τοῦ ἔδομεν. ἕθι ἀπὸ ἕμεν. Per alterã uero quæ propria est secundi aoristi, euenit ut eadē ꝓduceretur. ut θῆτι. δῶτι. ἧθι. Quare opus fuit aliunde ea deducere. hoc est a secunda persona singulari eiusdem temporis: abiecto augmẽto, & longa ipropriã breueꝫ cõuersa, ut ἔθην. ἔθης. θὲς, ἔδων. ἔδως δός. ἧν. ἧς. ἕς. At in aliis uerbis talis error non accidit, cuꝫ penultima primæ personæ pluralis secundi aoristi longa sit, ut ἔστημεν. ἔγνωμεν. Tertia persona θέτω, tãquã ab eo qđ est θέτι. extrema in τω̅ mutata. ¶ Δυϊκά. θέτον. θέτων. ¶ Πληθ. θέτε. θέτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστὼς, καὶ παρατ.

Τιθείην. a gtõ sui ꝑticipii fit expũcta ν̄ consonãte, & addito ῑ pe nultimæ uocali, ac extrema in ην̄ mutata, ꝑ cõeꝫ regulã, ꝙ quã docũqꝫ ꝑticipium desinit i σ ὀξύτονον &c. Optatiuus desinit in ην̄ puram, ut τιθεὶς τιθέντος. τιθείην. τιθείης. τιθείη. sicut τυφθείην. τυφθείης. ¶ Δυϊκὰ τιθείτον. τιθειήτην. ¶ Πληθ. τιθείημεν. καὶ συγκοπῇ τι

θεῖμεν. τιθείητε. τιθείησαν. καὶ τιθεῖεν. ἀπὸ τοῦ τιθεῖμεν subtracto μι. ſi cut in primo aoriſto paſſiuo grauitonoꝝ dictum eſt.

παρ. καὶ ὑπερ. Τεθείκοιμι. a gtō ptīcipii. extrema in μι mutata, & adiūcto ι pēultiæ uocali, ut τεθεικώς. τεθεικότος. τεθείκοιμι. τεθείκοις. τεθείκοι.

ἀορ. α Γ θήκαιμι. θήκαις. θήκαι. ſicut. τύψαιμι. τύψαις. τύψαι. ἄχρηστα.

ἀορ. β Γ θείην. a gtō ſui participii fit ſicut & pn̄s. ut θείς θέντος. θείην. θείης. θείη. Γ δυϊκά. θείητον. θειήτην. Γ πλη. θείημεν. καὶ συγκοπῇ θεῖμεν. θείητε. θείησαν. καὶ θείεν ἀττικῶς. ἀπὸ τοῦ θεῖμεν. Δ. μ. τεύξομεν. ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλά. καὶ ἔεδνα. & Δ. γ. αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. & λ. δ. τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

μελ. α Γ θήσοιμι. a gtō participii eiuſdē tpis extrema in μι mutata, & adiūcto ι penultimæ. ut θήσων θήσοντος θήσοιμι. θήσοις. θήσοι.

Γ ὑποτακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

Ἐὰν τιθῶ a tertia pſona pti ipfecti, extrema in ω cōuerſa, & abiecto augmēto. ut ἐτίθη. ἐὰν τιθῶ. ſicut ἐτύφθη ἐὰν τυφθῶ. Vel fit a prima pſona p cōem regulā, ꝗ tria tpa idicatiui. hoc ē ptm̄ ipfectū, ptm̄ pfectū, & aoriſti, abiecto augmēto ꝑterq̄ i ptō pfecto, & extrema in ω cōuerſa faciūt Subiūctiuū. Cur aūt τιθῶ circūflectat᷑ iā dictū eſt, ꝗ q̄ncūqꝫ pticipiū deſinit in σ ὀξύτονον &c. Subiūctiu⁹ deſinit in ῶ circūflexū. Scđa pſona τιθῇς. Tertia τιθῇ, ſubſcripto ι. qa oē uerbū i ω deſinēs hēt ſcđam, & tertiā pſonā ſingularis numeri in diph. deſinētes, aut ppriā, aut ipropriā. Etiā aduertēdū ē i hac prima cōiugatiōe ſcđam & tertiā pſonā pn̄tis tpis modi ſubiūctiui deſinere in ῃ ut τιθῇς. τιθῇ. In ſcđa uero in ᾳ ut ἱστᾷς ἱστᾷ. In tertia i ῳ. ut διδῷς. διδῷ. Eſt. n. hmōi regula gn̄alis ſubiūctiui modi, καθόλου τὰ εἰς ω ὑποτακτικὰ εἰς ῃ τὸ δεύτερον. καὶ τρίτον ποιεῖ πλὴν τῆς δευτέρας. καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. καὶ τῶν εἰς μι ἐκεῖναι γὰρ ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς ὑποτακτικὰ κλίνουσιν. οἷον, ἐὰν βοᾷς. ἐὰν χρυσοῖς. ἐὰν ἱστᾷς. ἐὰν διδῷς. Datur & alia regula modi. Subiūctiui uerborum in μι, ὥς φησιν ὁ τεχνικός. ὅτι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα. προσώ-

πα, τῶν εἰς μι ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος. καὶ παρατατικοῦ, δηλονότι ἐπὶ μὲν. τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η. καὶ ι ἐκφέρεται. οἷον, ἐὰν τιθῶ. τιθῇς. τιθῇ. ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τῆς ᾳ διφθόγγου προσγραφομένου μὲν τοῦ ι. μὴ συνεκφωνουμένου δέ. ἐὰν ἱστῶ. ἱστᾷς. ἱστᾷ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς ῳ διφθόγγου. οἷον, ἐὰν διδῷ. διδῷς. διδῷ. ¶ δυϊκὰ ἐὰν τιθῆτον. τιθῆτον. ¶ πλη. ἐὰν τιθῶμεν. τιθῆτε. τιθῶσι.

παρ. καὶ Ἐὰν. τεθείκω. τεθείκῃς. τεθείκῃ. ἀπὸ τοῦ τέθεικα sicut ἐὰν τετύ-
ὑπερ. φω. φῃς. φῃ.

ἀορ. α Ἐὰν θήκω. θήκῃς. θήκῃ. sicut ἐὰν τύψω. ψῃς. ψῃ. ἀπὸ τοῦ ἔθηκα. ἀχρήσου

ἀορ. β Ἐὰν θῶ. a tertia scđi aoristi, uel a prima, sicut & p̃sens, ut ἔθην. ἔθης. ἔθη. ἐὰν θῶ. θῇς. θῇ. ¶ Pro quo huiusmodi datur regula ὅτι ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ δευτέρου ἀορίστου τῶν εἰς μι τὰ δεύτερα. καὶ τρίτα πρόσωπα ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης. καὶ δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ η. καὶ ι ἐκφέρεται οἷον. ἐὰν θῶ. θῇς. θῇ. ἐὰν στῶ. στῇς. στῇ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς ῳ διφθόγγου. ἐὰν δῶ. δῷς. δῷ. ἐὰν γνῶ. γνῷς. γνῷ. Δ. χ. ὄφρα γνῷς κατὰ θυμόν. ἀτὰρ εἴπῃσθα καὶ ἄλλῳ. καὶ ἰλιάδος α. γνῷ δὲ καὶ ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων. ¶ ἀπαρέμφατα ἐνεργητικὰ ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

Τιθέναι a prima p̃sona pluralis numeri p̃sentis tp̃is fit extrema in ναι mutata. Est eni regula q̃ prima p̃sona pluralis pñtis temporis uerboꝝ in μι extrema in ναι cõuersa facit ĩfinitiuũ. ut τίθεμεν τιθέναι ἵσαμεν ἱστάναι. δίδομεν διδόναι. accẽtu ẽt in penultimã translato, q̃a omnis ĩfinitiuus ĩ ναι desinẽs ĩ penultima hẽt accẽtũ, ut τετυφέναι. τιθέναι. Põt etiã & a gtõ participii deduci, ut τιθείς τιθέντος τιθέναι. Nã oẽ partic piũ in σ ὀξύτονον p ντ declinatum facit infinitiuũ in ναι, Corripit etiã penultimã, qm̃ infinitiui pñtis tẽporis uerboꝝ in μι corripiunt penultimam. εἶναι uero tanq̃ disyllabum secutum aoristos disyllabos penultimam produxit.

παρ. καὶ Τεθεικέναι. a tertia persona p̃ti actiui τέθεικε. adiuncta ναι.
ὑπερ. sicut α τέτυφε τετυφέναι.

ἀορ. α θῆκαι. ἀπὸ τοῦ ἔθηκε. ἀχρήσου.

ἐς β Γ θεῖναι. cum diphthōgo in penultima. θῆναι tamē esse debue‑rat. Nam formatio secūdi aoristi modi infinitiui a tertia singula‑ri eiusdē tēporis modi indicatiui fit, abiecto augmento, & addi‑ta ναι. ut ἔθην. ἔθης. ἔθη θῆναι. & tunc penultima natura producitur si‑cut & eius propria regula expostulat. Est etiam alia formatio tā presentis q̃ aoristi secundi uerborū in μι cōmunis. hoc est a ge‑nitiuo participii. ut θείς θέντος θέναι. Vel a prima psona pluralis nu‑meri modi indicatiui. expuncto ε cōmuni augmento. & extrema in ναι mutata. ut ἔθεμεν θέναι. Vbi euenit penultimam correptam esse contra naturam secundi aoristi. quare idem error hic accidit qui & imperatiuo modo. hoc est duarum regularum repugnan‑tia, quarum prior est q imperatiui in θι. Et infinitiui in ναι secun‑di aoristi penultimam natura longam habere uolunt. & hæc re‑gula est secundi aoristi propria. Est & alia regula gn̄alis, q īpera‑tiui in θι, & infinitiui in ναι seruare debent penultimam primæ p‑sonæ pluralis numeri eiusdem temporis. Sed cum penultima plu‑ralis huius aoristi breuis sit. necesse est per hanc regulam & pe‑nultimam infinitiui aoristi secundi corripi. Sed hic error tribus uerbis tm̄ accidit quæ superius annotata sunt. quorū Aoristi scd̄i hoc est ἔθην. ἔδων. ἧν. corripiunt penultimam pluralium contra eo‑rum naturam. quam infinitiui eiusdem temporis seruare debent ut ἔθεμεν θέναι. ἔδομεν δόναι. ἕμεν ἕναι. Qui quidem infinitiui ut hāc euitarent repugnantiam acceperūt subiunctiuas uocales ι scili‑cet. & υ in diphthongos. & sic productum fecerunt eorum pe‑nultimam. ut θεῖναι. δοῦναι. εἷναι. quæ iccirco annotata sunt. qm̄ di‑phthōgū habent in penultima cōtra cōmunem regulam quæ est ὅτι τὰ εἰς ναι ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν κλιτικὸν, οὐ θέλουσι τῇ διφθόγ‑γῳ παραλήγεσθαι. sicut in indicatiuo passiuo uerborum grauito‑norum dictum est. At in aliis uerbis siue a tertia persona singu‑lari. siue a prima plurali formentur infinitiui secundi Aoristi pe‑

nultima semper est longa cum in indicatiuo eadem in οι nume
ro semper producatur. ut ἔγνων. ἔγνωτων. ἐγνώμεν. γνῶναι.
μέχ ᾱ ¶ θήσειν. a tertia futuri θήσει adiuncto ν. sicut a τύψει τύψειν.
¶ Participiorum formationes in proprio tractatu latissime habentur.

¶ ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστώς.

Τίθεμαι ab actiuo fit τίθημι extrema in μαι, ac penultima in propriam breuem mutatis. Corripitur penultima ad similitudinē penultimæ primæ personæ pluralis numeri actiui. Est enim regula ὅτι πᾶν παθητικὸν, ἢ μέσον ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ κλιτικὸν τὴν παραλήγουσαν θέλει ἔχειν τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν οἷον τύπτομεν τύπτομαι. τίθεμεν τίθεμαι. Hoc est, quod Omne uerbum passiuum. siue medium habens in fine μ κλιτικὸν penultiam uult habere primæ personæ pluralis proprii indicatiui actiui ut τύπτομεν τύπτομαι. τίθεμεν τίθεμαι. Secunda persona τίθεσαι. a tertia fit τ in σ mutato est enim regula ὅτι ὅσα τῶν παθητικῶν ἔχει τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς σ ὀξύτονον. ταῦτα τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ εἰς σ τὸ δεύτερον ποιεῖ. hoc est Quæcunque uerba passiua habentia participium actiuum in σ oxytonum, mutato τ tertiæ personæ in σ secundā faciunt. τίθεται τίθεσαι. καὶ ἀττικῶς τίθῃ. ut inquit Theodorus secundo. τῶν εἰς τέσσαρα. Cuius uerba hæc sūt ἔστι δὲ. καὶ εἰς η προφέρειν τὸ δεύτερον τοῦ ἐνεστῶτος τῶν ἀπὸ τοῦ ε, καὶ α hoc est uerborum in μι primæ & secundæ coniugationis. ut τίθεμαι τίθῃ. ἵσταμαι ἵσῃ. Tertia a prima fit. μ in τ conuersa. τίθεμαι τίθεται. Potest etiam Secunda a prima deduci. & tertia a secunda μ in σ, & σ in τ mutatis.

¶ δυϊκὰ τιθέμεθον. τίθεσθον. τίθεσθον.

¶ πλη. τιθέμεθα. τίθεσθε. τίθενται.

¶ παρατατικός.

¶ Ἐτιθέμην. a prima persona singulari presentis temporis μαι in μην conuersa, ac ε communi augmento preposito. τίθεμαι ἐτιθέμην.

Secūda persona ἐτίθεσο. a tertia singulari τ in σ conuerso per ean
dem regulā quæ in p̄senti dicta est ἐτίθετο ἐτίθεσο κοινῶς. καὶ ἀπο
βολῇ τοῦ σ. fit ἐτίθεο ἰωνικῶς. καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς ου. ἐτίθου. ἀττι
κῶς. Tertia uero a prima μην in το conuersa. ἐτιθέμην ἐτίθετο.
Δυϊκά. ἐτιθέμεθον. ἐτίθεσθον ἐτιθέσθην.
Πληθ. ἐτιθέμεθα. ἐτίθεσθε. ἐτίθεντο.
παρ. Τέθεμαι. esse debuerat, qm̃ cum cætera cōmunia sint ptō pas
siuo uerbo℞ in μι cū ptis grauitonorū, hoc habet propriū ut pe
nultima in debitā breuē cōiugationis cōuertatur. ut δέδωκα δέ
δομαι. Sed quia p̄teritū actiuum huius uerbi τίθημι amisit propri
am penultimam & assumpsit ει diph. boeoto℞ more eandē etiā
retinuit & ptm̃ passiuū, ut τέθεικα τέθειμαι. Secunda psona τέθει
σαι a tertia, τ in σ cōuerso per regulā in p̄nti iam dicta℥, ὅσα τῶν
παθητικῶν. &c. Tertia a prima, extrema in ται mutata. τέθειται.
Δυϊκὰ τεθείμεθον. τέθεισθον. τέθεισθον. Πληθ. τεθείμεθα τέθεισθε. τέ
θεινται. καὶ ἰωνικῶς τεθέαται.
ὑπερσ. Ἐτεθείμην. a ptō passiuo, μαι in μην cōuersa. ac etiam ε proposito
quando quidē ptm̃ perfectum a consonante incipit. τέθειμαι ἐτε
θείμην. habet etiā eandem penultimam cū ptō passiuo. Secunda
persona a tertia fit τ in σ conuerso. ἐτέθεισο. Tertia a prima extre
ma in το mutata ἐτέθειτο. &c.
ἀόρ. α Ἐτέθην a tertia persona pti passiui extrema in θην conuersa &
abiecta consonante in principio pti geminata. Corripitur etiā pe
nultima, quia oīs Aoristus passiuus uerbo℞ in μι penultimam
correptam habere debet ut τέθειται ἐθέθην. sed ꝓpter alternatio
nem dua℞ aspirata℞ penultima mutat̄ in propriā tenuē, ut ἐτέ
θην. qd̄ factum est ne propriā terminationem amitteret prim⁹ Ao
ristus passiuus, cui ꝓpriū est in θην semp desinere. annotant̄ ἐγνώ
σθην. & ἠδυνάσθην, qm̃ eo℞ penultima ꝓducitur, sed nō sunt a the
mate uerbo℞ in μι, nam alte℞ a circunflexo uerbo, hoc ē γνόω ῶ.

deducitur. Alterum uero a grauitono hoc est δυνάζω. Secunda persona ἐτέθης. Tertia ἐτέθη. &c.

SEcundus aoristus passiuus nõ inuenitur. qm̃ secũdi Aoristi actiui uendicarunt sibi eorũ terminationem, hoc est ἔθην.

μέλ. α̅ Τεθήσομαι. a scd̃a psona primi Aoristi passiui, addita σομαι. & ε̅ cõi augmẽto abiecto. ut ἐτέθην. ἐτέθης. τεθήσομαι. σῃ. τεθήσεται.

μέλ. β̅ Τεθείσομαι, a scd̃a persona pti passiui iterposita σ̅ομ. ut τέθεισαι. μέλ. τεθείσομαι. σῃ. τεθείσεται. Differt aũt a passiuo futuro antepenultima tantũ. Γ προςακτικά παθητικά ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

Τίθεσο. a secũda psona pti ipfecti passiui. abiecto augmento tm̃. ut ἐτιθέμην. ἐτίθεσο. τὸ προςακτικὸν τίθεσο κοινῶς. καὶ τίθεο ἰωνικῶς καὶ τίθου ἀττικῶς. καὶ τίθευ δωρικῶς. τιθέσθω. ad similitudinẽ imperatiui pti perfecti passiui grauitonorũ tertiæ coniugationis.

παρ. καὶ Τέθεισο a scd̃a psona pti plusq̃ pfecti passiui. ex pũcto ε̅. ut ἐτεθείμην ἐτέθεισο. τὸ προςακτικὸν τέθεισο. τεθείσθω. sicut πέπεισο πε

ἀόρ. α̅ Τέθητι. a tertia psona primi aoristi passiui, expũcto ε̅ (πείσθω) augmẽto, & addita τι̅ διὰ τοῦ τ. sicut τύφθητι. Tertia psona τεθήτω. καὶ τὰ λοιπά. Γ εὐκτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τιθείμην a prima psona pñtis tpis modi idicatiui passiui extrema in μην mutata. & adiũcto ι̅ penultiæ, sicut i passiuis grauitonorũ, dictũ ẽ, ut τίθεμαι τιθείμην. τιθεῖο. τιθεῖτο. accẽtu circũflexo i penultia scd̃æ, & tertiæ psonæ. sicut in optatiuo passiuo uerborum circũflexorum primæ coniugationis.

παρ. καὶ Τεθείμην. a pria psona pti passiui. extrema in μην cõuersa. τέθειμαι τεθείμην. At si a cõi ptõ, hoc ẽ τέθεμαι formare uolueri⁹ addẽdũ erit ι̅ penultiæ, sicut i pñti. ut τέθεμαι τεθείμην. τεθεῖο. τεθεῖτο. accẽtu circũflexo i penultima scd̃æ & tertiæ psonæ. sicut in pñti.

ἀόρ. α̅ Τεθείην a gtõ pticipii passiui eiusdẽ tpis. extrema in ην mutata sicut in aoristo passiuo grauitonorũ dictũ est. ut τεθείς τεθέντος. τεθείην. τεθείης. τεθείη. sicut τυφθείην. τυφθείης. τυφθείη.

α Τεθησοίμην. a pria pſona futuri paſſiui idicatiui extrēa i μην con
uerſa. & addita ι penultiæ. τεθήσομαι. τεθησοίμην. σοιο. τεθήσοιτο.
Τεθεισοίμην. τεθείσοιο. τεθείσοιτο. ſicut & pſens ἀπὸ τοῦ τεθείσο-
μαι differt autē a futuro paſſiuo ante penultima tantum.

Ὑποτακτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς καὶ [illegible].

Ἐὰν τιθῶμαι. a pria pſona Subiūctiui actiui adiūcta μαι. ἐὰν τιθῶ. ἐὰν τιθῶμαι. regula. ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν προσθέσει τῆς μαι παθητικὸς γίνεται. hoc ē. Actiuū pñs ſubiūctiuoꝝ appoſitione μαι paſſiuū fit. Pōt ēt formari a pria pſona paſſiui idicatiui. penultima i ω cōuerſa. Nā oē uerbū paſſiuū, ſiue mediu; hñs in fine μ καλιτικὸν extrema ι μαι mutata, ſi in eā nō deſinat, & penultima uocali in ω cōuerſa ſubiūctiuū facit paſſiuū. ut τίθεμαι ἐὰν τιθῶμαι. penultima circūflexa. Nam ſubiūctiui in μαι pñtis tpis a uerbis deſinētibus in μι. ſi hēant idicatiuū actiuū in uſu circūflectūtur in penultima. ut τίθημι. ἐὰν τιθῶμαι. ἵστημι ἐὰν ἱστῶμαι. Si autem nō hēant actiuū in uſu. acuunť in antepenultima. δύναμαι ἐὰν δύνωμαι. qa δύνημι nō ē in uſu. Alia aūt ſi a circūflexis exiſtant circūflectunť. ἐὰν νοῶ. ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν φιλῶ. ἐὰν φιλῶμαι. Etiā ſi ſint preteriti pfecti. ἐὰν πεποιῶμαι. ἐὰν μεμνῶμαι. Quod etiā ſeruādū ē i uerbis in μι deſinētib⁹, qa & ipa in ptis pfectis circūflectunť. Grauātur aūt ea q̄ a grauitonis exiſtūt. ut ἐὰν τύπτω. ἐὰν τύπτωμαι. ἐὰν τύπτω. ἐὰν τύπτωμαι. Scđa pſona a tertia fit. expūcto τ. καὶ κράσει τοῦ η. καὶ α εἰς η. τιθῆται τιθῇ. ſubſcripto ι. Poſſumus ēt & tertiam ſubiūctiui actiui eiuſdē tpis facere ſcđam ſubiūctiui paſſiui p cōmuné regulā. ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. hoc ē. Qđ uniuerſalr tertia pſona ſubiūctiui actiui ē ſcđa ſubiunctiui paſſiui. Tertia uero a prima fit μαι i ται, ac penulrima in η cōuerſa ἐὰν τιθῶμαι. ἐὰν τιθῆται. καὶ Ἐὰν τεθῶμαι. a cōi ptō paſſiuo. hoc ē τέθειμαι. (nā τέθειμαι boeotoꝝ ē ppriū) penultima i ω mutata, p cōem regula; ſupra

in pñti dictã. q omne uerbũ passiuum siue mediũ habens in fine μ κλιτικὸν &c. Moscopulus tñ formari uult a ptõ actiuo subiunctiui modi sicut & pñs. addita μαι. ἐὰν τεθείκω ἐὰν τεθείκωμαι. Sed quia hoc ptm̃ nõ est in usu, nec etiã uidet̃ hæc regula esse cõmunis oĩbus tpibus. nam in uerbis terminatis in ω, si ab actiuo preterito modi subiũctiui formari liceret passiuũ. dicendũ eẽt ἐὰν τετύφω. ἐὰν τετύφωμαι. nec op⁹ esset supplere per participium & uerbũ substãtiuũ. Videt̃ ergo potius eẽ formãdũ a ptõ passiuo cõi modi Indicatiui. penultima in ω mutata, sicut in aliis uerbis ut πεποίημαι ἐὰν πεποιῶμαι. sic τέθεμαι. ἐὰν τεθῶμαι. Secunda persona. ἐὰν τεθῇ. a tertia fit. sicut in pñti. Potest etiã & a tertia singulari pti actiui cõmunis deduci, extrema syllaba abiecta, & accentu acuto in circũflexum mutato. ἐὰν τεθήκω. τεθήκῃς. τεθήκῃ. ἐὰν τεθῶμαι τεθῇ. διὰ τοῦ η. Nam τεθείκω ἀπὸ τοῦ τέθεικα boeotorum est propriũ, est enim regula ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων. καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τῶν ὑποτακτικῶν ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. Tertia psona τεθῆται a prima eiusdẽ tẽporis ω in η. & μαι in ται conuersis. ἐὰν τεθῶμαι τεθῆται.

ἀο[ρίστου] α Ἐὰν τεθῶ. a tertia psona primi Aoristi passiui. extrema in ω cõuersa. & ε augmento expũcto. ut ἐτέθην. ἐτέθης. ἐτέθη. ἐὰν τεθῶ. τεθῇς, τεθῇ. sicut ἐὰν τυφθῶ. τυφθῇς. τυφθῇ.

Τὰ ἀπαρέμφατα παθητικὰ ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

Τίθεσθαι. a tertia psona singulari passiui. extrema in θαι mutata ac σ interposito. τίθεται τίθεσθαι. Potest etiam fieri a scda pluralis numeri τροπῇ τοῦ ε ψιλοῦ εἰς τὴν αι δίφθογγον τίθεσθε. τίθεσθαι.

παρ[ακείμενος] καὶ ὑπ[ερσυντέλικος] Τεθεῖσθαι a tertia singularis numeri pti passiui extrema i θαι mutata ac σ iterposito. seruatoq; augmento, & accẽtu in penultimã retracto τέθειται τεθεῖσθαι. Vel a scda plr̃is τέθεισθε sicut & pñs, penultia tñ circũflexa, cũ sit natura lõga añ breuẽ τεθεῖσθαι.

ἀπαρ. α Τεθῆναι a tertia primi aoristi passiui, adiuncta ναι syllaba. ut ἐτέθη τεθῆναι. sicut ἐτύφθη τυφθῆναι.
μετ. α Τεθήσεσθαι. a tertia singulari eiusdem temporis τεθήσεται. uel a secunda plurali.
μετ. Τεθέντες. a tertia singulari, uel a secunda plurali. ut supra.
μετ.

Ρήματα μέσα.

VErba media sicut in grauitonis dictum est in presenti & preterito imperfecto formationem habent cōmunē cum passiuis, & si ueteres grāmatici in his duobus temporibus ea nullo modo seorsum uariare censuerunt, iccirco eundem ordinem: quo in grauitonis usi sumus in his quoq; uerbis seruandum putauimus.

Ορισικά μέσα.

ἐνεσώς Τίθεμαι. τίθεσαι. τίθεται sicut & passiua. (θευ δωρικῶς.
παρ. Ετιθέμην. ἐτίθεσο κοινῶς. καὶ ἐτίθεο ἰωνικῶς. καὶ ἐτίθου ἀττικῶς. καὶ ἐτί
παρ. Mediū ptm̄ pfectū, & ptm̄ plusq̄pfectū i his uerbis formari nō possunt sicut neq; i uerbis circūflexis, a quibus deriuantur.
ἀορ. α Εθηκάμην. ἐθήκω. ἐθήκατο, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα. sicut ἐτυψάμην ἀπὸ τοῦ ἔτυψα.
ἀορ. β Εθέμην a prima persona secundi aoristi actiui, extrema uocali in propriam breuem coniugationis mutata, ac interposita μη, ἔθην ἐθέμην. Antiqui tamen a primo aoristo passiuo formari uoluerunt, extrema in μην mutata: & tenui in densam cōuersa ἐτέθην ἐθέμην. Secunda persona a tertia fit τ in σ conuerso ἔθετο. ἔθεσο. καὶ ἔθεο. ἰωνικῶς. καὶ ἔθου ἀττικῶς. Tertia ἔθετο.
μετ. α Θήσομαι. a futuro actiuo fit. adiūcta μαι. & ω magno in ο paruum mutato. ut θήσω θήσομαι. θήσῃ. θήσεται.

Προσακτικὰ μέσα. ἐνεσὼς καὶ παρατατικός.

Τίθεσο κοινῶς. καὶ τίθεο ἰωνικῶς. καὶ θίθου ἀττικῶς. καὶ τίθευ δωρικῶς.
ἀορ. α Primus aoristus θῆκαι θηκάσθω esse debuerat. sicut τύψαι τυψάσθω, sed in usu non est: nec etiam in aliis modis.

Ὁ ἀόρ. β ¶ θέσο. a secũda p̱sona secũdi aoristi medii, abiecto augmẽto ut ἐθέμην ἔθεσο. θέσο. κοινῶς. καὶ θεο. ἰωνικῶς. καὶ θοῦ ἀττικῶς. καὶ θεῦ. δωρικῶς. Δ κ. ἀλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο. unde κάτθεο. Hesiodus. σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ. καὶ ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ. κατάθου ταχέως θοἰμάτιον. Tertia p̱sona θέσθω. καὶ τὰ λοιπά.

¶ Εὐκτικὰ μέσα ἐνεστῶς, καὶ παρατατικός.

Τιθείμην. τιθεῖο. τιθεῖτο. ad passiui infiexionem.

Ὁ ἀόρ. α ¶ θείμην. θεῖο. θεῖτο. a pria p̱sona scđi aoristi medii ἐθέμην. sic & μέλ. α ¶ θησοίμην. a p̃ma p̱sona medii futuri, extrema i μην cõuersa ac ῑ penultiæ uocali adiũcta. θήσομαι. θησοίμην. θήσοιο. θήσοιτο. (p̃ns

¶ ὑποτακτικὰ μέσα ἐνεστὼς, καὶ παρατατικός.

Ἐὰν τιθῶμαι. τιθῇ. τιθῆται. ad passiui similitudinem.

Ὁ ἀόρ. β Ἐὰν θῶμαι. a prima p̱sona secũdi aoristi medii, extrema i μαι cõuersa, ac expũcto augmẽto, & penultima uocali in ω mutata: ἐθέμην. ἐὰν θῶμαι. θῇ. θῆται. accentu circunflexo.

¶ Ἀπαρέμφατα μέσα. ἐνεστὼς, καὶ παρατατικός.

¶ Τίθεσθαι. Ὁ ἀόρ. β θέσθαι. μέλλων α. θήσεσθαι.

¶ Δευτέρα συζυγία τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Verba in μι secũdæ cõiugatiõis fiunt a uerbis grauitonis circunflexo℞ secundæ cõiugatiõis, a quib⁹ deriuãtur. Et in penutima actiui habent η. In passiui aũt penultima α, qđ ostendit & quotæ sint cõiugatiõis, & unde deducant̃. ut ἱστάω. ἱστῶ ἵστημι. Passiuũ ἵσταμαι.

¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστώς.

Ἵστημι. ἀπὸ τοῦ ἱστάω uerbo grauitono fit. uñ ἱστῶ uerbũ secũdæ cõiugatiõis circũflexo℞, extrema in μι, & penultima, hoc est α quæ breuis ẽ i legitimã lõgã mutata, uidelicet η, & accẽtu i p̱ penultimã retracto, ut ἱστάω ἵστημι. ἱστάω uero ἀπὸ τοῦ στάω, cui p̃ponit̃ ι solum: quæ reduplicatio abusiua, siue ipropria appellat̃, cũ i ea nulla geminet̃ cõsonãs, ut i primo tractatu dictũ ẽ. Nã σιστάω dicẽdũ fuerat, & σίστημι. Sed qm̃ reduplicatio cõis nunq̃ fit perlõga;

uocalem nã ἰῶτα hoc in loco est positione longa iccirco σ nõ repetit̃. Habet ẽt aspiratione᷉ in prima syllaba, qm̃ ῑ ante σ aspirat̃ nisi syncopa fiat, uel subsequatur ρ̄ post σ. quia tunc tenui spiritu scribitur. ut ἵστε. ἵστω. ἀπὸ τοῦ ἵστατε ἱστάτω. ἱστέον, & ἵστρος. Secũda p̃sona a pria fit, extrema ι σ mutata ἵστημι. ἵστης. ἵστησι. Τ δυϊκά. ἵστατον. ἵστατον. penultima correpta. Τ πλη. ἵσταμεν. ἵστατε. ἱστᾶσι. ad similitudinem pluralis datiui participii actiui eiusdem tẽporis. penultima circũflexa, quia ᾱ quæ anceps ẽ hic natura hẽtur lõga Ionice uero siue attice nõ format̃ tertia p̃sona in hac scd̃a cõiugatiõe διὰ τὴν κακοφωνίαν. Nã ἱστάασι dicendum fuerat.

παρατ. Ἵστην, ἵστης. ἵστη. a p̃nti sicut ἐτίθην. Τ δυϊκὰ ἵστατον. ἱστάτην. penultĩa correpta. sicut & p̃ns. Τ πλη. ἵσταμεν. ἵστατε. ἵστασαν.

παρ. Ἕστηκα esse debuerat a futuro στήσω. cuius penultima preteritũ perfectum seruare debet: sed ne coincideret cum ἕστηκα, quod est medium preteritum ἀπὸ τοῦ ἑστήκω, mutata est η̄ in ᾱ & factum ẽ ἕστακα. ἕστακας. ἕστακε. Seruat enim aspirationem p̃ntis: qm̃ ε̄ ingrediens preterita tempora modi indicatiui si remanet in aliis modis spiritum thematis seruat: ut in hoc uerbo ἵστημι ὁ παρ. ἕστακα. τὸ προστακτικὸν, ἕστακε ἑστακέτω. τὸ εὐκτικὸν ἑστάκοιμι. &c. Si uero cadit: hoc est si non remanet in aliis modis sicut est in ambobus aoristis tenuem sp̃m hẽt. ἀόρ. ᾱ ἔστησα. τὸ προστακτικὸν. στῆσον, στησάτω. τὸ εὐκτικὸν. στήσαιμι. ἀόρ. β ἔστην τὸ προστακτικὸν στῆθι. στήτω. τὸ εὐκτικὸν σταίην. σταίης. σταίη. &c.

ὑπερ. Ἑστάκειν. ἑστάκεις. ἑστάκει. a ptõ p̃fecto: un̄ & eũdẽ sp̃m seruat: cũ i aliis modis idẽ sit ptm̃p̃fectũ: & ptm̃plusq̃p̃fectũ. καὶ τὰ λοιπά.

ἀόρ. ᾱ Ἔστησα. ἔστησας. ἔστησε. sicut ἔτυψα. ἔτυψας. ἔτυψε.

ἀόρ. β Ἔστην. ἔστης. ἔστη. a futuro extrema in ην mutata: & ε̄ cõi augmẽto preposito. ut στήσω ἔστην. Τ δυϊκὰ ἔστητον. ἐστήτην. penultima producta. Τ πλη. ἔστημεν. ἔστητε. ἔστησαν. καὶ βοιωτικῶς ἔσταν. ἰλιάδος ᾱ. θεοὶ δ᾽ ἅμα πάντες ἀνέσταν.

Μέλ. α Στήσω. ἀπὸ τοῦ στάω, α in η cõuersa, ac σ īterposito. sicut a θέω θήσω

¶ Προστακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶς, καὶ παρατατικός.

Ἵσταθι fit a genitiuo participii presentis temporis, abiecto ν & extrema in θι conuersa, ut ἱστὰς ἱστάντος ἵσταθι. Vel a prima ꝑsona pluralis numeri, extrema in θι mutata, ut ἵσταμεν ἵσταθι. in usu tamen non est. sed pro eo utimur ἵστα a uerbo circũflexo ἱστάω ἱστῶ. unde cõpositum καθίστα. Ἰλιάδος ι. μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ καθίστα. Tertia a secunda fit extrema in τω mutata ἱστάτω. &c.

Παρ. καὶ ὑπερ. Ἕστακε. ἑστακέτω. sicut τέτυφε τετυφέτω.

Ἀόρ. α Στῆσον στησάτω sicut τύψον τυψάτω.

Ἀόρ. β Στῆθι. fit a genitiuo participii eiusdem temporis, expũcto ν, & extrema in θι mutata, ut στὰς στάντος στάθι, καὶ στῆθι τροπῇ τοῦ α εἰς η. Vel a prima persona pluralis numeri fit. ut ἕστημεν στῆθι. Penultima producta per regulã supius dictã. Tertia ꝑsona στήτω. a scđa, θι ī τω cõuersa. ¶ Δυϊκὰ στῆτον. στήτων. ¶ Πλη. στῆτε. στήτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστῶς, καὶ παρατατικός.

Ἱσταίην a genitiuo sui participii fit, extrema in ην mutata, ac ι penultimæ uocali adiuncto, ut ἱστὰς ἱστάντος ἱσταίην. ἱσταίης. ἱσταίη. ¶ Δυϊκά. ἱσταίητον. ἱσταιήτην. ¶ Πλη. ἱσταίημεν. καὶ συγκοπῇ ἱσταῖμεν. ἱσταίητε. ἱσταίησαν. καὶ ἱσταῖεν ἀπὸ τοῦ ἱσταῖμεν subtracto μ ἀττικῶς. ut ī optatiuo primæ coniugationis uerborum in μι dictum est.

Παρ. καὶ ὑπερ. Ἑστάκοιμι. ἑστάκοις. ἑστάκοι. sic τετύφοιμι. τετύφοις. τετύφοι.

Ἀόρ. α Στήσαιμι. στήσαις. στήσαι. καὶ αἰολικῶς. καὶ ἀττικῶς. στήσεια. στήσειας. στήσειε.

Ἀόρ. β Σταίην. σταίης. σταίη. a genitiuo participii eiusdẽ temporis. στάς. στάντος. sicut & presens. ¶ Δυϊκὰ σταίητον. σταιήτην. ¶ Πλη. σταίημεν. καὶ σταῖμεν. σταίητε. σταίησαν, καὶ σταῖεν ἀττικῶς ἀπὸ τοῦ σταῖμεν. Δ θ. ἄγχι παρασταῖεν. καὶ τοξάζοιατο φωτῶν. ἀντὶ τοῦ παρασταίησαν.

Μέλ. α Στήσοιμι. στήσοις. στήσοι. sicut τύψοιμι. τύψοις. τύψοι.

¶ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶς, καὶ παρατατικός.

E'ὰν ἱςῶ a tertia persona singulari pti impfecti. siue a prima, ut in subiunctiuo actiuo primæ coniugationis dictum est: extrema i ω̄ circunflexum mutata, ut ἵςην. ἵςης. ἵςη. ἐὰν ἱςῶ ἱςᾷς. ἱςᾷ. regula. καὶ παρ' ἐν τοῖς εἰς μι. τὰ δεύτερα. καὶ τρίτα πρόσωπα ὑποτακτικὰ τῆς μὲν δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ ᾱ. τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου. Δυϊκά. ἐὰν ἱςᾶτον. ἱςᾶτον. Πλη. ἐὰν ἱςῶμεν ἱςᾶτε. ἱςῶσι.

παρ. καὶ ὑπερ. E'ὰν ἑςάκω. ἑςάκῃς. ἑςάκῃ. sicut ἐὰν τετύφω. τετύφῃς. φῃ.

ἀόρ. ᾱ E'ὰν ςήσω. ςήσῃς. ςήσῃ. sicut ἐὰν τύψω. τύψῃς. τύψῃ.

ἀόρ. β E'ὰν ςῶ. ςῇς. ςῇ. a secundo aoristo sicut & presens. διὰ τοῦ ῃ, ut in τίθημι dictum est.

Α' παρέμφατα ἐνεργητικὰ ἐνεςῶς, καὶ παρατατικός.

I'ςάναι. a prima psona plalis nũeri ἵςαμεν extrema i ναι̃ mutata. uel a gtõ pticipii ἱςὰς ἱςάντος, expũcto ν̄: & τ̄ος in ναι̃ mutata.

παρ. καὶ ὑπερσυντέλικος ἑςακέναι. sicut τετυφέναι. Α'όριςος ᾱ ςῆσαι.

Α'όριςος β ςῆναι. μέλλων ᾱ. ςήσειν.

Ο'ριςικὰ παθητικὰ ἐνεςώς.

I'ςαμαι. a prima psona actiui ῃ i ᾱ correptũ, & extrema in μαι̃ mutatis. ἵςημι. ἵςαμαι. Secunda persona ἵςασαι. κοινῶς. καὶ ἵςῃ ἀττικῶς. sicut a τίθεμαι τίθῃ. Tertia psona ἵςαται. Δυϊκὰ ἱςάμεθον. ἵςασθον ἵςασθον. Πλη. ἱςάμεθα. ἵςασθε. ἵςανται.

παρατ. Ι'ςάμην. Secunda persona ἵςασο κοινῶς, καὶ ἵςαο ἰωνικῶς. καὶ ἵςω. ἀττικῶς. Tertia persona ἵςατο. Δυϊκὰ ἱςάμεθον. ἵςασθον. ἱςάσθην. καὶ τὰ λοιπά.

παρ. E'ςαμαι. ἕςασαι. ἕςαται. a preterito actiuo, penultima correpta, ac eadem aspiratione seruata. Δυϊκά. ἑςάμεθον. ἕςασθον. ἕςασθον. Πλη. ἑςάμεθα ἕςασθε. ἕςανται. καὶ ἰωνικῶς ἑςάαται. sed propter hiatum in usu non est.

ὑπερ. E'ςάμην. ἕςασο. ἕςατο. a ptõ passiuo. extrema in μην̃ mutata.

ἀόρ. ᾱ E'ςάθην. ἐςάθης. ἐςάθη. sicut ἐτύφθην. θης. φθη. principali syllaba tenui spũ signata, qm̃ ι cadit. ut ςάθητι. ςαθήτω. & ςαθείην.

μέλ. ᾱ Σταθήσομαι. σταθήσῃ. σταθήσεται. a secunda persona aoristi passiui ἐστάθην. ἐστάθης. abiecto augmento, & adiuncta ομαι.

μέλ. β̄ Ἑστάσομαι. ἑστάσῃ. ἑστάσεται. a secuuda preteriti passiui interposita

μέλ. ō μὲ ἕστασαι ἑστάσομαι. seruata etiam preteriti aspiratione.

Προστακτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

Ἵστασο κοινῶς. a scđa psona pti ipfecti passiui. ἱστάμην ἵστασο. κοινῶς. καὶ ἵσταο. ἰωνικῶς. καὶ ἵστω ἀττικῶς. Tertia psona ἱστάσθω. καὶ τὰ λοιπά.

παρ. καὶ ὑπερ. Ἕστασο. ἑστάσθω. a secunda psona pti plusq̄perfecti.

ἀόρ. ᾱ Στάθητι. σταθήτω. a tertia persona primi aoristi passiui.

Εὐκτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς. καὶ παρατατικός.

Ἱσταίμην. ἱσταῖο. ἱσταῖτο. ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι. accētu circūflexo in prima & secūda persona. Δυϊκὰ ἱσταίμεθον. ἱσταῖσθον. ἱσταίσθην. καὶ τὰ λοιπά.

παρ. καὶ Ἑσταίμην. ἑσταῖο. ἑσταῖτο. accentu circunflexo in penultima

ὑπερ. primæ & secundæ personæ.

ἀόρ. ᾱ σταθείην. σταθείης. σταθείη. a gtō pticipii eiusdē tpis. σταθείς. σταθέντος.

μέλ. ᾱ. Σταθησοίμην. σταθήσοιο. σταθήσοιτο. a pria psona futuri passiui.

μέλ. β̄ Ἑστασοίμην. ἑστάσοιο. ἑστάσοιτο. a prima persona eiusdem tēporis.

μέλ. Ὑποτακτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς, καὶ παρατατικός.

Ἐὰν ἱστῶμαι. ἱστᾷ. ἱστᾶται. διὰ τοῦ ᾱ. licet a quibusdam διὰ τοῦ η̄ inueniā huiusmodi personas secundam scilicet, & tertiam declinatas. Quare antiquorum regulā & hoc in loco oīno censeo seruādā; quæ est ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερά εἰσι τῶν παθητικῶν. hoc est ꝙ uniuersaliter tertiæ personæ actiuorū subiūctiuorū secūdæ sunt passiuorū, q̄uis iueniat̄ i actiuo et aliter declinatū hoc idē tēpus a nonnullis q̄ regula tradat. Illi eni ponūt ἐὰν ἱστῶ. ἱστῇς. ἱστῇ. Regula uero. ἱστᾷς. ἱστᾷ. διὰ τοῦ ᾱ, quæ est κατὰ μὲν τὸ δεύτερον, καὶ τρίτον πρόσωπον τῶν εἰς μι, τῆς μὲν πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η̄. γράφεται. τῆς δὲ δευτέρας διὰ τοῦ ᾱ. τῆς δὲ τρίτης, διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου. cum presertim τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας seruandum sit. Δυϊκά. ἐὰν ἱστώμεθον. ἱστᾶσθον. ἱστᾶσθον. Πληθ.

ἐὰν ἱςώμεθα. ἱςᾶσθε. ἱςῶνται.

παρ. καὶ Ἐὰν ἑςῶμαι a preterito passiuo, penultima in ω μέγα conuer ὑπερ. sa, ut ἕςαμαι ἑςῶμαι. Secunda persona ἐὰν ἑςῇ, a tertia actiui eius dem temporis & modi, abiecta extrema syllaba. ἐὰν ἑςάκω. ἑςάκῃς. ἑςάκῃ. ἑςῇ. ἑςᾶται. Δυϊκά. ἐὰν ἑςώμεθον. ἑςᾶσθον. ἑςᾶσθον. καὶ τὰ λοιπά.

ἀόρ. α Ἐὰν ςαθῶ. ςαθῇς. ςαθῇ. a tertia persona primi aoristi passiui &c.

Ἀπαρέμφατα παθητικὰ ἐνεςὼς καὶ παρατατικός.

Ἵςασθαι. a tertia persona singularis passiui ἵςαται. Vel a secunda plurali. ε in αι diph. mutato. παρ. καὶ ὑπερ. ἑςάσθαι. a tertia singulari: uel a secunda plurali: ut in presenti. Ἀόριςος α ςαθῆναι μέλ. α ςαθήσεσθαι. μετ᾿ ὀλίγον μέλλων ἑςάσεσθαι.

Ὁριςικὰ μέσα ἐνεςώς.

Ἵςαμαι. ἵςασαι. καὶ ἵςῃ. ἵςαται. ab actiuo fit, sicut & passiua.

παρ. ἱςάμην. ἵςασο. καὶ ἵςαο. καὶ ἵςω. ἵςατο.

ἀόρ. α Ἐςησάμην. ἐςήσω. ἐςήσατο. sicut ἐτυψάμην. ἐτύψω. ἐτύψατο.

ἀόρ. β Secũdus aoristus non ẽ usu in hoc uerbo ἵςημι. posset tñ ꝑm analogiã formari ab actiuo hoc est ἔςην. ἑςάμην, extrema uocali η .s. in α legitimã breuẽ, uersa ac interposita μη. Vel potius a primo aoristo passiuo antiquorum more, extrema in μην mutata. ἑςάθην ἑςάμην. ἕςασο, καὶ ἕςω. ἕςατο, & eadem est litteratura cum preterito plusq̃perfecto passiuo. differt tamen spiritu.

μέλ. α Στήσομαι. ςήσῃ. ςήσεται. a ςήσω futuro actiuo.

Προςακτικὰ μέσα. ἐνεςὼς, καὶ παρατατικός.

Ἵςασο. κοινῶς. καὶ ἵςαο ἰωνικῶς. καὶ ἵςω ἀττικῶς. ἱςάσθω.

ἀόρ. α Στῆσαι. ςησάσθω. ὡς τύψαι τυψάσθω.

Εὐκτικὰ μέσα. ἐνεςὼς, καὶ παρατατικός.

Ἱςαίμην. ἱςαῖο. ἱςαῖτο. ἀόρ. α Στησαίμην. ςήσαιο. ςήσαιτο.

μέλ. α Στησοίμην, ςήσοιο. ςήσοιτο. ὡς τυψοίμην. τύψοιο. τύψοιτο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. ἐνεςὼς, καὶ παρατατικός.

Ἐὰν ἱστῶμαι. ἱστῇ. ἱστῆται. ἀόρ. α. Ἐὰν στήσωμαι. στήσῃ. στήσηται.

¶ Ἀπαρέμφατα μέσα. ἐνεστὼς, καὶ παρατατικός.

Ἵστασθαι. ἀόριστος α. στήσασθαι. μέλλων α. στήσεσθαι.

¶ Τρίτη συζυγία τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Verba in μι tertiæ cõiugationis fiunt ut supra diximus a grauitonis a quibus fiunt circunflexa tertiæ cõiugatiõis, & in penultima actiui habent ω μέγα. In passiui aũt penultima ο μικρὸν, qđ ostendit & quotæ sint cõiugationis, & unde deducantur. ut διδόω διδῶ δίδωμι. Passiuum uero δίδωμαι.

¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστώς.

Δίδωμι fit a διδόω grauitono, cuius circunflexum est διδῶ, extrema in μι & penultima uocali ο scilicet paruo in ω magnũ mutatis, ut διδόω δίδωμι. διδόω uero ἀπὸ τοῦ δόω. per reduplicationem p̃priam, quæ est cum bis eadem consonans repetitur cum uocali breui. Secunda persona a prima fit, extrema in σ mutata. δίδως. Tertia a secunda, adiuncto ι δίδωσι. ¶ δυϊκὰ δίδοτον. δίδοτον. ¶ πλη. δίδομεν. δίδοτε. διδοῦσι. ad similitudinem datiui pluralis proprii participii. καὶ ἰωνικῶς διδόασι εὔχρηστον.

Παρατ. Ἐδίδων. ἐδίδως. ἐδίδω. a p̃nti sicut ἐτίθην. ἐτίθης. ἐτίθη. extrema διὰ τὸ ω μεγάλου. nã ut i τίθημι dictũ ẽ ptm̃ iperfectũ & Secundus aoristus uerborum in μι penultimã proprii actiui presentis seruãt debent. ut δίδωμι. ἐδίδων. ἔδων. καὶ τὰ λοιπά.

Παρ. δέδωκα. δέδωκας. δέδωκε. ὑπερσ. Ἐδεδώκειν. ἐδεδώκεις. ἐδεδώκει.

Ἀόρ. α Ἔδωκα. ἔδωκας. ἔδωκε. ἀντὶ τοῦ ἔδωσα. ἔδωσας. ἔδωσε.

Ἀόρ. β Ἔδων. ἔδως. ἔδω. a futuro, extrema in ν conuersa, & ε cõmuni augmento preposito. ¶ δυϊκὰ ἔδοτον. ἐδότην. ¶ πληθυν. ἔδομεν. ἔδοτε. ἔδοσαν. penultima correpta contra cõmunem regulam secundi aoristi. ut in τίθημι dictum est.

Μέλ. α δώσω. δώσεις. δώσει. ἀπὸ τοῦ δόω. ο paruo in ω magnũ mutato.

¶ Προστακτικὰ ἐνεργητικὰ, ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Δίδοθι. διδότω. ὡς τίθετι τιθέτω. penultima correpta. ut i τίθημι dictū est, quā homerus produxit. Δ. γ. δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. (το.

παρ. δέδωκε. δεδωκέτω. a tertia pti pfecti actiui. sicut τέτυφε τετυφέ-

ἀόρ. β δόθι δότω. penultima correpta cōtra regulā ut in scđo aoristo primæ cōiugatiōis dcm̄ ē ἄχρηστον. sed p eo utimur δός δότω. &c.

¶ εὐκτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστῶς καὶ παρατ.

¶ διδοίην. διδοίης. διδοίη. sicut. τιθείην. τιθείης. a gtō pticipii. διδούς. τος.

παρ. καὶ δεδώκοιμι. δεδώκοις. δεδώκοι. sicut τετύφοιμι, τετύφοις. τετύ-

ὑπερσ. φοι.

ἀόρ. β δοίην. δοίης. δοίη. a gtō participii δούς δόντος. ¶ δυϊκὰ δοίητον δοιή-

την. ¶ πλη. δοίημεν. καὶ συγκοπῇ δοῖμεν. δοίητε. δοίησαν. καὶ δοῖεν ἀπὸ τοῦ δοῖμεν expūcto μ. Δ. ω. οὔλετε. καὶ μέγα χαῖρε θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν. μέλ. α δώσοιμι. δώσοις. δώσοι. ὡς τύψοιμι. τύψοις. ψοι.

¶ ὑποτακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Ἐὰν. διδῶ. διδῷς. διδῷ. διὰ τοῦ ω μεγάλου. sicut in prima & secunda cōiugatione dictum est.

παρ. καὶ ὑπερσ. Ἐὰν δεδώκω. δεδώκῃς. δεδώκῃ. ὡς ἐὰν τετύφω. τετύφῃς τε-

ἀόρ. β Ἐὰν δῶ. δῷς. δῷ. διὰ τοῦ ω μεγάλου ὡς εἴρηται. (τύφῃ.

¶ ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

¶ διδόναι. a gtō participii διδούς διδόντος. uel a prima psona pluralis numeri δίδομεν. παρ. καὶ ὑπερσ. δεδωκέναι. ὡς τετυφέναι.

ἀόρ. β δοῦναι. διὰ διφθόγγου. ut in τίθημι dictum est.

μέλ. α δώσειν. ¶ Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστώς.

¶ δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται. ab actiuo, ω magno in ο paruum & extrema in μαι mutatis.

παρατ. Ἐδιδόμην. ἐδίδοσο. καὶ ἐδίδου. ἐδίδοτο. a prima psona psentis.

παρ. δέδομαι. δέδοσαι. δέδοται. a ptō actiuo δέδωκα. ω magno. in ο paruum mutato, & extrema in μαι cōuersa.

ὑπερσ. Ἐδεδόμην. ἐδέδοσο. ἐδέδοτο. a ptō passiuo δέδομαι.

ἀόρ. α Ἐδόθην. ἐδόθης. ἐδόθη. a tertia singulari pti passiui extrema.

in θην mutata. ſicut ἐτύφθην. ἐτύφθης. ἐτύφθη.

μέλ. ἀ δοθήσομαι. δοθήσῃ. δοθήσεται. a ſcda pſona aoriſti paſſiui.

μετ' ὀλίγ. μέλ. δεδόσομαι. δεδόσῃ. δεδόσεται. a ſecũda pſona pti paſſiui,

Προστακτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς καὶ παρακείμ.

δίδοσο. καὶ δίδου. διδόσθω. a ſecunda perſona preteriti imperfecti paſſiui.

παρ. καὶ ὑπερσ. δέδοσο. δεδόσθω. a ſecunda perſona preteriti pluſq̃perfecti paſſiui,

ἀόρ. ἀ δόθητι. δοθήτω. a tertia perſona Aoriſti paſſiui.

Εὐκτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς. καὶ παρατατικός.

διδοίμην. διδοῖο. διδοῖτο. ſicut τιθείμην. τιθεῖο, τιθεῖτο.

παρ. καὶ ὑπερσ. δεδοίμην. δεδοῖο. δεδοῖτο. ſicut τεθείμην. τεθεῖο. τεθεῖτο.

ἀόρ. ἀ δοθείην. δοθείησ. δοθείη. a gtõ participii eiuſdem remporis.

μέλ. ἀ δοθησοίμην. δοθήσοιο. δοθήσοιτο. a prima futuri paſſiui.

μετ' ὀλίγ. μέλ. δεδοσοίμην. δεδόσοιο. δεδόσοιτο. a prima perſona paulopoſt futuri.

Ὑποτακτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς καὶ παρακείμ.

Ἐὰν διδῶμαι ſicut ἐὰν τιθῶμαι. Secũda uero & tertia perſona ω̄ magno ſcribunt ἐὰν διδῷ. ἐὰν διδῶται. qm̃ ut ſupra dictum eſt, prima coniugatio uerborum in μι per η̄ declinatur. Secũda p α̅, tertia p ω̄μέγα in modo ſubiunctiuo.

παρ. καὶ ὑπερσ. Ἐὰν δεδῶμαι. ὡς ἐὰν τεθῶμαι. Secũda pſona. ἐὰν δεδῷ, a tertia actiui ſubiũctiui eiuſdẽ tpis, extrema ſyllaba abiecta ut. ἐὰν δεδώκω. δεδώκῃς. δεδώκῃ. ἐὰν δεδῷ. Tertia ἐὰν δεδῶται.

ἀόρ. ἀ Ἐὰν δοθῶ. δοθῇς δοθῇ. a tertia pſona aoriſti paſſiui extrema in ω̄ circũflexũ mutata, & abiecto augmẽto. ἐδόθην. θης. θη. ἐὰν δοθῶ.

Ἀπαρέμφατα παθητικὰ ἐνεστῶς καὶ παρακείμ.

δίδοσθαι. a tertia pſona ſingulari δίδοται. uel a ſecũda plurali. ε̄ tenui in αι̅ diph. uerſo. παρ. καὶ ὑπερσ. δεδόσθαι. ſicut τεθεῖσθαι. ἀόρ. ἀ δοθῆναι. a tertia eiuſdẽ tpis. μέλ. ἀ δοθήσεσθαι. μετ' ὀλίγ. μέλ. δεδόσεσθαι.

¶ ῥήματα μέσα ἐνεστώς.

¶ δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται. ad passiuorum declinationem.
ἀόρ. α ἐδωκάμην. ἐδώκω ἐδώκατο. ἀπὸ τοῦ ἔδωκα.
ἀόρ. β ἐδόμην. ἔδοσο. καὶ ἔδου. ἔδοτο. a passiuo aoristo fit antiquorũ more, extrema in μην mutata. ἐδόθην ἐδόμην. unde ἀπεδόμην.
μέλ. α δώσομαι. δώσῃ. δώσεται. ὡς θήσομαι. θήσῃ θήσεται.

¶ προστακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς. καὶ παρατατικός.

¶ δίδοσο. καὶ δίδου. διδόσθω. ad passiuorum similitudinem.
ἀόρ. β δόσο. καὶ δοῦ δόσθω. δόσθον. δόσθων. δόσθε. δόσθωσαν.

¶ εὐκτικὰ μέσα. ἐνεστώς. καὶ παρατατικός.

¶ διδοίμην. διδοῖο. διδοῖτο. sicut passiua.
ἀόρ. β δοίμην. δοῖο. δοῖτο. μέλ. α δωσοίμην. δώσοιο. δώσοιτο.

¶ ὑποτακτικὰ μέσα ἐνεστώς. καὶ παρατατικός.

¶ Ἐὰν διδῶμαι. διδῷ. διδῶται. sicut passiua.
ἀόρ. β Ἐὰν δῶμαι, δῷ. δῶται. ἀπὸ τοῦ ἐδόμην.

¶ ἀπαρέμφατα μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ δίδοσθαι. ἀόρ. β δόσθαι. μέλ. α δώσεσθαι,

¶ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι ῥημάτων.

VErba in μι quartæ coniugationis fiunt ut dictum est a uerbis grauitonis sextæ coniugationis in νῶ desinentibus in quibus nulla fit synæresis, Et in penultima actiui habent ῡ productum, In passiui uero penultima idem ῠ correptum. Quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur, nec suscipiũt reduplicationem quemadmodum aliarum trium coniugationũ uerba in μι desinentia. ut ζευγνύω ζεύγνυμι. passiuum ζεύγνυμαι.

¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστώς.

¶ Ζεύγνυμι. a ζευγνύω uerbo grauitono fit, extrema in μι cõuersa & penultima, q̃ i grauitono breuis ẽ, hoc ẽ ῠ in se ipsam productã conuersa. Secũda psona ζεύγνυς. a prima fit, extrema in σ cõuersa Tertia ζεύγνυσι. a secũda. adiuncto ι. ¶ δυϊκὰ ζεύγνυτον. ζεύγνυτον.

Πλη. ζεύγνυμεν. ζεύγνυτε. ζευγνῦσι ſm cōem regulam eſſe debuerat, ad ſimilitudinem dti pluralis. Sed uſus optinuit ut in uerbis huius quartæ coniugationis potius utamur tertia plurali grauitonorum, ut ζευγνύουσι. ῥηγνύουσι. πηγνύουσι. & ſimilibus. Iones uero ζευγνύασι dicunt.

Παρατ. Ἐζεύγνυν. ἐζεύγνυς. ἐζεύγνυ. Δυϊκά. ἐζεύγνυτον ἐζευγνύτην. Πλη. ἐζεύγνυμεν. ἐζεύγνυτε. ἐζεύγνυσαν. Nec ultra declinatur. Naꝫ huiuſmodi uerba ſi polyſyllaba ſunt in preſenti ſolum & ptō imperfecto uariantur. tam in actiuis, q̄ in paſſiuis. Si uero diſyllaba & futurum primum. & ſm aoriſtum habent, ut κλῦμι. Παρατ. ἔκλυν. Μελ. α κλύσω. Ἀόρ. β ἔκλυν. ἡ μετοχὴ ὁ κλὺς, τοῦ κλύντος. τὸ προσακτικὸν κλῦθι. ὡς τὸ κλῦθί μευ ἀργυρότοξε. & cætera quæ ab his deducuntur. δῦμι. Παρατ. ἔδυν. Μελ. δύσω. Ἀόρ. β. ἔδυν. & ſimilia. In quibus ſecundus Aoriſtus par eſt preterito imperfecto cum non habeat reduplicationem.

Προσακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶτος καὶ παρατ.

Ζεύγνυθι. ζευγνύτω. Δυϊκὰ ζεύγνυτον. ζευγνύτων. Πλη. ζεύγνυτε. ζευγνύτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστῶτος καὶ παρατ.

Ζευγνύην. ζευγνύης. ζευγνύη. &c. Quæ & ſi regulariter formari poſſunt a gtō participii ζευγνὺς ζευγνύντος. ſicut & alia uerba in μι in uſu tamen non ſunt. At eorum paſſiua omnino deficiunt in mō optatiuo, quia ſi formarentur ſm regulam, neceſſario haberent η diphthō. in penultima ſequente conſonante cum hic modus formetur a prima pſona indicatiui paſſiui, extrema in μην mutata, & adiūcto ι penultimæ uocali. ut τύπτομαι τυπτοίμην. ſic ζεύγνυμαι ζευγνυίμην. Sed hoc fieri nō poteſt, qa poſt η diph. ſequitur μ conſonans, quod eſt contra regulam quæ poſt η diph. uocalē tantūmodo admittit. ut ἄφπηια. μῆα. τετυφῆα. qua cautum eſt. ut poſt η diph. uocalis tm̄ ſequatur. non autem conſonans.

¶ Subiũctiuus etiã tam actiuorum q̃ passiuorum huius quartæ cõiugatiõis nõ potest formari. duabus regulis in ter se repugnã tibus quarũ altera est. q̄ subiũctiui uerbo℞ in μι eandẽ uocalem & eũdem accentũ habere debent cũ suis primitiuis. sic enim circũflexa cõiter appellantur, & si uerba in μι ab eis mediate deriuent̃ sicut supra dictum est. ut τιθῶ. ἱςῶ. διδῶ. ἐὰν τιθῶ. ἐὰν ἱςῶ. ἐὰν διδῶ. & similia. ẜm quã regulã etiã Subiũctiui quartæ cõiugationis cogunt̃ eandẽ habere uocalẽ, & accentũ cum suis primitiuis quæ grauitona sũt. ut ζευγνύω. ἐὰν ζευγνύω. Altera regula est q̄ oẽ Participiũ in σ ὀξύτονον declinatum per ντ subiunctiuum facit circunflexum. ut τυφθεὶς τυφθέντος. ἐὰν τυφθῶ. τιθεὶς τιθέντος. ἐὰν. τιθῶ. sic ζευγνύς ζευγνύντος. ἐὰν ζευγνυῶ. πηγνύς πηγνύντος. ἐὰν πηγνυῶ. qd priori regulæ omnino repugnat. obquam rem subiũctiuus modus prorsus deest.

¶ ἀπαρέμφατα ἐνεργητικὰ ἐνεςῶς. καὶ παρατ. ζευγνύναι.

¶ ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεςῶς.

¶ Ζεύγνυμαι. ζεύγνυσαι. ζεύγνυται. ab actiuo fit, penultima, q̃ longa ẽ in seipsam breuem conuersa.

παρατ. ¶ ἐζευγνύμην. ἐζεύγνυσο. ἐζεύνυτο. καὶ τὰ λοιπά.

¶ προστακτικὰ παθητικά, ἐνεςῶς, καὶ παρατ.

Ζεύγνυσο. ζευγνύσθω. ζεύγνυσθον. ζευγνύσθων. ζεύγνυσθε. ζευγνύσθωσαν.

¶ ἀπαρέμφατα παθητικά. ἐνεςῶς. καὶ παρατ. ζεύγνυσθαι.

¶ De uerbis in μι quæ non omnino regulas sequũtur.

Postea q̃ de uerbis in μι dictum est quæ trisyllaba sunt, & regulariter formari possunt. & quo℞ usus p omnes modos frequenter habetur. Nũc de his dicendũ est, quæ acõibus regulis declinant nec per oẽs modos, & tẽpora. ac genera eo℞ inflexio inuenitur. Et primũ de disyllabis quo℞ cum εἰμὶ substãtiuũ uerbũ frequentissimo sit in usu ab eo incipiendũ esse duxi. Verũ qm̃ ἕω primitiuum eius ẜm uarium accentum, & spm̃ uaria habet significata

hæc primũ exponã. Grauitonũ enim & tenui spũ signatum sum siue existo significat. Ὀδ. ι ὑμῖν ξεῖνος ἔω. καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων. & etiã uado, & pficio significat. Aspiratum uero, iduo & sedeo unde ἕζω. significat etiã mitto unde ἱέω ἵω. κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. At ἐῶ circũflexum & tenuẽ spiritum hñs, ἀπὸ τοῦ ἐάω sino significat. aspiratum uero sedeo. & fit ἀπὸ τοῦ ἕζω.

Περὶ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω.

Ab ἔω igit̃ qđ existo significat sextæ cõiugatiõis grauitonoꝝ deriuatur εἰμὶ, extrema in μι mutata, sicut a τιθέω τίθημι., & ι ancipiti assũpta. qm̃ uerba in μι desinentia penultimã productã habere uolũt. & ε i η cõuerti nõ potuit ne coicideret cũ hoc uerbo. qđ est ἠμὶ τὸ λέγω ἀπὸ τοῦ φημὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ, & ẽt ne penit⁹ amitteret oẽs partes, siue litteras sui primitiui. qm̃ deriuatiua oio aliqd de suis primitiuis seruare debẽt. Præterea ut saperet naturam uerborum in μι quartæ cõiugatiõis, quæ in penultima υ ancipitẽ longam hr̃e uolunt. Nam ε nõ potest pduci p υ, sed p η, aut ι, & sic penultima, ει diphthõgo facta est lõga, & εἰμὶ dictũ ẽ qđ oino est cõtra cõem regulã uerboꝝ in μι. quæ uolunt habere in penultima aut η si sint primæ. uel scđæ coniugationis, ant ω si sint tertiæ. aut υ longã si sint quartæ, iccirco hoc uerbũ excipitur & etiã εἶμι τὸ πορεύομαι. cũ & ipsum ει diphthõgũ hẽat in penultima & est quartæ cõiugatiõis uerboꝝ in μι cũ eius primitiuũ non patiat̃ synerẽsim i modo idicatiuo. & etiã sit ei par syllabis sicut ζευγνύω ζεύγνυμι. Acuit extremã. qđ est etiã cõtra cõem dictoꝝ uerborũ regulã. nã uerba in μι aut hñt circũflexum accentũ i penultima si sint disyllaba, aut acutũ in antepenultima si polysyllaba sint. Sed ab regula excipiũtur εἰμὶ. & φημὶ κατ᾽ ἀφαίρεσιν τοῦ φ ἠμί. quæ cũ sint ἐγκλιτικὰ opus est ut acuant extremam. Nam omnis ἐγκλιτικὰ dictio accẽtum super extremã habet aut acutum, aut

circũflexum, nunq̃ aũt grauẽ, nisi per pathos. ut σφέας ἀπὸ σφᾶς. Δ. δ. καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. cu; aliis uero enũtiata inclinatur ad accentũ precedentis syllabæ. si dictio p̃cedens permiserit. ut εἰμί. ἐγώ εἰμι. φημὶ σύμφημι. Inueniuntur etiã ἐμμὶ δωρικῶς. subtracto ι diphthõgi ac geminato μμ. θεόκριτος ἐν βουκολίσκῳ. εἴπατε μοι τὸ κρήγιον οὐ καλλός ἐμμί. & in eodem. ἀλλ᾽ ἔτι βωκόλος ἐμμὶ παρὲ δραμεν οὔ ποτ᾽ ἀκούει. ἀντὶ τοῦ εἰμί.

¶ Scd̃a persona εἷς. ἀπὸ τοῦ εἰμί. extrema in σ conuersa sicut ἀπὸ τοῦ τίθημι τίθης. cuius apud poetas frequentissimus est usus, Quo in loco aduertẽdũ est εἷς acutũ hr̃e accentum. q̃q̃ per cõem regulam circunflecti appetat. Nam omne uerbũ in longã desinens acccentum suscipientẽ circũflectitur, qđ ut quibusdam placet factũ est ne coincidat cum εἶς secunda persona ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. q̃ circunflexum hẽt accentum. Est etiã encliticum. ut αἵματός εἰς ἀγαθοῖο φίλον τέκος. Δ. δ. abiecto uero σ fit εἶ τὸ ὑπάρχεις. & circũflectitur, q̃q̃ deducitur ab εἷς. quod acuitur. ut dictũ est quod & Ioãnes charax asserit dicẽs. ὅτι κατὰ πάθος γέγονε τὸ εἶ τὸ ἀπὸ τῆς εἷς. ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ περιεσπάσθη τὸ εἶ τοι εἷς ὀξυτόνου μένου. ἐπειδὴ εἰς χαρακτῆρα ἐνέπεσεν ἀπαιτοῦντα τὴν περισπωμένην τάσιν. τὰ γὰρ εἰς τὴν ει δίφθογγον λήγοντα ῥήματα ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται. nec inclinatiuum est εἶ. ut ἠός ἐμοῦ εἶ σύ. & si εἰμί. εἷς. ἐστὶ enclitica sint. Potest etiam & alio modo formari ẽm apollonium, hoc est a uerbo grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω. passiuum ἔομαι. Secunda persona ἔῃ κοινῶς. καὶ ἔει ἀττικῶς. καὶ κράσει εἶ. Nam consueuerunt attici formare huiusmodi scd̃as personas idicatiuoꝝ passiuoꝝ p ει diph, & sicut in τύπτομαι dictũ est tertiã personam actiuoꝝ scd̃a; faciũt passiuoꝝ. ut βούλω. βούλεις. βούλει. βουλομαι βούλει. sic ἔω. ἔεις. ἔει. ἔομαι ἔει. καὶ κράσει εἶ. Est & alia secunda p̃sona. huius uerbi. cui⁹ apud poetas frequẽtissim⁹ ẽ usus. hoc est ἐσσί. q̃ s̃; aliquos fit a scd̃a p̃sona regulariter formata ἀπὸ τοῦ

εἰμὶ hoc est εἷς cui addito altero σ, & ι in fine; translato fit ἐσσὶ. σ enim necessario geminatur, qm̄ simplex σ cū ἰῶτα prolato est χαρακτηριστικὸν tertiæ personæ. ut τύπτουσι. τιθεῖσι. Sed alio modo eam format Herodianus. hoc est ἀπὸ τοῦ ἐμὶ interposito σ ἐσμὶ facit. cuius extrema in σ conuersa fit ἐσσ geminato σσ. Sed qm̄ nulla dictio in eandē consonantem geminatum desinere potest, additū est ι & sic ἐσσὶ factū est, quod iclinatur, ut χετλιός ἐσσί γεραιέ. λ. κ.

¶ Tertia persona ἐστὶ, cuius uaria est formatio cū nullo modo regulariter formari possit quin coincidat cum tertia plurali. Nam si a prima persona formare uoluerimus, μι in σι conuersa, ἐσὶ fiet. Si a scđa regulariter formata. hoc est εἷς, adiuncto ι fiet tertia singularis εἰσί, & talis est tertia pluralis. Iccirco alii aliomodo eā formarunt. Quidam enī a prima persona εἰμὶ, abiecto prius ι de diphthongo, deinde extrema in σι conuersa ꝓm cōem regulam ac postremo σ in τ mutato δωρικῶς ἐτὶ faciunt. Sed qm̄ oē uerbum in ι desinens uult habere penultimam lōgam, necesse fuit interponere σ, ut saltem penultima eēt positione lōga, & sic factū est ἐστί. Est & alius modus aptior ut reliquos omittam hoc est a scđa persona ἐσσὶ mutato altero σ in τ fit ἐστὶ, non tamen doricū ē licet in τι desinat, sed dorico simile. Naꝫ dorica propria ꝓm herodianum in τι puram desinunt hoc est nulla cōsonante ꝑcedente τ, si sint tertiæ ꝑsonæ singularis uerboꝝ in μι, ut φησὶ φατὶ. δίδωσι δίδωτι, uerū ἐστὶ σ habet ante τ. In plurali uero cōsueuerūt dores etiā ν cōsonāte ꝑcedente τ, formare tertiam personā in τι ut φαντί. δίδοντι. &c. huiusmodi. ¶ δυϊκὰ ἐτὸν ἐτὸν esse debuerat penultima correpta ἀπὸ τοῦ εἰμὶ iterposito uero σ. ἐστὸν ἐστὸν dicimus penultima quidē producta contra regulā uerborum in μι. quæ illam in singulari tm̄ ꝑductā habere uolunt. λ. α. ἀλλὰ πίθεσθ᾽ ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. ¶ πληθ. ἐσμὲν. καὶ εἰμὲν. ἀπὸ τοῦ εἰμὶ λ. ν οὐ τοί τι μάχης ἀδαήμονες εἰμέν. & λ. π. ἡμεῖς δ᾽ εἰμὲν τοῖοι οἵ ἂν σέθεν

ἀντιάσαιμεν. καὶ δωρικῶς εἰμές. θεό. ἐν φαρμακευτρίᾳ, οἰδ' ἔγνω πότερον. τεθνάκαμες, ἢ ζοοὶ εἰμές. Secunda persona ἐστέ. Tertia ἐσί, καὶ εἰσὶ interposito ῑ: ut penultima producat, sicut dictum est ad similitudinem datiui pluralis proprii participii cum in ῑ desinat. καὶ ἰωνικῶς ἔασι, ut τιθέασι retracto accentu in ante penultimã cũ nõ amplius sit encliticũ. polysyllaba enim enclitica esse nõ possunt. sed disyllaba tm̃, & monosyllaba. ἰλιάδος. η̄. ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἄριστῆες παναχαιῶν. παρατατικός.

Hν a pria psona pñtis temporis fit, extrema in ν̄ mutata, ut εἰμὶ εἶν sicut ἵστημι ἵστην. deinde soluta diph. & ε̄ in η̄ cõuerso, sicut ἔμελλον ἤμελλον, fit ἦν, ῑ tm̃ prius expũcto qm̃ desinẽtia i ν̄ nihil uolũt habere nõ platũ ante ν̄. Iones uero dicunt ἔα. ἰλιάδος. ε̄. ἦκεν ζωὸς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι. καὶ Δ. ξ. τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ. ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. Siue ἀπὸ τοῦ εἶν dissoluta diph. in εα ἰωνικῶς, sicut ἤδειν ἤδεα. siue ἀπὸ τοῦ ἦν, η̄ in εα soluta etiam ἰωνικῶς, abiecto ν̄, sicut ἐξέρξην ἐξέρξεα. nam ᾱ respuit habere post se ν̄: nisi dictio ex declinatione desinat in ν̄. ut μοῦσαν & ἔτυψαν. hæc enim a declinatione habent ν̄, & non κατὰ πάθος: & sic fit ἔα. Vnde ε̄ in η̄ conuerso fit ἦα. Δ κ. ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης. Attici uero ε̄ & ᾱ in η̄ uertentes κατὰ κρᾶσιν ἦ dicũt, sicut ἤδεα ἤδη. ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ. δεῖ γὰρ ὡς ἔοικέ μοι λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος, ἀντὶ τοῦ ἦν. Poetæ uero preponẽtes ε̄ primæ psonæ cõi ἦν ἔην dicunt. ἰλιάδος λ. ὡς ἔον εἴποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. Dicunt ẽt ἔον a uerbo grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω. ὁ παρατατικὸς ἦον, καὶ συσταλῇ ἔον. ut ὡς ἔον εἴποτ' ἔην γε. & ἰλιάδος ψ. ὡς ποτε ἔον, νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων ἔργων τοιούτων. & ἔσκον quoq; dicunt, ὡς τύπτεσκον. χαίρεσκον. ἰλιάδος η̄. θυμῷ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων. Et sic prima persona preteriti imperfecti septem modis inuenitur sm̃ uaria idiomata. Cõmunes enim ἦν dicunt. Iones uero ἔα, & ἦα. Attici uero ἦ monosyllabum. At poetæ ἔην. ἔον. & ἔσκον dicunt. Secũda

persona a prima fit ν̄ in σ conuerso, ut ἦν. ἦς. sicut ἐτίθην. ἐτίθης. nec subscribitur ῑ ut in τίθημι dictum est: cui adiuncta θᾱ αἰολικῶς fit ἦσθα. Ω̣ π. ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων. καὶ ἀεικέα ἕσσο. ᾖσθα tamen inuenitur subscripto ῑ in modo indicatiuo, sed hoc ē a uerbo gra uitono εἴδω ὁ μέσος παρακείμενος ᾔδειν. ᾔδεις, adiuncta θᾱ ᾔδεισθα. καὶ συγκοπῇ ᾖσθα. sicut. οἶδα οἶδας. οἶδασθα. οἶσθα. ¶ Tertia persona ἦ eē debuerat a secūda persona abiecto σ ꝑm cōmune regulam uerborum in μῑ ut ἐτίθης ἐτίθη. sic ἦς. ἦ. sed in usu non est, pro ea aūt utimur ἦν, quæ a grauitono uerbo deriuat, hoc est ἔω. ὁ παρατατικὸς ἦον. ἦες. ἦε. καὶ ἦεν. nam ε̄ si in id desinat tertia persona uerborum, appetit post se ν̄, mutato uero η in ε̄ fit ἔεν, καὶ κράσει τῶν δύο εε̄ εἰς η̄. fit ἦν sicut ἕεμαι ἧμαι. τὸ κάθημαι. καὶ τροπῇ τοῦ ν̄ εἰς σ δωρικῶς fit ἦς, sicut in prima p̄sona plurali λέγομεν λέγομες. θεο. ἐν θαλυσίοις. ἦς χρόνος ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα εἵρπομες ἐκ πόλιος. Poetæ uero p̄ponentes ε̄ ἔην dicūt ἰλιάδος ω̄. ὅς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς. & Ω̣ ξ. οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν, ἠδὲ μάχεσθαι. Deinde producētes ε̄ in η̄ ἤην faciunt. Ω̣ τ. καί κεν πάλαι ἐνθάδ' ὀδυσσεὺς ἤην. Iones uero ἔσκεν dicunt Ω̣ ι̅. ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε τήλεμος. Et sic tertia persona sex modis inuenitur, hoc est ἦ. ἦν. ἦς. ἦεν. ἤην. ἔην & ἔσκεν. qđ ἀπὸ τοῦ ἦε fit, abiecto tēporali augmento, & adiuncta σκε̄ ἰωνικῶς ἔεσκε. sed propter alternationem duorum εε̄, alterum abiicit, & sic fit ἔσκε. Sed aduertendum est ἦν tertiam personā cōmunē & ἤην, & ἦεν nūquā absq; ν̄ inueniri.

¶ δυϊκά. ἔτον. ἔτην esse debuerat, ab eo qđ est εἶν penultima correpta sicut in duali p̄sentis tēporis, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἔστον. ἔστην. ἄμφω ἴτην τὴν ὁδὸν ποιούμενω. καὶ ἦτον. ἤτην. ab eo qđ est ἦν penultima producta, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἦστον. ἤστην. ἰλιάδος ε̄. ἱρεὺς ἡφαίστοιο, δύο δὲ οἱ υἱέες ἤστην, ἀντὶ τοῦ ἦσαν. ¶ πληθ. ἦμεν. καὶ δωρικῶς ἦμες. ἦτε. ἦσαν. καὶ συστολῇ ἔσαν. ἰλιάδος β̄. ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα. Illud uero hesiodi in thogonia. τῆς δ' ἦν τρεῖς κε

φαλαὶ, μία μὲν χαροποῖο λέοντος. ἀντὶ τοῦ ἦσαν. nõnulli dicunt hoc esse boeotorũ more: ac thebanorum, qui singulare uerbum pluralibus noibus & masculini generis, & fœminini iungere consueuerunt. Pindarus in olympiis. μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλεται. ἀντὶ τοῦ τέλονται. τουτέστιν ὑπάρχουσι. & illud, δίηγέ τοσάρκες, ἀντὶ τοῦ δίηγοντο. qđ attici solũ in neutris noibus faciunt. Quidã aũt pluralẽ esse existimant per syncopam, ἀπὸ τοῦ ἦμεν. ἦν. pro ἦσαν. sicut ἀπὸ τοῦ ἐτύφθημεν ἔτυφθεν pro ἐτύφθησαν. quod etiam boeotorũ est. παρ. Ηʹ κα. ἦκας. ἦκε. a futuro. ὑπερσ. ἤκειν ἤκεις. ἤκει. ἄχρηστα μέσος παρ. Ηʹ α. ἦας. ἦε. ἄχρηστα. Aliqui tamen uolunt ἦα. & ἔα. primam personam preteriti impfecti, ut dictuz est, ἀπὸ τοῦ ἦν eẽ potius q̃ medii p̃teriti pfecti. μέσος ὑπερσ. ἤειν. ἤεις ἤει. παθητικὸς ἦμαι. ἦσαι. ἦται. ἄχρηστα. ὑπερσ. παθητικὸς ἤμην. ἦσο. ἦτο. ἄχρηστα. qbusdã tñ placet hoc eẽ ptm̃ ipfectũ. ἀπὸ τοῦ ἧμαι cuius actiuũ ẽ εἶμι, ὁ ὑπερσ. ἤμην. ἦσο. ἦτο. εὐριπίδης. ἐγὼ δὲ προδότης οὐκ ἤμην τέκνων ἀντὶ τοῦ ἦν. ἀόρ. ᾱ Ηʹ σα. ἦσας. ἦσε. a futuro ἔσω. ἄχρηστα. ἀόρ. β ἦν. ἦς. ἦ. a futuro ἔσω. sicut ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθην. sed i usu nõ est. pro eo autẽ utimur ptõ ipfecto. ἦν. ἦς. ἦν. μέλλ. ᾱ. Εʺ σω. ἀπὸ τοῦ ἔω. sed in usu non est: ne coincidat cum ἔσω aduerbio loci. μέσος μέλλ. Εʺ σομαι ἔσῃ. καὶ ἔσεαι. ἰωνικῶς. ἔσεται. καὶ ἔσσεται ποιητικῶς, geminato σσ καὶ συγκοπῇ ἔσαι. εὔχρηστα πάντα ἀπὸ τοῦ ἔσω. Dores uero dicũt ἐσοῦμαι. ἐσῆ. ἐσεῖται. ἀπὸ τοῦ ἐσῶ. sicut πεσοῦμαι ἀπὸ τοῦ πεσῶ.

¶ προστακτικὰ ἐνεστὼς. καὶ παρατατικός.

Iʺ Ἴσθι. ἀπὸ τοῦ ἔθι, quod s̃m cõmunem regulam formatum est ἀπὸ τοῦ ἐμὲν prima persona plurali, extrema in θι conuersa, uel a gtõ pticipii ἐὼς ἔντος ἔθι. καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἔσθι. καὶ ἴσθι, ε in ι conuerso, quia quandocũq; fit pleonasmus alicuius consonantis in habentibus penultimam in ε desinentem uertit ut plurimũ ε i ι ut ῥέπω ῥίπτω. μένω μίμνω. sic. ἔθι ἴσθι. Tertia persona ἔστω. ἀπὸ τοῦ ἔθι. interiecto σ. ubi ε seruatum est. ¶ δυϊκὰ ἔστον

ἔσων. Πλη. ἔσε. ἔσωσαν, καὶ ἔσων. κατὰ συγκοπήν. uel erit dualis numerus pro plurali. ἔσω uero, ab eo quod est ἦσο formatur a secũda psona pti iperfecti ἤμην ἦσο. ἦτο, quando accipit pro eo qđ est ἴσθι sis uel es. qđ ẽ tpis pñtis & pti ipfecti iperatiui modi. Si at̃ ponat̃ in significatiõe ptipfecti accipe poterim⁹ deriuatũ eẽ a ptõ plusqperfecto, qđ in hoc uerbo simile ẽ uoce ptõ iperfecto medio utrũq; enim facit ἤμην. ἦσο. ἦτο, licet tpis significatiõe differat inter se. Inuenitur etiam ἔσσω σ geminato. Δ α, ἄλκιμος ἔσσ' ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπη. Εὐκτικά. ἐνεσῶς, καὶ παρατατικός. Εἴην. εἴης. εἴη. a gtõ pticipii εἰς ἔντος, quod in usu non habet. sicut τιθείην τιθείης. ἀπὸ τοῦ τιθεὶς τιθέντος. δυϊκὰ εἴητον. εἰήτην. Πλη. εἴημεν. εἴητε. εἴησαν. καὶ συγκοπῆ εἶμεν. εἶτε. εἶεν. Δ φ. ποῖοι κ' εἶτ' ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν εἴ ποθεν ἔλθοι, ἀντὶ τοῦ εἴητε. hoc est quales essetis ulixi opitulari sicunde ueniret. & Δ ι. οἵ τινες εἶεν ἀνέρες ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες. ἀντὶ τοῦ εἴησαν essent.

Ὑποτακτικά. ἐνεσῶς, καὶ παρατατικός.

Ἐὰν ὦ. quod circũflectitur, quia eius pticipiũ in σ ὀξύτονον desinẽs declinat̃ p ντ, ut εἰς ἔντος & si in usu non sit, nec obstat altera regula, quæ in ζεύγνυμι dicta est, ꝙ subiunctiua uerboꝝ in μι eãdẽ uocem: & eundem accentum habere debent cum suis primitiuis circunflexis, quia licet ἔω grauitonum sit, a quo deriuat̃ εἰμὶ quarte coniugationis, ut dictum est. Possumus tamen ab eo formare circunflexum uerbum in modo subiunctino, ἐὰν ὦ, cũ ante ω precedat ε. licet in usu non habeatur in modo indicatiuo, sicut neq; πλῶ ἀπὸ τοῦ πλέω. & similia quæ disyllaba sunt primæ coniugationis circunflexorum. At ζευγνύω nullo modo synæresim pati potest cum neq; α, neq; ε, neq; ο paruum precedat ω magnum. Secunda persona ᾖς, cui addita θα syllaba αἰολικῶς fit ᾖσθα, ι subscripto. Tertia persona ᾖ, καὶ ἰωνικῶς ᾖσι, adiũcta σι syllaba. καὶ ἔῃ ἀπὸ τοῦ ἔω. ἔῃς. ἰλιάδος ξ. ἵνα μήτι κασιγνήτοιο πεσόντος

δηρὸν αἴτιος ἔῃ. καὶ Δ τ. ὃς δ' ἂρ ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ.

¶ Δυϊκά. ἐὰν ἦτον. ¶ Πληθ. ἐὰν ὦμεν. ἦτε. ὦσι.

¶ Ἀπαρέμφατα. ἐνεστώς. καὶ παρατατικός.

Εἶναι. ἔναι tamē esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἐμὲν prima persona plurali sicut ἀπὸ τοῦ τίθεμεν τιθέναι. nam infinitiui uerborum in μι p̄sentis tēporis penultimā correptā habere uolunt. At εἶναι tāquā disyllabū disyllabos aoristos imitatum producit penultimā. Format aūt uel ἀπὸ τοῦ εἶμεν extrema in ναι mutata. uel ἀπὸ τοῦ ἔμεν iterposito ι εἶναι. καὶ δωρικῶς, καὶ ἀττικῶς ἔμεναι. καὶ αἰολικῶς ἔμμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἔμεν. ἰλιάδος δ. ἀτρείδη μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς ὡς ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον ἐρευθαλίωνα κατέκταν. καὶ δωρικῶς ἦμεν τροπῇ τοῦ ε εἰς η. θεόκ. ἐν φαρμακευτρίᾳ. ὅς με τάλαιναν ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. ἀντὶ τοῦ εἶναι. μέλλ. Ἔσεσθαι. a tertia singulari medii futuri ἔσεται, siue a secunda plurali ἔσεσθε. ἔσεσθαι.

¶ Μετοχαὶ ἐνεστώς. καὶ παρατατικός.

Ὁ εἵς. τοῦ ἕντος. sicut ὁ τιθείς. τοῦ τιθέντος. Sed in usu non est. pro eo autē utimur participio eius primitiui ἔω scilicet. ut ὁ ὤν. τοῦ ὄντος, quod a secundo aoristo fit, hoc est ἦον. ἡ μετοχή. ὁ ἐών. τοῦ ἐόντος ὀξυτόνως. sicut ὁ τυπών. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, fit ὁ ὤν. τοῦ ὄντος. iccirco acuitur tāetsi monosyllabum sit. etiam si per crasim fiat ἐὼν ὧν, nā ex graui & acuto circūflexus non fit. μέσος μέλλων.

¶ Ὁ ἐσόμενος. τοῦ ἐσομένου. ἡ ἐσομένη. τὸ ἐσόμενον. Sed de hoc satis cum nihil plus in simplicitate habeatur in usu. Nūc uero de cōpositis quæ ex eo fiunt, & eorum significatione.

¶ Ἔνεστιν. ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει, ὡς τὸ ἔνεστί μοι πλοῦτος. ἔνεστι ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν. ¶ Ἔξεστιν. ἀντὶ τοῦ ἄδειά ἐστι.

¶ Σύνεστιν. ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει. καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖ. καὶ ἀντὶ τοῦ διαλέγεται. καὶ συνουσιάζει.

¶ πρόσεστιν ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλοις οἷς ἔχω ἔστι μοι καὶ ἄλλο τι, σὺν τῷδε ἐστὶ καὶ τόδε.

¶ Μέτεστιν, ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστὶν. ἤγουν μετοχή. καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, οἷον μέτεστί μοι πλούτου, ἤγουν μετουσία ἐστί μοι πλούτου.

¶ Πάρεστιν. ἀντὶ τοῦ παρών ἐστιν. ἢ παρουσία ἐστιν, ἢ ἐπὶ οὐδετέρου παρόν ἐστι.

¶ Ἔξεστιν. ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐστι. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. ἔξεστί μοι ποιεῖν τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι ποιεῖν τοῦτο. ἤγουν ἐπὶ τῇ ἐμῇ οὐσίᾳ. ἐπ' ἐμοί ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει.

¶ Περίεστιν. ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστὶν, ἤγουν πλοῦτος. καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, ἤγουν περίεστί μοι σοφίας. περίεστι καὶ ἀντὶ κρείττων ἐστί. καὶ ὅμηρος, περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. ἤγουν περίεστε μὲν, καὶ κρείττους ἐστὲ ἐν τῇ βουλῇ τῶν δαναῶν. περίεστε δὲ ἐν τῷ μάχεσθαι ἀπὸ γενικῆς εἰς δοτικήν. περίεστιν, ἀντὶ τοῦ ζῇ.

¶ Ἄπεστιν. ἀντὶ τοῦ μακράν ἐστι.

¶ Περὶ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι.

¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶτος.

Εἶμι τὸ πορεύομαι, hoc est uado, fit a uerbo grauitono ἔω, ἐπενθέσει τοῦ ῑ εἴω, καὶ τροπῇ τοῦ ω̄ εἰς μῑ fit εἶμι. Pro quo aduertẽdum est ꝙ quattuor sunt uerba in ω̄ desinentia quæ uado significant, quorum primum est ἔω, a quo deriuatur εἴω, iterlecto ῑ, cui subtracto ε̄ fit ἴω: unde ἴμι disyllabum. & ἰέω ἰῶ. ἀπὸ τοῦ ἔω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ῑ. unde ἵημι uado. ¶ A uerbo igitur εἴω διὰ διφθόγγου fit εἶμι & est quartæ coniugationis uerborum in μῑ cum eius primitiuum non patiatur synæresim quemadmodũ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Habet etiam ει diph. in penultima contra naturã uerboꝝ in μῑ, & eadem circunflectitur cum sit longa natura ante breuem. Secunda persona εἶς, a prima fit extrema ι in σ mutata. Δ. ᾱ. τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες, hoc est. quis es? unde uenis hoium? Illud uero theocriti ἐν νομεῦσι. uidelicet, εἶ μὴ ἄπει τουτῶθεν. hoc ẽ, nisi abeas istinc. Secunda persona est omnino similis secundæ uerbi substantiui εἶ, quæ quidẽ co-

dem deducitur modo ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ πορεύομαι. ὁ παθητικὸς ἔομαι τὸ δεύτερον, πρόσωπον ἔῃ κοινῶς. καὶ ἔει ἀττικῶς, καὶ κράσει εἶ. καὶ ἐν συνθέσει ἄπει. Vel a secunda fit persona actiui εἶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ εἶ, καὶ ἄπει. Tertia persona εἶσι, a secunda fit. adiuncto ι ἰλιάδος γ. αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρὴς, ὅς τ' εἶσι διὰ δουρός. hoc est διέρχεται transit. Δυϊκὰ. ἴτον. ἴτον. διὰ τοῦ ι. Nã singularia cum ει diph. scribunt ut pducta hẽant penultimã ƥm regulæ pceptionẽ. Dualia uero & pluralia solo ι correpto, siue a pprio singulari fiant, abiecto ε de diph. siue ἀπὸ τοῦ ἴμι, ἡσίοδος ἐν ἔργοις. λευκοῖσι φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον. ἀντὶ τοῦ ἐλεύσονται. psens pro futuro. Πληθ. ἴμεν. ἴτε. ἴσι κοινῶς, penultima producta quãdoquidẽ in ι desinit. καὶ ἰωνικῶς ἴασι. ἰλιάδος π. κατ' ἀγέληδον ἴασι ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. accẽtu i eadẽ syllaba seruato. Nam ἴωνες iterponẽtes α in huiusmodi psonis accẽtum relinquunt in eadẽ syllaba in qua prius erat. circũflexo tñ in acutũ mutato, cũ ẽt syllaba & locũ: & tẽpus mutauerit, ut τιθεῖσι. τιθέασι. sic ἴσι. ἴασι. παρατατικός.

Ἑνικὰ. εἶν. εἶς. εἶ. a psenti, sicut ἐτίθην. ἀπὸ τοῦ τίθημι. Δυϊκὰ ἴτον. ἴτην. ἰλιάδος α. τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας ἀχαιῶν. Πληθ. ἴμεν. ἴτε. ἴσαν. penultima correpta. ἰλιάδος. γ οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί. καὶ πλεονασμῷ τοῦ η. ἤισαν. λ ν. τοῖ οἱ μηριόνης τε, καὶ ἰδομενεύς ἀγοὶ ἀνδρῶν ἤισαν ἐς πόλεμον. Eustathi⁹ tñ, ἐν τῷ ω τῆς ὀδυσσείας uult hãc eẽ tertiã pluralẽ primi aoristi ἀπὸ τοῦ εἴω. μέλλ. εἴσω. ἀόρ. α εἶσα. unῆ εἶσαν tertia pluralis, καὶ διαλύσει, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, fit ἤισαν. παρ. Ἑνικὰ. εἶκα. εἶκας. εἶκε. a futuro εἴσω. ἄχρηστα, μέσος παρ. Ἑνικὰ. εἶα. εἶας. εἶε. ε uero in η uerso, ac ι subscripto ᾖα dicim⁹ καὶ διαλύσει ἤϊα. ἤϊας. ἤϊε. Δ δ. καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο ἤϊα. καὶ ἰλιάδος α. ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς. ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο. ὑπερ. Ἑνικ. ᾔκειν. ᾔκεις. ᾔκει a ptõ perfecto. ε in η conuerso ἀττικῶς, ac subscripto ι. ἄχρηστα. μέσος ὑπερ. Ἑνικ. ᾔειν. ᾔεις. ᾔει. a ptõ medio. Δυϊκὰ ᾔειτον. ᾐείτην. Πληθ.

ᾔειμεν. ᾔειτε. ᾔεισαν. καὶ συστολῇ ᾔεσαν. & sic omnia composita ab his. ut ἀνῄειν. ἐξῄειν. ἀνῄειμεν. ἐξῄειμεν. ἀνῄεσαν. ἐξῄεσαν. συνῄεσαν. συνίεσαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνόησαν. καὶ ἐξίεσαν ἔπεμψαν διὰ τοῦ ι. Ἀόριστος α. Εἶσα. εἶσας. εἶσε. ἄχρηστα. Ἀόριστος β. Secundus aoristus non inuenitur, sed pro eo utimur aoristo primitiui. hoc est ἴον. ἴες. ἴε. ἀπὸ τοῦ εἴω. unde participium ἰών. ἰόντος. καὶ ἐξιών. ἐξιόντος. ſm alios. At ſm theodorum libro tertio τῶν εἰς τέσσαρα, presentis temporis est. μέλλων α. Εἴσω. εἴσεις. εἴσει. ἀπὸ τοῦ εἴω. sed in usu nõ est. utimur autem pro eo pñti tempore. hoc est εἶμι. εἶς. εἶσι. ἰλιάδος α. νῦν δ' εἶμι φθίηνδε. hoc est ibo. ἡσίοδος ἐν ἔργοις. τῇ δ' εἶς ἠῶ' ἂν ἐγὼ περάγω. καὶ προθέσει τῆς θα αἰολικῶς εἶθα. ἰλιάδος κ. εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν, ἦτε καὶ ὕστερον εἶθα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. καὶ Δ τ. ἦ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶθα θύραζε. hoc est ibis. & ἰλιάδος σ. ἂψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας. i. ibit.

Προστακτικά. ἐνεστώς. καὶ παρατατικός.

Ἴθι. unde ἄπιθι. fit a prima persona plurali, extrema in θι mutata. ἴμεν ἴθι. sicut δίδομεν δίδοθι. Tertia ἴτω. a secunda extrema in τω uersa. Δυϊκά. ἴτον. ἴτων. Πληθυντ. ἴτε. ἴτωσαν. Ἀόριστος β. εἶ. quod cum omnibus prepositionibus componere licet: duabus tm̃ exceptis. hoc est σὺν, & παρά, ut δίει. ἔξει. &c. Fit autẽ a tertia persona secũdi aoristi. hoc est ἴον. ἴες. ἴε. cuius thema est εἴω. ut supra dictũ est. τὸ προστακτικὸν ἴε. unde ἔξιε. καὶ κατὰ μετάθεσιν, καὶ συναίρεσιν εἶ. unde ἔξει. ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις. ποῦ στρεψιάδης, ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών, ἀντὶ τοῦ, ἔξελθε. Potest etiam deduci ἀπὸ τοῦ εἶμι. hoc est a tertia persona preteriti imperfecti εἶν. εἶς. εἶ. τὸ προστακτικὸν εἶ. καὶ ἐν συνθέσει δίει. καὶ ἔξει, ἔθει ἀττικῶς, καὶ αἰολικῶς. Nam attici si non utantur terminatione in θι in imperatiuis uerborum in μι utuntur tertiis personis preteritorum imperfectorum, sicut & in uerbis in ω desinentibus. ut ἐτίθην. ἐτίθης. ἐτίθη. τὸ προστακτικὸν τίθη, ἐπίμπλην. ἐπίμπλης. ἐπίμπλη. τὸ προστακτικόν.

πίμπλη. καὶ ἐμπίμπλη. ἀριστοφάνης. καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίμπλη πετρῶν. ἀντὶ τοῦ ἐμπίμπλαθι. ἵστην. ἵστης. ἵστη. τὸ προστακτικὸν ἵστη. λ. φ. ἵστη δὲ μέγα κῦμα. ἀντὶ τοῦ ἵσταθι. ſtatue.

¶ εὐκτικά. ἐνεστῶς. καὶ παρατατικός.

¶ Εἴην. εἴης. εἴη. eſſe debuerat ſm artem, a genitiuo participii εἷς ἕντος, quod idem eſt cum optatiuo uerbi ſubſtantiui εἰμί. Sed in hac ſignificatione in uſu non habetur, ut quidam uolunt. attamen homerus uſus eſt tertia perſona εἴη. Δ. ξ. λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν. ἀλλά τις εἴη εἰπεῖν ἀτρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν. ἀντὶ τοῦ πορεύοιτο εἰπεῖν. Etiam ſubiunctiuus modus in uſu non eſt, qa coincideret ſubiunctiuo eiuſdem uerbi ſubſtantiui, hoc eſt ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ.

¶ ἀπαρέμφατα. ἐνεστώς. καὶ παρατατικός.

¶ Ἴναι. a prima perſona plurali, exrrema in ναι conuerſa. ἴμεν ἴναι. καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἴμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἴμεν. quod omnino eſt ſimile primæ perſonæ plurali. λ. α. ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν οἴκαδε ἴμεν. hoc eſt ire. Inuenitur etiam εἶναι τὸ πορεύεσθαι διὰ διφθόγγου παραλόγως, quod fit aut ἀπὸ τοῦ ἴναι p̄poſito ε. aut ἀπὸ τοῦ ἰέναι. quod ide; ſignificat ἀπὸ τοῦ ἵημι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ι καὶ ε εἶναι. unde παρεῖναι, & ἀπεῖναι. ab eo compoſita. Et hoc inuenimus, quorum uſus in ſimplicitate habetur. Nunc autem de compoſitis eiuſdem uerbi.

¶ Ἔνειμι. ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχω. ¶ Σύνειμι. ἀντὶ τοῦ συνεισέρχομαι. καὶ ἀντὶ τοῦ συνυπάρχω. τοῦτο δὲ ἐπὶ ὁμιλίας λέγεται. ἔτι τε καὶ ἐπὶ συνουσίας.

¶ Εἴσειμι. ἀντὶ τοῦ εἰσέρχομαι. ¶ Ἔξειμι. ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι.

¶ πρόσειμι. ἀντὶ τοῦ προσέρχομαι. ¶ πρόειμι. ἀντὶ τοῦ προέρχομαι.

¶ Ἄνειμι. ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι. ¶ κάτειμι, ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι.

¶ δίειμι τὸ γράμμα. ἤγουν διέρχομαι. ¶ Μέτειμι λόγους. ἤγουν μετέρχομαι. ¶ Καὶ μέτειμί τινα. ἤγουν κολάζω. ¶ πάρειμι ἀντὶ τοῦ παρώειμι. ¶ Ἔπειμι. ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι. exequor,

¶ περίειμι. ἀντὶ τοῦ περιέρχομαι. obeo, obambulo.

¶ Ἄπειμι. ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι. ¶ περὶ τοῦ ἵημι.

Ἵημι uaria significat ſm uariũ ſpm̃. Denſo enim ſpiritu mitto & cupio ſignificat, tenui aũt uado. Nec in omnibus modis, & tẽporibus ac generibus idẽ eſt uſus, & ſcriptura. iccirco i tria illud diſtinguere licet ſm tria diuerſa ſignificata, hoc eſt ἵημι, τὸ πέμπω. ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ. ἵημι τὸ πορεύομαι, quorum ἵημι τὸ πέμπω cum eius inflexio magis ſit in uſu id in primis formandum. & declinãdũ eẽ cẽſui. ¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικά, ἐνεστῶς.

Ἵημι τὸ πέμπω ἀπὸ τοῦ ἱέω fit extrema in μι ac penultima in propriã longam mutatis. ἱέω uero fit ἀπὸ τοῦ ἕω πέμπω p reduplicationẽ quæ impropria dicit, ut in principio uerbo℞ in μι primi tractatus dictũ eſt, & patit ſynæreſim, & eſt primæ cõiugationis circũflexo℞. ut ἱέω ῶ. unde ἵημι ſicut ἀπὸ τοῦ τιθέω ῶ. τίθημι. Cuius formationẽ & inflexionẽ in omnibus modis, & tẽporibus, & generibus hoc uerbũ ἵημι oino imitatur. Secũda perſona ἵης. Tertia ἵησι. λ. φ. ἀξίου, ὅς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι. hoc eſt mittit.

¶ δυϊκὰ ἵετον. ἵετον. ¶ πλη. ἵεμεν. ἵετε ἱεῖσι κοινῶς. λ. γ δένδρεῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. καὶ ἰωνικῶς ἱέασι. ſicut τιθεῖσι τιθέασι. καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς α μακρὸν ἀττικῶς ἱᾶσι triſyllabũ. ſicut ἴασι ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. Differũt tñ & accentu, & ſpũ. Nam ἴασι acutum accentum hẽt i antepenultima & tenui ſpiritu ſignatur ἱᾶσι uero penultimã circũflectit, & denſum ſpm̃ hẽt. Differũt etiã in cõpoſitione ꝑpoſitionum, qm̃ nõ cum omnibus & eiſdem ꝑpoſitionibus utrũq; cõponitur. Nam cũ ἐν ἐνιᾶσι dicimus non autẽ ἐνίασι. Cũ εἰς uero & ecõrrario εἰσίασι dicimus, nõ aũt εἰσιᾶσι. cũ σὺν καὶ συνίασι. καὶ συνιᾶσι dicim⁹. Cũ πρὸς προσίασι, nõ aũt προσιᾶσι, licet προσίεμαι. & προσιέμενος, & προσήκατο, & πρόσεμενος dicamus. Nam cõpoſita huius ꝑpoſitiõis πρὸς cũ actiuis hui⁹ uerbi i uſu cõiter nõ hẽt, nõ eni dicim⁹ προσίημι. neq; προσήσω neq;

προσῆκα &c. sic igit͛ neq͂ προσιᾶσι. At εἶμι cōtrariū facit, dicimus enim & πρόσειμι. & πρόσεισι sic ēt προσίασι dicēdum est. Cū πρὸ uero προιᾶσι nō προίασι. Cum ἀνὰ utrumq͂ dicimus & ἀνίασι & ἀνιᾶσι. Etiā cū κατὰ & κατίασι. & κατιᾶσι. Cum διὰ διάσι. non διᾶσι licet διᾶσι dicat͛. Cum μετὰ, & μετίασι. & μετιᾶσι dicimus Et cū παρὰ. & παρίασι. & παριᾶσι. Cū ἀντὶ uero neutrū componitur. Παρατατικός. ἵην. ἵης. ἵη. sicut ἐτίθην. ἐτίθης. ἐτίθη. pro quo magis utimur singulari primitiui. ἵεον ἵουν. ἵεες ἵεις. ἵεε ἵει. λ. π ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα πήδασον ἵει. καὶ ἐν συνθέσει ἀφίει. προΐει. Δυϊκὰ ἵετον. ἱέτην. Πληθ. ἵεμεν. ἵετε. ἵεσαν, unde διίεσαν τὸ διέπεμπον. καὶ βοιωτικῶς ἵεν, a prima psona singulari ἵην. τροπῇ τοῦ η εἰς ε. sicut ἐτίθην ἔτιθεν. unde μεθίεν. Δ. φ. ὣς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν μνηστῆρες. καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν. Παρ. εἷκα. εἷκας. εἷκε. cuius penultima η esse debuerat ἀπὸ τοῦ ἥσω. Sed ne coincideret cum ἧκα primo aoristo, cuius usus frequentissimus est, mutauit η in ει diph. boeotorum more, sicut τέθεικα ἀπὸ τοῦ θήσω. quod preteritum & si in usu non sit, ab eo tamen deriuatis frequenter utimur. ut εἱκώς. ἀφεικὼς ἀφεικέναι. παρεικώς. καὶ παρεικέναι. Ὑπερσυντέλικος. εἵκειν. εἵκεις. εἵκει. Δυϊκὰ εἵκειτον. εἱκείτην. Ἀόριστος. α. ἧκα. ἧκας. ἧκε. διὰ τοῦ κ. sicut ἔθηκα ἔθηκας. ἔθηκε. ἧσα tn̄ esse debuerat. ἀπὸ τοῦ ἥσω, ut in τίθημι dictum est, Cōposita ēt ab hoc eādem seruant scripturā, ut ἀφῆκα. παρῆκα. ἀνηκάμην. At preposito ε atticorum more ἕηκα dicimus. καὶ. ξυνέηκα. ξυνέηκε. λ. α. τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. Ἀόριστος β. ἧν. ἧς. ἧ. a futuro ἥσω. sicut ἔθην. a futuro θήσω. Δυϊκὰ ἕτον ἕτην. Πληθ. ἕμεν. ἕτε. ἕσαν. καὶ πρόεσαν. Δ. δ. κῆρυξ τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί. penultima correpta contra communem regulam scđi aoristi uerbo℞ in μι. Nam aoristus scđus quā uocalē in singulari hēt in ultima eādē in plurali uult hr̄e in penultima. ut ἔστην ἔστημεν. sic ἧν ἧμεν dicendum fuerat. sed de hoc in τίθημι satis

dictum est μέλλων ἥσω. ἥσεις. ἥσει. λ. ξ. ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει. ἀπὸ τοῦ ἱέω ῶ. abiecta reduplicatiõe, & ε in η mutato. sicut θήσω ἀπὸ τοῦ τιθέω. unde ἀφήσω. μεθήσω. καὶ ἀνήσω. ἀνήσεις. ἀνήσει. λ. β οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ. ¶ προστακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστῶς καὶ παρατατικός ¶ ἵεθι. ἱέτω. a gtõ participii. uel a prima psona plurali extrema in θι cõuersa ἵεμεν ἵεθι. sicut τίθεμεν τίθετι. ¶ δυϊκὰ ἵετον. ἱέτων ¶ πλη. ἵετε. ἱέτωσαν. unde ἐνίετε. λ. ν. ἀργείων. καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ. ἀντὶ τοῦ ἐμβάλετε. παρ. καὶ. παρακείμενος εἶκε. εἱκέτω. sicut τέθεικε. τεθεικέτω. ἄχρηστα. ¶ ἀόριστος β Secũdus aorist⁹ debuit esse a gtõ participii, extrema in θι mutata, uel a prima plurali sicut & pñs. ἕμεν. ἕθι. non tñ ἕθι dicimus, duabus regulis inter se repugnãtibus sicut in τίθημι & de hoc scđo aoristo dictum est, sed ἕς potius in usu hẽtur qđ fit a scđa persona proprii aoristi. longa in breuẽ mutata ἧς. ἕς. unde ἄφες. πρόες. ἄνες. κάθες ἔφες. λ. ε. ἀλλ᾽ ἄγε τῷ δ᾽ ἔφες ἀνδρὶ βέλος. Tertia persona ἕτω. unde προέτω. λ. λ. ἀλλὰ σὲ περ προέτω, ἅμα δ᾽ ἄλλος λαὸς ἑπέσθω. ¶ δυϊκά. ἕτον. ἕτων. ¶ πλη. ἕτε. ἕτωσαν.

¶ εὐκτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς. καὶ παρατατικός.

Ιείην. ἱείης. ἱείη. a genitiuo participii ἱείς. ἱέντος. sicut τιθείην. ἀπὸ τοῦ τιθείς. θέντος. παρ. καὶ παρακείμενος. εἵκοιμι εἵκοις. εἵκοι. ὡς τεθείκοιμι. κοις. κοι. ἀόριστος β εἵην. εἵης. εἵη. a genitiuo participii. sicut θείην. θείης. θείη. μέλλων ἥσοιμι. ἥσοις. ἥσοι. sicut θήσοιμι. θήσοις. σοι.

¶ ὑποτακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστὼς. καὶ παρατατικός.

Εάν ἱῶ. ἱῇς. ἱῇ. sicut ἐὰν τιθῶ. θῇς. θῇ. παρ. καὶ παρακείμενος ἐὰν εἵκω. εἵκῃς. εἵκῃ. ὡς ἐὰν τεθείκω τεθείκῃς. τεθείκῃ. ἀόριστος β ἐὰν ὦ. ᾗς. ᾗ. καὶ διαλύσει. ἐὰν ἕω. ἕῃς. ἕῃ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι ἐὰν εἵω. εἵῃς. εἵῃ. καὶ ἐφείω. ἐφείῃς. ἐφείῃ. λ. α. ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.

¶ ἀπαρέμφατα ἐνεργητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ιέναι. a prima psona plurali, extrema in ναι cõuersa ἵεμεν ἱέναι. sicut τίθεμεν τιθέναι. καὶ ἀττικῶς. καὶ δωρικῶς ἱέμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἵεμεν παρ.

καὶ παρκ. εἱκέναι. sicut τεθεικέναι. unde καθεικέναι. παρεικέναι. ἀόρ. β εἷναι. unde καθεῖναι. ἀφεῖναι. τὸ ἀπολῦσαι ἐγκλήματος. ἕναι tamē esse debuerat a prima psona plurali scđm cōmunem regulā uerborū in μι ut ἕμεν ἕναι. sed cū huic regulæ alia cōtraria inueniatur, quæ est ppria scđi aoristi. q̄ imperatiui in θι, & infinitiui in ναι scđi aoristi penultimā naturā longā hr̄e uolunt, opus fuit producere penultimā nō ε ī η cōuersa sed assūpto ι in diph. sicut in τίθημι diximus, εἷναι fcm̄ ē καὶ ἀττικῶς. καὶ δωρικῶς ἕμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἕμεν. uñ μεθέμεν. λ. α. αὐτὰρ ἔγωγε λίσσομ᾽ ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον. καὶ προέμεν. λ. δ τλαίης κὲν μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν. Quo i loco aduertēdum est a tribus eē εἷναι. primū ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Secūdū ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. & hæc duo tenuē hn̄t spm̄, & pn̄tis tpis sunt. tertiū uero ab hoc uerbo ἵημι, qđ aspirat, & ē scđ aoristi. Pōt et esse pn̄us tpis. ἀπὸ τοῦ ἱέναι κατὰ μετάθεσιν. καὶ συναίρεσιν εἷναι.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. ἐνεστῶς. καὶ παρατ.

Ὁ ἱείς. τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα. τῆς ἱείσης. τὸ ἱέν. τοῦ ἱέντος. ὀρφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς. ἐκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν. καὶ ὀδυσσείας. ρ. δίσκοισι τέρποντο. καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες.

παρ. καὶ παρκ. Ὁ εἱκώς. τοῦ εἱκότος. uñ ἀφεικώς. καθεικώς. παρεικώς.

ἀόρ. β Ὁ εἵς. τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα. τῆς εἵσης. τὸ ἕν. τοῦ ἕντος. unde ἀφείς ἀφέντος. καὶ ὑφείς ὑφέντος. λ. α. ἱσὸν δ᾽ ἱσοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες. deponentes.

Ὁριστικὰ παθητικά. ἐνεστώς.

Ἵεμαι. ab actiuo extrema in μαι ac penultima in propriam breuē mutatis ἵημι ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. sicut τίθημι τίθεμαι. δυϊκὰ ἱέμεθον ἵεσθον. ἵεσθον. πλη. ἱέμεθα. ἵεσθε. ἵενται. παρατ. ἱέμην. ἵεσο. ἵετο. δυϊκά. ἱέμεθον. ἵεσθον. ἱέσθην. πλη. ἱέμεθα. ἵεσθε. ἵεντο.

παρ. εἷμαι. διὰ διφθόγγου. ἀπὸ τοῦ εἷκα. unde participium εἱμένος ἀφειμένος, καθειμένος. ἕμαι tamen esse debuerat, qm̄ ptm̄ perfectū passiuum uerboꝝ in μι uult penultimam hr̄e correptā. Vsus tñ ob-

tinuit ut penultima actiui & in passiuo seruaret, q̄ boeotorum more diph. est, sicut in τέθειμαι, ἀπὸ τοῦ τέθεικα. Secūda psona εἷσαι unde ἀφεῖσαι. εὐριπίδης ἐν ὀρέστῃ. φρύξ. οὐκ ἄρα κτενεῖς με. ὀρέστης. ἀφεῖσαι. hoc est liberatus es. Tertia εἷται. ὅθεν ἀπαρέμφατα. εἷσθαι. ἀφεῖσθαι. τὸ λελύσθαι. καὶ ὑφεῖσθαι τὸ ἀμελεῖσθαι. ⸿ δυϊκὰ εἵμεθον. εἷσθον. εἷσθον. ⸿ πλη. εἵμεθα. εἷσθε. εἷνται. ⸿ παρατ. εἵμην. εἷσο. εἷτο.

⸿ ἀόρ. ᾱ εθην. ἕθης. ἕθη. ὡς ἐτέθην. ἐτέθης. ἐτέθη. penultima correpta ꝑm cōem regulam. εἵθην tñ καὶ ἀφείθην dicimus διὰ διφθόγγου. ut ἀφείθην τῶν ἐγκλημάτων. ἀφείθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ δευκαλίων. liberatus est a diluuio deucalion.

⸿ προστακτικὰ παθητικὰ. ἐνεστὼς. καὶ παρατ.

Ἵεσο. ἱέσθω. a scđa psona pti pfecti. sicut τίθεσο. τιθέσθω.
⸿ δυϊκὰ ἵεσθον. ἱέσθων. ⸿ πλη. ἵεσθε. ἱέσθωσαν.

⸿ Ὁριστικὰ μέσα. ἐνεστὼς

Ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. sicut & passiua παρατ. ἱέμην. ἵεσο. ἵετο.
ἀόρ. ᾱ ἡκάμην. ἥκω. ἥκατο. ἀπὸ τοῦ ἧκα aoristo actiuo qui licet excipiatur cū futuri cōsonātem nō seruauerit in usu tñ hētur προσήκατο ἀπὸ τοῦ προσηκάμην. & alia cōposita, sed in mō indicatiuo tantū.
μέσος ἀόρ. β̄ ἕμην. ἕσο. ἕτο. ab aoristo passiuo fit extrema in μην mutata ἕθην. ἕμην. sicut ἐτέθην. ἐθέμην. Secunda psona ἕσο κοινῶς. καὶ ἕο ἰωνικῶς. καὶ οὗ ἀττικῶς. Tertia ἕτο. ⸿ δυϊκὰ ἕμεθον ἕσθον. ἕσθην. ⸿ πλη. ἕμεθα. ἕσθε. ἕντο. ὅμηρος. αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

⸿ προστακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς. καὶ παρατ.

⸿ Ἵεσο. ἱέσθω. a scđa psona pti iperfecti sicut & passiua.
ἀόρ. β̄ ἕσο κοινῶς. καὶ ἕο ἰωνικῶς. καὶ οὗ κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. unde πρόου. πρόσου κάθου. & similia, quæ in usu hñt. Quo i loco aduertēdū est φ medius Aoristus secūdus in oib⁹ aliis modis & participiis hētur in usu & maxime in cōpositiōe. ut προσείμην, τὸ εὐκτικόν. ἐὰν πρόωμαι τὸ ὑποτακτικόν. προέσθαι. καὶ ἀφέσθαι. καὶ ὑφέσθαι τὸ ἀπαρέμφατον. καὶ προέμενος. ἡ μετοχή. Reliqua uero oia tā me-

dia q̃ passiua si quis formare & inflectere uoluerit. regulas sequatur quæ habentur de his in τίθημι.

¶ περὶ τοῦ ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ.

¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστώς.

¶ Ἵημι. ἵης. ἵησι. ἀπὸ τοῦ ἱέω ἱῶ. τὸ ἐπιθυμῶ. hoc est desidero quod etiam aspirat sicut ἵημι τὸ πέμπω, & est eiusdē cōiugationis uerborum in μι, per quā ſm artem potest regulariter formari, ac uariari tā in actiua litteratura q̃ passiua per omnes modos, & tēpora. ¶ παρατ. ἵην. ἵης. ἵη. παρ. ἧκα. ἧκας. ἧκε. ὑπερσ. ἥκειν. ἥκεις. ἥκει. ἀόρ. α. ἧσα. ἧσας. ἧσε. ἀόρ. β. ἧν. ἧς. ἧ. μέλλ. ἥσω. ἥσεις. ἥσει. & sic per alios actiuorum modos, quæ tamen in usu non habentur.

¶ Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστώς

¶ Ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. unde ἐφίεμαι. ἐφίεσαι. ἐφίεται.

¶ Ἱέμην. ἵεσο. ἵετο. λ. ε. ἵετο δ᾽ αἰνείαν κτεῖναι. hoc est cupiebat. unde ἐφιέμην. ἐφίεσο. ἐφίετο.

¶ προστακτικὰ παθητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Ἵεσο. ἱέσθω. ἵεσθον. ἱέσθων. ἵεσθε. ἱέσθωσαν. & alia. quæ & si omnia in usu non sint. regulariter tamen inflecti possunt.

¶ περὶ τοῦ ἵημι τὸ πορεύομαι. ¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστώς.

¶ Ἵημι. ἵης. ἵησι. ἀπὸ τοῦ ἴέω ἴῶ. τὸ πορεύομαι. quod tenui spū signatur & eo solo a superiori uerbo distinguit, cuius usus in modo infinitiuo dūtaxat hētur κοινῶς, uti ἰέναι. λ. δ. βὰν δ᾽ ἰέναι, καθ᾽ ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ἀχαιῶν. quod a prima psona plurali fit, extrema ι in ναι mutata. ἴεμεν ἰέναι. unde ἀπιέναι. μετιέναι. & similia. Poetæ tamen etiam in aliis utuntur modis, & participiis. Δ. Η. ἢ δ᾽ ἑτέρωθεν ὑπ᾽ αὐλῆς οὐδὸν ἵησι πρὸς δόμον ὑψηλόν. καὶ ὁ δυναστείας λ. ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησι.

¶ Ὁριστικὰ παθητικὰ. ἐνεστώς.

¶ Ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. παρατ. ¶ ἱέμην. ἵεσο. ἵετο. καὶ τὰ λοιπά.

¶ προστακτικά. παθητικά. ἐνεστὼς. καὶ παρατατικός.

Ἵεσο. ἱέσθω. ¶ δυϊκὰ ἵεσθον. ἱέσθων. ¶ πλη. ἵεσθε. ἱέσθωσαν. ἰλιάδος. μ. ἀλλὰ πρόσω ἵεσθε. καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί. ἐνεστῶς. καὶ παρ.

Ὁ ἱέμενος. τοῦ ἱεμένου. ἡ ἱεμένη. τῆς ἱεμένης. τὸ ἱέμενον. τοῦ ἱεμένου. ὀδυσσείας. ρ. εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος. ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. ἄστυ δὲ ἱέμενος ὅ ἐστι πορευόμενος. Reliqua uero si quis uariare uoluerit regulas uerborum in μι primæ cõiugationis omnino sequetur.

¶ περὶ τοῦ ἧμαι τὸ κάθημαι.

Ἧμαι pñtis tpis ẽ, & primæ cõiugatiõis uerborũ in μι. Est enĩ ἕω τὸ κάθημαι hoc ẽ sedeo a quo ἑέω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ε καὶ συναιρέσει ἑῶ. unde ἕημι deriuatiuũ. sicut a τιθέω τιθῶ τίθημι. Passiuũ ἕεμαι. καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η. fit ἧμαι. sicut δημοσθένεε δημοσθένη. sꝫ frequẽtius, & familiarius in ει diph. fiet huiusmodi crasis, sꝫ hoc factũ ẽ ne coincideret cũ εἷμαι ptõ passiuo ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. Preterea ἕεμαι incipit a uocali & duo εε p crasim in ει diph. plerũqꝫ mutatᷣ qñ syllaba incipit a cõsonãte, ut κέεμαι κεῖμαι. δημοσθένεες δημοσθένεις. licet interdũ etiã in η cõmutentᷣ. ut δημοσθένεε. νη. At qñ syllaba incipit a uocali. duo εε in ει diph. nũq̃ mutatur. sed in η ut ἕεμαι ἧμαι. Propter qđ argui potest hoc uerbũ neqꝫ esse a uerbo in ω desinente, neqꝫ in μι. Nam si a uerbo desinente in ω fieret. penultima esset aut ο. sicut τύπτομαι, aut ου. sicut ποιοῦμαι. aut ω sicut βοῶμαι. Si uero a uerbo in μι desinente aut eius penultima esset ε. ut τίθεμαι. aut α. ut ἵσταμαι. aut ο ut δίδομαι. aut υ. ut ζεύγνυμαι. quorũ nullũ uidemus esse. nec æolicũ est. Sed sciendũ pathos esse, nam integrũ eius est ἕεμαι qđ hẽt ε correptum in penultima, qđ proprium est uerborum in μι primæ cõiugatiõis, qđ secũda oñdit persona, quæ desinit in σαι, qa omne tps pñs in μαι desinẽs hñs scđam psona; in σαι est a uerbis in μι. ut τίθεσαι ab eo qđ τίθεμαι. sic ἧσαι ab eo quod est ἧμαι. λ. β. τῷ νῦν ἀτρείδη ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν ἧσαι ὀνειδίζων. hoc est sedes exprobrãs. Ter-

tia p̃sona ἧνται. Γ δυϊκὰ ἥμεθον, ἧσθον. ἧσθον. Γ πλη. ἥμεθα ἧσθε. ἧνται. καὶ ἰωνικῶς ἕαται. λ. γ. οἳ δὲ ἵυν ἕαται σιγῇ. Cõsueuit eni Homerus has tertias p̃sonas plurales p̃ntis tẽporis: hoc est ἧνται. & κεῖνται a tertia singulari ionum more formare tanq̃ tertiam pluralẽ p̃ti passiui uerborũ circũflexorũ corripiendo penultimã, ac interponendo α sicut πεποιέαται ἀπὸ τοῦ πεποίηται. at metri gratia eandam sylla bã quæ ex longa breuis facta ẽ, παρενθέσει τοῦ ι iterũ p̃ducit, ut εἵαται. καὶ κείαται. λ. β. καὶ νήπια τέκνα εἵαται ἐν μεγάροις. καὶ. Δ. υ. ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν. Sed super hoc & aliis huiusmodi Eustathius uarias adducit sentẽtias & heraclidæ, & aristarchi & zenodoti, quas referre lõgũ eẽt. παρατ. ἥμην. ἧσο. ἧτο. καὶ ἧσο. ἐπενθέσει τοῦ σ. ut quibusdã placet. λ. α. ἀλλ' ἀκέων δὴν ἧσο. Γ δυϊκά. ἥμεθον. ἧσθον. ἥσθην. λ. δ. πλησίαι αἵγ' ἥσθην. κακὰ δὲ τρώεσσι μηδέσθην. Γ πλη. ἥμεθα. ἧσθε. ἧντο. λ. γ. τοῖοι ἄρα τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ καὶ ἰωνικῶς ἕατο. λ. π. οἳ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ τρῶες καὶ δαρδανίωνες. & εἵατο Δ. γ. πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ εἵατο. Possunt etiam hæc ut quibusdam placet. ἀπὸ τοῦ ἕω grauitono deduci, ut suo loco dicetur τὸ προστακτικὸν ἧσο. ἥσθω. λ. γ. ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα. & λ. δ, τέτλαθι σιωπῇ ἧσο. &c. Componit hoc uerbum cum κατὰ p̃positione: & idẽ hẽt significatum, ut κάθημαι. κάθησαι. κάθηται. unde καθῆσθαι infinitiuum. παρατ. καθήμην. κάθησο. κάθητο. καὶ κάθησο, sicut ἧτο ἧσο. Γ τὸ προστακτικὸν. κάθησο. καθήσθω. λ. α. ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο. ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. & similia, quæ in usu hẽntur in quibus accentus retrahitur in antepenultimã, nisi ubi extrema longa fuerit. Cur aũt hoc fiat, talis assignat ratio. Quoniã κάθημαι παρασύνθετον est, sicut ἀέκων ἀέκοντος. p̃positiones enim sumuntur cũ partibus orationis, aut per σύνθεσιν ut καταγράφω. aut per παρασύνθεσιν, ut κάθημαι. aut p̃ σύνταξιν. ut κατὰ τῆς πόλεως. Sed aduertendum est græcos id appellare σύνθετον. quod in ipsa prima positione uerbi cõponit ut καθέζω, ex κατὰ & ἕζω. utrunq; enim per se dicit. παρα-

σύνθετον uero nõ id solum quod a cõposito deriuat᷑. ut φίλιππος φιλιππίζω, sed etiã qđ nõ in ipsa prima cõpositiõe uerbi fit, q͂a ea nõ inueniat᷑, sed in eius deriuatis, sicut est κάθημαι. cuius prima positio esset ἕημι, si in usu existeret inde ἕεμαι passiuũ, quorũ neutrũ cõponit᷑. nõ enĩ καθέημι dicimus neq; καθέεμαι. sed κάθημαι qđ deriuatũ ẽ ἀπὸ τ͂ ἕεμαι postq͂ κατὰ κρᾶσιν factũ est. ἧμαι. ut dictũ est. Quare neq; mirandũ est si κάθημαι nõ eũdem hẽt accentum, quẽ ἧμαι. cũ traditũ sit ꝙ in cõpositis accentus simpliciũ nõ mutat᷑, siue ꝙ κάθημαι nõ est cõpositũ, sed decõpositum siue ꝙ ut ἀέκων nõ hẽt cõpositionẽ positiuam. sic etiã κάθημαι. & ut ex ᾱ particula priuatiua, & ἑκὼν cõponit᷑ ἀέκων. sic ex κατά. & ἧμαι cõponit᷑ κάθημαι. q͂m ἀέκω nõ iuenit᷑. sic etiã κάθημαι nõ põt dici deriuatũ esse ab eo qđ est καθέημι. uel καθέεμαι, quoꝝ neutrũ est in usu, sed cõpositũ esse ex κατά. & ἧμαι. sicut ἀέκων, ex ᾱ particula priuatiua & ἑκὼν ἑκόντος. qđ est participiũ nõ positiuũ. hoc ẽ p̃ntis tpis, sed aoristi secũdi. Sciendũ est aũt huiusmodi cõpositionẽ, si cõpositio sit, decõpositionẽ appellari, & ꝓpterea accentum transcendere, et ut nõ dicimus ἀεκὼν ἀεκόντος, sed ἀέκων ἀέκοντος. sic etiã non dicimus καθῆμαι. καθῆσαι, sed κάθημαι κάθησαι. Est & alia cõis regula uerborum in μι, Quod omne uerbum passiuum i μαι desinẽs a uerbo in μι declinatũ in cõpositione accentũ retrahit in tertiã a fine, nisi qđ impediat, ut κεῖμαι. ἀπόκειμαι. ἧμαι κάθημαι. ἥμην. καθήμην. ἧσο κάθησο. ἧτο. κάθητο. &c.

SEd q͂m alia uerba sunt in ω desinẽtia, hoc est ἕω. ἑῶ. ἕζω. ἵζω. ἱζάνω. quæ idẽ significãt qđ κάθημαι. & eoꝝ usus uarius est. & mixtꝰ, ab re nõ erit etiam de ipsis hoc in loco aliquid dicere.

Περὶ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι.

Est igit᷑ ἕω grauitonũ & aspiratũ, quod sedeo ẽt significat, & iduo ut supra dictũ est, & in utraq; significatiõe eius ptã augẽtur, nõ ẽ in η ꝑ cõem regulã, sed ῑ in diph. assũpto, cũ sit de numero q͂

tuordecim siue sexdecim uerbo℞, quæ cõiter annotãtur: ut i augmento ptõ℞ dictũ est, non tñ in usu hẽtur in oibus tpibus, naẽ ἕω pñti tpe in neutra ha℞ significatiõe utimur, neq; εἷον ptõ imperfecto. neq; ἧκα ptõ pfecto actiuo. At ptm̃ pfectũ passiuum, hoc est ἧμαι. εἷσαι. καὶ ἕσσαι. εἷται καὶ εἷσαι. σ iterposito, i utraq; hẽtur significatiõe, & p induo, & p sedeo, Pro iduo. ὀδυσσείας. ψ. νῦν δ᾽ ὅτι ῥυπόω. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι indut⁹ sum. Δ. ω̃. ἀλλ᾽ ἅμα γῆρας λυγρὸν ἔχεις αὐχμεῖς τε κακῶς. καὶ ἀεικέα ἕσσαι. καὶ. Δ. λ. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται, siue εἷσαι ut qdã legũt. Sic etiã & ptm̃ plusquãpfectũ passiuum. hoc est εἵμην. εἷσο. καὶ ἕσσο. εἷτο. καὶ εἷσο. καὶ εἵατο tertia pluralis ἰωνικῶς. λ. γ. λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεκα. & . Δ. π. ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο. Differt aũt a uerbo substãtiuo ἕσσο aspiratiõe tm̃. Δ. χ. ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕσο βοὸς νεόδαρτον. & λ. ψ. καὶ φωνήν. καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕσο. & . λ. σ ὁ δὲ χιτόνας εἵατ᾽ ἐυνήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ. hoc est iduti erant. Participio quoq; hoc est εἱμένος utitur homerus. λ. α. ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε. i. ipudentiã indute. & λ. σ. τρὶς δὲ δύ᾽ αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν. ¶ In alia uero significatione hoc est sedeo frequentissimo hẽtur in usu maxie in tertiis psonis pluralib⁹, εἷνται. & εἷντο. καὶ ἰωνικῶς ἕαται. & ἕατο. καὶ παρενθέσει τοῦ ι, διὰ τὸ μέτρον εἵαται. καὶ εἵατο. quæ pro pñti etiã, & ptõ iperfecto sumunt, iccirco nõnulli uolunt hmõi personas in hac significatiõe pñtis tpis esse, & pti iperfecti ἀπὸ τοῦ ἧμαι ut supra dictũ est. Aduertendum est hoc in loco εἷμαι ptm̃ passiuum eadẽ litteratura & eisdem accentibus diuersa habere significata ꝫm diuersa themata a quibus deducitur. Nam si ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω fiat, dimissus sum, siue liberatus sum significat. Si autem ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ ἐνδύομαι, indutus sum. ¶ Ἀόριστα εἷσα. εἷσας. εἷσε. καὶ ἕσσα. ἕσσας. ἕσσε. a futuro ἕσω fit, & pro sedere feci. siue locaui accipitur ὅμηρος ἐν βοιωτίᾳ. λαοὺς δ᾽ ἐν ἀθήνῃς εἷσεν ἐν πίονι νηῷ. & Δ. γ. πὰρ δ᾽ ἄρα τηλέμαχ

χον θεοείκελον εἷσαν ἄγοντες. hoc est sedere fecerũt. unde εἷσαι ἀπαρέμφατον. καὶ ἐν συνθέσει ἐφέσσαι. Δ. ν. τούς μ' ἐκέλευσα πύλονδε κατασῆναι. καὶ ἐφέσσαι. ἀντὶ τοῦ καθῆσαι. Inuenit etiã & ἔφεσσαι τὸ παρακτικὸν μέσον. ἀπὸ τοῦ εἰσάμην. sicut τύψαι ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην. Δ. ο. ἀλλάμενος ἔφεσσαι. ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα. hoc est colloca me in naui. & participiũ. ὁ ἕσας. τοῦ ἕσαντος. Δ. ξ. ἐς δίφρον δὲ μ' ἕσας ἄγεν οἴκαδε. δακρυχέοντα. Et etiã pro indui accipitur. Δ. δ. ἀμφὶ δὲ εἵματα εἷσα. & λ. ε. τὸν δ' ἥβη λοῦσεν. χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσε. & in futuro. Δ. π. ἕσσωμεν χλαῖνάν τε. χιτῶνά τε εἵματα καλά. & Δ. ο. κεῖνος σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσει. εἰσάμην uero, & ἑσσάμην μέσος. ἐπὶ ... ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυμαι. hoc est indutus sum accipitur. λ. κ. ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο. & in eodem. ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἑείσατο δέρμα λέοντος. preposito ε. καὶ ἡσίοδος ἐν ἔργοις. οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα ἠέρα ἑσσάμενοι. τουτέστιν ἐνδεδυμένοι. Sed hæc magis poetica sunt.

¶ Εἵζω uero ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι fit, πλεονασμῷ τοῦ ζ & est quartæ cõiugationis grauitonorũ cuius pterita augent ε in η mutato, p cõem regulã: ut ἕζω ἧζον. ¶ παρ. ἧκα. & cõponit cũ κατὰ ppositiõe ut καθέζω. unde καθέζομαι. ¶ ... καθηζόμην. ¶ παρ. καθῆσμαι καθῆσαι. καθῆσαι. ¶ ... καθήσμην. καθῆσο. καθῆσο. λ. α. καὶ. ῥα κέουσα καθῆσο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. In qbus cõpositis non retrahitur accentus quoniã huiusmodi pterita si duas habeant consonãtes accentũ suorũ simplicium etiã in cõpositione seruant. ut ἧγμαι κατῆγμαι. ἧργμαι κατῆργμαι. sic ἧσμαι καθῆσμαι. & ἥσμην καθήσμην. Est & alia regula φ omnia pterita indicatiua a uocali natura lõga incipientia accentũ seruant in cõpositione quẽ eorũ simplicia habẽt. ut εἶχον κατεῖχον. εὗρον ἐξεῦρον. ἧψα συνῆψα. ὦγε. ἀνῶγε. ὦγμαι ἀνῶγμαι. ὦσαι ἀπῶσαι. sic ἧσμαι καθῆσμαι excipitur εἶξεν ὑπόειξεν, & εἶκον ἀπόεικον. σύνοιδα uero ἀπὸ τοῦ οἶδα. & κάτοισθα ἀπὸ τοῦ οἶσθα æolica sunt. gaudent enim æoles accentuum transmuta-

tatione. ut ἀτρεύς. ἄτρευς. & similibus. positũ est indicatiua ptã/
quoniam εἶπε. ἐξέπεσε. & εὗρε. ἔφευρε. εὗδε. κάθευδε. Imperatiua sunt, nõ
aũt indicatiua. additũ ẽ a uocali icipiẽtia, ppter χὲς περίχες. χεῦε
κατάχευε. additũ est & a natura lõga pp ἷζε ἔφιζε. cuius penultima
apud poetas cõis est. Præterea καθήσομαι. & καθήσομην. ἀπὸ τοῦ κα/
θέζομαι non sunt de composita. ut κάθημαι, sed cõposita. iccirco ac
centum seruant suorum simplicium. Etiã annotandum est hoc
uerbum litteratura passiua magis i usu haberi, q̃ actiua, ut apud
homerum latissime uidere licet.

¶ Ἵζω etiã ἀπὸ τοῦ ἕω deriuatur πλεονασμῷ τοῦ ζ. ac ε in ι conuerso si
cut ῥέπω ῥίπτω. & cõponitur cũ κατά. ut καθίζω. παρατατικὸς ἐκάθιζον.
παρακείμενος κεκάθικα. ἡ μετοχὴ κεκαθικώς. ἀόριστος α. ἐκάθισα. τὸ προστακτικὸν κά
θισον. ὡς τύψον. μέλλων α καθίσω. & reliqua. quæ magis sunt in usu in
litteratura actiua q̃ passiua. Significationem uero, nunc actiuam
habent. λ. γ. ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας. nunc neutralem. ἡσίοδος ἐν
θεογονίᾳ. ἔντε δίκη βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει. καὶ ὅμηρος ἐν βοιω/
τίᾳ. ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε ποδωκείῃσι πεποιθώς.

¶ Κεῖμαι etiã pñsentis tẽporis est: & primæ cõiugationis uerborum
in μι sicut ἧμαι. Est enim κέω grauitonum, cuius passiuo usus est
Homerus ὀδυσσείας. π. καὶ τὰ μὲν ἐν σπέεσι θεῶν ἰότητι κέονται. hoc
est iacẽt. & λ. χ. ἄταφοι εἰ ματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται. a quo κεέω. un
de fit deriuatiuum in μι κέημι. Passiuum κέεμαι. καὶ κράσει τῶν
δύο εε εἰς ει δίφθογγον, κεῖμαι, sicut ποιέετε ποιεῖτε. ppter quod etiã
argui posset hoc neq; esse a uerbo in ω desinente, neq; in μι. cum
eius penultima sit ει diphthongus, quam nullum uerbum passi/
uum in μαι desinens inuenitur habere, sed aut α. aut ε. aut ο. aut
ου. aut υ. aut ω. Sed hoc est κατὰ πάθος. Nam duo uerba passiua a
uerbis in μι cõmuniter annotantur, hoc est ἧμαι, & κεῖμαι, quæ
cum æolica non sint penultimam habent productam, alterũqui
dem η monophthongum. Alterum ει diphthongum sed de hoc

in ηµαι satis dictũ est. Secunda persona κεῖσαι, Tertia κεῖται. ¶ δυϊκά. κείμεθον. κεῖσθον. κεῖσθον. ¶ πλη. κείμεθα. κεῖσθε. κεῖνται. καὶ ἰωνικῶς κέαται. interiecto ε̄ διὰ τὸ μέτρον κείαται. λ. ω̄. δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν διὸς οὔδει. παρατ. ἐκείμην. ἔκεισο. ἔκειτο. δυϊκὰ ἐκείμεθον. ἔκεισθον. ἐκείσθην. ¶ πλη. ἐκείμεθα. ἔκεισθε. ἔκειντο. καὶ ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως κεῖντο. καὶ ἰωνικῶς κέατο. καὶ κείατο. ¶ περὶ τοῦ ἴσημι.

I'σημι τὸ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω ῶ. fit. & est scdæ cõiugatiõis uerborum in μι. Est eñi εἴδω τὸ γινώσκω. ὁ μέλλ. εἴσω, unde ἰσῶ circunflexum abiecto ε̄ de diph, qm̃ uerba in ω̄ desinẽtia ex grauitonis in circũflexa mutata terminãtur in penultima in ῑ correptũ, ut πείθω πιθῶ. στείχω. στιχῶ. φείδω φιδῶ. sic εἴδω ἰδῶ. εἴσω ἰσῶ secundæ cõiugatiõis circunflexorũ. unde fit deriuatiuũ ἴσημι, ut ἰσάω ῶ. ἴσημι. καὶ δωρικῶς. ἴσαμι. η̄ in ᾱ conuerso. θεό. ἐν δ' οἱ πόροις. καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι. hoc ẽ noui. Secũda psona. ἴσης. Tertia. ἴσησι. ¶ δυϊκά ἴσατον. ἴσατον. ¶ πλη. ἴσαμεν. καὶ συγκοπῇ ἴσμμεν. καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν. τροπῇ τοῦ σ εἰς δ. ὡς ὀσμὴ ὀδμή. λ. ψ. ἀτρείδη. ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων & λ. ῡ. ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν. ἴδμεν δὲ τοκῆας hoc est nouimus. Scda persona ἴσατι. καὶ ἴστε. λ. β. ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστέ. πάρεστέ τε. ἴστε τε πάντα. Tertia psona ἴσασι. accẽtu acuto in antepenultima sicut datiuus pluralis participii ἴσας ἴσαντος. ἰσὰς τῆ ὀξύτονον esse debuerat cum sit participium pñtis tpis a uerbo in μῑ scdæ cõiugatiõis, sicut ἱστάς. βιβάς. κιχράς. Sed secutũ est participia disyllaba primi aoristi actiui, ut χίσας. πρίσας. κτίσας cum similẽ hẽant litteraturam. hac igit̃ ratione ἴσας ἴσαντος in usu hẽtur, cuius datiuus pluralis est ἴσασι, quam scripturã, & accentũ tertia psona pluralis pñtis tpis oĩno secuta est λ. ῡ. ἡμετέρην γενεὴν πολλοί δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν. παρατ. ἴσην. ἴσης. ἴση. sicut ἵστην. ἵστης. ἵστη. ¶ δυϊκά ἴσατον. ἰσάτην. ¶ πλη. ἴσαμεν. ἴσατε. ἴσασαν. καὶ συγκοπῇ ἴσαν. Δ. ᾱ. ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ ἀντὶ τοῦ ἔγνων. καὶ ἔμαθον. οὕτως εὐστάθιος.

Προστακτικὰ. ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Ἴσαθι. a genitiuo participii. siue a prima persona plurali, sicut ἴσα-
θι. & patitur syncopã in oibus numeris & personis, ut ἴσαθι ἴσθι
ἰσάτω. ἴστω. Δυϊκὰ ἴσατον. ἴστον. ἰσάτων ἴστων. Πλη. ἴσατε. ἴστε. ἰσά-
τωσαν. ἴστωσαν καὶ ἴστων. In qb⁹ syncopã patientib⁹ aduertẽdum ẽ
ꝙ principalis syllaba aspiranda fuerat, qa ῑ ante ς per cõem regu
lam aspirat, nisi ρ sequatur, ut ἴστωρ ὁ ἐπιστήμων. ἱστορία. ἱστορῶ. ἱστιαῖος
nomen propriũ. ἱστός. ἱστίον. ἵστημι. at ἴστρος. fluuii nomẽ tenui spiri-
tu scribit, qa post ς sequit ρ. Annotant etiã quæ syncopã patiun-
tur, qualia sunt iam dicta. ut ἴστω. ἴστον. ἴστων. ἴστε ἴστωσαν. καὶ ἴστων.
Hoc etiã aduertẽdũ est ꝙ scda psona huius iperatiui. hoc ẽ ἴσθι
& scriptura; & accẽtu eadẽ ẽ cũ scda imperatiui substãtiui uerbi
εἰμί. nec discerni pñt nisi ex oronis snia. Cætera uero oia ex ipsis
primis uocalib⁹ discretionẽ hñt. illa eni ab ε pricipiũ. ut ἴσθι. ἔστω.
ἔστον. ἔστων. ἔστε. ἔστωσαν. Hæc uero ab ῑ. ut ἴσθι. ἴστω. ἴστον. ἴστων. ἴστε. ἴστω-
σαν. καὶ ἴστων.

Ἀπαρέμφατα. ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Ἰσάναι. ἄχρηστον. a prima persona plurali ἴσαμεν. extrema in ναι cõ
uersa καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἰσάμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἰσάμεν. καὶ συγκο-
πῇ ἴσμεν. καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς δ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν. θεο. ἐν φαρ
μακευτρίᾳ. οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν, hoc est, non dixit uere scire.
καὶ Δ. δ. εἴ τινά που δεδάηκας. ἔοικε δὲ σ' ἴδμεν ἀέθλους. & in eodem
ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν. καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.

Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστώς.

Ἴσαμαι. ἴσασαι. ἴσαται. ἀπὸ τοῦ ἴσημι. penultima in propriã bre
uem mutata & interiecto τ. ἴσταμαι. ἴστασαι. ἴσταται. nec aspiratur
principalis syllaba quamquam post ῑ sequatur. ς, quod ionum
more factum est, qui aspirationem fugientes pro ea tenui spiri-
tu utuntur. ut ἀπῖγμαι pro ἀφῖγμαι. & ἀπικόμην. pro ἀφικόμην.
& sic in aliis huiusmodi, quorum ἴσαμαι non aspiratum in
usu remansit, quod eius approbant composita. ut ἐπίσαμαι. ἐ-

πίσασαι. ἐπίσασθαι. in quibus π nõ uertiť in φ. sicut in ἐφίσημι. & ἀφίσημι. ἀπὸ τοῦ ἵσημι. Methodius tñ alio modo. hoc uerbũ deducere uideť. Esse enim ἵσημι ἀπὸ τοῦ ἰσάω ῶ. ὁ μέλλ. ἰσήσω. ὁ παρ. ἴσηκα. ὁ παθητικὸς ἵσαμαι. ἵσασαι. ἵσαθαι. unde uerbale nomẽ ἰσατὸς καὶ συγκοπῇ ἰσὸς qđ nõ aspirať διὰ τὸ πάθος, a quo nomine fit uerbum ἰσάω ἰσῶ. unde ἵσημι. τὸ παθητικὸν ἵσαμαι. Philo uero sic. Est εἴδω grauitonum. ὁ μέλλ. εἴσω. ὁ παρ. εἶκα. ὁ παθητικὸς εἶσμαι. εἶσαι εἶσαι. unde ἰσὸς uerbale nomen, sicut a δέδοται δοτὸς. abiecto ε de diphthongo, ut ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ εἷμαι. Ab hoc igitur nomine ἰσὸς quod neq; sic deductum aspiratur. fit uerbum ἰσάω ῶ. a quo ἵσημι. passiuum ἵσαμαι. unde ἐπίσαμαι. ὁ παρατατικὸς ἐπισάμην. ἐπίσασο καὶ ἐπίσαο καὶ ἐπίσω. sicut ἱσάμην. ἵσαο. ἵσω. ὡς παρὰ σοφοκλεῖ. ἀλλ' οὐκ ἐπίσω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις. ὁ μέλλ. ἐπιστήσομαι. ἐπιστήσῃ. ἐπιστήσεται. ἰσοκράτης ad demonicum. τυχὸν δὲ μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιστήσῃ.

¶ περὶ τοῦ φημί.

¶ Φημὶ τὸ λέγω. ἀπὸ τοῦ φάω φῶ deriuatur: nec reduplicationẽ suscipit sicut τίθημι. qm̃ φημὶ encliticũ ẽ, τίθημι aũt non. enclitica. n. aut monosyllaba sũt, aut disyllaba. nũq̃ aũt polysyllaba h; etiã acutũ accentũ sup extremã qđ est contra naturã uerbo⁊ in μι. nã uerba i μι si disyllaba sũt accẽtũ hñt i penultima, ut γνῶμι. τλῆμι. Si polysyllaba. in antepenultima. Sed ab hac regula duo excipiũť. hoc est εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. & φημὶ τὸ λέγω. ut supra dictum ẽst. Secũda p̃sona φῄς accentu acuto. ac ι subscripto. contra regulã uerborum in μι. q̃ nihil ἀνεκφώνητον, hoc est non prolatum inuenitur ĩ uerbis in μι. queadmodum in ω desinẽtibus. sed hoc uerbũ κατὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν habet in sc̃da persona singulari p̃ñtis tp̃is. ut inquit Eustathius. ὀδυσσείας η. οὐ δὴ φῄς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι. & ι. λ. δ. πῶς δὴ φῄς πολέμοιο μεθιέμεν ὁππότε ἀχαιοί. & ι. λ. ρ. ὅτε με φῄς αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι. Sunt qui dicãt φῄς a uerbis in μι tonum suscipere, litteraturam uero a uerbis ĩ

ῶ. nam uerba in ῶ in scđa. & tertia psona diphthongũ habẽt διὰ τοῦ ι. Tertia persona φησί. Dicimus etiã ἠμί. ἦς. ἠσί. κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ nec aspirat principalis syllaba propter φ ablatũ, qm̃ η ante μ ψιλοῦται, quibusdam paucis exceptis. Γ δυϊκὰ φατόν. φατόν. Γ πλη. φαμέν. φατέ. φασίν. καὶ δωρικῶς φαντί. φᾶσι tñ grauitonum esse debuerat ad similitudinẽ dti pluralis eius participii, ut supra in aliis dictũ est, φ accentum grauẽ super extremã habet, ut φὰς φάντος, φᾶσι. qm̃ ois datiuus pluralis disyllabus in ι desinẽs nõ per protensionẽ sicut & λόγοισι pro λόγοις in nominibus quidem acuit extremã, ut βοισὶ τρωσί. excipitur πᾶς παντὸς πᾶσι. In participiis uero accentum grauem habet sup extremã, ut βᾶσι. στᾶσι. sic igitur φᾶσι. At φασὶ uerbum acuitur, qm̃ encliticum est. Παρατ. ἔφην. ἔφης. ἔφη. ἀποβολῇ τοῦ ε. φῆν. φῆς. φῆ. λ. ε. φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν καὶ αἰολικῶς φῆσθα. λ. φ. φῆσθα σὺ μέν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος. ἀντὶ τοῦ ἔφης, quæ cum sit secunda persona pti imperfecti accentũ habet circũflexum, nec subscribitur ι, ut in scđa pñtis. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ ἦν. ἧς. ἧ. Γ δυϊκὰ. ἔφατον. ἐφάτην. Γ πλη. ἔφαμεν. ἔφατε. ἔφασαν. καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε φάσαν. λ. β. ὡς φάσαν ἡ πληθύς. καὶ ἔφαν ἔθει βοιωτικῷ ἐκ τοῦ ἔφασαν κατὰ συγκοπήν siue ἀπὸ τοῦ ἔφην. τροπῇ τοῦ η εἰς α ἔφαν. λ. γ. ὡς ἔφαν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε φὰν. Δ. η. ὡς φὰν, τῷ δ᾽ ἄσπασον εἴσατο κοιμηθῆναι. accentu acuto, qm̃ si post ἀφαίρεσιν alicuius partis oratiõis declinabilis relinquatur syllaba breuis accentum suscipiens acuitur ut ἔβαν. βάν. λ. δ. βὰν δ᾽ ἰέναι καθ᾽ ὅμιλον. Si uero longa circũflectit, ut ἔβη. βῆ. ἔφη. φῆ. καὶ ἦ. λ. δ. ἦ, καὶ ταλθύβιον δῖον κήρυκα προσηύδα. Ἀορ. β. ἔφην. ἔφης. ἔφη. a futuro φήσω. sicut ἔστην. ἔστης. ἔστη. a futuro στήσω. Γ δυϊκὰ ἔφητον. ἐφήτην. Γ πλη. ἔφημεν ἔφητε. ἔφησαν. penultima producta καὶ βοιωτικῶς ἔφαν. Vbi aduertendum est singularem numerum secũdi Aoristi uerbo℞ in μι non suscipiẽtium reduplicationem eundẽ esse cum singulari numero pti imperfecti eiusdẽ modi di-

uersa tñ rõne, sicut in eorꝝ formatione dictũ est, ut γνῶμι. ὁ παρατατικὸς. ἔγνων. ἔγνως. ἔγνω. ὁ δεύτερος ἀόριστος. ἔγνων. ἔγνως. ἔγνω. τλῆμι. ὁ παρατατικὸς ἔτλην. ἔτλης ἔτλη. ὁ δεύτερος ἀόριστος. ἔτλην. ἔτλης. ἔτλη. In aliis uero nũeris sola penultia differũt. qm̃ ptm̃ imperfectũ corripit penultimã. Secundus uero Aoristus eandem appetit productã. At in uerbis reduplicationem suscipientibus differt secũdus aoristus a ptõ imperfecto reduplicatione tm̃ in singulari numero, ut ἐτίθην ἔθην. quæ si subtrahatur, coincidũt oino, sicut in uerbis non habẽtibꝰ reduplicationem, Nã si ab eo qđ ἐτίθην subtrahatur τι̅ syllaba, quæ ẽ reduplicatio ἔθην remanet, & talis est scđs Aoristus. At in aliis numeris, & reduplicatione differũt, & penultima. ⸿ Ὁριστικὰ παθητικὰ. ἐνεστῶς ⸿ φαμαί. φασαί. φαταί. ab actiuo φημί. sicut ἀπὸ τοῦ ἵστημι ἵσταμαι. sed in usu non sunt ἐφάμην. ἔφασο. ἔφατο &c. quæ inflexionẽ uerborꝝ in μι̅ scđæ cõiugatiõis omnino sequunť. ἀπαρέμφατα. φᾶσθαι. penultima circũflexa, qa natura producta est, et ultima breuis pro sentẽtia heraclidis apud eustathiuȝ. Δ. ι̅ qui ait quẽadmodum ab eo qđ est τιθέω τιθῶ fit τίθημι, & ab eo qđ est ἱστάω ἱστῶ ἵστημι. sic ab eo quod est φάω φῶ scđæ coniugatiõis φημί. passiuum φαμαι inusitatũ uidelicet, cuius infinitiuum est φᾶσθαι. Aliis tñ placet, ab eo qđ est ἐφάμην medio Aoristo scđo factũ esse & ꝓpterea acui penultima tanq̃ α̅ natura breuis sit in penultima, sicut τυπέσθαι. sed sententia heraclidis magis probatur.

⸿ περὶ τοῦ ἀλάλημαι. καὶ ἀκάχημαι.

Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ. ἰλιάδος ψ. Diuersas inter grammaticos inuenio opiniones super his uerbis utrum sint presentis tẽporis, an pti perfecti. quia zenobius uult ea esse presentis tpis. Dicit. n. esse ἀλάω ῶ. ab eo, ἄλημι. ἄλημαι, & ꝑmutatione cõiugatiõis αἰολικῶς fieri primæ cõiugatiõis, & p reduplicationem ἀλάλημι, passiuum ἀλάλημαι. unde ἀλάλησθαι. eodem modo & participiũ cũ accentu acuto in antepenultima ἀλαλήμενος quæ

non fierent si ἀλάλημαι esset pti perfecti, Herodianus autem contra in libro de passiuis dictionibus uult esse pti pfecti. ab eo eni quod est ἄλημι. ptm̄ passiuum esse ἤλαμαι. καὶ ἀττικῶς ἀλήλαμαι. & inde ἀληλάμενοι περὶ κύκλον. & per transpositionem ἀλάλημαι. Sed sciendum est ꝙ ἀλαλήμενος. & ἀκαχήμενος non sunt preterita quia debuissent acui in penultima sicut πεποιημένος. τεθειμένος. Sed ἀλῶ ἄλημι. καὶ ἀλάλημι. ἀκαχῶ ἀκάχημι presentis tēporis sūt. Passiua ἀλάλημαι. ἀκάχημαι αἰολικῶς. nam æoles penultimam nō corripiunt. Et inde participia ἀλαλήμενος ἀκαχήμενος presentis tēporis, sicut ἀδίζημι. δίζημαι. διζήμενος. ἰλιάδος. ξ. οὐ γὰρ ἐγώ πληθύν διζήμενος, οὐ δὲ χατίζων. ex magno etymologico.

¶ περὶ τοῦ ἀλαλύκτημαι.

¶ Ἀλαλύκτημαι etiam idem pati uidetur quod ἀλάλημαι. Nam alii ptm̄ perfectum esse uolunt alii uero p̄sens. Est igitur ἀλῶ τὸ πλανῶ, hoc est erro. unde ἀλύω sicut ἀνῶ ἀνύω. a quo ἀλύσσω. sicut ἀρύσσω. & quemadmodum ab ὀρύσσω fit ὀρυκτός. sic ab ἀλύσσω fit ἀλυκτός. & sicut ab eo quod est ἄτακτος uerbale nomen fit ἀτακτῶ. Sic ab eo quod est ἀλυκτὸς fit ἀλυκτῶ, cuius preteritum perfectū est ἠλύκτηκα. passiuum ἠλύκτημαι. καὶ ἀττικῶς ἀληλύκτημαι. καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α ἀλαλύκτημαι. Alii uero qui presentis temporis hoc esse uolunt sic. Est uerbum ἀλυκτῶ a quo ἀλύκτημι. passiuū ἀλύκτημαι αἰολικῶς. Aeoles enim in huiusmodi uerbis pducunt passiuorum penultimam, ut ποίημι. νόημι. ποίημαι. νόημαι. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἀλαλύκτημαι. Homerus eni multis huiusmodi uerbis æolice utitur, & maxime ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος. καὶ συγκοπῇ ἀκάχμενος. Sic Methodius.

¶ περὶ τοῦ κάθῃ. ἐπίσῃ. δύνῃ. καὶ μέμνῃ.

¶ κάθῃ. ἐπίσῃ. & δύνῃ. Secundæ personæ sunt pn̄tis tēporis passiuæ uocis a uerbis in μι παράλογα, hoc est p̄ter rationē, pro his q̄ sūt

κάθησαι. ἐπίστασαι. δύνασαι. quæ sm cõmunem regulã uerbor in
μι formatæ sunt a tertia psona singulari. τ in σ mutato. ut κάθη-
μαι. κάθηται. κάθησαι. ἐπίσταμαι. ἐπίσταται ἐπίστασαι. δύναμαι. δύναται.
δύνασαι. sicut τίθεμαι. τίθεται. τίθεσαι. a quibus subtracto σ fiũt se-
cundæ personæ ἔθει ἰωνικῷ. ut κάθηαι. ἐπίστααι. δύνααι. sicut δίζημαι.
δίζησαι. δίζηαι. Δ. λ. νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ᾽ ὀδυσσεῦ. Deinde
penultima in ε conuersa fit κάθεαι. ἐπίσταιαι. δύνεαι. καὶ κράσει τοῦ ε
καὶ α εἰς η. ac subscripto ι, κάθῃ ἐπίστῃ. & δύνῃ dicimus, ad similitu-
dinem scdæ personæ passiuæ uocis uerborum grauitonorum. ut
τύπτομαι τύπτῃ. Eodem modo fit & μέμνῃ scda persona preteriti
passiui. est enim μνάομαι μνῶμαι secundæ coniugationis circunfle
xorum. ὁ παρ. μέμνημαι. tertia persona μέμνηται. a qua τ in σ fit se-
cunda μέμνησαι. κοινῶς. σ uero subtracto fit μέμνηαι ἰωνικῶς. dein-
de η in ε conuerso. καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α. εἰς η ac subscripto ι. fit μέ-
μνῃ. Δ. ω. ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε κεῖσε καθήλυθον ὑμέτερον δῶ.

Περὶ τοῦ ἵστα. καὶ ἵστη.

Ἵστα, καὶ ἵστη. λ. ι. μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ καθίστα: hoc est statue
καὶ: λ. φ. ἵστη δὲ μέγα κῦμα. πολὺν δ᾽ ὀρυγμαδὸν ὄρινε. Alii dicunt
ἀποκοπὴν fieri imperatiuorum desinentium in θι, & augmentũ
sequi, ut ἵσταθι. καὶ ἀποκοπῇ ἵστα. καὶ ἐκτάσει ἵστη. Si breuis sit ἀπο-
κοπὴν esse dicunt. Si uero longa, per ἔκτασιν ab eo quod est ἱστάω
ῶ. ἵσταε ἵστα. sicut ab eo quod est βοάω ῶ. βόαε βόα ita φίλων καὶ τρύ-
φων. Nos autem dicimus non solum in uerbis desinentibus in
ω. sed etiam in his quæ desinunt in μι, tertias preteritorum im-
perfectorum fieri secundas imperatiuorum, ut νόει. φίλει. βόα. sic
& attici si non utantur terminatione in θι, utuntur tertiis perso
nis preteritorum imperfectorum in imperatiuis, ut ἐτίθην. ἐτίθης
ἐτίθη. τίθη. ἐπίμπλην. ἐπίμπλης. ἐπίμπλη. πίμπλη. sic ἵστην. ἵστης.
ἵστη γὰρ προστακτικὸν ἵστη. Etiam hæc dorica sunt. Dores enim dicũt
ὅρα, ὅρη. & πίμπλα πίμπλη. Hæc herodianus.

Γ περὶ τοῦ τέθνημι. καὶ τέτλημι.

Τεθναίης ὦ προῖτ᾽ ἢ κάκτανε βελλεροφόντην. λ. ζ. ἀντὶ τοῦ ἀποθάνοις.
Est enim τεθναίης pñtis tpis, ab eo quod est τέθνημι scđæ cõiugatiõis τῶν εἰς μι cuius primitiuũ est τεθνάω τεθνῶ per reduplicationem ꝓpriã quæ per ε fit ἰωνικῶς. ab eo quod ē θνάω ῶ. eius pticipiũ τεθνὰς τεθνάντος. unde τεθναίην. sicut ἱστὰς ἱστάντος ἱσταίην. ꝙ aũt sit presentis tpis τέθναθι ostẽdit, qa hēr ᾱ correptum. λ. χ. τέθναθι. κῆρα δ᾽ ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι. Si enim esset scđi aoristi ᾱ debuisset productum esse qa imperatiuus in θι desinens scđi aoristi natura productã hẽt penultimam. nec me fugit esse qui tradiderint τίθνημι nõ τέθνημι esse thema huius quod est τεθναίης, Sed hoc potius sequor qui τέθνημι ponunt, etiã si τεθνᾶναι κατ᾽ αὔξησιν τῆς τε συλλαβῆς inueniatur penultima producta, qa ut illi uolunt erit pti perfecti tpis, ἀποβολῇ τοῦ κ. καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α. καὶ κράσει τοῦ α καὶ ε εἰς ᾱ productũ τεθνηκέναι. τεθναέναι. τεθνᾶναι. quod & si non nego ita fieri posse non tñ facit ad rem. querimus enim thema huius uerbi nõ alia tempora, & si τεθνᾶναι eo mõ iueniat in infinitiuo pti tpis penultima producta hoc nõ ipediet quo minus etiã in pñti sit τεθνάναι penultima correpta a prima persona plurali ſm cõem regulam μεν in ναι conuersa τέθναμεν τεθνάναι. siue a genitiuo participii. τεθνὰς τεθνάντος τεθνάναι: καὶ δωρικῶς τεθνάμεναι λ. ω. εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων. βούλομαι. Et τέθνημι. hoc modo fiat ab eo quod est θνάω θνῶ per reduplicationem quæ per ε fit, sicut ἕστημι. tamen hæc differentia est inter has reduplicationes, qa altera est ꝓpria. altera iꝓpria sicut ex his quæ de reduplicatione antea sunt dicta facile est cuiuis cognoscere. Idẽ arbitror tenendum esse de eo qđ est τέτλημι. a quo τέτλαθι τέκνον ἐμόν. λ. ε. & τετλαίην. λ. τ. οὐ δ᾽ ἂν ἔμοιγε τετλαίη κύνεος περ ἐὼν εἰς ὦπα ἰδέσθαι. & τετλάναι. & τετλάμεναι ὑπ τετλάμεν ἰωνικῶς. Δ. γ. νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης. Quod

absq; reduplicatiõe etiã iflectere licet, ut τλῆμι. τλῆς. τλῆσι. μέλλ. τλήσω. ὁ δεύτερος ἔτλην. ἔτλης. ἔτλη. πληθ. ἔτλημεν ἔτλητε. τὸ προσταϰτικὸν τλῆθι. ἡ μετοχὴ ὁ τλάς, τοῦ τλάντος. τὸ εὐκτικὸν. τλαίην. τλαίης. τλαίη. λ. δ. τλαίης κέν μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν.

πληθ. περὶ τοῦ ἑσταίην καὶ ἀφαισταίην.

Libuit quęrere quæ sit positio huius uerbi ἑσταίην. Sed a nemine traditum hoc adhuc potui inuenire, licet Eustathius dixerit sup illud homeri. Δ. ψ. οὐ μέν κ᾽ ἄλλη γ᾽ ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ ἀνδρὸς ἀφεσταίη. ὅς οἱ πολλὰ κακὰ μογήσας ἔλθοι. τὸ δὲ ἀφεσταίη καινότερον ἐσχημάτισαι. καὶ ἔστι μέν κοινόν. καὶ σύνηθες ἀντ᾽ αὐτοῦ τὸ ἀποσταίη. τὸ μέντοι ἀφεσταίη φίλτερον ὁμήρῳ ὡς ποιητικότερον. hoc est. ἀφεσταίην autem, noue formatum est, & nempe cõmune, ac cõsuetũ est pro ipso poni ἀποσταίην. ἀφεσταίην tamen ab homero magis amatũ, tanq̃ magis poeticũ uerũ ex his nõ intelligo qđ esse uelit thema hui⁹ uerbi. ἵστημι, an aliud non. n. uideo ἵστημι thema ipsius esse posse. Nã siue uellemus dicere ἑσταίην esse pñtis tpis optatiui modi hui⁹ qđ ẽ ἵστημι non ἑσταίην faceret, sed ἱσταίην ἀπὸ τοῦ ἱστάς ἱστάντος p reduplicationem quæ fit per ι, qualis reduplicatio ẽ in pñti indicatiui. siue esse a secũdo aoristo indicatiui eiusdẽ uerbi ἵστημι, uidelicet ἔστην, incrementũ caderet. & σταίην faceret ἀπὸ τοῦ στὰς στάντος, non ἑσταίην. Sed hoc & alia consideranti nullũ uisum est rationabilius thema q̃ ἕστημι. licet hoc forsitan in præsenti non sit in usu. sꝫ multa alia etiã inueniuntur, uec solũ in uerbis, sed etiã in aliis partibus orõnis, quoꝝ positiones, aut principia, uel simplicia nõ sunt in usu nec reduplicatio quæ facta sit per ε noua haberi põt cum in tam multis uerbis eã inueniamus. ut τμῶ τέτμω. φνῶ πέφνω. ἴω ἕέω ῶ. unde ἕημι. ἕεμαι. ἧμαι. τλῆμι τέτλημι. θνῆμι τέθνημι. & aliis cum pſertim prima syllaba aspiret, ut eius cõpositũ declarat qđ est ἀφεσταίην. quod nõ fieret si ἑσταίην esset scđi aoristi, & maxime q̃a ε incrementũ caderet. Nec solũ ἑσταίην placet eẽ ab eo quod est

ἕστημι. sed etiã ἕσταμεν primã personã pluralẽ pñtis tpis modi indicatiui. Δ. λ. ἕσταμεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. & ἕστατε. λ. δ. τίπτε κατα πτώσσοντες ἀφέστατε. μίμνετε δ' ἄλλους. & ἑστᾶσι. λ. μ. σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὀξέες ἑστᾶσι. & λ. ι. νῆες δ' ἔτοι ἄγχι θαλάσσης ἑστᾶσι. ἀντὶ τοῦ ἵστανται. & ἕστασαν tertiam pluralẽ pti imperfecti. λ. δ. τρώων θ' ἱπποδάμων. καὶ ἀχαιῶν. οἱ δὲ μένοντες ἕστασαν. unde ἀφέστασαν. Etiam in modo imperatiuo. ἕσταθι. & ἕστατε. λ. υ. μὴ κέτοι νῦν τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι ἀχαιοί. In infinitiuo quoq; ἑστάναι καὶ ἐφεστάναι. καὶ ἐφεστάμεναι. καὶ ἐφεστάμεν ἰωνικῶς. Δ. α. ξεῖνον δ' ἠθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν. ἐγγύθι δὲ στάς. ubi liquido apparet imperatiui. & Infinitiui psentis, & pti iperfecti tpis esse, cum presertim penultima in his correpta sit ẽm regularum pceptionẽ, & ẽm analogiã; fiant nec ad eorũ formationem multis mutationibus sit opus, sicut si hoc ẽm nõnullos alios uellemus accipere pti perfecti esse tẽporis per metaplasmos & syncopas. & huiusmodi figuras alias super alias. Quiqtũlibet hoc ostendere conẽtur, non poterũt quin ἑστάναι presentis sit tpis cũ non possit aliqua ratione a ptõ perfecto deduci, cuius thema ἕστημι esse, fateri opus est. a quo omnia supradicta regulariter deducuntur. Vnum tandem inuenimus exẽplum περὶ τοῦ ἕστημι θέματος quod huic nostræ astipulatur opinioni, & id quidem apud Theodoritum grammaticum ἐν τῷ περὶ πνευμάτων, qui inter alias dictiões aspiratas ab ε incipientes hãc quoq; inseruit sic inquiens. ἕστημι δασύνεται. καὶ κινήματα αὐτοῦ. hoc est. ἕστημι aspiratur & declinata eius. idest, & quæ per motum, siue declinationem ab eo deducuntur. ut sunt exempla, quæ supra posuimus.

¶ Hoc licet curiosum forsitan aliquibus uideatur, tamen mihi libuit huic loco inserere, cum apud homerum usum horum uerborum tam frequentem reperiamus.

¶ τέλος τῶν εἰσμὶ ῥημάτων.

¶ περὶ ῥημάτων τῶν μέχρι παρατατικοῦ κλινομένων.

VErba in βω̄ desinētia grauitona, & quæ habēt ε̄ in penultima siue solū, siue cū aliqua imutabili futuro carēt, & usq; ad ptm̄ imperfectum solū uariant. ut ῥέμβω. ἔρεμβον. φέρβω. ἔφερβον.

¶ Etiā in σκω̄ desinentia ut γινώσκω. ἐγίνωσκον, ὀλέσκω ὤλεσκον. excipiūtur ἀλύσκω, & θνήσκω. quæ ἀλύξω. & θνήξω habēt. διδάξω uero. ἀπὸ τοῦ διδάχω. non autem ἀπὸ τοῦ διδάσκω. unde διδαχή.

¶ Etiam in ανω̄ grauitona. λαμβάνω. λανθάνω. μανθάνω.

¶ Etiam in εινω̄ διὰ τῆς εῑ διφθόγγου. φαείνω. ἐρεείνω.

¶ Etiam in ειω̄ a pn̄ti. siue a futuro deriuata. θείω. βρωσείω. excipitur κλείω. Quæ enim hoꝝ a pn̄ti deducuntur ptm̄ imperfectū habēt. ut τέλω τελείω. ἐτέλειον. μέσος ἐτελειόμην. ἐτελείου ἐτελείετο λ. α̅ διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Quæ uero a futuro, hoc etiā tēpore carent. ut βρώσω. βρωσείω. excipit ὀψείω ἀπὸ τοῦ ὄψω, quod ὤψειον facit.

¶ In αθω̄ quoq; desinētia. & in ε̄θω. & in ῡθω. ut κιάθω ἐκίαθον τελέθω. ἐτέλεθον. μινύθω ἐμίνυθον. etiam cum implicatione consonantis, ut ἄχθω, ἐρέχθω. Verba etiam quintæ cōiugationis habentia primā syllabam ex reduplicatione in liquidā desinentem, ut μαρμαίρω, καρκαίρω. παμφαίνω. Similiter in ω̄ desinētia, & quæ ante ω̄ per implicationem duas habent consonantes. quarum altera sit liquida, ut μέμβλω. ὄφλω. ἔγρω. δάκνω.

¶ Etiā in ω̄ purum, η̄ diphthongo antecedente. ut σπήω. ἀγήω.

¶ Etiam in ῡω super duas syllabas habentia deriuata in μι̅. ut πηγνύω πήγνυμι. ὀλλύω. ὄλλυμι. attica quoq; grauitona a circunflexis facta ut ἀλέξω. ἕψω.

¶ Etiam æolica διὰ τῶν δύο σσ. ut ὄσσω ἀπὸ τοῦ ὄπτω. πέσσω ἀπὸ τοῦ πέπτω. κορύσσω. ἀπὸ τοῦ κορύπτω. λεύσσω tamē ἀπὸ τοῦ βλέπω. siue βλέπτω. ὅθεν ἀποβλέπτω. λεύσω habet futurum δι' ἑνὸς σ. quod reducitur ad pn̄s ſm aliquos. Vnde illud homeri ἰλιάδος α̅. λεύσετε γὰρ τόγε πάντες ὅ. μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ. ἀντὶ τοῦ ὁρᾶτε. hoc est ui-

detis iccirco simplici σ scribi uolunt.

Etiã quæ a futuro deducuntur grauitona. ut ὄρσω. ἄξω.

Etiam in δω̃ habentia ante δ, aut λ. aut ν. ut ἄλδω. μέλδω. σπένδω. κυλίνδω.

Περὶ τῶν ἀνομάλων ῥημάτων. ἀρχὴ τοῦ α.

Ἄγω. μέλ. ἄξω. παρ. ἦχα. καὶ ἀττικῶς ἀγήοχα. ἀόρ. β ἦγον. καὶ ἀττικῶς ἤγαγον.

Ἄγαμαι. cuius actiuũ ẽ ἄγημι ἄχρηστον, ἀπὸ τοῦ ἀγῶ. μέλ. ἀγάσομαι. ἀπὸ τοῦ ἀγάζω. ἀόρ. α ἠγάσθην. μέσος ἀόρ. α ἠγασάμην.

Ἄγνυμι. μέλ. ἄξω. ἀπὸ τοῦ ἄγω. παρ. ἦχα. καὶ μέσος ἦγα. ἄχρηστα. ὅθεν ἔαγα ἀττικῶς. ἀόρ. α ἦξα. καὶ ἔαξα. ὅθεν κατέαξα.

Αἱρῶ. μέλ. αἱρήσω. ἀόρ. β εἷλον. ἀπὸ τοῦ ἕλω ἀχρήστου.

Αἱροῦμαι. μέλ. αἱρήσομαι. παρ. ᾕρημαι. ἀόρ. α ᾑρέθην. μέσος ἀόρ. β εἱλόμην. ἀπὸ τοῦ ἕλομαι ἀχρήστου.

Αἰσθάνομαι. μέλ. αἰσθήσομαι. παρ. ᾔσθημαι. μέσος ἀόρ. β ᾐσθόμην ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι. αἰσθοῦμαι ἀχρήστου.

Ἀλέξω. μέλλων ἀλεξήσω. ἀπὸ τοῦ ἀλεξέω ῶ. ἀχρήστου.

Ἁλίσκομαι. μέλ. ἁλώσομαι. ἀπὸ τοῦ ἁλόω ῶ. ἀόρ. β ἥλων. ἥλως. ἥλω. καὶ ἑάλων ἀττικῶς. ἀπὸ τοῦ ἅλωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ. ὁ ἁλοὺς τοῦ ἁλόντος.

Ἁμαρτάνω. παρατ. ἡμάρτανον. μέλ. ἁμαρτήσω. ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω ῶ. παρ. ἡμάρτηκα. ἀόρ. β ἥμαρτον.

Ἀμφιέννυμι. μέλ. ἀμφιέσω. παρ. παθητικὸς ἠμφίεσμαι.

Ἀνοίγω. μέλ. ἀνοίξω. ἀόρ. α ἀνέῳξα ἀττικῶς.

Ἀναγινώσκω. παρατ. ἀνεγίνωσκον. παρ. ἀνέγνωκα. ἀόρ. β ἀνέγνων. ἀπὸ τοῦ ἀναγνόω. ἀναγνῶ. ἀνάγνωμι ἀχρήστου.

Ἀπεχθάνομαι. μέλ. ἀπεχθήσομαι. παρ. ἀπήχθημαι. μέσος. ἀόρ. β. ἀπηχθόμην. ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι. οῦμαι ἀχρήστου.

Ἀπολέω. λῶ. καὶ ἀπολλύω. καὶ ἀπόλλυμι. μέλ. ἀπολῶ. ἀπὸ τοῦ ἀπόλλω. καὶ ἀπολέσω. παρ. ἀπώλεκα. καὶ ἀττικῶς ἀπολώλεκα. καὶ μέσος. παρ. ἀττικῶς ἀπόλωλα.

Ἀρέσκω. μέλλων ἀρέσω. ἀπὸ τοῦ ἀρέω ἀχρήστου.

¶ Αὐξάνω. καὶ αὔξω. μέλ. αὐξήσω. tanquam ab antiquo themate αὐξέω αὐξῶ. ἀόρ. ᾱ ηὔξησα.
(λαιοῦ.

¶ Ἀπόχρη. μέλ. ἀποχρήσει. ἀόρ. ᾱ ἀπέχρησε. ἀπὸ τοῦ ἀποχρέω πα-

¶ Ἄχθομαι. μέλ. ἀχθήσομαι. ἀπὸ τοῦ ἀχθέομαι ἀχρήστου. ἀόρ. ᾱ. ἠχθέσθην.

¶ Ἀρχὴ τοῦ β.

Βαίνω. μέλ. βήσομαι. ἀπὸ τοῦ βάω ῶ. ἀχρήστου. ἀόρ. β. ἔβην. ἀπὸ τοῦ βῆμι.

¶ Βάλλω. μέλ. βαλῶ. παρ. βέβαλκα ἀχρήστου. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ψάλλω. μέλ. ψαλῶ. ἔψαλκα. ὅθεν κατὰ μετάθεσιν, καὶ τροπὴ τοῦ ᾱ εἰς η̄. βέβληκα. ἢ ἀπὸ τοῦ βλῶ βλήσω. βέβληκα. ἀόρ. β. ἔβαλον.

¶ Βλαστάνω. μέλ. βλαστήσω. ἀπὸ τοῦ βλαστέω ῶ ἀχρήστου. ἀόρ. β. ἔβλαστον

¶ Βιόω ῶ. μέλ. βιώσω. ἀόρ. β. ἔβιον. ἀπὸ τοῦ βίωμι ἀχρήστου ἡ μετοχὴ ὁ βιούς. τοῦ βιόντος.
(στου.

¶ Βούλομαι. μέλ. βουλήσομαι. παρ. βεβούλημαι. ἀπὸ τοῦ βουλέομαι ἀχρή-

¶ Βρώσκω. μέλ. βρώσω ἀπὸ τοῦ βρώω ἀχρήστου.

¶ Ἀρχὴ τοῦ γ.

Γαμέω ῶ. μέλ. γαμήσω. ἀόρ. ᾱ ἔγημα ἀπὸ τοῦ γάμω βαρυτόνου ἀχρήστου.

¶ Γηράσκω. μέλ. γηράσω, ἀπὸ τοῦ γηράω γηρῶ ἀχρήστου.

¶ Γίνομαι. καὶ γίγνομαι. μέλ. γενήσομαι. παρ. γεγένημαι. μέσος ἀόρ. ᾱ ἐγενησάμην. μέσος ἀόρ. β ἐγενόμην. ἀπὸ τοῦ γενάομαι γενῶμαι ἀχρήστου. μέσος παρ. γέγονα. ἀπὸ τοῦ γείνω ἀχρήστου.

¶ Γινώσκω. ὅθεν ἀναγινώσκω. καὶ καταγινώσκω. μέλ. γνώσομαι. ἀπὸ τοῦ γνόω ῶ. ἀόρ. β ἔγνων. ἔγνως. ἔγνω. ἡ μετοχή. ὁ γνούς. τοῦ γνόντος. ἀπὸ τοῦ γνῶμι ἀχρήστου.

¶ Γείνομαι. μέλλων. γενοῦμαι. μέσος ἀόριστος ᾱ ἐγεινάμην.

¶ Ἀρχὴ τοῦ. δ.

Δαίω. ὁ παρ. παθητικὸς δέδασμαι. ἀπὸ τοῦ δάζω. καὶ δεδάημαι. ἀόρ. β ἐδάην. ἀπὸ τοῦ δαέω δαῶ ἀχρήστου.

¶ Δάκνω. μέλ. δήξω. ἀόρ. β ἔδακον. ἀπὸ τοῦ δήκω ἀχρήστου.

¶ Δέω τὸ δεσμῶ. μέλ. δήσω. παρ. παθητικὸς δέδεμαι. ἀόρ. ᾱ. ἐδέθην.

¶ Δέομαι. τὸ παρακαλῶ. καὶ τὸ χρήζω. μέλ. δεήσομαι. ἀόριστος πρῶτος

ἐδεήθην. ἀπὸ τοῦ δεέω ῶ. ἀχρήστου.

¶ Δείδω. μέλ. δείσω. παρ. δέδεικα. καὶ ἰωνικῶς δέδια διὰ τοῦ ι μόνου. μέσος. παρ. δέδοικα διὰ τῆς οι διφθόγγου. δέδοιδα tñ eē debuerat διὰ τοῦ δ. cum sit χαρακτηριστικὸν pñtis tpis & pti medii, sed ppter alternationē triū δδδ seruatū est κ, qđ est χαρακτηριστικὸν pti actiui.

¶ Διδράσκω fugio. ὅθεν ἀπὸ διδράσκω καὶ διαδιδράσκω. ὁ μέλ. διδράσω, ἀπὸ τοῦ διδράω. ἀόρ. ᾱ διέδραν. καὶ ἀπέδραν. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀποδρῆμι ἐπὶ πρώτου προσώπου τῶν ἑνικῶν. ὡς φησὶ θωμᾶς ὁ μάγιστρος. καὶ ἐπὶ τρίτου τῶν πληθυντικῶν. ᾧ καὶ σοφοκλῆς ἐχρήσατο ἐν αἴαντι. ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι. καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικόν. ὡς ἀριστοφάνης. δεῦρο δ' ἂν οὐκ ἀπέδραμεν. ἡ μετοχὴ ὁ ἀποδράς. Δ. π. νῦν δ' αὖ θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς.

¶ Διδάσκω. παρατ. ἐδίδασκον. καὶ πλέον οὔ, μέλ. διδάξω. ἀπὸ τοῦ διδάχω. ἀόρ. ᾱ ἐδίδαξα.

¶ ἀρχὴ τοῦ ε.

Εἴδω ἀχρήστου. μέλ. εἴσομαι. καὶ εἰδήσω ἀπὸ τοῦ εἰδέω ῶ. ἀχρήστου. ὁ μέσος. παρ. οἶδα. ἐκ τοῦ εἴδω. ὁ ὑπερσυντ. ᾔδειν. ἡ μετοχὴ ὁ εἰδὼς διὰ τῆς ει διφθόγγου. iccirco quidā uolūt hoc participium esse pti medii a uerbo εἰδέω ῶ. ὁ μέλ. εἰδήσω. παρ. εἴδηκα. μέσος εἶδα. εἶδας. εἶδε. ἀχρῆστα. μέσος. ὑπερσυντ. ᾔδειν. ε in η i priori diphthōgo cōuerso, ac ι subscrpto ἀττικῶς τὸ ἀπαρέμφατον εἰδέναι. ἡ μετοχὴ ὁ εἰδώς. τοῦ εἰδότος. Eustathio tñ placet ut ab actiuo ptō, hoc est εἴδηκα huiusmodi participiū per syncopā deducat, ut εἰδηκὼς εἰδηκότος, εἰδὼς. εἰδότος. τὸ ἀπαρέμφατον. εἰδηκέναι. καὶ συγκοπῇ εἰδέναι.

¶ Ἔρχομαι. μέλ. ἐλεύσομαι. ἀόρ. β. ἤλυθον, καὶ ἦλθον. ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω.

¶ Εὑρίσκω. μέλ. εὑρήσω. ἀόρ. β εὗρον. παρ. παθητικὸς εὕρημαι. ἀόρ. ᾱ εὑρέθην. ἀπὸ τοῦ εὑρέω εὑρῶ. ἀχρήστου.

¶ Ἔχω. μέλ. ἕξω, ὅπερ δασύνεται. παρ. ἔχηκα. ἀόρ. β. ἔχον, ἀπὸ τοῦ σχέω ῶ. ἀχρήστου.

¶ ἀρχὴ τοῦ Ζ.

¶ Ζευγνύω. καὶ ζεύγνυμι. μέλλων ζεύξω. ἀπὸ τοῦ ζεύγω.

¶ Ζωννύω. καὶ ζώννυμι. μέλ. ζώσω.

¶ ἀρχὴ τοῦ θ.

¶ θάπτω. μέλ. θάψω. ἀόριστος. α. ἔθαψα. ἀόριστος δεύτερος ἐτάφην.

¶ θέλω. μέλ. θελήσω. ἀόρ. α. ἐθέλησα. ἀπὸ τοῦ θελέω. λῶ ἀχρήστου.

¶ θνήσκω. μέλ. β. θανοῦμαι. ἀόρ. β. ἔθανον. ἀπὸ τοῦ θείνω. παρ. τέθνηκα. ἀπὸ τῶ θνῶ θνήσω. ἀχρήστου. καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ. καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α ἰωνικῶς τέθναα. ὡς βέβηκα βέβαα. τὸ προστακτικὸν τέθναθι. τὸ εὐκτικὸν τεθναίην. τὸ ἀπαρέμφατον τεθνάναι. ἡ μετοχὴ τεθνάς. τεθνάντος, ἀπὸ τοῦ τέθνημι quod fit ἀπὸ τοῦ τεθνάω τεθνῶ ἀχρήστου. τεθνειὼς uero preteriti tpis ἀπὸ τοῦ τέθνεια. unde τεθνεώς. abiecto ι. a quo τεθνηώς. ε in η conuerso. quorum τεθνεὼς cōe est alia uero poetica. At τέθνεια ἀπὸ τοῦ τέθνεικα βοιωτικῶς sicut τέθεικα. cuius thema est τέθνημι primæ coniugationis uerborum in μι. Est enim θείνω τὸ κόπτω. ὁ μέλ. θενῶ. ὁ μέλ. β. θανῶ. sicut ἀπὸ τοῦ σπείρω. σπερῶ. σπαρῶ. A primo igitur futuro κατὰ μετάθεσιν τοῦ ν fit θνέω. θνῶ. καὶ ἀναδιπλασιασμῷ τεθνῶ. Vnde τέθνημι primæ coniugatiōis τῶν εἰς μι θνήσω. παρ. τέθνεικα. διὰ τῆς ει διφθόγγου βοιωτικῶς. A secundo uero futuro θανῶ, κατὰ μετάθεσιν fit θνάω θνῶ. καὶ τεθνῶ Vnde τέθνημι secūdæ coniugatiōis. ut supra dictum est.

¶ ἀρχὴ τοῦ ι.

I κνοῦμαι. unde ἀφικνοῦμαι. μέλλων. ἵξομαι. μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἱκόμην. unde ἀφικόμην. ἀπὸ τοῦ ἵκομαι ἀχρήστου.

¶ Ἵπταμαι. unde ἀφίπταμαι, ὁ μέλλων πτήσομαι. ἀόρ. β. ἔπτην, ἀπὸ τοῦ ἵπτημι ἀχρήστου.

¶ Ἱλάσκομαι. μέλλων ἱλάσομαι. ἀπὸ τοῦ ἱλάω ἀχρήστου.

¶ Ἀρχὴ τοῦ κ.

¶ Καίω. μέλλων καύσω. ἀόριστος δεύτερος παθητικὸς ἐκάην.

¶ καθέζομαι. μέσος μέλλων δεύτερος καθεδοῦμαι.

¶ κάθημαι. μέλλων καθήσομαι.

¶ κλάζω. μέλ. κλάγξω. ἀπὸ τοῦ κλάγγω ἀχρήστου. ὁ μέσος παρ. κέκληγα.

¶ καθαιρέω καθαιρῶ. ἀόρ. β. καθεῖλον. ἀπὸ τοῦ καθέλω.

¶ καταδαρθάνω. μέλ. καταδαρθήσομαι. ἀόρ. β. κατέδαρθον ἀπὸ τοῦ καταδαρθέω καταδαρθῶ ἀχρήστου.

¶ κεραννύω. καὶ κεράννυμι. μέλ. κεράσω. παρ. κεκέραμαι καὶ συγκοπῇ κέ(κραμαι.

¶ κορεννύω. καὶ κορέννυμι. μέλ. κορέσω. ἀπὸ τοῦ κορέω ῶ. ἀχρήστου.
¶ κρύπτω. μέλ. κρύψω. ἀόρ. β. παθητικὸς ἐκρύβην, ἀπὸ τοῦ κρύβω.

¶ Ἀρχὴ τοῦ. λ.

Λαγχάνω. μέλ. λήξω. παρ. εἴληκα. ἀόρ. β. ἔλαχον. ἀπὸ τοῦ λήχω ἀχρήστου.
¶ λαμβάνω. μέλ. λήψομαι. παρ. εἴληφα. ἀόρ. β. ἔλαβον. ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήστου.
¶ λανθάνω. μέλ. λήσω. μέσος. παρ. λέληθα. ἀόρ. β. ἔλαθον ἀπὸ τοῦ λήθω ἀχρήστου.

¶ Ἀρχὴ τοῦ. μ.

Μανθάνω. μέλ. μαθήσομαι. ἀπὸ τοῦ μαθέω ῶ. παρ. μεμάθηκα. ἀόρ. α. ἐμάθησα ἀχρήστος. ἀόρ. β. ἔμαθον. sicut ἀπὸ τοῦ δουπέω ῶ. ἐδούπησα. ἔδουπον. siue ἀπὸ τοῦ μήθω ἀχρήστου.
¶ μάχομαι. μέλ. μαχοῦμαι. καὶ μαχέσομαι. ἀπὸ τοῦ μαχέομαι οῦμαι. ἀχρήστου.
¶ μέλομαι. τὸ φροντίζω curo. μέλ. μελήσω. ἀπὸ τοῦ μελέω ῶ. ἀχρήστου. μέσος. παρ μέμηλα ποιητικῶς.
¶ μένω. μέλ. μενῶ. παρ. μεμένηκα. ἀπὸ τοῦ μενέω ῶ. ἀόρ. α. ἔμεινα.
¶ μιγνύω. καὶ μίγνυμι. μέλ. μίξω. ἀόρ. β. παθητικὸς ἐμίγην. ἀπὸ τοῦ μίγω ἀχρήστου.
¶ μοργνύω. μέλ. μόρξω.

¶ Ἀρχὴ τοῦ. ο.

Οἴχομαι. μέλ. οἰχήσομαι. ἀπὸ τοῦ οἰχέομαι οῦμαι ἀχρήστου. ἀόρ. β. ᾠχόμην.
¶ Οἴομαι. καὶ σὺν συγκοπῇ οἶμαι. παρατ. ᾤμην. μέλ. οἰήσομαι. ἀπὸ τοῦ οἰέομαι οῦμαι ἀχρήστου. ἀόρ. β. ᾠήθην.
¶ Ὀφείλω. μέλ. ὀφειλήσω. ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω ῶ. ἀχρήστου. καὶ ὄφλω ὀφλήσω κατὰ συγκοπήν. παρ. ὤφληκα. ἀόρ. α. ὤφλησα. ἀόρ. β. ὦφλον.
¶ Ὀμνύω. καὶ ὄμνυμι. μέλ. ὀμόσω. ἀπὸ τοῦ ὀμόω ῶ. παρ. ἀττικὸς ὀμώμοκα.
¶ Ὀμόργνυμι. μέλ. ὀμόρξω.

¶ ἀρχὴ τοῦ. π.

Πάσχω. μέλ. πείσομαι. ὅπερ ἀντὶ τοῦ πάθω. καὶ ἀντὶ τοῦ πειθήσομαι λαμβάνεται. hoc ē patiar, & parebo siue credā. ἀπὸ τοῦ πείθομαι. pōt & ἀπὸ τοῦ πήθω inusitato deduci. ὁ μέλ. πήσω. καὶ μέσος μέλ. πήσομαι. καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ει δίφθογγον. πείσομαι. ἀόρ. β. ἔπαθον, ἀπὸ τοῦ πήθω. μέσος. παρ. πέπονθα. ἀπὸ τοῦ πονέω ῶ. πονήσω. πεπόνηκα. μέσος πέπονα. καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ πέπονθα.

¶ Πίπτω. μέλ. πεσοῦμαι. ἀπὸ τοῦ πέτω ἀχρήστου. ὁ μέλ. πέσω. καὶ δωρικῶς πεσῶ. ὁ μέσος πεσοῦμαι. παρ. πέπτωκα ἀπὸ τοῦ πτόω ῶ.
ἀόρ. ᾱ ἐπέσησα ἀπὸ τοῦ πεσῶ πεσήσω. ἄχρηστα. ἀόρ. β ἔπεσον. ὡς ἔδουπησα ἔδουπον.

¶ Πετανύω. καὶ πετάνυμι. μέλ. πετάσω. ἀπὸ τοῦ πετάω πετῶ.

¶ Πηγνύω. καὶ πήγνυμι. μέλ. πήξω. μέσος. παρ. πέπηγα. ἀόριστος δεύτερος παθητικὸς ἐπάγην. ἀπὸ τοῦ πήγω ἀχρήστου. (πίω.

¶ Πίνω. μέλ. πώσω. παρ. πέπωκα ἀπὸ τοῦ πόω ῶ. ἀόρ. β ἔπιον ἀπὸ τοῦ

¶ Πυνθάνομαι. μέλ. πεύσομαι. παρ. πέπυσμαι μέσος. ἀόρ. β ἐπυθόμην ἀπὸ τοῦ πεύθομαι.

¶ Πράττω τὸ πωλῶ. μέλλων πράσω. παρ. πέπρακα. ¶ Ἀρχὴ τοῦ ρ.

Ῥέω. μέλ. ῥεύσω. καὶ ῥυήσω. παρ. ἐῤῥύηκα. ἀόρ. β. ἐῤῥύην. ἀπὸ τοῦ ῥυέω ῶ. ἀχρήστου. ¶ Ῥηγνύω καὶ ῥήγνυμι. μέλ. ῥήξω. ἀόρ. β. παθητικὸς ἐῤῥάγην. ἀπὸ τοῦ ῥήγω ἀχρήστου. ¶ Ῥωννύω. καὶ ῥώννυμι. μέλ. ῥώσω, ἀπὸ τοῦ ῥώω. παρ. ἔῤῥωμαι. ὑπερσ. ἐῤῥώμην. ἔῤῥωσο. ἔῤῥωτο. τὸ προστακτικόν. ἔῤῥωσο. ἐῤῥώσθω. τὸ ἀπαρέμφατον ἐῤῥῶσθαι. ¶ Ἀρχὴ τοῦ σ.

Σβεννύω. καὶ σβέννυμι. μέλ. σβέσω. καὶ σβήσομαι. ἀπὸ τοῦ σβέω. ἀόρ. β. ἔσβην. ἀπὸ τοῦ σβῆμι ἀχρήστου.

¶ Σεύομαι. ἀόρ. ᾱ ἐσύθην. ἀόρ. ᾱ ἐνεργητικὸς ἔσευα.

¶ Στρωννύω. καὶ στρώννυμι. μέλ. στρώσω. ἀπὸ τοῦ στρώω ἀχρήστου.

¶ Στορεννύω. καὶ στορέννυμι. μέλ. στορέσω. ἀπὸ τοῦ στορέω ῶ. ἀχρήστου.

¶ Σπένδω, μέλ. σπείσω. ἀπὸ τοῦ σπείδω. ¶ Ἀρχὴ τοῦ τ.

Τανύω. καὶ τάνω. μέλλων τάσω.

¶ Τέμνω. μέλ. τμήξω. ἀπὸ τοῦ τμήγω ἀχρήστου. ἀόρ. β. ἔταμον.

¶ Τιτρώσκω. μέλ. τρώσω. ἀπὸ τοῦ τρώω ἀχρήστου.

¶ Τρέχω. μέλ. θρέξω. παρ. δεδράμηκα ἀπὸ τοῦ δραμέω ῶ ἀχρήστου. ἀόρ. β. ἔδραμον. ἀπὸ τοῦ δρέμω. ἢ ἀπὸ τοῦ δραμέω ῶ. ὅθεν. ὁ ἀόρ. β. δραμῶ ἀχρήστος. ὁ μέσος. μέλ. δραμοῦμαι.

¶ Τυγχάνω. μέλ. τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω. παρ. τέτυχα. ἀπὸ τοῦ τυχέω ῶ. ἀχρήστου. ἀόρ. β ἔτυχον. ἀπὸ τοῦ τεύχω ἀχρήστου ἐν τῷ περὶ λόγῳ.

¶ τρώγω, μέλ. φαγοῦμαι. ἀόρ. β. ἔφαγον. ¶ Ἀρχὴ τοῦ υ.

¶ ὑπισχνοῦμαι. μέλ. ὑποσχήσομαι. ἢ ὑποστήσομαι. ἀπὸ τοῦ ὑφίσαμαι, ὅθεν ὑπέστην. ἀόρ. β. παρ. ὑπέσχημαι. ἀόρ. α. παθητικὸς ὑπεσχέθην. μέσος ἀόρ. β. ὑπεσχόμην. ἀπὸ τοῦ ὑποσχέομαι. οῦμαι ἀχρήστου.

¶ ὑπνώττω. μέλλων ὑπνώσω. ¶ Ἀρχὴ τοῦ φ.

Φέρω. μέλ. οἴσω. ἀπὸ τοῦ οἴω ἀχρήστου. μέσος. παρ. ἐνήνοχα. ἀττικῶς ἀπὸ τοῦ ἐνέχω. ἀόρ. α. ἤνεγκα. ἀόρ. β. ἤνεγκον ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω.

¶ φύω. μέλλων φύσω. ἀόρ. β. ἔφυν. ἀπὸ τοῦ φῦμι.

¶ φθίνω. μέλ. φθίσω. ἀπὸ τοῦ φθίω. ἀχρήστου.

¶ φρίττω. μέλ. φρίξω. μέσος. παρ. πέφρικα. ἀπὸ τοῦ φρίκω ἀχρήστου.

Χάσκω. μέλ. χανοῦμαι. μέσος παρ. κέχηνα. ἀόρ. β. ἔχανον. ἀπὸ τοῦ χαίνω ἀχρήστου. (ἐχάρην.

¶ χαίρω μέλ. χαρήσομαι. ἀπὸ τοῦ χαρέω ῶ. ἀχρήστου. ἀόρ. β. παθητικὸς

¶ χωννύω. καὶ χώννυμι. μέλλων χώσω. ἀπὸ τοῦ χώω.

¶ ὠθέω. ὠθῶ. μέλ. ὤσω. ἀπὸ τοῦ ὤθω ἀχρήστου. ἀόρ. α. ἔωσα. παρ. πα. ἔωσμαι. ¶ τέλος τῶν ἀνομάλων ῥημάτων. ¶ περὶ μετοχῆς.

Μετοχή ἐστι λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ὀνομάτων. καὶ τῆς τῶν ῥημάτων ἰδιότητος. hoc ē. Participiū ē dictio ꝑticipās noiu; ac uerboꝝ ꝓprietatē. nois qdē gña & casus. Verbi āt significatiões tpa. & cõiugatiões, & cõit, spēs, figuras, & nũeros. Dr āt μετοχὴ παρὰ τὸ μετέχω. qđ latine, ꝑticipo significat. eo ꝙ ꝑtē capit nois, ꝑtemq; uerbi. Pro quo ὁ τύπτων cõe sit exẽplũ, quod hẽt generalē sui declinationē in eo ꝙ pars oratiõis esse dicit. Spālem uero in eo ꝙ partē capit nois, ꝑtēq; uerbi. Propriũ ē huic parti semp ĩderiuatione cõsistere, qđ de nulla alia ꝑte orõnis dici põt. Nā aliæ partes & primitiuas hñt spēs, ut a βασιλεὺς noie βασιλικός. ab ἄρδω uerbo ἀρδεύω. & alia. Participiũ aũt semp ĩ deriuatiõe est. ut a γράφω ὁ γράφων. τοῦ γράφοντος. ἀ τύπτω. ὁ τύπτων. τοῦ τύπτοντος. quod fit a prima persona pñtis tẽporis modi indicatiui adiũcta ν cõsonante. Nam omne uerbum in ω apposita ν participium facit. ἡ γενικὴ

τοῦ τύπτοντος. a'ntō fit ω magno iō paruū mutato, & adiūcta τος υἱό τύπτων. τοῦ τύπτοντος. διὰ τοῦ ντ. Quoniā ois gtūs pticipii ppriū superās ntm̄ διὰ τοῦ ντ declinat. dempto pticipio pti pfecti. τὸ. πτον, ὂ μικρόν. Quoniā pticipia declinādo corripiūtur, nisi synæresim aut crasim patiātur. ut ποιῶν ποιοῦντος. & ἑστὼς ἑστῶτος. ἡ δοτικὴ. τῷ τύπτοντι. ἡ αἰτιατικὴ τὸν τύπτοντα. ἡ κλητικὴ ὦ τύπτων. Nam pticipia oia iparibus syllabis declinata, & nomina pticipalia eūdē hn̄t ntm̄, & uocatiuū. Γ δυϊκά. τὼ τύπτοντε. τοῖν τυπτόντοιν. ὦ τύπτοντε. Γ πλη. οἱ τύπτοντες. τῶν τυπτόντων. τοῖς τύπτουσι. Quoniā ois dtūs singularis desinēs in ῑ platū, ante ipsū suscipiēs σ, ac elemēta renuēs, quæ cū ipso audiri nō pn̄t dtm̄ pluralē facit & sic τύπτοσι dicēdū fuerat. Sed qm̄ huiusmodi dtūs uult habere penultimā eqlē tpe, siue maiorē penultima alioꝝ casuum accipit ῡ & fit τύπτουσι. sicut ἀπὸ τ̄ λέοντι λέοσι λέουσι. τὸ γὰρ ō μεγεθυνόμενον, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ῡ μεγεθύνεται hoc est, ō enim productū per appositionem ῡ producitur. Γ τὸ θηλυκόν.

Ἡ τύπτουσα. a gtō masculini fit. Nam omne pticipiū διὰ τοῦ ντ. declinatū extremā gti i σᾱ cōuertēs, ac penultimā natura pducēs fœmininū facit. pducit aūt penultima assūptiōe τοῦ ῡ i diphthōgū, ut supradcm̄ ē. pri⁹ tn̄ ν cōsonāte abiecta. τὸ σᾱ correptū. Qm̄ fœmia iᾱ a masculinis formata æqlē tpe hn̄t ᾱ cū extrema genitiui masculini ei⁹, Vel sic. Oē Fœmininū i ᾱ ὀξυνόμενον. siue περισπώμενον pducit ᾱ. προπαροξύτονον uero, siue προπερισπώμενον corripit. ἡ γενικὴ τῆς τυπτούσης. sicut τῆς μούσης. & reliqua. Γ τὸ οὐδέτερον.

Γ τὸ. τύπτον. a genitino masculini fit, extrema syllaba abiecta. Nam omnis genitiuus participii διὰ τοῦ ντ. declinat, abiecta τος syllaba neutrum facit. τὸ πτōν, μικρὸν. Nam oē neutrū in ῡ desinēs extremā corripit. ἡ γενικὴ. τοῦ τύπτοντος. sicut & masculinū. Quoniam omne neutrum a masculino formatum cuiuscūq; sit declinationis eandem seruat inflexionem.

¶ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

¶ Ὁ τετυφώς. τοῦ τετυφότος. a prima pſona pti pfecti ᾱ in ῶς cõuerſa & accẽtu acuto in ultimã trãſlato, qa pticipia in ῶs deſinentia acuũt extremã, & per ῶ magnũ ſcribunt, quod quidẽ in obliqs in ο̄ paruũ cõuertit. & declinat per τ. ¶ τὸ θηλυκόν.

¶ Ἡ τετυφυῖα. fit a gtõ pticipii eiuſdẽ tpis τος in ᾱ conuerſa, ac ῡ penultimæ addita. Nã ο̄ ut ſupra dictũ eſt προσθέσει τοῦ ῡ, pducit & ſic τετυφοῦ a dicẽdũ fuerat διὰ τῆς οὐ διφθόγγου. ſicut τύπτοντος τύπτουσα. Sed qm̃ fœminina a maſculinis formata i ᾱ pur deſinentia, ut plurimũ ῑ in penultima hr̃e uolũt. additũ ẽ ῑ, & abiectum eſt ο̄ μικρόν, cũ tres uocales in eadẽ ſyllaba minime locari poſſint, ſic ῡι diphthõgus iproprĩa facta eſt. τὸ ᾱ, βραχύ. Quia oẽ fœmininum i ᾱ deſinẽs προπαροξύτονον, ſiue προπερισπώμενον corripit ᾱ, ut ſupra dictũ ẽ, Vnde penultima q̃ natura lõga ẽ ante breue ſuſcipiẽs accẽtũ, circũflectit. ἡ γενική. τῆς τετυφυίας. τὸ ᾱς, μακρόν. Quoniã ois gtũs par pprio ntõ producit extremam. Superãs autem, corripit. ¶ τὸ οὐδέτερον.

¶ τὸ τετυφὸς a genitiuo pticipii maſculini fit τετυφότος, ἀποβολῇ τοῦ τ̄ο. τετυφός. τοῦ τετυφότος. τῷ τετυφότι. τὸ τετυφός. ¶ ἀόριστος ᾱ.

¶ Ὁ τύψας a prima pſona primi aoriſti abiecto augmẽto, & adiuncto σ ἔτυψα ὁ τύψας. Vel a ſcda perſona abiecto augmẽto tm̃. τὸ ψᾱς μακρόν, qa maſculina in σᾱς deſinẽtia grauitona, ſiue nomina ſint, ſiue pticipia producũt extremã. ἡ γενική. τοῦ τύψαντος ſicut τοῦ τύπτοντος. ¶ τὸ θηλυκόν. ἡ τύψασα. fit a gtõ participii maſculini. Nam oẽ participiũ διὰ τοῦ ντ declinatũ extremã gti in σᾱ uertens, ac penultimã natura producẽs fœmininũ facit. ἡ γενική. τῆς τυψάσης. ſicut τῆς μούσης. ¶ τὸ οὐδέτερον.

¶ τὸ τύψαν a genitiuo participii maſculini, ſicut τύπτον. τὸ ψᾱν. βραχύ. Quia omne neutrũ in ν deſinens &c. Declinatur autẽ τὸ τύψαν. τοῦ τύψαντος. τῷ τύψαντι. τὸ τύψαν.

¶ ἀόριςος δεύτερος.

¶ Ὁ τυπών, a prima perſona ſcđi aoriſti, expūcto augmēto, & ō par- uo ī ω̄ magnū mutato, & accētu ī ultimā trāſlato, ut ἔτυπον. ὁ τυ πών. τ̃ τυπόντος. τὸ θηλυκὸν. ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτε- ρον. τὸ τυπόν. τ̃ τυπόντος. ſicut & pñtis participiū. μέλλων ᾱ.

¶ Ὁ τύψων. a prima perſona primi futuri. προσθέσει τ̃ ν. τύψω. ὁ τύ- ψων τ̃ τύψοντος. τὸ θηλυκόν. ἡ τύψουσα. τῆς τυψούσης. τὸ οὐδέτερον.

¶ τὸ τύψον. τ̃ τύψοντος. τῷ τύψοντι. τὸ τύψον. μέλλων. β.

¶ Ὁ τυπῶν a prima perſona ſcđi futuri adiūcto ν, cuiꝰ extrema cir- cūflectit. Nā participiū ſcđi futuri ὁμοφωνεῖ participio ſcđi aoriſti nō tñ ὁμοτονεῖ. hoc ē cōueniūt uoce, nō aūt accētu. participiū enĩ ſcđi aoriſti ſemper acuit, & per ō ν declinat ac ēt neutrū in ōν fa- cit. Participiū uero ſcđi futuri circūflectit, ſemper, & per οῦν decli nat, ac peride neutrū ī οῦν hēt. ut ὁ τυπῶν. τ̃ τυποῦντος. τὸ θηλυκὸν ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τυποῦν τ̃ τυποῦντος.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί. ἐνεςῶς καὶ π̃ξ.

O τυπτόμενος. ἀπὸ τ̃ τύπτομαι fit. Quia oē paſſiuū, ſiue medium hñs ī fine μ κλιτικὸν uertēs extremā primæ perſonæ ī μενος parti cipiū facit. τὸ π τō. μικρὸν. ut ī uerbo. Nam oē uerbū paſſiuū, ſiue mediū ī μ deſinēs abſq; ſynæreſi, ī uerbis in ω̄, ante μ ō hr̃e debet uel ſolū, uel cū ī. exceptis ſubiūctiuis. τὸ μ ε̄. ψιλὸν. Nā participia ī μενος acuūt antepenultimā, ac per ε̄ ψιλὸν ſcribunt. τὸ νōς. μικρὸν. Quoniā maſculina & fœminina in ōς deſinentia. & neutra in ōν hñtia gtĩ in οῡ. per ō μικρὸν ſcribuntur. ἡ γενική. τ̃ τυπτομένου. Nā maſculina in ōς deſinētia in οῡ faciūt gtĩ. τὸ θηλυκὸν. ἡ τυπτομέ- νη, a maſculino fit. Quoniā oē maſculinū deſinēs in ōς cū aliqua conſonāte p̄ter ρ̄. ſi fœmininū habet in η̄ facit illud. ἡ γενικὴ τῆς τυπτομένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τυπτόμενον. τ̃ τυπτομένου, a maſcu lino fit. Quonia; omne maſculinum paribus ſyllabis declinatū cum ex ſe faciat neutrum ſimile proprio accuſatiuo facit illud,

& eandem habet declinationem, ut τὸν σοφὸν. τὸ σοφὸν. τοῦ σοφοῦ τὸν τυπτόμενον. τὸ τυπτόμενον. τοῦ τυπτομένου.

¶ παρ. καὶ ὑπερσυντέλικος.

¶ Ὁ τετυμμένος. τοῦ τετυμμένου. ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι prima persona preteriti perfecti passiui per regulam iam dictam, quoniã omne passiuum, siue medium habens in fine μκλιτικὸν &c. Acuit penultimam contra cõem regulã, nã participia in μενος desinẽtia, acuunt antepenultimã. hoc autẽ factũ est, quoniam ptm̃ passiuũ syncopam patitur, ac defectũ syllabæ in uerbo, sicut in ptõ passiuo grauitonorum declaratum est. quibusdam tamen participiis contrarium euenit, quæ cum syncopam, siue systolem patiant acuunt antepenultimam. ut ὁρμημένος ὅρμενος. δεδεγμένος δέγμενος. ἡσμένος ἅσμενος. ἀπὸ τοῦ ἥδομαι τὸ εὐφραίνομαι lætor, τροπῇ τοῦ η εἰς α κατὰ συστολήν. τὸ θηλυκόν. ἡ τετυμμένη. τῆς τετυμμένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τετυμμένον. τοῦ τετυμμένου.

¶ ἀόριστος πρῶτος.

¶ Ὁ τυφθείς. τοῦ τυφθέντος. ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην prima persona primi Aoristi passiui. quoniã oẽ uerbum in ν desinens cũ uocali natura lõga non hñs μκλιτικὸν, mutato ν in σ ὀξύτονον participiũ facit. τὸ φθαῖς diph. Quia desinentia in εις διὰ τοῦ ντ declinata diphthongũ habent. Acuit etiam extremam. Quoniã ois ntũs, & actũs nõ existens ex synæresi acuuntur. Quo in loco quæri potest cur participium Aoristi passiui non seruauit η. sed illud in ει diph. mutauit. Dicitur ꝙ desinentia in η διὰ τοῦ η facientia triplex genus per ος purum appetunt declinari. ut ὁ εὐσεβὴς. τοῦ εὐσεβέος. Participia uero in equalibus syllabis declinata, uel per ντ uariantur, uel per τος absque ν, ob quam rem mutauit η in ει diphthon, ut sit imitatio declinationis nominis. quæ quidem ualeat triplex genus, ac etiam declinationem suscipere διὰ τοῦ ντ. ἡ γενικὴ τοῦ τυφθέντος, a noĩatiuo fit addita τος syllaba, ac subtracta sub-

iũctiua uocali diph. deinde σ in ν cõuerso. τυφθέντος tamen esse
debuerat, sed declinata p ντ syllabã: quæ in ntõ natura existũt lõ
ga in gtõ uertũt in positiõe lõgã. καὶ ἄλλως. Desinẽtia in σ cum di
ph. in gtõ abiiciũt subiũctiuã uocalẽ. excipiũt κλεὶς κλειδὸς. παῖς
παιδός. & δαῒς, δαϊτὸς. Declinat etiã p ντ. q̃a oĩs gtũs pticipii ,p-
priũ supans ntm̃, διὰ τοῦ ντ declinat. dempto ptõ perfecto. ἡ δοτι
κή. τῷ τυφθέντι. ἡ αἰτιατικὴ τὸν τυφθέντα. ἡ κλητικὴ ὦ τυφθείς.
¶ δυϊκὰ τὼ τυφθέντε. τοῖν τυφθέντοιν. ὦ τυφθέντε. ¶ πλη. οἱ τυφθέν-
τες. τῶν τυφθέντων. τοῖς τυφθεῖσι. a datiuo singulari. fit. sicut ἀπὸ
τοῦ τύπτοντι τύπτουσι. differũt tñ diph. nam τύπτουσι, pducit penul
timã p ῡ. τυφθεῖσι uero p ῑ. sicut χαρίεντι χαρίεσι χαρίεισι. põt etiã
hmõi datiuus a ntõ singulari deduci, adiũcto ῑ, ac etiã accẽtu ex
acuto in circũflexũ mutato, ubi penultima natura longa accẽtũ
suscipiẽs breuẽ pcedit. τυφθεὶς τυφθεῖσι. ἡ αἰτιατικὴ τοὺς τυφθέν-
τας. ἡ κλητικὴ ὦ τυφθέντες. ¶ τὸ θηλυκόν. ἡ τυφθεῖσα. τῆς τυφ-
θείσης. a gtõ pticipii masculini fit. Nam oẽ participiũ διὰ τοῦ ντ de
clinatũ extremã gti in σα cõuertẽs, ac penultimã natura pducẽs
fœmininũ facit. ut τυφθέντος τυφθεῖσα. ¶ τὸ οὐδέτερον. τὸ τυ-
φθέν. τοῦ τυφθέντος. fit a gtõ participii masculini, extrema syllaba
abiecta sicut τὸ τύπτον. ἀπὸ τοῦ τύπτοντος. τὸ φθέν. φιλόν. ¶ ἀόριστος β.
ἀόρ. β ὁ τυπείς. τοῦ τυπέντος. ἀπὸ τοῦ ἐτύπην prima psona scdi aoristi.
ἡ τυπεῖσα. τῆς τυπείσης. τὸ τυπέν. τοῦ τυπέντος. Et hæc oĩa forma
tionẽ, & declinationẽ pticipii primi aoristi oĩno sequũtur.
μέλλ. α ὁ τυφθησόμενος. τοῦ τυφθησομένου. ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι prima
psona primi futuri passiui μαι i μένος cõuersa. (ui. τυπήσομαι.
μέλλ. β ὁ τυπησόμενος. τοῦ τυπησομένου. a prima psona scdi futuri passi-
μετ᾽ ὀλί- ὁ τετυψόμενος. τοῦ τετυψομένου. a prima persona eiusdem tẽ
μέλλων poris. ¶ μετοχαὶ μέσαι.

PArticipia media singula a singulis tpib⁹ fiũt extrema in μενος cõ-
uersa, quẽadmodum & passiua, ut τύπτομαι. τυπτόμενος. ἀόρ. α.

ἐτυψάμην. ὁ τυψάμενος. μέλλ. β. ἐτυπόμην, ὁ τυπόμενος. μέλλ. α. τύψο-
μαι. ὁ τυψόμενος. μέλλ. β. τυποῦμαι. ὁ τυπούμενος. Excipit participiũ
pti pfecti. qđ actiuoꝝ more ab ipso medio ptõ fit extrema in ῶς
mutata. ut τέτυπα, ὁ τετυπώς. τοῦ τετυπότος.

¶ μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ πρώτης συζυγίας τῶν εἰς μι. ἐνεστῶς καὶ παρατ.
Ὁ τιθείς. a prima psona pti iperfecti ἐτίθην. Quoniã omne uerbũ
in ν desinẽs cũ uocali natura lõga nõ hñs μ κλιτικὸν in σ oxytonũ
facit participiũ. τὸ θεῖς. diph. qm̃ in εῖς desinẽtia διὰ τοῦ ντ declina
ta diph. hñt. καὶ ἄλλως. Desinentia in ης διὰ τοῦ η facientia triplex
genus. &c. ut in primo Aoristo passiuo dictũ est. καὶ ἄλλως primi
tiuũ huius uerbi, hoc est τιθέω ῶ. a perfectiõe hẽt ε. καὶ ε ψιλόν uero
cũ producit, appositiõe τοῦ ι pducit. ob quã rem prima coniu
gatio uerboꝝ i μι facit pticipiũ διὰ τῆς ει διφθόγγου. nõ aũt διὰ τοῦ
η. Quo in loco aduertẽdũ ẽ ꝙ oia participia masculina uerborũ
actiuoꝝ tã in ω: q̃ in μι desinẽtiũ extremã syllabã productã hñt
qũo aũt pducatur aperiẽdũ est. Nã in uerbis in ω patet oia parti-
cipia in ω μέγα desinere, uno excepto, uidelicet primi Aoristi qđ
in ας productã desinit, ὁ τύψας. At in uerbis in μι, qm̃ eoꝝ parti-
cipia pñtis tpis, & scđi aoristi uarias hñt terminatiões, uarias eti
am formatiões habere necesse est. Cũ igit participia pñtis tẽpo-
ris hoꝝ uerboꝝ formentᷣ a prima psona pti ipfecti cuius extrema
longa est in oibus cõiugatiõibus. ut & ἐτίθην. ἵστην. ἐδίδων. ἐζεύγνυν
& etiã ipsa in longã desinere necesse est. appetãt pterea τὰ χαρα-
κτηριστικὰ cõiugatiõis, hoc est formatiuas uocales ε. ι. α. ο. υ. q̃ bre-
ues sunt, sicut in eoꝝ pfectis τιθέω. ἱστάω. διδόω. ζευγνύω. op9 est for
mare dicta participia alio & alio modo ſm diuersas uocales cõ-
iugationum. ¶ Participium igit primæ coniugationis formatur
a prima persona pti imperfecti. abiecto prius augmẽto. deinde
extrema uocali in propriã figuratiuam cõiugationis quæ est ε,
& ν in σ mutatis, ac etiam accentu in ultimam translato, ut ἐτί-

θην. ὁ τιθὲς. Sed qm̃ extrema breuis est cõtra participiorum actiuorũ naturã, assũpto ι in diph, producitur ut supra dictũ est, & sic fit τιθείς. ubi seruata ē ε figuratiua uocalis cõiugatiõis in ipsa diph.

¶ Participiũ scdæ cõiugatiõis etiã a prĩa psona pti ipfecti fit, extrema in ppriã figuratiuã, q̃ ē α, & ν in σ mutatis. ut ἵστην. ὁ ἱστὰς. ubi nulla uocalium adiunctione opus est, cum α sit anceps & eadem breuis in se ipsam longam mutari possit.

¶ In tertia cõiugatiõe fit pticipiũ ēt a prĩa psona pti ipfecti abiecto augmẽto, & ω magno i o puũ, quæ ē figuratiua hui⁹ cõiugatiõis ac ēt ν in σ mutatis. ut ἐδίδων ὁ διδὸς. ubi ος syllaba breuis ē q̃ assũpto υ pducit diphthõgo, ut supra dictũ est, & sic fit διδούς.

¶ In quarta, ēt a prima fit psona pti ipfecti pticipiũ, abiecto augmento & ν in σ cõuerso. ut ἐζεύγνυν. ὁ ζευγνύς. ubi nulla ē facta uocalis mutatio, cũ υ ἀντίστοιχον nõ hēat in qđ mutari possit, sed se ipsũ breue in longũ mutauit. cũ id quoq; δίχρονον sit. Ἡ γενικὴ τοῦ τιθέντος. a ntõ fit, sicut ἀπὸ τοῦ τυφθείς. τυφθέντος. ἡ δοτικὴ τῷ τιθέντι. ἡ αἰτιατικὴ τὸν τιθέντα. ἡ κλητικὴ ὦ τιθείς. ¶ δυϊκὰ τὼ τιθέντε. τοῖν τιθέντοιν. ὦ τιθέντε. ¶ πλη. οἱ τιθέντες. τῶν τιθέντων. τοῖς τιθεῖσι. τοὺς τιθέντας. ὦ τιθέντες. ἡ τιθεῖσα. τῆς τιθείσης. τὸ τιθέν. τοῦ τιθέντος.

παρ. καὶ Τεθεικὼς. τοῦ τεθεικότος. ἀπὸ τοῦ τέθεικα prima psona pti pfecti sicut τετυφὼς ἀπὸ τοῦ τέτυφα. ἡ τεθεικυῖα. τῆς τεθεικυίας. sicut ἡ τετυφυῖα. τὸ τεθεικός. τοῦ τεθεικότος. sicut τὸ τετυφός.

¶ ἀόριστος πρῶτος.

¶ Ὁ θήκας. τοῦ θήκαντος esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα. sicut ὁ τύψας ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. Sed ei⁹ usus nõ hētur, qm̃ hic aorist⁹ ē regula ex cept⁹ cũ futuri cõsonãtē nõ seruauerit. sicut in uerbis dictũ est.

β. Ὁ θείς. τοῦ θέντος. ἀπὸ τοῦ ἔθην prima psona scdi aoristi. sicut ἀπὸ τοῦ ἐτίθην ὁ τιθείς. ἡ θεῖσα. τῆς θείσης. sicut ἡ τιθεῖσα. τὸ θέν. τοῦ θέντος. sicut τὸ τιθέν.

¶ μέλλων πρῶτος.

¶ Ὁ θήσων. τοῦ θήσοντος. ἀπὸ τοῦ θήσω. sicut ὁ τύψων ἀπὸ τοῦ τύψω.

ἡ θήσουσα. τῆς θησούσης. τὸ θῆσον τοῦ θήσοντος.

¶ μετοχαὶ παθητικαί. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Ὁ τιθέμενος. τοῦ τιθεμένου. ἀπὸ τοῦ τίθεμαι. μαι in μενος conuersa sicut ἀπὸ τοῦ τύπτομαι. ὁ τυπτόμενος. ἡ τιθεμένη. τῆς τιθεμένης. τὸ τιθέμενον. τοῦ τιθεμένου. παρακ. καὶ ὑπερσ.

¶ Ὁ τεθειμένος. τοῦ τεθειμένου. ἀπὸ τοῦ τέθειμαι prima psona pti pfecti passiui. ἡ τεθειμένη. τῆς τεθειμένης. τὸ τεθειμένον. τοῦ τεθειμένου.

ἀόρ. α Τεθείς. τοῦ τεθέντος. a prima psona primi aoristi passiui. sicut ὁ τυφθεὶς ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ τεθεῖσα. τῆς τεθείσης. τὸ τεθέν. τοῦ τεθέντος.

μέλλ. α Ὁ τεθησόμενος. τοῦ τεθησομένου, ἀπὸ τοῦ τεθήσομαι prima psona primi futuri passiui. ἡ τεθησομένη. τῆς τεθησομένης. τὸ τεθησόμενον. τοῦ τεθησομένου. ¶ μετ' ὀλίγον μέλλων.

¶ Ὁ τεθεισόμενος. τοῦ τεθεισομένου. ἡ τεθεισομένη τῆς τεθεισομένης. τὸ τεθεισόμενον. τοῦ τεθεισομένου. a prima psona eiusdem temporis. τεθείσομαι. ¶ μετοχαὶ μέσαι. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Ὁ τιθέμενος. τοῦ τιθεμένου. a pria psona pñtis, queadmodu & passiua.

¶ Participiu pti medii non inuenitur, cum non habeat unde formari possit. Nam in uerbis in μι medium ptm, & pm futurum formari non possunt, sicut in uerbis dictum est.

ἀόρ. β Ὁ θέμενος. τοῦ θεμένου. a prima psona eiusdem tpis ἐθέμην. ἡ θεμένη. τῆς θεμένης. τὸ θέμενον. τοῦ θεμένου.

μέλλ. α Ὁ θησόμενος. τοῦ θησομένου a prima psona eiusde tpis. ἡ θησομένη τῆς θησομένης. τὸ θησόμενον. τοῦ θησομένου.

¶ δευτέρα συζυγία μετοχαὶ ἐνεργητικαί. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ ἱστάς. τοῦ ἱστάντος. ἀπὸ τοῦ ἵστην prima psona pti imperfecti. ην in ας conuersa sicut in prima coniugatione dictum est. ἡ ἱστᾶσα. τῆς ἱστάσης. τὸ ἱστὰν. τοῦ ἱστάντος.

παρακ. καὶ ὑπερσ. Ὁ ἑστακώς. τοῦ ἑστακότος. ἀπὸ τοῦ ἕστηκα. extrema in κως mutata. ἡ ἑστακῦια. τῆς ἑστακυίας. τὸ ἑστακὸς. τοῦ ἑστακότος. Inuenitur etiam ὁ ἑστώς. τοῦ ἑστῶτος. ἀπὸ τοῦ ἑστὼς αἰολικῶς. Consue-

uerũt eni ἴωνες subtrahere κ in ptis, ac penultimam corripere, ut μέμηκα μέμαα. sic ἕστακα ἕσταα. unde participiũ ἑσταὼς ἑσταότος. Δ. ω. ἑσταότ' ἐν αἴδαο δόμοις. penultima correpta. & si poetæ aliquando metri gratia eãdem producant. Δ. ν. ἑσταῶτες πρὸ βωμὸν sicut μεμαὼς, μεμαῶτες. Δ. ψ. ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθα. & . Δ. ο. ἤ ἴξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες. & alia hmõi καὶ κράσει ἑστὼς ἑστῶτος. a quo fœmininũ. ἡ ἑστῶσα. τῆς ἑστώσης. Nam regula est, ꝙ participia in ῶς si sint ἀπαθῆ. hoc est sine passione per ō declinata in ῆα faciunt fœmininum. ut ἑστακὼς ἑστακότος ἑστακῆα. καὶ ἰωνικῶς ἑσταώς. ἑσταότος ἑσταῆα. sicut γεγαὼς γεγαότος γεγαῆα. λ. γ. τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' ἑλένη δῖος ἐκγεγαῆα. Si uero syncopam patiãtur & declinationẽ habeant per ω, faciũt fœmininum in σᾶ. ut ἑστώς. ἑστῶτος ἡ ἑστῶσα. unñ διεστῶσα, quo participio Isocrates ad demonicũ usus est, sic inquiens. ἐν πολλοῖς μὲν ὦ δημόνικε πολὺ διεστώσας εὑρήσομεν. τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας. & reliqua. Neutrũ uero & ipsum etiã per ω magnũ scribendũ est. ut τὸ ἑστώς. τοῦ ἑστῶτος, & neutrũ horum circunflectitur qm̃ crasis non est facta ex acuto & graui. Nam ois synæresis, siue crasis ex acuto & graui circũflexum facit, ut ποιέω ῶ. at in hoc participio ἑσταὼς penultima habet grauem, ultima uero acutũ, qm̃ participia in ῶς pti perfecti sup extremã habẽt acutũ ut τετυφώς. ex graui eni, & acuto non fit circũflexus cum in diuersum tẽdant, nec usq̃ ad unũ concurrãt. iccirco ἑστὼς siue masculini generis sit: siue neutri acuit̃. q̃q̃ extrema per crasim sit longa in obliq̃s uero, & eoꝝ fœmininis eadẽ syllaba, quæ ex ultimo penultima facta ẽ circũflectit̃, nisi ubi extrema ipediat, qm̃ alia syllaba adueniẽte accẽtuũ regula uariata est, quæ eiusmodi est. Omnis lõga natura ante breuẽ finalẽ, & i eadẽ existẽte parte, ac tonum suscipiẽs circũflectit̃. ut μοῦσα. μαῖα. sic ἑστῶτος. ἑστῶσα. Hoc idẽ patit̃ & γεγὼς γεγῶτος. ἀπὸ τοῦ γεγαώς. & μεμὼς μεμῶτος ἀπὸ τοῦ μεμαώς. & βεβὼς βεβῶτος ἀπὸ τοῦ βεβαώς. quoꝝ fœminina

sunt γεγῶσα μεμῶσα. βεβῶσα. Neutra uero τὸ γεγὼς τοῦ γεγῶτος. τὸ μεμὼς. τοῦ μεμῶτος. τὸ βεβὼς. τοῦ βεβῶτος. Pītā uero cōia a q̄bus hæc deducunt sunt γέγηκα. ἀπὸ τοῦ γωγήσω. μέμηκα. ἀπὸ τοῦ μωμήσω. βέβηκα ἀπὸ τοῦ βωβήσω. a quibus subtracto κ, ac penultima correpta ἰωνικῶς fit γέγαα. μέμαα. βέβαα. unde participia γεγαὼς. μεμαώς. βεβαὼς. καὶ κράσει γεγὼς. μεμὼς. βεβὼς. & sic de aliis hmōi,

ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ στήσας. τοῦ στήσαντος ἀπὸ τοῦ ἔστησα prima psona primi Aoristi. sicut δὲ τύψας τοῦ τύψαντος. καὶ τὰ λοιπά. ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ στὰς. τοῦ στάντος. a prima psona eiusdē tpis ἔστην. sicut ἱστάς ἀπὸ τοῦ ἵστην. ἡ στᾶσα. τῆς στάσης. τὸ στάν. τοῦ στάντος. μελ. ᾱ.

Ὁ στήσων. τοῦ στήσοντος. a futuro στήσω. ἡ στήσουσα. τὸ στῆσον.

Μετοχαὶ παθητικαὶ ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

Ὁ ἱστάμενος. τοῦ ἱσταμένου. ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι. μαι in μενος cōuersa. ἡ ἱσταμένη. τῆς ἱσταμένης. τὸ ἱστάμενον. τοῦ ἱσταμένου. παρ. καὶ ὑπερ.

Ὁ ἑσταμένος. τοῦ ἑσταμένου a pria psona pti pfecti ἕσταμαι sicut τετυμμένος. ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι. ἡ ἑσταμένη. τὸ ἑσταμένον.

ἀορ. ᾱ Ὁ σταθεὶς. τοῦ σταθέντος. a prima persona eiusdem temporis ἐστάθην. sicut τυφθείς. τυφθέντος, ἀπό τοῦ ἐτύφθην. ἡ σταθεῖσα. τῆς σταθείσης. τὸ σταθὲν. τοῦ σταθέντος.

μελ. ᾱ Ὁ σταθησόμενος. τοῦ σταθησομένου. a prima psona futuri passiui σταθήσομαι. ἡ σταθησομένη. τὸ σταθησόμενον.

μετ. τ. μελ. Ὁ ἑστασόμενος. τοῦ ἑστασομένου. a prima psona eiusdē temporis ἑστάσομαι. ἡ ἑστασομένη. τὸ ἑστασόμενον.

μετοχαὶ μέσαι. ἐνεστῶς. καὶ παρατατικός.

Ὁ ἱστάμενος. τοῦ ἱσταμένου. ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι. sicut & passiuum.

ἀορ. ᾱ Ὁ στησάμενος. τοῦ στησαμένου. ἀπὸ τοῦ ἐστησάμην. primo aoristo medio, expuncto augmento, ἡ στησαμένη. τὸ στησάμενον.

ἀορ. β Ὁ στάμενος. τοῦ σταμένου ἀπὸ τοῦ ἐστάμην ἀχρήστου. expūcto augmēto. ἡ σταμένη. τῆς σταμένης. τὸ στάμενον. τοῦ σταμένου.

μέλ. ᾱ. Ὁ στησόμενος. τοῦ στησομένου. a futuro στήσομαι. ἡ στησομένη. τὸ στησόμενον.

Τρίτη συζυγία. μετοχαὶ ἐνεργητικαί. ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

Ὁ Διδούς. τοῦ διδόντος. a prima psona pti iperfecti ἐδίδων. ω magno in o paruum mutato, ac υ interposito, sicut in prima cōiugatione uerborum in μι dictū est, ἡ διδοῦσα. τὸ διδόν.

παρ. καὶ ὑπερ. Ὁ δεδωκώς. τοῦ δεδωκότος. ἀπὸ τοῦ δέδωκα. ἡ δεδωκυῖα. τῆς δεδωκυίας. τὸ δεδωκός. τοῦ δεδωκότος.

ἀορ. β Ὁ δούς. τοῦ δόντος. ἀπὸ τοῦ ἔδων. ἡ δοῦσα. τῆς δούσης. τὸ δόν. τοῦ δόντος.

μέλ. ᾱ Ὁ δώσων. τοῦ δώσοντος. a futuro δώσω. ἡ δώσουσα. τὸ δῶσον.

Μετοχαὶ παθητικαί. ἐνεστὼς. καὶ παρατατικός.

Ὁ διδόμενος. τοῦ διδομένου. ἀπὸ τοῦ δίδομαι. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.

παρ. καὶ ὑπερ. Ὁ δεδομένος. τοῦ δεδομένου. ἀπὸ τοῦ δέδομαι. ἡ δεδομένη. τὸ δεδομένον.

ἀορ. ᾱ Ὁ δοθείς. τοῦ δοθέντος. a prima persona primi aoristi passiui ἐδόθην. ἡ δοθεῖσα. τῆς δοθείσης. τὸ δοθέν. τοῦ δοθέντος.

μέλ. ᾱ ὁ δοθησόμενος. τοῦ δοθησομένου. ἡ δοθησομένη. τὸ δοθησόμενον.

μετ. ὀ. ὁ δεδοσόμενος. τοῦ δεδοσομένου. a prima psona eiusdē tpis δεδόσομαι. ἡ δεδοσομένη. τὸ δεδοσόμενον.

Μετοχαὶ μέσαι. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ διδόμενος. τοῦ διδομένου. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον. ἀπὸ τοῦ δίδομαι. sicut & passiuum.

ἀορ. β ὁ δόμενος. τοῦ δομένου ἀπὸ τοῦ ἐδόμην. ἡ δομένη. τὸ δόμενον.

μέλ. ᾱ ὁ δωσόμενος. τοῦ δωσομένου a futuro δώσομαι. ἡ δωσομένη τῆς δωσομένης. τὸ δωσόμενον. τοῦ δωσομένου.

Τετάρτη συζυγία. μετοχαὶ ἐνεργητικαί. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ ζευγνύς. τοῦ ζευγνύντος. a prima psona pti perfecti ἐζεύγνυν ut in prima coniugatiōe uerborū in μι dictū ē. ἡ ζευγνῦσα. τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνύν. τοῦ ζευγνύντος.

Μετοχαὶ παθητικαί. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ ζευγνύμενος. τοῦ ζευγνυμένου. ἐπὶ τοῦ ζεύγνυσθαι. ἡ ζευγνυμένη. τῆς ζευγνυμένης. τὸ ζευγνύμενον. τοῦ ζευγνυμένου. Et hæc de pticipiis satis.

Περὶ τῶν ἄρθρων.

Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικὸν προτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων. καὶ ὑποτασσόμενον. hoc ē. Articulus est pars orationis casualis prepositiua declinationi nominum & subiunctiua. siue subordinatiua.

Articulorum aliqui ppositiui. Aliqui suppositiui. Præpositiui hi. Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὁ. τοῦ. τῷ. τόν. δυϊκὰ τώ. τοῖν. πληθ. οἱ. τῶν. τοῖς. τούς. θηλυκὰ ἑνικά. ἡ. τῆς. τῇ. τήν. δυϊκά. τά. ταῖν. πληθ. αἱ. τῶν. ταῖς. τάς. Οὐδέτερα ἑνικά. τό. τοῦ. τῷ. τό. δυϊκά. τώ. τοῖν. πληθ. τά. τῶν. τοῖς, τά.

Articuli Suppositiui ἀρσενικὰ ἑνικά, ὅς. οὗ. ᾧ. ὅν. δυϊκά. ὥ. οἷν. πληθ. οἵ. ὧν. οἷς. οὕς. θηλυκὰ ἑνικὰ ἥ. ἧς. ᾗ. ἥν. δυϊκά. ἅ. αἷν. πληθ. αἵ. ὧν. αἷς. ἅς. οὐδέτερα ἑνικά. ὅ. οὗ. ᾧ. ὅ. δυϊκὰ ὥ. οἷν. πληθ. ἅ. ὧν. οἷς. ἅ.

Articuli ppositiui & pro nominibus iterrogatiuis accipiũtur. τῷ enim ἀντὶ τοῦ τίνι. καὶ τόν. ἀντὶ τοῦ τίνα. & in aliis similiter.

Sumuntur etiam & pro demonstratiuo pronomine. τὸν enim pro τοῦτον & τὴν pro ταύτην. & sic in aliis. Etiam cum δὲ coniunctione compositi demonstratiua pronomina fiunt, ut ὅδε. ἀντὶ τοῦ οὗτος & ἥδε ἀντὶ τοῦ αὕτη. & τόδε pro τοῦτο. & in aliis casibus similiter.

Articali suppositiui cum nomine infinito τίς compositi relatiua fiunt. ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅστις. οὗτινος. ᾧτινι. ὅντινα. πληθ. οἵτινες. ὧντινων. οἷστισι. οὕστινας. θηλυκὰ ἑνικά. ἥτις. ἧστινος ᾗτινι. ἥντινα. πληθ. αἵτινες. ὧντινων. αἷστισι. ἅστινας. οὐδέτερα ἑνικὰ ὅ, τι. οὗτινος. ᾧτινι. ὅ, τι. πληθ. ἅτινα. ὧντινων. οἷστισι. ἅτινα. Etiã si cũ περ cõiũctione repletiua cõponãtur tantũdẽ possũt. ut ὅσπερ. ἀντὶ τοῦ

ὅστις. & ἥπερ ἀντὶ τοῦ ἥτις. & ὅπερ ἀντὶ τοῦ, ὅτι. Eodē modo si cū aliis coniunctionibus cōponantur. γε scilicet: & δή. ἀρσενικὰ ἑνικὰ. ὅπερ. οὗπερ. ᾧπερ. ὅνπερ. θηλυκὰ ἑνικὰ ἥπερ. ἧσπερ. ᾗπερ. ἥνπερ. Οὐδέτερα ἑνικὰ. ὅπερ. οὗπερ. ᾧπερ. ὅπερ.

Τέλος τῶν ἄρθρων

Περὶ ἀντωνυμιῶν.

Ἀντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν. ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη. .i. Pronomen est pars orōnis declinabilis pro nomine assūpta. Dicit̄ aūt ἀντωνυμία ἀπὸ τῆς ἀντὶ qđ est pro, & ὄνομα nomē τροπῇ τοῦ πρώτου ο εἰς ω μέγα. τοῦ δευτέρου δὲ εἰς υ hēt aūt accidentia q̄ttuor. genera. numeros. casus. & personas. Quidā addunt species & figuras. τῶν δ' ἀντωνυμιῶν. ἡ μὲν πρωτότυπος. ἡ δὲ κτητικὴ. ἡ δὲ δεικτικὴ. ἡ δὲ ἀναφορικὴ. ἡ δὲ σύνθετος. hoc est. Pronominū. Aliud quidē primitiuū. aliud possessiuum. aliud demonstratiuū aliud relatiuum. aliud aūt compositum. Primitiua quidē tria esse oportet quādoquidē inuenta sunt ut tres distinctas significent personas. ἐγὼ primā. σὺ secūdam. ὅς tertiam. Quēadmodum in uerbis quorum declinationes θεματικαὶ appellantur. hoc est positiuæ. quoniam unaquæq; uox sui ipsius est positio, nec altera ab altera regulatur, quod nō aliis orōnis partibus declinabilibus euenit, quorum inflexiones cōsequētia uocis procedūt. Sed quoniā huiusmodi p̄nomina primitiua uario modo reperiunt̄ tā in recto q̄ in obliquis s̄m uarium linguarū usū nō ab re duximus eorum singula per omnes numeros & casus s̄m diuersa idiomata uariari.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἑνικά. ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν ἐγώ. ἀττικῶς δὲ ἔγωγε προπαροξυτόνως. Δ. ρ. δός. οἱ ἑλών, οὔτι φθονέω. κέλομαι παρ' ἔγωγε. & est pars una oratiōis cōposita, nam si duæ essent orōnis partes ἐγώγε, dicendū fuisset. sicut ἐγώ μιν. Omnis enim dictio habens acutū accentū super extremam sequente enclitica dictione in eadē syllaba seruat accentū. ut καλὸς καλόσγε. σοφὸς σοφόσγε sic igitur ἐγὼ ἐγώγε. καὶ δωρικῶς

ἐγὼν. θεό. ἐν θυωνίχῳ. τᾶμος ἐγὼν τὰν ἴσχης τὺ θυώνιχε. καὶ ἐγώνη. quod
apud poetas διὰ τὴν χασμῳδίαν τῶν φωνηέντων hoc est, iatum in
usu non est. ¶ γενικὴ κοινῶς μὲν ἐμοῦ, καὶ μοῦ. ἀφαιρέσει τοῦ ε. & ē en-
clitica dictio ut τοῦ τό μου σκόπει. ἰωνικῶς δὲ ἐμέο διαλύσει τῆς ου εἰς
εο. καὶ παρενθέσει τοῦ ι. ἐμεῖο. λ. α. ἀλλὰ πίθεσθ' ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστον
ἐμεῖο. καὶ προσθέσει τῆς θεν συλλαβῆς ἀττικῶς ἐμέοθεν. καὶ συγκοπῇ ἐμέ
θεν. λ. ο. εἵνεκεν ἄνευ ἐμέθεν. καὶ ἀθηναίης ἀγελείης. καὶ δωρικῶς. καὶ αἰολι-
κῶς ἐμεῦ, τροπῇ τῆς ου εἰς ευ. θεό. ἐν ἱέρωνι. οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὅς ἐξ ἐμεῦ
οἴσεται οὐδέν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, μεῦ quod inclinatur. θεό. ἐν φαρμα-
κευτρίᾳ. χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην. ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάνθη. ἡ δοτικὴ. κοινῶς
μὲν ἐμοὶ ὀξυτόνως. καὶ μοι κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε. & ē enclitica dictio,
ut τοῦ τό μοι λέγε. ἀττικῶς δὲ ἔμοιγε προπαροξυτόνως, ὥσπερ ἔγωγε. λ. α.
παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, οἵ κέ με τιμήσουσι. καὶ δωρικῶς ἐμίν. θεό. ἐν νομεῦ-
σι. δῶρον ἐμὶν νιν ἔλειπε. ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς. ἡ αἰτιατικὴ ἐμὲ ὀξυτό-
νως. καὶ με. ἀφαιρέσει τοῦ ε, & est enclitica dictio. ut τοῦτό με δίδα-
σκε. κλητικὴ δὲ οὐκ ἔστι. ¶ δυϊκά. ἡ εὐθεῖα. καὶ αἰτιατικὴ νῶϊ. καὶ ἀπο-
κοπῇ τοῦ ι νώ, quod acuitur, sicut τὼ καλώ. quandoquidem no-
minatiuus dualis in ω desinens nunquam circunflectitur. καὶ αἰο-
λικῶς. καὶ δωρικῶς ἄμμε. sm analogiam nominatiui pluralis æolici
ἄμμες quo numero usus est θεό. ἐν ὁδοιπόροις. ἀλλὰ τίς ἄμμε, τίς κρι-
νεῖ. καὶ ἐν δάφνιδι καὶ μενάλκᾳ. τίς ἄμμε κρινεῖ. τίς ἐπάκοος ἔσσεται
ἀμῶν. Sæpius tamen poetæ pro accusatiuo plurali accipere cōsue-
uerunt. λ. α. ἀτρεΐδη. νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω. καὶ κόϊντος
βιβλίῳ δωδεκάτῳ. μίμνετε εἰσόκεν ἄμμε ποτὶ πτόλιν εἰρύσσωσι. καὶ
θεό. ἐν θερισταῖς. ἦ καλὰς ἄμμε πόων ἐλελάθη βῶκος ἀοιδάς. ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς.
ἡ γενικὴ. καὶ δοτικὴ νῷϊν. καὶ νῷν subscripto ι κατὰ συναίρεσιν. iccirco
circunflectitur. ¶ πλη. ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν ἡμεῖς ἰωνικῶς δὲ ἡμέες.
καὶ δωρικῶς ἁμές. καὶ αἰολικῶς ἄμμες geminato. μμ. Δ. ι αὐτοῦ γὰρ
κε. καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον. ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν ἡμῶν, ἰωνι-
κῶς δὲ ἡμέων. κατὰ διαίρεσιν. λ. γ. ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος. καὶ

μοῖρα τέτυκται. τεθναίη. καὶ ἡμείων. παρενθέσει τοῦ ι. Δ. ω. οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο νευρὴν ἐντανύσαι. & in eodem. οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα. καὶ δωρικῶς. ἁμῶν. θεό. ἐν φαρμακευτρίᾳ. ἢ ῥ' οὐκ ἄλλοτι τερπνὸν ἔχει. ἁμῶ δὲ λέλασαι. καὶ αἰολικῶς ἀμμέων κατὰ ἀναλογίαν τοῦ ἄμμες. ἡ δοτική. ἡμῖν κοινῶς μόνον. ultima producta. obquam rem circunflectitur. eadem uero nonnunquam apud poetas corripitur. atq; acuitur ἡμὶν iones tamen: & attici sæpe circunflectunt penultimam ἧμιν. Homerus, ὦ φίλοι οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι. καὶ δωρικῶς ἁμὶν ὀξυτόνως extrema existente correpta. θεό. ἐν θαλυσίοις. πολλαὶ δ' ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο. Si uero producta sit circunflectitur θεό. ἐν ὀδοιπόροις. χ' ἁμῖν ἐστὶ κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει. καὶ αἰολικῶς ἄμμιν. Δ. μ. ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφησαν. καὶ ἄμμι ἄνευ τοῦ ν. Δ. α. χαῖρε ξεῖνε παρ' ἄμμι φιλήσεαι. ἡ αἰτιατική, κοινῶς μὲν ἡμᾶς. ἰωνικῶς δὲ ἡμέας. Δ. δ. ἐνδ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν. καὶ ἁμᾶς δωρικῶς. καὶ ἄμμας αἰολικῶς, ἐκ τοῦ ἄμμες κατὰ ἀναλογίαν. Dubitari solet hoc in loco, an η aspirato in α conuerso δωρικῶς. καὶ αἰολικῶς. etiã aspirato in tenuem spiritum ubiq; mutanda sit. Nam sunt nonnulli qui asserunt omnino ἀ tenui spiritu scdm regulas scribendum esse, solum illud thocriti excipientes, hoc est ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα. pro ἡδύ, quod ab omnibus aspiratur. Sunt & qui articulos quoq; excipiant, quos quidẽ pari modo aspirari uolunt. Sed his aduersari uidetur poetarum autoritas. Nam regula est quod quæuis tenuium, hoc est. κ. π. τ. sequẽte uocali aspirata, in propriam uertitur aspiratam. alioqui immutabilis remanet. Vnde consequens est ut quæuis uocalis aspirata sit, ubicunq; euenit quampiam tenuium ante ipsam uocalem in propriam aspiratam uersam esse. ut χ' ἁμῖν. ἀφικέσθαι. καθ' ἡμᾶς. Igitur ubicunq; aliqua tenuium in propriam aspiratam cõuersa fuerit sequente uocali, apparet illam omnino esse aspiratã

quod omnibus orationis partibus contingere uidetur ubi dictio a u[o]cali aspirata principiũ habet. Igitur & ᾱ, siue p se, siue ex η̄ aspirata fiat more dorico. θεό. ἐν θεριστάῖς· πάϊδ' ὧν ταρ χ' ἀφεῖσθε· θεαὶ καλὰ πάντα ποεῖτε. καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ. ὡς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁματέρῃσι θύραισι. ἀντὶ τοῦ ἡμετέραις. πίνδαρος ἐν ὀλυμπίοις. μήκεθ' ἁλίου σκοπεῖ ἄλλο θαλπνότερον. ἀντὶ τοῦ ἡλίου. idẽ. ἀνὶ χ' ἁφαίστου τέχναισι χαλκελάτῳ πελέκει. ἀντὶ τοῦ ἡφαίστου. Quid igitur censendũ de plurali numero primæ psonæ pronominis, in cuius casib⁹ oĩbus η̄ aspirata in ᾱ uertit dorico more & æolico. an ᾱ quoq; aspirandũ sit, an tenui spũ scribendũ. Dicendũ q cũ pluralis numerus hui⁹ primæ psonæ uarius sit p oẽs suos casus, & ẽt uariã hẽat litteraturam scdm linguarũ diuersitatẽ, discernẽda sũt quænã sint dorũ ppria & q æolũ. Nam ἅμες simplici μ. & ἁμῶν. & ἁμῖν. & ἁμᾶς. dorũ sũt ppria ieccirco aspirãda. ἄμμε uero, & ἄμμες. & ἄμμων. & ἄμμιν, siue ἄμμι. & ἄμμας æolũ sunt ppria. igit tenui spũ scribẽda, qñquidem æoles oĩo aspirationẽ ignorãt, & si dores iis quoq; dictionibus nõ aspiratis frequẽti in usu hẽant. θεό. ἐν θυσνίχῳ ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδέδοκτο. καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ. θέστυλι. ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πόλιν ὠρύονται.

¶ παραδείγματα. ἑνικά.

¶ Η' εὐθεῖα. ἐγώ κοινῶς. ἔγωγε ἀττικῶς. ἐγών καὶ ἐγώγη δωρικῶς. ἡ γενικὴ ἐμοῦ καὶ μοῦ κοινῶς. ἐμέο καὶ ἐμοῖο ἰωνικῶς. ἐμέθεν καὶ ἐμέθεν ἀττικῶς. ἐμεῦ. καὶ μεῦ δωρικῶς. καὶ αἰολικῶς. ἡ δοτικὴ. ἐμοί. καὶ μοί κοινῶς. ἔμοιγε ἀττικῶς. καὶ ἐμίν δωρικῶς. ἡ αἰτιατικὴ ἐμέ. καὶ με. κλητικὴ οὐκ ἔστι. ¶ δυϊκά. ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ. νῶϊ. καὶ νώ κοινῶς. καὶ ἄμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς. ἡ γενικὴ. καὶ δοτικὴ. νῶϊν. καὶ νῷν. ¶ πληθ. εὐθεῖα ἡμεῖς κοινῶς. καὶ ἡμέες ἰωνικῶς καὶ ἅμες δωρικῶς, καὶ ἄμμες αἰολικῶς. ἡ γενικὴ ἡμῶν κοινῶς. καὶ ἡμέων. καὶ ἡμείων ἰωνικῶς. καὶ ἁμῶν δωρικῶς. καὶ ἄμμων αἰολικῶς. ἡ δοτικὴ ἡμῖν κοινῶς περισπωμένως. ἡμίν ποιητικῶς. ὀξυτόνως. ἧμιν ἀττικῶς προπερισπωμένως. ἁμίν δωρικῶς. ἄμμιν. καὶ ἄμμι αἰολικῶς. ἡ αἰτιατικὴ ἡμᾶς κοινῶς. καὶ ἡμέας ἰωνικῶς. καὶ ἁμᾶς δωρικῶς. καὶ ἄμμας αἰολικῶς.

¶ Τοῦ δευτέρου προσώπου.

¶ Ἑνικά. ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν σύ. δωρικῶς δὲ τύ. τροπῇ τοῦ σ εἰς τ. quod acuitur sicut & σύ θεό. ἐν θύρσιδι. ἀλλὰ τὺ γὰρ δὴ θύρσι τὰ δάφνιδος ἄλγεά εἴδε. καὶ τύνη. προσθέσει τοῦ νη. sicut ἐγώνη penultima producta licet σῦ corripiatur. λ. τ. τύνη δ᾽ ἡφαίστοιο παράκλυτα τεύχεα δέξο. ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν σοῦ. ἰωνικῶς δὲ σέο. διαλύσει τῆς ου εἰς εο. Δ. β. ταῦτα δ᾽ ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι. καὶ παρενθέσει τοῦ ι σεῖο. λ. γ. ζεῦ πάτερ οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. καὶ ἀττικῶς σέθεν. καὶ σέθεν κατὰ συγκοπήν. λ. θ. ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι. σέθεν δ᾽ ἐγὼ οὐ ἀλεγίζω. καὶ δωρικῶς. καὶ αἰολικῶς σεῦ. ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὡς ἐμεῦ ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. θεό. ἐν ἐπιταφίῳ τοῦ βίωνος εἰς σέ τι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁ μιτυλάνα. καὶ τεῦ. τροπῇ τοῦ σ εἰς τ. θεό. ἐν ὁδοιπόροις. οὗτος αὐτὰν σύριγγα λαθών ἔκλεψε κομάτας. ἡ δοτικὴ κοινῶς μὲν σοί. δωρικῶς δὲ τοί. θεο. ἐν θύρσιδι. αἴγα τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι. καὶ τίν. θεό. ἐν φαρμακευτρίᾳ. φαῖνε καλόν. τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα δαῖμον. καὶ τεΐν πλεονασμῷ τοῦ ε. λ. λ. ζεύς με πατὴρ προέηκε τεΐν τάδε μυθήσασθαι. καὶ καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. εὐμήδης ἐδίδαξε τεΐν κεχαρισμένος ἱρεύς. ἀντὶ τοῦ σοί dicuntur autem τίν. & τεΐν μονόπτωτα, καὶ μοναδικά. & poetica sunt. ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν σέ. δωρικῶς δὲ τέ. θεό. ἐν θύρσιδι. αἴκα δ᾽ αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας ἐς τὲ καταῤῥεῖ ἁ χίμαρος. καὶ τύ, quod inclininatur cum sit accusatiui casus, quemadmodum & σέ. θεό. ἐν συρακουσίαις. δάκρυε ὅσσα θέλεις. χωλὸν δ᾽ οὐδέν τυ γενέσθαι. ἡ κλητικὴ σύ. secundum aliquos. ¶ Δυϊκά ἡ εὐθεῖα. καὶ αἰτιατικὴ σφῶϊ. καὶ σφώ. ἀποκοπῇ τοῦ ι, iccirco acuitur quemadmodum & νώ. καὶ αἰολικῶς, καὶ δωρικῶς ὔμμε. ἐκ τοῦ ὔμμες κατὰ ἀναλογίαν. quo numero pindarus usus est in olympiis cum duobus fratribus tm̄ scriberet. ὔμμε δ᾽ ἐκλάρωσεν πότμος ζηνὶ γενεθλίῳ. ἀντὶ τοῦ σφώ. Sæpius tamen poetæ pro accusatiuo plurali accipere consueuerunt sicut ἄμμε. θεό. ἐν ὁδοιπόροις. αἶγες ἐμὲ θαρσεῖτε κερουχίδες αὔριον ὔμμε πάσας ἐγὼ λουσῶ. ἡ γενικὴ, καὶ δοτικὴ σφῶϊν. καὶ σφῷν κατὰ συναίρε-

σέο.

σεῦ ἀπὸ σοῦ· doricos et aeolicos.

δωρικῶς. τοί.

σιν subscripto ῑ. iccirco circunflectitur. sicut τῷ.

¶ πληθυντικά. ἡ εὐθεῖα. κοινῶς μὲν ὑμεῖς. ἰωνικῶς δὲ ὑμέες. καὶ δωρικῶς ὕμες. καὶ αἰολικῶς ὔμμες. λ. ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον. ἡ γενική. κοινῶς μὲν ὑμῶν. ἰωνικῶς δὲ ὑμέων. Δ. ῑ. ὑμέων δ᾽ ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω. καὶ ὑμείων. παρενθέσει τοῦ ῑ. Δ. φ. μή δέ τις ὑμείων, τοῦ γ᾽ εἵνεκα θυμὸν ἀχεύω ἐνθάδε δαινύσθω. & apollonius ii argonauticorum. αὐτῶν θ᾽ ὑμείων ὄνομα κλυτὸν. ἠδὲ γενέθλην. καὶ ὑμμέων αἰολικῶν. ἡ δοτική κοινῶς μὲν ὑμῖν περισπωμένως. poetæ tamen nunc producunt extremam, nunc corripiunt sicut ἧμιν. iccirco acuitur, extrema existente correpta. καὶ δωρικῶς ὑμὶν ὀξυτόνως. καὶ αἰολικῶς ὔμμιν. Δ. κ. φαίηκες. πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι. καὶ ὔμμι. Δ. β. πειρήσω ὡς ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἱήλω. ἡ αἰτιατική κοινῶς μὲν ὑμᾶς. ἰωνικῶς δὲ ὑμέας. Δ. φ. εἴπαθ᾽ ὅπως ὑμέας κραδίη. θυμός τε κελεύει. & apollonius scdo argonauticorum. ὡς δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀπήμονας ἐξεσάωσε. καὶ ὔμμας. ἐκ τοῦ ὔμμες κατ᾽ ἀναλογίαν.

¶ Aduertendum est hoc in loco pluraliter numerũ secundæ personæ. a plurali primæ litteratura differre, quia pluralis primæ ab η̄ uocali longa per omnes suos casus principiu; habet quæ ἔθει δωρικῷ καὶ αἰολικῷ in ᾱ mutatur. Pluralis uero scdæ ab ῡ uocali ancipiti. quæ licet ubiq; aspiranda sit per cōmunem regulam. Eoles tñ hanc omnino abnuentes, ῡ quoq;, & si in principio dictionis existat, tenui spiritu ubiq; scribi uolũt. iccirco quæ eolum sunt propria tenui spiritu scribenda esse. hoc est ὔμμε ὔμμες ὐμμέων. ὔμμιν. ὔμμας.

¶ παραδείγματα.

Ἑνικά. ἡ εὐθεῖα. κοινῶς μὲν σύ. δωρικῶς δὲ τύ. καὶ τύνη. ἡ γενική. σοῦ κοινῶς. καὶ σέο, καὶ σεῖο ἰωνικῶς. καὶ σέοθεν, καὶ σέθεν ἀττικῶς. καὶ σεῦ. καὶ τοῦ δωρικῶς. καὶ αἰολικῶς. ἡ δοτική. σοὶ κοινῶς. καὶ τοὶ. δωρικῶς. καὶ τὶν. καὶ τεῖν ποιητικῶς. ἡ αἰτιατική. σὲ κοινῶς. καὶ τὲ. καὶ τὺ δωρικῶς. ἡ κλητική σύ. ¶ δυϊκά ἡ εὐθεῖα. καὶ αἰτιατική σφῶϊ. καὶ σφὼ κοινῶς. καὶ ὔμμε αἰολικῶς. καὶ δωρικῶς. ἡ γενική. καὶ δοτική σφῶϊν. καὶ σφῷν.

Πληθ. ἡ εὐθεῖα ὑμεῖς κοινῶς. καὶ ὑμέες ἰωνικῶς. καὶ ὕμες δωρικῶς. καὶ ὕμμες αἰολικῶς. ἡ γενικὴ ὑμῶν κοινῶς. καὶ ὑμέων. καὶ ὑμείων ἰωνικῶς, καὶ ὑμμέων αἰολικῶς. ἡ δοτικὴ ὑμῖν κοινῶς περισπωμένως. καὶ ὑμίν ποιητικῶς. καὶ δωρικῶς ὀξυτόνως. καὶ ὕμμιν. καὶ ὕμμι αἰολικῶς ψιλουμένως. ἡ αἰτιατικὴ ὑμᾶς κοινῶς. καὶ ὑμέας ἰωνικῶς. καὶ ὕμμας αἰολικῶς.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ἑνικά. ἡ εὐθεῖα ὅς, quod frequentissimũ est apud platonẽ ἦ δ' ὅς inquit ille. καὶ ἴ ſm ueteres nũc aũt inusitata. ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν οὗ. λ. ω. ἷξεν δ' ἐς κλισίην οὗ ἠέος. ἰωνικῶς δὲ ἕο διαλύσει τῆς ου διφθόγγου. λ. ε. ἡ δὲ μέγ' ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν. καὶ εἷο. παρενθέσει τοῦ ι. λ. δ. ἀλλά γ' ὃν ἤτ' γείνατο εἷο χερεία μάχη. καὶ ἀττικῶς ἕθεν καὶ ἕθεν. λ. ζ. ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρὶ ἥρω ἄδρηστον. καὶ δωρικῶς. καὶ αἰολικῶς εὗ. ἐκ τῆς ου διφθόγγου. λ. υ. εἴ πως εὗ πεφίδοιτο λαβών. καὶ ζωὸν ἀφείη. καὶ. Δ. τ. ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο φρίξας εὐλοφίην. ἀντὶ τοῦ οὗ. ἡ δοτική. οἷ περισπωμένως. καὶ ἑοῖ. ἡ αἰτιατικὴ ἕ. καὶ ἑέ. λ. υ. ἑὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι. καὶ. λ. ω. σκύζεσθαι οἷ φησὶ θεούς. ἑὲ δ' ἔξοχα πάντων. & hæc oia aspirantur, quia omne pronomen abiiciens σ κατ' ἀρχὴν aspirat σός. ὅς. σοῦ οὗ. σέθεν ἕθεν. σοί οἷ. σὲ ἕ. καὶ ἑέ. Est & alius accusatiuus in ιν ab inusitato nto ἴ, qui nunc. μ. nunc ν. κατ' ἀρχὴν suscipiens μὶν facit & νὶν δωρικῶς, & est omnis generis, & accusatiui casus tam singularis q̃ pluralis pro αὐτόν. αὐτήν. αὐτό. αὐτούς. αὐτάς. αὐτά. appellaturq; μονόπτωτος. siue μοναδικός, & apud poetas frequẽtissimo hẽtur in usu. ut illud homeri uulgatissimũ. καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. καὶ καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. πῶς καί μιν δικταῖον ἀείσομεν. ἠὲ λυκαῖον. καὶ θεό. ἐν θύρσισι. φαίης κὲν γήων νινὸ σον πένος ἐλλοπιεῦσιν, ἀντὶ τοῦ αὐτόν. Et in plurali licet raro inueniatur. Δ. ρ. θύραι δ' εὐεργέες εἰσὶ δικλίδες οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο. ἀντὶ τοῦ αὐτὰς τὰς θύρας. Δυϊκά. ἡ αἰτιατικὴ σφωέ. καὶ σφὲ ὀξυτό-

νως. & ambo enclitica sunt, & accusatiui casus tm̄ quandoq̄dem in pronominibus nullus rectus est encliticus, λ. ᾱ. τίς τ᾽ ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. & illud γίνωσκε γὰρ σφε πάρος. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφωῒν ὀξυτόνως. καὶ ἐγκλίνεται. Δ. δ. ἀλλ᾽ εἴ περ ἔι σφωϊν κατα λύσομεν ὠκέας ἵππους ἀντὶ τοῦ αὐτῶν & in datiuo. λ. ᾱ. καί σφωϊν δὸς ἄγειν. ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς. Differt autem σφωῒν genitiuus dualis tertiæ personæ a genitiuo secundæ accentu tantū, nam genitiu⁹ scdæ circunflectit penultimam. genitiuus uero tertiæ acuit extremam, & est encliticus, quam differētiam homerus plane ostēdit ἰλιάδος θ. Nam cum uellet iuppiter iunonem, & palladē inhibere ne achiuis fauerent, irim ad eas misit, ut hoc eis absentib⁹ minitando nunciaret, sic inquiens, γυιώσω μὲν σφωῒν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. pro τοὺς ἵππους αὐτῶν. Cum uero iris iunoni. & palladi mandata iouis refert tanquā scdas personas eas alloqtur inquiens γυιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. pro τοὺς ὑμῶν ἵππους. καὶ σφίν. ἀπὸ τοῦ σφωῒν. sicut σφὲ ἀπὸ τοῦ σφωὲ.

Πληθ. ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν σφεῖς ἰωνικῶς δὲ σφέες. καὶ δωρικῶς σφές. ἡ γενικὴ σφῶν κοινῶς. καὶ σφέων, καὶ σφείων ἰωνικῶς. ἀπολλώνιος argonat. tertio. καὶ οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε, χάλκεα δὲ σφεων ἦν στόματα. καὶ. λ. λ. ἐκ γάρ σφεων χειρῶν φύγοι ἡνία σιγαλόεντα. καὶ. λ. δ. ὦσαι ἀπὸ σφείων. ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη. ἡ δοτικὴ σφίν ἰωνικῶς. λ. γ. ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνη. καὶ σφὶ. Δ. δ. παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεα κύπελλα. καὶ σφίσιν. κατὰ πλεονασμόν. καὶ πάντα ἐγκλίνονται. ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν σφᾶς. ἰωνικῶς δὲ σφέας ἐγκλιτικῶς. καὶ ψὲ δωρικῶς. θεὸς ἐν νομεῦσιν. ἢ πᾶψε κρύβδαν τὰ πρόβατα πάσας ἀμέλγες, ἀντὶ τοῦ αὐτάς. Volunt enim quidā σφᾶς accētū hr̄e circūflexū tanquā cōtractū ἐκ τοῦ σφέας κατὰ κρᾶσιν. sic σφῶν ἐκ τοῦ σφέων. Quidā uero cōtrariū sētiētes uolūt σφάς primū eē natura, & ab eo σφέας dduci κατὰ πλεονασμὸν siue ἐπέκτασιν τοῦ ε. Sic σφῶν primū eē, a quo σφέων. Sic σφὶν a quo σφίσιν. quā-

do qđ̃ & σφέων. & σφίσιν. & σφέας inclinantur· sicut eorum pfecta
ut herodianus asserit, & Ioãnes charax grãmatic⁹ ἐν τῷ περὶ τῶν
ἐγκλινομένων quod minime pati possent si ut disyllaba perfecta
essent cum grauitona existant. Nam regula est. ὅτι βαρύτονος κα
τὰ πάθος μὲν ἐγκλίνεται. φύσει δε. οὐδαμῶς & altera similis. βαρύ-
τονος παρ λέξις. οὐκ ἐγκλίνεται. εἰ μὴ κατὰ πάθος εἴη βαρεῖα. Igitur cum
hæc grauitona sint. & uere enclitica apparet illa non natura, sed
κατὰ πάθος esse grauitona alioqui non inclinarentur. Δ. γ. τῷ
καί σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον. & λ. κ. ἀπότε σφισι ὕπνος
ὄλωλεν. & λ. δ. καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Sic
σέο ἐκ τοῦ σοῦ κατὰ διαίρεσιν. & ἕο. & ἕθεν. ἐκ τοῦ οὗ grauitona quidem
sunt. sed κατὰ πάθος. quandoquidem & ipsa pariter inclinantur,
sicut σφέας. λ. γ. ὥς σεο νῦν ἔραμαι. καὶ. Δ. ξ. ἐπεί ἑο κήδετο λίην. καὶ. λ.
α. ἐπεὶ οὗ ἕθεν ἐσὶ χερείων. Nam quæ per πάθος fiunt nullis tenen-
tur regulis: quibus perfectæ dictiones arctari solent seruãt tamẽ
suorum perfectoru3 proprietates, ut est illud homeri. Δ. β. ὅς πο
τ' ἐν ὑμῖν, τοῖσδεσι βασίλευε. ἀντὶ τοῦ τούτοις. & λ. κ. χαῖρε θεὰ τοῖσ
δεσι. Est enim τοῖς datiuus pluralis articuli prepositiui, qui per
communem regulam circunflectitur. quæ talis est πᾶσα γενικὴ.
καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος. ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἔχουσα τὸν τόνον περι-
σπᾶται. cui si duæ addantur syllabæ κατὰ πάθος & fiat trisyllabus
τοῖσδεσι. ut in tertia simplicium declinatione dictum est. non ob
hoc fit aliqua accentus innouatio licet cuidam cõmuni regulæ
accentuũ liquido aduersetur, quæ est. πρὸ δύο συλλαβῶν περι-
σπωμένη οὐ τίθεται. quod etiam Eustathius manifeste asserit. Δ.
φ. sic inquiens. τοῖσδεσι οὐκ ἄν προπαροξυνθείη εὐλόγως. διὰ τὸ πρὸ
δύο συλλαβῶν ἔχειν τὸν τόνον. οὐκ ἂν ἡ ἐπέκτασις ἀλλοιώσοι τὴν τόνω-
σιν τοῦ ἄρθρου τῆς δοτικῆς. hoc est. τοῖσδεσι non acueret rationabi-
liter antepenultimam eo ꝙ ante duas syllabas tonũ hẽat. nõ enĩ
ἐπέκτασις mutare posset tonũ articuli datiui. Quare non mirã-

dum si supra dicta pronomina grauitona regulis omnino aduersantibus inclinantur quandoquidē nō natura. sed secundū πάθος talia sunt, σφὰς igitur cū perfecta dictio sit, & primū natura, ut ostendimus, acui potius q̃ per crasim circūflecti consentaneū est.

¶ παραδείγματα.

Ενικά. ἡ εὐθεῖα ἵ. καὶ ὅς. ἄχρησα. ἡ γενικὴ οὗ κοινῶς. καὶ ἕο. καὶ εἷο ἰωνικῶς. καὶ ἕοθεν. καὶ ἕθεν ἀττικῶς. καὶ εὗ δωρικῶς. καὶ αἰολικῶς. ἡ δοτικὴ οἷ. περισπωμένως. καὶ ἕοι. ἡ αἰτιατικὴ ἕ, καὶ μίν. καὶ νίν δωρικῶς. ¶ δυϊκά. ἡ αἰτιατικὴ σφωέ. καὶ σφὲ ὀξυτόνως. ἡ γενικὴ. καὶ δοτικὴ σφωΐν ὀξυτόνως. ¶ πλη. ἡ εὐθεῖα σφεῖς. κοινῶς. καὶ σφεες ἰωνικῶς. καὶ σφὲς δωρικῶς. ἡ γενικὴ σφῶν κοινῶς. καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς. ἡ δοτικὴ. σφὶν. καὶ σφὶ. καὶ σφίσιν. ἡ αἰτιατικὴ. σφὰς κοινῶς. καὶ σφέας ἰωνικῶς. καὶ ψὲ δωρικῶς.

¶ περὶ κτητικῶν ἀντωνυμιῶν.

POssessiua uero pnomina a primitiuis deriuata sūt octo ἐμὸς. σὸς. ὅς. νωΐτερος. σφωΐτερος. ἡμέτερος. ὑμέτερος. σφέτερος. Quorū tria a genitiuis singularibus fiūt, hoc est ἐμὸς. ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. σὸς ἀπὸ τοῦ σοῦ ὅς ἀπὸ τοῦ οὗ. Duo uero a ntis dualibus, uidelicet νωΐτερος. ἀπὸ τοῦ νῶϊ. σφωΐτερος. ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. & hæc de duobus tm̄ dñr. A duali numero tertiæ psonæ nō fit pronomen possessiuū. quoniam σφωὲ nō est nominatiui casus, a quo deducendum fuerat. sed accusatiui tm̄. A nominatiuis uero pluralibus tria fiūt ἡμέτερος, ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς. ὑμέτερος. ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς. σφέτερος, ἀπὸ τοῦ σφεῖς. Et hæc omnia trium sunt generū. Masculina quidē, & neutra tertiā declinationē simpliciū sequūtur. Fœminina uero secundā, & in eorū declinationibus articulos suscipiūt tanq̃ adiectiua nomina. ὁ ἐμὸς. τοῦ ἐμοῦ. τῷ ἐμῷ. τὸν ἐμόν. sicut ὁ καλὸς τοῦ καλοῦ. τῷ καλῷ. τὸν καλόν. ἡ ἐμή. τῆς ἐμῆς. sicut ἡ καλὴ τῆς καλῆς. τὸ ἐμόν. τοῦ ἐμοῦ. sicut τὸ καλόν. τοῦ καλοῦ. & sic de aliis. Desinentia uero in ρος mittunt fœmininum in ᾱ, & id quoq; in obliquis seruant ὁ νωΐτερος. ἡ νωϊτέρα. τῆς νωϊτέρας. τῇ νωϊτέρᾳ. ὁ σφωΐτερος. ἡ σφωϊτέρα. τῆς σφωϊτέ-

ρας. τῆς σφωϊτέρα. καὶ τὰ λοιπά.

Alia possessiua pter supradicta apud poetas inueniuntur, ut τεός. τεή. τεόν. δωρικῶς. ἀντὶ τοῦ σός. σή. σόν. θεο. ἐν θύρσιδι. ἅδιον ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος. ἀντὶ τοῦ σόν. & ἑός. ἑή. ἑόν. ἀντὶ τοῦ. ὅς. ἥ. ὅν. Sunt & alia quæ a nominatiuis pluralib⁹ δωρικῶς deriuant. hoc est ἄμες. ὔμες. σφές. ἀπὸ τοῦ ἄμες. ἀμός. ἀμή. ἀμόν. pro ἡμέτερος. ἡμετέρα. ἡμέτερον θεο. ἐν διοσκούροις. ἐγγὺς ὁρᾷς οὐ σύμε. ἀμὸς κεκλήσεθ᾽ ὁ πύκτης. pro ἡμέτερος ὁ πύκτης. & λ. θ. τὰ δ᾽ ὀυμένος ἀμὸν ἐρύξει. ἀπὸ δὲ τοῦ ὔμες. ὑμός. ὑμή. ὑμόν. pro ὑμέτερος. ὑμετέρα. ὑμέτερον. λ. ν. ἦ κε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμή. pro ἡ μετέρα. ἀπὸ δὲ τοῦ σφές. σφός. σφή. σφόν. ἀντὶ τοῦ σφέτερος. σφετέρα σφέτερον. κόϊντος libro tertio. μνησάμενος. σφοῦ παιδὸς εὔφρονος ἀντιλόχοιο. pro σφετέρου. Annotandũ etiã genitiuos singulares deriuatiuoꝝ pronominum in ου κοινῶς desinentes διὰ τοῦ οιο omnino enũtiari ἀττικῶς. καὶ ἰωνικῶς. sicut & genitiuos noium tertiæ declinatiõis simpliciũ, cũ & hæc ad ipsã declinationẽ referãt. ut ἐμός. ἐμοῦ ἐμοῖο. sicut καλὸς καλοῦ καλοῖο. σός σοῦ σοῖο. & alia similiter. Differt autem a genitiuo primitiui penultima tm̃. Nam gtũs primitiui ꝑ ει diphthongo scribitur. ἐγώ ἐμοῦ ἐμεῖο. Deriuatiui uero οι ἐμός. ἐμοῦ. ἐμοῖο.

Demonstratiua autem duo. οὗτος. καὶ ἐκεῖνος. Et hæc quoq; trium sunt generum quorum cõmunis inflexio talis est.

Ἑνικὰ ἀρσενικά. οὗτος. τούτου. τούτῳ. τοῦτον.
Ἑνικὰ θηλυκά. αὕτη. ταύτης ταύτῃ ταύτην.
Ἑνικὰ οὐδέτερα. τοῦτο. τούτου. τούτῳ τοῦτο.
Ἑνικὰ ἀρσενικὰ ἐκεῖνος. ἐκείνου. ἐκείνῳ. ἐκεῖνον.
Ἑνικὰ θηλυκὰ ἐκείνη. ἐκείνης. ἐκείνῃ. ἐκείνην.
Ἑνικὰ οὐδέτερα. ἐκεῖνο ἐκείνου. ἐκείνῳ ἐκεῖνο.

Quibus attici addentes ι κατὰ προσχηματισμὸν. ac extremam acuentes sic proferre consueuerunt,

Οὑτοσί. τουτουί. τουτῳί. τουτονί. ὦ οὗτος.

αὑτηΐ. ταυτησί. ταυτηΐ. ταυτηνί.
τουτοΐ. τουτουΐ. τουτωΐ. τουτοΐ. καὶ τουτί. καὶ τοδί.
ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ. σαφῶς παρ' ὁ θεὸς εἴπε μοι τοδί.

¶ Ἐκεινοσί. ἐκεινουί. ἐκεινῳί. ἐκεινονί. καὶ τὰ λοιπά.
Aeoles uero auferentes ε, dicunt κεῖνος. κείνη. κεῖνο.

¶ Dores uero uertētes κ in τ, & ε diphthōgi in η, subscribētesq; ι. τῆνος τήνη. τῆνο dicūt. Quidā tñ uolūt hæc absq; ι scribi. τῆνος. τήνη.

¶ Ὅς quoq; articulus ꝓpositiuus assumēs δε, & γε cōiūctiōes repletiuas fit pnomē demōstratiuū, ut supra dictū ē. ut ὅδε. καὶ ὁδί. τοῦδε. τῷδε. p οὗτος. τούτου. τούτῳ. ἥδε. τῆσδε. τῇδε. pro αὕτη. ταύτης. ταύτῃ. τόδε. καὶ τοδί. τοῦδε. τῷδε. p τοῦτο. τούτου. τούτῳ. Sic ὅγε. ἥγε τόγε. Inuenit etiā ὁ δεῖνα in tertia psona solū, ob quā rem μονοπρόσωπος appellat. Quidā uero ifinitū pronomē uocant. Et id quoq; triū existit generū. Declinat aūt sic. ὁ δεῖνα. τοῦ δεῖνος. τῷ δεῖνι. τὸν δεῖνα. λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ δυσκόλου μελέτῃ. ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα ἐγράψατο. hoc est. quidā cuiusdam quēdā accusauit. Fœmininum. ἡ δεῖνα. τῆς δεῖνος. τῇ δεῖνι. τὴν δεῖνα. Neutrū τὸ δεῖνα. τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι. τὸ δεῖνα. Declinatur etiā ὁ δεῖνα. τοῦ δείνατος. τῷ δείνατι. Et ὁ δεῖνα. τοῦ δεῖνα. Et ὁ δεῖς. τοῦ δεῖνος. τῷ δεῖνι. τὸν δεῖνα. ποιητικῶς.

¶ περὶ ἀναφορικῆς.

Relatiuū autē unū, & ipsū quoq; trium existit generū. αὐτός, αὐτοῦ. αὐτῷ, αὐτόν. ¶ αὐτή. αὐτῆς. αὐτῇ. αὐτήν. ¶ αὐτό. αὐτοῦ, αὐτῷ. αὐτό. Huius aūt pronominis ꝓpriū ē significatio triū psonarū. ut αὐτὸς ἐγώ. αὐτὸς σύ. αὐτὸς ἐκεῖνος. & leuē spm̄ semp hēt. Si uero αὑτοῦ, αὑτῷ αὑτόν aspirata inueniant, Sciendū pronomina reciproca eē & ab ἑαυτοῦ deducta κατ' ἀφαίρεσιν. Nam aspiratio, quæ erat sup ε, eadē quoq; super ου seruatur.

¶ περὶ συνθέτων.

Pronoia cōposita tria, quæ noiatiuū nō hñt. hoc ē ἐμαυτοῦ. σαυτοῦ ἑαυτοῦ. Et hæc quoq; trium sunt generum. Sed aduertēdū ē cōposita primæ, & Secūdæ psonæ in tribus casibus numeri singularis

tantũ uariari. Tertiæ uero etiã in plurali, nec solũ cõiunctim sed etiã disiũcti; sic. ¶ τοῦ πρώτου προσώπου. ¶ Ἐμαυτοῦ. ἐμαυτῷ. ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς. ἐμαυτῇ. ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ. ἐμαυτῷ. ἐμαυτό.

¶ τοῦ δευτέρου προσώπου.

¶ σεαυτοῦ. σεαυτῷ. σεαυτόν. σεαυτῆς. σεαυτῇ. σεαυτήν. σεαυτοῦ. σεαυτῷ. σεαυτό. καὶ κατὰ κρᾶσιν οὕτως. σαυτοῦ. σαυτῷ. σαυτόν. σαυτῆς. σαυτῇ. σαυτήν. σαυτοῦ. σαυτῷ. σαυτό. ¶ τοῦ τρίτου προσώπου.

¶ Ἑαυτοῦ. ἑαυτῷ. ἑαυτόν. Ἑαυτῆς. ἑαυτῇ. ἑαυτήν. ἑαυτοῦ. ἑαυτῷ. ἑαυτό. ¶ πληθυντικά. ἑαυτῶν. καὶ σφῶν αὐτῶν, ἑαυτοῖς. καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτούς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

¶ περὶ προθέσεως.

Πρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον προτιθέμενον πάντων τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν. ἢ κατὰ παράθεσιν. ἤτοι σύνταξιν. hoc est, Præpositio ẽ pars oratiõis indeclinabilis. quæ ꝓponit omnibus partibus orationis per cõpositionẽ, uel appositionẽ, siue cõstructionẽ. i. per regimẽ casus. per cõpositionẽ, ut σύνοικος cohabitator. ἔμπειρος, peritus. Per appositionẽ, siue cõstructionẽ. ἐν τῷ οἴκῳ in domo. ἐπὶ τὴν ἀττικὴν in agrum atticũ. Nominibus eni iuncta per compositionem omnibus casibus ꝓponitur. ut ὁ ἔμπειρος. τοῦ ἐμπείρου. τῷ ἐμπείρῳ, τὸν ἔμπειρον. ὦ ἔμπειρε. Per appositionẽ uero, siue cõstructionẽ, nunq̃ ntõ iungit. Cum uerbis iũgitur per solã cõpositionẽ. ut ἀνατέλλω. orior. διαλέγομαι. dissero. Cum participiis ꝑ cõpositionẽ ſm uerboꝝ figurã ex quibus nascunt. ut ἀνατέλλων oriens. διαλεγόμενος. differens. Et ꝑterea per appositionẽ obliqs casibus ſm nomina. ut πρὸς ἀνατέλλοντα. πρὸς διαλεγόμενον. Pro nominibus aũt ꝑ appositionẽ solã. ut ὑπ' ἐμοῦ a me πρός σε. ad te. Cæteris uero partibus orõnis ꝑ solam cõpositionẽ ꝓpositio iũgitur. Accidunt autẽ ꝓpositioni tria. τὸ ὀξύνεσθαι εἰ ἐπιδέχεται τόνον. i. acui si tonũ admittit. Vel potiꝰ βαρύνεσθαι. ut Theodoro placet. Qui tertio εἰς τῶν τέσσαρα sic inquit. πρόθεσις δὲ πᾶσα βαρύνεται. καὶ πᾶσα βραχυκατάληκτει. πλὴν τῆς εἰς. καὶ ἐξ. hoc est. Præpo

sitio aũt oĩs grauat. & oĩs extremã corripit p̃ter εἰς & ἐξ. & paulo inferius subiũgit. δῆλον δὲ τὸ τὰς προθέσεις βαρύνεσθαι, ἐκ τοῦ ἔπ' ἐμοί. εἰ γὰρ ὀξύτονοι ἦσαν, μετέφερον ἂν ἐπὶ τὸ ε ὀξεῖαν, ὥσπερ κἀπὶ τοῦ ἔπι' ἀτὰρ ὀγδοάτην Βρισηΐδα καλλιπάρῃον. κ. τ. λ. manifestũ aũt propositiones grauari ex eo qđ est ἔπ' ἐμοί. Si enim acueretur transferret ad ε acutus accentus, quẽadmodũ & in ἔπι' ἀτὰρ ὀγδοάτην. &c. ubi liquido apparet ἐπὶ prepositionem expũcta extrema uocali oĩo accentum amisisse, quod ἔπια nõ euenit cum nomen existat ὀξύτονον, sed abiecta extrema uocali accẽtus in penultimã retractus est. τὸ ψιλοῦσθαι. hoc est principalem syllabã leuigari. demptis quæ in principio υ hñt. βραχυκαταληκτεῖν. hoc est extremam syllabã corripi, q̃busdã exceptis, ut in eis facile discerni põt. Sũt aũt numero decem, & octo tm̃. diuersas singulæ hñtes significatiões. Quarũ sex sũt monosyllabæ. ἐν. εἰς. ἐξ. σύν. πρός. πρό. Duodecim uero disyllabæ. ἀνά. κατά. διά. μετά. παρά. ἀντί. ἐπί. περί. ἀμφί. ἀπό. ὑπό. ὑπέρ.

Περὶ συντάξεως τῶν προθέσεων.

Ἐν q̃dẽ p̃positio datiuo semp iũgit ἐν οἴκῳ. in domo. ἐν ἀγορᾷ. ĩ foro Genitiuo uero κατ' ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς. i. p defectũ datiui ἀττικῶς ἐν ᾅδου ἀντὶ ἐν οἴκῳ τοῦ ᾅδου. in domo plutonis. Inuenit etiã apđ poetas ἐνὶ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ι. καὶ εἰν. ἔνι uero παροξύτονον. uix uerbi habet hoc est ἔνεστι.

Εἰς uero. quæ & ἐς dr̃ ἀττικῶς accusatiuo semp iũgit. εἰς ἐκκλησίαν ad contionẽ εἰς ἀγοράν ad forum. Genitiuo uero κατ' ἔλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς ἀττικῶς εἰς διδασκάλου. ἀντὶ τοῦ εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου. ad domũ p̃ceptoris. Vtimur eñi εἰς in rebus inanimatis πρὸς uero maxiẽ ĩ rebus aĩatis, ut πορεύομαι εἰς ἀγοράν. πέμπω τὸ χρυσίον πρός σε. mitto aurũ ad te. Magis aũt p̄prie εἰς utimur ἐπὶ ἐπαίνου καὶ ἀναφορᾶς. hoc ẽ in laude, & relatiõe. ut ἀνήνεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἄρχοντα. φαμὲν καὶ ὕμνους εἰς ἀπόλλωνα. retulit enim ad magistratũ. dicimus & hymnos ad appollinem. πρὸς uero e contrario. πολε-

μεῖ δὲ πρὸς ὁμόρους. bellat autem aduersus finitimos. Secundum quam sententiã nonnũquam utimur & εἰς. ut ἠγνωμονήκεσαν εἰς ἡμᾶς. ingrati fuerunt contra nos.

Ἐξ uero, q & ἐκ, dr gtõ sp iungit, & motum ex aliquo significat ἐξ ἀγορᾶς. ex foro. hēt eni ξ, sequēte uocali. κ uero si cõsonãs sequatur ἐξ ἀττικῆς ex attica ἐκ μεγάρων ex domib⁹. Significat etiã χρόνον. ἐκ νεότητος ex iuuẽtute. ἐξ ἀλεξάνδρου. tpe aleyandri. Significat etiã τὸ αἴτιον. cãm ἐκ ῥαθυμίας τὰ κακά. ex pigritia mala. Etiam causam materialem. ἐκ πηλοῦ. ex luto. ἐξ ἀργύρου. In cõpositiōe uero ἔμφασιν significat. ἐξέφαγον. μέχρι τοῦ τέλους ἔφαγον. usq; ad finē comederunt. Significat καὶ τὸ ἔξω. ut ἔκφρων extra mentem. similiter & in uerbis. ἐξέρχομαι egredior.

Σὺν uero q & ξὺν ἀττικῶς dr, dtõ sp iũgit. σὺν θεῷ. σὺν λόγῳ. cum deo cum rõne. Significat aũt τὴν μετά τινος συνάφειαν. καὶ τὸ ὁμοῦ τι ποιεῖν. cum aliquo cõiũctionē. & simul aliquid facere. σύνοικος cum aliis habitans. σύμβουλος cum altero consultans.

Πρὸς uero gtõ, & dtõ, & actõ iũgit. gtõ quidē cũ τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνει κίνησιν. hoc ē motũ a psona. πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθά a deo bona. Etiã cũ ἐπὶ ὅρκου. hoc est i iuramēto accipit. πρὸς θεῶν ὦ ἄνδρες δικασταὶ δότε μοι κώνειον. p deos o uiri iudices date mihi cicutã, uel cũ τὸ ἐναντίον, ἢ τὸ ἐνώπιον. i. corã signat. πρός τε θεῶν μακάρων πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. corãq; diis beatis. corãq; mortalibus hoibus. Vel τὸ καθῆκον, hoc ē officiũ, siue conueniēs. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδάς. non ē sapiētis medici dicere icãtatiões. Datiuo autem iũgit cũ τὸ ἐγγὺς καὶ παρακείμενον. i. ppe & adiacēs significat πρὸς τοῖς ποσίν. ad pedes. Etiã cum uim hēat σὺν ppositiõis, δός μοι πρὸς τῷ ἱματίῳ, καὶ ἀργύριον da mihi cũ ueste & argẽtũ. Accusatiuo uero iũgit cũ significat κίνησιν πρὸς ἔμψυχόν τι. hoc ē motũ ad aliquid aiatũ. πορεύομαι πρὸς τὸν ἄρχοντα. uado ad magratũ. Etiã cũ χέσιν τινα, καὶ λόγον significat. i. hitũ quedã & rõnē. ut ὡς

τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ. Sicut duo ad quattuor. sic quattuor ad octo. Vel παράδειγμα. i. exēplū ᾄδει πρὸς αὐλόν. cantat ad tibiam.

Πρὸ uero gtō sp iūgit, & τόπον, καὶ χρόνον significat. ut πρὸ τῆς πύλης. ante ianuā. πρὸ ἀλεξάνδρου φίλιππος ἦρξε τῶν μακεδόνων ante Alexādrū Philippus īperauit macedonibus. Silr & in cōpositione, ut πρόμαχος. qui ante alios pugnat. προγενέστερος. maior natu. Accipit etiā ἐμφαντικῶς. ut προπετής. petulans.

Ἀνὰ actō sp iūgit. ἀνὰ στρατόν. p exercitū ἀνὰ ἄστυ p urbē. accipit ēt p ἐπὶ. ἀνὰ στόμα. in ore. In cōpositiōe uero significat τὸ ἄνω. ut ἀνάβασις. ascēsus. ἀναβαίνω ascēdo. Significat ēt τὴν ὀπίσω κάμψιν, retro flexionē. ut ἀναδρομὴ recursus, ἀνατρέχω recurro. Illd uero homeri. χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. poeticū ē. i. cum aureo sceptro.

Κατὰ u. ro gtō. & actō iūgit, gtō qdē. i πὶ καταφορᾶς. καὶ κατηγορίας hoc ē i delatioue, & accusatiōe. ut κατὰ αἰσχίνου λόγος. cōtra æschinē oratio. Etiā cū ἐπάνω significat. κατὰ γῆς κάθημαι. super terrā sedeo. Siue περί τι. ἢ περὶ τοῦ. circa aliquid uel de aliquo. ut τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. aial dicit uel pdicatur de hoie. Illud uero Homeri κατ' οὐλύμποιο καρήνων ἀντὶ τοῦ ἀπό. i. ab olympi uerticibus. Accusatiuo uero iungit cum ὅμοιον significat. hoc ē simile, ut κατὰ δημοσθένην γράφει. Fm demostenē scribit. Siue χρόνον. καθ' ἡμᾶς ἐγένετο σοφὸς ἀνήρ. nostris tpibus fuit sapiēs uir. Siue κίνησιν. . i. motum. ut κατὰ νῆας ἀχαιῶν. per naues achiuorum. Siue cum significat περί τι, καὶ ἔν τινι. καθ' ὁδὸν ταῦτα ἐποίουν. circa uiam hæc faciebant. καὶ ἔμενον κατὰ χώραν. & māserūt in regione.

Διὰ genitiuo iungitur. & accusatiuo. genitiuo quidem cuz ἐνέργειάν τινα. hoc est actionem quandam significat. διὰ σοῦ ταῦτα ἂν ἄμεινον γένοιτο. p te hæc forsan meli9 facta fuissent. Siue μέσον. ut ἐπορευόμην δι' ἀγορᾶς. ibam per forum. accusatiuo uero iungit cū αἴτιον. i. causā significat διὰ σὲ ταῦτα γράφω. pp̄ter te hæc scribo.

Nonnunq̃ tñ apud homerum significat τὸ μέσον. λ. κ. διά τε ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα perq̃ arma. & atrum sanguinem.

Μετὰ gtõ, & actõ iũgit, gtõ cũ ἕνωσιν. i. unionẽ significat. ut ἡδὺς μετὰ φίλων βίος. Suauis cũ amicis uita. Actõ uero cũ ὕστερον significat. i. post ut μετὰ τὴν ἑορτήν. post festũ. πλάτων μετὰ σωκράτην. Plato post Socratẽ. Illud uero homeri. μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε. Cum tertiis. i. cum hominibus tertiæ ætatis imperauit καὶ μετὰ τοῖσιν ἔβη. ἀντὶ τοῦ σὺν τούτοις. poeticum est.

Παρὰ gtõ, & dtõ, & actõ iũgit. gtõ cũ ἀπὸ προσώπου κίνησιν significat. i. motũ a psona. παρὰ θεοῦ τἀγαθὰ a deo bona ἀπὸ. n. pposítio, & ἐκ maxie sũt motui de loco familiares. παρὰ uero, & πρὸς motui a psona. Datiuo aũt iũgit cũ στάσιν, καὶ ἐγγύς. hoc ẽ. statũ & ppe significat. παρ᾽ ἐμοὶ διατρίβει. apud me morat. Actõ uero cũ κίνησιν ἐπί τι. hoc ẽ motũ ad aliq̃d significat. παρά σε ἔρχομαι. ad te uenio Vel cũ significat τὸ διά τι. pp aliq̃d. ut παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία, q̃a iiuria fit ultio supple ẽ. Vel τὸ ἔξω σκοποῦ. ἢ ἐπαγγελίας hoc ẽ extra cõsideratiõnẽ. siue denũciatiõnẽ. ut παρὰ γνώμην συμβαίνει pter opinionem contingit.

Ἀντὶ gtõ iũgit semp. ἀντὶ πολλῶν χρημάτων. p multis pecuniis. Significat eñi ἀμοιβήν. καὶ καταλλαγήν. hoc ẽ. uicissitudinẽ, & permutatiõnẽ. ut ἐκεῖνος, ἀντὶ ἐκείνου. ille pro illo. ἀντὶ ἵππου χρυσός. p equo aurũ. In cõpositiõe uero iterdũ τὸ ἴσον significat. ut ἀντίθεον δόγμα cõtrarium deo decretum. siue placitum.

Ἐπὶ. gtõ. dtõ, & actõ iũgit. gtõ q̃dẽ cũ significat χρόνον. ut ἐπὶ ἄρχοντος ἀθήνῃσι πυθοδώρου. iperãte athenis pythodoro. Vel τὸ περί τι. καὶ ἔν τινι circa aliq̃d, & i aliquo ut ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα circa multa. uel in multis disceret aliq̃s, q̃ dñr. Siue significat τὸ ἐπάνω, ut τετράποδα ἐπὶ γῆς. q̃drupedes sup terrã. Vel cũ κίνησιν significat ἀττικῶς. ut ἐπὶ τὴν ἀττικὴν ἐπορεύετο. i agrũ atticum pficiscebat, Dtõ uero iũgit cũ αἰτίαν. i. cãm significat. ἐπὶ ἀγαθῷ

πάντα ἐποίει ππ bonū oia faciebat. Siue δύναμιν. καὶ αὐτεξούσιον. i. ptātē. & arbitriū, ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων. in ptāte siue arbitrio regis oia subditorꝶ. Siue τὸ ὕστερον. ut ἐπὶ τούτοις πολλὰ ἕτερα διεξίει. post hæc multa alia narrabat. Siue significat τὸ ἐπάνω ut ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἕστηκεν ἰσχυρᾷ. sup fundamēto murus stetit forti. Vel cū ἐπιβουλὴν. i. insidias signat. ἐπὶ τῷ δήμῳ. cōtra pplm, Actō uero iūgit, cū κίνησιν signat. ut ἐπὶ τὴν ἀγορὰν. in forum.

Περὶ uero gtō, dtō, & actō iūgit. gtō cū αἰτίαν. i. cām signat. ut μάχομαι περὶ σοῦ. pugno p te. Dtō aūt iūcta idē ppemodum signat ποιητικῶς ut δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ. timui flauo menelao. Ponit ēt ἀντὶ τοῦ ἐν προθέσεως ποιητικῶς. ut αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί. Statim tibi sāguis ater fluet i hasta. Etiā ἀντὶ τοῦ κύκλῳ ποιητικῶς, ut περὶ πύργῳ. circa turri. Actō uero iungit cū signat τὸ κύκλῳ. siue σύστασιν, ut περὶ τὸν βωμὸν ἔστησαν. circa arā steterūt περὶ τὴν πόλιν στράτευμα circa urbē exercit⁹. Interdū āt significat τὸ ἐγγύς. ut περίπου τὴν ἀλεξάνδρειαν. ppe Alexādriā. In cōpositiōe uero signat τὸ κύκλῳ. ut περιφορὰ circūferētia. περιδρομὴ circuitio. περιδινεῖν circūuoluere. περιστρέφειν circūuertere. Signat ēt τὸ κρεῖττον. hoc ē pstāti⁹. ut ὁ ἀχιλλεύς περιεγένετο τοῦ ἕκτορος idest achilles pstātior fuit hectore. Dr quoq; περίειμι τούτων βουλῇ ποιητικῶς. καὶ περίειμι νοῦν. καὶ περίειμι μάχεσθαι. hoc ē an̄ cello his cōsilio, mēte, & pugna. Δ. α. ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν καὶ. λ. α. ὃς περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν. πέρι δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Etiā περιουσίαν. καὶ πλῆθος significat, ut περί ἐστί μοι πλοῦτος, hoc ē opulētia, siue copiæ sūt

Ἀμφὶ uero eādē hēt significationē, & ui;, quā περὶ. nā (mihi. poetæ sæpenumero ambas sil' ponūt, λ. θ. ἕκτωρ δ' ἀμφιπερὶς ὤφα καλλίτριχας ἵππους. i. circūuertebat. περὶ tn̄ freqntiori est i usu.

Ἀπὸ gtō semp iūgit. & motū de loco signat. ut ἀπὸ τῆς πόλεως. ex urbe ἀπὸ τοῦ δικαίου, a iusto. In cōpositiōe uero ἄρνησιν. καὶ στέρησιν. ἢ πλείονα ἔμφασιν. hoc ē. negationē, priuationē. uel maiorē

emphasim sigñat. ἄρνησιν. ut ἀπόφημι. ἀπαγορεύω. στέρησιν ἀπέμαθον. ἀποδιδάσκω. πλείονα ἔμφασιν. ἀποχαρίζομαι. ἀπεργάζομαι effō.

¶ ὑπὸ. gtō. dtō. & actio iūgit. gtō qdē cū αἴτιον. i. cām sigñat. ut ὑπὸ νόσου οὐ περιπατεῖ. ob morbū nō ābulat. Vel cū ὑποκάτω sigñat ut ὑφ᾽ ἱματος κρύπτοντα τὴν χεῖρα. sub ueste occultātē manū. Dtō quoq;, & actō iūcta idē sigñat. ut ὑπὸ δένδρῳ. καὶ ὑπὸ δένδρον κάθημαι. sub arbore sedeo. Sigñat ēt cū actō aliquē sub aliquo eē καθ᾽ ὑποταγήν. i. p subiectionē. ut ὁ στρατιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγόν. In cōpositiōe uero. nūc clam sigñat. ut ὑφείλετο surripuit. Nūc uero dimi nutiōez, ut ὑποβέβηκε. nūc aūt mediocritatē, ut ὑπόχρυσον. τὸ μετρίως χρυσοῦν. Nūc uero nihil plusq̄ simplex dictio sigñat. ut ὑπέ

¶ ὑπὲρ. gtō. & actō iūgit. gtō cū auxiliū si- (δειξεν. ὑπέφηνεν ondit. gnificat, ut ὑπὲρ κτησιφῶντος ὁ λόγος, p ctesiphōte oro. Etiā cū cām sigñat. ut ὑπὲρ ὧν εἶπον, πάλιν ἐρῶ. de qb⁹ locut⁹ sū, iterū loqr. Etiam τὸ ἐπάνω. ut ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον. supra fumū gubernaculū. Actō uero cū τὸ πλέον. καὶ ἐπέκεινα sigñat. hoc ē plus, & ultra. ut ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ, supra hoiem sapit. ὑπὲρ τὴν θράκην ἢ μακεδονία. ultra thraciā macedonia. In cōpositiōe uero eadē hēt significata, ut ὑπέρμαχος. ὑπερήνωρ ὑπεραχοντίζω. & similia.

¶ Præpositiōes cū uerbis cōpositæ ppriā ēt seruātes significatiōem. Oēs (ut simplr dicā) suū exigūt casum κατηγορῶ σου accuso te. ἀφίστημί σου. absisto. siue deficio a te. ὑπερέχω σου. antecello tibi. παραινῶ σοι, moneo te. Præter q̄ possessiua, & acquisitiua. ἐμφοροῦμαι. ἐντρυφῶ. καὶ παραπολαύω σου. fruor te. & περιτίθημί σοι, circumpono tibi tamē ἡ κατὰ cōposita ēt intēdit eodē casu. κατεσθίει πάντα pedit oia. κατεῖπε μοι enarrauit mihi. Et hæc rn̄ & si quid aliud cōpositū sic pferret nihil phiberet destitui a pprietate ppositiua. Dicitur ergo κατειπεῖν ἑτέρου. i. contra alteꝝ dicere. & κατεσθίειν hoc est exedere καὶ καθορᾶν intueri. Vocet autem hoc ppositiuū. Illud uero uerbale.

¶ περὶ ἐπιρρήματος.

Ἐπίρρημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον κατὰ ῥήματος λεγόμενον. ἢ ἐπιλεγό-

μενον ῥήματι.i. Aduerbiū ē ps orōnis indeclinabilis, qđ de uerbo
dicit, aut uerbo addit. Cui accidūt εἶδος, καὶ σχῆμα. hoc ē species
& figura. Species duæ primitiua ut νῦν. Deriuatiua ut νυνί. Figuræ
duæ simplex ut πάλαι. Cōposita. ut πρόπαλαι. De qb⁹ in primo
tractatu satis dcm̄ ē. Nūc uero de aduerbiorꝝ localiū habitudini
bus extat dicere, q̄ græce σχέσεις appellātur. Sūt āt tres ἐν τόπῳ.
ἐκ τόπου. εἰς τόπον. οἷον οἴκοι. οἴκοθεν. οἴκαδε. i. in loco de loco. ad lo
cū. ut domi. domo. domū. Et q̄ ἐν τόπῳ sūt in θι desinūt, ut οὐρα
νόθι. ἐν οὐρανῷ in cælo, Quæ aūt ἐκ τόπου in θεν. ut οὐρανόθεν. ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ e cælo. Quæ uero εἰς τόπον in δε καὶ σε. ut οὐρανόνδε. καὶ οὐ
ρανόσε. εἰς τὸν οὐρανόν in cœlū. Silr ἀγρόθι in agro ἀγρόθεν ex agro.
ἀγρόνδε. καὶ ἀγρόσε i. agrū. πάντοθι ubiq;. πάντοθεν undiq;. πάντοσε
ad oēm locū. ἄλλοθι alibi ἄλλοθεν aliūde. ἄλλοσε alio. ἰλιόθι in ilio.
ἰλιόθεν ex ilio. ἰλιόσε καὶ ἰλιόνδε ad iliō. Itē ἑκασταχῆ. καὶ ἑκασταχοῦ in
singulis ptib⁹ ἑκασταχόθεν a singulis ptib⁹. ἑκασταχόσε. ad singulas
ptes. πανταχοῦ ubiq;. πανταχόθεν undiq;. πανταχόσε ad oēꝫ lo
cū. Oia uero Aduerbia in θεν hn̄tia i penultia o puū deriuāt a noi
bus. ut ἀγρὸς. ἀγρόθεν. οὐρανὸς οὐρανόθεν. Et hæc q̄ de loco sūt abltūs
casus erāt apđ ātiquos, quē supfluū, & nihil plusq̄ gtm̄ significā
tē sustulerūt iuniores q ēt cū ꝑpositiōe cōstruebat, ut oñdit τὸ ἐξ
οὐρανόθεν. & ἐξ ἀγρόθεν. Sūt uero pauca q̄dā. q̄ scribunt p ω magnū
ut ἀμφοτέρωθι in utraq; pte ἀμφοτέρωθεν ex ābab⁹ ptib⁹. ἀμφοτέρω
σε ad ābas ptes ἑκατέρωθι utrobiq; ἑκατέρωθεν utriq;. ἑκατέρωσε
utroq;. ἑτέρωθι. i altera pte. ἑτέρωθεν ex altera parte. ἑτέρωσε ad al
terā ptē Quæ aūt nō hn̄t in penultima o, in σι desinūt in loco. In
ζε uero ad locū ἀθήνησι ἐν ἀθήναις, athenis. ἀθήνηθεν ἐξ ἀθηνῶν. athenis
ἀθήναζε εἰς ἀθήνας, athenas. θήβησι thebis. θήβηθεν thebis. θήβαζε
thebas. ἐγγύθι prope. τὸ δὲ ἐγγύθεν de propinquo loco. Præterea
in ω desinentia duas hn̄t habitudines in loco, & ad locum. ut
ἄνω supi⁹ ut supra. κάτω inferius, & īfra. ἔξω foris & foras ut ἔξω

διατρίβει foris moratꝛ ἐξῆλθεν ἔξω. exiuit foras. ἔσω itro. & intꝰ ut Sophocles ἐν τραχινίαις. γυναῖκες αἵτ᾽ ἔσω στέγης. & εὐριπίδης καὶ τὸν γέροντα. τήνδ᾽ ἔσω γραῖαν. ἀντὶ τοῦ ἔνδον. πόῤῥω pcul sum & eo ἄνωθεν uero supne. ἔξωθεν deforis, de loco sũt. ἵνα aũt πῆ. ποῦ. οὗ. ὅπου. oĩa sũt ĩ loco. & significãt ubi. ποῖ uero ad locum, ut ποῖ πορεύῃ. quo uadis. Et dñr q̃ sũt ĩ loco ἐπὶ στάσεως. Quæ uero ad locũ ἐπὶ κινήσεως. hoc ẽ in statu. & motu τὸ δὲ ἐκτός. i. foris. ἐπὶ στάσεως ẽ: raro ẽt ἐπὶ κινήσεως. εἴσω uero ἐπὶ στάσεως. καὶ ἐπὶ κινήσεως. τὸ δὲ ἐντός καὶ ἔνδον semp ἐπὶ στάσεως. ἐνταῦθα hic. ἐντεῦθεν hic. ἐνθάδε huc. ἐνθένδε hinc. δεῦρο huc. τῇδε hic. ὧδε huc. Oĩa hæc significãt locũ ubi ẽ qui loqꝛ. αὐτόθι uero istic. αὐτόθεν istinc. αὐτοῦ istuc, significãt locũ apud eũ q audit, qđ si ἐνταῦθα, & hmõi aliũ iueniuntꝛ significãtia locũ q̃ q ẽ apud eũ q audit. tũc id fit cũ & locus manifestus est & psona ad quã fit ſmo. thucydides. ἕως ἀφίκοντο εἰς ῥήγιον, donec puenerũt ad regiũ. καὶ ἐνταῦθα ἠθροίζοντο, & ibi cõgregabantꝛ. rarissime tñ iuenitꝛ nõ pdicto loco. Est ἐνταῦθα, & ἀντὶ τοῦ τότε, & εἰς τοῦτο, hoc ẽ, p tũc, & hactenꝰ, ut ἐνταῦθα τύχης. καὶ ἐς δεῦρο τύχης .i. huc usq; fortuna ẽ, hic illud hac troiana tenus fuerit fortuna secuta. ἐκεῖ illic. ἐκεῖσε illuc. καὶ ἐκεῖθεν illinc. Inueniuntꝛ ẽt significare locũ apud eũ ad quẽ sermo dirigitꝛ. Et est notãdũ magis approbatos ἐπὶ στάσεως ponere τὸ ἐκεῖ. ut ἐκεῖ τυγχάνω illic sum. ἐκεῖ εὑρίσκομαι illic inuenior. ἐκεῖσε uero ἐπὶ κινήσεως, ut ἐκεῖσε ἀπέρχομαι illuc discedo, & ẽ ἐκεῖ ἀναφορικόν. i. relatiuũ. cuius ἀνταποδοτικόν. i. redditiuũ ẽ ἔνθα. ut ποῦ ἐστιν ὁ δεῖνα. ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα, ubi ẽ qdã illic ubi qdã. ὅπου, καὶ ὅπῃ διὰ τοῦ η. i loco. ὅποι uero p οι, ad locũ ποῦ ἐπὶ στάσεως. ποῖ per οι, ἐπὶ κινήσεως. ὡς, τὸ ποῖ ἔβη ἀνδρομάχη. quo iuit andromacha. πῇ ἐπὶ στάσεως καὶ κινήσεως. ut apud euripidẽ πᾷ βῶ. πᾷ στῶ. quo eã. ubi stem. πόθεν ex quo loco, & ex qua cã. & πόθεν dubitatiuũ ẽ, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. i. minime. ὡς μὲν ἀξία. πόθεν. ut qdẽ digna nõ. τὸ ποῦ ẽ locale & iterrogatiuũ, & ἀντὶ τοῦ ἴσως. &

abūdat. πῶς simplr̄ iterrogatiuū ē, ut πῶς ἔχεις.. ut uales. & ἔμφασιν. i. oñsionē significat itensionis. ut ἐγὼ δὲ τούτου τ̃ τρόπου πως εἶμ' ἀεὶ Ego hoc mō ualde sp sum. και πῶς ἀντὶ τ̃ κατά τινα τρόπον. quoquomō encliticū ē, ut apud aristidem. δοκῶ γε δή πως εἰς ἕλληνας τελεῖν. i. quideat quoquomō iter græcos annumerari posse. Etiā localia aduerbia ἑξαχῶς. i. sex modis capiunt. ἄνω supra. κάτω ifra. ἔμπροσθεν añ. ὄπισθεν retro. δεξιᾷ ad dextrā. ἀριστερᾷ ad sinistrā qm̄ & qui i nobis ē motus sex modis accipitur.

¶ περὶ συνδέσμου.

DE cōstructiōe cōiūctionū q̄q̄ pscriptū egrediemur q̄dā tñ hoc i loco nō iutilia fortassis annotabimus. ut aliq̄d de hac ēt orōnis pte i hoc scdo tractatu memorem⁹, q̄d i priorib⁹ rudimētis dictū nō sit imitati oino Theodoꝝ gazā, q i q̄ttuor τῶν εἰς τέσσαρα ēt de cōiūctionū cōstructiōe scr psit, cuius pricipiū hmōi ē. ὁ δὲ σύνδεσμος λέξις συνδετικὴ οὖσα τῶν ἑτέρων τ̃ λόγου μερῶν εἰς κατάλληλον σύνθεσίν τε. καὶ λέξιν. τὰ ὅμοια συνάπτει ἀεί. i. Cōiūctio aūt cū dictio sit copulatiua aliaꝝ quidē orōnis ptiū ad cōgruitatē compositionēq;, & ordinē similia copulat semp. Nā nomē quidē noi & uerbum uerbo, & oino casum casui, & tp̄s pariter, ac modū, & alia itidem connectit. Constructiōnē aūt differenter habet ſm differentes illius interse species.

¶ Eaꝝ igit quæ cōnectūt sensum. orationē ue in multū ꝑductū. & & ob id συμπλεκτικοί. hoc ē copulatiuæ nūcupāt. Cōiūctio q̄deꝫ καὶ ꝑponit dictionib⁹. τὲ uero subiūgit enclitice posita. θεοί τε. καὶ ἀνέρες. & sic inuicē cōstruunt, ut τὲ ꝑcedat καὶ. cū aūt καὶ icohatiua sit, oportet oino & aliā καὶ subsequi. uel uerbū uerbo cōnectē tē uel nomen noi ut cūq; cōtigerit primā cōstrui. si. n. quispiā dicat, καὶ περιπατεῖ σωκράτης inferet ex necessitate. καὶ διαλέγεται. uel tale aliquid. Si uero dicat. καὶ σωκράτης γράφει iferet profecto καὶ πλάτων, uel quispiā alius. Vniuersaliter eni copulatiua præce

dẽs, uel disiũctiua similẽ exigit orationis ptẽ. Si nẽpe casualẽ, eundẽ postulat casum. Si uero nõ casualẽ eũdẽ modũ, sed nõ necessario. ut καὶ γράφω. καὶ νοῶ. ἢ γράφω. ἢ νοῶ. καὶ ὁ ἐμὸς δοῦλος. καὶ ὁ σὸς. licet aũt i eadẽ constructione cõiũgere articulares ñtõs gtis, ut ἄριστα τὰ ὁμηρικὰ ἔπη. καὶ τὰ ἡσιόδου. i. optia homerica carmina, & hesiodi. Cũ aũt diuersus existat modus idẽ uerbũ seruari necesse ẽ, ut καὶ γράφω, καὶ γράφοιμι. καὶ ἔλεγες. καὶ λέγε. Eodẽ uero exñte mõ diuersa ponũtur & uerba. καὶ περιπατῶ. καὶ διαλέγομαι. & casus ẽt eosdẽ tã copulatiue q̃ disiũctiue requirũt & pcedẽtes, & i medio positæ cũ ad id uerbũ referãtur. ut καὶ ἐγὼ, καὶ σὺ γράφομεν. ἢ ἐμοῦ, ἢ σου φείδεται. uel mihi, uel tibi parcit. μὲν uero coniũctio, dictionis quidẽ nusq̃ incohatiua ẽ, sed orõnis. δὲ autẽ subiũctiua exñs & orõnis, & dictionis consecutiua ẽ τοῦ μὲν. ut ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ εὗδον παννύχιοι. δίαδ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. λ. β. Existit autẽ eadẽ etiã trãsitiua cũ p ipsã trãsitionẽ circa sensum, & narationẽ fiãt. ἀτὰρ uero, & αὐτὰρ incohatiuæ sũt, quãuis δὲ equiualeant. ἰλιάδος α. αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος. καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. & λ. η. ἀτὰρ κατακείομεν αὐτοὺς τυτθὸν ἀπὸ προνεῶν. ἀλλὰ uero subiũctiua ẽ. ἰλιάδος ε. τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας. ἀλλὰ μαχητής. Quare & hæc erit cõsecutiua τοῦ μὲν. Cõiũctiões uero ἠμέν, & ἠδὲ inchoatiuæ sunt, sed ἠμὲν orõnis, & dictiõis. ἠδὲ uero dictiõis tm̃, & cõictione ἠμὲν subseqt. λ. ε. ὄφρα εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν. ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Sed hæ qui dẽ poeticæ sũt cõiũctiões qualis ẽt est cõiunctio ἤτοι icohatiua orationis & ipsa existens. Δ. β. ἤτοι ὅ γ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο.

Διαζευκτικοί.

Οἱ δὲ διαζευκτικοί. hoc ẽ disiũctiuæ, disiũcta cõponũt, & aut rem are, aut psonã a psona segregãtes locutionẽ ãnectũt. λ. ο. αἰδὼς ἀργεῖοι νῦν ἄρκιον. ἢ ἀπολέσθαι. ἠὲ σαωθῆναι. & λ. α. εἴς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω. ἢ αἴας. ἢ ἰδομενεὺς. ἢ δῖος ὀδυσσεύς. ἤτοι enim equiualẽs τῷ ῆ ppositiua est τοῦ ἤ. ἤτοι ἀγαθὸν. ἢ φαῦλον. Equiualens uero τῷ

μὲν incohatiua fit oratióis, sed apud poetas ut dictū ē, ἤτοι ὅ γ᾽ ὡς εἰπὼν. ἢ igit̃ distinguēs indefinite nō absq; altera ἢ uel existente uel intellecta dicit̃. Determinatiue autē, siue declaratiue sola ponitur. λ. ᾱ βούλομ᾽ ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι. ἢ ἀπολέσθαι significat eni καὶ οὐκ ἀπολέσθαι hoc est, & non perire. Vnde forte & ἀ αἱρετικὸς .i. electiua. siue disertiua magis ꝓprie appellari potest. sicut apud nos q̃ coniunctio electiua, ut diues uolo esse q̃ pauper. hoc ē & non pauper. μοναδικῶς δὲ .i. sola & p se ἢ construit̃, cū sit dubitatiua. λ. β. ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι. ὅν κέ τις οἴσει τρώων ἱπποδάμων .i. an etiā & auro indiges &c. Siue solutiua cū dubitatiōe. λ. γ τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ᾽ ἀγείρας ἀτρείδης ἢ οὐχ ἑλένης ἕνεκ᾽ ἠϋκόμοιο. Illud uero ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. λ. σ. & similia aduerbialem constructionē hēt affirmatiuoꝝ queadmodū καὶ ἦ θέμις aduerbiorum similitudinis.

Γ συναπτικοί.

Γ Οἱ δὲ συναπτικοὶ .i. continuatiuæ sunt quæ existentiā quidem minime. sed cōsequentiā quādam: & ordinē significātes. copulāt quidem sensus ĩpfectos. Cōstruunt̃ aūt & ꝑm rectū .i. recto ordine & ꝑm oppositū siue cōuersū .i. opposito ordine aut. n. p̃cedūt aut inferūt, & p̃cedētib⁹ qdē scd̄m rectū cōstruūt̃. λ. ᾱ εἴ περ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσῃ. Illatis uero, scd̄m oppositū siue cōuersū cōstruunt̃. λ. ᾱ. ἦ κεν γηθήσαι πρίαμος πριάμοιό τε παῖδες. ἄλλοι τε τρῶες. εἰ σφῶιν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν. Etiā cū subiūctiuo hāc coniunctionē εἰ construere aliquādo contingit, pſertim si una cum κὲν capiat̃. & omninō cū reliquis cōiūctionib⁹ & cum optatiuo. & indicatiuo pro ut cōsequenria est aut cōfessiōnis siue certitudinis, aut ambiguitatis. Videt̃ enim in cōfessis qdē indicatiuū & subiunctiuū exigi. In ambiguis uero optatiuū q̃ pp & potētialem ἂν ad huiusmodi magis ꝓprie redderemus, ut εἰ ἡδονὴ τ᾽ ἀγαθὸν εἴη. ταύτῃ ἂν ὁρίζοιτο ἡ εὐδαιμονία. hoc est. Si uoluptas eēt ipsū

bonū hoc pacto diffiniri posset fælicitas, Verų nō sp ea sic utimur. De p̄terita uero re indicatiuo semp iungitur, ut εἰ ἦν si erat hoc ē si esset. εἰ καὶ ἦν. & si erat.

¶ παρασυναπτικοί.

SImiliter aūt & παρασυναπτικοὶ. i. subcōtinuatiuæ cōstruūtur nisi q̄ hæ & existētiam cum ordine significant.

¶ αἰτιολογικοί.

¶ Οἱ δὲ αἰτιολογικοὶ. hoc ē causales uero & p̄positiuæ sūt dictionū excepto γάρ, & ſm rectū, & ſm cōuersū cōstruūtur, & aliquæ istarū subiūctiua uerba faciūt, ut ἐὰν μάθω ἵνα διδάξω. Si didicero ut doceā. Et aduerbialit̃, ut ἐπειδὰν διδάξω. postq̄ docuero ἢ ὅταν διδάξω, uel qn̄ docuero. Verų cōiūctio ἵνα, & q̄ huic equalēt. etiā cum optatiuo cōstruūtur, si de ptō sermo hēatur. ut ἀφίκετο ἵνα θεῷτο. uenit ut spectaret. Et cū ptō iperfecto modi indicatiui ubi de ptō aliquid cēsemus esse. uel nō eē, ut ἐχρῆν αὐτὸν λαβεῖν συγγραφὴν ἵν᾽ εἶχεν ἀπαιτεῖν κατὰ νόμους. i. oportebat eū accipere syngraphū ut posset exigere ſm leges Hæc aūt cōiūctio ὅπως. ἀντὶ τοῦ πῶς hortatiue cū futuro idicatiui cōstruit̃, ut σκοπεῖτε δὲ τοῦτο ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσιν hoc ē. cogitate aūt id, ut nō sermones dicēt p dicāt alioq oi tpe cōgruit. Cū indicatiuo aūt cōiūctio ὅτι & q̄ huic equiualēt. ut ὅτι οὐδεὶς μισθὸς. οὐδὲ τέχνη. quia nulla merces neq̄ ars. Coniūctio aūt ἐφ᾽ ᾧ. & indicatiuo & infinitiuo iūgit̃ cū indicatiuo ptō, & futuro, ut ἐφ᾽ ᾧ ἔγραψεν, ea rōne qua scripsit ἐφ᾽ ᾧ κομιοῦται ea rōne ut accipiat. Cum infinitiuo ἐφ᾽ ᾧ μεμνῆσθαι. ea rōne ut recordet̃. ἕνεκα uero gtō cōstruit̃. illđ uero homeri. λ. α. οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ᾽ ἀρητῆρα ionicum est. γάρ uero oibus oratiōis partibus subiūgit̃, & nusq̄ incohatiua est, ἢ γάρ. οὐδὲ γάρ.

¶ Ἐναντιωματικοί.

¶ Οἱ δὲ λεγόμενοι ἐναντιωματικοὶ. hoc est. Quæ autem aduersatiuæ dicuntur, & p̄ponuntur dictionibus, & subiunguntur orationi tamen præponi nusquam contingit. ut ἔκαμον παραινῶν. ἀλλ᾽ ὅμως παραινέσομαι ἔτι. fessus suȝ admonēdo, at tñ admonebo adhuc

καίτοι σπεύδων. ὅμως οὐκ ἔσχον καταλαβεῖν. i. q̄q̄ festinas tñ nō potui asseq. συλλογιστικοί. ¶ τῶν δὲ συλλογιστικῶν. hoc ē rōnaliū. siue collectiuaꝶ. uidelicet illatióib⁹, & cōclusióib⁹ accomodataꝶ cóiūctio ἀλλά, siue ἀλλαμὴν. ꝑpositiua ē dictióis tm̄, Reliquæ uero oēs & ꝑponí. & subiūgi possūt. ut πᾶς ἄνθρωπος ζῶον. ἀλλαμὴν πᾶν ζῶον οὐσία. πᾶς ἄρα ἄνθρωπος οὐσία. Ois hō aial at omne animal substātia. Omnis ergo homo substātia. ¶ ἀπορρηματικοί.

¶ Οἱ δὲ ἀπορρηματικοί. hoc ē dubitatiuæ, dubitāti, & pcōtāti in usu cedūt. ut ἆρ' οὖν ἀγαθὸν ἡ ἡδύ. nūqd igit̄ uoluptas bonū. ꝑcedūt āt orones, nisi aliqd sit ὑπερβατόν. i. qñ aliq̄ dictio interponitur.

παραπληρωματικοί ¶ Οἱ δὲ παραπληρωματικοί. h̄ ē, expletiuæ nom̄ qdē hūerūt ab eo ꝙ locutionē sēsuſq; expleāt aut metri aut ornatus gr̄a. hn̄t sæpius ēt significationē diuersā. ut γε diminutiua. δὴ aūt circūscriptiua, & trāsitiua, & affirmatiua ē. Sed ἄν potētialis, & indefinita oēs tñ aliis ptib⁹ orōnis subiūgūt̄. λ. ω. ἄλλοι μέν ῥα θεοί. καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ εὗδον παννύχιοι. ἄν uero subiūctiuo mō subiūgit̄ idefinita exn̄s, ut ὅσα ἂν λέγῃς. ὅσα ἂν εἴπῃς. Sed potentialis. pn̄ti & futuro optatiui modi. ut οὐκ ἂν λέγοις. οὐκ ἂν λέξοις. siue ꝑponat̄, siue postponat̄. Et cū indicatiuo ut, οὐκ ἂν ἐρεῖς. i. non utiq; dices. sed raro id quidē. Ptō uero indicatiui sæpius. ut οὐκ ἂν εἶπες. ἢ ἔλεγες. nō utiq; dixisses aut diceres. Familiarius aūt etiā si quidē & ante uerbū, & post uerbū ἂν possit idifferēter locari optatiuo īūgit̄. Si uero nō i utriſq; locis, subiūctiuo solū. Et assumētes isinitiuū ad cōgruā cōstructiōem idicatiui dicim⁹ potētialiter ſm̄ tres tpis dr̄as. ut λέγειν ἄν. εἰπεῖν ἄν. καὶ ἐρεῖν ἄν. Etiā pticipio. ut εἰπόντας ἄν. καὶ ἐροῦντας ἄν. Silr autem & in aliis. minime uero ptm̄ pfectū ἂν recipit. ¶ τέλος τῶν τοῦ λόγου ὀκτὼ μερῶν.

¶ Collectio τῶν ἦν. ἧς. ἦ. ex diuersis autorib⁹ p eūdē Vrbanum.

¶ Ἦν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον. pria psona pti ipfecti. ἀπὸ τοῦ εἰμί. eram.

Ἦν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε tertia psona pti ipfecti eiusdem uerbi erat.

Ἦν ἤμην. p̄ma pſona p̄ti pluſq̄ perfecti. fueram, & fui.

Ἤν ἐπίρρημα ἀγανακτήσεος. aduerbium indignationis.

Ἤν ἀντὶ τοῦ ἐὰν. Si ut ἤν ποὺ ἀκούω. Sicubi audiam.

Ἥν ἀντὶ τοῦ ἥντινα. articulus ſubiunctiuus quam.

Ἥν ἀντὶ τοῦ ταύτην. pronomen relatiuum hanc.

Ἥν ἀντὶ τοῦ ἑήν. pronomen poſſeſſiuum ſuam.

Ἦς ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες ſecunda pſona ἀπὸ τοῦ ἦν. eras.

Ἦς ἀντὶ τοῦ ἦν tertia perſona δωρικῶς. erat.

Ἧς Secūda pſona ſubiūctiui. ἀπὸ τοῦ εἰμὶ. ἐὰν ὦ, ᾖς. ᾖ. ſim. ſis. ſit.

Ἧς ἀντὶ τοῦ ἧς τινος gtūs caſus articuli Subiunctiui. cuius.

Ἧς ἀντὶ τοῦ ταύτης. genitiuus p̄nominis demonſtratiui. huius.

Ἧς ἀντὶ τοῦ ἑῆς. gtūs pronominis poſſeſſiui. ſuæ.

Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη. dixit. tertia pſona ſcdi Aoriſti. ι. ᾱ. ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε κρονίων. Dixit, & nigrū ſupciliis annuit Saturnius.

Ἦ tertia pſona Subiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ. ut ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ.

Ἡ articulus p̄poſitiuus. ι. ε̄. ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις ἀθήνη. Nempe ſic fata abſceſſit ceſia pallas.

Ἣ articulus Subiunctiuus. ι. ᾱ. ἣ μυρί' ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. Quæ infinitos dolores achiuis dedit.

Ἥ p̄nomē relatiuū ἀντὶ τοῦ αὐτή. Δ. ζ. αὐδ' εὖ μὲν τρώχων. ἡ δ' εὖ μάλα ἡνιόχευεν. Hæ bñ qdē currebat, ipa uero bñ ualde equos regebat.

Ἥ p̄nomē poſſeſſiuū tertiæ pſonæ fœminini gñis. ut ὅς ἥ. ὅν. ſuus ſua ſuū.

Ἧ dtūs caſus articuli ſubiūctiui, ut ἥ. ἧς. ᾗ. q̄ cuiꝰ cui.

Ἧ dtūs caſus p̄nois poſſeſſiui tertiæ pſonæ. ut ἥ. ἧς. ᾗ.

Ἦ aduerbiū affirmādi. ἀντὶ τοῦ ὄντως. ι. ᾱ. ἦ γὰρ ἂν ἀτρείδη. νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Nēpe. n. atride nūc ultimo cōtumelias diceres.

Ἧ aduerbiū. ἀντὶ τοῦ ὡς. ut, ἣ θέμις ἐστίν. ὡς θέμις ἐστίν. ut fas eſt.

Ἧ aduerbiū ſimilitudinis, ἀντὶ τοῦ κατὰ. quemadmodum.

Ἧ aduerbiū loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου. ι. ῡ. ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην. ᾗ λεπτότατος θέε χαλκὸς. i. curuaturā ſub primā, ubi tenuiſſimū currebat aes.

ἦν. ἧς. ἦι.

¶ Ἧ aduerbiũ loci ἀντὶ τοῦ ὅπῃ. ἡσίοδος ἐν ἔργοις. τῇ δ' εἶς. ᾗ σ' ἂν ἐγώπερ ἄγω. i. eo autẽ ibis, quo te ego nempe ago.

¶ Ἧχι aduerbium loci. ἀντὶ τοῦ ὅπου. ubi.

¶ Ἢ σύνδεσμος διαζευκτικός. i. coniunctio disiunctiua uel psonarum λ. α. εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, ἢ αἴας. ἢ ἰδομενεύς. ἢ δῖος ὀδυσσεύς. i. unus aũt uir cõsiliarius esto, uel aiax, uel idomeneus, uel diuus Vlyxes. Vel rernm. ut ἢ νύξ. ἢ ἡμέρα, uel nox, uel dies. ἢ ζωὴ ἢ θάνατος. uel uita, uel mors.

¶ Ἢ ὑποδιαζευκτικὸς ἀορίστως εἴτ' οὖν ἀδιακρίτως. i. Subdisiũctiua ide terminate. siue indiscrete. ut δός μοι χρυσὸν. ἢ ἄργυρον. da mihi aurum, aut argẽtũ. λ. ρ. τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφείη. ἢ κακὸς. ἢ ἀγαθός. i. Oium eni sagittæ attigũt qcunq̃ mittat, siue ignauus, siue fortis.

¶ Ἢ διασαφητικός. i. explanatiua: quæ & ἀναιρετικὸς a theodoro dr̃ hoc ẽ dissertiua, siue electiua, ẽ qñ e duob⁹ ppositis unũ tollit. ut βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. σημαίνει καὶ οὐκ ἀπολέσθαι. i. uolo ego pplm saluũ esse q̃ pdi. hoc est saluũ esse & nõ perdi. Quæ quidẽ cõiũctio & περ syllabã admittit. ut πλουτεῖν θέλω. ἤπερ πένεσθαι. diues malo esse, q̃ pauper. i. & non pauper.

¶ Ἦ ἀπορρηματικός. ἀντὶ τοῦ ἆρα. i. dubitatiua. qua dubitãtes. & interrogãtes utimur. & sp oratiõi pponit, nisi aliqd ipediat, & circũflectit. λ. β. ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι. ὅν κέ τις οἴσει τρώων ἱπποδάμων, an etiã & auro idiges, qđ aliqs feret troianorũ equidomitorũ. Est etiã λυτικός τις ἀπορρηματικῶς. sm theodorũ, hoc ẽ solutiua qdã cũ dubitatiõe. λ. γ. τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας, ἀτρείδης, ἦ οὐχ ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο. Quid autẽ populũ duxit huc congregans atrides, an non helenæ causa pulchricomæ. At sm alios ἦ in hac significatione dicitur σύνδεσμος βεβαιωτικὸς μεθ' ὑπερωτήσεως. hoc est coniunctio affirmatiua cum iterogatione, quæ qdẽ etiã sine iterogatiõe iuenitur. λ. σ. ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἀλ-

κημος ἠρός. & , ἤδη λοίγια ἔργα ἔσσεται. & similia, Sed ut theodoro placet. ἦ hoc mō sūpta aduerbialē cōstructionē hēt affirmatiuo℞.

¶ Ἤ ἀντὶ τοῦ ἄν. καὶ εἰ. λ. γ. ἤ τοιόσδε ἐὼν ἐν ποντοπόροισι νέεσσι. hoc est si talis existens in nauibus per pontum currentibus. & in eodem. ἢ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. Si & generatione posterior esset.

¶ Ἤ ἀντὶ τοῦ καί. ut est apud platonē, μινως, ἤ περὶ νόμων. i. minos & de legib⁹, In qua significatōe capit̄ ēt a porphyrio accuratissimo homeri iterp̄te i enodatiōe carmīs illi⁹ βούλομ' ἐγώ. cui⁹ uerba hæc sūt. θελω γὰρ τὸν ὄχλον σώζεσθαι. καὶ αὐτός ἀπολέσθαι. i. Volo ego populū sospitari & ipsemet iterire. q̄ uoce sign̄at se ppl'i græci salutē ꝓpriæ saluti p̄ferre, qđ optimo cuiq; ipatori cōueniētissimū est.

¶ Ἤ ἀντὶ τοῦ ὁπότερον. i. utrū. λ. α. διάνδιχα μερμήριξεν ἤ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. utrū hic ensē acutū educens a femore.

¶ Ἤ συγκριτικός. Cōparatiua. λ. ο. βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον. ἠὲ βιῶναι. ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι i. Melius uel mori uno tēpore, uel uiuere. q̄ diu corrumpi in graui pugna.

¶ Ἤ παρέλκει. i. abūdat. λ. θ. ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐστι. qm̄ p̄stātior est.

¶ Ἤ. adiūcta ἀλλὰ cōiūctiōi, fit ἀλλαή. καὶ κατὰ συγκοπήν, ἀλλή. nisi.

¶ Ἢ μὲν ἀρκτικός ἐστι τοῦ ἠδὲ. hoc est incœptiua.

¶ Ἤ δὲ uero ἐπακολουθικὸς τ͂ ἠ μέν. hoc ē subsecutiua. λ. . ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ. ἠμὲν κακός, ἠδὲ καὶ ἐσθλός. at in uno p̄cio, & ignauus & fortis.

¶ Ἤτοι equiualēs μὲν fit orōnis prepositiua apud poetas. λ. α. ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο hic quidem sic fatus sedit.

¶ Ἤτοι uero equalens ἤ, p̄positiua fit τοῦ ἤ, ut. ἤτοι ἀγαθόν. ἢ φαῦλον.

¶ περὶ τοῦ ὡς πόσα σημαίνει.

Ἰστέον ὅτι τὸ ὡς τριάκοντα σημαίνει παρὰ τρύφωνι.

¶ ὣς παραβολήν. parabolā. λ. γ. ὥς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας. utq; leo letatus est magnum nactus corpus.

¶ ὣς ἀνταπόδοσιν. redditionē. λ. γ. ὣς αὖτις καθ' ὅμιλον ἔδυ τρώων. ἀγερώχων. i. Sic p̄ turbā subiit troianorum illustrium.

ὡς. quot significat

¶ ὡς ὑπερβολὴν suplatione. Δ. λ. ὡς οὐκ αἰνότερον. καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. Vt nō grauius, & impudentius aliud muliere.

¶ ὡς ἀναφοράν. Relationem. Δ. δ. ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

¶ ὡς θαυμασμόν. admiratione. Δ. ω̄. ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι πηνελοπείῃ. Vt bonæ mentes erant prudenti penelope.

¶ ὡς βεβαίωσιν. confirmatione. ὡς χάριεν ἐστ᾽ ἄνθρωπος ἀνθρώποις. Sic gratiosum est homo hominibus.

¶ ὡς ὁμοίωσιν similitudine; . Δ. δ. ὡς ὁ δ᾽ ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἷι ἔοικεν. ita hic Vlyxis magnanimi filio assimilatus est.

¶ ὡς τὸ οὕτως. Sic. λ. η̄. ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος ἕκτωρ. Sic fatus portis erupit splendidus hector.

¶ ὡς τὸ ὅμως tamen. Δ. ᾱ. ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ. Sz neq; tamen sotios liberauit cupiens q̄q̄.

¶ ὡς τὸ ὅπως ut. λ. ζ. ὡς σπείσῃς διὶ πατρί. καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. Vt libes ioui patri. & aliis immortalibus.

¶ ὡς τὸ ὁμοίως silr. Δ. ᾱ. ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος. ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Silr periret & alius quicunq; talia quidem faceret.

¶ ὡς τὸ ὅσον. q̄tū. Δ. ρ̄. καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. Et carnē quātum ei manus capiebant circumiicienti.

¶ ὡς τὸ τόσον. tm̄. Δ. η̄. ὅσσον φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν. ὡς δὲ γυναῖκες ἱστὸν τεχνῆσαι. Quātum phæaces super omnes periti homines nauem uelocem in ponto impellere. tantum mulieres telam operari.

¶ ὡς τὸ ὡσαύτως. eodē mō. Δ. ε̄. ὡς δ᾽ αὖ νῦν μοι ἄγασθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι. eodē modo rursus nūc mihi iuidetis dii mortalem hominem adesse.

¶ ὡς τὸ ἕως donec. Δ. γ. ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον. καὶ χρυσὸν ἀγείρων. Donec hic multum uictum & aur̄ congregans.

¶ ὡς τὸ ἀλλά. Sed. Δ. χ. κείσομαι. ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ᾽ εὐεργέων. Iacebo. Sed non est gratia postea benefactorum.

¶ ὡς τὸ ὅτι. quia. λ. χ. οὐδέ νύ πώ με ἔγνως. ὡς θεός εἰμι. Neq; quide; nem pe me nouisti ꝙ deus sum.

¶ ὡς τὸ ἐπεί. postq̃. λ. κ. ὡς ἴδε χῶρον ἐρῆμον ὅθ' ἑστασαν ὠκέες ἵπποι. po-stea q̃ uidit locũ desertum ubi steterant ueloces equi.

¶ ὡς τὸ εἴθε ut. λ. γ. ἤλυθες ἐκ πολέμου. ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι. Venisti ex bello. utinam illic periisses.

¶ ὡς τὸν εἰ σύνδεσμον συναπτικόν. si cõiũctionẽ cõtinuatiuam. Δ. γ. ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε. Si uos a me celerẽ ad nauẽ iretis

¶ ὡς τὸ διηγηματικὸν κεφάλαιον. narratiuũ caput. Δ. γ. ὡς ἦλθον φίλε τέ-κνον ἀπευθής. οὐδέ τι οἶδα. Sit uei chare fili nil audies, neq; qd noui

¶ ὡς τὸ καθάπερ queãdmodũ. Δ. ψ. ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον κίκονας δάμα-σε. cœpit queãdmodum primũ ciconas domuit.

¶ ὡς τὸ εὐθέως. λ. ξ. ὡς δ' ἴδεν. ὡς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν ut autẽ uidit statim illũ amor dẽsa pcordia circũobruit.

¶ ὡς ἀλλὰ μὴν. atqui. ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις. ὡς τοῦτ' ἀληθῶς ἀττικὸν χω-ρίον. Atqui, hæc uere attica regio.

¶ ὡς τὸ λίαν, ualde. λ. τ. αὐτὰρ ἀχιλλεύς ὡς εἶδ' ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. At achilles ut uidit ualde illũ magis subiit ira.

¶ ὡς τὸ ἵνα σύνδεσμον. ut cõiũctionẽ. λ. γ. ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς. Vt mihi & hunc uirũ magnum nomines.

¶ ὡς τὸ διὸ ea ,ppter. λ. ι. ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος οὐκ ἐθέλοιμι λεί-πεσθαι. ea ,ppter postea a te chare fili non uellem relinqui.

¶ ὡς τὴν πρὸς πρόθεσιν, ad. Δ. ρ. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Vt semper similem agit deus ad similem.

¶ ὡς τὸν γὰρ σύνδεσμον. eni cõiũctionẽ. λ. φ. ὡς οὔτοι ποταμῷ γε δαμήμε-ναι αἴσιμόν ἐστι. Non enim tibi fluuio domari fatale est.

¶ τὸ ὡς πάντοτε δεξύνεται καὶ ἐν ἀρχῇ. καὶ ἐν μέσῳ, καὶ ἐν τέλει, χωρὶς ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως, καὶ τὸ ὁμῶς. καὶ δασύνεται, πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ ὡτίον.

Τέλος.

affectibus dictionũ

Πάθη τῶν λέξεων ἐκ τοῦ γραμματικοῦ τρύφωνος.

Πλεονασμὸς μὲν οὖν ἐστι περιασότης χρόνου, ἢ χρόνων στοιχείου. ἢ στοιχείων.

Ἔνδεια δὲ τοὐναντίον χρόνου. ἢ χρόνων. στοιχείου, ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.

Τμῆσις δέ ἐστι συνθέτου λέξεως ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις, οἷον ἄκρα πόλις, ἀντὶ τοῦ ἀκρόπολις.

Εἴδη τοῦ πλεονασμοῦ.

Πρόσθεσις ἐστὶ στοιχείου κατ᾽ ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς προσθήκη οἷον ἀσταφὶς. ἀντὶ τοῦ σταφὶς. ἄσταχυς. ἀντὶ τοῦ στάχυς.

Ἀναδίπλωσις δέ ἐστι τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπιῤῥημάτων, καὶ μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει δὲ παρατείνωσι. καὶ αἰολεῦσιν, οἷον. κεκάμωσι, ἀντὶ κάμωσιν. ἀταρτηρὸς. ἀντὶ τοῦ ἀτηρὸς.

Μετάθεσις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ᾽ ἑτέρας τάξεως, οἷον δαρτὰ, ἀντὶ τοῦ δρατὰ. καλεῖται δὲ καὶ ἐνάλλαξις. καὶ ὑπέρθεσις.

Μετάληψις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις, οἷον ἡ πεδανὸς ἀντὶ τοῦ ἀπεδανὸς. αἱμηπότης, ἀντὶ τοῦ αἱμοπότης.

Εἴδη τῆς ἐνδείας.

Ἀφαίρεσις ἐστὶν ἔνδεια κατ᾽ ἀρχήν. οἷον ὀρτὴ, ἀντὶ τοῦ ἑορτή. αἶα ἀντὶ γαῖα. κεῖνος. ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνος. τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Ἄρσις ἐστὶν ἀποβολὴ κατ᾽ ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλωμένης συλλαβῆς. οἷον βλῆσθαι. ἀντὶ τοῦ βεβλῆσθαι.

Ἔκτασις ἐστὶν ὅταν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῆ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῆ. οἷον καλός. κᾱλός. κόρη κώρη.

Ἐπέκτασις ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου ὅταν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ. οἷον ἀδελφειός. ἀντὶ τοῦ ἀδελφός. πολεμήϊα, ἀντὶ τοῦ πολέμια.

Συστολή ἐστιν ὅταν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συσταλῆ. ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῆ. οἷον φυσίζοος. ἀντὶ φυσίζωος ξερόν, ἀντὶ τοῦ ξηρόν,

Συγκοπή ἐστιν ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον κάμμορος ἀντὶ κακόμορος, δάσκιον ἀντὶ τοῦ δασύσκιον. Vbi aduertēdū ē syncopā tribus modis fieri, aut enim integra elidit syllaba κοινῶς. ut δασύσκιος δάσκιος. ὁμότρυχας ὅτρυχας. Aut uocalis sola æolico more, & tūc cōsonās aut eadē remanet imutata. ut φέρετε φέρτε. τίποτε τίπτε. Aut i sequētē uertit, ut κακόμορος κάμμορος. κατέβαλεν κάββαλεν. κατέπεσεν κάππεσεν. & sic i aliis cōpositis cū hac ꝑpositione κάτα, i quib⁹ ᾱ extrema uocali expūcta, τ in sequētē cōsonātē uertit, nisi forte aspirata extiterit, q͞a tūc τ neq̄q̄ in eā mutari pōt q͞nquidē syllaba i aspiratā cōsonātē desinere inueniret, qͩ apud græcos absurdū est, sed eius loco ἀντίστοιχον, hoc est ꝓpria tenuis subrogat. ut κατέθανεν κάτθανεν. καταφάλαρα καπφάλαρα. καταχεῦσαι καγχεῦσαι. Verū si duæ sequātur cōsonātes integra syllaba elidit, ut κατάκτανε κάκτανε, κατάσχεθε. κάσχεθε. Attamē si altera illarū imutabilis sit rursus in sequētē mutat cōsonātē. ut καταδραθέτην καδδραθέτην.

Aut duæ eliduntur syllabæ ionico more. atq; æolico, ut δευκαλιωνίδης δευκαλίδης. ὑπεριονίδης ὑπερίδης. unde ὑπερίων ὑπερίονος ἰωνικῶς. ὁ ἥλιος. sol.

Διαίρεσίς ἐστιν συλλαβῆς μακρᾶς ἀνάλυσις. ἢ διάστασις εἰς δύο. τὸ δὲ πάθος ἰώνων. καὶ θετταλῶν. οἷον παΐς ἀντὶ τοῦ παῖς.

Συναλοιφή ἐστι δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντα ἕνωσις καταβολῆ τόνων. γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἐπὶ τὰ ἄλλοις μὲν τρεῖς, κατὰ

ἔκθλιψιν ἐπ᾽ ἐμέ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐμέ. κατὰ κρᾶσιν, τἀμὰ ἀντὶ τοῦ τὰ ἐμά.
κατὰ συναίρεσιν. νηρῇδες, ἀντὶ τοῦ νηρηΐδες. συνθέτους δὲ τέσσαρας κα-
τὰ ἔκθλιψιν, καὶ συναίρεσιν. ἐμουποδύνει ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ ὑποδύνει. κατὰ
κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν. ὡπόλος ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶ-
σιν. καγὼ. ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγώ. κατὰ ἔκθλιψιν. καὶ κρᾶσιν, καὶ συναίρεσιν,
ἐν ταἰθιοπίᾳ ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ. Quo in loco illđ annotãduȝ
est ꝙ si ex quapiã diphthõgo ꝑcedẽte διὰ τοῦ ι & ex quauis uocali
sequẽte crasin fieri cõtingat ἰῶτα quæ ẽ subiũctiua uocalis diph-
thongi cũ inter duas uocales forte existat prorsus exterit̃. nec fa-
cta crasi amplius admittitur, ut καὶ ἐγὼ καγὼ. ubi substracto ι κα-
τὰ ἔκθλιψιν ᾱ & ε̄ in ᾱ ꝑductum κατὰ κρᾶσιν contracta sunt. Sic
τῷ ἐμῷ τῶ μῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ ἐμωκυμόρῳ. χωρὶς τοῦ ι. ὅτι οὐδέποτε
κρᾶσις γίνεται, τοῦ ι μέσου ὄντος ὁ ἐτυμολόγος. Hoc eodẽ modo συνα-
λοιφὴ κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν fieri contingit ut supra dictum ẽ
ut ἐμοὶ ὑποδύνει ἐμουποδύνει. ubi ι ex οι diphthongo prius expun-
cta ο̄ & ῡ κατὰ συναίρεσιν in ου diphthõgũ cõtracta sunt. At si con-
tra eueniat ut ex aliqua monophthõgo ꝑcedente, & diphthon-
go διὰ τοῦ ι sequente crasis fiat, ι quidẽ diphthõgi cum post se
nihil hẽat qđ obstet, facta crasi ex ꝑcedentibꝰ uocalibus iterum
in diphthõgũ admittit̃, ut ὁ αἰπόλος ᾡπόλος. ubi ο̄ & ᾱ κατὰ κρᾶ-
σιν in ω μέγα cõtractis ι in diphthõgũ ĩpropriã κατὰ συναίρεσιν sũ-
ptũ est. Moscopulus tñ ἐν τῷ περὶ παθῶν aliter sentire uidet̃ in di-
ctione ἐγῷδα ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶδα. & ἐγῷμαι ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶμαι. q̃ quidem
attica sunt. subtracta enim ꝑpositiua uocali οι diphthõgi. hoc ẽ
ο̄ κατὰ ἔκθλιψιν, ex ω̄. & ι q̃ est subiũctiua uocalis eiusdẽ diphthõ-
gi in ῳ diphthõgum ĩpropriã synæresim facit. Sic in dictiõe δαῦ-
ρα ἐκ τοῦ δάειρα quod poeticũ est, & proserpinam significat, ex-
pũcta enim prius ε̄ ꝑpositiua uocali ε̄ι diphthongi κατὰ ἔκθλιψιν,
ex ᾱ & ι in αυ diphthongum synæresim facit. Sed ego antiquorũ
opinioni magis adhereo qui ex præpositiuis uocalibus synære-

sin: siue crasin oino fieri existimant. quod et in his exemplis ἐγῷδα. & ἐγῷμαι. atq; δ᾽ᾶρα fieri pōt κατὰ κρᾶσιν, καὶ συναίρεσιν. quādo quidē etiā ex longa p̄cedēte nōnunq̄ crasin fieri contingit, ut in dictis exēplis liquido apparet, hoc est, τῷ ἐμῷ τωμῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ ἐμωκυμόρῳ. ubi ῳ & ε. & duo ωω in ω contracta sunt. Vtram tñ sententiā libuerit sequi poteris. Sed sciēdū hæc uere attica eē. Si uero ex duabus diphthongis huiusmodi cōtractio fieri contingat primū quidē ex p̄cedēte diphthōgo subiūctiua uocalis hoc ē ι κατὰ ἔκθλιψιν oino elidēda est. deinde ex uocali relicta, & ex ea quæ sequit̄ in altera diphthōgo fit crasis in uocalē productam. q̄ ι in diphthōgum iproprīā κατὰ συναίρεσιν indubitato admittit. ut οἱ ἄλλοι ᾧλλοι. τῇ αἰτίᾳ ταἰτίᾳ. Est aūt p̄ter hæc & alia spēs συναλοιφῆς. quæ fit cū duæ diuersæ dictiōes per uocales uniuntur, quaꝝ p̄cedēs sit articulus p̄positiuus neutri generis: hoc est τὸ. Sequēs uero indifferēs, quæ si ab ε tenui icipiat fit crasis in ου. ut τὸ ἐναντίον τοὐναντίον. τὸ ἔλαιον τοὔλαιον. τὸ ἔνδυμα τοὔνδυμα. & silia. At si ab α dictio sequēs incipiat, iteꝝ in α productū fit cōtractio ut τὸ ἀγαθὸν τἀγαθόν. τὸ ἕτερον θάτερον. τροπῇ τοῦ τ εἰς θ sequēte uocali aspirata. In plurali quoq; p̄cedente τὰ articulo neutro pluralis numeri, sequēte uero siue α, siue ε, in α itē productū fit crasis. ut τὰ ἀγαθὰ τἀγαθά. τὰ ἕτερα θἄτερα. τὰ ἐμὰ τἀμά. & alia huiusmodi. In qnibs cōtractiōibus illud diligēter considerādum est, q̄ ubicūq; ex quapiā uocali tenui sequēte facta sit crasis ea τὴν ψιλὴν supponi sibi desiderat. ex aspirata uero sequente nequaquā. quod ab antiquis constantissime ubiq; seruatum uidemus, non solum articulis p̄cedentibus, sed aliis quoq; dictionibus, ut ποῦ ἐστι ποῦστι, eliso enim υ subiunctiua uocali ο & ε in ου contracta sunt. Sic μοί ἐστι μοὖστι. & alia huiusmodi.

Παρένθεσις ἐστὶ προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος

Ἔλλειψις ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦν-

τος συλλαβὴν. οἷον νοῦσος ἀντὶ τοῦ νόσος. ξεῖνος ἀντὶ τοῦ ξένος τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Διπλασιασμός ἐστὶ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου πρόσθεσις κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβὴν ὅππι. ἀντὶ τοῦ ὅτι. μέσσον ἀντὶ τοῦ μέσον. τὸ πάθος ἰώνων.

Παρέμπτωσις ἐστὶ προσθήκη συμφώνου κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβὴν. οἷον πτόλις ἀντὶ τοῦ πόλις. πτόλεμος. ἀντὶ τοῦ πόλεμος.

Προσχηματισμὸς ἐστὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. ἔστι δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος οἷον λόγοισιν ἀντὶ τοῦ λόγοις.

συλλαβὴν. ἀμύξαι. ἀντὶ τοῦ αἰμύξαι. γεραὸν, ἀντὶ τοῦ γεραιόν. ἴδια τῶν ἀττικῶν. καὶ δωριέων καὶ αἰολέων.

Παρέλλειψις ἐστὶν ὅτ᾽ ἂν ἀντὶ τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπηται. κάλιον ἀντὶ τοῦ κάλλιον. ὤφελες ἀντὶ τοῦ ὤφελλες. θᾶτον ἀντὶ τοῦ θᾶττον.

Ἔκθλιψις ἐστὶν ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς οὐ ποιοῦντος συλλαβὴν σκῆπον ἀντὶ τοῦ σκῆπτρον.

Ἀποκοπὴ ἐστὶν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος, οἷον δῶ. ἀντὶ τοῦ δῶμα. ποσειδῶ, ἀντὶ τοῦ ποσειδῶνα. ἀπόλλω ἀντὶ τοῦ ἀπόλλωνα.

Περὶ πνευμάτων.

Πνεύματα græce, latine spiritus, duo sunt, ἡ δασεῖα. καὶ ἡ ψιλή. hoc est aspiratio. & leuigatio, siue exilitas. Omnis enim dictio a uocali, siue a diph. incipiens, uel nota aspirationis, uel exilitatis annotatur. Ex consonantibus autem ρ solum in principio dictionis positū aspirat, ut ῥήτωρ. At in medio duarum uocalium i eadem dictione simplici exilem spiritum habet, ut χαίρω. φέρω. Si uero geminatum exstiterit, primū quide exili spū annotat. alterum uero aspirat, ut πόῤῥω, ἄῤῥωστος. In nominibus, quem utiq; spiritū

ntũs hẽt, eũdẽ & cæteri casus suscipiunt. In uerbis quoq; spũs
thematis in oibus q̃ ab eo deducunt, seruatur. Excipitur ἔχω qd
ἕξω futurũ hẽt aspiratũ. ἵστημι quoq; aspirat. sed eius ptã leuigan-
tur, dẽpto ptõ pfecto, & plusq̃pfecto, ἕστακα. ſ. & ἑστάκειν. qm̃ ε in
grediẽs ptã tpa modi indicatiui, si remanet in aliis modis spiritũ
thematis seruat. Si uero cadit, hoc ẽ si nõ remanet in aliis modis
sicut est in ambobus aoristis, exilẽ spm̃ hẽt, ut ἔστησα. στῆσον στησά-
τω, ἔστην. στῆθι στήτω. Attice aucta spm̃ thematis seruãt, ut ἐλεύθω,
ἐλήλυθα. ὠνῶ, ἐώνηκα. ὁρῶ ἑώρων. ἑώρακα. ἁνδάνω ἑήνδανον. Ois articu
lus a uocali icipiẽs aspirat, ut ὁ. ἡ. οἱ. αἱ. Oia pnomina ab ε inci-
pientia exili spũ annotãtur. ut ἐγὼ. ἐμοῦ. pter ἕ, & ab eo deriuata,
ut ἑαυτὸν. At si ab alia uocali initiũ hñt aspirãtur, ut οὗτος. αὕτη.
excipit αὐτὸς, & ex eo cõposita, ut αὐτόχειρ. αὐτόματος. Aspira-
tur & αὑτόν ἀπὸ τοῦ ἑαυτόν, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε. Ois ppositio a uo-
cali icipiẽs attenuat, ut ἀνὰ. ἀπὸ. ἐπὶ. Excipitur ὑπὸ. & ὑπὲρ. In
medio dictionũ cõpositarũ nec dẽsus spũs, nec tenuis ponitur, ut
κατέτρεχον. καθάπαξ. ἀφυτόθεν. Ois cõiũctio a uocali incipiẽs le
uigatur, ut ἀλλὰ. εἰ. ἐπὶ. excipiuntur causales, q̃ oẽs aspirãtur, ut
ἕνεκα. ὅπως pter ὄφρα. Deriuatiua oia si principiũ primitiuorũ ser-
uant eiusdẽ quoq; retinẽt spm̃, ut ἅλς ἁλήτης. ἁλιεύς. ἕλκω. ἕλκος.
excipiuntur ἱδρώς ἀπὸ τοῦ ἰδίω. ἀμυδὶς ἀπὸ τοῦ ἅμα. εἱρμὸς. ἀπὸ τοῦ
εἴρω εἱρκτὴ ἀπὸ εἵργω. Relatiua p aphæresin tenuis cõsonãtis facta
aspirãtur ut τόσος ὅσος. τηνίκα ἡνίκα. excipitur τόφρα ὄφρα. τῆμος
ἦμος. attenuatur aũt. ὄφρα quidẽ qm̃ α. ε. & ο añ aspiratã exili spiri
tu annotantur, ut ἄφεσις. ἔθνος. ὄφις. ἦμος uero qm̃ η in trochaica
dictiõe exilẽ spm̃ sibi asscisc it, ut ἦχος. ἦδος. ἦμος. præter ἧλος. Aeo
lica oia leuigant. Nam æoles aspirationẽ oino ignorant. Nomi-
na numeralia aspirãtur oia, ut εἷς ἕξ. ἑπτά. demptis ὀκτὼ, & ἐνέα.
& quæ ab eis deducuntur, ut ὀγδοήκοντα. ἐνενήκοντα.

A siue intẽsionẽ significat, siue priuationẽ, siue unionẽ, siue malũ

siue parv. siue abūdat, exili spū annotat. excipit ἄλυσις q̃d ex ᾱ priuatiuo cōponitur, & λύω ἄδης quoq; aspirat ex ᾱ priuatiuo, & ἴδω. ᾱ uero ἀθροιστικὸν aspiratur. ἅμα. ἅπας.

¶ A ante β leuigatur, ἄβυδος. ἄβυσσος. ἄβαξ. ἀβειρών. excipiuntur q̃ β. cū ρ implicitū hn̄t. ut ἁβρὸς. ἁβρότονον. ἁβρότης. ἁβρύνω. ἁβρότητη ἡνὺξ exili spū annotat. & ἀβροτάζω. τὸ ἀποτυγχάνω. & ἄβρομος ὁ μὴ ἔχων ἦχον. hæc enim ᾱ habent priuatiuum.

¶ A ante γ leuigat ἄγαν. ἀγείρω, τὸ συναθροίζω. ἀγορά. ἄγνος τὸ φυτὸν excipit ἅγιος, & ἁγνὸς ὁ καθαρὸς, & q̃ ab eo deducūtur. ut ἁγνίζω. ἁγιάζω. ἁγνισμὸς. ἁγιασμὸς. ἁγϊωσύνη.

¶ A an̄ δ attenuat. ut ἄδωνις. ἀδελφὸς. ἀδρανίς. excipit ἅδης. & ἅδη, ὄνομα πάθους. ἁδρὸς. ἁδρύνω. ἁδρότης. ἁδήσειεν ἁδεινὰς. ἁδϊνιύων. & ἁδεῖν. ἀντὶ τοῦ ἀρέσκειν.

¶ A ante ε leuigat, ut ἀεὶ. ἀετὸς. ἀέναον. ἀέριον.

¶ A an̄ ζ attenuat, ἄζωτος πόλις. ἄζω τὸ ξηραίνω, a quo & ἀζαλὲς. & ἀζηχὲς ἀντὶ τοῦ ἀδιαλείπτως. ἅζωμαι uero τὸ σέβομαι καὶ θαυμάζω. & q̃ ab eo fiūt aspirāt. triphō uero ᾱ an̄ ζ & leuigari, & aspirari existiat

¶ A an̄ η. θ. ι. κ. attenuat sp. ἀηδὼν. ἀθηναῖος. ἀΐω τὸ ἀκούω. ἄκμων ἀθρῆσαι ab atticis aspirat sed a cōib⁹ attenuat. ἄτρους uere si ᾱ priuatiōe; sign̄t leuigat, si aggregationē aspirat. un̄ ἁθροίζω. & ἄθροισμα.

¶ A ante λ siue solū, siue geminatū attenuat. ἀλῶ τὸ πλανῶ. ἀλήτης ὁ πλανήτης, & ἀλείτης ὁ ἁμαρτωλὸς. ἄλυδις ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἀλδήσκω τὸ αὐξάνω. ἄλλος ἀλλοῖος. ἀλλοδαπὸς. ἀλλὰς ἀλλᾶντος. ἀλείφω. excipit ἅλς ἡ θάλασσα. & q̃ ab eo deducūt. ἁλίτης ὁ θαλάσσιος καὶ ὁ μάταιος ἁλικαρνασὸς, & ἁλίαρτος ἡ πόλις. ἁλικὸν τὸ ἁλμυρόν. ἁλίζω τὸ ἁλατιπάσσω. his addūt & q̃ ἄθροισιν significāt, ut ἅλις ἀντὶ τοῦ ἀρκούντως ἁλίζω τὸ συναθροίζω. & ἅλως, ἅλω, τὸ ἁλώνιον. & ēt ἁλῶ τὸ κρατῶ, & q̃ ab eo deriuātur ἅλωσις. ἁλωτὸς. ἁλίσκω. ἅλυσις. ēt ἅλλομαι τὸ πηδῶ duplici λλ. & ἁλλόμενος & ἅλμα. ἆλτο uero ἀντὶ τοῦ ἐπήδησε attenuatur unde ἐπᾶλτο apud Homerv. ἀλκυὼν uero, & si ab eo

qđ est ἐναλὶ κύειν. dicatur leuigatur tamē ꝑpter κ sequēs. ἀλία ἡ θερμασία apud atticos aspiratur. Sed cōiter attenuatur. ἅλυς fluui⁹ unde ἀλυάτης, tenui spiritu annotatur. Quidā tamē aspirari uolunt. ἄλτι uero ἡ ἀδημονία apud omnes leuigatur.

¶ A añ μ leuigať ἀμύνω. ἀμῶ τὸ θερίζω. ἄμη ἡ δρεπάνη. ἀμάλη. ἀμαθύνω, τὸ ἀφανίζω. ἄμης πλακοῦς. ἄμμος. ἄμαθος τὸ αὐτό. ἄμυδις. ἄμμιν ἀντὶ ἡμῖν. Etiā q̄ ᾱ hñt στερητικὸν. ἄμορφος. ἀμείλικτος, & his similia. excipiť ἅμα, & q̄ ab eo deducunť. ἁμαρτῆ, ἀντὶ τ̄ ὁμοῦ. ἅμιλλα. ἁμιλλῶμαι τὸ ἀγωνίζωμαι. ἅμαξα. ἁμαξοτροχία. Etiā ἁμαρτάνω, & q̄ ab eo fiūt ἁμαρτία. ἁμαρτωλὸς. ἅμμα τὸ χοινίον. ἁμίς τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον. ἁμνίον δὲ τὸ αἱματοδόχον. ἁμῶς γέ πως. καὶ ἁμηγέπη. ἄμη uero ἡ δρεπάνη, apud quosdā aspirať, ab eo qđ est ἅμα πολλοὺς τέμνειν στάχυας. Inueniť & ἄμος aspiratū. & p simplex μ apud multos. usus tñ obtinuit ut leui annoteť spū, ac geminato μμ scribať. ἅμαξα uero si ab eo qđ ē ἅμα ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν βοῶν. aspirať. Si uero ab eo qđ est ἀμητὸν ἄγειν, leuigatur. Vbi hoc etiā aduertēdū ꝙ ᾱ in μ desinēs, quapiā sequēte cōsonāte, leuigatur semp. ut ἄμφω. ἀμφί. ἄμπυξ. ἀμνὸς. ἄμπελος. & cætera his similia.

¶ A añ ν leuigať. ut ἀνία. ἄνεμος. ἀνεμώλιον ἀνύω, καὶ ἄνοια ἡ ἄγνοια, & his similia excipitur ἁνδάνω τὸ ἀρέσκω. quod aspiratur quandoqdem ἐκ τοῦ ἥδω τὸ εὐφραίνομαι deducitur.

¶ A ante ξ, & ante ō leuigať semp. ut ἄξων. ἀξίνη. ἄξυλος ὕλη, ἡ πολύξυλος. ἄορ. ἄορος. ἀολλέες οἱ συνηθροισμένοι. ἀόριστος. ἀοστητὴρ ὁ βοηθὸς. & cætera his similia.

¶ A añ π leuigatur. ἀπὸ πρόθεσις. ἀπηνής. ἀπώλεια. excipitur ἅπαξ. ἅπας. ἅπαν. ἁπαλὸς ἅπτω, καὶ ἅπτομαι. Raro aūt in thematicis dictionibus inuenitur ᾱ ante π. At si quādo inuentum fuerit, aut abundat, aut priuationem significat, aut ꝑpositio est.

¶ A añ ρ̄ leuigať. ἄρα. ἀρὰ. ἀραιὸς. ἄρνιον. ἀρνὸς. ἄρδω. ἄρξω. Si uero μ sequať, aut π aspirabiť. ut ἁρμοῖ ἀντὶ τ̄ νεωστὶ. ἁρμόζω. ἁρμογὴ. ἁρμὸς.

ἁρμονία. αἷμα. ἅρπη ἡ δρεπάνη. ἅρπηα εἶδος ἀνέμου. ἁρπάζω. ἅρπαξ. ἁρπαλέος. & his similia. excipitur τὸ ἀρμένιος. & ἄρμενον. & ἀρπεπίσα, quæ leui spũ signãtur ἄρειος uero ἡ παγίς aspiratũ inuenitur.

A añ σ attenuatur. ἀσία. ἄση ἡ βλάβη. ἀσίς siue auis, siue astrũ cœli. ἀσάμινθος ἡ λεκάνη. ἆσσον ἀντὶ τοῦ πλησίον. ἄσσα ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅσσα uero ἀντὶ τοῦ ἅτινα aspiratur. & ἆσσον δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ἧπον. & ἄσσων ὁ ἥπων, τροπῇ τοῦ η εἰς α μακρόν.

A añ τ siue solũ, siue gemiatũ leuigatur. ἄτερ. ἄτη ἡ βλάβη. ἀτάλλω. ἀτθίς. ἀττικός. ἀτιτάλλω. ἀτταγὴν ὄρνις. ἄττα ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅττα uero ἀντὶ τοῦ ἅτινα aspiratur. sic ἅτε ἀντὶ τοῦ καθά. ἅτερος ἀντὶ τοῦ ὁ ἕτερος. ἁτέρα θηλυκῶς. ἆπον ἀντὶ τοῦ ἧπον & ἄπων ἀντὶ τοῦ ἐλάπων.

A ante υ. φ. χ. attenuatur. αὔω τὸ φωνῶ. αὐτὴ ἡ φωνή. ἄφαρ ἀντί τοῦ εὐθέως καὶ ἄφνω. καὶ ἀφνειὸς ὁ πλούσιος. excipitur ἀφὴ ab eo quod est ἅπτω. ἄχος. ἄχθος. ἀχανές.

A añ ψ leuigatur ἄψ ἀντὶ τοῦ ὀπίσω. unde ἀψόρροος ὁ εἰς τοὐπίσω ὁρμῶν. & alia excipiuntur quæ ab ἅπτω. & ἅπτομαι deriuantur ut ἁψίκορος ὁ ταχέως χορταζόμενος. ἁψιμαχία. ἁψίς ἁψῖδος. καὶ ἅψεα τὰ μέλη.

A ante ω attenuatur. ut ἄω τὸ πνέω. ἀωτῶ τὸ ὑπνώττω. ὁ ὕπνηρος ὕπνον ἀωτεῖ. καὶ ἄωτος τὸ ἄνθος. καὶ ὁ καρπός.

E ante α aspiratur ut ἑανὸν τὸ λεπτὸν ἱμάτιον. ἢ τὸ ποικίλον. ἑαυτὸν ἐᾷ τὰ ἀγαθά, sed hoc quidã attenuãt excipitur ἔαρ. & quæ ab eo fiũt. ut ἐαρινός. ἐαρίζω. ἐάω τὸ καταλιμπάνω. & quæ ab eo deducũt leui spũ ãnotãtur.

E ante β leuigatur. ut ἔβενος. ἔβερ, propriũ nomẽ. sequẽte uero ρ aspiratur. ut ἑβραῖος. ἑβραΐς. excipitur ἐβρὸς ὁ ἔλαφος. ἑπτὰ quoque & quæ ab eo fiunt aspirãtur. ut ἕβδομος. ἑβδομήκοντα.

E ante γ attenuatur semp. ut ἐγείρω. ἐγγύς. ἔγγιστα. ἐγώ.

E añ δ leuigatur. ἔδαφος. ἐδεσσα πόλις. ἔδω τὸ ἐσθίω. & alia. excipitur ἕδος τὸ ἔδαφος. ἑδεῖσθαι. ἀντὶ τοῦ καθίσει. ἕδρα & ab eo deriuata. ἑδραῖος. ἑδράζω. ἑδραίωμα. excipitur & ἕδνον ἡ προὶξ dotis ἑδώλιον ἡ πῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. & ἑδανὸν τὸ ἡδύ.

¶E añ seipm attenuat' ἐετῶς, ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς. ἔερεν ἦεν ἐκώλυε. & ἐεισάμην. & ἐείκασι. excipit' ἑέρση ἡ δρόσος. & ἑέσιος. & ἑέλδωρ, & quosdā

¶E añ ζ aspirat'. ἕζω. ἕζομαι. & q̄ ab eo deducūtur. Si uero ex augmēto sit leuigat'. ut ζέω ἔζεον. ζῶ ἔζων. ζωγραφῶ ἐζωγράφουν.

¶E ante η nō inuenitur, nisi a declinatiōe, siue augmēto sit, ut ἐῦς. ἐῆος. ἦν ἔην. ἥνδανον ἑήνδανον. iccirco eorū suscipiunt spiritū a quibus fiunt. At ἐνὸς fluuii nomē, s'm aliquos leuigatur.

¶E ante θ attenuatur. ἔθος. ἐθάς. ἔθνος. ἔθειρα ἡ θρίξ. excipitur ἕθεν pronomen. & ἑθεὶς. unde ἀφεθεὶς.

¶E ante ι leuigatur. εἴσκω τὸ ὁμοιῶ. εἴση τροφὴ, ἡ ἴση.

¶E ante κ aspiratur. ἑκατὸν. ἑκὼν. ἕκαστος. ἑκάτερος. ἕκηλος. ἕκατι ἀντὶ τοῦ χάριν. ἑκάβη. ἕκτωρ. ἑκὰς. & q̄ ab eo fiūt. ut ἑκηβόλος ἑκάεργος. excipitur ἐκ p̄positio, & q̄ ab ea fiūt. ἔκβλητος. ἐκτὸς. ἐκυρὸς quoq; & ἐκεχειρία. & quæ p ἀφαίρεσιν abiiciūt ε ut ἐκεῖνος κεῖνος. ἐκεῖθι κεῖθι hæc quidem oia tenui spiritu annotantur.

¶E ante λ siue solū, siue geminatū attenuat'. ἔλεος. ἔλαφος. ἐλάτη. ἐλῶ τὸ ἐλαύνω. ἐλλάβων τὸ ἐνώπιον. ἔλλοπες οἱ ἰχθύες. καὶ τὰ λοιπά. excipitur ἕλω τὸ λαμβάνω. ἑλλὴν. ἑλλάς. & quæ ab eo fiūt ἑλλανοδίκης ὁ τῶν ἀγώνων κριτής. ἕλη. ἑλένη. ἕλενος. ἑλλὸς ὁ ἔλαφος. ἕλος τὸ δάσος. ἑλίκη. ἕλιξ. καὶ ἑλίκωπις κόρη. ἑλιγματώδης. ἑλικὼν ὄρος. ἕλκω ἑλκύω. unde ἑλώρια. his adiungitur ἔλμινθες οἱ ἐγγάστριοι σκώληκες.

¶E ante μ leuigatur. ἐμὲ. ἐμὸς. ἐμέω ῶ τὸ χέω. ἔμετος. excipitur ἑμὶς qđ χελώνην significat. & ἕμος τὸ ἄφεμα, καὶ ἡ μέμψις.

¶E ante ν siue solum, siue geminatum attenuatur. ἔνος ὁ χρόνος ἐνιαυτὸς. ἐνυὼ ἡ μάχη. ἔννη ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνὸς. ἐννέα. πλὴν τοῦ ἕνεκα. ἕνεκεν. ἑνενὸς. & quæ ab eo fiunt. ut ἑνὰς ἡ μονάς. ἑνόω ῶ. ἕνωσις. ἑνίζω. καὶ ἕντο ἀντὶ τοῦ ἐνεδέδυντο. & ἑνιαῖον τὸ μονοειδές.

¶E ante ξ aspiratur. ἕξ. ἑξήκοντα. ἑξακόσια. ἑξῆς. ἑξείης. ἕξω μέλλων ἀπὸ τοῦ ἔχω. unde ἕξις ἕξεως. excipitur sola ἐξ preposi-

tio. & quæ ab ea fiunt. ut ἔξωρος. ἐξαίρετος.

¶ E ante ō aspiratur. ἑορτὴ. ἑορτάζω. ἑὸν τὸ ἴδιον, καὶ ἀγαθόν. excipiuntur q̄ a themate uerboꝝ fiũt, ut ἐὸν ἐόντος pticipiũ neutri gn̄is pri aoristi. ἐκ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω. ἔοικε ἐκ τοῦ εἴκω. ἔοργε ἐκ τοῦ ἔργω.

¶ E an̄ π leuigat. ἔπος. ἐπίσης. ἐπὶ ppositio. & q̄ ab ea deducũt. excipit ἕπομαι τὸ ἀκολουθῶ. ἑπτὰ καὶ ἑπτάκις. καὶ ἑπτακόσια.

¶ E ante ρ̄ attenuatur. ἔρως ἔρωτος. ἐρύω. ἔῤῥω, ἔρδω. ἔρνος. excipit ἕρκος. ἑρμῆς. ἑρμαϊκὸν. ἕρμαιον. ἕρπω. ἑρπετὸν. ἕρση. ἑρσήεις. ἕργμα τὸ κώλυμα. ἕρμα ἐκ τοῦ ἕρεισμα κατὰ συγκοπὴν leui spũ annotatur.

¶ E ante σ attenuatur. ἔσω ἐπίῤῥημα. ἔσο ἀντὶ τοῦ ὕπαρχε. ἔσοπτρον. ἐσθής. ἐσπηνός. καὶ ἐσπαῖοι. excipit ἑσία ἡ πρεσβεία. ἕστε, ἀντὶ ἕως οὗ. ἑσπόμεθα. & quæ a themate deducunt ἕσο ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυσο. & ἑσσάμενος. aspirant ēt q̄ σ cũ τ hñt ἑστία. ἑστιῶ. ἑστιαῖος. ἕστηκα. ἑστηκὼς. ἑστάναι. ἔστησα uero & ἔστην. & ἐστάθην cũ ē habeãt ex augmẽto leuigant & ἔστιν. & ἐστὲ. & ἔσται ἐκ τοῦ ἔσεται tanq̃ a uerbo ἔω τὸ ὑπάρχω exilem spiritum habent.

¶ E an̄ τ leuigat. ἔτος. ἐτεὸν τὸ ἀληθές. ἔτυμον τὸ αὐτό. ἐτήτυμον. ἐτώσιον. ἔτνος ὁ ὄσπριον τὸ φάβα. excipit ἕτοιμος. ἑτοιμάζω. ἑτοιμοπειθής. ἕτερος. ἑτέρα. ἑταῖρος ὁ φίλος. καὶ ἑταίρα. ἑταιρὶς. ἑταιρεία καὶ τὰ ὅμοια.

¶ E an̄ ῡ attenuat siue in distictiõe, siue in coniunctione εὖς ὁ πλατὺς καὶ ὁ ἀγαθός. εὐρὺς. εὐρύνω. εὖ, & quæ ab eo fiunt excipit εὑρίσκω. εὕρεσις. εὕρεμα. εὕρω. εὑρήσω. εὕω τὸ φλογίζω καὶ τὰ ὅμοια.

¶ E ante φ. χ. leuigatur. ἔφεσις. ἐφετὸν. ἔχις ἐχθρὸς. excipitur ἑφθὸς & ἑψημένος.

¶ E ante ψ aspiratur semper ἕψω τὸ ἑψαίνω. ἕψημα. ἕψομαι τὸ ἀκολουθήσω. excipitur ἐψία ἡ διὰ λόγου παιδιά. ἐκ τοῦ ἔπω τὸ λέγω. uñ φιλέψιος. excipiũt & q̄ ex augmẽto ē hñt. ut ἐψώμισα ἐκ τοῦ ψωμίζω. ἔψεξα ἐκ τοῦ ψέγω. ἔψησα ἐκ τοῦ ψάω. & alia his similia.

¶ E ante ω μέγα aspirat. ἕως ἡ ἡμέρα. καὶ ἡ ἀνατολή. & q̄ ab eo deriuantur ἕωθεν. ἑωσφόρος. ἑωθινὸν. ἕωλον τὸ χθεσινὸν, καὶ μάταιον. ἕως ἐπίρ-

ῥῆμα χρονικόν. ἕω τὸ ἐνδύομαι. excipitˀ ἕω τὸ ὑπάρχω. & ἑῶ ἐκ τοῦ ἐάω. Si uero ē κατὰ πλεονασμὸν abūdauerit spiritū thematis sibi uēdicabit. ὁρῶ, ἑώρακα. εἴκω ἔοικεν. ἔλπω ἐώλπειν.

¶ Η ante ᾱ ex augmēto inuenitur & leuigatˀ. ut ἤακει ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησεν. ἤριζον. ἀντὶ τοῦ ἔαρ εἶχον. & his similia.

¶ Η añ β aspiratˀ sp. ἥβη ἡ ἡλικία. & q̄ ab eo deducūtur. ἡβῶ ἡβάσκω. ἡβηδόν. nisi pleonasmus fiat. ut ἠβαιὸν ἐκ τοῦ βαιὸν τὸ μικρόν.

¶ Η añ γ aspiratˀ sp ἡγεμών. ἡγεμονία. ἡγοῦ. ἡγοῦμαι & q̄ ab eo deducuntur. ἡγούμενος. ἡγήσιππος. nisi ᾱ in η̄ mutata fuerit. ut ἠγάθεος ὁ ἄγαν θεῖος. & similia. Verū si a declinatiōe augmentum fuerit thematis spm̄ oīno desiderabit. ut ἄγω ἦγον. ἀγνίζω ἥγνιζον.

¶ Η añ δ leuigatur. ἠδονὸς ὁ μακεδών. ἦδος τὸ ὄφελος indeclinabile ἤδη. & alia hmōi. excipitur. ἡδύς. ἡδίων. ἥδιστος. ἡδύνω. ἡδονή. & q̄ ex augmento existūt. ut ἡδρασμένος. ἡδραιωμένος.

¶ Η ante ε. ζ. θ. ῑ. leuigatur. ἠετίων. ἠέλιος. ἠερίβεια. ἠεροφόιτης. ἤζανοι ἔθνος. ἦθος ἠθῶ. ἠθμός. ἤιος ἐπίθετον τοῦ ἀπόλλωνος. ἤιθεος. ἠιὼν ὁ αἰγιαλός. καὶ τὰ λοιπά.

¶ Η ante κ aspiratur ἥκω. ἥκιστα. & alia. excipitur ἦκα ἀντὶ τοῦ ἡσύχως secundum quosdam aspiratur.

¶ Η añ λ attenuatur. ἠλίας καὶ ἠλεῖ ꝓpria noīa. ἤλεκτρα. ἠλεός. ὁ μάταιος. ἠλέοι ἔθνος. ἠλιτόμηνος τόκος. ἠλίθιος. & similia excipitˀ ἥλιος. ἧλος. ἁλῶ. ἡλικία. ἧλιξ. ἥλικος. ἡλικιώτης. Quæ uero a declinatione sunt thematis spiritum retinent.

¶ Η añ μ leuigatˀ. ἦμαρ. ἠμαθόεις ὁ ψαμμώδης. ἠμὶ τὸ φημί ἠμύω. τὸ ἐπικλίνω. & alia. excipitˀ ἡμέρα. ἡμερῶ ῥῆμα. ἡμεῖς. ἥμισυ & q̄ ab eo fiūt ἡμιόλιον. ἡμιμάδιμνον. ἡμίονος. ἡμέτερος. ἡμεδαπός. ἥμων ὁ ἀκοντιστής.

¶ Η añ ν attenuatˀ ἠνορέα ἡ ἀνδρεία. ἦνις ὁ ἐνιαύσιος. excipitˀ ἡνίκα. ἡνία ὁ χαλινός. ἡνίοχος & q̄ ab eo deriuātˀ ἡνιοχεύω. ἡνιοχεία. καὶ ἣν ἄρθρον.

¶ Η ante ξ nō inuenitur nisi a themate ut ἥξω. ἐκ τοῦ ἥκω. siue ex augmento ut ἠξίωσα. ἐκ τοῦ ἀξιόω ἀξιῶ.

¶ H an̄ ο. & π attenuatur ἠονεύς p̄priū nomē. & alia hm̄oi ἠπῶ τὸ ἐξάπλω. ἠπεδανὸς ὁ χθαμαλός. ἤπιος ὁ πρᾶος. ἤπειρος ἡ γῆ. ἠπεροπευτὴς ὁ ἀπατεών. & similia. excipitur ἧπαρ ἥπατος. unde ἡπατικός. ἡπατοσκόπος. καὶ ἡπατοσκοπία. ἡ μαντεία.

¶ H āte ρ leuigatur. ἠριδανὸς ποταμός. ἠριγένεια. ἠριγόνη. ἠρίον τὸ μνημεῖον. ἤρεμος. ἠρεμῶ. ἠρινὸς ὁ ἐαρινός. ἠριγέρων βοτάνη. excipitur ἡρώδης. ἡρωδιανός. ἥρων κύριον. ἥρα. & q̄ ab eo deducūtur. ἥρως ἡρακλῆς. ἡρόδοτος. & ἡρόφιλος. Vniuersaliter η ante ρ cū uocali natura longa aspirat̃ cū breui uero leuigatur. ἡρόδοτος eni & ἡρόφιλος ἐκ τοῦ ἥρα longa in breuem uersa facta sunt. Quæ uero a declinatione fiūt thematis spiritum seruant. ut ἤρα ἐκ τοῦ ἐράω ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ.

¶ H an̄ σ aspirat̃. ἡσίοδος. ἡσιόνη. ἡσάγας. ἡσυχία. ἧσις ἡ εὐφροσύνη. ἥσσα. ἥσσων ὁ ἐλάσσων. ἡσίδωρος. ἧσθαι ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι. excipiūt̃ q̄ a themate, siue augmēto fiūt. ut ἠσὶν ἀντὶ τοῦ φησίν. ἦσθαι ἀντὶ τοῦ λέλεχθαι ἦσθα ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. ἤσθην ἀντὶ τοῦ ἐλέχθην. & alia huiusmodi.

¶ H an̄ τ leuigatur. ἦτορ ἡ ψυχή. ἦτα τὸ στοιχεῖον. ἦτρον τὸ ἔντερον. ἤτοι σύνδεσμος. excipit̃ ἧτα. ἡττῶ. ἥττων. καὶ ἥτις ὄνομα ἀναφορικὸν ἐπὶ

¶ H an̄ υ leuigat̃ sp. ἠὺς ὁ πλατύς. ἠυγένειος. ἠύκομος. (θηλυκοῦ.

¶ H an̄ φ aspirat̃ sp. ἥφεσος. ἡφεσίων. ἡφεσία πόλις. excipit̃ ἠφλοισμὸς ὁ ἀφρός. & q̄ ex augmēto sunt thematis spiritum sequuntur.

¶ H an̄ χ attenuat̃ ἠχος. ἠχῶ. excipit̃ ἧχι ἀντὶ τοῦ ὅπου.

¶ H ante ψ ex augmēto reperit̃, & aspirat̃ semp, qm̄ aut ab ἅπτω fit ut ἧψεν. aut ab ἅπτομαι. ut ἡψάμην. ἧψατο.

¶ H an̄ ω μέγα leuigat̃ semp. ἠώς. ἠ ἡμέρα. ἠῶθι. ἀντὶ τοῦ ἐκ πρωΐας. ἠὼν ὁ αἰγιαλός. & quæ ex augmento sunt. ἠώρησεν ἐκρέμασεν. ἐκ τοῦ αἰωρέω αἰωρῶ. ἠωρημένος ἐκρεμαμένος. & similia.

¶ I an̄ α. β. γ. leuigat̃. ἰατρός. ἰάκωβος. ἴβηρ. ἴβυκος κύριον. ἰγνύς. ἰγνάτιος. & alia excipiunt̃ quæ ex augmēto sunt. ut ἵγμαι ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι καὶ ἱγμένος. & alia huiusmodi.

¶ I ante δ attenuat̃. ἴδος ὁ κόπος. ἰδίω. ἴδιον. ἰδού. ἴδη ὄρος. & alia excipi

untur quæ post δ ρ̄ habent. ut ἱδρός. ἱδρῶ. καὶ ἱδρούς πόλις. ἴδρις ue
ro quidam aspirant.
¶ I añ ε̄ leuigat. ἰέναι. ἰεσσαὶ. ἰεχονίας. & silia. excipit ἱερὸς & q̄ ab eo de
ducunt. ἱερεύς. ἱερεύω τό θύω. ἱέραξ. & q̄ a declinatiōe sūt ut ἵει. ἀντὶ
τοῦ ἔπεμψεν. ἱεὶς ἱέντος. ἵεμαι τὸ προθυμοῦμαι. ἵετο. & alia huius.
¶ I ante ζ aspiratur. ἵζω. ἱζήσω. ἱζάνω.
¶ I ante η̄. θ leuigat semp. ἰησοῦς. ἰητρὸς. ἴημι τό πορεύομαι. ἴη ἀντὶ τοῦ
ἔλθη. ἰθάκη. ἰθὺς ὁ εὐθὺς. ἰθαγενής ὁ ἐγχώριος. καὶ τὰ λοιπά. excipitur ἵημι
solum τὸ πέμπω. ὁ παρατατικὸς ἵην.
¶ I añ κ attenuat. ἴκαρος. ἴκελος. ἰκόνιον. ἰκρίον τὸ ξύλον. ἰκτίν τὸ ὄρνεον. ἰκμὰς
ἰκμάδος. excipit ἱκανὸς. ἱκανῶ ῥῆμα. ἵκω τό ἱκετεύω ἱκετεία. ἱκεσία. ἱκά
νω. ἱκνοῦμαι. & quæ a declinatiōe sunt. ἵκετο ἷκται. ἀντὶ τοῦ ἦλθε.
¶ I añ λ leuigat. ἴλη ἡ τάξις. ἴλιος ἡ τροία. ἴλεος ὁ φωλεὸς. ἰλισσὸς ποτα
μὸς, & alia. excipit ἵλεως ὁ εὐμενὴς. ἱλαρὸς. ἱλάριος. ἱλαρότης. ἱλάσκω.
ἵλαος. ἱλασμὸς. & oīno quæcūq; ab ἵλεος deducuntur.
¶ I ante μ aspirat semp uocali sequēte. ἵμερος ἡ ἐπιθυμία. ἱμέριος. κύρι
ον. ἱμάσθλη ὁ λῶρος. ἱμάτιον. ἱμωνιὰ τὸ ἀντλητήριον. ἱμέρα πόλις. Consonā
te uero sequente leuigatur. ἴμβρος νῆσος. & cætera his similia.
¶ I añ ν leuigat. ἴναχος. ἰνῶ κύριον. ἰνίον τὸ νεῦρον. excipit ἵνα ἀντὶ τοῦ ὅπως.
¶ I añ ξ attenuat. ἰξὸς. ἰξίων κύριον. ἶξ ὁ σκώληξ. excipit ἵξομαι ἐκ τοῦ ἵκομαι.
¶ I añ ō leuigat. ἰοβιανὸς. ἰόλαος. ἰορδάνης. ἴον τὸ ἄνθος. ἰὸς τοῦ σιδήρου. καὶ
τοῦ ὄφεως. ἰὸς δὲ τὸ βέλος aspiratur, ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω.
¶ I añ geminatū ππ aspirat sp. ἵππος. & q̄ ab eo fiūt. ἱππεύω ἱπ
πεία. ἱππίας κύριον. ἱππηλάσιον. Verū añ unicū π attenuat. ἴπτω τὸ
βλάπτω. ἰπνὸς ὁ φοῦρνος. ἶπες σκώληκες. excipit ἵπταμαι qd aspirat
¶ I añ ρ̄ attenuat. ἶρος ὁ πτωχός. ἶρις τὸ ἐν νέφεσι τόξον. excipit ἱρὸς ὁ ἱε
ρὸς κατὰ συγκοπήν. ἱρεύς. ἱρεῖον. ἱρηξ ὁ ἱέραξ. & alia huiusmodi.
¶ I añ σ nisi τ post se iplicitū hēat leuigat. ἴσος ὁ ὅμοιος. ἶσις ἡ θεά. ἴσημι
τὸ γινώσκω. ἰσίδωρος. ἰσμηνίας. ἰσπανία χώρα. ἰσχὰς. ἰσχίον. Si uero in
feratur τ aspiratur. ἵστωρ ὁ ἐπιστήμων. ἱστορία. ἱστορέω. ἱστιαῖος. ἱστὸς.

ἵστημι. annotat᷑ in his ἵστω ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω. ἱστέον. καὶ ἴστρος ποταμός.

¶ I ante τ. ῡ. φ. χ. ψ. ω̄. attenuat᷑ semp. ãte τ ἴτυς. ἰταμὸς. ἰτέον. ἀντὶ τοῦ πορευτέον. πρὸ τοῦ ῡ. ἴυγξ ὁ ὄρνις. καὶ τὸ ὄργανον. ἰύζω. τὸ φωνῶ. πρὸ τοῦ. φ. ἶφι. ἀντὶ τοῦ λίαν. ἴφικλος. πρὸ τοῦ χ. ἰχὼρ. ἴχνος. πρὸ τοῦ. ψ. ἴψ ὁ σκώληξ. ἰψιφαγία. πρὸ τοῦ ω̄. ἰωκή. ἰώ. ἀντὶ τοῦ φεῦ. ἰῶτα. ἰώσηπος. ἰωσὴφ. ἰωάννης. & similia. ¶ Annotãdũ aũt ꝙ ante oẽs uocales attenuat᷑ ꝑter ἵημι. & q̃ ab eo deducunt᷑. Similiter & ante tres aspiratas. θ. ſ. φ. &. χ. ante ζ aspirat᷑ semp. sed ante ξ. & ψ leuigat᷑.

¶ O ante ᾱ. β. γ. attenuat᷑ semp ὄαροι αἱ γυναῖκες. καὶ ὀαρίζω. ὄβριμος. ὀβελὸς. ὄγκος. ὄγδοος. ὄγμος. & alia.

¶ O ante δ attenuat᷑ ὀδύνη. ὀδοὺς. ὀδόντος. ὀδάξ. ὀδωδὼς. excipit᷑ ὁδὸς & quæ ab eo deriuantur. ὁδεύω. ὁδίτης. ὁδοιπόρος. ὁδὸ. δόκος ὁ λῃστής. his adiungitur. ὅδε ἀντὶ τοῦ οὗτος.

¶ O añ ε. ζ. η. θ. ι. attenuat᷑. ὀεργίλος κύριον. ὄζος ὁ κλάδος. ὄζω ῥῆμα. ὀθόνη. ὄθομαι τὸ ἐπιστρέφομαι. excipit᷑ ὅθι. ὅθεν. ὀϊστὸς. ὀΐω. τὸ ὑπολαμβάνω. & alia.

¶ O añ κ attenuat᷑. ὄκνος. ὀκλάζω. ὀκρίβας. ὀκριόεις. ὀκέλλω. excipit᷑ ὁκοῖον τὸ ὁποῖον. ὁκόσον. ὅκως. ἀπεριωνικὰ εἰσὶν π in κ uerso.

¶ O ante λ leuigatur. ὄλεθρος. ὀλοθρεύω, ὄλυμπος. ὄλιθος. ὄλλω. ὄλβος. excipitur ὅλος. ὅλμος. ὁλκὸς τὸ ἐπιμήκες σῶμα. ὁλκὰς. ὁλκὴ τὸ βάρος. ὅλως ἐπίρρημα. ὁλικῶς. καὶ ὁλότης.

¶ O añ μ attenuat᷑ ὀμῶ τὸ ὀμνύω. ὀμυχῶ τὸ οὐρῶ. ὀμόργνυμι. ὀμίχλη excipit᷑ ὁμοῦ. & q̃ ab eo fiũt ὁμαίμων. ὅμορος. ὁμευνέτης. ὁμῆλιξ. ὁμώνυμος ὅμιλος. ὁμιλία. ὅμηρος. ὅμοιος. ὁμοκλὴ ἡ ἀπειλή. καὶ ὁμαλός.

¶ O ante ν. ξ. attenuat᷑ semp. ὄνος. ὄνυξ. ὄναρ. ὄνθος. ὀνία τὰ βρόματα. ὄξος. ὀξύς. ὀξύη. δένδρον. ὀξία. & alia.

¶ O ante π leuigatur. ὀπός. ὀπώρα. ὀπή. ὀπαδός. excipiunt quæ λ. cum π implicitum habẽt. ὅπλον. ὁπλίζω. ὁπλὴ ὁ ὄνυξ excipiunt & relatiua ὅπη. ὅπου. ὁπότε. ὅποτι. ὁποῖος. ὁπόσος. ὁπότερος. ὅπως. ὁπωσοῦν. καὶ ὁπωσονοῦν.

¶ O añ ρ attenuat᷑. ὀρεύς. ὀρέστης. ὀρέγω. ὄρος οὐδέτερον. ὀρρὸς ὄρπηξ. excipitur ὁρῶ τὸ βλέπω. & q̃ ab eo fiũt. ὅρασις. ὅρος ἀρσενικὸν. & ab

eo deriuata. ὁρίζω. ὁρισμός. ὅριον τὸ ὁροθέσιον. excipiũtur & q̄ κ. siue μ. post ρ̄ hñt ut ὀρκίζω. ὅρμος. ὁρμίζω. ὁρμαθός. ὁρμῶ. ὁρμώμηκος. ὄρμενος uero ab eo quod est ὄρω τὸ ὁρμῶ attenuatur. ὄργιον τὸ μυστήριον aspiratur, q̄q̄ usus id leuigari optinuerit,

¶ O ante σ. uocali sequẽte aspirat̃. ὅσιος. ὁσιῶ. ὅσος. ὅσον. & μονοσύλλαβα. ὅς ὁ ἴδιος. καὶ ὅς ἀντὶ τοῦ οὗτος. & ὅσις. Consonãte uero illata attenuatur. ὀστοῦν. ὀσφύς. ὄσσα ἡ φήμη. ὄσσω τὸ βλέπω. & ὄσσος ὄσσεος ὁ ὀφθαλμός. annotatur ὅσυρις κύριον. quod & si uocalis sequatur exilem tamen spm̃ sibi uendicat.

¶ O ante τ leuigatur. ὀτηρός ὁ σπουδαῖος. ὀτοτοῖ θρηνητικὸν ἐπίρρημα excipitur ὅτι. ὅτε. ὅταν. ὅπου. ὅπω. & similia.

¶ O ante φ. χ. ψ. attenuat̃. ὄφις. ὄφελος. ὀφνεὶ κύριον. ὄφρα. ὄχος τὸ ἅρμα. ὀχυρός. ὀχληρός. ὀψέ. ὀψία. ὄψιος. ὄψιον τὸ ὀψώνιον.

¶ υ in principio oĩs dictiõis aspirat̃. ὑάκινθος. ὑβός ὁ κυρτός. ὑγεία. ὕδωρ. ὕελλος. ὕθλος ἡ φλυαρία. ὕλη. ὑμετέρα. ὕννις. ὑπήνη. ὑρκανία χώρα. ὗς. ὕφος. ὕψος. ὗρς. ὕω τὸ βρέχω. excipiũtur quæ æolica sũt. ut ὔμμες ὔμμιν. & alia huiusmodi. Nã æoles aspiratiõe oĩno respuunt.

¶ ω in principio dictionis leuigat̃ p̃ter ea q̄ ab ὥρα deducũtur cũ tp̃s significat. ὧρος. ὥριος. ὥριμος. ẽt cu; τὴν εὐμορφίαν signãt. ut ὡραῖος. ὡραΐζω. ὡραϊσμός. ὡρακίζω τὸ ὠχριῶ, καὶ ὡρακιῶ τὸ αὐτό. Etia; cũ τὴν φροντίδα significat. ut ὡρῶ τὸ φυλάσσω. ὡρεῖον. & similia. Cum his etiã aspirat̃ ὧδε aduerbiũ. & ὧδι. ἀντὶ τοῦ οὕτως. ὧδε uero. ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα q̄dam leuigãdũ eẽ existimant. aspirant̃ & monosyllaba ut ᾧ ἀντὶ τοῦ ᾧτινι. & ᾧ τῷ ἰδίῳ. & ὧν ἀντὶ τοῦ ὧντινων. Annotant̃ ĩ his ὦ aduerbiũ uocandi, & ὦ σχετλιαστικόν. & ὦ τὸ ὑπάρχω. & ὢν participiũ eius. hæc eñi leuigãtur quibus addit̃ & ὠρίων ὠρίωνος.

¶ περὶ τῶν πνευμάτων τῶν ἐκ διφθόγγων.

¶ Aĩ diph. in dictiõibꝰ sup unã syllabã attenuat̃. αἰκίζω. αἰκισμός αἰδοῦμαι. αἴας. nisi forte iferat̃ μ q̄a tũc aspirat̃. ut αἷμα. αἱμύλος. αἱμασιά: excipit̃ αἴμων. ὁ ἐπιστήμων. annotatur αἱρῶ τὸ κρατῶ. & αἱροῦμαι τὸ προκρίνω aspirata. Dictũ ẽ sup unã syllabã propter articulos &

ꝓpositiuos & sup-ositiuos. ut αὐτὶ casus pl'alis nũeri. & αἷς dti.

¶ αυ diph. leuigat̃. αὔξω. αὔδῶ. αὐτὸς. αὐτὴ. excipitur αὕτη. ὡς ἀπὸ τ̃ οὗτος. & αὑτὸν. ἀπὸ τ̃ ἑαυτὸν κατὰ ἀφαίρεσιν. ¶ ει diph. leuigatur. εἰκάζω. εἴρω τὸ πλέκω. εἴργω. εἴβω. & quæ ab eo fiũt εἰλικρινοῦμαι. εἰλεώς. εἰλικρίνεια. excipit̃ εἵλως ὁ δοῦλος. εἱλωτεύω τὸ δουλεύω. ἑλίσω. At εἱ όμην ἀ declinatiõe hẽt aspirationẽ. & εἷσεν ἀντὶ τ̃ ἐκάθισεν. & εἷς ἥκει. εἵως ἀντὶ τ̃ ἕως. hæc aũt oĩa ex pleonasmo ῑ hñt ꝑter εἵλως aspirat̃ ẽt εἱρμὸς. εἱρκτὴ. q̃q̃ hoc quidẽ ἀπὸ τ̃ εἴρω. hoc uero ἀπὸ τ̃ εἴργω. nã deriuationes sæpe numero spũs mutát. ut ἱδίω ἱδρὼς. ἅμα ἄμυδις. sic igit̃ εἴρω εἱρμὸς. & εἴργω εἱρκτὴ.

¶ καὶ ἄλλως. ει diph. idictiõib⁹ sup unã syllabã leuigat̃. ut εἴβω. εἴκω εἰκάζω. εἴκοσι. nisi ἰῶτα ex pleonasmo abũdauerit, qm̃ hæc mutatione spũs nõ admittũt. & bifariã dñr. ut ἕως εἵως. ἐνάετες εἰνάετες. & nisi ex ptõg declinatiõe ἰῶτα sũptũ fuerit. ut ἕπω εἶπον. ἔχω εἶχον & sil'ia neq; attica formatio fuerit. ut λέληφα εἴληφα, μέμαρμαι εἵμαρμαι. neq; significati dñia exstiterit. ut εἴρω si leuẽ habeat spm̃ τὸ λέγω significat. si uero aspiratum τὸ συνάπτω.

¶ ευ diph. leuigat̃. ut εὖ. εὔβοια. εὔβουλος. εὐγενὴς. excipit̃ εὕδω εὕω τὸ φωτίζω. καὶ φλογίζω. εὕρω & quæ ab eo fiũt. εὑρίσκω εὑρετής.

¶ Οι diph. in dictiõibus sup unã syllabã leuigat̃. ut οἶκος. οἶσος. οἶδα οἶος ὁ μόνος. οἴμη ἡ ᾠδή. unde οἰμώζω. excipit̃ οἶμος ἡ ὁδὸς. ὁ ἱμῶ τὸ ὁρμῶ. οἷος ὁ ποῖος. & οἷος ὁ δυνατὸς. dcm̃ est in dictionib⁹ sup unam syllabã pp οἱ articulũ ꝓpositiuũ, & οἵ subiũctiuũ nti casus pluralis numeri. & οἷ ἀντὶ τοῦ αὐτῷ. καὶ ἀντὶ τοῦ ὅπου. & οἷς dti casus pluralis nũeri. οἶς uero τὸ πρόβατον ab eo quod est οἶς leuigatur. οἴμη ᾠδὴ nõnulli aspirant. οἰμώζω uero leuigant ab eo quod est οἶ θρηνητικὸν ἐπίρρημα.

¶ Ου diph. leuigat̃. οὐδεὶς. οὐδαμῶς. οὖθαρ. excipit̃ οὗτος. οὕνεκα. οὗ gti casus. ἀντὶ τ̃ οὕτινος. & οὓς acti casus pl'alis nũeri οὖς uero τὸ ὠτίον hoc ẽ auris. & οὐ aduerbiũ negandi leui spiritu annotãtur.

FINIS.

D. CAIETANI DISCIPVLI.

Fœlix pagina diues & redundans
Vrbani repetita ter quaterque
Excussis bene uentilata mendis
Non detracta tamen nec imminuta,
Verum fusior ampliorq; multo
Exponens loca tecta & inreperta
Constantem inreuocabilem fidelem
Tandem repperit absolutionem.
Nil optes studiose nil requiras
Maius plenius expolitiusque
Seu primordia duriora captu
Insistas stupidus nouusq; discas
Isthic inuenies notata ad unguem.
Occurrentia sponte non labore.
Seu quæ cecropio madent lepore
Spectes altius, hanc olere chartam
Fumum mæoniæ putes lucernæ
Istanc consulerem tibi parares
Ni uoto prece lite iam parasses

¶ Explicit fida Vrbani diligentiss. grãmatici ars.

¶ Περὶ διαλέκτων τῶν παρὰ κορίνθου παρεκβληθησῶν. De Varietate linguarū à Corintho plata.

Ἰδοὺ σοι καὶ τὰς διαλέκτους ἐγχειρίζω νέων μοι πάντων φιλολογώτατε περὶ ὧν ὅτε φιλόπονος ἰωάννης ἐπόνησε. καὶ τρύφων ὁ γραμματικὸς καὶ ἄλλοι πολλοί, οἷς ἱκανὴ περὶ τὰ βιβλία. διατριβὴ καὶ ἄσκησις γέγονεν. οὔπω δέ τις μέχρι καὶ τήμερον τὸ πᾶν ἑκάστης τῶν διαλέκτων ἐγνώρισε. καὶ μὴ νομίσης ἡμᾶς ἐκ τοῦ λέγειν ταῦτα οἴεσθαί τι μέγα περὶ αὐτῶν. ἡ γὰρ γλῶσσα κατὰ λυσίαν τὸν ῥήτορα νοῦν οὔτε πολὺν, οὔτε μικρὸν ἔχει. ὁ δὲ νοῦς ᾧ μὲν πολὺ πολύς. ᾧ δὲ μικρὸν μικρός. οὔκουν περιαυτολογοῦντες τῶν ἀνδρῶν περὶ τοῦτο τὸ μέρος κατηγορήσομεν. ἀλλὰ φίλων ὄντων προτιμῶντες αὐτῶν τὴν ἀλήθειαν. ὥσπου καὶ πλάτων ὁ φιλοσοφώτατος ἔφησε. αὐτοὶ τοίνυν ἀττικῆς μὲν φράσεως κανόνα τὸν κωμικὸν ἀριστοφάνην προθέμενοι καὶ θουκυδίδην τὸν συγγραφέα καὶ ῥήτορα, ἰάδος δὲ τὸν ἱπποκράτην τὸν ἴωνα καὶ ἁλικαρνασέα ἡρόδοτον. δωρίδος δὲ τὸν ταραντῖνον ἀρχύταν. καὶ θεόκριτον τὸν τὰ βουκολικὰ συγγραψάμενον. καὶ τῆς αἰολίδος ἀλκαῖον, ἴσως ἂν περὶ τῶν διαλέκτων ἱκανῶς διαλάβοιμεν. εἰ δέ τι καὶ ἡμῖν κατὰ λήθην παραλειφθήσεται οὐ τῆς ἴσης τοῦτο κατηγορίας ἄξιον παρὰ τοῖς εὐγνώμοσι. τοῖς μὲν γὰρ τὰ πλείω παρείθησαν. ἡμῖν δὲ ὀλίγα τυχὸν οὐκ εἰρήσεται.

¶ περὶ διαλέκτων.

¶ Διάλεκτός ἐστιν ἰδίωμα γλώσσης. ἢ διάλεκτός ἐστι λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τόπου ἐμφαίνουσα.

¶ Ἰὰς ἐκλήθη, ἀπὸ ἴωνος υἱοῦ τοῦ ἀπόλλωνος καὶ κρεούσης. τῆς ἐρεχθέως θυγατρὸς ᾗ ἔγραψεν ὅμηρος.

¶ ἀτθὶς δὲ ἀπὸ ἀτθίδος τῆς κραναοῦ θυγατρὸς, ᾗ ἔγραψεν ἀριστοφάνης.

¶ δωρὶς ἀπὸ δώρου τοῦ ἕλληνος ᾗ ἔγραψεν ὁ θεόκριτος.

¶ αἰολὶς ἀπὸ αἰόλου τοῦ ἕλληνος ᾗ ἔγραψεν ἀλκαῖος.

¶ κοινὴ δὲ ᾗ πάντες χρώμεθα. ἀλλὰ καὶ πίνδαρος ταύτῃ ἐχρήσατο.

¶ Εἰσὶ τοίνυν διάλεκτοι κυρίως μὲν τέσσαρες ἰὰς ἀτθὶς δωρὶς αἰολίς. ἡ γὰρ

X no 178

κοινὴ ἴδιον οὐκ ἔχουσα χαρακτῆρα κοινὴ ὠνομάσθη. διότι ἐκ ταύτης ἄρχονται πᾶσαι. ληπτέον δὲ ταύτην ὡς κανόνα. τὰς δὲ λοιπὰς πρὸς ἰδιότητας. ἑλληνικὰς δὲ συνέβη καλεῖσθαι ταύτας. ὡς ἕλληνος τοῦ διὸς μὲν ἥρω κατ᾽ ἐπίκλησιν δὲ δευκαλίωνος τοὺς κατὰ τὴν ἑλλάδα τόπους κατεσχηκότος καὶ πάσας μὲν λέγεσθαι ἑλληνικὰς φωνάς. κατ᾽ εἶδος δὲ τὰς προσωνυμίας ἀπὸ τῶν ἐκείνου παίδων λαβούσας.

¶ Ἀπὸ μὲν δώρου δωριεῖς καὶ τὴν διάλεκτον δωρίδα ᾗ χρῶνται πελοποννήσιοι καὶ κρῆτες καὶ οἱ τὴν παλαιὰν ἤπειρον οἰκοῦντες καὶ σικελοί. ἀπὸ δὲ αἰόλου αἰολὶς ἐκλήθη. οὗτος γὰρ δέκα πόλεις κτίσας τήν τε χώραν αἰολίαν καὶ τὴν διάλεκτον αἰολίδα προσηγόρευσεν. ἡ δὲ ἰὰς ἀπὸ ἴωνος. οὗτος γὰρ κτίσας πόλεις δεκατρεῖς ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ἰάδα προσηγόρευσεν. αἱ δὲ πόλεις εἰσὶν αὗται κλαζομεναί. λέβεδος φώκεα πριήνη μίλητος μυκάλη ἐρυθραὶ τίος σάμος κολοφὼν ἔφεσος χίος σμύρνα. ἐξ ἀττικοῦ δὲ ἀττικὴ καὶ ἀτθὶς ἐκλήθη. κτίσαντος δὲ τὴν ἀττικὴν καὶ βασιλεύσαντος ἐν αὐτῇ. ἰάδι ἔγραψεν ὅμηρος. ἀτθίδι ἀριστοφάνης. δωρίδι θεόκριτος αἰολίδι ἀλκαῖος. κοινῇ δὲ πίνδαρος. ¶ Περὶ ἀτθίδος.

Λῆρον ληρεῖς. ἀττικὴ ἡ φράσις καὶ τὸ σχῆμα. ὡς τὸ μανίαν μαίνῃ. ἔστι γὰρ τῆς ἀττικῆς ἰδίωμα φράσεως τὸ ἑπόντα πρᾶγμα ἐπαγαγεῖν ῥῆμα τὸ ἀπὸ τοῦ πράγματος παρηγμένον ὡς τὸ ὕβριν ὑβρίζεις. καὶ φυγὴν φεύγεις.

¶ Χρῶνται τοῖς προστακτικοῖς οἱ ἀττικοὶ ἀντὶ ὑποτακτικῶν ἀπαγορευτικῶν. καὶ αὖ τοῖς προστακτικοῖς ἀντὶ ὁριστικῶν. κἀκείνου μὲν τὸ ἀριστοφάνους ἐν θεσμοφοριαζούσαις παράδειγμα μὴ ψεῦσον ὦ ζεῦ τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος. τοῦ δευτέρου δὲ μένανδρος. οἶσθ᾽ ὅτι ποίησον ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. ἀλλὰ καὶ εὐριπίδης ἐν τῷ πολυδώρου δράματι οἶσθ᾽ οὖν ὃ δρᾶσον ἀντὶ τοῦ δράσεις ἐξήνεγκε.

¶ Τρόπαιον παρὰ θουκυδίδῃ προπερισπωμένως παρείληπται. καὶ παρ᾽ ἀριστοφάνει ἐν θεσμοφοριαζούσαις. ὦ γυναῖκες οὐκ ἀρήξετ᾽ οὐ πολλὴν βοὴν στήσετε καὶ τροπαῖον. καὶ οἶμαι κατ᾽ ἀναλογίαν τοῦτο μᾶλλον παρὰ σφίσιν οὕτω προφέρεσθαι. ὡς ἀπὸ τοῦ τρίτη τὸ τριταῖον. καὶ ἀπὸ τοῦ οὐρὰ τὸ οὐραῖον οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ τροπὴ τροπαῖον.

καὶ τὸ ὁμοῖος προπερισπωμένως ἐκφέρουσιν ὡς καὶ παρ᾽ ὁμήρῳ ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ἐς τὸν ὁμοῖον καὶ ἔστιν ἀνάλογον. τὰ γὰρ διὰ τοῦ οιος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς μὴ ὄντα προσηγορικὰ, ἅπαντα προπερισπᾶται. γελοῖος ἀλλοῖος ἑταιροῖος παντοῖος. οὕτω καὶ τὸ ὁμοῖος. τὸ μέντοι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἴρηται. διὰ τὸ γλοιὸς φλοιός. προσέθειται δὲ μὴ προσηγορικὰ διὰ τὸ κολοιὸς ὄνομα ὀρνέου. τὸ δὲ ὅμοιος προπαροξύνεται κατὰ κοινὴν συνήθειαν.

Τρέπει ἡ ἀτθὶς τὸ σ ποτὲ μὲν εἰς τ. ποτὲ δὲ εἰς ξ. τὴν γὰρ θάλασσαν θάλατταν λέγει. καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. καὶ τὴν συμφορὰν ξυμφοράν. Τρέπει δὲ τὸ σ εἰς ξ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς σὺν προθέσεως ἀρχομένων καὶ συντεθειμένων λέξεων μόνον. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ σὺν καθ᾽ ἑαυτὴν εἰς ξ τρέπεται. ὡς τὸ ἀρτέμιδι ξύν. ταῦτ᾽ ἄρα ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα. λείπουσι γὰρ αἱ προθέσεις. παρὰ τοῖς ἀττικοῖς ὡς καὶ παρ᾽ ὁμήρῳ. ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο ἀντὶ τοῦ κατὰ πῦρ ἐμάχοντο ἤγουν ὡς πῦρ ἐπενέμοντο ἅπαντα καὶ παρ᾽ ἀριστοφάνει γνώμην ἐμὴν ἀντὶ τοῦ κατὰ γνώμην ἐμὴν καὶ θουκυδίδης ἐν τῷ τρίτῳ τῆς συγγραφῆς. καὶ τὸ πλεῖστον ὅμιλον τῶν ψιλῶν εἶργον τὸ μὴ προεξιόντας τῶν ὅπλων τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν. ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν. ἁπλῶς δὲ αἱ ἐλλείψεις τῶν ἀττικῶν εἰσίν. οἷον καθ᾽ ἑκάστην. λείπει τὴν ἡμέραν καὶ ἐν βραχεῖ. λείπει γὰρ καιρῷ ἢ λόγῳ. καὶ τὸ ἐν ἀκαρεῖ δὲ τοιοῦτόν ἐστι. καὶ εἶδ᾽ ἄγε μὴν πείρησαι ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε. λείπει γὰρ τὸ βούλει. εἰ βούλει γὰρ φησί. πειράθητι. καὶ κόπτων ἀμφοτέρῃσι λείπει ταῖς χερσὶ καὶ παρ᾽ ἀριστοφάνει. πόθεν βροτοῦμε προσέβαλεν ὦ ἄναξ ἡράκλεις. λείπει γὰρ τὸ φωνὴ ἢ ὀσμή.

Ἀττικῶν δὲ καὶ τὸ εὐθεῖαν ἀντὶ γενικῆς λαμβάνεσθαι. ὡς παρ᾽ ἀριστοφάνει ἐν λυσιστράτῳ. εἰρημένον δ᾽ αὐταῖς ἁπαντᾶν ἐνθάδε βουλευσομέναισιν οὐ περὶ πράγματος φαύλου εὕδουσι καὶ οὐχ ἥκουσιν. ἀντὶ τοῦ ῥηθέντος. καὶ θουκυδίδης ἐν τῷ τετάρτῳ. κυρωθὲν δὲ οὐδὲν ἐκ τῆς διαφορᾶς ὁπηνίκα χρὴ ὁρμᾶσθαι. νυκτός τ᾽ ἐπιγενομένης ἐχώρουν ἐπ᾽ οἴκου. ἀντὶ τοῦ κυρωθέντος.

Βλήχωνα διὰ τοῦ β οὐ διὰ τοῦ γ προφέρουσιν οἱ ἀττικοί. ἔχει δὲ δύναμιν αὐτὴ τοιαύτην ἰᾶσθαι τοὺς ἀπὸ ὀπώρας τινὸς βαρυνομένους. εἰ γὰρ εἰς ὕδωρ βρέξαντες βλήχωνα πίνοιεν τοὺς πόνους τῶν καρδιῶν θεραπεύουσιν. ἵν' οὖν ἡ δριμύτης τῆς ὀπώρας ἀποσυφθῇ ὀπὸν ἐλάμβανον βλήχωνος.

Τὸ λαὸς καὶ τὸ ναὸς καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν μενέλαος πρωτεσίλαος καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ διὰ τοῦ λαὸς καὶ νάος διὰ τοῦ εως προφέρουσιν μενέλεως πρωτεσίλεως νεὼς λεώς. κλίνουσιν δὲ πάντα κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ τοῦ μενέλεω τοῦ νικόλεω.

Βλέπος λέγουσι τὸ βλέμμα ὡς παρ' ἀριστοφάνει. ὡς ἔστι τοῦτο ἀττικὸν βλέπος.

Καὶ τοῦτο ἀττικὸν τὸ προσλαμβάνειν πολλάκις ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ τὸν ἂν σύνδεσμον ὡς ἔστιν εὑρεῖν παρὰ πλάτωνι καὶ παρ' ἀριστοφάνει ὡς ἐν ὄρνισιν. ἣ δ' ἑλλὰς ἂν ἐξερημωθεῖσ' ἂν ἡμᾶς ἔλαθεν.

Ἀττικῶν δὲ καὶ τὸ τὴν ἐν πρόθεσιν καὶ εἰς συντάττειν μετὰ γενικῆς. οἷον ἐν ᾅδου καὶ εἰς ᾅδου καὶ οἶμαι ἐνταῦθα ἐλλειπεῖς εἶναι τὰς προθέσεις τῶν ὀνομάτων. ὁποῖον ἐστὶ καὶ τὸ ἐν ᾅδου. ἀττικῶν ἐστὶ καὶ τὸ ἀνανταπόδοτον ὡς θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς κατ' ἀρχάς. καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ πεῖρα εἰ δὲ μὴ μιτυληναίοις εἰπεῖν ναῦς τε παραδοῦναι καὶ τείχη καθελεῖν. μὴ πειθομένων δὲ πολεμεῖν. καὶ ὅμηρος ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι ἀχαιοί. λείπει τὸ παύομαι ἢ ἡσυχάσω. τὴν πρεσβείαν πρέσβευσιν καὶ τὴν καταβοὴν καταβόησιν καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπησιν καὶ μᾶλ

καὶ τοῦτο κοινοπρεπὲς καθόλου καὶ ἀττικὸν ὡς (λον ὁ θουκυδίδης. παρὰ δημοσθένει ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνενευρισμένοι. καὶ ὅμηρος ὡς φάσαν ἡ πληθύς.

καὶ τὸ διαιρεῖν τὸ οὐδὲν ἀττικῶν ἐστι. ὡς ὁ θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ ἔθνησκον δὲ οἱ μὲν ἀμελείᾳ. οἱ δὲ καὶ πάνυ θεραπευόμενοι. ἕν τε οὐδὲ ἓν κατέστη ἴαμα ὡς εἰπεῖν. ὅτι χρὴ προσφέροντας ὠφελεῖν ἀντὶ τοῦ οὐδέν.

κοινοπρεπὲς δὲ καὶ τοῦτο λεγέσθω σοι τὸ λέγειν εὐκτικὰ ἀντὶ ὁριστικῶν ὅπερ ἔστιν ἀττικόν. ὡς ὁ θουκυδίδης τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον ἀναδούμενοι

τῶν νεῶν ἃς καταδύσειαν ἀντὶ τοῦ κατέδυον.

καὶ τὸ χρῆσθαι τὸ οὐδὲν μᾶλλον ἀντὶ οὐ τῆς ἀττικῆς διαλέκτου χαρακτήρ. αὐτίκα γὰρ ὁ συγγραφεὺς ἐν τῇ δευτέρᾳ ἀλλ' αἵ τε ἐσβολαὶ εἰς τὴν ἀττικὴν πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοὺς ἀθηναίους ἀπανίστασαν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπανίστασαν.

Ἔτι τὸ δένδρος λέγεται παρ' αὐτοῖς ὡς ὁ θουκυδίδης καὶ πρῶτα μὲν περιεσταύρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσιν. ἃ ἔκοψαν τοῦ μηδένα ἔτι ἐξιέναι. καὶ ὅμηρος δένδρεῳ ἐφεζόμενοι. τούτου γὰρ ἡ εὐθεῖα τὸ δένδρος καὶ κλίνεται τοῦ δένδρεος. ἡ δοτικὴ τῷ δένδρει. καὶ κατὰ μεταπλασμὸν δένδρεῳ.

καὶ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν, ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηνται λέξεσι καὶ ὅμηρος. κλυτὸς ἱπποδάμεια καὶ παρὰ εὐριπίδῃ ἐν ἑκάβῃ. τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες ἀγγελθεῖσά μοι γυναῖος ἀντὶ τοῦ γυναία.

Τὸ ὅσαι ἡμέραι ὁσημέραι λέγουσι. καὶ μόλις μόγις.

Ἀντὶ δοτικῆς ἠγαπήκασι τὴν αἰτιατικὴν ὡς ὁ θουκυδίδης. εἰ οὖν τίσε τούτων ἀρέσκει πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν. καὶ σοφοκλῆς. οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοι. καὶ ἄλλα εὕροις ἂν μυρία τῶν λεγομένων παραδείγματα καὶ παρ' ὁμήρῳ καὶ πᾶσι τοῖς ἀττικισταῖς. τῆς νηός. ἧς ἡ εὐθεῖα ἡ ναῦς τὸ η εἰς ε τρέποντες καὶ τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα ἐκτείνοντες νεὼς γράφουσί τε καὶ φθέγγονται.

Τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένων. διὰ τοῦ εος γενικῶν τὸ ως ἐκτείνουσιν ἀττικοὶ πηλέως καὶ οἰνέως λέγοντες. τὸ δὲ ὦ ἀχιλεῦ πηλέος υἱὲ μέγα φέρτατ' ἀχαιῶν παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐκφερόμενον τῆς κοινῆς ἐστι διαλέκτου.

Τὸ ἀλύειν ἀλύττειν φασὶν ὡς ἀριστοφάνης ἐν ὄρνισι. μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀλύττομεν. καὶ θουκυδίδης. καὶ ἔτι ἄλλο ἀλύττειν μέλλει ἐπιβαλλόμενον ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς.

Τὸ ι ἔν τισι τῶν λέξεων προστιθέασιν. οἷον τουτοῒ τουτονὶ οὑτοσὶ νυνί.

καὶ τὸ εἶναι παρέλκειν παρ' αὐτοῖς ἐγνωρίσαμεν ὡς καὶ παρὰ θουκυδίδῃ ἐν τῇ ὀγδόῃ. καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, καὶ ἄκριτοι καὶ βιαιότεροι ἀποθνήσκοιεν.

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι τῶν ἀττικῶν εἰσὶν ἴδιαι. ἑτάρων γὰρ φασὶν ἀντὶ ἑταίρων. εὗρον δ' ἐγὼ ὅτι καὶ δωριέων καὶ αἰολέων εἰσίν. καὶ ἀντὶ τοῦ κλαίειν κλάειν λέγουσι. καὶ τὸ ποιεῖν ποεῖν καὶ τὸ ποίημα πόημα.

καὶ τὸ ὡς παρ' αὐτοῖς παρέλκειν νενόμισται ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ πεποιηκὼς θουκυδίδης εὑρίσκεται. καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρήσεσθαι ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς.

Τὴν εἰς πρόθεσιν ἐς λέγουσιν ἐς χρύσαν ἐς πατρίδα προφέροντες. καὶ ἀντὶ τῆς πρὸς τῷ ὡς χρῶνται. ὡς τὸν θεὸν λέγοντες. καὶ ὡς τὸν διδάσκαλον ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν θεὸν καὶ πρὸς τὸν διδάσκαλον.

Τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ πολλάκις κέχρηνται ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ κεφαλαιοῦντες μάλιστα δὲ ὡς ἔξη αὐτοῖς τὸν ἀλκιβιάδην καταγαγοῦσι, καὶ μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον δημοκρατουμένοις βασιλέα τε ξύμμαχον ἔχειν καὶ πελοπονησίων δὲ περιγίνεσθαι. ἐνταῦθα γὰρ τὸ μάλιστα δὲ καὶ πελοπονησίων δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ παρελήφθησαν ἐν τῷ θουκυδίδῃ.

Οὗτοι καὶ τῇ αἰτιατικῇ καὶ τῇ εὐθείᾳ χρῶνται ἀντὶ πλαγίας συντάξεως. ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ θουκυδίδης. ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες οἱ τοῦ δήμου ὑπόπτως προσῄεσαν ὡς μετέχοντά τινα τῶν γενομένων ἀντὶ τοῦ ὡς μετέχοντος τινὸς τῶν γενομένων. ἐν δὲ τῇ τρίτῃ τῇ εὐθείᾳ ἀντὶ γενικῆς οὕτως ἐχρήσατο. οἱ δὲ ἀθηναῖοι οὐ πολὺ ὕστερον καταπλεύσαντες ὡς ἑώρων ἀπήγγειλαν οἱ στρατηγοί. ἀντὶ τοῦ τῶν ἀθηναίων καταπλευσάντων. ὅμηρος. οἱ δὲ δύο σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν ἀμφὶς ἱκάνει καὶ. ὁ φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν. ὁ πρωτεὺς ὁ φάριος τὸ θαῦμα τὸ ἑλληνικὸν πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί. δαίμονες δὲ μετέωροι ἡμέρας ἐπὶ τῷ πάθει τοῦ ἡοῦ πενθοῦσιν. ἀντὶ τοῦ τῶν δὲ μετεώρων δαιμόνων.

καὶ ἀντὶ τῶν μετοχῶν ἀττικοὶ τοῖς ῥήμασι κέχρηνται. καὶ ἀντὶ ῥημάτων ἐναλλὰξ μετοχαῖς. ὡς θουκυδίδης. ὁ δὲ χρηματίσαιτο ἀφεὶς. ἀντὶ τοῦ ὁ δὲ ἀφῆκε χρηματισάμενος.

καὶ τὸ ἢ παρέλκει ἐν τοῖς ἀττικοῖς ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ θουκυδίδης εὑρίσκεται. ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου μείζονος ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων οὐχ ἑκὰς, ἀλλὰ

πρὸς τῷ λιμένι ὄντος.

¶ Τὸ ἀλλὰ ἀντὶ παρακελευσματικοῦ πολλάκις τιθέασιν. ὡς καὶ παρ᾽ ὁμήρῳ. ἀλλ᾽ ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα.

¶ Τὸ παραλαμβάνειν τὰς αἰτιατικὰς πτώσεις ἀντὶ γενικῶν, ἀττικῶν ἐστιν ἴδιον. οἷον μήτε σὺ τὸν δ᾽ ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην ἀντὶ τοῦ ἀπὸ

¶ Καὶ ἐκφέρειν τὰς κλητικὰς ἀντὶ εὐθειῶν. νεφεληγερέτα ζεὺς (τούτου. ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης.

¶ Τὸ λαμβάνειν τὰς δύο ἀποφάσεις ἀντὶ μιᾶς καταφάσεως ἀττικῶν ἐστι. θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς. ξύμμαχοι μέντοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν ἑλλήνων ἀντὶ τῇ ἐλευθερίᾳ. εἰ γὰρ καὶ μία ἐστὶν ἡ ἀπόφασις ἡ οὐ. ἀλλὰ ἡ καταδούλωσις τρόπον τινὰ ἀπόφασις ἐστὶ στέρησις τῆς ἐλευθερίας τυγχάνουσα. καὶ ἐναντιούμενον τῷ τῆς ἐλευθερίας ἀξιώματι. ὡς ὅμηρος ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ᾽ ἀχαιῶν ἀντὶ τοῦ ἀν-

¶ Καὶ θηλυκῶς τι λέγειν εἰώθασιν. εἶτα ἐπάγειν οὐδέτερον οὐ (δρεῖος. πρὸς τὴν φωνὴν ἀποδιδόντες. ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον. ὡς ὅμηρος νεφέλη δέ μοι ἀμφιβέβηκε κυανέη. τὸ μὲν οὔποτε λήγει. ὡς πρὸς νέφος γὰρ ἀπήντησε. καὶ ὁ θουκυδίδης ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς ἀθηναίοις. λεγόμενον μὲν πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι καὶ περὶ λῆμνον καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις. λεγόμενον γὰρ εἶπεν ἀπηντηκῶς πρὸς τὸ νόσημα.

¶ Τὰς ἀπὸ τῶν εἰς εὺς εὐθειῶν εἰς εις πληθυντικὰς διὰ τοῦ η γράφουσι. βασιλῆς ἱππῆς. καὶ τρέπουσι τῆς ει διφθόγγου τὸ ε εἰς η ἐνίοτε καὶ τὸ ι προσγράφουσι κλεῖδα κλῇδα. ποσειδεῖον ποσειδήϊον.

¶ Καὶ τὴν οὐ ἀπόφασιν περιττὴν πολλάκις λαμβάνουσιν. ὡς θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς. ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα πόλιν ὅλιν διαφθεῖραι. ἢ οὐ τοὺς αἰτίους. ἀντὶ τοῦ παρὰ τοὺς αἰτίους. καὶ ὅμηρος. οἱ μά. γὰρ ἀπόλλωνα διῒ φίλον καὶ μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον. κἂν τῇ συνηθείᾳ δὲ πολλάκις ἀποφάσεσι χρώμεθα. ὡς τὸ ἀπαγορεύωσι μὴ ποιεῖν ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύωσι ποιεῖν. καὶ ὁ θεολόγος. καὶ ὃν οὐ προδώσομεν οὐδὲ καθυβρίσομεν. οὐ μὰ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς τοῦ

ἀνδρὸς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαίσματα.

¶ Καὶ ἡ πρὸς παρέλκειν τούτοις νενόμισται. ὡς ὁ θουκυδίδης καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν ἀθηναίων ἐγένετο. ἀντὶ τοῦ αὐτῶν τῶν ἀθηναίων. καὶ ὁ ἀφθόνιος τοιαῦται γὰρ ἀρεταὶ πρὸς βίαν ἔχουσι κτώμεναι ἀντὶ τοῦ βίαν.

¶ Περιττὸς δὲ καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος παρὰ σφίσιν. καὶ τούτου μυρία παραδείγματα ἐστὶν εὑρεῖν. αὐτίκα ἐν τῷ τρίτῳ τὸν συγγραφέα ἐστὶν ἰδεῖν τούτῳ χρώμενον. φησὶ γὰρ οἱ δὲ φόβῳ πολλῷ καὶ πεφοβημένοι. τά τε ἐν τῇ πόλει. καὶ τὸν ἀπόπλουν. παρεσκεύαζον τό τε ἅμα ἑξήκοντα νῆες.

¶ Ἀττικῶν καὶ τὰ κτητικὰ λαμβάνειν ἀντὶ πρωτοτύπων. ὡς τὸ παρθενικὴ ἡ παρθένος. καὶ αὐτὰ τὰ πρωτότυπα ἀντὶ κτητικῶν. ὡς τὸ γυναῖκα τεθήσατο μαζὸν ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον ἐθήλαζε μαζόν.

¶ Καὶ τὸ τὰς αἰτιατικὰς παραλαμβάνειν ἀντὶ γενικῶν. ὡς ἡσίοδος ὅντε διὰ ἀντὶ τοῦ δι' οὗ. καὶ ὁ θεολόγος. ὁ θυμὸς ἔσωσοι κατὰ μόνον τοῦ ὄφεως. δι' ὃν ἐξέπεσες ἀντὶ τοῦ δι' οὗ τινος ἐξέπεσες.

¶ Εἰώθασι καὶ ἐν ταῖς αὐξήσεσι. καὶ ἑτέρας αὐξήσεις ἐπεισάγειν. οἷον ἐβουλόμην ἠβουλόμην. ἐδυνάμην ἠδυνάμην. παρῴνηκα πεπαρῴνηκα.

¶ Τὰ συγκριτικὰ ἀντὶ ἁπλῶν παραλαμβάνουσιν. ὡς ὁ θουκυδίδης ἐν τῷ τρίτῳ τῆς συγγραφῆς. τοὺς γὰρ ἀφισταμένους ἐν τοῖς πολεμίοις καὶ ξυμμαχίαν τὴν πρὶν ἀπολιπόντας, οἱ δεξάμενοι καθ' ὅσον μὲν ὠφελοῦνται ἐν ἡδονῇ ἔχουσι. νομίζοντες δὲ εἶναι προδότας τῶν πρὸ τοῦ φίλων χείρους ἡγοῦνται. ἐνταῦθα γὰρ τὸ χείρους ἀντὶ τοῦ κακούς. καὶ ὅμηρος ζεῦ πάτερ οὔτοι σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. καὶ ὁ θεολόγος ἐν τῷ εἰς τὴν τοῦ χριστοῦ γέννησιν λόγῳ. καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν χρηστοτέρων ἦλθε τὰ λυπηρά, οὕτω καὶ ἐκ τῶν λυπηρῶν ἐπανελθεῖν τὰ χρηστότερα. ἀπὸ γὰρ τῶν χρηστῶν ἦλθε τὰ λυπηρά. χρῶνται δὲ καὶ ὑπερθετικῷ ἀντὶ συγκριτικοῦ πολλάκις ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν θηριωδέστερον πάντων θηριωδέστατον λέγουσι.

¶ Τῷ ου ἀντὶ τοῦ οε χρῶνται. ὡς ὅταν λέγωσιν τούν. δυνα. τοὔγκλημα τοὔμπαλιν.

¶ Τὰς εὐθείας καὶ τὰς κλητικὰς ἐπίσης ἐκφέρουσιν. οἷον ὦ οὗτος αἴας δεῦ-

τερόν σε προσφωνῶ.

¶ ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει. ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν ἔξωθεν λαμβανομένης τῆς ὑπὲρ προθέσεως.

¶ ἀττικῶς ἐκφέρεται διὰ τῆς ει διφθόγγου τῶν παθητικῶν τὰ δεύτερα πρόσωπα. ὡς τὸ ζηλωτὸς ἔσει. ἀντὶ τοῦ ἔσῃ. καὶ τὸ λαβὲ ἀντὶ τοῦ λάβε.

¶ ἀττικῶν ἐστὶ καὶ τὸ ᾔδειν ἀντὶ τοῦ ᾔδει καὶ ἐτετύφειν ἀντὶ τοῦ ἐτετύφει. χρῶνται γὰρ ἐπὶ ὑπερσυντελικῶν τοῖς πρώτοις προσώποις ἀντὶ τρίτων.

¶ ἀντὶ αἰτιατικῆς γενικὴν παραλαμβάνουσιν. ὡς ἀριστοφάνης ἕως συνετρίβη τῆς κεφαλῆς ἀντὶ τοῦ τὴν κεφαλήν.

¶ καὶ τὸ ἐπὶ κεφαλὴν πεσεῖν κατακάρα λέγουσιν ἀττικοί. οὐ διῃρημένως ἀλλ' ἐφ' ἕν. ὡς πίνδαρος. οἱ μὲν κατακάρα δεσμοῖσι δέδενται. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κεφαλήν.

¶ ἀττικῶν δὲ καὶ τὰ πληθυντικὰ ἑνικῶς ἐκφέρειν. οἷον ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τοὺς λακεδαιμονίους λέγειν τὸν λακεδαίμονα. ὡς ὁ ῥήτωρ ἐν τοῖς φιλιππικοῖς. ἀλλὰ μὴν τόν γε παίονα ἀντὶ τοῦ τοὺς παίονας.

¶ ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν βαδιστέα ἀνυστέα. ἀντὶ τοῦ βαδιστέον καὶ ἀνυστέον.

¶ καὶ τὰ προσακτικὰ παρ' αὐτοῖς λείπει. ὡς παρ' ἀριστοφάνει. ὦ ζεῦ διόπλα καὶ κακόπλα πανταχῆ σκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον. λείπει γὰρ τὸ ποίησον.

¶ βόλιτον ἀττικοὶ λέγουσι χωρὶς τοῦ β ὅπερ ἡμεῖς βόλβιτον λέγομεν ἤγουν τὴν κόπρον.

¶ ἀττικὸν καὶ τὸ θέλει ἀντὶ τοῦ δύναται. ὡς ὁ πλάτων τὰ χωρία οὐδέν με θέλει διδάσκειν.

¶ καὶ τὸ ἀντὶ εὐθείας αἰτιατικὴν παραλαμβάνειν. ὡς ἀριστοφάνης ἐν ὄρνισιν. ὡς τὸ δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ βροτοὺς οἰχόμενον. εἰ μήδέποτε νοστήσει πάλιν. ἀντὶ τοῦ δεινόν γε εἰ μὴ νοστήσει πάλιν ὁ κῆρυξ ὁ παρὰ βροτοὺς οἰχόμενος

¶ τὴν κράμβην κοράμβην λέγουσι. τοῦτο δὲ εἰκότως. φασὶ γὰρ ἐκ ταύτης τὰς κόρας ἀμβλύνεσθαι.

¶ ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν τοῦ θράσους τῆς ἀναιδείας. ἀντὶ τοῦ ὢ τοῦ θράσους

φεῦ τῆς ἀναιδείας. καὶ παρ' ἀριστοφάνει ὦ ζεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

¶ καὶ τὸ χρῆσθαι ταῖς μετοχαῖς ἀντὶ ὀνομάτων. ὡς ἐν βατράχοις ἀριστοφάνης. εἴπερ ὦ τι τῶν εἰωθότων ὦ δέσποτα ἀντὶ τοῦ τῶν ἐθίμων. καὶ ὅμηρος. τὸν δ' αὖ τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα. ἀντὶ τοῦ πινυτός.

¶ Ἀττικῶν καὶ τὸ εἰπεῖν περὶ τοῦδε εἰπὲ σχηματίζειν οὕτως. εἰπὲ τόνδε ἀντὶ τοῦδε. καὶ ἀριστοφάνης ἐν ἀχαρνεῦσιν. ἀλλὰ νῦν λέγε εἴ σοι δοκεῖ τὸν λακεδαίμονα αὐτὸν ὅτῳ τρόπῳ σοὺ φίλον. ἤγουν περὶ τῶν λακεδαιμονίων αὐτῶν.

¶ Ἀττικῶν καὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον. καὶ τὸ καταντες. καὶ πώμαλα. καὶ τὸ ἦδ' ὅς.

¶ καὶ τὸ τιθέναι τὸ ἢ περισσὸν ὡς ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις. ἢ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ πείθει ἢ καταλιλᾷ τῶν ἑκαταίων κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων. ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥητόρων εἶτ' ἀποτρώγει.

¶ καὶ τὸ ληρεῖς ἔχων καὶ τὸ παίζεις ἔχων ἀττικόν.

¶ τὸν πνεύμονα πλεύμονα λέγουσιν. καὶ τὸ νίτρον λίτρον καὶ τὴν σπογγίαν σπογγιάν.

¶ ἀττικῶν καὶ τὸ ἐκθλίβειν ἅμα καὶ κιρνᾶν. ὡς τὸ οὐ γὰρ μοὐστίν. ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοι ἐστίν. ἐκθλίβει γὰρ τὸ ι. καὶ κιρνᾷ τὸ ο καὶ ε εἰς τὴν ου δίφθογγον. ὡς τὸ ἐχρύσοες ἐχρύσους. ὡσαύτως καὶ τὸ ποιέσι ποιοῦσι λέγουσι.

¶ καὶ τὸ ἤνεγκα διχῶς λέγουσι. καὶ ἤνεγκον. καὶ τὸ ἐλλειπτικῶς ὀμνύειν. οἷον μὰ τόν. μὴ προστιθέντες τὸν θεόν.

¶ καὶ τὸ προσλαμβάνειν δι' ἔξωθεν τὸ ἐστί. καὶ ὅμηρος εἰδ' ἤδη τεθνᾶσι. καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. λείπει γὰρ τὸ εἰσί.

¶ τὰς μυρρίνας μυρτίνας λέγουσι. καὶ τὸ συρίζειν συρίττειν. καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν. καὶ κολόκυνταν κολόκυνθαν.

¶ τὸ κναφεῖον γναφεῖον λέγουσι. καὶ τὴν κεφαλαργίαν κεφαλαλγίαν.

¶ ἀττικὸν καὶ τὸ ἀντὶ πλαγίας χρῆσθαι τῇ εὐθείᾳ ὡς ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις. εἴτις πτερώσας λεόκριτον κινησίᾳ ἀντὶ τοῦ τινὸς πτερώσαντος.

τὰ εἰς ως ἐπιῤῥήματα τῆς μεσότητος εἰς ον περατοῦσι δέον λέγοντες καὶ πρέπον. ἀντὶ τοῦ δεόντως καὶ πρεπόντως.

τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν συγκριτικῶν ὀνομάτων εἰς ους περατοῦσιν. οἷον μείζους χείρους καλλίους. ἀντὶ τοῦ μείζονες καλλίονες. ἴδιον δὲ αὐτῶν καὶ τὰς εἰς α καθαρὸν ληγούσας αἰτιατικὰς ἀρσενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας διὰ τοῦ η προφέρεσθαι. εὐρυσθέα εὐρυσθῆ. τυδέα τυδῆ. ἀττικῶν δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εὐφυῆ καὶ ὑγιῆ εὐφυᾶ καὶ ὑγιᾶ λέγειν. καὶ ἀντὶ τοῦ εὐβοέα πειραιέα εὐβοᾶ καὶ πειραιᾶ λέγειν. φιλοῦσι δ' ὡς τὰ πολλὰ καὶ τὰς συγκοπάς. ἀπόλλω τὸν ἀπόλλωνα λέγοντες. καὶ ἀμείνω τὸν ἀμείνονα. καὶ κρείττω τὸν κρείττονα καὶ τὰ ὅμοια. τῶν αὐτῶν δὲ καὶ τὸ εἰς ἀθήνας ἀθήναζε πορεύομαι λέγειν. καὶ τὸ ἐν ἀθήναις ἀθήνησι σοφιστεύω. καὶ τὸ ἐξ ἀθηνῶν ἀθή ηθεν ἔρχομαι. καὶ τὸ εἰς οἶκον οἴκαδε. ἐξ οἴκου οἴκοθεν. ἐν οἴκῳ οἴκοι.

ταῖς συναλοιφαῖς κατακόρως χρῶνται. τὸ γὰρ ἱμάτιον θοἰμάτιον λέγουσι καὶ ὦναξ ὦ ἄναξ καὶ ὤνθρωπος ἀντὶ τοῦ ὁ ἄνθρωπος.

τὸ σ ἀντὶ τοῦ ρ χρῶνται. τὸ θαῤῥαλέον θαρσαλέον καὶ ἄῤῥεν ἄρσεν.

τοῖς παθητικοῖς ἀντὶ ἐνεργητικοῖς χρῶνται. ἀντὶ τοῦ γράφω γράφομαι λέγοντες. καὶ ποιοῦμαι ἀντὶ τοῦ ποιῶ. καὶ ποιείσθω ἀντὶ τοῦ ποιείτω.

καὶ ποιείσθων καὶ νοείσθων ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ νοείτωσαν. τοὺς παρὰ τὸ ιζω μέλλοντας ἐκβάλλοντες τὸ σ περισπῶσιν. ὀνειδιῶ γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ὀνειδίσω καὶ βαδιῶ ἀντὶ τοῦ βαδίσω καὶ τὰ παραπλήσια.

ταῖς γενικαῖς τῶν πληθυντικῶν μετοχῶν ἀντὶ πληθυντικῶν τρίτων προσώπων προστακτικῶν ῥημάτων χρῶνται. οἷον ποιούντων καὶ λεγόντων. ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ λεγέτωσαν.

τὰ εἰς ις προσηγορικὰ διὰ τοῦ ιος κλινόμενα διὰ τοῦ εως προφέρουσιν τρέποντες τὸ ο εἰς ω. καὶ τὰ παραλήγοντα τῶν φωνηέντων εἰς ε μεταβάλλοντες. οἷον ὄφις ὄφιος κοινῶς καὶ ὄφεως ἀττικῶς.

περὶ δωρίδος.

Οἱ δὲ δωριεῖς τὸ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον κιρνῶσι. ὡς παρὰ θεοκρίτῳ. πηλέος πηλεῦς. ἰδομενέος ἰδομενεῦς. καὶ ὅμηρος ἰδομενεῦς κύσε χεῖρ᾽ ἐπὶ καρπῷ. τοῦτο καὶ ἰωνικόν.

¶ Τὰ πρῶτα τῶν πληθυντικῶν. οἷον τύπτομεν καὶ ποιοῦμεν τύπτομες καὶ ποιοῦμες λέγουσι.

¶ Τῶν παρατατικῶν παθητικῶν ὁριστικῶν καὶ τῶν ἐνεστώτων τὰ πρῶτα πρόσωπα. οἷον τὸ ἐποιούμεθα καὶ ποιούμεθα. ἐποιούμεσθα καὶ ποιούμεσθα. λέγουσι. καὶ θεόκριτος οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ᾽ αὔριον οὐκ ἐσορῶμες. τοῦτο ἐστὶ καὶ ἰωνικόν.

¶ Τὸ η εἰς α μακρὸν τρέπουσι καὶ τὴν σελήνην σελάναν λέγουσι καὶ τὸν ἥλιον ἅλιον.

¶ Τὸ ποτὲ πόκα λέγουσι. ὡς θεόκριτος πῆ πόκ᾽ ἄρ᾽ ἦσθ᾽ ὅκα δάφνις ἐτάκετο.

¶ Αἱ ἐπαναδιπλώσεις τῶν δευτέρων ἀορίστων τῶν δωριέων εἰσίν. ὡς θεόκριτος τὰν γὰρ ἀοιδὰν οὔτι πω εἰς ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς ἀντὶ τοῦ λήθην ποιοῦντα.

¶ Ἀντὶ γενικῆς τῶν ἑνικῶν τῆς εἰς ου ληγούσης ἀπὸ τῆς εἰς ος εὐθείας, τῇ δοτικῇ αὐτῶν χρῶνται οἱ δωριεῖς. ὡς θεόκριτος. ἢ κατὰ πηνειῶ καλὰ τέμπεα. ἢ κατὰ πίνδω.

¶ Τὸ κιρνᾶν τὸ ο ἄρθρον μεθ᾽ ἑτέρου φωνήεντος ἤγουν τοῦ α ἢ τοῦ ε εἰς ω μέγα καὶ τῶν ἰώνων καὶ τῶν δωριέων ἐστίν. ὡς θεόκριτος. θύρσις ὅδ᾽ ὡξ αἴτνας καὶ θύρσιδος ἁδε ἀφωνά.

¶ Τὸ πρόσαγε καὶ πρόσεχε πόταγε καὶ πότεχε λέγουσι. θεόκριτος πραξινόα πόταγ᾽ ὧδε.

¶ Τὸ πρῶτος πρᾶτος καὶ τὸ πρώτιστον πράτιστον καὶ τὸ ἦλθον ἦνθον. καὶ θεόκριτος ἦνθον τοὶ βοῦται τοὶ ποιμένες ᾡπόλοι ἦνθον.

¶ Τὸ οἱ ἄρθρον τῶν πληθυντικῶν ἔχον τὴν ἑξῆς λέξιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην διὰ τοῦ ω μεγάλου προφέρουσιν. ἐκθλίβοντες πρῶτον τὸ ι τοῦ οι ἄρθρου. οἷον ᾡπόλοι. ἀντὶ τοῦ οἱ αἰπόλοι ἐκθλίβουσι γὰρ τὸ ι καὶ κιρνῶσι τὸ ο καὶ α εἰς ω μέγα. προσγράφουσι δὲ καὶ τὸ ι τῆς αι διφθόγγου. ¶ Ἦν δὲ ὁ διπλασιασμὸς οὐ μόνον τῶν ἰώνων ὡς εἴρηται ἀλλὰ

καὶ τῶν δωριέων. ἔστι δὲ διπλασιασμὸς τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ τὸ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον μέσον μέσσον. τόσον τόσσον.

¶ τὸ καὶ εἶπα κῆφα λέγουσι τῆς καὶ διφθόγγου τὸ ι ἐκθλίβοντες καὶ κιρνῶντες τὸ α καὶ ε εἰς η. τὸ δὲ ψιλὸν εἰς δασὺ τρέποντες. καὶ θεόκριτος κῆφα δάφνι τάλαν τί τὺ τάκεαι ἀδ' έτε κώρα πᾶσαν ἀνὰ κράναν πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται.

¶ τὸ ἐγένετο ἔγεντο λέγουσι, συγκόπτοντες τῆς νε συλλαβῆς τὸ ε. ὡς θεόκριτος ὦ πόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται, τάκεται ὀφθαλμὼς ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο ἀντὶ τοῦ ἐγένετο.

¶ ἐπὶ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ἐνεργητικῶν τὸ βοῶσι καὶ γελῶσι βοῶντι καὶ γελῶντι λέγουσι. ὁμοίως τῇ δοτικῇ τῶν ἑνικῶν τῶν ἰδίων μετοχῶν. πίνδαρος ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον δαιδαλμένοι ψεύδεσιν ἐξ ἀπατῶντι μῦθοι.

¶ τὸ εἶναι ἔμμεναι λέγουσι πρὸ τῆς ναι τιθέντες τὸ με καὶ ἀντὶ τοῦ ι ἐντιθέντες τὸ μ.

¶ τὴν ἀνὰ ἀντὶ τῆς σὺν λαμβάνουσι. καὶ ὅμηρος χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. καὶ πίνδαρος χρυσέαις ἀν' ἵπποις.

¶ καὶ τὴν σοῦ γενικὴν σέθεν λέγουσι. πίνδαρος τραπέζαισι τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν σέθεν διεδάσαντο καὶ φάγον.

¶ τὴν παρὰ πρόθεσιν συγκόπτουσι συμφώνου ἐπιφερομένου. καὶ ὅμηρος οἱ δὲ θεοὶ πὰρ ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο.

¶ τὴν κλητικὴν τοῦ ποσειδῶνος οἱ μὲν αἰολεῖς πόσειδον λέγουσι. οἱ δὲ δωριεῖς ποσείδαον.

¶ τὸ δίδου δίδοι καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν εὐκτικῶν ἐκφέρουσι. καὶ πίνδαρος τὺ δὲ πρᾶξιν φίλαι δίδοι.

¶ τὸ ἐσθλὸν ἐσλὸν λέγουσι. πίνδαρος ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμαθέν.

¶ τὸ πάντη περισπῶσι παντᾶ λέγοντες. καὶ πίνδαρος πρόφαντον σοφίᾳ καθ' ἕλλανας ἐόντα παντῆ.

¶ αἱμακουρίας εἰώθασι λέγειν τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα. ἐκφέρουσι δὲ καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ὁμοίως ταῖς δοτικαῖς τῶν ἰδίων μετοχῶν. πίνδαρος ὅρμοισι τὼν χεῖρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις ἀντὶ τοῦ ἀναπλέκουσι.

¶ τὸν ὄρνιθα ὄρνιχα λέγουσι. καὶ πίνδαρος πρὸς διὸς ὄρνιχα θεῖον.

¶ τὰ πληθυντικὰ πολλάκις ὁμοφώνως τοῖς δυϊκοῖς ἐκφέρουσι. πίνδαρος μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσία κόρακες ὣς ἄκραντα γαρύετον διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

¶ ταῖς μετοχαῖς τῶν ἀορίστων προστιθέασι τὸ ι. πίνδαρος ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκα ἄνδρας ὀλέσαις μνηστῆρας.

¶ τὸ τὶ τὰ λέγουσι. πίνδαρος τάκε τὶς ἀνώνυμον γέρας.

¶ ἆλτος εἰώθασι λέγειν τὸ τέμενος. πίνδαρος διὸς ἄλτει πανδόκῳ ἤτοι τῷ ἐνδιαιτήματι.

¶ τὸ ἐπεντιθέναι τὸ ι τῷ ο τῶν δωριέων ἐστίν. τὴν πνοὴν γὰρ τὴν πνοιὴν φασὶ καὶ τὴν χροὰν χροιὰν καὶ τὴν πόαν ποίαν. πίνδαρος πνοιῆς ὄπιθεν βορέαο.

¶ ἦν ἄρα καὶ τῶν δωριέων ἡ ἄρσις ἡ ἐναντία τῇ ἀναδιπλώσει. πίνδαρος ὀλύμπια μὲν γὰρ αὐτὸς γέρας ἔδεκτο ἀντὶ τοῦ ἐδέδικτο.

¶ αἱ ἐπεκτάσεις καὶ τῶν δωριέων εἰσί. κενὸς κενεός.

¶ τὸ ὄπισθεν ὄπιθεν λέγουσιν ἐκθλίβοντες τὸ σ.

¶ τὰς γενικὰς τῶν πληθυντικῶν τὰς εἰς ων ληγούσας καὶ περισπωμένας διὰ τοῦ αν προφέρουσι. καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν μουσῶν μουσᾶν λέγουσι.

¶ τὸ μὴ ἐστὶ μῆστι λέγουσι κιρνῶντες τὸ η καὶ ε εἰς η ὥσπερ καὶ ἀριστοφάνης μῆστιν οὗτος χοῖρος.

¶ οἱ δωριεῖς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν αὐτὸν νὶν λέγουσι.

¶ τὸ εἶναι εἴμεναι.

¶ τὸ χρὴ χρῆθα.

¶ τὸ σιγᾶν σιγῆν. ὡς ἀριστοφάνης οὐ χρῆθα σιγῆν. οὕτω καὶ τὸ διψᾶν διψῆν καὶ τὸ πεινᾶν πεινῆν.

¶ τὸ εἴκαδε εἴκαδες φασί. καὶ τὸ σὲ τύ. ὡς τὸ τὺ δ' ἀποισῶ ἀντὶ τοῦ σὲ ἀπο

κομίσω.

¶ τὴν πρὸς ποτὶ λέγουσιν. εἶτα καὶ τὸ ι ἀποκόπτουσι. ποτ᾽ ἂν ματέρα φησὶν ἀριστοφάνης.

¶ τὸ καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ κἠκ τοῦ αὐτοῦ φασὶν ἐκθλίβοντες τὸ ι. εἶτα τὸ α καὶ ε εἰς η κιρνῶντες. ὡς ἔζαε ἔζη. ἐκίρνα ἐκίρνη. καὶ τὰ παραπλήσια. τοῦτο δὲ ἀττικὸν καὶ ἰωνικόν ἐστι.

¶ τοῦ αὐτοῦ τωυτοῦ λέγουσι. τὸ κρέας κρῆς ὀνομάζουσι.

¶ περισπῶσι τοὺς μέλλοντας ἀποίσω ἀποισῶ λέγοντες.

¶ τὸ τιμὴν τιμὰν λέγουσ.

¶ τὸ παρ᾽ ἡμᾶς παρ᾽ ἁμᾶς.

¶ ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς ὕμες ἐκφέρουσι.

¶ τὸ οἱ ἄρθρω τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν τὸ τ προστιθέασι τοὶ θεοὶ λέγοντες καὶ ταὶ μοῦσαι.

¶ πάσσακα τὸν πάσσαλον λέγουσι.

¶ τὸ ὄκκα ἀντὶ τοῦ ὁπηνίκα. καὶ ὁπότε καὶ ὅπου χρῶνται. ἀγλίθας λέγουσι τὰς κεφαλὰς τῶν σκορόδων.

¶ τὸ ὦς τὼς λέγουσι. καὶ παρ᾽ ἀριστοφάνει ἐν ἀχαρνεῦσιν. ὕμες ὦν ἁκκ᾽ ἐκβάλητε τὼς ἀρουραίω. μύες πάσσακι τὰς ἀγλίθας ἐξορύσσετε.

¶ τὴν ου δίφθογγον εἰς ω τρέπουσι. τὰς μούσας μώσας λέγοντες καὶ τὸν οὐρανὸν ὠρανὸν καὶ τὸν κοῦρον κῶρον.

¶ τὸ φασὶ φατὶ λέγουσι. τὸ ἐγὼ ἐγὼν λέγουσι.

¶ τὸ γῆ γᾶ λέγουσι. ὡς παρ᾽ ἀριστοφάνει καὶ γίνεται γᾶ.

¶ τὸ λῆς ἀντὶ τοῦ θέλεις διὰ τοῦ η. ὡς τὸ αἰ λῆς αὐγάσδεο. καὶ ἀριστοφάνης ἄντεινον αἰ λῆς ὡς παχεῖα καὶ καλά. τὴν ἀνὰ συγκόπτουσι. καὶ ἐπὶ τῶν συνθέτων. ὡς τὸ ἀνάτεινον ἄντεινον. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ παράθεσιν λεγομένων. ἀν τὴν ἀγορὰν ἀντὶ τοῦ ἀνὰ τὴν ἀγοράν.

¶ τὸ σφᾶς ψὲ λέγουσι. θεόκριτος ἦ πᾶ ψὲ κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες. τουτέστιν ἦ που αὐτὰς τὰς βόας ἐφ᾽ ἑσπέρας πάσας ἀμέλγεις.

¶ τὸ τίθησι καὶ ὑφίησι. τίθητι καὶ ὑφίητι λέγουσι θεόκριτος. ἀλλ᾽ ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κἠμὲ φυλάσσει.

¶ τοῦ ὑπερσυντελίκου τὰ τρίτα πρόσωπα διὰ τοῦ ι γράφουσιν. ὡς θεόκριτος. καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη.

¶ ἡ δάμαλις οὐ λέγουσιν. ἀλλὰ δαμάλη. θεόκριτος ταὶ δαμάλαι δ' αὐτεῖ μυχώμεναι ὧδε ποθεῦνται.

¶ τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα λέγουσι.

¶ τὸ μᾶ ἔξωθεν λαμβάνουσιν. οὐ γᾶν φησὶ θεόκριτος ἀντὶ τοῦ οὐ μὰ τὴν γῆν.

¶ τὸ ἦν ἧς φασί. θεόκριτος οὐδὲ γὰρ εὐμάρα. τῷ δεσπότῃ ἧς τοι ἐνεῦδεν. οὐκ ἦν φησὶν οὐδὲ τῷ δεσπότῃ σου ἐγκοιμᾶσθαι.

¶ τὸ γὰρ ἧς ἀντὶ τοῦ ἦν φησί.

¶ τὸ κείσομαι κεισοῦμαι λέγουσιν. εἶτα τρέπουσιν τὴν ου δίφθογγον εἰς τὴν ευ. κεισεῦμαι δὲ πεσὼν καὶ τοὶ λύχοι ὧδέ μ' ἔδονται. ¶ τοὺς μέλλοντας τῶν εἰς ζω ῥημάτων διὰ τοῦ ξ προφέρουσι. καθίξας ἀντὶ τοῦ καθίσας καὶ λυγιξεῖν ἀντὶ τοῦ λυγίζειν καὶ τὰ ὅμοια.

¶ τὸ θέασαι θᾶσαι λέγουσι. θεόκριτος θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει. καὶ πάλιν θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς εἶν ἄχος.

¶ ὀρμαλίδες λέγονται παρ' αὐτοῖς τὰ ὄρεια μῆλα.

¶ τὸ ὁμοῦ ἁμᾶ λέγουσιν.

¶ ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν. ἔμποθεν λέγουσιν. θεόκριτος ἁμῖν δὲ τὺ βωκολιάσδευ ἔμποθεν. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ πόθεν ἐλάβοντο τὴν λέξιν ταύτην ἢ ἓν πρὸς ἓν ᾠδάριον τουτέστιν ἀμοιβαδόν.

¶ ὅταν ὦσι δύο ηη ἀλλεπάλληλα καὶ ταῦτα εἰς α τρέπουσιν. ὡς θεόκριτος νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος ἀνάσατοι δ' ἐγένοντο ἀντὶ τοῦ ἀνήσητοι. καὶ τὸ ἐβόατο καὶ ἐγελᾶτο καὶ ἐκλᾶτο εἰς η τρέπουσι.

¶ τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ τὶν καὶ ἐμὶν λέγουσιν.

¶ καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τὸν πλησίον τὸν πλατίον λέγουσι. τὸ πρώην πρὰν. θεόκριτος ἔγνων πρᾶν.

¶ τὸ ὁ ἄρθρον μετὰ φωνήεντος ἑτέρου ἐπαγομένου κιρνώμενον εἰς ω μέγα παρὰ δωριεῦσιν, οὕτως ἐκφέρεται ὡς παρ' ἴωσιν. ὡς καὶ θεόκριτος. οὐχ οὕτως ὤδωνις ἐπιπλέον ἄγαγε λύσσας.

¶ τὸ ἕτερος ὥτερος λέγουσι.

¶ Τὸ τετραετὲς τετράενες λέγουσι. θεόκριτος τετράενες δὲ πίθω ἀπολύν-
το κρατὸς ἄλειφαρ. ¶ Τὸ σὺ τύ· τὸ πλὴν πλὰν λέγουσι.
¶ Τὸ ἡμέραν ἁμέραν. τὴν πηγὴν παγάν.
¶ Τὸ εἴκοσι εἴκατι θεόκριτος, φεῦ φεῦ λάκων τοὶ ταλάρως. σχεδὸν εἴκατι
¶ Ὁμοίως τοῖς ἀττικοῖς καὶ αὐτοὶ τὰ ἀπὸ βαρυτόνων πε- (πληρεῖ τυρῶ.
ρισπώμενα ἐκτείνουσιν. οἷον στρέφω στρωφῶ. νέμω νωμῶ. πέτω πωτῶ.
θεόκριτος πωτῶντο ξουθαὶ παρὰ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι,
¶ Χρῶνται καὶ τῷ ὦν ἀντὶ τοῦ οὖν. ὥσπερ οἱ ἴωνες χρὴ σδεῖς ὦν ἐσιδεῖν. χρὴ σ-
δεῖς καταθεῖναι ἄεθλον.
¶ Τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων τοὺς παθητικοὺς ἀορίστους συ-
στέλλουσιν ἐπὶ τῆς παραληγούσης. θεόκριτος οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖς
¶ Τὴν σταγόνα τῆς δρόσου πρῶκα λέγουσιν οἱ δοριεῖς. (ἀκάχοιτο.
¶ Τὸ βρενθύεται φριμάσσεται φασί. ¶ Τὸ ἐκάθηρεν ἀντὶ τοῦ ἐμάστιξε λαμβά-
¶ Τὸ κιγκλίζειν ἐπὶ τοῦ κινεῖν τὴν ὀσφύν. ὥσπερ παρὰ τὸ γνῶ (νουσι.
γίγνω. οὕτω καὶ παρὰ τὸ κλῶ κίκλω καὶ κικλίζω.
¶ Τοὺς μέσους μέλλοντας πρώτους περισπῶσι. καὶ ἐπὶ τῶν ὑποτακτι-
κῶν διὰ διφθόγγου γράφουσι, θεόκρι. μή μευ λωβασεῖθε τὰς ἀμπέλους.
¶ Τὸ μικρὸν μικκὸν λέγουσι. θεόκριτος ἴθ' ὦ ξένε μικκὸν ἄκουσον τῆδ' ἐνιών.
¶ Τὸ βωστρήσομες ἐπὶ τοῦ καλεσόμεθα λαμβάνουσι τὸν κυρτὸν. ὕβον καλοῦσι.
¶ Τὸ ἰδοὺ ἥνιδε φασὶ καὶ συνέσιος. ἥνιδε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τάττει. θεόκριτος ἥνι-
δέ τοι τὸ δέπας.
¶ Τὸ ἐντὶ καὶ ἐπὶ τοῦ εἰσὶ λαμβάνουσι. θεόκριτος ἐντὶ γὰρ οὐαί. τὴν διφθέ-
ραν βαίτην λέγουσι.
¶ Ὄλπις λέγεται παρ' αὐτοῖς, ὁ ἁλιεύς. ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθῦς ἀγρεύων.
ἀπὸ τοῦ λέπω λεπίς καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε ἐλπίς. καὶ τροπῇ τοῦ βραχέ-
ος ε εἰς βραχὺ ο ὄλπις.
¶ Πέλαν τὴν πορφυρᾶν ὄιν φασὶν τὴν μέλαιναν γὰρ τοῦ σώματος ἐπιφάνει-
αν, ἡνίκα ἂν δι' ἐκδρομὴν ὕδατος μελαίνηται πελίαν καλοῖσι.
¶ Πύρριχος λέγεται παρ' αὐτοῖς ὁ πυρρὸς. καὶ κακοχράσμων. ὁ δύστροπος.
¶ Τὸ ὁσσίχον ἀντὶ τοῦ ὅσον. θεόκριτος ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα. καὶ ἁλίκον ἀν-

θρασδαμάσδει.

Τὸ ἠγνόησε λέγουσιν ἠγνοίησε. τὸ δωροῦμαι δωρύομαι.

Εἰδέναι δεῖ ὅτι τῆς δωρίδος πολλαί εἰσιν ὑποδιαιρέσεις τοπικαί. ἄλλως γὰρ κρῆτες διαλέγονται. καὶ ἄλλως ῥόδιοι καὶ ἄλλως ἀργεῖοι, καὶ ἄλλως λακεδαιμόνιοι. ἑτέρως δὲ συρακούσιοι καὶ σικελοί. καθολικαὶ δὲ ὅμως αὐτῶν ἰδιότητες αἵγε προειρημέναι. εἰ καὶ μὴ πᾶσαι.

Ὅτι αὗται τὸ τρέπειν τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γινομένας εἰς ευς ἴδιον ἔχουσιν οἷον διογενὴς διογενεῦς ἀντὶ τοῦ διογενοῦς.

Τὸ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῶνται τὸ ἐλθεῖν ἐλθῆν λέγοντες. ὑπεξαιροῦσι δὲ καὶ τῶν ἀπαρεμφάτων τὸ ι. λαβὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ λαβεῖν. καὶ ἐλθὲν ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν. καὶ ἐνεῦδεν ἀντὶ τοῦ ἐνεύδειν. χρῶνται δὲ καὶ διπλασιασμῷ τῶν τριῶν συμφώνων ὡς οἱ αἰολεῖς ὅππι. ὁππόθεν ὅσσον.

Τοὺς θεοὺς σεοὺς λέγουσιν ὡς οἱ λακεδαιμόνιοι τοὺς διοσκόρους ὀμνύοντες. νὴ τὼ σεώ φασίν. τουτέστι μὰ τοὺς θεούς.

Αἱ ἐκτάσεις τῶν διχρόνων ἴδιαι τῆς δωρίδος. οἷον ἶσος ἐνυαλίῳ.

Τῷ α ἀντὶ τοῦ ε πολλάκις χρῶνται τὸ ἕτερος ἅτερος λέγοντες καὶ τὸ ἄρτεμις ἄρταμις.

Αἱ ἀποκοπαὶ ἴδιαι αὐτῶν εἰσί. οἷον ποσειδῶνα ποσειδῶ. δῶμα δῶ. κρίμνον κρῖ.

Αἱ προσθέσεις τῆς μεν συλλαβῆς ἐπὶ τῶν παρ᾽ ἡμῖν εἰς ναι ληγόντων ἀπαρεμφάτων τῶν δωριέων εἰσιν. οἷον βήμεναι ἀντὶ τοῦ βῆναι.

Αἱ ὑπεξαιρέσεις τοῦ δ ἐκ τῶν γενικῶν διὰ τοῦ δ κλινομένων πάριδος πάριος. καὶ τὸ κέραος ἀντὶ τοῦ κέρατος τῶν ἰώνων εἰσὶν ἰδιώματα καὶ τῶν δωριέων.

Βαρυτονοῦσιν οἱ δωριεῖς καὶ τὰ ποιότητος δηλωτικὰ ἐπιρρήματα κάλως σόφως κόμψως ἄπλως λέγοντες. τὰ δὲ ὑφ᾽ ἡμῶν βαρυνόμενα περισπῶσιν οὕτως παντῶς καὶ τὰ εἰς οι ὀνόματα. ὁμοίως δὲ καὶ τὰς μετοχὰς, ὅταν προπαροξύνωνται αὐτοὶ παροξύνουσιν. οἷον φιλοσόφοι μενελάοι ποθουμένοι δηλομένοι.

Καὶ τὰς μετοχὰς εἰς ων ληγούσας τῶν περισπωμένων εἰς αν ποιοῦσι λήγειν γελῶν ἐλῶν γελᾶν ἐλᾶν.

τὴν ναῦν ναῦν καλοῦσι καὶ τὰς κλεῖδας κλᾶδας.

παροξυτονοῦσι δὲ καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα τὰ εἰς αν λήγοντα τῶν ἀορί-
στων ἔστασαν ἔφασαν. καὶ τὰ εἰς ον δὲ λήγοντα παροξύνουσιν ἐλάβον ἐτρέ-
χον ἐλέγον ἐφάγον.

περισπῶσι καὶ τὰ τοιαῦτα παιδῶν τρωῶν παντῶν.

καὶ τοὺς μέλλοντας. τὸ δώσουσι δωσοῦντι. καὶ τὸ λέξουσι λεξοῦντι προ-
περισπωμένως.

προπερισπῶσι καὶ αὐτοὶ τὸ ὁμοῖος ὡς οἱ ἀττικοί. τὰς αἰτιατικὰς πληθυν-
τικὰς ἀρσενικὰς τὰς εἰς ους λήγουσας διὰ τοῦ ως ἐκφέρουσι. τὼς καλὼς
τὼς σοφός. τὼς ἀνθρώπως. τὼς ἵππως. τὰ διὰ τοῦ ε ἐκφερόμενα προστα-
κτικὰ ῥήματα διὰ τοῦ ον ἐκφέρουσι, λάβε λάβον. θίγε θίγον.

τὸν πατέρα ἀπφῦν ὀνομάζουσι. τὰς κουρὰς κυνάδας.

τὸ ἴδες ἰωνικῶς καὶ αὐτοὶ συστέλλουσι. θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις. ὢν
ἴδες χ' ὢν εἴπας καὶ ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

τὸν ἀργὸν κατ' ἐπένθεσιν ἀεργὸν λέγουσι.

καὶ τὸ σαψιλὲς ἀδὲς φασὶ τὴν παῖδα παῖδε φασί.

τοῖς ὑποτακτικοῖς χρῶνται ἀντὶ ὁριστικῶν. θεόκριτος ἵππον καὶ τὸν ψυ-
χρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω ἀντὶ τοῦ δέδοικα.

τὸ ἴσασιν ἴσαντι λέγουσι. καὶ τὸ ἑστήκασιν ἑστήκαντι. θεόκριτος ὡς ἔτυμ' ἐ-
στήκαντι. καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι ἔμψυχ' οὐκ ἐνύφαν τὰ σοφόντι χρῆμ' ὤν-
θρωπος.

τῶν μετουσιαστικῶν καὶ αὐτοὶ τὸ ι ἀποβάλλουσιν ἀργύρεος καὶ χρύσεος λέ-
γοντες. τοῦ δ' ὅς ὑποτακτικοῦ ἄρθρου τὸ σ. ἀποβάλλουσι θεόκριτος. ὁ τρι-
φίλητος ἄδωνις ὁ κἠν ἀχέροντι φιλεῖται.

τὸ κλείσω κλαξῶ λέγουσι. θεόκριτος τὰν αὐλὰν ἀπόκλαξον.

τὰ ἐλλειπτικὰ καὶ παρ' αὐτοῖς εἰσι. παύσασθ' ὦ δύσανοι ἀνήνυτα κωτίλ-
λοισαι τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

τὸ πελοποννήσιοι πελοποννάσιοι λέγουσι.

τὰς δοτικὰς τῶν πληθυντικῶν τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινο-
μένας οὐχ οὕτως ἐκφέρουσιν ὥσπερ ἡμεῖς πλευσὶ καὶ βασιλεῦσιν, ἀλ-

λέπτ' ἴσχης τῷ δημοσθένει καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὡς ἐκεῖ παρὰ δημοσθένεσι δει|τικὴ τῶν πληθυντικῶν. οὕτω καὶ ταῦθα θεόκριτος δωρίσδεν δ' ἔξεστι δο|κῶ τοῖς δωριέεσσι. ¶ τὴν φύσιν φυὴν λέγουσι.

¶ τὸ βράδισαι βάρδισαι φασί. θεόκριτος βάρδισαι μακάρων ὧραι φίλαι. ἀλλὰ ποθειναὶ ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φοροῖσαι.

¶ πλάθανον λέγουσι εἶδος ἀγγείου τινὸς ἐν ᾧ σκευάζουσι πόπανα.

¶ συστέλλουσι καὶ τὰς εἰς ας αἰτιατικάς. οἷον νύμφας κρήνας. καὶ τὰς μετοχὰς νοήσας πράξας.

¶ καὶ τὰ προστακτικὰ ῥήματα ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ διὰ τοῦ ον ἐκφέρουσι. θίγε θίγον.

¶ ἰδίως δὲ λέγουσιν οἱ σικελοὶ τὴν χύτραν κύτραν. καὶ τὸν χιτῶνα κιτῶνα. καὶ τὴν μητέρα δελφίαν. τὴν γυναῖκα γύνην. κρῆτες δὲ τὸ διαπαντὸς αἰὲς. τὸ αὐτοῦ αὐτοί. τὸ βέλτιον βέντιον λέγουσι. τὸ ἔα εὔα. τὸ ἑαυτὸν εὐασὸν τρέπουσιν οἱ αὐτοὶ καὶ τῆς ἐς προθέσεως τὸ σ εἰς ν. οἷον ἐς χορὸν. ἐν χορὸν. ἐς τὴν ἀγορὰν ἐν τὴν ἀγοράν λέγουσι.

¶ καὶ τὸ εἴωθα ἤθω καὶ τὸ εὐωχεῖσθαι εὐῶ.

¶ τὸ θουκυδίδης θευκυδίδης. τὸ θεοκράτης θευκράτης. τὸ θεόφραστος θεύφρα-

¶ καὶ τὸ κρέα κρῆ. τὸ ἄκρατον ἄκρητον. (στος.

¶ τὸ κρίκον κίρκον. τὸ κελεύεται κέλεται.

¶ τὸ καταβαλεῖν καββαλεῖν.

¶ τοὺς σωροὺς τῶν ἀχύρων μύχωνας λέγουσι.

¶ καὶ ἀντὶ τοῦ τότε τόκα. καὶ ἀντὶ τοῦ τῆμος ἦμος λέγουσι.

¶ τὸ οἴκαδε οἴκαδες. τὸ στάδιον ἀστάδιον.

¶ τὸ μὲν μές. καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ταύτας τούτας λέγουσι καὶ τὸ ἔνδον ἔνδοι. τὸ κρανίον κράνον.

¶ ἀδέματον ψυχὴν τὴν νεκρὰν ἤγουν τὴν ἔξω τοῦ σώματος καὶ ταῦτα περὶ τῆς δωρίδος. διαφέρει δὲ ἡ τῶν κρητῶν διάλεκτος. ἥπερ κυψέλλας ἐχρήσατο. καὶ ἡ λακώνων. ἥπερ ἀλκμὰν καὶ σώφρων. ἡ μέντοι πινδάρου καὶ σιμωνίδου καὶ βακχυλίδου. παντελῶς ἀγνοεῖται διὰ τὸ μὴ δωριεῖς εἶναι φύσει τοὺς ποιητάς. ἔχειν δὲ μόνην αὐτῶν τὴν διάλεξιν.

¶ περὶ τῆς ἰώνων διαλέκτου.

Τὰς εἰς ας ληγούσας εὐθείας τὰς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἰς ης ἐκφέρουσιν οἱ Ἴωνες. Ἡρόδοτος. ὁ δὲ ἀρχίης καὶ λυκώπης μοῦνοι συμπεσόντες.

¶ ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν ταῖς ληγούσαις εἰς οις προστιθέασι τὸ ι. Ἡρόδοτος τοῖσι σαμίοισι.

¶ τὸ κλειωθέντες κληιωθέτες λέγουσι καὶ τὸ πλειάδιω πληιάδιω. διαλύουσι γὰρ τὴν δίφθογγον εἰς ε καὶ ι. εἶτα ἐκτείνουσι τὸ ε εἰς τὴν η συλλαβήν. ὥσπερ τὸ ἱερεῖον ἱερήιον λέγουσι.

¶ τὰς εἰς ων ληγούσας γενικὰς τῶν πληθυντικῶν θηλυκῶν οἷον ὡρῶν θηβῶν πυλῶν ὡρέων καὶ θηβέων καὶ πυλέων λέγουσιν ὅμηρος ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσυτο. καὶ ἱπποκράτης αἱ μεταβολαὶ τῶν ὡρέων τίκτουσι νοσήματα

¶ ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν ἀρσενικῶν ὁμοίως γενικὰς τὰς ἐκ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γινομένας διὰ τοῦ εων προφέρουσι περσέων λέγοντες καὶ νησιωτέων Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ κατ᾽ ἀρχὰς νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον.

¶ ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων οὐ μόνον τὸ ι προστιθέναι εἰώθασιν ὡς ἐν ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων. ἀλλὰ καὶ τῆς αι διφθόγγου τρέπειν τὸ α εἰς η εἰώθασιν. ὡς ἱπποκράτης ἐν τῆσι χρονίησι λειεντερίησιν, ὀξυρεγμίη ἐπιγενομένη πρόσθεν μὴ γενομένη σημεῖον ἀγαθόν.

¶ τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ας ἢ εἰς ης εὐθειῶν γινομένας διὰ τοῦ εω προφέρουσιν. ἀπὸ μὲν τῶν εἰς ας Ἡρόδοτος. τρίτῳ δ᾽ ἀπ᾽ ἀρχίεω γεγονότι. ἀντὶ τοῦ ἀπ᾽ ἀρχίου. ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης ἀτρείδεω δαΐφρονος. εω. ab ου Ionice

¶ τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις προστιθέασι τὸ τ. οἱ Ἴωνες ὡς παρ᾽ Ἡροδότῳ. αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνους συνεγενόμην δήμου τοῦ ἦν. ἀντὶ τοῦ οὗ ἦν καὶ ἀλλαχοῦ τοῖς ἐντέλλετο ἔχουσι ἀντὶ τοῦ οἷς.

¶ τῷ ε προστιθέασι τὸ ι. ὡς τὸ χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλῆν. ἐθέλοντα δὲ πέμπειν καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη εἰνάλιος θὴρ ἀντὶ τοῦ ἐνάλιος.

¶ τῷ ο ἐπιβάλλουσι τὸ υ κόρη κούρη νόσος νοῦσος ὄρος οὖρος μόνος μοῦνος. εἴποι τις οὖν. πῶς τὸ πόνος καὶ φόνος οὐ προσλαμβάνει τὸ υ. οὐ γὰρ λέγουσι ποῦνος φοῦνος. λέγομεν οὖν ὅτι ἀπὸ ῥημάτων τοῦ πένω καὶ φένω παρήχθησαν. τὸ δὲ μόνος καί τοι ἀπὸ ῥήματος παραχθὲν ἐπεὶ τριγενές ἐστι προσλαμβάνει τὸ υ. ¶ τὸ α εἰς η τρέπουσιν ἥρα ἥρη. σφαῖρα σφαίρη. δημοσία δημοσίη. πρᾶγμα πρῆγμα.

¶ τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ εος προφέρουσιν. ὡσαύτως καὶ τὰς ἄλλας πτώσεις, οὐ συνῃρημένας ἀλλ' ἐντελεῖς ποιοῦσι. πολυκράτεα καὶ δημοσθένεα λέγοντες. ¶ τὸ πολλὸν λέγουσιν, οὐχὶ τὸ πολύ. καὶ ὁ πολλὸς οὐχὶ πολύς. τὴν εἰς πρόθεσιν ἐς λέγουσιν. ὁμοίως τοῖς ἀττικοῖς

¶ τοῖς ἐνεστῶσιν ὁμοίως καὶ τοῖς παρατατικοῖς καὶ ταῖς μετοχαῖς τῶν περισπωμένων καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν πάσαις ἐγκλίσεσιν ἐντελῶς κέχρηνται. ὡς ἐν τοῖς ἀνακρεοντείοις. οἷον δακέει κλύειν γὰρ ἥδε. λαλέει τις εἰ θελήσει. καὶ ἐν τῷ χρησμῷ καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

¶ τὸ ὁράω ὁρέω λέγουσι. τὸ α εἰς ε τρέποντες. καὶ τὸ ἐχράοντο ἐχρέοντο.

¶ τὸ ὦν ἀντὶ τοῦ οὖν λέγουσι. ἡρόδοτος καὶ ὦν φασὶ πολέες.

¶ τὸ ὦ ὃ σημαίνει τὸ ὑπάρχω ἔω λέγουσι. καὶ ὅμηρος ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσόμενα πρό τ' ἐόντα.

¶ τὰ ψιλὰ ἀντὶ δασέων. ἀπάζονται ἀπιγμένοι λέγοντες καὶ ἀπίκοντο. οὐ μὴν δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι μόνον. ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς συναλοιφαῖς ἡρόδοτος.

¶ τὰς νῆας νέας λέγουσι. (οὐκ οἴοιτε ἦσαν.

¶ τὰς εἰς ος γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας διὰ τοῦ ηος προφέρουσι βασιλῆος λέγοντες καὶ πηλῆος.

¶ τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ος εὐθειῶν γινομένας διὰ τοῦ οιο προφέρουσι. μενελάου μενελάοιο. θείου θείοιο.

¶ τὰς εἰς ος ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ις εὐθειῶν γινομένας διὰ τοῦ εος προφέρουσιν. ὄφις ὄφεος λέγοντες διὰ τοῦ ο μικροῦ πρέσβις πρέσβεος μάντις μάντεος. καὶ πόλις πόλεος. ὡς ἐν ὀρέστῃ εὐριπίδης. ὃς ἂν δύνηται πόλεος ἐν τ' ἀρχαῖσιν ᾖ. καὶ ἐστιν ὁ τρίτος πούς δάκτυλος καὶ πάλιν ἐν ἄλλῳ δράματι ἐξ ἀπειρὸ ὄφεος ἐν γαίᾳ θέρος.

¶ εἰώθασι συναρχομένους ποιεῖν τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν ἐξ ὧν καὶ ἐγένοντο. οἷον τύπτε δ' ἐπιστροφάδην ἀορίθεινε. βῆ δ' ὁ γέρων. θῆκε δ' ἐπὶ φρεσὶ θεὰ λευκώλενος ἥρη. ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ἔλε τρέχας καὶ τὸ καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσι. οἱ δ' οὕτω γεραρὸν καὶ τὸ τοιοῦτοι εἰσπέρμοι εἴκοσιν ἀντεβόλησαν πάντες καὶ ὑπώλοντο. πρὸς δὲ καὶ νήμ' ἐδεξάμενος πυλεὺς τρέφεν ἐνδυκέως. καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε. καὶ τὸ ἔνθ' ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην καὶ ξεινήια δῶκα. καὶ καθόλου εἰπεῖν αἱ συστολαὶ τῶν ἰώνων εἰσίν. ὡς τὸ νέας ἀμφιελίσσας ἀντὶ τοῦ νῆας καὶ ὄφεος

καὶ πόλεος. ὥσπερ αἱ ἐπεκτάσεις τῶν ἀττικῶν. ὡς τὸ πωλεῖταί τις δεῦρο γέ-
ρων ἅλιος νημερτής. καὶ οὐδέποτ' ἐς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν. οἶμαι
δ' ὅτι καὶ τὸ εὐωχία ἀττικῶς ἐκτείνεται καὶ γράφεται διὰ τοῦ ω μεγάλου
ὀχὴ γὰρ λέγεται ἡ τροφὴ καὶ εὐωχία ἡ εὖ ἔχουσα τὸ σῶμα καὶ συγκρα

Καὶ τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ἑνικῶν παθητικῶν ποιοῦσιν ἐκ τοῦ (τοῦσα
τρίτου προσώπου τῶν ἑνικῶν καθ' ὑποβολὴν τοῦ. τ. ὅμηρος γνώσεαι ἀ-
τρείδην ἀγαμέμνονα τὸν περὶ πάντων ζεὺς ἐνένηκε πόνοισι διαμπερὲς αἰ-
καὶ αὖθις τέω μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων τὴν σὴν ἔδεαι κραδίην.

Ὡσαύτως καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ας εὐθειῶν οὐδετέρων ὀνομάτων διὰ τοῦ τος
κλινομένων καθ' ὑποβολὴν τοῦ. τ. κρέαος γέραος λέγοντες.

Τὸ τε πλεονάζει παρ' αὐτοῖς καὶ παρέλκει. ὡς ἡρόδοτος ἐπείτε ἐγένετο
ταῦτα ἀντὶ τοῦ ἐπεί.

Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τῶν οὐδετέρων διὰ τοῦ εος προφέρουσι. καὶ
πᾶσαν δὲ πτῶσιν τῶν τοιούτων ἐντελῶς προάγουσιν. οἷον τείχεος βέλε-
ος. καὶ ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε ζεύς.

Τῷ κ ἀντὶ τοῦ π. ἐν τοῖς ἐρωτηματικοῖς καὶ ἀναφορικοῖς κεχρῆσθαι εἰώθασιν
οἷον πόσα κόσα. ὅπως ὅκως. ὁπόσα ὁκόσα. οὐ μὴν καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις. τρέ-
πουσι δὲ καὶ τὰ δασέα εἰς ψιλά. καὶ τὰ ψιλὰ εἰς δασέα. οἷον χιτὼν κι-
θών. ἀκάνθιον ἀχάντιον. καὶ βάτραχος βάθρακος καὶ τὰ ὅμοια.

Τῷ ω ἀντὶ τοῦ α ἔσθ' ὅτε χρῆσθαι αὐτοὺς λέγουσιν ὤνθρωπον τὸν ἄνθρωπον
καὶ τὸ ἄριστον ὤριστον. ἐγὼ δὲ οἶμαι ἐκ συναλοιφῆς ἐπὶ μόνων τῶν εὐ-
θειῶν τοῦτο ποιεῖν αὐτούς. καὶ ἐπὶ τῶν κλητικῶν. ὥσπερ καὶ οἱ ἀττικοὶ
ποιοῦσιν. αὐτίκα ἡρόδοτος ἐπὶ τῆς κλητικῆς οὕτω φησίν. ὤνθρωπε μὴ
κτεῖνε κροῖσον καὶ αὖ ἀλλαχοῦ. ὦναξ ἡράκλεις ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ καὶ σοφο-
κλῆς. ἀλλὰ γὰρ ὦναξ οὐδ' ὃς ἂν βλαστῇ μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράττου-
σιν ἀλλ' ἐξίσταται καὶ ὅμηρος λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους
ἀντὶ τοῦ ὁ ἄριστος. τὸ γὰρ ω καὶ α εἰς ω μέγα κιρνᾶται ἐν συναλοιφῇ. καὶ
τὸ ο καὶ α εἰς ω μέγα κιρνῶσιν. ὡς τὸ βόαξ βῶξ. καὶ τὸ ο α εἰς ω μέγα κιρ-
νᾶται. οἷον τὰ ὅπλα θὤπλα. καὶ ἐπειδὴ τὸ ὅπλον δασύνεται. τρέπεται
τὸ τ εἰς θ. τοῦτο δὲ ἀττικόν ἐστιν. εἰ γὰρ ἦν ἰωνικὸν οὐκ ἂν ἐτράπη. ἐπεὶ
τοῖς ψιλοῖς χαίρουσιν ἴωνες.

¶ τὸ ω ἀντὶ τοῦ α ἐν τῇ διφθόγγῳ χρῶνται. ὡυτὸς λέγοντες ἀντὶ τοῦ αὐτὸς καὶ θωυμάσας ἀντὶ τοῦ θαυμάσας ἐντεῦθεν οἶμαι καὶ τὸ φωριαμὸς ἰωνικῶς οὕτω λέγεσθαι φαριαμὸς ὢν ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας ἡ τὰ φάρεα περιέχουσα κιβωτός.

¶ τὸ τέμνειν καὶ διαιρεῖν τὰς λέξεις ἰώνων ἴδιον. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν πελοπόννησος πέλοπος νῆσος λέγουσι καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν αἴγαγρον αἶγα ἄγριον.

¶ αἱ παραλήψεις τῶν ἀπαρεμφάτων ἀντὶ προστακτικῶν ἰώνων εἰσιν. ὅμηρος πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε. καὶ πειρᾶν δ' ὤσκεν τρῶας ὑπερκύδαντας ἀχαιούς. ἀντὶ τοῦ πειρῶ, καὶ μυρία ἄλλα τοιαῦτα παρ' ὁμήρῳ καὶ ἡσιόδῳ εὑρήσομεν.

¶ αἱ παραλήψεις τῶν ἀρσενικῶν ἀντὶ θηλυκῶν ἰώνων εἰσίν ὡς τὸ τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν. ἀντί τοῦ ἑσπέρα.

¶ αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ει ληγόντων ἑνικῶν δοτικῶν ἰώνων εἰσιν ἴδιαι, βέλεϊ βέλει καὶ ἔγχεϊ ἔγχει.

¶ τὰ εἰς ω λήγοντα θηλυκὰ ἐπὶ αἰτιατικῆς εἰς ουν περατοῦσιν, οἷον λητὼ λητοῦν. σαπφὼ σαπφοῦν.

τὸ ι ἐξαιροῦσιν οἱ ἴωνες ἐνίοτε τῶν λέξεων τὸ γὰρ ποιεῖσθαι ποιέεσθαι φασίν.

¶ ἐφθάσαμεν εἰπόντες ὅτι τῶν ἰώνων ἐστὶ τὸ γράφειν καὶ τὸ λέγειν. ὄφεος καὶ πόλεος. νῦν δὲ φαμὲν ὅτι καὶ ταῖς κοιναῖς αὐτῶν γενικαῖς χρῶνται οἱ ἴωνες καὶ μάλιστα ὅμηρος ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλιος. καὶ ἱπποκράτης ὑπὸ φθίσιος ἐχομένῳ διάῤῥοια ἐπιγενομένη θανάσιμος.

¶ αἱ ἐπαναδιπλώσεις τῶν δευτέρων ἀορίστων ἰώνων εἰσίν. ὡς τὸ, τετύκον.

¶ τῇ μεταθέσει τῶν στοιχείων ἰάς χρῆται. οἷον κραδίην ἀν (τότε δ' αἴτα. τί τοῦ καρδίαν ἀτραπιτὸς ἀντὶ τοῦ ἀταρπιτὸς.

¶ τὸ δὲ δίπλον σ εἰς ξ τρέπουσιν ἴωνες. τὰ διασὰ γὰρ διξὰ καὶ τὰ τριασὰ τρι

¶ τὸ ι ὑπεξαιροῦσι πολλάκις τῶν λέξεων αὐτίκα. ἡροδότου. (ξὰ λέγουσι. ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδεξις. ἀντὶ τοῦ ἀπόδειξις. ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπεξαιρεῖν τῶν κτητικῶν τὸ ι τῶν ἰώνων ἐστιν. οἷον ἀργύρεος. χρύσεος. ὅμηρος ἐκ τοῦ ῥέοντε χιτῶνα ποδῆ στήθεσσι δαῖξαι.

¶ τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν. εἰ μὲν ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γίνονται διὰ τοῦ ηες ἐκφέρουσι. βασιλῆες ἱππῆες. διότι καὶ τὴν γενι

κὴν οὕτω προφέρουσιν. εἰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ης ἢ εἰς υς διὰ τοῦ ε. οἷον ἀληθὴς ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν παρ' ἡμῖν μὲν ἀληθεῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἰωνικῶς δὲ ἀληθέες. καὶ πάλιν πολὺς πολέες ὡς τὸ πολέες δ' ἔμιν ἠρήσαντο φέρειν καὶ ὀξέες ἧλοι.

διαπορήσειε δ' ἄν τις. πῶς τὰς γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς υς εὐθειῶν οὐ προφέρουσι διὰ τοῦ ηος. οἷον ἡδῆος ὀξῆος ὥσπερ βασιλῆος καὶ οἰκῆος. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐδέποτε ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς μείζων θέλει εἶναι τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας ἐπὶ τῶν περιττοσυλλάβως κλινομένων οἷον αἴας. ἡ εὐθεῖα τὸ ας ἔχει φύσει μακρόν. ἡ δὲ αἴαντος γενικὴ θέσει μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν. ἀλλὰ καὶ ἡ λάχητος φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν. ἢ οὖν ἴση ὀφείλει εἶναι ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς τῇ ληγούσῃ τῆς εὐθείας. ἢ ἐλάττων ὡς ἐπὶ τοῦ αἴαντος καὶ χαρίεντος καὶ λέων λέοντος. οὐδέποτε δὲ μείζων. ἐπεὶ οὖν τὸ πηλεὺς καὶ τὰ ὅμοια εἶχον τὴν λήγουσαν μακρὰν ἐποίησαν καὶ οἱ ἴωνες τὴν παραλήγουσαν μακρὰν τῆς γενικῆς ἵνα ἢ ἴση τῇ ληγούσῃ τῆς εὐθείας μὴ οὔσης ἐντεῦθεν τοῦ κανόνος παραβάσεως. ἐπὶ δὲ τοῦ ἡδὺς οὐκ ἠδύναντο τρέψαι τὴν γενικὴν τοῦ ἡδέος εἰς η. οὕτω γὰρ ἂν εὑρίσκετο μείζων ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας. ἐπειδὴ ἡδὺς βραχεῖαν ἔχει τὴν λήγουσαν καὶ ὀξὺς καὶ τὰ ὅμοια. τὰ γὰρ εἰς σ λήγοντα μετὰ διχρόνου ἀποβολῇ τοῦ σ. τὸ οὐδέτερον ποιοῦντα. συνεσταλμένον ἔχει τὸ δίχρονον ὁ μέγας τὸ μέγα. ὁ ἡδὺς τὸ ἡδύ.

τῆς θηλείας τὸ ι ἐξαιροῦσι καὶ ἐπὶ πάσης πτώσεως τοῦτο ποιοῦσιν. ἡρόδοτος τῶν θηλέων ἵππων μίαν τὴν ὁ δαρεῖος ἐς τὰ μάλιστα ἔστεργε. καὶ πάλιν ἐγχρίπτων τῇ θηλέῃ. τὸ μὴ ἐκφωνούμενον ι ἐκφωνεῖν εἰώθασιν. ὅμηρος ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα καὶ πατρώϊος ἐστὶν ἑταῖρος καὶ ἡσίοδος χρῄζειν ἀπεόντος.

αἱ προσθέσεις τοῦ ι τῷ ε ἐπιφερομένου φωνήεντος ἢ ε. (ἰζειν ἀπεόντος. νός τῶν ἀμεταβόλων ἰώνων εἰσιν οἷον ἕως εἵως κεινὴ ἀντὶ τοῦ κενὴ καὶ ξεῖνος

τὸ μεταλλάττειν τὴν οι δίφθογγον εἰς τὴν ε συλλαβὴν (ἀντὶ τοῦ ξένος. ἰώνων ἐστίν. ὅμηρος. ἐρίηρες ἑταῖροι ἀντὶ τοῦ ἐρίηροι. ἐρισάρματες ἵπποι ἀντὶ τοῦ ἐρισάρματοι. αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ ἰώνων εἰσίν. μεμακυῖα ἀντὶ τοῦ μεμηκυῖα. καὶ λελασμένος ἀντὶ τοῦ λελησμένος καὶ ἄλαστος ἀντὶ τοῦ ἄλῃστος. εἰ δέ τις λέγει, πῶς παρ' ἡμῖν τὸ α εἰς η τρέπουσιν. ὡς

ἤρα ἤρη· τιτὰν τιτήν. πῆ δὲ τὸ η εἰς α· ἴσως τὸ μὲν α εἰς η τρέπουσιν, ὅτε ἐστὶ τὸ α μακρόν. τὸ δὲ η εἰς α οὐχ ἁπλῶς. ἀλλ᾽ ὅτε ἐστὶ τὸ α βραχύ. αἱ δὲ ἐναλλαγαὶ τοῦ βραχέος α εἰς η μεταγενεστέρων ἰώνων εἰσί. ὡς τὰ δεδηές τὴν ἀληθείην ἤκουσιν. ¶ αἱ ἀφαιρέσεις τῶν κατ᾽ ἀρχὴν συμφώνων ἰώνων εἰσίν. οἷον λείβειν εἴβειν. γαῖα αἶα. δεινὸς ἀεὶ τὴν ὧν συλλαβὴν περισπαστὴν τιθέασι μεταξὺ τῶν προθέσεων ἐξ ὧν εἷλον καὶ ἀπ᾽ ὧν ἔδοντο.

¶ τὰ πρῶτα φωνήεντα στοιχεῖα τῶν λέξεων ἀφαιροῦσιν οἱ ἴωνες ἐκεῖνος κεῖνος. ἑορτὴ ὀρτή.

¶ τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι, καὶ μεταξὺ τιθέασι τὰ ὀνόματα. οἷον λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. ἀντὶ τοῦ κατεδηδώς. κατὰ δ᾽ ἔκτανεν Ἠετίωνα ἀντὶ τοῦ κατέκτεινε.

¶ τὸ ἀναστρέφειν τὰς λέξεις ἰώνων ἐστὶν ἴδιον. οἷον ὄρνιθες ὥς καὶ ὧν ἔπι πόλλ᾽ ἐμόγησα.

¶ καὶ τὰ ὑπερβατὰ ἰώνων εἰσίν. οἷον αὐτὰρ ἔπει διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν ἤγουν διέβησαν.

¶ αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ως ληγόντων ἐπιρρημάτων τῶν ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν γινομένων. ἧς ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν εἰς ης περατοῦται καὶ εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν τῶν ἑνικῶν. οἷον εὐσεβὴς εὐσεβοῦς. ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν εὐσεβῶν καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς σ. εὐσεβῶς. ἀληθὴς ἀληθοῦς. ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν ἀληθῶν, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς σ. ἀληθῶς. καὶ τἄλλα ὁμοίως, ταῦτα οὖν καὶ τὰ τοιαῦτα διαιροῦσιν οἱ ἴωνες ὁμοίως τοῖς ὀνόμασι ἀληθέως λέγοντες καὶ ἀτρεκέως καὶ εὐσεβέως. ἐπὶ μέντοι τῶν ὁσίων ὁσίως καὶ δικαίων δικαίως. καὶ θαυμαστῶν θαυμαστῶς οὐκέτι. τούτων γὰρ αἱ γενικαὶ οὐκ εἰς ους λήγουσιν ἵνα ὦσι διῃρημέναι καὶ κατὰ τὰ ὀνόματα καὶ τὰ ἐπιρρήματα.

lingua Dorica

¶ οἱ μὲν δωριεῖς. ὡς εἴρηται ἐκτεινομένῳ χρῶνται τῷ α τρέποντες τὸ η εἰς αὐτό. οἷον ἥλιος ἄλιος. νῆσος νᾶσος. σελήνη σελάνα. οἱ δὲ ἴωνες συστελλομένῳ χρῶνται αὐτῷ καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν καὶ προσθέσει καὶ ἀφαιρέσει καὶ ἐπεκτάσει κέχρηνται καὶ συγκοπῇ. ἔστι δὲ ἡ μὲν πρόσθεσις τῇ ἀφαιρέσει ἐναντία. ἡ δὲ ἐπέκτασις τῇ συγκοπῇ. καὶ πρόσθεσις μέν ἐστιν. ὅταν ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ τοῦ ὀνόματος παραληφθῇ τι στοιχεῖον. οἷον ἕνεκα εἵνεκα. καὶ ἴλιον εἴσω ἀντὶ τοῦ ἔσω. μόνος μοῦνος. ὅλος οὗλος. ταῦτα δ᾽ ἐγὼ προσθέσεις οὐ λέγω ἀλλὰ παρενθέσεις. ὡς καὶ ἐκεῖνα. ἔνατος εἴνα-

lingue Ionica usus.

τος. πνέοντες πνείοντες. ὡς ὅμηρος· οἱ δ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί. καὶ ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός. πρόσθεσις δὲ λέγεται ὅταν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἕτερον παραληφθῇ στοιχεῖον. οἷον σαφίς ἀσαφίς. πᾶς ἅπας. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ ἀττικόν κἄντευθεν πρόσθεσις. κἄντε παρένθεσις τῶν ἰώνων ἐστίν. ἀλλὰ καὶ τὰ ἐναντία τούτοις. ἔστι δὲ ἐναντία μὲν ὡς εἴρηται ἡ πρόσθεσις τῇ ἀφαιρέσει. ἡ δὲ παρένθεσις τῇ ἐλλείψει. ἔστι δὲ ἀφαίρεσις ἡ κατ' ἀρχὰς ἆρσις. ἐκεῖνος κεῖνος. ἐκεῖσε κεῖσε. ἑορτὴ ὁρτή. ἔλλειψις δὲ ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ τὸ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον αἰμύξαι ἀμύξαι. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ ἀττικόν. ταῦτα μὲν ἴδια ἰώνων εἰσίν. ἥτε πρόσθεσις λέγω καὶ ἡ ἔλλειψις. καὶ ἡ παρένθεσις. καὶ ἀφαίρεσις. καὶ ἔτι συγκοπή. ἥτις ἐστὶν ἐναντία τῇ ἐπεκτάσει. ἔστι δὲ συγκοπὴ μὲν ἔνδεια μιᾶς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον τῆς λέξεως. οἷον οἴμημα οἶμα. κακόμορος κάμμορος ἐξαίρετος ἔξαιτος. παρέκτασις δὲ πλεονασμὸς μιᾶς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον ἀδελφος ἀδελφεός. ἔτυμος ἐτύτημος. γίνεται δὲ ἔστιν ὅτε καὶ συγκοπὴ δύο συλλαβῶν. οἷον δευκαλιωνίδης δευκαλίδης. ταύτῃ δὲ τῇ συγκοπῇ χρῶνται καὶ οἱ αἰολεῖς. χρῶνται δὲ καὶ ταῖς διαιρέσεσιν. ἤδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. ἡ διαίρεσις δὲ τῇ συναλοιφῇ ἐναντία. ἔστι δὲ συναλοιφὴ δύο φωνηέντων διῃρημένων εἰς μίαν συλλαβὴν ἕνωσις. οἷον τὸ ὄνομα τοὔνομα. καὶ ἔστιν ἴδιον τοῦτο τῶν ἀττικῶν. ἡ δὲ ἀναδίπλωσις ὡς ἔφαμεν ἴδια τῶν ἰώνων οἷον λάχωσι λελάχωσιν. ἀλλὰ καὶ ἡ ἆρσις αὐτῶν βεβλημένος βλημένος. ἔστι δὲ ἡ ἀναδίπλασις ἐναντία τῇ ἄρσει. πάλιν ἡ συστολὴ τῶν ἰώνων ἐστί. οἷον ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο. ἡ δὲ ἔκτασις. οἷον τιθέμεναι τιθήμεναι ἀττικῶν. πάλιν ὁ λεγόμενος προσχηματισμὸς πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον θεοῖς θεοῖσι. σοφοῖς σοφοῖσι. μούσαις μούσαισιν. οὗτος δὲ ἐναντίος ἐστὶ τῇ ἀποκοπῇ. ἔστι δὲ αὕτη τῶν δωριέων. οἷον ἱδρῶτα ἱδρῶ. ὅμηρος· ἱδρῶ ἀπεψύχοντο. κυκεῶνα κυκεῶ. πάλιν ἡ παρέμπτωσις ἥτις ἦν ἐναντία τῇ ἐκθλίψει τῶν ἰώνων ἐστίν. οἷον λεγόμεθα λεγόμεσθα. ἡ δὲ ἔκθλιψις μόνων τῶν δωριέων ἐστίν. οἷον σκῆπτρον σκᾶπτον. πάλιν τὸ διπλασιάζειν τῶν ἰώνων ἐστίν. ἤτοι ὁ διπλασιασμός. ὅς ἐστιν ἐναντίος τῇ παρελλείψει. ἔστι δὲ ὁ διπλασιασμὸς ὅταν ἔν τινι τῶν συμφώνων τὸ αὐτὸ σύμφωνον προστεθῇ. οἷον ὅτι ὅττι ὅππικεν εἴπω. ὅσον ὅσσον. ὅμηρος· τόσσον ἐχώσατο.

φοῖβος ἀπόλλων παρέλλειψις δὲ ἐστὶν ὅταν ἔν τινι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλίπηται, οἷον κάλλιον κάλιον. καὶ ἐστι τῶν δωριέων. ἔστι δὲ τῶν ἰώνων ἴδιον καὶ τὸ ἀποβάλλειν τῆς ει διφθόγγου τὸ ι. οἷον μείζων μέζων κρήσσον κρέσσον. ἐστι δὲ τοῦτο ἔλλειψις. ἔλλειψις δέ ἐστιν ὡς προείρηται ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ τὸ μέσον. οἷον ἐστὶ καὶ τὸ ἀμύξαι ἀμύξαι. οὕτοι καὶ τὸ ἐπὰν ἐπεὰν λέγουσιν. ἡρόδοτος ἐπεὰν ἐκβῇ εἰς τὴν γῆν ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κροκόδειλος. ὁμοίως καὶ τὸ ἐνταῦθα. ἐνθαῦτα φασὶν ἐνηλλαγμένως. ἡρόδοτος ἐνθαῦτα ὁ τροχίλος εἰς δύνων. ὡς ἀπὸ τοῦ ἔνθα.

¶ ζωὴν λέγουσι καὶ τὴν ζῶσαν γυναῖκα. ὡς ἀπὸ τοῦ ζωός. τὸ λίαν κάρτα λέ-

¶ τὸ μέγεθος μέγαθος λέγουσιν. ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἱστο- (γουσι. ριῶν. πρόσωπον δέ ἐστι τὰ μάλιστα ἐπίγρυπον μέγαθος ὅσον κρέξ.

¶ τὸ α καὶ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον κιρνᾶται παρ' αὐτοῖς. ἡρόδοτος ἐς τοῦτον ὁρέων πίνετε καὶ τέρπευ. ἔσεαι γὰρ ἀποθανὼν τοιοῦτος καὶ πλεῦνας τοὺς πλεῦνας μετὰ τὴν ἑλένης ἁρπαγὴν ἑλλήνων στρατιὰν πολλὴν βοηθεῦσαν μενελάῳ. ¶ τὸ σφίσι σφὶν λέγουσι.

¶ τὸν μὴ ἀπαγορευτικὸν σύνδεσμον ἀντὶ τοῦ μὴν παραπληρωματικοῦ λαμβάνουσιν. ὡς παρ' ἡροδότῳ μὴ ἔχειν ἑλένην.

¶ τὸ ἕως οὗ ἐς ὃ λέγουσιν. ἡρόδοτος ἐς ὃ ἐξεῖλον τὸ πάλιν αὖτις ἀεὶ λέγουσι καὶ οὐκ αὖθις.

¶ τοῦ ἐπιτήδειος τὸ ι ὑπεξαιροῦσιν καὶ ἐπιτήδεος λέγουσιν. ἡρόδοτος ἵνα πυνθάνοιτο ἐν ἡβητηρίᾳ ἐπιτηδεότης.

¶ ἡ κρᾶσις τοῦ ι καὶ ε εἰς ι μακρὸν τῶν ἰώνων ἐστὶν ἱερεὺς ἱρεὺς ἱέραξ ἴραξ. καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η ἴρηξ κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον. ἡσίοδος ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον καὶ ὄφιες ὄφις ἰωνικόν.

¶ τὸ τέμνειν τάμνειν λέγουσι. ἡρόδοτος ἐν δευτέρᾳ τοὺς ἱερέας τοὺς ἐν αἰγύπτῳ συλλέξαντας πάντας μέσους διατάμνειν καὶ ἱπποκράτης φλέ- (βα τάμνειν.

¶ τοῦ ἐνέγκω ἀφαιροῦνται τὸ . γ. καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐπεντιθέμενοι τὸ ι ἐνείκω λέγουσιν. ἡρόδοτος μιριαχοῦ τούτῳ χρῆται.

τὸ ἐκπλεύσας ἐκπλώσας λέγουσιν. ἡρόδοτος κατὰ λήιον ἐκπλώσαντες.

¶ τὸ σφεῖς σφᾶς καὶ σφῶν διαιροῦσι καὶ οὕτω προφέρουσι σφέες καὶ σφέας καὶ σφέων. ὅμηρος ἀλλὰ σφέας κρατερὸς διομήδης ἐξεναρίξε.

¶ τὸν νοῦν καὶ τὸν ῥοῦν καὶ τὸν χροῦν διαλύουσι νόον καὶ ῥόον καὶ χρόα λέγοντες. ὅμηρος ταμεσίχροα χαλκὸν ἦμεν. ἡρόδοτος δ᾽ οἱ οὐκ ἔπι νόον τρέπον

¶ τῇ εἰπὸν οὐ χρῶνται μετοχῇ ἀλλὰ τῇ εἴπας. (σίπων.

¶ εἰρώτα διὰ διφθόγγου γράφουσι καὶ οἶμαι διὰ τοῦτο ἐπεὶ συναρχομένους ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν. ἔστι γὰρ παρ᾽ αὐτοῖς ὁ παρατατικὸς ἐρώτα εἶτα ἐπενθέσει τοῦ ι γίνεται εἰρώτα. οὕτω καὶ τὸ ἐπανείρετο παρ᾽ αὐτοῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενον. ἢ ἀπὸ τοῦ θέματος προσλαμβάνει τὴν ει δίφθογγον. ἔστι γὰρ τῷ ἐρωτῶ καὶ ἔρω καὶ γίνεται παρενθέσει τοῦ ι εἴρω εἴρομαι εἰρόμην εἴρου εἴρετο.

¶ ἔτι οἱ ἴωνες τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν οὕτω ποιοῦσιν ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ἑνικῶν τοῖς ἔχουσι πρὸ τοῦ. τ. ψιλόν. τρέπουσι τὸ ψιλὸν εἰς τὸ ἀντίστοιχουν δασὺ καὶ ποιοῦσι προσθήκην τοῦ α. νένιπται νενίφαται λέλεκται λελέχαται. εἰ μέντοι εἴη τὸ κοινὸν διὰ τοῦ σ βαρύτονον. τότε καὶ τὸ ἰωνικὸν ἔχει πρὸ τοῦ αται τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μέσου παρακειμένου πέφρασαι πεφράδαται. ὅτι πέφραδα. εἰ μέντοι ἀπὸ περισπωμένων φύσει μακρᾷ παραληγομένων ταύτην συστέλλουσι πρὸ τοῦ αται εἰς τὴν ὀφειλομένην συστολήν πεποίηται πεποίεαται.

¶ ἔτι στοιχοῦσιν ἴωνες ἐπὶ τῶν εἰς δου ληγόντων πατρωνυμικῶν ταῖς ἐπεκτάσεσι πηλειάδου λέγοντες καὶ λαερτιάδου. ὤφειλε γὰρ εἶναι ἡ γενικὴ λαερτίδου. ἐπεὶ τὰ εἰς δης πατρωνυμικὰ μιᾷ συλλαβῇ περιττεύουσι τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου. οἷον πηλέως πηλείδου πριάμου πριαμίδου. οὕτω καὶ λαέρτου λαερτίδου ὤφειλεν εἶναι τὸ πατρωνυμικόν. ἀλλ᾽ οἱ ἴωνες ποιοῦσιν ἐπέκτασιν. καὶ οὕτω προφέρουσιν λαερτιάδης λέγοντες πηλειάδης εἶτα κατ᾽ ἐπέκτασιν ἀττικὴν πηληιάδης.

¶ χρῶνται δὲ καὶ ταῖς μεταθέσεσιν. ἔστι δὲ μετάθεσις ὅταν ἢ τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς ἰδίας γένηται συλλαβῆς δεύτερον. οἷον ἀτραπιτὸς ἀταρπιτός. ἐκ γὰρ τοῦ τρέπεσθαι γέγονε καὶ τοῦ α στερητικοῦ μορίου. καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα ἡ ἀτραπιτὸς ἤγουν ἡ ὁδός. εἶτα γέγονε μετάθεσις τοῦ στοιχείου καὶ λέγεται ἀταρπιτός. ἢ τὸ δεύτερον πρότερον. οἷον καρδία κραδία καρτερὸς κρατερὸς τέταρτον τέτρατον. ὅμηρος τέτρατον ἦμαρ ἔην καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.

ἰστέον δὲ ὡς διαφέρει μετάθεσις ὑπερθέσεως. ἡ μὲν γὰρ μετάθεσις ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ γίνεται. ἡ δὲ ὑπέρθεσις ἐν ὑστέρᾳ· ὡς τὸ ὀθνεῖος. ἦν γὰρ νόθος νοθεῖος καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ὀθνεῖος καὶ πάλιν γόνυ γόνυος καὶ δόρυ δόρυος. καὶ καθ' ὑπέρθεσιν γουνὸς καὶ δουρός. χρῶνται δὲ καὶ τούτῳ τῷ πάθει οἱ Ἴωνες.

εἰδέναι δὲ χρὴ ὡς ἡ μὲν ἀρχαία Ἰὰς μετέπεσε περὶ τὴν τῶν κατοικούντων περιτροπὴν καὶ διέμεινεν ἕως ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἐφ' ᾧ ἐποίησαν οἱ Ἴωνες τὰς ἀποικίας καὶ διεσπάρησαν εἰς τόπους πλείονας. λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ μὲν ὑγιαίνειν οὐλεῖν. ὅθεν καὶ τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων οὐλὰς λέγομεν. ὁ δὲ λόγος μῦθος καὶ τὸ μαντεύεσθαι ἀνελεῖν. τοὺς τόπους ἐν οἷς ἀνεστρέφοντο ἤθη. καὶ τὸ ἐπιμελῶς ἀνακῶς. ἀντὶ τοῦ ξενίην ἐδωρήσατο ξεινίων συνεθήκατο. καὶ τὸ ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμελῶς ἐπιστρεφέως καὶ τὸ ἰσχούσης ἐχούσης. καὶ τὸ θυμωθεὶς καὶ ταραχθεὶς σπερχθείς. καὶ ὁ ἔποικος ἐπέσιος. καὶ ὁ δυσφορῶν ἡμεκτέων καὶ ἀντὶ τοῦ ἕτεροι δὲ μετεξέτεροι λέγουσιν. καὶ ἀντὶ τοῦ ἡσυχάζων εἰλινύων. λέγουσι δὲ καὶ τοὺς καταδήμους καὶ ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἀνδρῶν δεῖπνα. καὶ τὸν διανοηθέντα ἐννώσαντα καὶ τὸ ἀνέπεισεν ἢ ἐδίδαξεν ἀνέγνωσε. καὶ τὰς βαφὰς φάρμακα καὶ τὰ ἀναλώματα τέλη. καὶ λαύρας λέγουσι τὰς ῥύμας τὰς ἀμφόδους. σαγάρεις δὲ τοὺς πελέκεις ἢ τὰ ἐγχειρὸς ὅπλα. ἄρδεις τὰς φαρέτρας. φάλαρα τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα. ψῆνας δὲ τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γινόμενα ζωΰφια. σχοινοτενὲς τὸ μακρὸν καὶ ὀρθὸν. συμψήσας δὲ λαμβάνουσιν ἀντὶ τοῦ συντρίψας. αἱμασιαὶ δὲ τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον καὶ ἄνευ πηλοῦ τοιχίον. φάρσος τὸ κλάσμα τὸ τρύφος τὸ ἀκρωτήριον. καὶ ταρσοὺς δὲ καλάμων τὴν πρασιὰν οὗ ἐξήραινον τὴν πλίνθον. ἔμβολον δὲ τὸ χάλκωμα τὸ προτιθέμενον κατὰ πρῶραν ταῖς ναυσίν. ἐναγίζειν δὲ τὸ χοὰς ἐπιφέρειν ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις. πρόχησιν δὲ τὸ ἀποσπεῖσαι. ἔπιπλα τὴν μὴ βαθεῖαν κτῆσιν ἀλλ' ἐξ ἐπιπολῆς. λεύκην δὲ καλοῦσι πάθος τι περὶ ὅλον τὸ σῶμα. κνυζήματα δὲ τὰ ἱερὰ ἀποφθέγματα. γεωπείνας δὲ τοὺς ἐπὶ γῆς πεινῶντας καὶ ἀπορουμένους. τὸ δὲ ἱκανώσας ἀπώσας ὡς καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ. τὸ δὲ μέτριον καὶ καλῶς ἔχον ἐπιεικέστατον. τὸ δὲ ἀποδεχόμενοι κάμπτοντες φασί. κορύνην δὲ λέγουσιν ἐπικαμπές τι ξύλον. εὐμαρέην δὲ τὴν ἀπὸ πα

τὸν τὰ δὲ ἑπόμενα πεσόμενα. βάρεις δὲ τὰς ναῦς, ὄσιριν δὲ καλοῦσι
τὸν διόνυσον. τὰς δὲ ἁλύσεις ἀφιδέας. οἱ δὲ τὰ ψέλλια. τὸ δὲ καθαίρειν
πόμα ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος συρμαΐζειν. λῖνον δὲ ᾠδῆς ὄνομα ἢ λύρας χορ-
δήν. φυσάς οὖν δὲ τοὺς κροσσούς. ἀποφορὰν δὲ τὴν τελουμένην παρὰ
τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις. λύσιν δὲ τὴν πορείαν καὶ ἔφοδον. συργὴν δὲ
παρ' αὐτοῖς ὀνομάζεται λαχανόντι σελίνῳ ἐοικὸς ἢ βρῶμα διὰ στέατος
καὶ μέλιτος. ἐνηβητήρια δὲ τὰ εὐωχητήρια. τριφάσιοι δὲ παρ' αὐτοῖς
λέγονται οἱ τριπλάσιοι τρίφωνοι. ἀπεματαΐσε δὲ τὸ ἐμώρανε σημαίνει
παρ' αὐτοῖς. ἀποτιμοτέρους δὲ τοὺς ἀτιμοτέρους λέγουσιν. ἀφηλικέ-
στερον δὲ τὸ πρεσβύτερον. τὸν δὲ φανερὸν ἐπάϊστον. φρενήρη δὲ τὸν σώ-
φρονα. λαμβάνουσι δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου. καταπροίξεσθαι
δὲ λέγουσι τὸ προῖκα ποιῆσαι καὶ τὸν καταφανῆ ἐπίλαμπον. λάξιν
δὲ τὸν μερισμὸν ἢ τὸν κλῆρον. τὸν καταπεπονημένον τετρυγημένον λέ-
γουσι. τὸ πολεμεῖν ἀντιάζειν λέγουσι. τὰ αἰδοῖα μέζεα ἡσίοδος οὐρὰς δ' ὑ-
πὸ μέζε' ἔθεντο. τὸ καταπαιχθεὶς καὶ γελασθεὶς διαβεβλημένος λέγου-
σιν. ἡρόδοτος ὦ βασιλεῦ διαβεβλημένος ὑπὸ ἀμάσιος οὐ μανθάνεις. τὸ
καλλωπίσας ἀσκήσας λέγουσιν. ὅς ἐμὲ σὺ κόσμῳ ἀσκήσας ἀπέπεμ-
ψεν ὡς ἑαυτοῦ θυγατέρα. ἐνναφίες οἱ ὁπλῖται ὀνομάζονται παρ' αὐτοῖς, δια-
σφάγες δὲ αἱ διεστῶσαι πέτραι. γνωσιμαχεῖν δὲ τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ
ἀσθένειαν πρός τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν. σισύρα δὲ βαρβαρικὸς χιτὼν. ὑβρί-
ζειν τὸ σκιρτᾶν. σινύπη δὲ τὸ τῶν ῥυπαρῶν προβάτων ἔριον καὶ τὸ δια-
χώρημα τοῦ προβάτου. νεοχμῶσαι δὲ τὸ νεωστὶ κινῆσαί τι. φερέγγυας ὁ
βεβαιωτής. ἔφεδρος ὁ ἐπίκληρος. ἐγκατεύειν τὸ διώκειν. τετραπτελυρί-
δες λέγονται παρὰ ἴωσιν αἱ ἀκρίδες παρὰ τὸ τέσσαρα ἔχειν πτερά. δυο-
μὲν ἔξω μείζω. ἐλάσσω δὲ ἔντοσθεν ἕτερα δύο. τὸ οὐκ ἱκνεομένως ἀντὶ τοῦ
προσηκόντως οὐ καθηκόντως παρ' αὐτοῖς λαμβάνεται. τὸ ἀπουπλίξατο
ἀντὶ τοῦ ἀπέφυγε. πλὶξ γὰρ τὸ βῆμα ἐξ οὗ πλίγματα τὰ πηδήματα ἔνθα
καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλίξ. παρὰ σοφοκλεῖ ἐν τριπτολέμῳ καὶ ὅμηρος
αἱ δ' εὖ μὲν τρέχον. εὖ δ' ἐπλήσσοντο πόδεσσιν. καὶ τὸ ψῶσαι ἀντὶ τοῦ θαλπου-
σαι. ἔστι δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ τὸ ψῶ ἀγροικικὸν προσφώνημα. κόλλιξ δέ ἐστιν
εἶδος ἄρτου περιφεροῦς. ἐξ οὗ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν κολλίκια. χίνων δὲ συμβα-
λεῖς οἱ ψιαθοπλόκοι καὶ ἰθαγενεῖς οἱ γνήσιοι παῖδες. πρόξενοι δὲ οἱ προστάται.

τῶν πόλεων καὶ οἱ φροντισταὶ καὶ ξενίας ὑποδεχόμενοι. σπαργᾷ δὲ τὸ ὀρέγεται καὶ ἐπιθυμεῖ. κορδίνημα δὲ τὸ καρηβαρεῖν παρ' αὐτοῖς γράφεται δὲ καὶ σκορδίνημα. ἴξις δὲ ἡ εὐθυωρία. ῥοικὸν δὲ τὸ εἴσω νεῦον καὶ στραβόν. ὃ καὶ ῥοιβὸν λέγεται. σαπρὸν δὲ τὸ σεσηπός. τὸ δὲ ἐπιπάσσω παλλύνω φασί. τὸ δὲ πρόσφατα ποταίνια. βλακὸν δὲ τὸ τρυφερόν. τοὺς δὲ φρυγανώδεις ἄνθρακας μαριληνούς. μάλη δὲ ἡ θερμὴ ἡ σποδιά δὲ μαρίλη λέγεται. μελεδανθέων δὲ ἀντὶ τοῦ μεριμνῶν θεραπειῶν. μελεδαίνειν γὰρ λέγεται τὸ μεριμνᾶν. μισύλλην τὸν κοῖλον ἄρτον λέγουσι. καὶ τὸ μυδῶντα ἐκρέουσα. καὶ τὸν δημόσιον ἐπιδήμιον. καὶ τὸ ἐκθλίβειν βλιμάζειν. καὶ τὸ ἐστέναξεν ἔμυξε. καὶ τὰ τὴν κάτω κοιλίαν καθαίροντα φάρμακα ἐλατήρια. τὸ ἐνέδησεν ἐνεκρίκωσε. τὸ εἰς δύο διαιρεθῆναι ἐδικαιώθη φασί. καὶ ἡ εὐθυώτης εὐθυωρία. καὶ τὸ ἐτυλώθη ἐμυλώθη. τὸ ἐγχρίπτει ἐμπηδᾷ. τὸ ἐκτόπως καὶ παραδόξως ἐκτοπίως. τὸ εὐφορώτερον ἐπιστοχώτερον. τὸν μυλῶνα ζώπειον. τὸ ὡμοιωμένον δελφιωμένον φασίν. ὡς καὶ τὸν πυρετὸν θερμωλήν. καὶ θαλάμους τὰς καταδύσεις καὶ θριάζειν τὸ κατὰ τύχην ἐξίστασθαι ἢ τὸ μαίνεσθαι.

lingua Aeolica

Οἱ δὲ αἰολεῖς τὸ. β. τῷ ρ προσνέμουσιν ὅταν τῷ ρ ἐπιφέρηται. κ. ἢ. τ. ἢ. δ. βρυτὴρ ἀντὶ τοῦ ῥυτήρ. βράκος ἀντὶ τοῦ ῥάκος. βρόδον ἀντὶ τοῦ ῥόδον. τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γενικὰς διαιροῦσιν οἱ αἰολεῖς καὶ διὰ τοῦ αων προφέρουσιν. νύμφαι νυμφάων. παρθενικαὶ παρθενικάων. αἱ κατὰ τὸ μέσον συγκοπαὶ τῶν αἰολέων εἰσίν. οἷον ὦρσεν ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν. ὤλλος ὁ ἄλλος. τοὔλλο τὸ ἄλλο.

Τὸ ποῖον κοῖον λέγουσιν. τεθνηὼς καὶ τεθνηυῖα ἀντὶ τοῦ τεθνηκώς. αἱ προσθέσεις τῆς θα συλλαβῆς τῶν αἰολέων εἰσίν. οἷον εἴπησθα. τὰ εἰς αις μονοσύλλαβα ὀνόματα διαιροῦσι παῖς παΐς. δαῖς δάϊς. τῷ ω στοιχείῳ ἀντὶ τοῦ ου χρῶνται μῶσαι μοῦσαι. λείπωσα λείπουσα. τῷ υ ἀντὶ τοῦ ο χρῶνται. τὸ ὄνομα ὄνυμα. καὶ τὸ ὅμοιον ὕμοιον λέγοντες. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ε πρὸς σὲ πρέσσε. καὶ ἀντὶ τοῦ ω μεγάλου. ὅσα ὤσα.

Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῶνται. ἐλθῆν γὰρ λέγουσι καὶ λαβῆν διὰ τοῦ η ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν καὶ λαβεῖν. ὅσα διὰ τῆς ει διφθόγγου παρ' ἡμῖν λέγεται διὰ μόνου τοῦ ε προφέρουσι. πολυπλασιάζοντες τὰ ἀμετάβολα. ἱμείρων ἱμέρρων. ὠτειλὰς ὠτελλάς. εἵματα ἔμματα. ὑμεῖς ὔμμες. διπλα-

πιάζουσι δὲ καὶ τὸ σ καὶ τὸ π καὶ τὸ τ. τοσοῦτον ὄππη ὄππως ὅττι. τὴν ὀσμὴν ὄδμην λέγουσιν. τὸ ἱερὸν ἶρον. τὰς γενικὰς εἰς εὐθείας μετάγοντες ὁ μάρτυρος κλίνουσι τοῦ μαρτύρου. καὶ ὁ φύλακος τοῦ φυλάκου. τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῶνται ὄππατα ἀντὶ τοῦ ὄμματα λέγοντες. καὶ πετ' ἔπου ἀντὶ τοῦ μετ' ἐμοῦ. τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων ἑνικῶν συστέλλουσιν. χελιδὼν χελιδόν. ἀηδὼν ἀηδόν. σαρπηδὼν σαρπηδόν.

Τῶν αι διφθόγγων τὸ ι ἐκβάλλουσιν ὅταν αὐταῖς μὴ σύμφωνον ἐπιφέρηται. οἷον ἀλκαῖος ἀλκάος. καὶ ἀρχαῖος ἀρχάος.

Τὸ εἷμα γραφόμενον διὰ τῆς ει διφθόγγου ἔμμα λέγουσι. καὶ τὴν ὀδύνην ἐδύνην. καὶ τοὺς ὀδόντας ἐδόντας. τὸ μίλητος διὰ τοῦ η γραφόμενον διὰ τοῦ α ἐκφέρουσι μίλατος λέγοντες. πλανηθέντες δὲ κατά τινα προφορὰν λέγουσι ζυγὸν σδυγόν. καὶ τὸ ξίφος σκίφος. καὶ τὸ ψέλλιον σπέλλιον. καὶ τὴν ψαλίδα σπαλίδα. τὸ θόας θόαις λέγουσι. καὶ τὸ μέλας μέλαις. καὶ τὸ τάλας τάλαις. τὸ δὲ αἴας αἴαις οὐ λέγουσι διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων καὶ τῆς αι διφθόγγου. διότι ἔμελλε κακόφωνος εἶναι. καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς εἰς ας τοῖς ἔχουσι τὸ α μακρὸν προστιθέασι τὸ ι. ὡς ἐν τῷ θόας καὶ τοῖς λοιποῖς. καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι τάσει χαίρουσιν. ἅμα δὲ καὶ ταῖς τῶν βραχυτέρων συλλαβαῖς. τὸ πηλεὺς παλεὺς λέγουσι. καὶ τὸ φθείρω φθερρῶ. ἡ γὰρ θέσει μακρὰ ἐλάττων ἐστὶ τῆς φύσει μακρᾶς. ἐπεὶ καὶ τὸ α τὸ φύσει μακρὸν μεῖζόν ἐστι τῆς αι διφθόγγου τῆς ἐχούσης τὸ ι ἐκφωνούμενον. ὁ γὰρ ποιῶν ἔργον δύο στρατιωτῶν ἰσχυρότερός ἐστιν ἐκείνων. οἱ αὐτοὶ πολλάκις εἰς α ποιοῦσι τὰς εὐθείας. ἀρχύτα γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἀρχύτης. ὁ ὑβραγόρα ἀντὶ τοῦ ὑβραγόρας. γέρων ἱππηλάτα πηλεὺς ἀντὶ τοῦ ἱππηλάτης παρ' ὁμήρῳ καὶ ἱππότα νέστωρ.

Τὰ εὐκτικὰ τοῦ πρώτου ἀορίστου ἐνεργητικοῦ διὰ τοῦ ει προφέρουσιν. οἷον τύψαιμι τύψεια. ποιήσαιμι ποιήσεια. καὶ τῷ μὲν πρώτῳ προσώπῳ οὗτοι μόνοι κέχρηνται. τῷ δὲ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ οἱ ἀθηναῖοι. οἷον τύψειας τύψειε. τύψειαν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν. τούτων εἰσὶ καὶ αἱ διαιρέσεις. ἀντὶ γὰρ τοῦ ἀργεῖοι ἀργέϊοι λέγουσιν. καὶ αἱ συναιρέσεις τῶν αὐτῶν βασιλέϊ βασιλεῖ. οὗτοι τρέπουσι τὴν ει δίφθογγον εἰς οι δίφθογγον. ὡς ὄνειρος ὄνοιρος. τοῖς δυικοῖς ἀριθμοῖς οὗτοι κέχρηνται οὐδαμῶς καθὰ δὴ

καὶ οἱ ῥωμαῖοι τούτων ὄντες ἄποικοι. οὗτοι ταῖς εἰς ω ληγούσαις δοτι-
καῖς οὐ προσγράφουσι τὸ ι. ὡς τῷ ὁμήρῳ καὶ τῷ σοφῷ. ἄρεος τὸ ὅσ διὰ
τοῦ ο μικροῦ κλίνουσιν. αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι οὐ μόνον αἰολέων ἐστὶν ἀλλὰ καὶ
ἀττικῶν καὶ δωριέων ἀντὶ γὰρ ἑταίρων ἑτάρων λέγουσιν. οὗτοι πάντα τὰ
σύμφωνα διπλασιάζουσιν ἐπὶ τῶν βραχέων ὡς τὸ ἔννεπε καὶ τὸ ἔννη καὶ
τὰ ὅμοια τὸ τρωσὶ καὶ γυναιξὶ κοινόν. οὗτοι τρώεσσι καὶ γυναίκεσσι γράφου-
σι καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις. τὰς εἰς ω ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ ευ
ἐκφέρουσιν. αἰακίδαο γὰρ ἰωνικῶς καὶ αἰακίδεω ἀττικῶς. αἰακίδευ δὲ οἱ
αἰολεῖς γράφουσιν. τὸ ἀνεκφώνητον ι ἐκφωνεῖν εἰώθασιν ἐπὶ δευτέρου
καὶ τρίτου προσώπου. οἷον βοᾷς βοαις. γελᾷ γελαι. ἀντὶ δὲ τοῦ ξ. κς. προ-
φέρουσι ξένος κσένος καὶ ἀντὶ τοῦ ψ. πσ. πέλοψ πέλοπς. ἀντὶ δὲ τοῦ
η τὸ ε ἢ τὸ α κοινῶς τοῖς δωριεῦσι. καὶ τὸ μὲν η εἰς ε τρέπουσιν ὡς τὸ ἄρης
ἄρες. τὸ δὲ η εἰς α ὡς τὸ ἑκάβην ἑκάβαν. πύλην πύλαν. νόημα νόαμα. ἠὼς
ἀώς. ἀπάτην ἀπάταν. ἀδικῆσαι ἀδικέσαι. ἀντὶ δὲ τοῦ θ. τὸ φ. θλάζω
φλάζω. ἀντὶ δὲ τῶν δύο. ππ. δύο. σσ. ἐμπίππειν ἐμπίσσειν. ἀντὶ δὲ
τοῦ. σ. τὸ. τ. σὺ τύ. εἰς σέ. εἰς τέ. ἀντὶ δὲ τοῦ. τ. τὸ. π. στολὴν σπολήν. στα-
λεὶς σπαλείς. ἀντὶ δὲ τοῦ ω μεγάλου τὸ ο μικρόν. ὥρα ὄρα. ὠτειλὴ ὀτει-
λή. συγκόπτουσι δὲ καὶ τὰ σύνθετα τῶν ὀνομάτων διπλασιάζοντες τὰ
ἄφωνα ὡς τὸ κάππεσεν ἀντὶ τοῦ κατέπεσεν καὶ καδδὲ ἀντὶ τοῦ κα-
τὰ δέ. καὶ κάββαλεν ἀντὶ τοῦ κατέβαλεν. βαρυτονοῦσι δὲ οὐ μόνον τὰ
ὀνόματα. ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα ὅταν ὀνομάτων τάξιν ἐπέχωσιν ὀσὸς ὅσος
ἢ στήσῃ. τοσόν τόσον. ὡς αὔτως δὲ καὶ τὰ δισύλλαβα ὀξυτόνως παρ' ἡ-
μῖν λεγόμενα αὐτοὶ βαρυτονοῦσι σόφος κάλος. ὄξυς τάχυς βράδυς. βο-
ρυς λεῦκος. βῶμος θῦμος τράχυς. σκλῆρος χῶλος καὶ τὰ ὅμοια. τὴν δὲ εἰς
ες κλητικὴν τῶν εἰς ης ὀνομάτων δίχα τοῦ. σ. προφέρουσι. σώκρατες σώ-
κρατε. ἀριστόφανες ἀριστόφανε. δημόσθενες δημόσθενε. καὶ τῶν γενικῶν δὲ
πλιώτεων τὸ σ ἀφαιροῦσι. σωκράτου. διομήδου. σοφοκλέου λέγοντες. ἀν-
τὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν παραλαμβάνουσιν ἐν τοῖς πληθυντικοῖς
τοῖς ἀνθρώποις ἀντὶ τοῦ τοὺς ἀνθρώπους. τοῦτο δὲ ποιοῦσι διὰ τὸ χρῆ-
σθαι αὐτοὺς τῷ ι ἀντὶ τοῦ υ τὴν δὲ αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν προφέ-
ρουσι τὸ ως ἀντὶ τοῦ. ους. λαμβάνοντες. τὼς ἀνθρώπως. τὼς ἵππως. τὰ

ἀπαρέμφατα ῥήματα τὰ εἰς ην καταλήγοντα. αὐτοὶ διὰ τοῦ ην ἐκφέρουσι βαρυτονοῦντες. φιλεῖν φίλην. καλεῖν κάλην. φρονεῖν φρόνην. τὰ δὲ παρ' ἡμῖν λήγοντα εἰς αν. αὐτοὶ εἰς αις μεταβάλλουσι γελᾶν γελαῖς. πεινᾶν πειναῖς. τὰ δὲ εἰς ουν. καταλήγοντα ἀπαρέμφατα. αὐτοὶ διὰ τοῦ οις. ἐκφέρουσιν. ὑψοῦν ὑψοῖς. ὀρθοῦν ὀρθοῖς. χρυσοῦν χρυσοῖς. τὰ δὲ εἰς ω καταλήγοντα ῥήματα παρ' ἡμῖν εἰς μι ποιοῦσιν. οἷον νοῶ νόημι. φιλῶ φίλημι. ὅσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ως καταλήγουσι. διὰ τοῦ ν παρ' ἐκείνοις ἐκφέρονται καὶ βαρυτονοῦνται. εἰρηκὼς εἰρήκων. νενοηκὼς νενοήκων. φυλάττουσι δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ καταλήξει. λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ ἔρως ἔρος καὶ ὁ γέλως γέλος. καὶ κλίνουσιν αὐτὰ ὁμοίως τοῖς εἰς ος λήγουσι κυρίοις ὀνόμασι. τὸ ἐγὼ περισπῶσιν ἐγῶν λέγοντες. καὶ ἐμῶ. ἐμῶν. τὸ σύ τὺ ὁμοίως τοῖς δωριεῦσι λέγουσι. καὶ τὸ ἡμῖν ἄμμιν. ἡμεῖς ἄμμες. τὸ ἐνθάδε τῆδε. τὸ ἄλλοσε ἑτέρωσε. τὰ χείρονα χέρρονα. τὸ ἐπαινῶ αἴνημι. τὰ ἱμάτια ἔμματα. ἡ μία ἴα. ἡ ψῆφος ψάφαξ. τὸ ἐρωτᾶται ἰσόρηται.

Τοῦτοι μέσον δύο φωνηέντων τιθέασι τὸ υ. ἀὴρ γὰρ αὐὴρ λέγουσι. καὶ ἕως εὔως. ὅτε δὲ σύμφωνόν ἐστι μεταξὺ οὐκ ἔτι. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν διαλέκτων λέλεκται μοι κατὰ τὸ δυνατόν. ἴσως δὲ καὶ ἕτερα τὶς σκοπῶν ἀκριβῶς εὑρήσει διαφέροντα ταύταις.

τέλος.

REGISTRVM HVIVS OPERIS.

A B C D E F G H I K L M N O P Q R S T V X Y Z

Omnes sunt quaterni preter. Cc & Ee q̄ sunt quinterni.

Impressum Venetiis ac magis q̄ prius aliquo alio tēpore
emēdatum, sumptu miraq; diligētia Ioānis de Tri-
dino alias Tacuino. Anno Domini. M.D.
XII. Die. XX. Augusti Regnāte icly-
to Duce Leonardo Lauredano.

Vrbanus Pierio Valeriano ex fratre nepoti.

GRammaticis Institutionibus, quas in latinorũ vsum: qui græce discere cuperent, elucubraueram, suprema demũ manus imposita est: nihilq; (absit inuidia) quod ad addiscentium vtilitatem facere videretur, omissum. Quia vero tantopere eas a Romana, Neapolitanaq; academia efflagitari iam pridẽ scripseras, editionem celerius, quam facere institueram, maturaui. Cæterum quod proxime mones vt opus hoc. R. Ioanni Franc. Ruuereo Taurinẽ. Epo dedicaretur Quod eius nũc cõtubernio & liberalitate frueris in Adriani mole, cuius ille præfectus est, id pstare me non potuisse doleo, quia quo tẽpore literas accœpi, bona iam pars operis erat impressa. doleo inquam & maxime, nanq; quũ nostri labores, qualescunq; sint studiosis oĩbus dedicẽtur vni tuo patrono prorsus debebantur. Sed quid facias? probetur oportet quod mutari non potest. Breui tamẽ futurum est, vt ex voto Aesisiũ me conferam, atq; inde Romam vsq; perueniam cum veteres amicos visurus, tum nouos. ibi qñ opus nuncupare tanto psuli non licuit, memetipsum coram saltem dedam. tu interim rarissimum Iuuenem meis verbis multa imparties salute. Venetijs octauo Kalen. Iulias. M. D. xij.

M. Μουσούρου.

Τοῦ πρὸς θεὸν μὲν εὐσεβοῦς, τῶν δὲ βροτῶν
Πολλοὺς μὲν εὖ ἔρξαντος ἐξ ὧν ἔσθενεν,
Ἔργοις δὲ μὴ βλάψαντος ἢ λόγοις τινά,
Τοῦ τὸν μοναστὴν εὐγάληνον ἥσυχον
Ἄθων αὐταρκοῦντα λιτὸν εὔφρονα
Ἐλεύθερον στέρξαντος ἀψευδῆ βίον,
Τοῦ τὴν ἀριστάρχειον οἰζυρὰν τέχνην,
Μᾶλλον δὲ πουλύκρανον ὕδραν ἐμμενὲς
Αἰεὶ καταθλήσαντος, εὐφρόνας θ' ὅλας
Ἐτυμοδίφοις σκινδαλάμοις γλωσσημάτων
Παλιμβόλοις τε συλλαβῶν μετατροπαῖς,
Λαμπρὰς ἀναλώσαντος ἄχρις ἡμέρας,
Ὃ δ' ἐστὶ μόχθος· ὃν ταλαιπώρῳ ξένε!
Ψυχῇ τυλίσσων, τὰς πολυγνάμπτους φορὰς
Διεκδραμῇ κάλλιστα τῶν ἀν' Ἑλλάδα
Λοξῶν στροφαλίγγων καμπύλων θ' εἱλήσεων
Αὐτὸς σεαυτὸν ἐν ζόφῳ ποδηγετῶν.
Ἐπὰν δ' ἀναχθῇς εἰς τὸ φῶς, ἀνηλίους
Μελαμπέπλου κευθμῶνας ἀγνοίας φυγὼν
Δέλτοις ἐναργῶς ταῖς δεδαδουχούμενος,
Εἰς τ' ἀνθεμώδεις εὐδρόσους πολυρρόδους
Λειμῶνας ἐλθὼν, ξὺν χορευτῇς ἐννέα
Γένῃ Διοσκούραισι λωφήσας πόνων,
Μὴ δυσχαρίστει τῆμος, ἀλλὰ τὴν χάριν

Μέμνησο τῶν ἄψαντι δᾶδα καὶ μισέλασ
Οὐρβανὲ φήσας χαῖρε, καὶ σοι ζεὺς μέγας
Λαμπτῆρος ἀντὶ τοῦδε τῶν πελασγικῶν
Ὅρμων ἐελδομένοισι πυρσεύσας ἔχεις,
Δοίη μετ' εὐαίωνα τοῦ γήρως ῥοπὴν
Τῶν τῇδ' ἀπαλλαγέντι, κληρουχῶ πέλειν
Χώρας μακαίρας τῆς ἀν' εὐρὺν οὐρανόν.
Θείοις τ' ἐποπτῆρεσσι συμβιοῦν ἐκεῖ
Τριλαμποφώτου καὶ ῥισηλίου φάους.

ΤΕΛΟϹ.

ERrata huius operis, quæ uix a dilig ētissimis uitari possūt in i-primēdis auctoribus sequūtur: quæ quoq; ut facili⁹ inueniant & corrigi possint p̄monitū legētē esse uolo accepisse hic nos chartā, ambas quas uides paginas apto libro, & numeꝝ post chartarū numeꝝ, uersus significare. numerariq; uersus a primo primæ paginæ ad ultimū secūdæ. At quaternionū ordinē p alphabeti literas primo loco dispositū eē. A igit quaternione primo charta. 5. uersu. 14. post τὰς μαίας adde ὧ, &. 29. scr. ου. B. c. 2. 30. ex in dele n. c. 6. uersu scdæ pagiæ. 3. scr. σημαῖνον. & . 25. post singularis adde dualis. C. c. 6. 3. post καὶ adde [illegible]. &. 52. dele primæ & post scdæ adde & tertiæ. D. c. 8. 25. dele primæ, & post scdæ adde & tertiæ. E. c. 1. 13. scri. τιθέαθων. c. 2. 6. post ἐσάκετον adde ἐσακέτων. c. 3. 24. dele λι[illegible]. &. 26. post μετ' ὃ. adde λι[illegible]. ut sit μετ' ὃ λι[illegible]. c. 7. 39. scri. ἦν ἧς. ἦν. F. c. 1, 29. scr, μεθαύριον. c. 5. 35, post ab scr. αὖ. & in eodē scr. ἤυλεον. &. 36, dele magnū. G, c. 2. 12. scr. ἔπαον. c. 3. 14.

D

scr. τύπτε. c. 4. 4. dele μετοχαί & q̄ sequūtur. & 17. adde μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ ἐνεστῶς καὶ π̄ξ. H. c. 1. 35. dele σ̄. & scr. κ̄ & 49. scr. paucior. & 54, scr. δέδρομα. I. c. 4. 17. scr. ὦ λάχνα. c. 5. 59. scr. ῥέοισα. K. c. 1. 21. scr. ἡγεμόνευ ἠός. c. 6. 1. scri. ἀποκοπήν. & 42. scri. ἰ̃ης. c. 7. 46. scr. εὐμενοῦς. & 59. scr. παμμεγέθης. L. c. 1. 9. δμώς. δμωός. c. 7. 21 scr. καρήατι & 26 scr. κρατί. & 28. scr. ἐξαρπάξασα. & 59. post σινήπεος scr. καὶ σινήπεως. M. c. 1. 29. post καὶ adde ἡ. c. 7. 16. scr. nō aūt. c. 8. 8. scr. an perfectum & 33. post νηυσὶ adde νήεσι. N. c. 5. 46. scr. ꝑm sub. c. 6. 38. post actionē adde uel. O. c. i. 26. scr. ꝑfecto, & 50. scr. ἱππεύω. c. 5. 49. scr. ἄρρητος. c. 8. 49. scr. μ̄. ante. κ̄. & 60. post ει̃ scr. siue ῡ. P. c. 2. 11. scr. ἀλήλιφα. & 17. post factū est adde nō. c. 6. 17. scr. ἡμῖν. & 28. post χαίνω. scr. χανῶ. & 33. scri. αἰολικὰ esse. Q. c. 5. 7. dele. 1. & c. 7. 8. scr. ἔαται σιγῆ. & 9. scri. οἴδ' ἔατ'. c. 8. 37. scr. τυπτοίμεθα. R. c. 3. 10. scr. συμφώνων. c. 6. 45. scri. λειψοίμεθα διὰ τοῦ ψ & sic in aliis ꝑsonis, & 50. scr. λείβηαι ἰωνικῶς. & 56. scr. λειψώμεθα. c. 8. 55. ὀρυγοῦμαι. S. c. 2. 24. pꝰ ἠκούσμην scr. ἠκηκόσμην T. c. 3. 23. scr. τανύπεπλος. c. 4. 52. scr. ἐτίθεε. ἐτίθει. c. 7. 2. scr. ἔγνωτον. V. c. 2. 8. scri. [ligature]. β. c. 5. 22. scr. seruare. c. 8. 28. post ab adde hac. X, c. 2. 43. post ἤει adde παρ. c. 3, 32. scr. ὦσι. c. 7. 24. scr. ἐαὶ εἴκω. c. 8. 24. scr. ἴεσω. & 35. ἵημι & quæ sequūtur aspirātur & acuuntur ꝑter ἰῶ φ circūflectit. Y. c. 4. 18. ἵσατε. & 44. post principium adde habēt. c. 5. 4. post ἵσαμαι scr. ἵσασαι. & 29. scr. ἀχαιόι. Z. c. 3. 14. post εἰς μῑ adde. [ligature]. c. 4. 27. loco. [ligature]. scri. [ligature]. β. c. 5. 27. scr. in ῑ. c. 6. 49. scr. τὸ φθείς. c. 8. 25. scri. est a regula. Aa. c. 3. 39. scr. μεῦ qđ. c. 4. 4. scr. ἀμῶν δὲ. & 18. scri. aspiratio. & 57. scri. ἀμῶν δωρικῶς. c. 5. 12. scr. οὖτεῦ. & 36. scr. ἀχέυων. c. 7. 38. post ἑ adde ἑέ. c. 8. 4. scr. μέλος. & 30. scr. τουτονί. Bb. c. 1. 53. scr. ἔλλειψιν. c. 3. 22. pꝰ τὸ ἴσον significat. adde ut ἀντίθεον πολύφημον diis parē polyphemū. interdū uero τὸ ἐναντίον. c. 4. 60. scr. & supra. c. 5. 34. scri.

τρόπον. &. 52. scr. pductā. Cc. c. 1. 14. scr. ἤ ἕ. & 52. post ἴσδν. scr. τε-
χνῆσαι. c. 3. 44. post ὄντος. adde οὕτως. c. 5. 18. scri. ἐπεὶ. c. 6. 4. ἄλλ
uero. &. 44. sc. ἄπτω. & 48. scr. ὅμηρος. & 50. scr. ἱμάτιον. c. 7. 1. p9
ἔερεν scr. ἤγουν. c. 8. 13. scr. ἡδονή. &. 42. scr. ἠσαΐας. & ἡ εὐφροσύνη.
c. 9. 11. scr. ἱκετεύω. &. 19. scr. ἰνώ accētu acuto. &. 46. scr. ō ante κ̄. c
10. 11. scr. ὅτου ὅτῳ. &. 34. scr. αὐτόν cū aspiratione. & 36. scr. εἰλω-
τεύω. Dd. c. 2. 52. scr. πειρήθητι. c. 4. 56. scr. ὅλην. c. 5. 28. scr. τοὔνδυ
μα. &. 54. scr. εὐθείας. c. 6. 1. scr. λεπτότητος. &. 13. scr. κατατιλᾶ. c.
8. 12. scr. αἰτεῖ. &. 47. scr. ὅκη ἔκβα. Ee. c. 1. 13. scri. λυγίσειν. &. 52.
scr. αὖαι. c. 3. 3. scr. δωριέσι. & 51. scr. δαΐφρονος. c. 6. 5. post δεινός ad
de εἰνός. &. 47. dele γίνεται δὲ. & post ὅτε scri. γίνεται. c. 7. 4. scri.
κρεῖσσον. &. 12. scr. τὸ ἐκ τοῦ ō. &. 33. scr. ἧκεν. &. 34. scr. σίπω. & dele
ν. c. 8. 18. scri. σαγγαφεῖς. &. 27. scr. τὰ γοερά. &. 35. loco φυσάσουν
scr. θυσάνους &. 39. scr. ἀπεματώισε &. 53. scr. φερέγγυος. & 57. scr.
ἀπεπλίξατο. c. 9. 2. κορδίνημαι. &. 3. scr. σκορδίνημαι. c. 10. 14. post
ἀδικῆσαι scr. ἀδικᾶσαι.